JAARGANG 69 - Nr. 3086
VRIJDAG 4 JAN. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Het Wonder: een Hemelvenster

En Petrus antwoordde .... wat ziet gij zo sterk op ons alsof wij door onze eigene kracht of godzaligheid dezen hadden doen wandelen?
Hand. 3 : 12.

Wonderen trekken de aandacht.

Wanneer er vreemde, onbegrijpelijke dingen gebeuren lopen de mensen te hoop en verwonderen zich. Zijn er m e n s e n bij ingeschakeld zoals bij de genezing van de verlamde, die dagelijks aan de Schone Poort van de tempel neergelegd werd, dan „ziet men sterk" op die mensen.

De verwondering is begrijpelijk.

Het Evangelie spreekt bij de wonderen, door de Heere Jezus verricht, eigenlijk van iets, dat meer was dan verwondering. Iets dat ook van andere aard was. „Ze ontzetten zich. Ze werden bevreesd." Deze aanduidingen zijn hoogst belangrijk om de wonderen, in het Evangelie vermeld, te verstaan en hun rechte betekenis vast te stellen. Die uitdrukking zegt ons, hoe die wonderen verstaan werden en waarom ze gedaan werden. Dat effect werd er mede beoogd. Maar daarover schrijven we nu niet.

De schare verwonderde zich.

De vraag is nu in welke richting die verwondering geleid werd?

Waaraan werd ze dienstbaar gemaakt?

Het antwoord, dat Petrus geeft, getuigt van de zuiverheid van geest, die Christus' Apostelen kenmerkte.

Het wonder der genezing wordt in het rechte licht geplaatst en dienstbaar gemaakt aan de verkondiging van de Heiland.

Tweeërlei valse verklaring snijdt Petrus af: de verklaring, dat de Apostelen in eigen kracht dit wonder gewrocht hadden én de verklaring, dat hunne godzaligheid er uit zou blijken.

Eigen kracht.

Er zijn mensen, die over zodanige kracht beschikken. Dat is een feit en stemt tot uiterste voorzichtigheid bij de beoordeling van genezingswonderen.

We hebben met eigen ogen gezien hoe iemand, die aan zijn doen niet de flauwste godsdienstige betekenis toekende, tal van zieken en gebrekkigen genas. Hij deed dat in eigen kracht — een wellicht magnetische kracht, die er, voor honderden merkbaar, van hem uitstroomde.

Petrus zegt met alle nadruk, dat de genezing van de verlamde niet vrucht was van zulk een kracht. De Heere Jezus heeft Zijn dienaren niet met magnetische of andere menselijke (schoon zeldzame) krachten uitgerust.

De andere verklaring, die Petrus afsnijdt, is die, als zoude zij de genezing tot stand hebben kunnen brengen vanwege hun persoonlijke heiligheid. Als we het ons goed herinneren, moet iemand, die door de Roomse Kerk heilig verklaard zal worden, tenminste drie wonderen gedaan hebben. Deze gedachte wijst Petrus af. Niet van de graad van godzaligheid van de dienaar hangt de eventuele genezing van een zieke af.

Daarom is er geen reden om op de gezondmaker te zien.

De daad der Apostelen was prediking, prediking van Jezus als de Redder van het leven, die God beloofd had en Israel verwachtte. Niet vanwege de genezing van de verlamde heeft Lukas dit verhaal gegeven, maar vanwege de prediking van Jezus als de Christus, die er op volgde en die zij inleidde. Het genezingswonder is nimmer doel op zich zelf, maar venster, dat uitzicht geeft op Christus, en teken, dat spreekt van de overwinning van de toekomende wereld, wier erfgenamen we zullen begeren te zijn.

We mogen begeren, dat God vele zulke vensters ontsluiten moge, mits we er maar aan denken daarbij te wijzen op Hém, op wie deze vensters uitzicht willen geven.

L.

Losse Schakels

Verzoekingen Getuigt het tegen ons, wanneer wij in verzoeking komen?

Moeten we er ons voor schamen? Volstrekt niet. De Schrift spreekt heel duidelijk van de verzoeking van onze Heer. Ze zegt, dat Hij verzocht zijnde, geleden heeft. Hij was „zonder zonde" volstrekt zondeloos en werd toch door verzoekingen *gepijnigd*. Verstaan we dat misschien zo slecht, omdat we niet duidelijk zien, wat eigenlijk *zonde* is?

Een voorbeeld U wordt onrecht aangedaan en dat wekt uw verontwaardiging. Dat is even vanzelfsprekend, als dat uw lichaam siddert wanneer het hevige pijn lijdt. Deze verontwaardiging is geen zonde. Maar wanneer ze zich niet op een rechtvaardige wijze uit, doch omslaat in wrok of haat, dan is ze van een onschuldige gevoelsopwelling veranderd in zonde.

„Wees toornig en zondig niet". Toorn kan een zuivere gevoelsreactie zijn, maar deze heilige verontwaardiging kan zich omzetten in haat en dan is ze zonde geworden.

Wanneer iemand langer tijd zonder voedsel blijft, zal hij honger krijgen. Honger te hebben is geen zonde. Maar de zonde komt als hij zijn honger door een onrechtmatige daad, in strijd met de wil van God, zoekt te bevredigen. Zo had de Heere Jezus honger in de woestijn en Hij werd verzocht die honger door een onrechtmatige daad te stillen. Hij onderwierp echter zijn natuurlijke begeerte naar voedsel aan de wil om te doen wat recht is in Gods ogen. Hij *leed* honger, liever dan uit de weg Gods te gaan en zo bleek in de verzoeking, dat Hij zonder zonde was.

In Christus waren die begeerten en gevoelens voorhanden, die wonen in een menselijk lichaam. Honger, pijn, eenzaamheid, dood ze hadden vat op Hem en Hij *leed* er onder. Hij voelde de honger en hij deed Hem pijn, en hij bleef Hem pijn doen, ook toen Hij weigerde aan de verzoeking om de voor Hem liggende stenen tot brood te maken gehoor te geven. Gehoorzaamheid maakt niet gevoelloos. De honger blijft honger, en de pijn, pijn, ook als ze in gehoorzaamheid aan God geleden worden.

Verzoeking en zonde Verzocht te worden is geen zonde. De verzoeking knoopt aan bij onze natuurlijke en geoorloofde begeerten en behoeften. Ze bestaat daarin, dat ze er ons toe wil brengen de bevrediging van die begeerten te zoeken of te aanvaarden in een verboden weg, op een wijze, die ons in overtreding van Gods geboden brengt. We mogen de bevrediging van de ons ingeschapen begeerten niet anders zoeken dan in Gods weg. Kunnen ze in die weg niet vervuld worden, dan moeten ze onbevredigd blijven. De bevrediging van onverschillig welke begeerte, die plaats heeft met overtreding van Gods wetten, scheidt ons af van God, doet ons God derven en dat verlies is altijd groter dan welke winst ook die door de overtreding verkregen zou kunnen worden. Bevrediging der begeerten mag niet anders gezocht noch aanvaard worden dan binnen de perken van de gehoorzaamheid aan God.

Vechthouding Deze uitdrukking ving ik eens op in een vergadering van vredesvrienden. Er was door de voorzitter een onderwerp aan de orde gesteld betreffende een zekere regeringsbepaling en dadelijk stond een der aanwezigen op, opwekkende tot een krachtig verweer. Het was in antwoord op deze militante, vechtlustige houding, dat een ander lid de uitdrukking „vechthouding" bezigde.

Dit lid, een dame, was van oordeel, dat men niet direct zo'n vechthouding moest aannemen. Het is beter eerst eens rustig te luisteren en te overwegen, dan er maar direct op in te slaan. Dat laatste verraadt zenuwachtigheid. De Duitse Radio wist eens in de oorlogsjaren te vertellen, dat een Engels en een Frans oorlogschip in de nevel met elkaar slaags geweest waren. Natuurlijk was dat niet waar. Engelsen en Fransen deden zoiets niet, vooral niet als de Duitsers er iets van hadden kunnen merken. Maar in de practijk van het leven komt het wel voor dat vrienden elkaar in de mist aardig toetakelen en dan ontdekken, dat ze zich vergist hebben.

Kalmte bewaren Wanneer het zicht slecht is, varen de schepen langzaam. Mensen moesten dat ook doen. Er kunnen zich nevelen vormen. Broeders en zusters zien elkaar niet meer zo goed. Ze moesten dan vaart verminderen en desnoods maar eens helemaal stil gaan liggen. Een pauze is beter dan een gevecht in de mist. Rustig wachten tot de nevelen optrekken. Tot zolang maar niets doen. Het oordeel opschorten. De mond gesloten houden. Dan gebeuren er althans geen ongelukken. Dan wordt ons het jammerlijk toneel bespaard om mensen, die tezamen één en dezelfde goede zaak voorstaan elkander — om de krasse woorden van een Apostel hier te bezigen — te zien „bijten en vereten".

Verschijn ongewapend.

Een luisterhouding is ten allen tijde aan te bevelen.

Dan ook een denk-houding. Nadenken, overwegen. Hoeveel is er verwoest en hoeveel leed berokkend door een overhaast oordelen en veroordelen! Dat zijn al te saâm dingen, die niet behoren bij het leven der wedergeboorte.

Pas hoor en wederhoor toe. Kan dat niet, dan bewaar een neutrale houding. Een beschuldiging is nog geen bewijs. Veroordeel niemand alleen omdat iemand hem beschuldigt.

„Leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart" heeft onze Zaligmaker gezegd. Voorbarig oordelen en overhaast het zwaard trekken zijn dat geen tekenen van gebrek aan levensinzicht?

L.

ZAND en ZAAD

De Heer dankend voor vrede en vrijheid, voor arbeid en brood, voor de verkondiging van Zijn Boodschap, treden we samen biddend het nieuwe jaar binnen.

Elk jaar weer zeggen we, dat we niet weten wat het jaar ons brengen zal en aan het einde van dat jaar de weg overziende, moeten, willen wij dankbaar erkennen dat Hij alles wel maakte.

Er zijn dingen genoeg, die ons het hart bezwaren. Het is zo duister in de wereld. Duisternis was de op een na laatste plaag Gods over Egypte. „Maar bij al de kinderen Israels was het licht in hunne woningen". Het licht schijnt ook in de huizen der kinderen Gods vandaag. Terwijl de wereld vertwijfelt en vol angst de dag van morgen tegendrijft, is ons oog gericht op Hem, Die wind en golven beheerst. Is ons oog gevestigd op Hem, Die weer komt op de wolken des hemels. Wij zijn niet als

Blumhardt, (Johann Christoff) was maar een doodgewone dorpsdominee, zoals we hem daar in Möttlingen aantreffen, de plaats, waarin God zulke grote daden door hem verricht heeft.

Zeker niet de minst geslaagde, want toen hij na een zeer korte ambtsperiode zijn vorige Gemeente verliet, werden er heel wat traantjes om hem geschreid. Hij had de kerk volgepreekt en vele harten voor zich gewonnen.

Maar verder was er eigenlijk niets bijzonders gebeurd.

In Möttlingen ging het aanvankelijk helemaal niet zo florissant. Zijn voorganger, Dr Barth (die hij in 1838 in Möttlingen opvolgde) was een groot man, die een vooraanstaande plaats innam in het kerkelijk leven van die dagen, en die maar moeilijk te vervangen was. In de beginperiode zaten er alle Zondagen heel wat van zijn toehoorders te slapen in de kerk. En die slaap was niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk waren de mensen van de kerk van Möttlingen in de dommel geraakt. Dit tot groot verdriet van Ds Blumhardt, die er echter niets aan veranderen kon hoe zeer hij ook zijn best deed met preken en nog eens preken. Er moest wat anders gebeurren, maar dat andere stond niet in zijn macht en was zaak alleen van de levende God.

En dat andere kwàm ook, alleen op een totaal andere wijze dan hij ook had kunnen denken, en het greep ook hemzelf zodanig aan dat hij er een totaal ander mens van werd.

(Wordt vervolgd). Wf.

Het Koninkrijk Gods
in het Nieuwe Testament

Over het Koninkrijk Gods wordt veel gesproken en gezongen. Om de komst van het Koninkrijk en de uitbreiding daarvan wordt gebeden. De uitbreiding van het Koninkrijk Gods wordt nagestreefd.

Wat hebben wij, of beter wat moeten wij daaronder verstaan volgens het N.T.? Is het Koninkrijk Gods gekomen, is het tegenwoordig of moet het nog komen?

Is Koninkrijk Gods en Koninkrijk van Christus alquivalent? Of is er onderscheid? Is Kerk van Christus zoveel als Koninkrijk Gods? Of gaat de Kerk langzamerhand over in het Koninkrijk Gods? Is er voortzetting, ontwikkeling of is er een plotseling afbreken? Breekt het Godsrijk plotseling door, hoe en wanneer? Wat was de opvatting of liever wat heeft Christus geleerd omtrent het Koninkrijk Gods?

Ziedaar, een aantal vragen, die voor onze geest opkomen, en die wij willen zoeken te beantwoorden.

Het Koninkrijk Gods nam in de prediking van Christus een grote plaats in en wordt gezien als een voortzetting van de prediking van Johannes de Doper. Deze laatste predikte: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. (Mt. 3 : 2.)

Het behoort tot de eigenaardigheden van Mattheus dat hij spreekt van „Koninkrijk der hemelen", waar de andere evangelisten spreken over „Koninkrijk Gods". Beide uitdrukkingen worden *door elkaar gebruikt*, waarom m.i. geen onderscheid gemaakt moet worden tussen Koninkrijk Gods en Koninkrijk der hemelen.

Eén voorbeeld moge dit illustreren. Naar aanleiding van het spreken in gelijkenissen lezen wij in Matth. 13 : 11: U is het gegeven, de verborgenheden van het *Koninkrijk der hemelen* te verstaan. In Marc. 4 : 11 lezen wij: aan u is de verborgenheid van het *Koninkrijk Gods* gegeven en eveneens in Luc. 8 : 10: u is gegeven de verborgenheden van het Koninkrijk Gods te verstaan.

Nadat Jezus vernomen had, dat Johannes overgeleverd was is Hij naar Galilea vertrokken. „Van toen af heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u want het *Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.* Dus voortzetting van de prediking van Johannes de Doper.

Zowel Johannes de Doper als Jezus hebben geleerd dat het Godsrijk nabij was; het was er dus nog niet. Dit is de betekenis van het woord „nabij komen": er nog niet zijn! Als Hij nabij de stad kwam, wil zeggen: Hij was er nog niet! Epafroditus was tot „nabij" de dood gekomen, maar was dus nog in leven.

Zowel ruimtelijk als tijdelijk heeft nabijkomen de betekenis van „er nog niet zijn". Het Godsrijk was *nabij* gekomen, lag nog in het verschiet, in de toekomst met deze beperking dat het niet verre meer was.

Het „nabij komen" heeft *eschatologische betekenis* o.a. in het woord uit de Openbaring: „de tijd is nabij!" Hoewel niet strikt noodzakelijk ook in de woorden: „de Heere is nabij!"

Wijzend op de vijgeboom, wiens uitbotten een voorteken is van de komst van de zomer, zegt Jezus dat aan de komst van het Godsrijk tekenen zullen vooraf gaan. Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet dat het nabij, voor de deur is.

Voor de futuristische (toekomstige) opvatting van het Godsrijk pleit eveneens de bede uit het onze Vader: Uw Koninkrijk kome! Hierbij moeten we ook *Marc. 9 : 1* ter sprake brengen: „En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat er sommigen zijn van degenen die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij zullen hebben gezien dat het Koninkrijk Gods met kracht gekomen is".

(Dit woord komt behalve in Marcus, ook in Luc. 9 : 27 voor.) Hier wordt gezegd, dat *sommigen* nog ZULLEN beleven de komst met kracht van het Koninkrijk Gods. Daardoor wordt de tijd van het komen nader bepaald en het *nabij*-gekomen zijn onderstreept!

Een deel van hen, die hier bij Jezus stonden, zullen nog in levende lijve de komst van de heerschappij Gods beleven! Die komst van het Koninkrijk Gods was dus voor Jezus in de toekomst liggend, zoals we reeds opmerkten.

Wij zullen trachten nog meer te preciseren. Over het *komen* wordt door Christus verder gesproken in *Luc. 22: 18.* „Want Ik zeg u, dat Ik niet drinken zal van de vrucht des wijnstoks, todat het Koninkrijk Gods zal gekomen zijn". Deze woorden bij de inzetting van het Avondmaal gesproken hebben een parallel in Marc. 14 : 25: „Voorwaar, Ik zeg u, dat Ik niet meer zal drinken van de vrucht des wijnstoks, tot op *die dag* wanneer ik ze nieuw zal drinken in het Koninkrijk Gods".

Het „Koninkrijk Gods" en „die dag" staan hier naast elkaar. De dag is de dag van Jezus' toekomst, is dus een eschatologisch begrip. Duidelijk ligt in deze woorden opgesloten, dat het komen van het Godsrijk, van de heerschappij Gods, *in de toekomst* verwacht moet worden en ook, dat er ruimte ligt tussen Zijn dood en dit eschatologisch komen.

Het Koninkrijk Gods komt nà de dood van Christus. Jezus spreekt van het komen van een dag.

Met *„die dag"* bevindt Jezus zich op de lijn van een profetisch-apokalyptisch spraakgebruik. In die dag des oordeels zal beslissend zijn de houding van de mensen tegenover Zijn historische verschijning (Mt. 10 : 14 v.v. 11 : 21 v.v.). *De komende dag des gerichts valt samen met het intreden van de heerschappij Gods!* Deze *dag*

U kunt het geloven of niet,

maar het is een feit, dat ik niet voor Enschede collecteer. Zeker, Enschede is de eerste in deze rij, maar dan toch ook in de rij. Want we hebben meer kerken nodig. Gelukkig! Ik wil u slechts doordringen van het feit, dat wij zoveel kerken kunnen bouwen als we nodig hebben.

Iedere gemeente, en zeker een kleine, zal er tegen op zien vandaag een kerk te bouwen. Het gaat boven de financiële draagkracht. Maar, ik wil u een voortreffelijke weg tonen. En zij, die nog een vezeltje idealisme hebben, zullen zeggen: hij heeft gelijk. Broeders, zusters, als we het eens zover konden brengen, dat we elk jaar een **tientje leenden** aan een gemeente, die verlegen zitten om een gebouw, dan bouwen we elk jaar samen een kerk. KUNNEN WIJ DAT NIET? Wij KUNNEN het! Het ligt er maar aan of we het doen. Al zouden we dat tien jaar achterelkaar moeten doen, wat zou dat nog. We bouwden tien kerken, en als het goed gaat bouwen we de tiende met aflossing van de eerste. Ik wilde dat ik u tot de daad kon bewegen. U zult er wel om blijven eten. En dit is zo nodig.

Begrijpt u dat ik niet alleen voor Enschede wil lenen? Wanneer we hier slagen, dan slagen we voor altijd. Dan hebben we gezien waartoe wij samen in staat zijn. Ik zou haast met de profeet bidden: Open toch hunne ogen, dat ze zien!

Maar ze zullen allen niet meedoen, zegt u. Wie weet nog hoe? Zet u neer en schrijf haastig dat u me een tientje leent. En spoor uw broeder aan hetzelfde te doen. Voelt u, we zijn op weg naar een prachtigt tijd. Laten we ons opmaken en bouwen! Wanneer wij ons opmaken zal de Heer het ons doen gelukken.

Mijn gironummer is: 503419. Adres: Volksparksingel 27, Enschede.

HUIZINGA.

P. S. De volgende week hoop ik u enige uittreksels uit brieven en afschriften van girostrookjes te geven. Alvast dank aan allen, die iets zonden. Gij zijt de stoottroepen. Gij zijt bezig een bres te schieten in de muren van lauwheid en hebzucht. Gegroet, allemaal!

H.

---

des gerichts is ook de dag van de Zoon des mensen. Niet alleen wordt in die dag de mens geoordeeld naar zijn houding tegenover de historische Christus, maar *Jezus Zélf zal in die dag het oordeel spreken.* (Luc. 17: 24, 26.)

Wij kunnen niet ontkennen, dat er anderzijds woorden zijn, die „die dag" zien als een plotseling komen, waarbij *volkomen onbekendheid* wordt voorgesteld. „Van die dag en die ure weet niemand", zelfs ook Christus niet. In ieder geval blijkt daaruit, dat Jezus op de weg van berekeningen niet gaat.

In die dag zullen geoordeeld worden: de mannen van Ninevé, (zij zullen daartoe opstaan) met *dit geslacht.* Dit stemt overéén met de uitspraak van Marc. 9 : 1, dat er *sommigen van dit geslacht nog in leven zijn* bij de komst der Gods heerschappij, gelijk we opmerkten; de anderen waren gestorven en zullen eerst opstaan. — Zodat de komst van het Godsrijk nabij werd gedacht. — Het oordeel gelijk wij zagen, vindt plaats naar de houding tegenover Jezus aangenomen. „Want zo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal de Zoon des mensen Zich ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen" (Marc. 8 : 38). Het oordeel wordt niet alleen door Jezus gesproken, mede uitspraak doen ook de discipelen.

„Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt — in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de Troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf Tronen, oordelende de twaalf geslachten Israels (Matt. 19 : 28).

Aan de kleine kudde, die niet vrezen moet, zal het Koninkrijk worden geschonken, zegt Luc. 12, waaruit het toekomstig karakter eveneens blijkt.

Uit de gelijkenissen, waaruit de roepstem klinkt: waakt!, blijkt ook het toekomstige van het Koninkrijk Gods.

De Bruidegom komt! De heerschappij Gods is aanstaande, het komt plotseling, het is nabij, daarom waakt. Dan zal Hij ook *haastelijk* recht doen, het is nabij, voor de deur!

Hier vraagt *Marc. 13 : 30* nu aandacht: Voorwaar Ik zeg u, dat *dit geslacht niet zal voorbijgaan,* totdat al deze dingen zullen geschied zijn. Dit woord komt voor, nadat gewezen is op de vijgeboom, die uitbot en de komst van de zomer aanduidt.

De eschatologische gebeurtenissen zullen ten einde toe plaats hebben, eer de tijd van „dit geslacht" ten einde is. Men heeft geslacht willen vertalen met: *„volk".* — Anderen nemen het als een beschrijving van een hoedanigheid: dit geslacht is dan: deze soort van ongelovige mensen uit een vergelijk met andere uitspraken uit de evangelieën (Mt. 11 : 16, Marc. 1 : 12, Mt. 12 : 41, Mt. 23 : 36) blijkt echter dat geslacht steeds betekent: *mensen levend ten tijde van Jezus, mensen van de generatie van Jezus.* Marc. 13 : 30 leert wat wij ook vonden bij Marc. 9 : 1. —

In dezelfde lijn ligt ook het woord van ***Mt. 10 : 23*** het hoofdstuk van de uitzending der apostelen. — Zij zullen het op hun zendingsreis niet gemakkelijk hebben. Zij worden als schapen gezonden in het midden der wolven en hebben soms te vluchten van de éne stad naar de andere, om dan opnieuw als gezanten hun boodschap te laten horen. Tot hen zegt Jezus: Voorwaar Ik zeg u, Gij zult uw reis door de steden Israels niet geeindigd hebben, of de Zoon des mensen zal gekomen zijn.

Slot volgt. D. SLORT.

Over het bidden

Hoe moeten we nu bidden?

We moeten *ontvankelijk* bidden.

Bidden is zich open stellen. Het scheelt zoveel of men een steen of een spons in een rivier werpt. De steen kan er jaren en eeuwen blijven liggen, maar wanneer men er hem uithaalt en even boven de oppervlakte houdt, is hij weer droog, en slaat men hem stuk, dan is hij van binnen nog droog. Maar een spons neemt het water, dat hem omgeeft onmiddellijk op. We kunnen „gesloten" bidden en ons gebed zal niets veranderen. We nemen niets in ons op ofschoon we in de tegenwoordigheid van God komen. Maar als we „open" bidden, met een ontsloten leven, dan nemen we in ons op wat ons in het gebed omgeeft. Soms hoort men mensen klagen dat het is, wanneer ze bidden, alsof de hemel van koper was. Er komt geen antwoord, geen verandering. Maar misschien is het niet de hemel die zo hard en gesloten is, maar is het hun hart, dat vast en dicht is, als ware het van metaal.

Zijn er onverhoorde gebeden?

Ja.

De Genezen Gadarener bad de Heiland Hem te mogen volgen. Hij wenste Zijn discipel te worden in déze zin, dat Hij in 's Heeren bizondere dienst zou staan en ook als gevolmachtigde Zijn Boodschap uitdragen. Dat gebed is niet verhoord. Jezus liet het hem niet toe, maar zei dat hij naar zijn huisgezin moest weerkeren en in zijn dorp en oude omgeving vertellen, wat grote dingen de Heere aan hem gedaan had.

Paulus heeft gebeden dat de doorn van hem weggenomen zou worden. Hij bad er vurig aanhoudend om, want voor de verhoring van dit gebed scheen alles te pleiten. Maar verhoord werd hij niet. Mijne genade is u genoeg, zei de Heer, Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. De doorn bleef.

Neen — niet alle gebeden worden verhoord. Gods wijsheid en liefde beslist wel eens anders dan onze onkunde begeert, maar de gebeden w o r d e n w e l b e a n t w o o r d. Er zijn wél onverhoorde, maar géén onbeantwoorde gebeden. Ieder, die bidt, krijgt een antwoord. De verloste Gaderener en Paulus de Apostel, ontvingen beide een antwoord. En een antwoord te ontvangen is het gelovig gemoed genoeg. Dan weet het, dat de Heere gehoor geschonken heeft, zich erin liet betrekken, meeleeft en deelneemt in hetgeen ons bezig houdt.

De psalmist zegt, nadat hij gebeden heeft zichzelf:

> Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft,
> Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft.

Als we gebeden hebben, moeten we luisteren.

Wat zoudt ge zeggen van iemand, die u iets vroeg en dan direct bij u weg liep? U zoudt zeggen: die man of die vrouw verwacht blijkbaar geen antwoord.

Toch doen we zo vaak als we gebeden, iets gevraagd hebben aan God.

Geen wonder dat dan het bidden in uw ziel sterft.

Als ge gebeden hebt moet ge opmerkzaam luisteren, goed opletten. Er komt antwoord. Niet altijd het begeerde, maar antwoord komt er. De bidder van het Oude Verbond zegt: merk op mijn ziel, *wat* antwoord God u geeft. Wanneer we slechts één antwoord willen horen dan, ja dan zullen we vaak niets vernemen en de troost van beantwoord te worden, dat is de troost van de deelneming Gods, moeten derven.

Oefen u dus in het luisteren na het bidden. Gehoord zijt ge, een liefhebbend en barmhartig God gaf acht op uw smeken, wees nu opmerkzaam op het antwoord. Misschien komt het onmiddellijk, misschien moet ge herhaaldelijk bidden en komt het antwoord eerst na een beproevingstijd — maar ge zult ervaren, dat ge tot een Levend God gebeden hebt. En hoe zal u dat opbeuren! Hoe jubelend gelukkig was Paulus, toen hij een a n t w o o r d op zijn gebed, de doorn in het vlees betreffende, had ontvangen, al was het ook een ánder antwoord, dat hij verwacht had! „Zo zal ik dan roemen in mijne zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone!"

Zijn er nog gebeden, misschien door u herhaaldelijk opgezonden, waarop het antwoord tot nu toe is uitgebleven? Blijf luisteren! Hij spreekt gewis. De Heere *zal* u antwoorden.

We moeten o n t v a n k e l ij k bidden!

Hoe vanzelfsprekend is dat eigenlijk!

Veronderstel eens, dat ge des morgens de dag zijt ingegaan met een zware taak voor u. Heel uw aandacht moest gans de dag door geconcentreerd zijn op het werk, dat ge moest volbrengen. Geen ogenblik mocht ge verslappen. Alles aan u verkeerde in uiterste spanning. Van het slagen hing zoveel af. Eindelijk is de dag om en het werk volbracht. Zo betreedt ge uw woning weer. Er is op gerekend dat ge die avond naar een concert zult gaan. Wat moet nu gebeuren? Ge moet u innerlijk geheel ontspannen, uw geest en gemoed op iets anders gaan afstemmen. Doet ge dat niet, dan kan het concert nog zo voortreffelijk zijn — gij hebt er niets aan. Ge waart niet ontvankelijk. Ge had u niet los gemaakt van de taak van die dag. Nu hield die u innerlijk gesloten en de schoonste muziek ging aan u voorbij. Wie naar de kerk gaat, en dit zich-ontspannen verzuimt, zal naar huis gaan en heeft aan de preek — toegegeven of niet — „niets gehad". Sommigen, die zo ter kerke gaan, zijn zo onedel de prediker er voor aansprakelijk te stellen dat ze niets ontvingen. — Maar wat voor de prediking nodig is, zal het Woord Gods niet tevergeefs gebracht worden — dat is niet minder nodig voor vruchtbaar bidden.

Wie de dag ingaat om een taak te vervullen, spant de spieren tot vuisten, maar wie gaat luisteren of gaat bidden, moet de vuisten openen tot handen en de handen geopend naar de hemel houden. Zalig zijn zij, heeft de Heiland gezegd, die in deze bedelaarshouding, de houding van behoefte, begeerte en verwachting, voor God staan.

Hoe, zult ge vragen, krijg ik die ontvankelijke houding? Neem aan, gij hebt een rozenknop. Ge wilt hem graag open hebben. Wat doet ge dan? Gaat ge de knop open pulken? Neen, daarmede zoudt ge hem maar vernielen. Ge brengt hem in het licht. Ge stelt hem bloot aan de inwerking van de zonnestralen. En dóór het licht gaat de knop open vóór het licht. — Zo hebt ge niet anders te doen (en ge moet vooral niets anders doen!) dan uw gesloten ziel in het licht van God te brengen, en dóór God zal ze open gaan vóór God.

Een ander maal dan iets, zo de Heere wil over het bevestigende bidden.

L.

Uit ons Unie-bureau

Met de verschijning van dit nummer van ons orgaan hebben we reeds een paar schreden in het nieuwe jaar gedaan. Het is hier niet de plaats om over de intrede in de nieuwe tijdkring te mediteren. Maar ik wil gaarne de verwachting uitspreken, dat ook in het komende jaar een aangename coöperatie mag aan de dag treden als tot nu toe beleefd is met allen, met wie ik vanuit het Unie-bureau te doen had. De dienst aan onze gemeenschap als secretaris en als administrateur brengt zijn bepaalde aspecten mee en de omvangrijke taak wordt verlicht door het rechte begrip voor een welwillende samenwerking. Laat ook in 1952 de geest des Heeren door deze arbeid trekken, opdat de zegen ervan zich krachtig kan doen merken tot ons aller verblijding! Laat onze ganse Unie-gemeenschap de stuwing mogen beleven van het wagende geloof en van de getrouwe toewijding van ieder persoonlijk, van onze gemeenten als geheel en van de verschillende dienende commissies!

De Unie-Commissie zet zich weer tot de arbeid in haar vergadering, die op Donderdag 24 Jan. zal gehouden worden. Wie een zaak onder de aandacht van de Unie-Commissie wenst te brengen, kan dat doen en wordt hierbij vriendelijk uitgenodigd zich tijdig tot de Unie-secretaris te wenden, opdat een en ander ordelijk op de agenda kan geplaatst worden. Natuurlijk vertrouwen wij, dat de belangstellende broeders en zusters de Unie-Commissie als ook haar vergadering in hun gebeden de Heer zullen opdragen, opdat de wijsheid en de geest des Heren beslag mag leggen op de besprekingen, overwegingen en beslissingen tot heil van ons werk in 's Heren wijngaard!

Broeders en zusters: elke dag van 1952 vinde ons met de hand aan de ploeg en het geloofsoog op de Heer gericht! Waarlijk, Hij zal het ons doen gelukken, waar in stilheid en vertrouwen Zijn arbeid wordt verricht!

De Unie-secretaris
T. JANSMA.

O God, die droeg ons voorgeslacht

O God, die droeg ons voorgeslacht, Gij Rots in stormgebruis,
Beschutting in de donk're nacht, blijf eeuwig ons Tehuis!

Beschaduwd door uw troon alleen, zal sterk uw volk hier staan;
verlicht en hoog – door 't duister heen – het pad ten hemel gaan.

Ontstond voorheen op uw gebod de aarde in ruimte en tijd,
Gij waart en blijft dezelfde God tot in der eeuwigheid.

Der eeuwen eindeloze rij ziet Ge als een avondstond –
als 't weerlicht, dat daar flitst voorbij aan verre horizont

Tijd, als een nooit getemde stroom, voert al zijn kind'ren heen,
vervaagd, vergeten als een droom, zodra de dag verscheen.

God, onze Toevlucht te alle tijd, ons Heil in stormgebruis,
wees ons een Schuilplaats in de strijd; blijf eeuwig ons Tehuis!

Uit: Lofzangen en Gebeden.

Gemeenteberichten

STAVEREN

Stormen woeden, golven bruisen, maar de Geest van God stoorde zich er niet aan, doch werkte rustig door zodat wij zijn geluid niet konden horen, maar wel de jubelklanken dergenen die de geest van God geen weerstand konden bieden en zich gaven aan Hem die geboren is in Bethlehem en zich kruisigen liet voor onze zonden.

Lieve broeders en zusters ik geloof dat ik niet overdrijf als ik zeg, dat wij hier de heerlijkste Kerstdagen beleefd hebben in Staveren. Veertien mensen die zich gaven aan den Heer en ook aan de gemeente. Mensen die de blijdschap van God uit de ogen straalt, omdat ze Hem hebben gevonden? Neen omdat God hen heeft gevonden en zij zich hebben gegeven en gezegd hebben: Heer neem mij maar hier ben ik.

't Is maar een korte mededeling die komt van heel de Gemeente, die dankt en jubelt voor het aanschijn des Heren.

R. SMITS, secr.

Leestafel

DIE DOMME JONA en DAVID DE HERDERSJONGEN door Anne de Vries. Deze twee deeltjes zijn keurig gebonden en uitgegeven door J. H. Kok te Kampen. Prijs per deeltje f 0.95.

Deze boekjes zijn voor kleuters geschreven. Voor hen die een beetje kunnen lezen. De lettergrepen der woorden zijn er in aangegeven. Naast iedere bladzijde tekst een mooie illustratie. De schrijver heeft zich reeds goede naam verworven door zijn kinderbijbel. Het kan overbodig geacht worden hier nog meer aan toe te voegen. Ouders die kleuters hebben, kunnen hun kinderen met deze boekjes gelukkig maken en bijbelkennis bijbrengen.

D. SLORT.

SAMEN OP WEG NAAR HET GELUK, door Ds J. W. de Jager. Uitgave J. N. Voorhoeve, Den Haag. 2de druk. Geb. f 2.90, 112 blz.

Een boekje voor jonge mensen over de voorbereiding en betekenis van het huwelijk. Het leest prettig, is duidelijk en eerlijk geschreven. De auteur noemt de dingen bij de naam. De sexuele vraagstukken worden ter tafel gebracht en ook van de Schrift uit belicht. Jammer dat op blz. 49 een regel tweemaal werd gedrukt en blijkbaar een regel is uitgevallen. Bij een volgende druk zal deze fout hersteld kunnen worden, want het laat zich aan zien, dat dit boekje zijn weg vindt. Alle jongemensen beveel ik dit boekje zeer aan. Het kan veel kwaad voorkomen en de verlovingstijd tot een gezegende tijd maken, als de inhoud in praktijk wordt gebracht. De uitgave ziet er verzorgd uit.

D. SLORT.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Groningen—Zuid Ds S. Zijlstra van Eindhoven.

Advertentiën

Wij noteren met genoegen

ook nu nog nieuwe abonné's

Het is het begin van een nieuwe jaargang, juist een geschikt moment om abonné te worden en anderen te winnen

Zend uw aanmelding nog dadelijk even naar de Administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem

Wij zorgen dan voor regelmatige toezending

Wij geven nog graag gelegenheid

tot en met a.s. Maandag 7 Jan. om abonnementsgelden te storten op giro 9260 ten name van de Unie:

1. voor De Christen: f 1.50 over het 1ste kwartaal, f 3.— over het 1ste halfjaar of f 6.— over geheel 1952 ineens (f 7.50 voor een buitenlands abonnement)
2. voor De Zaaier: f 1.10 over 1952 (met inbegrip van het Extra Kerstnummer)
3. voor De Kindervriend: f 1.50 over 1952

U weet: dit bespaart veel arbeid en uzelf incassokosten Daarna worden de kwitanties geschreven (verhoogd met 20 ct. inningskosten) en aangeboden door de agent of de post

De administratie

JAARGANG 69 - Nr. 3087
VRIJDAG 11 JAN. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Voort! Onvervaard verder!

Ex. 14.

Het is niet moeilijk vrolijk te zijn en moedige liederen te zingen, wanneer het gezin gezond is, het inkomen verzekerd en de woning ruim genoeg. Dat wordt anders als een der onzen onder dokters handen is, de krant eigenlijk te duur wordt en men erg zuinig moet zijn op licht en vuur. Als elke dag weer de zwarte schim, de zware deken van de zorg over dit en dat de vrolijkheid verslindt, verstikt. Er zijn velen, die zuchtend hun weg reizen.

Gij, die het moeilijk hebt met uzelf, met de mensen om u heen, met de wereld, waarin u verblijft, bedenkt dat God leeft en dat bij Hem geen ding onmogelijk is. Dat de Here Jezus alle macht heeft in hemel en op aarde en dat deze woorden een werkelijkheid zijn.

Het juist ontkomen volk staat voor de Rode Zee. Achter hen naderen de strijdwagens der verwoede Egyptenaren. Dat was een harde realiteit. Het betekende dood of slavernij. Hier was geen uitweg meer mogelijk. Ze waren verloren.

Maar God in de hemel lachte. Waarom verloren? Om die razende benden in aantocht? Om de brede baren van die zee? De Almachtige zet met Zijn wolk Zijn volk in het licht en verwart de keurtroepen, die hen volgen. Hij werpt Zijn winden op de wateren en ontbloot de gronden der aarde. Hij commandeert het volk voort te trekken, ongeacht water, wind, vijand. Wie is God? De Heer is God, en niemand meer. Verheerlijkt Hem, gij vromen!

Ja, indien zij aan de trouw van God gedacht hadden, zouden zij niet gevreesd en gejammerd hebben. Indien zij slechts gedacht hadden aan de God, Die Zijn volk niet vergeten had. Die reeds aan de verlossing werkte, toen zij nog stenen bakten en sjouwden. Die nooit laat varen het werk Zijner handen en die het gebeente van Jozef wil laten rusten in het reeds lang beloofde land. Indien zij slechts gedacht hadden aan de macht van Hem, Die Egypte teistert tot het verzet gebroken is. Die hemel en aarde, dier en mens, lucht en water aantast als Hij Zijn plannen wil volvoeren. Hun korte geschiedenis was geladen van Gods machtige daden en toch zagen zij niets anders dan de ondergang voor ogen. — Indien zij slechts het doel ten volle gekend hadden dat God had, toen Hij Abraham riep, de aartsvaders leidde, het volk uit Egypte losmaakte, om het te brengen naar de velden van Bethlehem, naar de stad Jeruzalem en het meer van Galilea. Maar zij zagen alleen het water, vlakbij. Zij hoorden alleen de strijdwagens, vlakbij. Zij zagen geen verleden noch toekomst. Ze zagen alleen het benauwende heden en schreeuwden.

Waarom schreeuwen wij soms? Omdat we alleen het angstige heden ondergaan. Omdat we plotseling vergeten zijn de vele weldaden, die God ons bewees. Omdat we uit het oog verliezen, waartoe ons de Heer verloste. We hebben geen oog meer voor de feiten van gisteren, geen oor voor beloften Gods voor morgen, we zien alleen maar water en wind en zinken. Weg ons geloof, weg onze blijdschap, weg onze overwinning. Het harde heden verstikt elk lied. Wat zou God daarvan zeggen? Hij ziet ernstig op ons neer en zegt: „Heb Ik u dan niet liefgehad met een eeuwige liefde? Ben Ik niet bij u gekomen en heb Ik u niet geleerd hoe gij kunt leven?" Inderdaad, ik ben toch Zijn kind. Hij heeft mij toch geroepen? Hij heeft mij voortdurend gezegend. Hij bereidt mij een zaligheid, niet af te meten.

Zo help mij, Heer, niet te vrezen voor de pijl des daags, voor de schrik des nachts. Help mij in het geloof voort, onvervaard verder voort te gaan en met U te lachen om water en wapens. Immers, Gij hebt mij verlost!

HUIZINGA.

Losse Schakels

Een nieuwe Vrijheid Sedert 1 Januari van dit jaar verheugen de Zweden zich in een nieuwe vrijheid; het is de vrijheid om lid van geen enkele kerk te zijn. Dat klinkt ons wel vreemd in de oren. Wanneer men van iets vrij moet zijn, dan is het toch wel van de verplichting om lid van een kerk te zijn. Terwille van de zuiverheid van het godsdienstige leven moest die vrijheid alom heersen. Wat voor waarde heeft nu een gedwongen kerk-lidmaatschap? Ja, zo redeneren wij hier in Nederland, tenminste: velen hier. Als er voor Baptisten een zaak vast staat, dan is het wel dat deze vrijheid het recht is van iedere mens. Dank zij de invloed van de oecumenische beweging is men in Zweden dan nu zo ver. Er waren in Zweden de laatste honderd jaren wel andere Kerken dan de Lutherse Staatskerk, maar hun positie stond niet vast, wat ten gevolge had dat er duizenden Zweden waren, die van twee Kerken lid waren: van de Lutherse Staatskerk en dit eenvoudig krachtens hun geboorte als Zweden, en van de Kerk hunner keuze: Baptisten, Methodisten, Zendingsbond (Pinkstergemeenten).

Vrije Kerken? Wij zijn als Baptisten voor vrije Kerken. Onder Vrije Kerken verstaat men de van de Staat onafhankelijke Kerken. Sedert de heerschappij van de Fransen hier hebben wij geen Staatskerk meer. Vroeger was de Gereformeerde Kerk de Staatskerk, maar dat is nu al lang voorbij. Wij achten dat een grote schrede vooruit. Maar dat is niet alles wat wij begeren. Een ander „Baptistisch" beginsel is de Vrijwilligheidsgemeente, dat is de gemeente, die tot stand komt door een vrije keus harer leden. Dat moet men nu niet verkeerd gaan uitleggen en zeggen, dat wij Baptisten de gemeente het karakter geven van een vereniging, waarvan ieder naar keuze lid kan worden of lid-af. Dat ontkennen wij beslist. Achter de keus van de mens, die lid der gemeente begeert te worden, moet Gods keus staan en uit des mensen keus gehoord en zichtbaar worden. Wij aanvaarden niemand, die niet door God gekozen is. We ontvangen hem alleen uit de hand des Heeren. Zijn kiezen voor de gemeente moet zijn — ja: een daad van vrijwilligheid, maar niet minder een daad van gehoorzaamheid. En daarom geloven wij dat de kinderdoop hier de Schrift kruist. Gelovige Hervormden juichen de verandering in Zweden toe. Ze maakt het geestelijk en godsdienstig leven zuiverder, is terecht hun oordeel. Vrijwilligheid moet het christen-zijn kenmerken. Maar nu is ons bezwaar tegen de Hervormde Kerk, gelijk tegen alle Vrije maar kinderdopende Kerken, dat ze deze vrijwilligheid niet goed laten uitkomen. Het is immers niet te loochenen dat een mens — jong of oud — lid dier Kerk wordt, die hem in haar midden doopt. Elke gedoopte in de Ned. Hervormde Kerk is lid dier Kerk. Dat hij later belijdenis moet afleggen om als zodanig bevestigd te worden, verandert daar niets aan. Juist dat „bevestigen" zegt, dat hij het is. Hij werd het onvrijwillig. Hij kan die band, ongevraagd om zijn leven gelegd, verloochenen door te weigeren belijdenis te doen. Verbreken doet hij die band dan nog niet, want ondanks die weigering blijft hij als lid der Kerk gelden. Wanneer hij van de Kerk af wil zijn, dan moet hij als lid bedanken. — We hopen dus dat het zuivere bijbelse aanvoelen der dingen, dat zich in Hervormde kringen uit in blijdschap over de Zweedse beslissing, zich ook zal laten gelden ten opzichte van het dopen en zo tot lid maken van jonge kinderen. Krachtens haar vrijwilligheidskarakter verdraagt de gemeente des Bijbels geen kinderdoop. Hervormden ontwaakt!

Scheidt u af! Er gaat een „Los-van-elke-Kerk" beweging door de wereld. Wat niet bijeen hoort, trekt uit elkander. God werkt op grote schaal. Dat is niet te keren, hoe gaarne velen nog in de droom van een „Christelijk Europa" zouden willen blijven leven. De 's Gravenhaagse Kerkbode schreef naar aanleiding van het Zweedse besluit o.a.:

> „Gedurende vele eeuwen, eigenlijk al sinds keizer Constantijn de Grote hebben Kerk en Staat in een zeer nauw bondgenootschap met elkander geleefd. Het Christendom is een officiële zaak geweest. In vrijwel alle landen is het Staatskerk geweest, in welke vorm dan ook. Deze Constantijnse periode schijnt haar einde te naderen. Kerk en Staat groeien uit elkander. De toestand wordt meer gelijk aan de periode van het Christendom in de eerste eeuwen. Het wordt weer hoe langer hoe meer een daad, een bewuste keuze om bij Jezus Christus te behoren. Zoals in het leven des Heeren, zo wordt het in de geschiedenis van Zijn Kerk: van toen af wandelden velen niet meer met Hem. En de Heer ging naar het kruis en zo naar de heerlijkheid."

We moeten ons verheugen dat de geschiedenis terug buigt in de bijbelse lijn. Maar waarom doet men het niet vrijwillig? Waarom moet de wereld zich losrukken van een Kerk, die ze niet wenst? Waarom zegt de Kerk niet wie bij haar hoort en wie niet? Zuiverheid in de verhoudingen is toch louter winst?

Eur. Baptisten in Z.-Afrika In Zuid-Afrika telt men Engelse, Duitse en Nederlandse, of eigenlijk Holl. Afrikaanse Baptisten. Met elkander vormen ze nog geen grote schare. De eerste gegevens omtrent hun sterkte is van het jaar 1 80. Het is wel mogelijk dat er toen eerst Baptistengemeenten in dat wijde land ontstonden. In dat jaar waren er 800. Ze groeiden vrij regelmatig. Elke tien jaren kwamen er zo'n 1000 bij. Alleen de laatste elf jaren was de sprong omhoog wat groter, zodat men er thans 9.800 telt. Ze hebben onlangs een theologische School geopend, met een Engelse dominee als Rector. Ze begonnen 15 Febr. 1951. Verschillende Voorgangers in de omgeving gaven les. Ze hebben een gebouw in bezit gekregen, dat geschikt gemaakt kan worden tot internaat voor 12 studerenden, terwijl de Rector ook inwonend kan zijn. De financiën zijn gezond, maar, zo wordt de gemeenten voorgehouden: er zal straks meer geld moeten komen. — Zullen wij, wanneer God ons doet groeien in dit land tot een 10.000 wakkere en overtuigde Baptisten, die zich een roeping bewust zijn, over de centen beschikken, bekwaam in wetenschappelijk opzicht en diep overtuigd van de bijbelse eis van wat ons als Baptisten voor ogen staat?

We dienen onze mede-christenen niet beter dan door streng en zonder toegeven te zijn, wat we naar onze overtuiging om Christus' wil m o e t e n zijn. We hebben een getuigenistaak in deze wereld.

Bantu-Baptisten In Z.-Afrika zijn er gekleurde Baptisten, gewonnen uit de Inheemsen dus. De zending der Baptisten onder hen schijnt eerst in 1900 te zijn begonnen. Toen waren er een 400. De eerste 20 jaren groeiden ze maar langzaam, maar daarna schoten ze

omhoog. In de jaren 1940 tot 1951 verdubbelde hun aantal zich haast en thans tellen ze 14.000 leden.

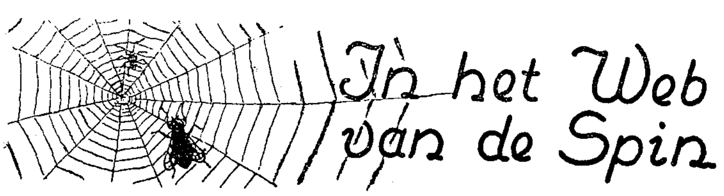
Dit en het in de vorige schakel vermeldde is allemaal te lezen (met nog zoveel meer) in de South African Baptist, welk maandblad gegevens verstrekt van de Engels en Hollands sprekende Baptistengemeenten in dat hoge en droge land. Het Engels is — nu ja, wát het is. Maar wat moeten we met het Afrikaans? Ik begrijp niet helemaal wat de bedoeling is wanneer ik lees:

> „Ons gaan, as die Heer wil 'n naweek konferensie hou vanaf 7—9 Desember 1951. Almal word baie *hartlik uitgenooi om dit bij te woon. As tuis gaan* plek die enigste probleem is wat u verhinder om te kom, skrywe gerus aan Ler. J. P. Venter, en ons zal daarvoor reëlings tref. Ons vra ook u ernstige voorbidding daarvoor."

Wanneer ik echter lees van „Hulle" en van „gemeentes", dan schijnt me de Afrikaanse taal ook tot hier in Holland door te dringen.

Zaak en Persoon We hebben veel waardering voor de arbeid en de ijver die door Piëtisme en Fundamentaisme aan de dag gelegd worden en werden. Maar we vrezen toch dat ze gemakkelijk vervallen in de fout van de verzakelijking van het Evangelie. Waarheden dreigen bij hen de Waarheid onzichtbaar te maken. De waardij van het Evangelie is altijd te herleiden tot een Persoon. Er zijn geen verlossende dingen of zaligende gebeurtenissen. Er is een Perscon, die iets deed gebeuren. Men gelooft in de bijbel, maar dreigt te vergeten dat het gaat om de Persoon, die in de Bijbel spreekt; men gelooft in Zijn bloed, maar dreigt men niet te vergeten, dat het gaat om Hém, die Zijn bloed stortte, men gelooft in de wederkomst van Christus, maar we moeten niet in „de wederkomst" geloven, maar in de wederkomende Heer. 't Gaat nooit om iets maar altijd om HEM.

L.

Blumhardt (2)

Het „andere", waarom Blumhardt bidt, komt, als in 1840 de f milie Dittus een ander huis in Möttlingen betrekt. Deze familie bestaat uit man en vrouw, 3 dochters en 2 zoons. De jongste der dochters, Gottliebin, die een gebrek aan haar voet heeft, bezoekt desondanks practisch alle samenkomsten en diensten waarin Blumhardt voorgaat. Zij is het ook die in het pas betrokken huis allerlei spookverschijningen ziet en in erge mate aan aanvechtingen e.d. begint te lijden, terwijl ook allerlei andere ziekteverschijnselen zich bij haar voordoen. Er komen doktoren aan te pas, het huis wordt aan meer dan één nauwgezet onderzoek onderworpen om het raadsel van de klopgeluiden te ontwarren, maar niets en niemand kan helpen, ook Ds Blumhardt niet, die met haar spreekt en bidt.

Op zekeren dag als hij weer bij haar is en ze weer een hevige aanval ondergaat, dringt het tot hem door dat hij hier met duivelse machten te maken heeft. Die zijn het, die dit meisje verontrusten, opdrijven, zodat het schuim op haar lippen komt. Opeens komt het over hem, dat dit toch al te dwaas is. Laat er een duivel zijn, *demonische machten, maar er is toch immers ook een* God in de hemel? En is de boodschap die hij brengt niet juist deze, dat God de machten der duisternis overwonnen heeft?

Hij springt op, roept Gottliebin, die in bewusteloze toestand verkeerd, bij de naam, vouwt haar handen en gebiedt haar te bidden: „Here Jezus help mij!" We hebben nu lang genoeg gezien wat de duivel doet, laten we nu ook eens zien wat de Here Jezus vermag". Dat zijn de woorden, die Blumhardt over de lippen komen, regelrecht uit zijn gepijnigd hart, waarin plotseling een lichtstraal uit de Hemel viel.

En zie: het meisje ontwaakt, spreekt de woorden na, en meteen wijken de krampen, en een grote rust treedt in.

Vanaf dat moment wordt alles anders in het leven van Blumhardt. Hij heeft de machten des hemels gezien. Het *blijft vechten, nog twee jaar lang. Want nog steeds* komen de demonen terug om Gottliebin steeds opnieuw te verontrusten, maar Bl. blijft bidden en strijden, en eindelijk wordt de definitieve overwinning behaald.

Dit schrijven we dan zomaar met enkele zinnen neer. Maar hoe zwaar is deze strijd voor hem, die door zijn allerbeste vriend in deze momenten alleen gelaten wordt. Schrijft deze hem niet midden in de periode van strijd, dat hij dwaas doet, door zich met deze affaire te bemoeien? Brandt toch je vingers niet aan iets dat je toch niet de baas kunt! Dat is ongeveer de steeds weer door allerlei vrome vrienden gegeven raad. Je bereikt niets, wordt alleen maar zelf het slachtoffer van dit alles. Je verruïneert je eigen leven, je positie als predikant, je toekomst.

Maar Bl. keert zich met kracht tegen dit advies. Aan zijn vriend Barth schrijft hij: „U zegt zelf dat de vijand het er op aanlegt, mij te ruïneren. Dat is waar, maar om de wille van Jezus Christus bezweer ik U mij te zeggen: bestaat er dan geen andere kracht in de wereld, dan die van de duivel? Zullen we dan aanbidders van de duivel worden? Dat zou betekenen de duivel vrij spel te laten in dit alles, opdat hij ons niets doe. Doe toch uw ogen open, lieve broeder en zeg mij: probeert niet de duivel i e d e r mensenleven tot een ruïne te maken, en geloooft U niet dat ik een ruïne meer nabij zou zijn, als ik in mijn slakkenhuisje terug kroop, dan wanneer ik de duivel met het Woord Gods tegenstand biedt?"

In deze ontboezemingen wordt iets openbaar van de drijfveren, die Blumhardt drijven. En onwillekeurig denken we aan David, de jonge herder, die in het legerkamp van Saul verzeild raakt, en daar de heidense reus Goliath hoort lasteren. Niemand durft het aan, hem te bevechten. Ieder is bang dat die tweekamp zijn ondergang zal zijn. Maar David komt, en zonder wapenrusting, bindt hij de strijd aan tegen deze God lasterende vijand, en overwint. Hij overwint door het g e l o o f.

Ondertussen is het niet het belangrijkste dat Blumhardt in Jezus' naam de demonen uitdrijft, maar dat hij gelooft in het feit dat *Jezus overwinnaar is*. Deze levende waarheid is zijn uitgangspunt, en deze zekerheid maakt dat hij — desnoods helemaal alleen — de strijd voortzet voor het Koninkrijk dat komt.

Welke gevolgen het bovenstaande voor hemzelf, zijn Gemeente, en het Christendom in het algemeen had, willen we een volgende keer zien. Wf.

Giften, die ontroeren

We zijn blij met alles wat binnenkomt. We hadden zelf de eerste Christen, waarin we met deze actie begonnen, nog niet eens ontvangen, toen de telefoon riep. In 't kort kwam het hier op neer: „Hier is Renderloo. We staan met z'n vieren aan de telefoon en willen even zeggen dat we vier tientjes overmaken." Wat je dat blij maakt.

Een oude broeder schrijft: „.... en besloot daarom f 2.50 te sturen. Graag had ik meer gestuurd, maar ome Wim Drees bedeelt mij ook maar stiefvaderlijk." En u ons vorstelijk, broeder.

Een oude zuster heeft een dochter en deze schrijft: „Net had ik 's morgens moeders ouderdomsrente opgehaald, met de mededeling, dat ze nu aan het eind van het jaar een extraatje ontving. Toen we dit lazen (leen me een tientje) zei ze wonderlijk: Zullen we hier nu direct f 10.— afnemen en naar Enschede sturen?" En zo deden ze. Zijn deze tien gulden niet veel meer waard dan een tientje?

En wat zegt u als een broeder, die al jaren ziek is en van „de stad" moet leven, f 25.— zendt?

Als een zuster in even moeilijke omstandigheden f 20.— weet af te zonderen voor dit werk?

Gelooft u wel, dat ik soms het geld nauwelijks durf aan te raken? Mag ik dat nu wel nemen voor dit doel? Dat zijn giften, die ontroeren.

„Aangezien wij zo rijk (of arm) niet zijn, dat wij geld op de spaarbank hebben, zijn we niet in staat U tien gulden te lenen. Wij hopen, dat U het bedragje, dat we hier bij insluiten als gift wilt aanvaarden." Dank U voor zulk een gave rijksdaalder.

We zullen met de verantwoording beginnen: N.N. te M. 10.—; v. A. te N. f 6.—; H. C. V. te E. f 25.—; v. d. M. te E. f 10.10: N. te E. f 25.—; G. D. te E. f 10.—; R. D. te E. f 10.—; G. M. en G. W. te E. f 10.—; W.—H. te E. f 10.—; N.N. f 10.—; J. K. te E. f 5.—; J. D. te E. f 10.—; D. H. te H. f 10.—; C. J. H. te E. f 50.—; H. E. te E. f 10.—; B. te E. f 15.—; A. H. te E. f 10.—; N.N. te H. f 2.50; v. d. H. te Z. f 10.—; G. J. te H. f 10.—; N.N. te H. f 25.—; H. B. te H. f 10.—; N.N. te S. f 5.—; J. J. K. te D. f 2.50; d. J. te E. f 10.—; A. K. te N. f 10.—; J. te d. H. f 20.—; M. te U. f 10.—; K. te S. f 10.—; V. d. M. te L. f 20.—; S. te Z. f 2.50; S. te E. f 40.—; B. te D. f 10.—; N. te E. f 100.—; B. te V. f 10.—; d. J. te A. f 10.—; H. K. te E. f 10.—; D. te U. f 5.—; T. B. te L. f 10.—; V. te R. f 10.—; W. te E. f 10.—; G. te R. f 10.—; B. te S. f 10.—; O. te A. f 50.—; H. te V. f 10.—; C. te V. f 10.—; B.—H. te V. f 10.—; F. te L. f 25.—; V. d. V. te E. f 10.—; I. P. te E. f 10.—.

Zover zijn we op dit ogenblik. Alles staat hier doorelkaar. Giften, leningen. Als u maar ziet, dat het leeft. Hoeveel het samen is in de eerste week? f 773.60. Valt het mee? Ja! Nog niet veel? U ontbreekt er nog. Toe, „Leen hem een tientje". Wat een wonder van liefde zouden we kunnen verrichten, als we nu eens *allemaal* ons best doen. Ik vraag het toch ook niet voor mezelf?

Inmiddels zijn er weer talrijke bedragen binnengekomen. Een deel ervan volgt nu: T. te E. f 25.—; G. te N.W. f 2.50; J. bij B. f 10.—; V. d. V. te D. f 2.50; M. te S. f 25.—; V. N. te S. f 10.—; R. te S. f 10.—; J. te N. f 10.—; D. J. te H. f 10.—; V. N. te H. f 10.—; B. te G. f 10.—; J. te E. f 10.—; D.—B. te A. f 50.—; W. te N. P. f 10.—; B. te G. f 10.—; H.—H. te H. f 25.—; J. te H. f 10.—; V.—D. te E. f 5.—; D. J. te E. f 10.—; D. J. te E. f 20.—; T. A. O. te E. f 10.—; P. te G. f 10.—; P. te A. f 10.—; H. te H. f 5.—; H. te N.W. f 10.—; H. te H. f 10.—; O. te A. f 25.—; V. te A. f 5.—; M. te E.E. f 10.—; H. te H. f 10.—; V. d. M. te L. f 10.—; V. d. L. te W. f 6.—; A. te S. f 10.—; V. te A. f 10.—; H. te A. f 10.—; M. te B. f 3.—; D. V. te T. f 10.—; L. te S. f 10.—; V. d. V. te H. f 5.—; P. te R. f 10.—; W.—P. te V. f 10.—; A. te D. f 10.—; D. H. te W. f 10.—.

En nog staat er meer, maar ik moet het hierbij nu toch laten. Dit is in totaal dan f 1267.60.

Wordt vervolgd!

Als u ook een tientje leent!

Giro: 503419 ten name van Ds F. E. Huizinga, Volksparksingel 27 te Enschede.

Gemeenteberichten

HOOGEVEEN

Nu de feestdagen weer tot het verleden behoren, hebben wij rijke stof tot danken voor de grote zegeningen die wij tijdens deze dagen mochten ervaren.

Voor de Kerstdagen was tot ons overgekomen stud. Ploeger van Veendan. Toen op 1e Kerstdagmorgen ons zaaltje volstroomde mochten wij het weer ervaren dat God een Verhoorder der gebeden is en dat Hij nooit zal beschamen, hen die hun vertrouwen op Hem stellen.

's Middags mochten wij het Kerstfeest met de kinderen vieren. Een prachtig versierde Kerstboom prijkte in ons zaaltje en onwillekeurig gingen onze gedachten terug naar de tijd dat wij zelf als kind dit heerlijk geboortefeest mochten vieren. Aan een 30-tal kinderen mochten wij de boodschap doorgeven dat de Heiland ook voor hen in Bethlehem geboren was.

Met 20 jongemensen mochten wij een Kerstwijdingsavond houden, waarbij speciaal de nadruk werd gelegd op de noodzakelijkheid dat Christus in ons hart geboren wordt. Ook voor hen is de nood ons opgelegd, zoals Paulus het zegt, en bidden wijsheid en kracht van de Heer om ook voor hen wegwijzers naar Christus te zijn.

Op de 2e Kerstdag hebben wij Kerstfeest gevierd met onze broeders en zusters en vrienden, en het is juist hier in 't bijzonder dat wij Zijn gemeenschap mochten ervaren.

Voor de jaarwisseling was tot ons overgekomen stud. Blenkers van Hengelo, en ook toen hebben wij zeer goede diensten gehad, waarin wij ons ook in een zeer grote belangstelling mochten verheugen.

In de Oudejaarsavonddienst toen stud. Blenkers ons bepaalde bij de 90ste Psalm, en memoreerde de grote zegeningen die God ons in dit afgelopen jaar als kleine groep heeft willen schenken, vloeiden onze harten over van dankbaarheid en willen wij onze bede voegen bij die uit de 90ste Psalm, dat Hij het werk onzer handen wil bevestigen ook voor het nieuwe jaar tot eer en verheer-

zijn als Hij even geaarzeld had, maar inplaats daarvan ging hij een hof binnen om te bidden. En toen Hij er weer uit kwam, was Hij gebonden en werd weggeleid als misdadiger. Hij had zichzelf aan het kruis gebeden!

Hugh Latimir en Ridley gingen naast elkaar naar de brandstapel. „Wees moedig broeder Ridley", zei Latimir, „toon u een man; we zullen heden voor God in Engeland een lamp aansteken, die, naar ik vertrouw, nimmer zal uitgaan."

Die bidt heft de kaars van zijn leven naar de hemel, opdat God haar aansteke, en zij verlicht de aarde.

Gezegend de mens, wiens leven een brandende en schijnende kaars werd!

We willen op nog *één* eigenschap van het ware bidden wijzen, en dat is: *bidt aanhoudend, volhardend.* Bidden is zorgen, dat de inkomsten de uitgaven dekken. Wordt dat vergeten, dan raken de voorraden uitgeput en er ontstaat een chaos. Iedere goede huismoeder weet dat dit de eerste eis is van een gezonde huishouding. Wij hebben als christenen onze uitgaven in deze wereld: liefde, geduld, zachtmoedigheid, hulpvaardigheid, vergevensgezindheid, verdraagzaamheid — hoe vele en hoe talrijk zijn onze uitgaven! Als we nu niet zorgen dat er geregeld inkomsten tegenover staan, dan gaan we bankroet. We houden het christen-zijn niet vol. Wat we overhouden is de naam, maar bedorven.

Gods beloften zijn als rivieren. Onze gebeden zijn als de schepen, die deze rivieren bevaren. Wordt de vaart stop gezet dan raken de voorraden uitgeput en er treedt hongersnood in. We moeten capituleren. — Wilt ge Satan niet in handen vallen, bidt dag aanhoudend. Houdt de verbinding met de hemel, die stapelplaats van alle genadegoederen, in stand. Het is „varen of omkomen"; bidden of sterven. Bidt ten allen tijde. Elke dag moet de lamp met frisse olie worden voorzien. Elke dag moeten wij God kronen met nieuwe dankzegging.

De discipelen voelden dat het geheim van het leven van hun Meester in Zijn gebed lag. Zal het bij ons blijven zoals het is of zijn we bereid om ons het bidden te laten leren?

De vorige maal wezen we daarop dat we als we vruchtbaar zullen bidden, we onszelf in een ontvankelijke houding tegenover God moeten plaatsen. We moeten open zijn: bereid iets te ontvangen, te ondergaan.

Waar we nu de nadruk op willen leggen is dát, dat we ***bevestigend moeten bidden.*** Jacobus zegt, dat wie bidt en twijfelt niet moet denken dat hij iets ontvangen zal van de Heer. Wie twijfelt, ligt in tweeën, is innerlijk gesloten. Is het in het hart onder het bidden Ja en Nee dan kan God niet verhoren. We moeten bevestigend, aanvaardend bidden, toeëigenend bidden. Bidden is: in ontvangst nemen.

> Bidt, en u zal gegeven worden
> want een ieder, die bidt, meent te ontvangen, Matth. 7 : 7 en 8.

Het gebed mag niet cirkelen om onze nood, verzoeking, zonde. We moeten ze de rug toekeren, en ons van afwenden. Er is een manier van bidden, die meer kwaad doet dan goed. Menigeen zegt: ik heb zolang en rustig gebeden in betrekking tot deze zonde of nood of verzoeking en het heeft mij niet gebaat. Natuurlijk niet. Inplaats van verlossing trad een grotere gebondenheid in. Hoe ernstiger zo'n gebed is, des temeer legt de zonde, de nood, de verzoeking beslag op zo'n ziel. Hoe meer we onze nood, zonde, verzoeking in het middelpunt onzer gedachten plaatsen, hoe nauwer onze gedachten om ze heen cirkelen, hoe meer zuigen ze zich aan onze ziel vast en krijgen ze heerschappij over ons leven. Het is de manier van bidden, waarmede de mens zichzelf ruïneert.

Hebt ge wel opgemerkt hoe de ouden baden? Lees eens enkele psalmen:

> Het behage U Heere, mij te verlossen
> Heere haast U tot mijn hulp! —

Blijft het bij deze smeekbede? Nee. Luister maar:

> Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de Heere denkt aan mij. *Gij zijt mijn hulp en mijn Bevrijder,* o mijn God vertoef niet! Psalm 40.
>
> Wat buigt u neder, o mijne ziel en wat zijt ge onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen zijns aangezichts.
> Wat buigt ge u neder, o mijne ziel! en wat zijt ge onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven. HIJ IS de menigvuldige verlossing mijns aangezichts en mijn God. Psalm 42.

De Psalmist sluit zijn gebeden niet zonder de verhoring te hebben aanvaard; zich het begeerde te hebben toegeeigend. Dat is de rechte wijze van bidden.

Het gebed moet twee vleugels hebben, zal het opwaarts kunnen stijgen: de vleugel der blijdschap en de vleugel der dankbaarheid.

> *Verblijdt* u ten allen tijd.
> *Bidt* zonder ophouden.
> *Dankt* God in alles. I Thess. 5 : 16, 17 en 18.

Toen Luther naar Worms ging om zich daar te verantwoorden voor keizer en Rijksgroten verkeerde zijn leven in gevaar. Weinigen hebben geweten wat Luther op weg naar die belangrijke vergadering, bad. Hoor welk een verzekerd, aanvaardend, bevestigend gebed Luther bad en hoe hij zijn ziel aan God vastbond!

> „O, Gij mijn God! Gij staat mij bij tegen heel de wereld. Gij *doet,* o God, Gij *doet* het! Gij *moet* het doen! Gij alléén! Het is immers niet mijn zaak, maar *de Uwe!"*

Bidden is zich terug trekken van de moeiten en noden aan het front naar de achtergrond, waar de bronnen en reserves zijn.

L.

Mededelingen

STUDENTEN SPREEKBEURTEN CENTRALE

Zoals U in een van de vorige nummers heeft kunnen lezen is de S.S.C. van Utrecht naar Groningen verhuisd.

Daar is geen verhuiswagen bij te pas gekomen, maar bestond eenvoudig hierin, dat br Kiwiet mij een map met diverse gegevens overhandigde.

Ik geloof namens allen, die van de S.S.C. gebruik maken, br Kiwiet hartelijk dank te kunnen zeggen voor alle moeite die hij zich voor de S.S.C. heeft getroost. Onze beste wensen vergezellen hem en zijn vrouw voor hun verblijf in Rüschlikon!

Voortaan moeten de aanvragen voor spreekbeurten dus aan mijn adres worden gericht.

Buiten de vacanties ben ik de enige theol. student in Nederland en zal 't wel moeilijk vallen aan alle aanvragen te voldoen. Secretarissen, schrijf dus zo spoedig mogelijk de vacante Zondagen, b.v. tot en met April. 'k Zal dan proberen U zoveel mogelijk te helpen.

In de hoop dat de S.S.C. ook dit jaar vele gemeenten tot dienst zal kunnen zijn, teken ik,

met hartelijke broedergroeten,
JAC. TROMP,
Alb. Agnesstr. 5a, Groningen.

HOOGEVEEN

Zou ook één onzer Gemeenten ons kunnen helpen aan een Avondmaal-stel? dat bij hun mogelijk vervangen is voor een nieuwe.

U bewijst er ons een grote dienst mee.

S. J. SCHUIL.

De Ruyterstraat 43, Hoogeveen.

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Hoogezand Ds J. de Jong van Emmer Erfscheidenveen.

Het secretariaat der Gemeente Hengelo (O) berust thans bij:

br J. Kuilder, Buitenweg 1.

Leestafel

KONINGEN door Dr C. van Gelderen. Korte Verklaring der H. Schrift met nieuwe vertaling. 3de druk. 251 bladz. Prijs geb. f 5.90. Uitgave van J. H. Kok te Kampen.

In dit deel worden de eerste elf hoofdstukken van het 1ste boek der Koningen behandeld. Aan de verklaring gaat een oriënterende inleiding vooraf. De verklaring is nauwkeurig en voorzichtig. Salomo's regering is voor Israel van grote betekenis geweest. Hij consolideerde het rijk naar buiten, gebruik makende van de voor Israel gunstige staatkundige situatie bij de omwonende volken. We kunnen het werk van de overleden hoogleraar van de Vrije Universiteit ter bestudering aanbevelen.

L.

Advertentiën

Na een moeilijke weg is in Jezus ontslapen onze broeder

Willem Munsterman

in de ouderdom van 41 jaar.

De Heer geve zijn vrouw en kinderen kracht dit smartelijk verlies te dragen.

Baptisten Gemeente Haarlem.

Haarlem, 1 Jan. 1952.

Aan alle in Christus verbondenen en alle vrienden van de „Tabitha"-arbeid een

rijk gezegend 1952

toegewenst.

De „Tabitha"-zusters.

Alle broeders en zusters een

gezegend 1952

toegewenst.

Fam. H. Horlings
W. Mostert
A. Goeree
H. Elberts
S. Slort.

Los Angelus, Californië.

TER APEL - 2de klas

Het bestuur der Ver. voor Chr. Nat. Schoolonderwijs

vraagt voor haar school aan de Viaductstr. een

Onderwijzeres

in het bezit van j. en k.

Brieven met en om inlichtingen aan het h.d.s. W. Schadenberg, Viaductstr. 11, Ter Apel.

GOED ZO!

Hoort wat abonné H. H. te L. schrijft:

„Ik hoop, dat in 1952 vele nieuwe abonné's zullen kunnen worden ingeschreven. Hierbij geef ikzelf één op. Het is mijn plicht — een — abonné's — aan te brengen."

Ik hoor u al zeggen „Dat is prachtig".

Juist, maar . . . . wa. DOET u? Wat doet U?

Wij verwachten graag van élke abonné één nieuwe abonné!

De administratie.

JAARGANG 69 - Nr. 3088
VRIJDAG 18 JAN. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Heilige Brutaliteit

„Zo nam hij Het in zijn armen...."
Luc. 2 : 28.

Over welke figuur uit de Kerstgeschiedenis kan men zich meer verheugen dan over de oude Simeon?

Stel U dat tafereeltje eens even voor: Een vader en moeder die hun eerste kindje naar de tempel brengen, en een eerwaarde oude baas die naderbijkomt, het kind ziet, en het dan heel voorzichtig, heel blij en tegelijk heel bezorgd in zijn armen neemt, om daarna God te danken voor dit grote moment in zijn leven.

Maar laten we niet alleen deze kant van de zaak zien.

Andere dingen zijn veel belangrijker. Want ik maak mij sterk dat er wel meer mensen geweest zullen zijn die hun belangstelling voor die kleine wereldburger daar in de tempel getoond hebben. Dat is de meest gewone gang van zaken. Simeon is dan ook niet alleen ontroerd over het zien van een klein kind, zelfs niet omdat het zo'n áárdig jongetje was, maar Simeon zag in dit Kind het HEIL GODS. „Want mijne ogen hebben Uw HEIL gezien."

En zie, dat is nu het belangrijke, ook voor ons.

Wij ook hebben met de Here Jezus te doen, nu niet meer als kind in de armen van de moeder, maar als Man van Smarten, en als de Opgestane.

En ook wij moeten meer in Hem zien dan een mens, zij het dan ook een goed mens, een prima mens, een eersteklas mens. Wij zullen in die Man van Smarten het Heil Gods moeten zien.

Simeon ziet dit Kind, hij weet opeens dat dit Kind de beloofde Messias is, en toch, ondanks de ontdekking van dit grootse, neemt hij het Kind in zijn armen. Dat is brutaal, zou iemand kunnen zeggen. Laat een doodgewoon mens van de Messias, van de Zoon van God, afblijven. Die afstand is veel te groot. Maar Simeon weet beter. Zonder aarzelen neemt hij het Kind in zijn armen, en met dat hij het gewicht van de baby voelt, springt er een grote blijdschap op in zijn hart. Simeon heeft een Heilige Brutaliteit over zich, een prachtige, een te prijzen, een zeer aanbevelenswaardige brutaliteit, die op een goed fundament berust. Want Simeon schijnt te weten dat de naam van de Messias Emanuel is, dat is: *God-met-ons!*

Hebt U zich ook op zo'n prachtig-vrijpostige wijze het heil toegeëigend?

Blijf niet van verre staan, maar neem het Kind in Uw armen!

Het Loflied van Simeon is de moeite van het lezen waard.

Hij prijst God, voor de vrede, die zijn deel is geworden, omdat zijn ogen Gods heil gezien hebben.

Is dat niet prachtig?

Wat zien onze ogen al niet....!

Veel onrecht en veel verdriet.

Veel pijn, en we kunnen niet helpen.

Veel gevaren, en we kunnen ze niet keren.

Veel tekorten, die we niet bij kunnen passen.

En door alles wat we zien raken we totaal overstuur, worden we overspannen, of afgestompd, of cynisch, of rasechte egoisten enz.

Hoe zal een mens die de ogen open heeft voor de werkelijkheid, het ooit kunnen bolwerken?

Maar zie nu die oude Simeon eens: Misschien heeft die oude baas een heel moeilijk leven, het valt niet altijd mee om oud te worden en afhankelijk te zijn.

Maar deze man kan het bolwerken, hij houdt het klaar zonder hard te worden en suf, eerst, omdat hij hoopte te zien, en nu, omdat hij gezien hééft....

Mijne ogen hebben Gods heil gezien.

Zie, als dat het geval is, dan komt het goed.

De nood zien, èn het heil Gods.

De donkere wolken aan zien komen drijven, én zien hoe achter dit alles Christus te voorschijn treedt, als de alpha en de omega.

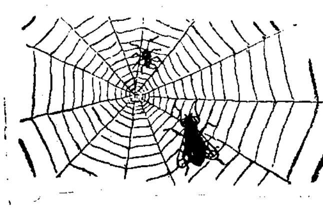
We zijn een nieuw jaar binnengegaan en weten er niet veel van, wat ons te wachten staat.

En onze harten zullen wanhopig moe worden, van wat onze ogen doorseinen, als we niet tegelijkertijd met dezelfde ogen het HEIL GODS zien.

Zullen we zó dan maar verder gaan? Als Simeon?

Wf.

★

In het Web van de Spin

Blumhardt (3)

Opwekkingstijd

Na een strijd rondom Gottliebin breekt een wonderlijk rijke tijd aan. Jezus is overwinnaar gebleken, en deze aangrijpende wetenschap dringt steeds dieper door. In een preek op Kerstmis, als de overwinning definitief bevochten is, breekt deze triomfkreet door. Vanaf deze Zondag wordt er niet langer geslapen in de kerk. Iedereen wordt wakker, er komt ontroering, beweging. De mensen kunnen niet meer blijven die ze zijn. En zo begint die grote opwekking daar in Möttlingen. Eerst komen er jonge mensen, catechisanten van Ds Blumhardt, bij hem, om hem hun zonden te belijden. Hij schrikt er van, zoveel kwaad leeft er onder de jongeren, waarvan niemand iets weet.

Daarna komen ook de ouderen.

Op een Nieuwjaarsavond klopt een man aan de pastorie aan, die niet al te gunstig bekend staat. De huisknecht doet open, en vraagt, wat hij toch wil. Ja, hij wil de dominee spreken. Want deze nacht is hij in de hel geweest als een verloren zondaar, en toen is hem gezegd dat hij naar Ds Blumhardt moest gaan.

Zo belandt deze man in de studeerkamer van de dominee, die niet goed weet, wat met hem aan te vangen. Wordt hij door deze man voor de gek gehouden? Allengs blijkt wel, dat dit niet het geval is, en Bl. verkondigt hem het Evangelie.

Deze man komt terug: eenmaal, tweemaal, en dan belijdt hij zijn zonden, en voor het eerst blikt de pastor van M. in een bodemloos diepe put van ongerechtigheden. Welke zonden heersen er in zijn Gemeente, wat een onrecht wordt er bedreven, wat een kwaad gepleegd, openlijk, ja, maar nog veel meer in het verborgen. Maar het vreemdste van dit geval is, dat deze zondaar er op staat, dat Blumhardt hem, in opdracht van zijn Meester, en uit hoofde van zijn ambt, de zonden vergeven zal. Slechts na grote aarzeling en veel strijd komt Blumhardt tot deze daad.

En zie, dan gebeurt het wonder, dat deze man een radicaal andere wordt. Hij wordt een nieuw, een bevrijd mens, eentje die weer zingen kan, wien een onnoemelijk zware last van de schouders genomen is.

En daarna begint het eigenlijk pas. Tientallen komen, en vullen de wachtkamer van de dominee. Allen zijn het zwaar beladenen, die door de werking van de Heilige Geest hun zonden hebben leren zien en nu vrezen, en in grote nood bij hem komen. Met deze allen spreekt hij: eenmaal, tweemaal, soms wel driemaal, en als hij dan zeker weet dat het menens is en de mensen er om vragen, dan vergeeft hij hun de zonden in opdracht van Jezus Christus.

Zo wordt alles anders, daar in Möttlingen. Bidstonden worden gehouden (niet uit plichtsbesef of uit gevoel voor traditie, maar spontaan), de mensen grijpen weer naar de Bijbel en vragen om onderricht. Samen doorvorsen vrienden en buren de Bijbel, en steeds meer wordt die Gemeente daar een levende Gemeente, vol van levende wonderen, vol van mensen die ervaren hebben hoe diep ze gezonken zijn, maar ook, hoe sterk en machtig de liefde van Christus is.

De vromen

Aparte vermelding verdient, dat dit alles zich ook uitstrekte tot allerlei zeer vrome mensen.

Evenals ook wij in onze tijd mensen kennen, die zichzelf vromer achten dan de vroomsten onder de Kerkmensen, en die zich daarom soms afscheiden en in aparte kringen samenkomen als het „neusje van de zalm", zo was dat ook reeds in de dagen van Blumhardt het geval.

Zo kwam er op zekere dag zo'n „vergaderingsman" naar de pastorie toe. Hij sprak met de huisknecht en beschuldigde er Ds Blumhardt van dat hij zich aan allerlei schuldig maakte, dat riekte naar Rome (schuldvergeving na belijdenis).

Maar zie, enkele dagen later, was dezelfde man er al weer, liet zich bij de dominee aandienen (hij was nog wel de leider van de vergadering!) beleed zijn zonden, en keerde terug, niet als de vrome man die hij voorheen geweest was, maar als een arme zondaar, die slechts door de overgrote genade van Jezus Christus behouden was.

En wij?

Ik ga hier geen pleidooi voeren voor de vrijwillige biecht, hoewel ik het ongelooflijk fijn zou vinden, als de pastorie juist voor deze dingen eens wat meer werd ingeschakeld; ook ligt het niet in mijn voornemen te betogen dat het tot de taak van een pastor behoort, de mensen na schuldbelijdenis in opdracht van de Meester de zonden te vergeven (hoewel ik stellig geloof dat ook dit tot de taak van „de herder" behoort). Het enige, wat ik zou willen vragen is: En wij? Ook wij vromen! Staan wij allen wel recht tegenover God?

Is er ook in onze harten, in onze gelederen, in heel onze arbeid niet veel dat beleden en vergeven moet worden?

Ik geloof in de Heilige Geest.

Wf.

ZAND en ZAAD

U kunt wel begrijpen, dat het me moeilijk valt over iets anders te schrijven dan waarvan het hart erg vol is. Vreest niet, ik zal er geen woord over zeggen. Het beste is maar in het verleden te zien.

Hoe is het u met de Kerstnummerverkoop gegaan? Het is van belang dat wij dat weten. Wat denkt u van de omvang, van het formaat, van de bijdragen en van het kleed, waarin het verschijnt? Uw opmerkingen worden op prijs gesteld, want eer de zomer komt, denken wij al weer aan het volgend nummer. Hier waren we in een week door de duizend exemplaren heen, en de gedachte is, dat we een volgend jaar meer moeten nemen. Een broeder in 't Noorden schrijft me: Zaterdag ben ik van 10—12, van 2—4 en van 4—half 6, (hij was zeker even theedrinken van vier tot vier) op stap geweest en precies 100 verkocht. Ik was echt moe maar had toch zo'n fijne bevrediging. — Deze broeder wil duidelijk de opdruk, dat het een uitgave der Unie van Bapt. Gem. betreft. Wat dunkt u daarvan?

Ik weet wel, dat ik maar van weinigen een antwoord kan verwachten. Maar antwoordt mij, gij weinigen. Een jaar is maar kort en het werk moet zo goed mogelijk gedaan worden.

Het leven is ook maar kort. Wat heb je maar een paar tientallen jaren, waarin je wat doen kunt. Als je die tenminste geschonken worden. Hoe licht breekt het zilveren koorden breekt de gulden lamp.

We waren bijelkaar op Oudejaarsavond. De gemeente was heel goed opgekomen. Me dunkt dat ik, zolang ik voorganger ben, altijd bij de aanvang van die dienst Ps. 90 heb gelezen. En op Nieuwjaarsmorgen dan Ps. 91. De broosheid van de mens komt wel bizonder uit in het gebed van Mozes, de man Gods. Na lied en gebed, werd de tekst bekend gemaakt. Eerste brief van Johannes, hoofdst. 2 : 18. „Kinderkens, het is de laatste ure!"

Nee, we zullen de toespraak niet herhalen. De toespraak is overigens helemaal niet gehouden. Nog beter: niet helemaal. Want nauwelijks gereed met het eerste deel, dat aanduidde dat we in het laatste werelduur gekomen zijn, werd de dienst onderbroken. De gemeente ging een lied zingen en de voorganger haastte zich naar het portaal, waar een agent stond. Hij had de politieauto voor de deur en bij zich in een man, licht gewond. Ongeluk, vrouw dood en onherkenbaar verminkt. En of ik onmiddellijk meeging om de familie te waarschuwen. De gemeente kende de vrouw. Ze was vroeger lid der gemeente.

Wat een achtergrond krijgt dan opeens dat woord: Kinderkens, het is de laatste ure. En het woord uit Ps. 90: Leer ons alzo onze dagen tellen, opdat wij een wijs hart bekomen. Hoe bijkomstig wordt dan opeens ontwikkeling en naam. Hoe onbelangrijk mijn zaak, waarvoor ik me dag en nacht uitsloof. Wie moet in zulke dagen niet denken aan de boer, die zo rijk werd maar arm was in God. We verschenen in de families. De oliebollen, de cake, al de heerlijkheden der aarde, goudgeel en geurig. Opeens zo oneindig bijkomstig, zo overbodig, haast hinderlijk. Maar de volgende dag zijn ze wel gegeten, eerst aarzelend, daarna duidelijk, want we moeten toch verder!

Ja, we moeten toch verder. We moeten eten, drinken. We moeten werken, verdienen. Ja, maar we moeten niet komen in de ban der dingen, niet gevangen raken in de strik van het bezit. U kent toch het verhaal van de man, die zoveel land mocht hebben als hij in een dag kon om-lopen. Hij vertrok ijlings bij het rijzen der zon en draafde de ganse dag, tegen de avond terugbuigend naar het punt van uitgang. Toen hij bij zonsondergang juist aankwam op de plaats van vertrek viel hij van uitputting dood neer. Toen had hij maar een paar voet aarde nodig om er in te liggen. U weet deze dingen. Zalig zijn we als de Heer ons werkelijk verlost heeft en wij uitgeheven zijn uit de beklemming van wat voorbijgaat. Als we werkelijk het goede deel gekozen hebben. Niet alleen voor dit jaar. Voor alle jaren en de eeuwigheid.

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

Nieuws uit Belgie

De U.Z.C. kreeg het verblijdende nieuws van onze zendingscandidaten Fenny Vorsteveld en Gerda Brongers te horen, dat volgens een beslissing van de Belgische autoriteiten de studie voor medici en verpleegsters met ettelijke maanden verkort werd. Hun opleidingsschema ziet er als volgt uit: 6 weken een spoedcursus Frans, 6 weken de koloniale cursus en 3 maanden de tropische cursus te Antwerpen. Dit houdt in, dat betreffende zr Vorsteveld rekening gehouden mag worden met het feit, dat zij tegen eind Juni het eerste gedeelte van haar opleiding beeindigd zal hebben. Daarna volgt nog de Accoucheuse cursus. Duur 1 jaar.

De Zendingscommissie verheugt zich er oprecht over, dat deze gang van zaken door de Belgische autoriteiten ingeslagen werd, want het betekent voor de U.Z.C. een besparing van tijd en....geld.

Wat de spoedcursus Frans betreft, moet voor te lichtvaardig en daarom misplaatst optimisme gewaarschuwd worden, want deze cursus vraagt terdege parate kennis van de Franse taal. Voorts, dat de verkorting van de Franse cursus enkel en alleen voor degenen geldt, die zich bewegen op het terrein der medische zending.

Verder schrijft zr Fenny Vorsteveld U het volgende: „Gerda en ik wensen U van ganser harte een gezegend Nieuwjaar toe. Moge het Licht der wereld ons aller hart vervullen met de vrede, die er is in Christus.

De tropische, medische cursus is vervroegd en ik moet in het begin van Januari deze cursus al volgen. Dat houdt dus in, dat we ook al eerder klaar zullen zijn dan anderen, die in Brussel moeten blijven.

Aan de ene kant is dat fijn, aan de andere kant houdt het in het verbreken van onze gemeenschap hier. Gerda en ik zullen elkander missen, al zullen we hopelijk elkander treffen op onze maandelijkse samenkomst.

De vorige keer, dat ik U het een en ander van hier mocht vertellen, heb ik maar weinig meegedeeld over de Bapt. gemeente. De gemeente is klein en bestaat over het algemeen uit oudere gemeenteleden, meest vrouwen. Zijn er daarom geen ouderlingen en diakenen?

Jeugd zoals wij die kennen, is er niet. Zondagsschool is er voor de kinderen van de zendelingen en eens per week een jongens- en meisjesclub. Het is heel moeilijk om contact te krijgen met hun ouders, daar ze bijna nooit in de kerk komen. Maar toch laat deze gemeente ook haar licht schijnen. De geest is er goed en zelfs is het gebedsleven uitstekend te noemen. Verder viert men iedere week het H. Avondmaal vóór de dienst. De dienst zelfs wordt in het Frans en Engels geleid. 's Avonds is er wel eens een dienst in het Frans en Vlaams, wat wij natuurlijk erg prettig vinden.

Over het algemeen zijn er nog heel wat Protestantse kerken in Brussel en omgeving. Het was b.v. een vertrouwd beeld ook hier de Kerstpotten van het Leger des Heils in de straten te zien.

Ik moet het voorlopig maar hierbij laten.

We doen U allen onze hartelijke groeten toekomen.

Gerda en Fenny."

Nieuws uit Yakusu

Een dezer dagen ontvingen we opnieuw de „Yakusu Notes". Dit geschriftje bevat een schat van gegevens over de zendelingen te Yakusu en omgeving.

De statistiek over het jaar 1951 geeft de volgende cijfers:

650 Onderwijzers en Evangelisten. (Inheemse.)

4500 is het ledental der Inheemse gemeenten.

27000 gulden brachten de collecten op.

11000 personen bezochten de diensten of stelden zich onder de bearbeiding van het Evangelie.

532 werden er gedoopt.

De 72ste Algemene Vergadering der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland vraagt de aandacht

Natuurlijk hebt u de data, die reeds lang bekend zijn, al vast genoteerd. Het zijn Woensdag 28 en Donderdag 29 Mei a.s. met een begroetingssamenkomst op Dinsdagavond 27 Mei, dus juist in de week vóór Pinksteren. De vergaderplaats is Groningen. Houdt deze dagen vrij voor het Uniefeest in de city van het Noorden!

Voor een goede voorbereiding van de zaken, die ons gezamelijke werk raken, maak ik u op de volgende punten opmerkzaam.

1. Voorstellen, die de gemeenten voor de agenda der Algemene Vergadering zouden willen indienen, moeten overeenkomstig art. 2d van het huish. reglement 8 weken voordien ingezonden zijn en wel „in schrift en getekend en van toelichting voorzien". Dit houdt dus in, dat de voorstellen UITERLIJK 31 Maart in het Unie-bureau ontvangen moeten zijn.

2. Van de Unie-Commissie treden de volgende leden af: L. van Dam. D. Olijslager en Ds K. Reiling. Volgens art. 3b van het huis. regl. zijn ze niet herkiesbaar.

3. Voor iedere van deze 3 vacatures kan elke gemeente als ook de U.C. volgens art. 3d van huis. regl. een candidaat stellen. De namen van de candidaten moeten minstens 8 weken vóór de Alg. Vergadering bekend zijn. Dus ook hierbij geldt weer: UITERLIJK 31 Maart moeten de gemeenten de candidaten bij het Unie-bureau bekend gemaakt hebben. De gemeenten moeten niet vergeten om vooraf de candidaten om hun toestemming te vragen en de door de candidaten geschreven toestemming mee in te zenden.

4. Van de redacteuren van De Christen (Ds F. E. Huizinga, Ds J. Louw, Ds D. Slort en Ds H. v. d. Werf) treden alle af, terwijl volgens rooster Ds J. Louw niet herkiesbaar is. De andere 3 zijn wél herkiesbaar. Doch zullen hun namen op de candidatenlijst voorkomen, dan moeten ze wel weer door een gemeente (of gemeenten) candidaat gesteld zijn!

5. De redacteuren van De Zaaier (Ds F. E. Huizinga en Ds J. Scholte) en van De Kindervriend (Ds. N. J. van Beek treden evenzo af en zijn herkiesbaar. Ook in dit geval moet wel weer candidaatstelling plaats hebben om op de candidatenlijst geplaatst te worden.

6. Natuurlijk moeten de gemeenten degenen, die zij wensen als redacteuren, vooraf vragen om hun instemming met de candidaatstelling en deze schriftelijke toestemming mee inzenden.

7. Wat de afgevaardigden der gemeenten betreft, deze moeten 6 weken vóór de Alg. Verg. bekend zijn, dus UITERLIJK 14 April. Het is wel al genoegzaam bekend, dat volgens het huish. regl. de gemeenten voor elke 100 leden (of resterend gedeelte daarvan) 1 afgevaardigde kunnen zenden, doch dat gemeenten van 100 leden of minder 2 afgevaardigden kunnen zenden. De erkende predikanten zijn volgens art. 8 der statuten als zodanig reeds leden van de Alg. Verg. der Unie.

8. Nu de Unie-vergadering in Groningen wordt gehouden, zal de voorbereiding en regeling van de ontvangst door een door die gemeente in te stellen commissie verzorgd worden. Deze commissie zal wel te zijner tijd in ons blad van zich laten horen en dan weet u waar en hoe u zich moet aanmelden als bezoeker van de Unievergadering.

Gaarne bevelen wij de behartiging van de gemeenschappelijke belangen, die wij als Unie-gemeenten hebben, in de welwillende overweging en hartelijke voorbede van u allen aan. Wanneer het hart op de rechte plaats zit en het warm klopt voor het werk des Heren, dat wij gemeenschappelijk mogen doen, kan de Geest des Heren ons tot kloeke daden in staat stellen!

Uw aller dienaar,
de Unie-secretaris
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

HARLINGEN

Zondag 6 Januari was voor de gemeente Harlingen een blijde dag. Immers deze dag mochten we gedenken dat de gemeente voor 50 jaar gesticht werd. Door Gods genade mogen we deze dag met elkander gedenken, want Hij is het geweest die de gemeente gedragen en gespaard heeft in de jaren die voorbij gingen. Ondanks al onze tekortkomingen en gebrekkelijkheden heeft de Heer ons gezegend.

Als we de geschiedenis der gemeente nagaan dan is het niet anders geweest dan vallen en opstaan. Doch ondanks dat heeft God ons gedragen en verdragen, en daarom is er een grote dank in ons hart, en past het ons Hem daarvoor te loven en te prijzen. Doch niet alleen hebben we ons mogen verheugen in het 50 jarig jubileum der gemeente, maar bovenal in het feit dat er op deze gedenkwaardige dag vier jonge mensen tot de gemeente werden toegevoegd door de doop. Het is zoals een van onze broeders het uitdrukte, onze grootste blijdschap ons te verblijden in de Heer, omdat Hij deze vier jonge zielen tot de gemeente heeft gebracht.

Nog enkele dingen wil ik U meedelen. In de morgendienst werden wij bepaald bij de verzen 1 en 2 van Hebreën 12, waarbij de gemeente werd bepaald bij de wolk der getuigen. En tenslotte in vers 2 het zien op de Overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus, waarna de doopsbediening plaats had.

Des middags om 4 uur kwam de gemeente tezamen om de dood des Heren te gedenken, waarbij zeer velen aanwezig waren. Ook daar werden we rijkelijk gezegend door woord en lied. We hebben ons verblijd deze dag, niet in uiterlijke dingen maar in de Heer.

Daarom verblijd U in de Here, verblijd U te allen tijd.

Namens de gemeente,
K. W., secr.

EMMER ERFSCHEIDENVEEN

Het is in het achter liggende jaar goed geweest; wij hebben rijke zegeningen ontvangen. Voor de diensten was veel belangstelling. Vooral de morgendienst was en is de kerk nog geheel gevuld, waaronder dan ook vele vrienden en anderen. Met liefde en ijver is dan ook

ALKMAAR

In dit nieuw begonnen jaar wil Alkmaar eens weer iets van zich laten horen.

En dan kunnen we niet anders dan onze Heiland de eer geven. Hij heeft het afgelopen jaar weer alles wel gemaakt. Onze voorganger Ds van Wier gaat blijmoedig het Woord van Zijn Zender zaaien, zowel hier als in Den Helder. En ook mogen wij de vruchten aanschouwen. In het afgelopen jaar mochten wij door de doop weer 9 jonge mensen aan de gemeente toevoegen. Ook nu hebben weer een zuster en broeder de doop aangevraagd.

Maar het was niet alles blijdschap. Twee broeders werden ons door de dood ontnomen, ze gingen naar hun eeuwig thuis. Wij missen ze niet graag, maar als wij weten dat zij voor eeuwig mogen jubelen voor Gods Troon en onze Verlosser mogen aanschouwen, dan is er toch ook wel weer blijdschap.

Wij mogen ons nog steeds verheugen in een goede opkomst in onze samenkomsten.

Gaarne zien onze zusters en broeders schippers in ons midden op hun doorreis. We houden onze samenkomsten Zondagsmorgens 10 uur in de Nieuwe Doelen, Doelenstraat.

Namens de Gemeente H. K.

Lofzangen en Gebeden

Ruim 200 stuks van de 500 Harmonisaties deel I hebben hun weg reeds gevonden naar de Gemeenten. Zij die vroegtijdig hadden besteld, hebben de bundel nog voor de Kerst ontvangen. „Ziet er kostelijk uit, boven onze lof" was het oordeel van een der bestellers. En we geloven, dat hij niet teveel heeft gezegd.

Sinds ons vorig artikel in „De Christen" van 14 Dec., is ook het zangkoor der Gemeente Amsterdam tot aanschaffing van de harmonisaties voor L en G overgegaan. En met belangstelling zien we ook de opgave van andere zangkoren tegemoet. Ons devies is: Op elk orgel en iedere piano behoort onze eigen harmonisatie.

Was oorspronkelijk ons plan, om de harmonisaties in 3 delen uit te geven, door omstandigheden zullen de benodigde harmonisaties in twee delen gebundeld worden. Het tweede deel zal ongeveer 250 stuks bevatten. We hebben goede hoop, dat dit tweede deel nog vóór Pasen op onze orgels en piano's zal staan en in het bezit van onze zangkoren zal zijn.

Maar met nog meer spanning ziet U uit naar de eenstemmige uitgave! Wij ook en nog even geduld s.v.p. In de eerste helft van Febr. hopen we, dat de bundel in Uw bezit zal zijn.

Nog niet alle Gemeenten, die wel het voornemen hadden zulks te doen, plaatsten hun bestelling op de eenstemmige bundels, terwijl wij ook nog van een enkele Gemeente de afrekening verwachten. Doordat de oplage van 3000 st. grotendeels was vol geboekt, waren we genoodzaakt de eerste oplage op te voeren tot 4000 st., om niet binnen een korte tijd tot een heruitgave, die zeer waarschijnlijk aanmerkelijk duurder zou worden, gedwongen te zijn. Dit opvoeren van de oplage brengt voor ons extra financiële zorgen met zich mee, zodat we gaarne een beroep op die Gemeenten doen, die door een of andere omstandigheid nog niet een bestelling plaatsten en het verschuldigde bedrag gireerden, om blijk te geven van hun wil om als Baptisten een te zijn. Zendt ons nog per omgaande Uw bestelling en maakt het geld over op de giro de Unie, t.w. no 9260 te Haarlem.

Met hartelijke broedergroeten, de Uwen in dienst der Gemeenten,

De Zangbundel Comm.
Corr.adres: J. GERMERAAD,
Breitnerstr. 77 B, Rotterdam.

Uit ons Unie-bureau

Aan de secretarissen der gemeenten is een 2-tal formulieren voor de statistiek der Unie per 1 Jan. 1952 toegezonden. Willen de broeders secretarissen nu zo vaardig en ijverig zijn om deze beide exemplaren in te vullen? Het is de bedoeling, dat er 1 exemplaar bij de secretaris der gemeente blijft en dat het andere exemplaar naar de Unie-secretaris gezonden wordt voor de samenstelling van de statistiek. Om deze tijdig te kunnen publiceren, moeten de formulieren UITERLIJK 31 Jan. weer bij mij terug zijn. Natuurlijk wil geen secretaris zichzelf of zijn gemeente de blaam bezorgen, dat vermeld zou moeten worden: „geen gegevens ontvangen"! De kleine dienst van tijdige inzending is een oorzaak van verblijding voor gans de Unie!

De Unie-secr.,
T. JANSMA.

Verantwoording

De laatste maand van 1951 bracht de volgende giften:

1. voor onze militairen: N. N. f 1,—; N. N. te H. f 2,—; L. A. te S. f 1,40; B. de J. te H. f 4,—; M. J. t. B. te H. f 19,—; J. v. B. te A. f 1,—; L. W.—P. te V. f 1,—; H. B. te D. f 1,50.
2. voor de E.C.U.: Haarlem f 4,46; N. Pekela f 71,90; Enschede f 21,28; G. H. P. te A. f 0,75.
3. voor het Pensioenfonds: Musselkanaal f 24,21; Zusterhulp afd. Leeuwarden f 17,71.

Hartelijk dank aan de gevers en geefsters!

Wat de voorschotten ten behoeve van de uitgave van „Lofzangen en Gebeden" betreft, deze zijn vermeerderd met f 500,—, beschikbaar gesteld door J. B. T. te D. Het is wel goed „voorschotten" en „vooruitbetalingen"

Waak op mijn ziel! Fel brandt de strijd! 't Gaat vóór of tegen Christus.
Wie Hem behoort, zij thans bereid! U sterkt de kracht des Geestes.
Heft dan uw hoofd omhoog. Weet, dat in bange ogenblikken
wie 't kruis niet houdt in 't oog, de list des vijands zal verstrikken.

Béef niet mijn ziel. Al gaat de strijd ook tegen millioenen,
dan heeft de Heer, dien gij belijdt, toch ook zijn legioenen!
Gij schapen van één stal, in grote druk wilt u verenen!
Staat voor het Godsrijk pal; God zendt zijn eng'len om u henen.

Houd aan, mijn ziel! Hoe gij ook schreit in duisternis en lijden —
het kruis is 't merk der heerlijkheid; God zal u eens bevrijden.
Strijd daarom onververvaard; dien Christus' rijk met al uw krachten;
veracht de rust der aard; zie, hoe de open heem'len wachten.

---

niet met elkaar te verwarren. Vooruitbetalingen zijn betalingen, waarvoor later een leverantie van zangbundels gedaan wordt, waarom deze dus niet onder de Verantwoording worden opgenomen; voorschotten zijn betalingen, die de betreffende later weer in geld terug verwacht.

In het Nieuwe Jaar houden wij ons bereid voor vele uitingen van uw goedgeefsheid ten dienste van de velerlei vertakkingen van onze gemeenschappelijke arbeid.

De Unie-administrateur
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Leestafel

TOM PRINS OP EXPEDITIE NAAR DONKER AFRIKA door P. van der Leeden, met 30 tekeningen van Hein Kray. Uitg. J. H. Kok, Kampen. Geb. in stempelband f 4.50. 143 blz.

Tom is een H.B.Ser, en wordt opgevoed bij zijn oom, een geleerde. De laatste moet op verzoek der regering onderzoekingen verrichten in Afrika en Tom mag mee. De interessante reis wordt beschreven op aangename wijze, later ook de tochten door de oerwouden. Benauwde ogenblikken worden doorleefd, als de vriend van Tom door een roversbende is ontvoerd. — Op de terugreis wordt een bezoek gebracht bij een zendeling. Bij Tom rijpt het plan later als zendeling-arts naar Afrika te gaan.

Het boek lijkt mij bijzonder geschikt voor jongens van omstreeks 13 jaar, doch ook meisjes zullen het met genoegen lezen.

D. SLORT.

BIJBELS BEELDWOORDENBOEK, door Dr A. van Deursen, 3e druk, 144 blz., uitgave van J. H. Kok N.V., Kampen.

Ik kan niet anders doen dan deze nieuwe druk van dit prachtige beeldwoordenboek van harte aan te bevelen aan allen, die zich werkelijk interesseren voor het Woord van God. Veel zaken en gebruiken, die voor ons, Westerlingen zonder meer niet duidelijk zijn, gaan we begrijpen door het zien van de afbeeldingen en het lezen van de bijgegeven tekst.

Hoe prettig is het, dit boekje te gebruiken bij het geven van Bijbels onderricht, door de catechisanten de afbeeldingen van voorwerpen, huizen, e.d. te tonen. Iedere Zondagsschoolonderwijzer kan hiermee grote winst doen.

De prijs van een gebonden ex. bedraagt slechts f 4.25.

Wf.

Mededelingen

„RENDERLOO"

In verband met het samenstellen van ons Kampschema is het *dringend* gewenst, dat verenigingen of groepen, die voor vergaderingen of weekend gebruik willen maken van „Renderloo" in de periode 1 Maart tot 1 Mei, dit zo spoedig mogelijk ter kennis brengen van ondergetekende!

L. SIESLING,
„Renderloo", Epe.

„ZUSTERHULP", GEWEST HOLLAND

In het Januari-nummer van „De Kandelaar" is abusievelijk als datum van de conferentie te Utrecht Donderdag 13 Maart vermeld. Dit moet echter zijn *Donderdag 6 Maart*. Wilt u hier even goede nota van nemen?

De secr.esse,
I. JANSMA—v. d. HEIDE.

IN HET VOETLICHT

De Commissie voor de Opleiding voelt zich gedrongen één van haar studenten naar voren te laten treden, n.l. cand. *J. J. Kiwiet,* studerende aan de Rijks Universiteit te Utrecht. Vrijdag 11 Jan. j.l. was in zijn leven wel een zeer belangrijke dag, daar hij toen slaagde voor zijn *doctoraal examen* in de theologie aan bovengenoemde inrichting voor hoger onderwijs.

Ongetwijfeld zullen velen in den lande, die er reeds van hoorden of die nu deze mededeling lezen, hartelijk met de jonge doctorandus meeleven, nu hij dit zeer belangrijk examen, op weg naar de doctorswaardigheid, achter de rug heeft. Zeer in het bizonder geldt dit echter van ons als Opleidingscommissie, die hem steeds met zoveel vreugde op zijn studieweg hebben gevolgd.

Drs Kiwiet studeert geruisloos, maar is volhardend en voortvarend, hetgeen vooral ook blijkt uit de korte tijd, waarin hij deze prestatie heeft geleverd. Hij wekt overigens door zijn eenvoud en doortastendheid ook groot vertrouwen in de goede afloop van zijn verdere bedoelingen, want het s-je moet nog verdwijnen.

Op het ogenblik studeert br Kiwiet aan het seminarie van de Amerikaanse Baptisten in Rüschlikon bij Zürich. Hij hoopt daar zijn kennis van de geschiedenis en de leer der Baptisten aan te vullen en tevens te studeren aan de Universiteit van Zürich. Naar alle waarschijnlijkheid zal dit verblijf in Zwitserland, waarin ook zijn jonge vrouw deelt, ongeveer een jaar duren.

Wij zullen aan hen blijven denken en met hen blijven meeleven.

Met de 11e Januari feliciteren wij hen van geheler harte!

Namens de Commissie
voor de Opleiding,
G. VEGTER, secretaris.

VERBETERINGEN

In De Christen van j.l. Vrijdag leest U onder L. Schakels: „Eur. Baptisten in Zuid Afrika" deze zin:

Zullen wij, wanneer God ons doet groeien in dit land tot een 10.000 wakkere en overtuigde Baptisten, die zich hun roeping bewust zijn, over de *centen* beschikken, bekwaam in wetenschappelijk opzicht en diep overtuigd van de bijbelse eis van wat ons als Baptisten voor ogen staat?"

Die „centen" moeten natuurlijk *mensen* zijn. Over „de centen beschikken" is een lelijke uitdrukking, die we hier niet bezigen.

In het slotart. „Over het Bidden" behoeven enkele fouten verbeteringen:

Bidt, en u zal gegeven worden
want een ieder die bidt *neemt in ontvangst,* Matth. 7 : 7, 8. (Inplaats van: meent te ontvangen(!)

De andere fouten zijn minder storend.

L.

Advertentiën

Heden is in Jezus ontslapen onze lieve vader

Hendrik Hakkeling

in de ouderdom van ruim 67 jaar, sedert 23 Febr. 1939 wedn. van Annechien de Vries.

G. de Vries-Hakkeling
B. de Vries.

Sappemeer, 11 Jan. 1952.
Papko Bielstraat 38.

De Baptisten Gemeente te Hoogezand maakt bij dezen bekend dat in Jezus is ontslapen onze geliefde broeder

Hendrik Hakkeling

in de ouderdom van ruim 67 jaar.

Hij geeft het zijn beminden in de slaap.

De secr.,
J. H. Gnodde.

Reeds 18 nieuwe abonné's mochten wij in het lezersgezin van DE CHRISTEN opnemen! Dat is een goed begin van dit jaar. Laat het zó maar doorgaan. En .... hebt *u* de nieuwe lezers, die u zou gaan melden, reeds opgegeven? Nu, het kan gelukkig nog. U hebt dan het tevreden gevoel uw plicht gedaan te hebben. Wélkom zijn alle nieuwe abonné's!!

De administratie.

JAARGANG 69 - Nr. 3089
VRIJDAG 25 JAN. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Een heilig vergeten

Hoor, o dochter! en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis: zo zal de koning lust hebben aan uwe schoonheid; dewijl Hij uw Heer is, zo buig u voor hem neder.

Ps. 45 : 11, 12.

In deze schone psalm prijst de dichter eerst de schoonheid, de kracht en koninklijke waardigheid van de Messias. Dan spreekt hij van des konings bruid en niet alleen van haar, maar ook — als een vader — tot haar. „Hoor, o dochter!" De psalmist wil dat de bruid haar ogen richt op haar bruidegom. Dat ze alles vergeet behalve Hem. Een waardige bruid geeft haar hele hart aan de bruidegom. Het geldt niet alleen voor de man: „gij zult uw vader en moeder verlaten en uw vrouw aanhangen", doch het geldt ook voor de vrouw. De vrouw zal tot haar man zeggen, wat eens Ruth zeide: „waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God is mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven en aldaar begraven worden, de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u."

In deze psalm gaat het niet om aardse liefde, maar om de verhouding tussen CHRISTUS en de GEMEENTE. Wat heeft dit schriftwoord ons te zeggen? In de eerste tijd van het Christendom, waar vervolging en verdrukking het deel waren van de Christenen, werden zij gedwongen, als eens David, te wonen in de spelonk, in de afzondering, ver van 't aards gewoel. Afgezonderd van de wereld, werd de band met Christus versterkt, werd de bede geboren: Heere Jezus, kom!

Daar satan met zijn verdrukking het tegengestelde bereikte van wat hij zich voorgenomen had, sloeg hij een andere weg in. Aan de vervolging kwam een einde. Keizer Constantijn werd Christen, ging over tot het Christendom. Nu werd de kerk niet meer verdrukt, zelfs begon ze een machtspositie in te nemen. Kerk en staat werden aan elkaar geklonken. We kunnen ons voorstellen dat vele Christenen zich er over verblijdden. Doch wat overwinning scheen, was in werkelijkheid achteruitgang. De kerk werd der wereld gelijkvormig, men nam heidense gedachten en staatkundige aangelegenheden in het Christendom op. — Wanneer viel David? Niet toen hij vervolgd werd, maar toen hij als koning regeerde en macht had.

Voor de kerk werd de reformatie nodig. Na de hervorming werd de liefde tot de Bruidegom weer sterk, men vergat „de wereld", doch weer kwam het gevaar op. De gemeente van Christus stelde vlees tot haar arm, zocht erkenning en macht, inplaats van Jezus aan te hangen.

Radiokerkdienst

Zondag 27 Januari 1952 om 17 uur via de N.C.R.V.

Uitzending avonddienst verzorgd door de Baptisten Gemeente te Eindhoven, vanuit de Chr. Ger. Kerk, Plaggenstraat 57.
Voorganger: Ds Sj. Zijlstra, Bapt. Pred. aldaar.
Organist: N. Zerbst.
Medewerking van het Baptisten Kerkkoor Immanuel, Dir. H. Niemeyer.

Orde van de dienst:

1. Orgelspel.
2. Votum.
3. Zingen Ps 138 : 1: 'k Zal met mijn ganse hart Uw eer.
4. Gebed.
5. Zangkoor: Ps 116 v. Jellusma.
6. Schriftlezing Matth. 22 : 1—14.
7. Zingen Ps 105 : 1, 2, 3: Looft, looft verheugd de Heer der Heeren.
8. Prediking.
9. Zangkoor: De Roepstem van Jezus.
10. Dankgebed.
11. Zingen Gez. 189 : 6: Die hoop moet al ons leed verzachten.
12. Zangkoor: Halleluja, 't kruis blijft staan.
13. Zegen.
14. Orgelspel.

De te zingen Psalmen en Gezangen zijn uit de oude bundel van de N. H. Kerk.

Het Christendom werd een „verpolitiekt Christendom". Men zocht alles christelijk te maken, zocht de macht in handen te krijgen. Alle wetten en inrichtingen moesten christelijk zijn, alsof de Gemeente van Christus reeds in deze bedeling zou mogen heersen. Het allernoodzakelijkste werd vergeten, n.l. dat de kerk zelf TOT CHRISTUS bekeerd moest worden.

Dat is de boodschap van onze tekst: vergeet uw volk en uws vaders huis! Vergeet uw volk, d.w.z. maak niet van uw vaderland een afgod, laat dat niet als Christen het hoogst zijn. Wees EERST Christen, dan Hollander. Vergeet uw volk, d.w.z. versta goed, dat de Gemeente van Christus niet aan één volk toebehoort. In Christus is noch Jood, noch Griek.

Wij hebben vóór alles Christus te dienen, voor Hem en Zijn koninkrijk ons hart te geven. Niet voor de dingen der wereld, niet voor de staat, niet voor een regiem, maar voor Christus zullen we alles geven en doen. Het geloof is meer dan de taal, de liefde tot Jezus is meer dan vaderlandsliefde, het hemels vaderland is meer dan het aardse.

Doch voor de enkeling heeft dit woord ook betekenis. Het vaderhuis dat vergeten moet worden, is HET OUDE LEVEN. Het leven in de onbekeerde staat. Het volk dat vergeten moet worden, is de kring van vrienden, waarin we ons als onbekeerden bewogen. Tot die kring kunnen zelfs ook bloedverwanten behoren. Christus sprak: „wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig". Ook heeft de Heiland de scheiding geprofeteerd, die onherroepelijk aan het discipelschap verbonden is. Hij sprak: „Zij zullen des mensen vijand zijn, die zijn huisgenoten zijn". Om des geloofswille zullen ouders tegen de kinderen en de kinderen tegen hun ouders opstaan.

Hier staat vergeten tegenover vergeten. Of wij vergeten Jezus en Zijn Woord en zijn een vergetelijk hoorder, òf wij vergeten de wereld, ons volk en ons huis.

Laat ons vergeten hetgeen achter is, en waar de Heer ons nimmer vergeet, „vergeet, mijn ziel, de Heer ook niet". Tenslotte zegt onze tekst nog: „dewijl Hij uw heer is, zo buig u voor Hem neder".

Hebt ge eens bij de bekering uw hart aan de Heere Jezus gegeven, dan behoort ge Hem toe, dan is Hij uw Heer. Gelijk Sara, Abraham haar heer noemde, zo noemen wij onze Bruidegom ook onze Heer!

Wij hebben Hem lief, en vrezen Hem tevens. Door niet te vergeten ons volk en ons vaders huis, bedroeven wij Hem en is het, alsof we Hem het verwijt maken, dat Hij ons uit ons oude leven getrokken heeft. Zijn we Zijn eigendom geworden, dan kunnen we niet meer terug. Laat daarom „het oude" los en maak niet wat uw hemel kon zijn, tot een hel. Verlustig u in de liefde uws Heeren! Achter ons ligt de wereld, die ons toch als voor haar onbruikbaar en bedorven beschouwt. Gij zijt eens Anderen geworden! Gij vervult uw plicht, redt uw ziel, verhoogt uw geluk en zijt Hem behaaglijk, als ge u geheel aan Hem overgeeft.

D. SLORT.

Losse Schakels

Baptisten in de Politiek Ook in Engeland zijn Baptisten, die geloven flink op te moeten meedoen in de politiek van hun land. Vele onzer lezers zullen zich de naam van Lloyd George nog herinneren, die in de eerste wereldoorlog opklom tot minister-president van het Britse Rijk. Hij was een broeder die als „leke preker" het Evangelie verkondigde. Na hem werd een baptist minister van volksgezondheid — als we het ons goed herinneren. Het weekblad der Engelse Baptisten publiceert namen van leden van Baptistengemeenten, die zich bij de jongste verkiezingen een plaats in het Lagerhuis veroverden. Hun namen en hun aantal interesseren ons minder dan het feit, dat ze tot verschillende politieke partijen behoren. Men vindt ze zowel in de Conservatieve partij als in de Engelse arbeiderspartij (Labour) als in de banken der Liberalen. Niemand twijfelt echter, om redenen van hun politieke keuze, aan hun goed baptist zijn.

Oudste Prediking In de Evangelieverkondiging onder de heidenen, zoals die door de eerste christenen placht te geschieden, onderscheidt een Engelse schrijver vier elementen: de prediker gaf het verhaal van zijn eigen bekering, 2. de openbaring van het christelijke leven, 3. de aantrekkelijkheid van de gemeenschap der christenen onder elkander en 4. het getuigenis van de uitbreiding. Paulus heeft ook veel met punt 1 gewerkt, zo mogen we uit de Handelingen en de brieven, door hem geschreven, wel besluiten. Hij vertelde vaak hoe de sprekende omkeer zich in hem had voltrokken om de aandacht te winnen. Naar de stem der ervaring zal de wereld nog het eerst geneigd zijn te luisteren. Daarom is het wel jammer dat vele gelovigen in onze dagen die stem het zwijgen opleggen. Dat is erg jammer als men nagaat hoe diep een persoonlijk getuigenis vaak doordringt. Het gaat er daarbij niet alleen of in de eerste plaats om hóé de bekering tot stand kwam, maar wat ze betekende voor de betrokkene. — Iemand der ouden zeide: „Het kwam gelijk een lichtstraal en drong in het diepst van mijn ziel en daar ontvlamde en brandde liefde". Een ander: „Wijl zondaar, schuldig naar alle kanten, was ik voor niets anders geboren dan om me te bekeren". En een derde zei: „Wat in mij had gewankeld staat vast; wat dichtgevallen was, staat open; donkere plaatsen zijn verlicht; gemakkelijk is wat voorheen zo moeilijk scheen; wat onmogelijk geleken had, kon ik doen". De wereld ver-heidenst weer; zullen wij her-christend worden?

Geest en lichaam In Engeland zijn Protestantse groepen gevormd om het vraagetuk van het ziek-zijn en de goddelijke genezing te bestuderen. Zij werken daarbij samen met de artsen wereld en de officiele vertegenwoordigers van het Britse Geneeskundige Genootschap. Een zekere ds Crowlesmith herinnerde daaraan in een lezing, die hij onlangs hield over het onderwerp: Hedendaagse Nieuw Testamentische Wetenschap en Psychologie in verband met de genezingswonderen. Er is, zo zeide hij o.a. onder de christenen een nieuw begrip gekomen van de verhouding geest-lichaam. Er bestaat geen twijfel dat de oudste gemeenten genezing beschouwden als een wezenlijk deel van haar dienst in de wereld. Onze Heer hield de genezing van zieken voor belangrijk en wie het Evangelie leest ontkomt niet aan de indruk dat ze in Zijn werk een centrale plaats innam. Wie de wonderen uit het evangelie wegneemt, verminkt het en uit de Handelingen is duidelijk op te maken dat de gave der gezondmaking in die dagen niet verdwenen was. Ja, de geschiedenis brengt aan het licht dat nog in de eerste

drie eeuwen de gave der gezondmaking werkzaam was. Ze stierf langzaam uit, naarmate de Kerk meer en meer aaneen groeide met de Staat.

Punten van overeenstemming Er zijn enkele punten inzake de genezing van ziekten waarover onder de Christenen van verschillende richtingen overeenstemming heerst. Bovengenoemde spreker, die dit opmerkte somde de volgende punten op: 1. Het is de wil van God, dat de mens gezond en gelukkig zal zijn, niet ziek, en men maakt in deze zaak onderscheid tussen Gods „primaire" en Gods „secundaire" wil. We hebben in deze zin twee woorden maar tussen aanhalingstekens gezet. We zouden kunnen zeggen: we maken onderscheid tussen Gods oorspronkelijke wil en Gods wil zoals die zich openbaart in ons gebroken leven. 2. Ziek-zijn komt vaak voort uit oorzaken, die niet gelegen zijn in de zieke zelf, derhalve bestaan ziekte én pijn werkelijk en zijn geen inbeelding. (Christian Science). 3. Er is een groot onderscheid tussen geloof in theologische en in psychologische zin. Het laatste is vaak niets meer en niets minder dan ontvankelijkheid voor suggestie. Geloof in theologische zin daarentegen is niet geloof in genezing, maar geloof in de levende God, die zich in Christus geopenbaard heeft. Het is onafhankelijk van suggestie en heft de persoon op uit zijn neerslachtigheid tot het licht van een werkelijke gemeenschap met God. Het is deze gemeenschap van de geest met God waardoor de genezing komt. 4. Het is duidelijk, dat de Heere Jezus nooit de nadruk legde op de genezing van het lichaam. Hij verklaarde nadrukkelijk, dat het hierom ging de zieke te brengen in de gemeenschap met God. 5. Het doel van de genezingswonderen was dus verlossing. 6. Het voornaamste van alle genezingswonderen, die in de Evangeliën vermeld worden, is, dat we God daarin zien door Zijn Zoon Jezus Christus".

De Bijbel in Brazilie Nooit zijn er in dat grote land van Zuid-Amerika zo veel bijbels ingevoerd als in het verstreken jaar. Op geen zendingsveld der wereld wordt met zoveel vrucht gearbeid als daar. Grote Evangelisatiecampagnes worden gehouden, druk bezocht en velen komen tot bekering. Vandaar de sterke vraag naar bijbels in dat land. — Iets bizonders is het dat in dit — anders puur Roomse land — een postzegel is uitgegeven in verband met de Bijbeldag 1951. Men wacht in spanning af hoe de Roomse Kerkelijke Autoriteiten in dat land op deze moedige daad van het hoofd der Posterijen zullen reageren. Door heel het land zal men de invloed van deze daad voelen en kleine Protestantse kerken en groepen zullen er zich door bemoedigd voelen. Velen zullen nu de handen naar de Bijbel uitstrekken, en die hem liefhebben zullen hem vaster omklemmen.

L.

Vasten

De Heere voorspelde dat de discipelen zouden vasten in de dagen dat Hij van hen weggenomen zou zijn. Mark. 2 : 20. Drie dagen vastte (weeklaagden vrouwen!) men over een dode. Voor dat doel gingen de vrouwen naar het graf van de Heiland in de nacht van Zaterdag op Zondag. Dat „bezien" van het graf betekent n.l. rouwklagen. Het „rusten" op de Sabbath „naar het gebod", betekent: zwijgen. Op de Sabbath mocht niet gerouwklaagd worden.

ZONDAG
van het
Baptistisch Wereldverbond
3 Februari 1952

Aan onze mede-baptisten in de gehele wereld.

Broeders en zusters in Christus,

Het is ons ernstig en broederlijk verzoek dat in elke Baptisten gemeente in alle delen der wereld onze jaarlijkse dag van getuigenis, gebed en dankzegging, zal worden in acht genomen op de eerste Zondag in Februari 1952 en dat, voorzover mogelijk, de gelegenheid zal worden waargenomen voor het brengen van een bizondere bijdrage voor de gevarieerde werkzaamheden van ons Baptistisch Wereldverbond.

Nimmer was ons getuigenis meer nodig dan heden. Gelijk de geliefde br J. M. Rushbrooke zo vaak verklaarde: „Ons getuigenis als baptisten is tweevoudig: wij strijden voor het Evangelie en wij strijden voor vrijheid van Godsdienst". Is er onder de lezers iemand die twijfelt aan de noodzakelijkheid op dit getuigenis in de verwarde en gebroken wereld van heden nadruk te leggen?

Alleen het Evangelie van Jezus Christus kan de zielen der mensen redden en wij zeggen met de woorden van de grote Zweedse prediker Dr N. J. Nordstrom, uitgesproken op het Congres te Atlanta in 1939: „Slechts veranderde mensen kunnen de wereld veranderen". Dewijl Christus het antwoord is zo laat ons ons getuigenis de wereld door vernieuwen op de Wereldzondag van ons Verbond, doordat van elke kansel het Evangelie wordt uitgebazuind naar deze tekst: „De zaligheid is in geen anderen" Hand. 4 : 12.

Op godsdienstige vrijheid, die wortelt in de bevoegdheid van elke ziel om rechtstreeks tot God te naderen moet in elke kerk en in elk land de nadruk gelegd worden, wanneer wij met vrucht de totalitaire systemen en de propaganda, zo vurig en zo handig over heel de aarde gevoerd, zullen kunnen tegen staan. Sedert de dagen van Thomas Helwys en Roger Williams hebben de Baptisten dit kostelijk beginsel, vaak onder vervolging gehandhaafd en het is mogelijk dat wij in onze dagen geroepen zullen worden te lijden gelijk onze vaderen deden in het geven van ons getuigenis.

Ondanks de ernstige plooien in het gelaat onzer dagen is er veel waarvoor we op onze Wereldzondag kunnen danken. Mededelingen van moed en trouw van onze mede baptisten, levende achter het ijzeren en het bamboe gordijn, getuigen van hun verknochtheid aan onze gezegende Heer, en van gelijke dapperheid en trouw spreekt het getuigenis dat onze mensen geven in landen, waar kerkelijke onderdrukking heerst. In die landen, waar de oorlog verwoestingen heeft aangericht, verzamelt ons volk nieuwe krachten en hun rapporten spreken van een opwekking.

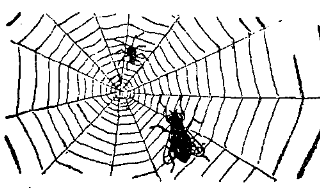
Bizonder verblijdend is de groeiende gemeenschap en wederkerige hulpverlening onder onze Baptisten vrouwen en onze Jeugd in alle delen der wereld. Nieuwe banden verenigen deze groepen in plannen en idealen, die gewesten en werelddelen omspannen.

De wereld omvattende dienst van ons Relief Comité heeft ons nader tot elkander gebracht en we danken onze God voor de gemeenschap in de nood en druk van het leven.

De Zondag van het Baptistisch Wereldverbond zal ons

een nieuwe zegen brengen, wanneer we onze harten in gebed voor elkander verenigen — een gebed tot God om vrede, een gebed tot God om goede betrekkingen tussen de volken, een gebed tot God om de komst van Zijn Koninkrijk over heel de aarde.

F. Townley Lord, President.
Arnold T. Orn, Gen. Secr.
Walter O. Lewes, 2de Secr.
C. Oscar Johnson, Oud Pres.
Louis D. Newton, Vice Pres.
Joel Sörenson, Jeugd Secr.

In het Web van de Spin

Blumhardt (4)

De strijd rondom Gottliebin is voorbijgegaan; als vanzelf (niet geforceerd!) ontstond de grote opwekking, waarbij velen tot waarachtig schuldbelijden en tot levensvernieuwing kwamen; maar nog is alles niet gezegd.

Genezingen

Reeds in de winter van 1844, als velen naar de pastorie komen om wenend hun zonden te belijden, zijn er onder hen dezulken die bemerken, dat ze tegelijk met de vergeving genezing ontvangen hebben van lichamelijke kwalen. Zo een rheuma-patient.

Blumhardt leert zo de samenhang zien tussen geest en lichaam, en beschouwt deze genezingen als tekenen van het Koninkrijk Gods. Velen zoeken het in die tijd wat ziekten betreft, nog in tovenarij en bijgeloof. De wonderlijkste middelen worden vaak toegepast, en mensen worden bij zieken geroepen die er allerlei duistere practijken op na houden.

Als Blumhardt tegen dit alles waarschuwt, is de wedervraag van deze mensen: „wat dan?" Geld voor een dokter hebben ze niet, de afstand die hen van de dokter scheidt, is vaak veel te groot, en toch moet er geholpen.

Er resteert maar één antwoord: „Wat de duivel op dit terrein voor U gedaan heeft, datzelfde zal de Heiland ook doen. Maak van al deze dingen (ziekten, kwalen) een gewetenszaak, onderzoek uzelf, of ze niet als straf bedoeld zijn en bidt, en ik zal, als U het me vertelt, met en voor U bidden."

Vanaf die tijd vinden steeds meer genezingen plaats. Een driejarig kind, dat door kokend-hete soep verbrand wordt, een ander kind dat een erge oogziekte heeft, en nog vele anderen, worden genezen.

Op Pasen komt een jongeman, een longpatient, die door de dokter opgegeven is en niet lang meer te leven heeft, naar Möttlingen om genezing te zoeken. Hij gaat de kerk binnen, vermoedelijk om op deze wijze in contact te komen met Ds Blumhardt. En zie wat gebeurt: de preek grijpt hem zodanig aan, dat hij alles vergeet, behalve dit ene, dat hij een verloren zondaar is voor God. Zo wandelt hij naar de pastorie, om genezing te vinden voor zijn ziel. Het andere komt hem nu niet meer belangrijk voor, en als nieuwgeboren verlaat hij de pastorie.

Vooral dit laatste voorval is van groot belang. Het toont overeenkomst met het verhaal uit Marcus, waarbij een geraakte door vier van zijn vrienden bij Jezus gebracht wordt. De arme stakker kan niet lopen, en de Heiland moet hem genezen.

Maar het eerste wat gebeurt, als Jezus hem in de ogen ziet is: zondenvergeving (als het belangrijkste!) daarna volgt pas de lichamelijke genezing.

En dat is nu juist, wat in heel de geschiedenis van Blumhardt opvalt, dat bij hem de mensen de rangorde der dingen om gaan keren door de werking van de Heilige Geest.

Niet lichamelijke gezondheid is nummer 1, maar geestelijke. Niet Blumhardt heeft de leiding, en nog minder de „patienten", maar de Heilige Geest.

Wij Christenen van vandaag zijn wel eens verontrust over het feit dat geen gebedsgenezingen meer plaats vinden (hoewel ik er zeker van ben dat dit op onopvallende wijze nog heel dikwijls gebeurt!). En als we dan horen van genezingsdiensten en andere grote, wonderlijke gebeurtenissen, dan steken we de hoofden op en knikken verlangend. „Juist, wonderen moeten we hebben; dat is nog eens wat anders dan dat saaie Christendom van vandaag". Wonderen maken het stervend Christendom weer interessant, wonderen zullen de menigten weer samen brengen om deze nieuwste sensatie te ondergaan; wonderen zullen bereiken, wat geen enkele kanselredenaar, geen enkele evangelisatie-commissie bereiken kon, n.l. dat de kerken weer volstromen en de duizenden komen horen en zien!

En zie, dat is nu juist het gevaar. Wat wij, de Kerken, de Gemeenten, vandaag nodig hebben dat zijn niet in de eerste plaats wonderen, in de gebruikelijke zin, maar dat is de *Levende Heiland,* dat is een *nieuwe Gemeenschap* met Hem, dat is *vergeving van zonden* (vrome, zowel als onvrome), een *nieuwe overgave.* En dit laatste, die overgave, sluit in, dat *wij* niet meer een programma opmaken, dat *wij* niet meer uitmaken wat er komen moet (genezingen, wonderen, tekenen — hoe opzienbarender hoe mooier), maar dat *Hij* ons leidt.

En dat leven uit die nieuwe overgave — dat heeft Ds Blumhardt ervaren — sluit duizenden wonderen in zich. Dat nieuwe leven maakt, dat we de „gewone dingen" als wonderen gaan zien, en de „wonderen" als gewoon. Wat God wil doen met Gemeenten, die weer biddende Gemeenten gaan worden, dat is niet te overzien, en het is niet aan ons, God hier de les te lezen. Maar dat Hij door zulke Gemeenten grote dingen kan doen, dat staat voor mij wel vast.

Wf.

Europese Baptisten Federatie

Niemand onder ons zal onkundig zijn gebleven van het tot stand komen van bovengenoemde Federatie. Als Gemeenten hebben wij elkaar van node en werken daarom samen in Unie-verband. Doch onze gemeenschap is van wereldwijde omvang en zodoende hebben de Baptisten Unies zich in het begin van deze eeuw verenigd in een Wereld-Alliantie. Het mag zeer bevreem-

Nooit kan geloof teveel verwachten

schrijft een broeder op zijn girostrookje. Broeder, God geve ons dit geloof. Hoe licht geloven wij in de almacht van het geld, van de baas, van de staat, in de almacht der mensen en dingen om ons heen en vergeten wij Hem, bij Wien geen ding onmogelijk is. Ik weet wat sommigen nu denken: hij begint met een stichtelijk praatje, maar eindigt toch weer bij de tientjes. Jammer dat u dat denkt. Zeker, het is waar, maar dat wij zo praten moeten voor die tientjes bewijst, vrees ik, het geloof in de (al)macht van dat „goed", dat wij geld noemen. „Indien gij gelooft zult ge de heerlijkheid Gods zien" en dat is nog heel wat anders dan onze papiertjes, ofschoon diezelfde heerlijkheid zich ook weer kan manifesteren in het prijsgeven van dat geld, dat ons zo licht aan zijn zegekar bindt.

Iemand anders schrijft: jaarlijkse bijdrage voor kerkbouw. Zie, die is al velen vooruit. Die begreep wat we bedoelden toen we schreven: als elke Baptist elk jaar een tientje leent aan een gemeente-zonder-onderdak, dan bouwen we elk jaar een kerk. Ziet u hoe Gods heerlijkheid openbaar zou kunnen worden onder ons?

Een zuster merkt op, op het girostrookje,: „Zo iemand u dwingt één mijl te gaan, zo ga twee mijlen" en stuurt f 20,—. Een prachtige uitleg, en inleg, zuster. Wat me ook verblijdt, is, dat ik nu en dan de namen van voorgangers tegenkom. Een broeder schreef me, dat hij niet geloofde dat het mij om een lening ging. Dat moet u wijten aan zijn jeugd. Het gaat terdege om een lening. Wil iemand wat geven, en er zijn er velen, best, maar wij willen liever inplaats van drukkende rentebetalingen, onmiddellijk met de aflossing kunnen beginnen. Begrepen? Stuur 'm dan maar. Een andere broeder heeft het goed door: „Wij vinden het een prachtig idee om op deze wijze gelden bijelkaar te krijgen. Wij moesten deze inzameling enige jaren doorzetten, dan konden er heel wat kerken gebouwd worden!" En wat zegt u van deze woorden?

Komt nu Baptisten, weest paraat!
Laat zien, dat u weet, waarvoor het gaat!
De zaak des Meesters vraagt u geheel.
Zo wordt des Hemels zegen ons deel!"

Soms zucht ik even. Dan zeg ik: „Had ik maar een microfoon, zodat ik vijf minuten met al onze mensen kon praten. Of een dagblad om ze het vaker te kunnen zeggen." Maar zien wat we nog eens moeten ondernemen. Inmiddels weer hartelijk dank aan u allen, die iets stuurden. Ik zie, dat het voor sommigen een offer haast, of helemaal, was. Dank u.

Nu de verantwoording. De twee vorige samen gaven aan f 2486,60.

H. te E. f 8,—; W. te H. f 10,—; V. Z. te H. f 10,—; M.—U. te A. f 10,—; V. d. T. te D. f 25,—; Z. te E. f 5,—; Makkum f 165,—; S. te A. f 10,—; H. te J. f 10,—; R. te S. f 10,—; H. te D. f 10,—; D. W. te E. f 10,—; V. te E. f 10,—; N.N. te G. f 10,—; H. te E. f 10,—; L. te R. f 5,—; P. te H. f 10,—; Z. te L.V.P. f 100,—; M. te S. f 20,—; V. te G. f 10,—; B. te E.E. f 5,—; K. te L. f 10,—; L. te Z. S. f 3,—; V. de G. te D. f 25,—; D. te H. f 100,—; A. te S. f 10,—; N.N. te H. f 10,—; T. B. te H. f 50,—; T. te W. f 25,—; E. te H. f 10,—; V. E. te D. H. f 5,—; T. B. te H. f 10,—; D. W. te L. f 10,—; V. d. S. te L. f 10,—; B. te G. f 10,—; H. te E. f 20,—; B. te H. f 10,—; Jongen V. (petrol. hulp) f 3,50; 2 x V. d. M. te G. f 20,—; M. te S. f 20,—; R. te V. f 20,—; E. te G. f 6,— V. te R. f 10,—; H. te V. f 5,—.

Samen met reeds vermeld bedrag geeft het als resultaat f 3352,10 (+ 5 aand. U.B.S.).

Sluiten we voor deze week met een woord op een der briefjes: God van de hemel zal het ons doen gelukken, en wij bouwen.

Uw tientje zorgt voor: Wordt vervolgd.

Gironummer is 503419 t.n.v. Ds F. E. Huizinga, Volksparksingel 27, Enschede.

☆

---

dend heten dat het zo lang duurde voordat de Baptisten in Europa elkander zochten in een of ander verband. Pas na de 2e wereldoorlog is het zover gekomen. Nadat er reeds acht Wereldcongressen zijn geweest, zal dit jaar voor het eerst een *Europese Baptisten Conferentie* worden gehouden en wel in *Kopenhagen* van Dinsdag 29 Juli tot Zondag 3 Augustus. Veertien Baptisten Unies zijn reeds in deze Federatie opgenomen, waaronder vanzelfsprekend ook de onze; maar verwacht mag worden dat op deze Conferentie behalve de grote toeloop uit de West-Europese landen, ook afgevaardigden en gasten zullen zijn uit andere delen van de wereld. De opzet van deze Conferentie is en blijft om een stap in de goede richting te doen naar de Baptisten coöperatie en gemeenschap in ons werelddeel. „Europa voor Christus" zij onze leus, en in de verwerkelijking daarvan hebben ook wij als Baptisten denominatie een gemeenschappelijke, actieve taak. Er zijn ook uitnodigingen verzonden naar de Baptisten Unies achter het IJzeren Gordijn. Of deze invitaties kunnen worden verwezenlijkt is vooralsnog niet te zeggen, maar wij hopen het van ganser harte. De broeders uit Rusland, Polen, Tsjecho-Slowakije en de Balkan landen zullen in het bijzonder zeer welkom zijn.

Het programma voor deze Conferentie ligt al klaar en ziet er in 't kort als volgt uit.

Dinsdagnamiddag: Ontmoetingssamenkomst, daarna een bijzondere eredienst. 's Avonds: Toespraak van de President Dr F. B. Petersen.

Woensdag-, Donderdag- en Vrijdagmorgen: samenkomsten met als onderwerp „Onze geestelijke bronnen". 1e de Bijbel, 2e het Kruis, 3e de Heilige Geest. Er zullen telkens twee sprekers zijn, de eerste zal het onderwerp theologisch behandelen, de tweede zal meer de practische invloed daarvan in ons getuigenis en leven toelichten.

Woensdagmiddag: onderwerp „Evangelisatie" eveneens twee toespraken.

Korte toespraken over het zendingswerk in eigen vaderland.

Vrijdagavond: Buitenlandse Zending, met films.

Donderdagmiddag en -avond is afgestaan voor de vrouwen om speciaal hun werk te bespreken.

Zaterdag is een dag voor de Baptisten Jeugd.

Op de *Zondag* daaropvolgend zal er één samenkomst zijn, met toespraak van Dr Ohrn, Secretaris van de Wereld Alliantie, en zang van gecombineerde zangkoren.

Iedere morgen zal er tevens een korte wijdingsdienst zijn waarin afgevaardigden van verschillende landen zullen voorgaan. — Ook zal er gelegenheid zijn op de verschillende samenkomsten te luisteren naar 5 minuten verslagen over het werk in de vele Europese landen.

Het geheel staat onder het motto en in het teken van *„De Baptisten en de Evangelisatie in Europa"*. De voertaal zal de Engelse zijn.

Zou het niet de moeite lonen om deze Conferentie bij te wonen, dacht u? Stellig meer dan waard! Indien enigszins mogelijk, doe uw best om die dagen in Kopenhagen, de mooie Deense hoofdstad, door te brengen met de honderden buitenlandse broeders en zusters. Er worden zeer vele Scandinaviers, Duitsers en Engelsen verwacht. Natuurlijk, want zij vormen de sterkste en grootste Unies. Maar waarom ook niet velen uit ons land? Zijn wij minder in aantal, laat daarom onze belangstelling des te groter zijn! God zal ons allen Zijn rijke zegen niet onthouden.

Laat ook vooral onze jeugd niet ontbreken!

Spaart en vergaart voor de reis naar Kopenhagen. — De onkosten voor het bijwonen van deze Conferentie zijn 15 Deense Kronen. Alle vergaderingen kunnen dan op vertoon van een kaart worden bezocht. Er zullen géén collecten zijn! Elke deelnemer ontvangt wel gratis een liederen boek. Op de kosten van logies hoop ik nader terug te komen.

Op naar Kopenhagen. Dinsdag 29 Juli—Zondag 3 Aug.

A. A. HARDENBERG.

Gemeenteberichten

WINSCHOTEN

In Januari j.l. is de Gemeente Winschoten het vijfde jaar van haar bestaan begonnen en terugziende op hetgeen zij in de vier jaar van haar bestaan uit de hand des Heeren mocht ontvangen, is er rijke stof tot dankbaarheid. Het kerkgebouw werd vergroot door de aanbouw van een leerzaal, die op de Zondagen bij de kerk getrokken wordt; in de kerk werd gasverwarming aangebracht: achter de kerk verrees een rijwielbergplaats en de laatste aanwinst was een nieuw kerkorgel, waartoe zij in staat gesteld werd door het houden van een bazar. Een woord van dank wordt hier nog gebracht aan brs en zrs van zustergemeenten, die door hun gaven voor dit doel hun medeleven hebben getoond. Wij hebben een mooi kerkje waarin op de Zondag 80—100 personen samenkomen om te luisteren naar de prediking.

De Gemeente is gelukkig geen wonderboom er mag gesproken worden van gezonde groei. Bedroeg het ledental op 1 Jan. 1951 52 op 1 Jan. '52 was dit 73. Van gezonde groei kan ook gesproken worden in het verenigingsleven en de Zondagsschool, Zusterhulp, Meisjesverenigingen en Jeugdsamenkomsten, alles bloeit, er is rijke stof tot dankbaarheid. Wij weten echter dat de Heer meer heeft om te geven. Hij zal dat echter slechts geven als het gebruikt wordt voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk en de verheerlijking van Zijn Naam. Moge daarom het hart van allen, die deel uitmaken van de gemeente maar geneigd zijn om daarnaar te streven. Dan zullen in Winschoten grote dingen kunnen geschieden. Daartoe bevelen we ons in aller voorbede aan.

De secr. A. HUIZINGA.

ARNHEM

Zondag 6 Jan. j.l. werd een zuster op haar belijdenis gedoopt en wij waren allen blijde met haar. Inmiddels is er al weer een doopaanvrage binnengekomen van een jonge broeder.

In het afgelopen jaar werd er in totaal een twaalftal gedoopt en wij hebben dan ook op het ogenblik precies 101 leden. Inderdaad, een kleine groep in een grote stad, maar we gaan moedig voorwaarts en zijn vol vertrouwen, tellen onze zegeningen en trachten er geen te vergeten. Wij hopen en bidden, dat ook de ontrouwen weer trouw mogen worden.

De Kerstdagen waren prachtig, vooral de 1e Kerstdagmiddag blijft bij velen van ons nog steeds in gedachten. Een overvolle kerk met verschillende spontane en ongedwongen bijdragen.

Het verenigingsleven gaat regelmatig door. De jeugd zet haar beste beentje voor en wij kunnen altijd op haar rekenen.

Het kerkbezoek is goed en regelmatig vinden we gasten en vrienden tussen de onzen.

Als we deze dingen zo door onze gedachten laten gaan dan kunnen we alleen maar blij zijn. Dan rest ons niets anders, dan God te loven en Hem voor Zijn zegeningen te danken.

J. P. VIS, secr.

HOOGKERK

In September, October en November hielden we telkens op een Zondagavond een Bijzondere Evangelisatiedienst, waarin de jeugd medewerkte alsook een zangkoortje uit Groningen. Telkens hadden we een goede opkomst en een gezegende avond. De Kerstdagen hier waren prachtig. Maandagavond B.J.G.-Kerstfeest met 60 kinderen. 1e Kerstdag om 10 uur prediking door br. Bolman en 's avonds 8 tot 12 uur Kerstfeest met 80 mensen. Een prachtig programma werd afgewerkt. 2e Kerstdag middagfeest met de Zondagsschool-kinderen en belangstellenden. Het werd een mooi feest, waarna ieder zeer voldaan huiswaarts keerde. Vooral ook onze jonge mensen hebben met vreugde hard gewerkt tot het welslagen van genoemde diensten. Met blijdschap hebben zij 250 Kerstnummers verkocht. Dorp en omgeving zijn bijna geheel bewerkt! We zien, Gode dankbaar, terug op zeer mooie en gezegende Kerstdagen en gaan met nieuwe moed verder het nieuwe jaar in.

Alle brs en zrs een gezegend 1952 gewenst door de medeverbondenen in Christus, alhier.

De correspondent.

2e EXLOERMOND

Met Zondag 7 Jan. was de dag aangebroken dat 9 broeders en 1 zuster door de doop de gemeente binnengeleid zouden worden. Ons kerkgebouw was voor deze dienst overvol. Wij als gemeente bidden van onze Heer of Hij het woord, door onze Voorg. br Ketelaar gebracht, wil zegenen.

Na de predikatie richtte onze Voorg. zich tot de dopelingen met enkele vragen, waarin ze opnieuw getuigenis

aflegden van hun geloof. Ontroerend was het, toen de 10 dopelingen neerknielden en onze Voorg. voorging in gebed. Nadat met hen gebeden was stonden zij op en zongen samen: „Waarheen pelgrims, waarheen gaat gij?" Hierop daalde onze Voorg. af in de doopvont en werd iedere dopeling gevraagd of hij van ganser harte geloofde. Het antwoord van elk hunner was: „ik geloof".

Na de doopsbediening bleef de gemeente samen tot het vieren van het H. Avondmaal. Tot onze blijdschap was er ook nog een zuster in ons midden, die de gemeenschap met de gemeente had aangevraagd. Zij was gedoopt bij de vrije broeders. Ook waren er nog gasten in ons midden om deelgenoot te zijn van de blijde gebeurtenis in onze gemeente. Br Hofman, ouderling der gemeente, sprak de broeders en zusters een hartelijk welkom in de gemeente toe. De Heer heeft grote dingen gedaan. Hem zij lof, dank en aanbidding toegebracht. Door de tekenen van brood en wijn wijst onze Heiland ons er steeds weer opnieuw op, dat Hij met ons is tot de voleinding der wereld. Doch niet minder op het heerlijk feit, dat Hij wederkomt. Wat zal dat heerlijk zijn, Hem als onze Bruidegom te mogen aanschouwen en voor eeuwig ten volle kunnen danken voor Zijn grote liefde!

D. WEVER.

ZANDBULTEN

Na een tijd van stilzwijgen willen wij U mede deelgenoot maken van de vele zegeningen van de laatste dagen.

Zondag 13 Jan. mochten we er getuige van zijn dat 5 zusters en 1 broeder in gehoorzaamheid aan de Heer in het watergraf afdaalden. Voor deze Zondag en de daarop volgende 3 avonden was Ds M. de Jong van Vriescheloo tot ons overgekomen. Een grote schare was gekomen om getuige te zijn van deze doopdienst. Ons kerkje kon de mensen haast niet bevatten, die waren opgekomen. Velen moesten staan.

Ds de Jong bediende het Woord naar aanleiding van Matth. 28 : 19, waarnaar met veel aandacht en spanning geluisterd werd. Na de dienst bleef de gemeente achter om met de jonge leden het Avondmaal te vieren. Het was een gezegende ure.

Zondagsavonds hadden we de eerste van de drie samenkomsten. De kerk was weer overvol. Gods Geest was merkbaar in ons midden en vele hongerende zielen werden verslagen en gaven zich aan de Heer. Na de dienst gaven 2 broeders zich op om gedoopt te worden.

De tweede avond was het weer vol. Duidelijk bleek dat vele zielen naar vrede zoeken in deze donkere wereld. Ook na de tweede avond kwamen mensen uit en gaven zich op om gedoopt te worden.

We beleven hier een grote opwekking. Wonderen worden gezien en ervaren in mensenlevens die gebonden waren door ziekten. Ze worden genezen op het gebed.

En de derde avond was het zo machtig. Gods Geest werd op een machtige wijze in ons midden geopenbaard. Reeds lang voor de dienst, tijdens en na de dienst gaven velen zich aan de Heer. Tot laat in de avond werd gedankt, gezongen en gebeden. We kunnen alles lang niet beschrijven wat we ervaren hebben, de Heer heeft op wonderlijke wijze in ons midden gewerkt en werkt nog steeds door. Vele hindernissen werden in de gemeente opgeruimd.

We verwachten nog grotere dingen van de Heer. Er is in de gemeente een grote drang om zich nog volkomener aan de Heer te wijden en aan Zijn dienst. Er zijn nu reeds weer 8 doopcandidaten. In de gezinnen van de gemeenteleden leeft een voortdurende dank, zodat overal dankstonden worden gehouden.

Brs en zrs bidt met ons opdat wij overal zien mogen dat er een doorbraak komt en zielen gewonnen worden voor onze komende Koning.

N. LOURENS.

„OPDAT"

In Mark. 4 : 12 staat een aanstoot-gevend „opdat". De Heiland zegt in vers 11:

> Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods; maar degenen die buiten zijn geschieden al deze dingen door gelijkenissen, opdat zij ziende zien en niet bemerken, en horende horen en niet verstaan, opdat zij zich niet te eniger tijd bekeren en hun de zonden vergeven worden.

Dit „opdat" is gevolg aanduidend, niet bedoeling aangevend. Men zou kunnen lezen....met als enig resultaat, dat zij zich niet enz.

„Hebreeuwse manier om (ironisch) het resultaat als doel aan te duiden".

Mededelingen

VOOR DE PREDIKANTEN

Ook dit jaar zal er weer een Predikonten-Conferentie worden gehouden in het Seminarie te Rüschlikon, Zwitserland. De data voor deze *3e Pred.-Conf.* is vastgesteld van *17—26 Juni.*

Onze voorgangers die het voorrecht gehad hebben daar reeds zulk een Conferentie bij te wonen, zijn vol lof en met een rijke zegen teruggekeerd. Stellig zullen er dit keer ook onder ons zijn die thans gaarne van deze gelegenheid gebruik willen maken. Aangezien er slechts *vier* predikanten uit Nederland zijn geinviteerd, zal bij meerdere aanvragen door loting moeten worden beslist. Zend uw aanvragen daarom zo spoedig mogelijk in aan mijn adres.

Gratis logies wordt door het Seminarie aangeboden, zodat alleen de reiskosten en verdere bijkomstige onkosten door de deelnemers moeten worden betaald.

Als thema is gekozen: *„Baptisten en de Wereldzendingen".*

Mag ik dus spoedig eens vernemen wie van de predikanten van deze gelegenheid gebruik willen maken?

A. A. HARDENBERG.

RENDERLOO

U bent natuurlijk een verstandig mens ....!

En gaat nu reeds plannen maken voor de a.s. Zomer. Ge wilt Uw kostbare vacantie dagen zo goed mogelijk besteden. Vanzelfsprekend denkt U daarbij aan *„Renderloo"*, hoe kan het anders. Nee, wij geloven niet, dat het alleen nieuwsgierigheid was, wat zovele vrienden deed

besluiten naar EPE te komen. Om dit te bewijzen, zouden we U een kleine bloemlezing kunnen aanbieden, uit wat geschreven werd door hen, die enige tijd in ons Huis vertoefden; óók van andere organisaties! We zullen dit echter niet doen, want we willen graag verzekerd blijven van een plaatsje in dit blad! Een regeltje echter van de vrouw van de oudste bezoeker van „Renderloo": „Sinds mijn man op „Renderloo" is geweest, wil hij nergens meer anders logeren!"

Er zijn verschillende mensen in de verleiding gekomen om nu reeds te schrijven naar ons om inlichtingen enz. Om alle onbillijkheid uit te sluiten, willen we het hier graag eens nadrukkelijk zeggen: *„Vóór de folder uitkomt (en dit zal spoedig zijn) schrijven wij niemand in!"*

Astublieft, bespaar Uzelf en ons werk en postzegels. Houdt echter in gedachten: Dat U ook deze Zomer welkom bent op „Renderloo".

Het gastvrije oord
Aan de Veluwerand
Waar de Daad en het Woord
Willen gaan, hand in hand.

L. SIESLING.

BEROEPINGSWERK

Ds S. Zijlstra te Eindhoven deelde de gemeente Groningen mee, geen vrijmoedigheid te hebben het op hem uitgebrachte beroep aan te nemen.

Leestafel

'T IS MIJN BROEDER, oorspronkelijke titel: This, my brother, geschreven door Argye M. Briggs, vertaald door Nel Bergmans, uitgegeven door J. H. Kok N.V., Kampen, te koop voor f 5.40, voor leden van de V.C.L. de helft, is een mooi boek. Dat was wat ik zei, toen ik, nu en dan sterk ontroerd, de laatste bladzijde las. Een boek, waarin de groei van Josh Kenyon zo waar en gaaf getekend wordt. Het is alles zo natuurlijk beschreven, naar het leven van de mens. Kunst is voor mij de uiterste benadering van de werkelijkheid en ik vond die in dit boek van en over een amerikaan over een mens. Op de eerste bladzijden, bijv. bldz. 13, komen zinnen voor die ons misschien wat te gezwollen aandoen, verderop ziet men alleen nog Josh en zijn weg tot de Heer en tot de mens. Van ganser harte aanbevolen.

HUIZINGA.

Correspondentie

De br die een ongetekend Ingezonden stuk ter plaatsing zond wete dat een aanbeveling haar waarde ontleent aan de man, van wie ze afkomstig is.

G. E. te E. E. Nu wij over dat onderwerp uitgesproken zijn — althans voorlopig — zult U wel bemerkt hebben dat we niet voornemens waren „dit volk krankzinnige dingen voor te stellen of te leren". Blijf, br, met ons waken over het heil des volks!

Zr L. M. te A. Uw brief betreffende gebedsverhoring las ik met stichting. U zult goed doen om op liefdemaal of vrije samenkomst Uw ervaring te vertellen. Dat moesten meer gelovigen doen. Zegt niet reeds een der Ouden: Komt luister toe, gij godgezinden, gij die de Heer van harte vreest, hoort, wat mij God deed ondervinden!? Spreek maar van Jezus, Uw Heiland.

E.R.

Advertentiën

Reeds 18 nieuwe abonné's mochten wij in het lezersgezin van DE CHRISTEN opnemen! Dat is een goed begin van dit jaar. Laat het zó maar doorgaan. En .... hebt *u* de nieuwe lezers, die u zou gaan melden, reeds opgegeven? Nu, het kan gelukkig nog. U hebt dan het tevreden gevoel uw plicht gedaan te hebben. Wélkom zijn alle nieuwe abonné's!!

De administratie.

JAARGANG 69 - Nr. 3090
VRIJDAG 1 FEBR. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Beschouwing over het

eerste hoofdstuk van Hosea

I

(Het verdient aanbeveling dit hoofdstuk vooraf rustig te lezen.)

Het boek Hoséa, het eerste van de z.g. kleine profeten, is bij de doorsnee Bijbellezer of kerkganger niet het bekendste onder de boeken van het Oude Testament. Dat is tot schade van ons persoonlijk geloofsleven, maar ook tot nadeel van de geestelijke groei der gemeente van Christus. Immers bevat ook dit, slechts veertien hoofdstukken tellende boek, een openbaring Gods aan ons. En welk een openbaring!

Heeft men Johannes de *apostel der liefde* genoemd, dan mogen we stellig Hoséa de *profeet der liefde* noemen. In geen profetisch geschrift wordt op zulk een heerlijke wijze ons de liefde Gods getoond. Gods liefde tot Zijn volk wordt in dit hoofdstuk beschreven onder het beeld der huwelijksliefde. Zoals de man zijn vrouw liefheeft, bemint God Zijn volk, hetwelk Hij getrouwd had. De verhouding, die er is tussen God en Zijn volk is die, welke in het huwelijk wordt aangetroffen. De Heere heeft Israël getrouwd. Israël is de vrouw van Jehova. De Heere Zelf zegt tot Zijn volk: „Uw Maker is Uw Man".

De huwelijkstrouw is door Vondel op onnavolgbare, onvergetelijke wijze bezongen: „Waar werd oprechter trouw, dan tussen man en vrouw, ter wereld ooit gevonden?".

Helaas, wij weten maar al te goed, dat de huwelijkstrouw op de levensmarkt slechts schaars wordt aangetroffen. Het aantal echtscheidingen neemt hand over hand toe.

De band, die God aan Israël bond, werd verbroken. Israël pleegde echtbreuk, brak de trouw. Niet alleen brak het volk met Jehova, maar het bond zich aan een ander. Het jaagde de Baäls na, gaf zich over aan afgoderij. Het „gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben, gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen", werd in de wind geslagen.

Dat is overspel bedrijven. Dat noemt de Schrift: hoererij! Zo wordt dan Israël in zijn gedragingen vergeleken bij een publieke vrouw. De boodschap van Hoséa, die niet anders is dan het woord Gods aan Zijn volk, sluit zich bij deze situatie aan.

„De Heere dan zeide tot Hoséa: Ga henen, neem u een vrouw der hoererijen en kinderen der hoererijen; want het land hoereert ganselijk van achter de Heere".

Hoe wij deze woorden nu ook opvatten, hetzij we ze letterlijk nemen en dus de realistische opvatting huldigen, een opvatting, die op zedelijke bezwaren stuit — want hoe kan God zóiets van Zijn profeet vergen? — hetzij wij ze verstaan als een gelijkenis, dan wel of wij ze doen slaan op feiten, die zich in de geest van Hoséa hebben voorgedaan, zeker is, dat door deze woorden God zegt, hoe Hij denkt over het land, d.w.z. hoe Hij de bevolking van het land beschouwt.

Zó denkt God over Zijn volk. Aan Zijn volk houdt de Heere zijn zonde voor. Het volk is van achter de Heere weggegaan! Wij begrijpen nu wel, dat dit woord niet alleen tot Israël is gericht, maar evenzeer tot ons.

Dat woord kon wel in onze tijd gesproken zijn, dat is niet een verouderd woord, want Gods woord — en vooral ook het woord der profeten — wordt nooit oud, het is een levend woord, het is in hoge mate actueel.

Wij leven immers in een tijd van afval en verval, in een tijd, waarin men niet meer „achter-Hem-aan wandelt", maar van achter Hem weggaat, afhoereert.

Hoevelen, die eertijds het geloof beleden, zijn overgegaan naar het kamp van Zijn vijanden! Reeds in Jezus' dagen vielen velen af en wandelden niet meer met Hem, en in onze tijd — het laatste der dagen — is dat er niet minder op geworden. Wat kerks was, is onkerkelijk geworden; wat gelovig was, is ongelovig geworden; wat christelijk was, is onchristelijk, heidens geworden!

De afgoden dezer eeuw wordt aanbidding toegebracht. Men heeft met God gebroken en zich aan de wereld verbonden. De Baäls worden gediend en de Heere wordt veracht. Dat is vreselijke ontrouw, dat is echtbreuk.

Wat reden is daarvoor? Heeft God teleurgesteld? Was Hij ons ontrouw? Wij weten wel beter. Deed Hij niet dagelijks Zijn zon opgaan over bozen en goeden? Gaf Hij niet „regen en vruchtbare tijden"? Verzadigde Hij niet al, wat er leeft? Bleek Hij niet een krachtige Hulp in benauwdheden, een Trooster aller smarten?

De Heere vraagt het aan deze afvalligen, ook aan ons: „Mijn volk, wat heb Ik u gedaan? en waarmede heb Ik u vermoeid? betuig tegen Mij!"

Wat reden is er toch, dat wij Hem ontrouw zijn? Waarom staan wij niet in vuur en vlam, als het gaat om de eer van Zijn naam? Waarom zijn wij zo traag in het bidden, waarom zo lauw in het lezen van Zijn Woord, waarom niet begerig, op te gaan naar Zijn voorhoven? Waarom haken we toch naar de dingen, die vergaan, en

hebben wij niet meer lust aan de dingen, die boven zijn?

Dat vreselijke, die afval, brengt God ter kennis van Zijn volk. Zoals *de vrouw van Hoséa een ontrouwe vrouw* was, zo is Gods volk een ontrouw volk! Dat een volk niet voorspoedig is, als het de Heere verlaat — immers, wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen — spreekt vanzelf. God bezoekt het kwaad.

Wordt voortgezet. D. SLORT.

Losse Schakels

Gemeente en gaven Wie zijn bijbel leest en bij zijn bijbel wil leven, ontgaat het verschil niet dat er was tussen de gemeenten, die we in het N. Testament ontmoeten en de gemeenten van onze dagen. Hij merkt dat verschil niet alleen, maar het verontrust hem ook. Men kan deze verontrusting trachten te verdrijven door het onderscheid als normaal te verklaren, als begrijpelijk en door God gewilde gevolg van de ontwikkeling der dingen. Men kan een theorie over „bedelingen" ontwerpen, waarin het bestaande als normaal, wijl openbaring van Gods heilsplan aanvaard wordt. Het laatste is welhaast iets van een meer systematische uitwerking van de eerste opvatting. — Niet állen worden er echter door gerust gesteld. Telkens zien we weer uitbarstingen van verlangens naar de openbaring der apostolische gemeenten. We hebben zulke uitingen van heimwee voor ons in de beweging, die Irving te voorschijn riep en in de uitlopers van deze beweging, de z.g.n. Apostolische gemeenten van verschillende richtingen. — We moeten m.i. ook de z.g.n. Pinkstergemeenten zien als vruchten van een sterk verlangen naar Apostolisch Christendom.

Imitatie of herleving? Als Baptistengemeenten wensen wij niet anders te zijn dan „een hedendaagse belichaming van de N. Testamentische Gemeentegedachte". In dat woord „hedendaagse" in de omschrijving, is gedacht aan het gevaar van nabootsing. We wensen geen blote nabootsing te zijn van hetgeen er ontstond door en ten tijde van de arbeid der Apostelen, maar we begeren de herleving van het beginsel, dat hen leidde in hun werk. Het gaat niet om herschepping van de vormen, maar om de openbaring van de werkelijkheid, die toentertijd aan de gemeenten het aanzijn gaf. De kerken, die wij eerst noemden, n.l. de „Apostolische" van verschillende nuance, zochten het o.i. teveel in herstel der ambten en bedieningen, die men in de gemeenten der Apostelen heeft gekend. Men meende deze gemeenten terug te hebben, als men maar Apostelen, Engelen, Oudsten enz. aangesteld had. Afgezien nog van de vraag, wat eigenlijk plaats en taak van deze verschillende ambten in de oudste gemeenten waren, kreeg men zodoende hoogstens een gevel, opgetrokken in de stijl van de jaren 30—100 ongeveer. Was daarmede de gemeente hersteld in haar Apostolisch karakter? Wat wij begeren is geen nabootsing doch herleving van de gemeenten, die geboren werden uit de Boodschap der Apostelen.

Moeilijk vraagstuk Het vraagstuk is niet eenvoudig. We weten allerlei van de Apostolische gemeenten, maar ons een precies beeld te vormen van hun leven, geloven, hopen en werken is niet gemakkelijk. Ze waren georganiseerd, maar hoe? Verschillende systemen van gemeenteleiding („kerkregering") beroepen zich op de Schrift en zeer deskundigen zeggen: allen met een zeker recht, voorzover uit de schaarse gegevens valt af te leiden. Zijn er verschillende ontwikkelingsmogelijkheden, verschillende vormgevingen van gemeentelijk leven mogelijk? Reeds hierom is nabootsing van de Apostolische gemeenten al heel moeilijk. We kunnen niet één gemeente, genoemd en getekend in de Schrift, tot model gaan nemen. We zullen de verschillende gegevens ook niet samen mogen voegen, want het is best mogelijk dat belangrijke gegevens niet zijn bewaard gebleven, omdat geen der schrijvers behoefte had ons vormen over te leveren. Ze beschreven — indirect — het nieuwe leven zoals dat daar uitbrak, waar de Levende Christus verkondigd en geloofd werd. Om dat leven moet het bij ons gaan. Onze bezwaren tegen de Kerken zijn, dat ze door bepaalde gebruiken en regels en organisatie-vormen, de openbaring van dat leven niet dienen maar hinderen. Dat is ons grote bezwaar tegen de kinderdoop, tegen de overdrijving van de ambtsgedachte, waardoor de gemeente der gelovigen verdrongen wordt door de ambtskerk met leken.

Het rechte begin Waarborgt herstel der gemeente herleving van de gaven, die de Heilige Geest de gemeente oudtijds schonk? Wanneer de stelling op zou gaan, dat ze verdwenen zijn en de armoede der gemeente intrad, toen deze van vergadering van gelovigen priesterkerk werd, dan mocht men van het herstel der gemeente naar haar wezen, de terugkeer der Apostolische gaven zonder meer verwachten. Dat zou er in zekere zin als automatisch op moeten volgen.

Nu moeten we toezien dat het ons niet om de gaven als zodanig en alleen meest te doen is, maar het moet ons gaan om het nieuwe leven: het leven uit de werkelijkheid van Christus. Het moet ons te doen zijn om een zuivere wortel, om de onbeschadigde verbinding met de Heer. Verliezen we dat uit het oog, dan bestaat het gevaar dat we vervallen in kunst- en vliegwerk, in opwinding, die we voor inspiratie houden. We mogen echter ook de bestaande toestand niet als normaal aanzien. Een gemeente kan ziek worden, beneden het normale levenspeil komen te liggen. Men noemt vaak de gemeente van Laodicea als voorbeeld van de toestand van ingebeelde rijkdom doch reële armoede, maar de brief aan de gemeente te Sardis spreekt in dit opzicht een nog wel zo duidelijke taal:

> Ik weet uwe werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft en gij zijt dood. Wees wakende en versterk het overige dat sterven zou want ik heb uwe werken niet vol gevonden voor God. Gedenk dan hoe gij het ontvangen en gehoord hebt en bewaar het en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, zo zal ik over u komen als een dief en gij zult niet weten op wat ure ik over u komen zal. Openb. 3 : 1—6.

Het heimwee We spraken over het heimwee, dat in verschillende tijden mannen heeft aangegrepen en hen gebracht tot pogingen van kerkvernieuwing. Hun verlangen heeft echter niet altijd de weg gezien, waarin wij Christus in Zijn levensheerlijkheid kunnen ontmoeten. Ze legden een eenzijdige nadruk op het ambt, als ware daarin het wezen der gemeente begrepen. Maar wat goed aan hun streven was, was hun ontevredenheid met de bestaande toestanden in de Christenheid. Ze wilden dat de heerlijkheid van Christus zich zou weerspiegelen in Zijn gemeente. Kennen wij die begeerte ook? Van de leden van de gemeente te Korinthe weten

Geloofsvrijheid

De bedoeling van dit zeer korte relaas is niet, dat U woedend zult worden (worden we overigens niet zo gauw als de afstand nog zo groot is). Wel ligt hier een grootse taak voor onze wereldwijde Baptisten-Gemeenschap, die al zo vaak in de bres sprong voor hen die geen geloofsvrijheid bezitten.

En verder: Laten we ook deze vervolgde broeders trouw gedenken in onze gebeden.

Wf.

ZAND en ZAAD

Toen een S.D.er mij eens een verhoor afnam, zei ik hem dat ik alleen maar een dominee was. Anders niets. In onze taal: een voorganger, een herder, die vooral let op het geestelijk leven der gemeenteleden. Wij zijn niet allereerst geroepen kerken te bouwen, doch de gemeente. Maar het een is soms een gevolg van het ander. Dat de zorgen voor de kerk die voor de gemeente maar niet overschaduwen. Want de kerk vergaat, de gemeente blijft.

U zegt: laat deze zaaier nu alles wat met dat bouwen te maken heeft in de bepaalde rubriek onderbrengen en ons hier verder niet lastig vallen. Wees voor deze keer geduldig en overdenk, wat ik u ga zeggen over een tien-jaren-plan. U weet het al? Misschien.

Ik was een Zondag in Eindhoven en de wanden van het houten kerkje stonden bol, bij wijze van spreken, vanwege de menigte mensen, die er binnen een plaatsje hadden gezocht en gevonden. Ja, we moeten ook een nieuwe kerk hebben, zeiden de broeders. Ongetwijfeld, het moet. Het moest. Maar daar ik slechts een dominee en geen econoom of iets dergelijks ben zal er wel een fout schuilen in mijn berekening, die zo maar uit voorraad geleverd werd. „Jullie willen bouwen. Juist. Misschien een honderdduizend gulden lenen. Misschien wat minder. Rente: reken maar op f 3500.—; Aflossing zal er ook moeten zijn. En laten we zeggen: f 2500.—. Een beetje onderhoud en dan ook nog een voorganger en koster. Nou, dat zal wel op een f 13000.— per jaar komen. Ledental: 160. Per lid zo'n f 80.— per jaar.

U ziet wel waar de schoen wringt. U ziet waarschijnlijk ook wel, dat een kleine gemeente, in een stad, onmogelijk alleen zo'n kerk kan bouwen. Want f 100.000 is niet veel als de grond er ook nog van betaald moet worden. Het zou nog wel gaan, als er maar geen rente betaald moest worden. Die rente van geleende gelden maakt het practisch onmogelijk te doen, wat men eigenlijk moet doen: bouwen. Maar wie ziet er kans toe zo'n bedrag renteloos te krijgen?

Eindhoven wil bouwen. Enschede zit er net zo voor. Emmen heeft plannen. Groningen, Harlingen, Sneek, Arnhem, Alkmaar, en Delfzijl, niet te vergeten. Misschien vergeet ik er toch nog wel een. Al die gemeenten zitten min of meer met dezelfde vraag: hoe betalen we de rente? Aflossing zou gaan als er maar geen duizenden aan rente weggingen. Kunnen wij dan werkelijk niets bedenken? Moet de zaak hier en daar stranden alleen omdat gehuurd geld zo erg duur is? Moeten sommige gemeenten zich dan voor een halve of zelfs een hele eeuw in de zorg zetten? En bouwen moeten ze wel.

Wij weten niet hoe lang de Heer ons hier nog laat. Wij weten niet hoelang het nog duurt eer Hij weer komt. Maar wij weten wel dat wij samen in staat zullen zijn ieder jaar een kerk te bouwen. U maakt maar uit waar! Ieder jaar leent elke Baptist een tientje aan een bepaalde gemeente, via onze Unie Bouw Stichting. Maar u leent het een gemeente. Die gemeente betaalt u dat tientje terug, want ze kan nog in het eerste jaar met aflossing beginnen omdat ze geen rente hoeft te betalen. Wij kunnen kerken bouwen, zoveel als we nodig hebben. Zoveel als we willen had ik bijna gezegd. Het ligt er maar aan of we nu breed willen gaan zien. Of we vooruit kunnen en willen zien. Of we voor het ogenblik eigen plannen willen opschorten, omdat op een andere plaats kennelijk een gemeente in nood verkeert.

Wilt u er nu eens ernstig over nadenken? Helemaal geen nieuws voor u? Misschien is er een gemeente, die middels een voorstel de zaak op de Algemene Vergadering wil brengen. U voelt, voor een direct belanghebbende gemeente is dat wat moeilijk. Mij dunkt, het is de tijd, dat we tonen, dat we verder zien dan eigen stad en dorp.

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

Zendingstournee zendeling Andersen

Van *4 Maart t/m 26 Maart* zal en hoopt oud-zendeling Andersen uit Denemarken een zendingstournee met filmen door onze gemeenten te maken. Hij is de nestor van de Deense Baptisten zending en heeft de directe stoot gegeven tot de buitenlandse zending van onze Deense geloofsgenoten. Zijn leeftijd is 55 jaar en hij heeft wegens ziekte van zijn vrouw en van zichzelf moeten terugtrekken van Urundi in het oosten van de Belgische Congo.

De Deense Unie bezit daar een prachtig zendingsveld met een staf van 12 zendelingen, een ziekenhuis, scholen en groeiende gemeenten. De Deense Unie — in aantal vrijwel gelijk aan onze Unie — geeft jaarlijks een kleine 60.000 gulden voor de buitenlandse zending uit.

Toen de U.Z.C. in de afgelopen zomer een onderhoud met Dr Bredahl Petersen uit Kopenhagen in ons land had, vertelde deze laatste ons een boeiend verhaal van de Deense zending. Hoe klein het begon en hoe in de beginne heel wat misverstanden en moeilijkheden overwonnen moesten worden, totdat heel Baptist Denemarken zich spontaan en royaal achter de buitenlandse zending schaarde. In deze uiteenzetting lag voor ons de stille boodschap en bemoediging opgesloten: doorzetten en volhouden, trots weerstanden!

Om op oud-zendeling Andersen terug te komen. Hij hoopt dus van 4 t/m 26 Maart in ons land te vertoeven en wil gaarne onze gemeenten bezoeken en dienen door niet alleen zendingsfilmen te vertonen doch u ook duidelijk te maken, dat we allen een open oog voor het zendingsveld dienen te hebben. Behalve zijn moedertaal spreekt hij ook nog nog Engels en Frans.

De U.Z.C. had zijn reisroute als volgt ingedacht. Begonnen wordt met de gemeenten in het westen des lands, vervolgens over Utrecht en het midden van ons land naar Twente, dan het noorden in, de veenkoloniale gemeenten, de Groningse gemeenten en met de Friese gemeenten wordt het tournee beëindigd.

Mag de U.Z.C. nu al op aanmeldingen rekenen? Richt ze aan de Bapt. Pastorie te Noordbergum. Hij, die daar woont wil gaarne zoveel mogelijk rekening houden met Uw wensen. Aan de hand van het bovenontwikkelde

Uit de Handelingen der Baptisten 1952

lezen wij u het volgende voor:

„Vader heeft wat ouderdomsrente van Drees, doch wil beslist 10 gulden geven voor het prachtige doel, dat u zich voorstelt. Moge onze God uw plannen doen slagen. Wij vinden het fijn, dat er zo op wordt gereageerd."

F 5.— komt binnen en achter op het girostrookje: opbrengst collecte familiefeestje! Wat een vergezicht men krijgt als men denkt aan de talloze familiefeestjes onder ons.

Iemand anders stuurt twee granaten. Tientjes om de bres erin te schieten. En nu zou ik een aangrijpend verhaal kunnen vertellen van een oude zuster, wonend in een heel klein kamertje, met een heel klein tafeltje achter de ruitjes met geraniums. Ze stuurt me f 5.—. Als u wist welk een liefde daar achter steekt.

„Het girobiljet ligt al 14 dagen klaar. Nog steeds niet verzonden. Het verheugt mij dat u geloof hebt een kerk te kunnen bouwen. God van de hemel zal het u doen gelukken. Het is geen weelde voor Enschede. De wijze van inzamelen vind ik buitengewoon geschikt. Moge er nog zeer veel van het aardse slijk binnenstromen." Juist, moge dit slijk stromen! Wij vangen die stroom graag op.

„Toen ik vanmorgen de verantwoording las ben ik maar gauw naar het postkantoor gegaan om u f 10.— cadeau te doen voor Zand-Cement-Zaad."

Een broeder schrijft: „Hier is ons beider tientje. We kunnen 't misschien later niet meer doen, daarom direct voor tien jaar. We geven 't maar liever dan lenen. Pas er goed op." We zullen heel goed op de twintig tientjes passen. En wat dat zinnetje betreft: we kunnen het later misschien niet meer doen, dat mochten wel velen eens overdenken.

Een zuster: „Het is nog niet eens een offer dat van ons gevraagd wordt. Deze actie moest ons allen bezielen en vol vuur doen uitroepen: HET KAN! Moge God ons allen leren geven."

Een andere zuster schrijft apart een brief om te melden, dat haar lening een gift moet zijn. (Zeker zuster, broeder is zelfs beter.)

Een broeder: „Ik meende dat er ongeveer 6000 Baptisten zijn. Als ieder eens een tientje gaf, dan was Enschede uit de brand dacht ik." Dat is nou precies wat ik alle 7000 Baptisten tracht duidelijk te maken. Maar dan niet alleen voor Enschede! En dan alleen maar lenen. Dat is al voldoende.

Tenslotte: „Ik zou me schamen als Hij me tot de lauwen of hebberigen zou moeten rekenen. Biddende sta ik mee achter uw werk."

Hebt u niet het gevoel, dat we wakker worden? Dat we de mogelijkheden gaan zien en verwerkelijken? Zegt het voort, medewerkers. Overtuigt uw broeder, zuster! Het gaat om meer dan een tientje. De kosmos ligt ten voeten, wie geloven! zegt Seerp Anema. En wij zeggen het hem na. Die waarlijk voor God knielen, staan nergens voor. Die zijn los, verlost. Die laten berekening en zelfzucht vergaan. Niet alleen in een versje, maar metterdaad.

Ik moet met de verantwoording beginnen:

L.—D. te E. f 20.—; G. te V. f 25.—; S. te H. f 10.—; O. te H. f 10.—; S. te H. f 10.—; A. te S. f 100.—; N.N. te S. f 200.—; B. te E. f 10.—; W. via S. te H. f 2.50; P. te U. f 10.—; S.—K. te E. f 10.—; K. te E. f 10.—; S. te E. f 10.—; N.N. te E. f 10.—; O.—L. te E. f 25.—; S. te E. f 25.—; P. te D. f 10.—; B. te A. f 10.—; S. te A. f 10.—; B. te E. f 10.—; H. te E. f 15.—; B.—V. d. S. te A. f 100.—; R. te L. f 5.—; V.—P. te B. f 10.—; H. te W. f 10.—; B. te H. f 10.—; J. te S. f 10.—; H. te D. f 10.—; S. te T. A. f 10.—; M. te G. f 20.—; V. d. W. te S. f 20.—; F. te P. (W) f 10.—; S. te E. f 25.—; L. te G. f 10.—; N. te K. f 10.—; S.—H. te W. f 10.—; B. te H. f 5.—; V. d. H. te D. H. f 10.—; F. te S. f 20.—. Tot zover.

Zorgvuldige na-tellers zullen nu een kleine wijziging in het totaal ontdekken. Oorzaak: verkeerd genoteerd. Vorige keer opgegeven f 3352.10. Af verk. genot. f 55.—; blijft f 3297.10. Met bovenstaande bedragen samen: f 4144.60. Wordt het vervolgd? Het antwoord is aan u. Leen hem dat tientje. Giro: 503419 t.n.v. Ds F. E. Huizinga, Volksparksingel 27, Enschede.

(Het wordt vervolgd.)

---

reisschema kunt U ongeveer uitrekenen, wanneer zendeling Andersen in Uw omgeving zich zal ophouden.

We vragen van de gemeenten niets anders dan logies voor zendeling Andersen en een flinke zendingscollecte, die natuurlijk voor de U.Z.C. bestemd is.

Mogen we nog eens met aandrang verzoeken om aanvragen zo spoedig mogelijk in te dienen bij de secretaris der U.Z.C.?

Dr en Mevr. Carrington

U zult zich ongetwijfeld Dr en Mevr. Carrington nog wel herinneren, die ook een zendingstournee door ons land gemaakt hebben. Ze zijn momenteel weer in de Congo en om precies te zijn weer in Yalemba. Hun taak is meer het onderwijs en de opleiding van Evangelisten-onderwijzers.

Naar aanleiding van hun terugkeer en terugreis naar de Congo gaven Dr en Mevr. Carrington „Yalemba" brief no. 1 uit. Hieraan ontlenen we het volgende: Na de ontscheping te Matadi vervolgden Dr en Mevr. Carrington hun reis naar de plaats van bestemming door in de trein naar Leopoldville plaats te nemen. Met hen mee reisde een gezelschap van 7 jongelui: 5 dames en 2 heren. Uit het druk gebruik van kauwgom werd afgeleid, dat zij Amerikanen moesten zijn. De conclusie bleek juist. Zij waren studenten van de een of andere Methodistische Universiteit en kersvers uit de Verenigde Staten gekomen. Het schijnt, dat de Methodistische Kerk daar ieder jaar een groep van 50 personen uitzendt naar een uitgekozen zendingsveld. Dit jaar kwam Afrika in aanmerking en het gezelschap, dat Dr en Mevr. Carrington ontmoette, was uitgezonden om in de Congo te arbeiden. Indien zij zich ten volle konden geven aan het werk der zending en de taal van het volk zonder veel moeilijkheid leerden, dan zouden zij weer terugkomen na de 3 proefjaren wat zij op het zendingsveld eerst hadden door te brengen.

Wat verder wordt ons verteld over de enthousiaste ontvangst, die Dr en Mevr. Carrington ten deel vielen bij hun aankomst in de plaats van bestemming Yalemba. Een grote menigte studenten en families, schooljongens

en de oudsten van het dorp gaven de zendelingen een zeer hartelijk en luidruchtig welkom.

Wat is dat fijn om zo ontvangen te worden en daardoor te weten van ganser harte welkom te zijn onder de bevolking van de Congo, ja zelfs dat men de zendeling met grote vreugde inhaalt.

Eens komen onze zendelingen aan de beurt.

Met vriendelijke zendingsgroeten,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

E.C.U.-*nieuws*

Maandag 11 Febr.

Op deze datum komt de E.C.U. in Haarlem bijeen, om daar het financieel verslag over 1951 te bezien en de begroting 1952 op te stellen. Op de begroting van het vorig jaar hoopten wij aan extra collectes en giften f 2500 te zullen ontvangen. We zijn er bijna gekomen en passeerden dik de f 2000. Maar ja, juist die laatste loodjes wogen het zwaarst. Natuurlijk hebben we nog veel meer gekregen. Wat zegt U van f 1500 uit de N.B.J.B., van f 500 uit de N.B.V.B.? De Vleermuizen brachten ook f 75 samen. Als zo de jeugd offert, dan gaat de E.C.U. zeker een zorgeloze toekomst tegen.

Ik ben in de verleiding geweest, om nauwkeurig uit te rekenen, wat in elke Gemeente het gemiddelde was. Maar bij het merendeel zou dit toch in dubbeltjes te vermelden zijn. Een paar uitzonderingen. Gemiddeld het meeste werd gegeven door de kleinste in 't land:

HEEG

Daar was een collecte van f 21, dat wil zeggen per lid f 2.10! Een saluut van heel Baptistisch Nederland aan dit kleine, maar dappere groepje, dat zo trouw stand houdt.

Het grootste bedrag werd gegeven door:

STAVEREN,

dat met een gift van f 150 aan de spits staat en waar de afdeling „Zusterhulp" nog f 15 aan toevoegde. We zullen de afgevaardigden van Staveren op de Algemene Vergadering eens extra stevig de hand drukken.

Maar vergeet ook andere Gemeenten niet! Musselkanaal met f 125, Deventer met f 75, Nieuwe-Pekela met f 72, Rotterdam C met bijna f 50. Daarnaast komen ook onze grotere Gemeenten met een flink bedrag te voorschijn: Stadskanaal en Hengelo beide met f 60. Den Haag-Singel met f 50. Nog een laatste pluim aan Harlingen en Groningen-Z met beide f 47 en Enschedé met f 40.

Mag ik daarbij herinneren aan de grote giften van Friesland met f 500 en Holland met f 200?

En tenslotte àlle Gemeenten hartelijk danken voor de gezonden steun en de betoonde liefde naast verschillende particulieren, die hun bijdragen aan de E.C.U. afstonden.

Nog een klein rekensommetje: als iedere Baptist slechts één dubbeltje meer zou geven als vorig jaar, hadden we ruim f 600 meer in 1952! Als ieder twee dubbeltjes meer .... ieder een kwartje meer, — oh, ik durf niet verder rekenen, maar wat zouden we dàn veel kunnen doen. Vele kleintjes .... maken een rijke zegen!

Enschede

Wat? Gaat de E.C.U. daarvoor nu ook al liefde aanvuren? Niets, hoor, maar (tussen 2 haakjes 't gaat daar wel goed mee, het stijgt maar dapper, dat laatste bedrag) Enschedé was de eerste Gemeente, die dit jaar voor de E.C.U. collecteerde. U weet immers wel, dat deze eerste drie maanden voor de E.C.U. zijn. Overal in het land giften of collectes voor de E.C.U. Elke dag komen hier de berichten uit de Gemeenten binnen: wij collecteerden ...., wij geven ...., U ziet ze hier vanzelf als op een film aan U voorbijschuiven.

Collecteren ze bij U in de Gemeente niet? U kunt het ook sturen aan onze Unie-administrateur.

Enschedé heeft zijn portie al geleverd. U ook al?

Doe Uw best!

Arnhem. BROERTJES.

Uit ons Unie-bureau

Op basis van het in 1951 door de Algemene Vergadering genomen besluit besloot de Unie Commissie in haar vergadering op 24 Jan. 1952, gehoord de gunstige rapporten van E.C.U. en Commissie voor de Opleiding, br F. G. J. Hofhuis, thans evangelist in E.C.U.-verband met standplaats te Drachten, benoembaar te verklaren als evangelist voor onze Unie-gemeenten. De mogelijkheid is hiermee geopend, dat br F. G. J. Hofhuis zelfstandig evangelist wordt in een gemeente, die hem daartoe als zodanig benoemt.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Mededelingen

BEROEPINGSWERK

Beroepen te Rotterdam—Centrum: Ds W. Veenstra te Musselkanaal.

BERICHT
voor Militairen in Nijmegen

In Nijmegen wonen enkele Baptisten, die jullie gaarne ontvangen:

Fam. Bruntink, Weezenlaan 233
Fam. Wesseling, Kornoeljestraat 15.

Op Maandag 18 Febr. is er in de Weezenlaan 233 om 8 uur een huissamenkomst, waar jullie eveneens hartelijk welkom zijn.

Willen ouders van daar gelegerde dienstplichtigen dit aan hun zoons doorgeven?

★

de natuur sluimert in de knop
Er ligt ook een stukje natuur besloten in de King rol. Wanneer U deze opent, kunt U genieten van de weldadige eigenschappen van het edele natuurproduct, waaruit King pepermunt is bereid.
De natuurzuivere
KING
pepermunt
Het beste dagelijkse middel ter opwekking en verkwikking

Leestafel

GEPLUKTE AREN, Dagboek, door Ds J. J. Knap, 7e druk. Prijs geb. f 6.50. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen.

Ds Knap had een grote schare, die hem gaarne las. Hij wist de toon te treffen, die de oren trof, en kon de dingen eenvoudig zeggen, op traditionele wijze. Men leest hem „gemakkelijk". Ook de 7e druk is uitgegeven op goed papier, met duidelijke letter en gebonden in keurige band.

L.

Ingezonden

ATTENTIE!

Dat gaat de goede richting uit! De richting „Renderloo" namelijk!

En .... richting „Renderloo" is altijd goed!

Ja — ook „Zusterhulp" gaat de richting „Renderloo" uit!

Ge wordt nieuwsgierig? Nu dat kan ik me voorstellen!

„Renderloo", mijn Zuster, gaat U dit jaar de unieke gelegenheid bieden om op een buitengewoon aangename manier, een week vacantie te houden.

Een week vacantie voor de altijd bezige huisvrouw, dat moet wel geweldig *zijn*. In die week behoeft U *niet* te zorgen, maar dan *wordt* voor U gezorgd, ge moogt alleen genieten van de sfeer in „Renderloo" van de natuur rondom „Renderloo", van de gezellige, onderhoudende en leerzame gesprekken met Uw mede-zusters. Gij moogt luisteren naar enkele lezingen, welke voor U gehouden zullen worden. Gij moogt ook meepraten in het gesprek wat we hebben zullen over allerlei onderwerpen. Ge moogt ook mee-lachen als we samen een „Bonte Avond" zullen organiseren. Ge moogt wandelen, aan sport doen (zo ge hiervan houdt).

Zulk een week .... om van te watertanden! Om naar te verlangen!

Direct ná de schoonmaak. Als de natuur ontwaakt! Dan zijt ge weer fris als Uw kinderen vacantie krijgen.

In de eerste en tweede week van Mei.

Van Maandag (zo vroeg als ge maar komen wilt) tot en met Zaterdag.

Ge betaalt per postwissel f 2.50 als ge U opgeeft bij Mevrouw A. Reiling—Hornstra, J 144, Drouwenermond, post Stadskanaal.

Als U arriveert op „Renderloo" betaalt U nog f 17.50!

Waarom we er nu al over praten? Het wintert immers nog?

Opdat ge zeer tijdig Uw maatregelen kunt gaan treffen voor Uw gezin!

Wilt ge er meer van weten? Mevr. Reiling—Hornstra zal U alles willen vertellen wat er van te zeggen is.

Wilt ge U niet liever opgeven vóór de beide kampen zijn volgeboekt?

Waarom dit in „De Christen" te lezen staat?

Opdat iedere Broeder zich kan voornemen z'n vrouw zulk een week te laten meemaken.

Overbodig te zeggen, dat ook ongehuwde vrouwen zéér hartelijk uitgenodigd worden, deze kampen mede te maken!

Met N.B.V.B.-groet,

Uw zuster

Amsterdam. D. BAKKER—Edam.

Correspondentie

D. te .... Uw vragen, die de praktijk van ons baptistische werk volop raken, hopen we in De Christen te bespreken. Helaas hebben we zo weinig plaatsruimte. Weken lang wachten stukken omdat we er de ruimte niet voor kunnen vinden.

Correspondenten. Mogen we u in verband met bovenstaande verzoeken uw berichten zo beknopt mogelijk te geven?

Het verschijnsel der „*Pinkstergemeente*" stelt voor vragen, vooral nu, nu het verlangen naar herstel der oorspronkelijke gemeente weer zo krachtig opleeft. — Zodra er plaats voor is, zullen we voldoen aan de wens, er aandacht aan te besteden.

E.R.

Advertentiën

Op 4 Febr. D.V. zullen onze voorzitter en zijn echtgenote

E. Hamster

en

G. Hamster— ten Brinke

hun 25-jarige echtvereniging herdenken.

Dat de Heer hen nog lang moge sparen is de wens van het zangkoor „Euphonie".

Nieuwe Pekela, Jan. '52.

50-JARIG JUBILEUM GEM. HARLINGEN

Op 6 Jan. j.l. bestond de Gem. Harlingen 50 jaar, welk jubileum op 7 Mei a.s. officieel zal worden gevierd. De Gem. gaf voor deze gelegenheid een jubileumboekje in het licht, bevattende in grote trekken de geschiedenis der Gemeente. Voor ieder, die daarin belang stelt, is dit boekje te verkrijgen voor f 1.— te bestellen per post-giro No. 85391 ten name van J. van Wier, Jac. Backerstr. 27 te Harlingen. Haast U!! De oplage is klein.

Heden nam de Heere tot Zich onze lieve Man, Vader, Behuwd- en Grootvader

Martinus Albertus Siccama

Weduwnaar van Trientje Bierling, Echtgenoot van Jantje Jongsma, in de ouderdom van 75 jaren.

Groningen, 28 Jan. 1952.
Veemarktstraat 93a.

J. Siccama-Jongsma
J. Siesling-Siccama
S. Siesling
A. C. Jager-Siccama
S. Jager
J. Wind-Siccama
B. Wind
N. B. Kesseling-Siccama
F. Kesseling
Winschoten:
J. J. Lohof-Siccama
J. W. Lohof
Groningen:
C. A. Heilbron-Siccama
Tj. Heilbron
en Kleinkinderen.

De teraardebestelling zal plaats hebben a.s. Vrijdag plm. 12 uur op de begraafplaats Esserveld. Vertrek van huis om half twaalf.

JAARGANG 69 - Nr. 3091
VRIJDAG 8 FEBR. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Beschouwing over het

eerste hoofdstuk van Hosea

II

Uit Hoséa's huwelijk wordt een zoon, Jizreël, geboren (vers vier). Jizreël is één der bekende vlakten in het land Palestina; daar werden bloedige veldslagen geleverd. De naam van Hoséa's zoon deed denken aan deze onheilsvlakte. Die naam was niet toevallig. In het oude Oosten hadden namen veel groter betekenis dan bij ons. Zo bevat de naam van deze profeten-zoon een onheilsprediking voor het huis Israëls. In het geven van die naam profeteert Hoséa een „onheilsdag" voor het volk, en dit onheil is geen toeval, maar een beschikking Gods! God zal recht doen, en naar het woord van Paulus zal „alle ongerechtigheid des mensen rechtvaardige vergelding ontvangen".

Deze naamgeving was op bevel Gods geschied. „En de Heere zeide: noem zijn naam Jizreël; want nog een weinig tijds, zo zal Ik de bloedschulden van Jizreël bezoeken over het huis van Jehu, en zal het koninkrijk van het huis van Israël doen ophouden".

Het gaat hier om een misdrijf van koning Jehu, die het huis van Achab uitroeide, na door de profeet Elisa tot koning gezalfd te zijn. In het tweede boek Koningen wordt deze daad van Jehu zeer gewaardeerd. Jehu heeft gehandeld overeenkomstig het woord, bij zijn zalving aldus gesproken: „gij zult het huis van Achab slaan, opdat Ik het bloed van Mijne knechten, de profeten, en het bloed van alle knechten des Heeren wreke van de hand van Izebel".

De profeet Hoséa heeft hierover een andere beschouwing. Hoe is dat te verklaren? Naar de letter heeft Jehu zich gehouden aan het uitroeien van Achabs huis. De Heere ziet echter het hart aan. Door welke motieven werd Jehu geleid? Was het een ijver voor de Heere, een heilige hartstocht, die hem bezielde? Ging het hem om de ere Gods? Dat is blijkbaar niet het geval geweest. De gesteldheid van zijn hart leidde niet tot een handhaven van Gods eer en recht, maar tot een wellust in het uitroeien van Achabs huis, ter wille van zichzelf tot zelfverheerlijking.

Welk een licht wordt hier ontstoken over de daden van de mens! Naar het uitwendige geoordeeld, deed Jehu, wat recht was. Hij was immers gehoorzaam aan het bevel des Heeren? Deze uitwendige gehoorzaamheid ontvangt loon. De Heere dan zeide tot Jehu: daarom, dat gij wèlgedaan hebt, doende wat recht is in Mijne ogen, en hebt aan het huis van Achab gedaan naar alles wat in Mijn hart was, zullen uwe zonen tot het vierde gelid op de troon van Israël zitten".

Toch beschouwt Hoséa deze daad van Jehu anders. De profeet ziet achter Jehu's daden andere drijfveren, en daarom is Jehu's daad een wandaad! Daarover gaat Gods rechtvaardig oordeel!

De Heere ziet het hart aan. Dat wil de profeet Hoséa ook ons zeggen. Uitwendig gezien kan alles correct zijn; wat we deden, kan juist, zelfs loffelijk zijn, maar *hoe* deden we het?

Zijn onze motieven niet zuiver, dan is het meest juiste onjuist. De Heere oordeelt niet naar het aanzien, Hij doorziet ons. Wat mensen willen bewieroken, willen zalven met hun lof, kan door de Heere veroordeeld en veracht zijn.

Over deze, in Gods Woord veroordeelde daad van Jehu komt het oordeel, dat niet mals is. Hoséa zegt dit oordeel aan in deze woorden: „het koningschap zal ophouden". Dat is ook inderdaad het geval geweest. Met het koningschap is Hoséa over het algemeen niet bizonder ingenomen geweest. Wij lezen in hoofdstuk acht vers vier: „Zij hebben koningen gemaakt, maar niet uit Mij, zij hebben vorsten gesteld, maar Ik heb hen niet gekend", en elders: „Ik gaf u een koning in Mijnen toorn, en nam hem weg in Mijne verbolgenheid".

Aan het koningschap in Israël kwam een einde, en dat was tegelijkertijd ook het verval van het huis Israëls.

De profeet gaat nog verder en zegt: „en het zal te dien dage geschieden, dat Ik Israëls boog verbreken zal in het dal Jizreëls". De boog is het symbool van de krijgsmacht. Israëls legerscharen zullen voor de vijand niet bestaan, ze zullen als een boog breken.

„Voorwaar, er is een God, Die leeft,
En Die op aarde vonnis geeft".

Er is een dag des toorns, een dag der vergelding, een oordeelsdag! Laten ook wij niet vergeten, dat onze God een verterend vuur is. Zijn straffen zullen ons zeker treffen, als we niet naar Zijn wil en woord handelen. „Wat de mens zaait, zal hij ook maaien". Wie op de akker van zijn vlees zaait, zal daarvan de verderfenis maaien. Hij is het, Die was, Die is en Die komt, om een iegelijk te vergelden naar zijne werken, hetzij goed, hetzij kwaad. — Er is een dag van Jizreël!

Wordt voortgezet. D. SLORT.

Losse Schakels

Eenheid of Waarheid Het ideaal is: eenheid en waarheid, maar als dat ideaal (en geldt het niet van elk ideaal?) niet bereikbaar is, welke regel moet dan onze houding en onze gedragslijn bepalen? Wat moet bovenaan staan: de eenheid of de waarheid? Rome wijst graag op haar eenheid en de verdeeldheid van het Protestantisme. Getuigt onze verdeeldheid als Protestanten zonder meer tegen ons? Getuigt het in zeker opzicht ook niet voor ons? Zou God aan het verdeelde Protestantisme misschien niet meer welgevallen hebben dan aan het onverdeelde Rome? Is de eenheid een boven alles te begeren goed? Zo ja, hoe moeten wij dan over de Kerkhervorming denken? Zeker, de mannen, op wier arbeid de middeleeuwse Kerk brak, zochten geen scheuring, maar de scheuring in de Kerk hunner jaren kon niet uitblijven als gevolg van hun optreden en de reactie daarop van de zijde van de Roomse Curie.

Het voortdurende klagen, dat in sommige kringen opstijgt over de verdeeldheid van het Protestantisme, kunnen we niet onverdeeld mooi vinden, schoon erkennende dat er enige reden voor is. Maar inzover de verdeeldheid het gevolg is van het feit, dat de Protestanten de waarheid bovenaan zetten en hoger stellen dan de eenheid, is het bijbelser dan de eenheid, die ontstaat doordat men de waarheidsvraag aan het oordeel van de enkele gelovige ontrekt.

Wat is waarheid? Op deze vraag draait het in het Protestantse kerkelijke leven. Voor deze vraag moet alles opzij. Omwille van de Waarheid moge de Kerk scheuren. Haar te behouden of weer te grijpen is belangrijker dan een eenheid te bewaren, die dan voor het subjectieve bewustzijn gedeeltelijk naast de Waarheid staat. Onze eenheid als gelovigen ligt in Christus; om het-eens-zijn in ons subjectieve inzicht.

Middelpunt en grenzen Hier zal niet het pleit gevoerd worden voor subjectivisme, d.w.z. dat ieder zijn eigen oordeel en inzicht normatief maakt voor allen. Uitdrukkelijk verbiedt de Heilige Schrift dat. „Ieder zie niet op het zijne, maar ieder zie ook op hetgeen des anderen is." Er moet ruimte zijn voor verschil van inzicht en dienovereenkomstig van levenshouding, deze laatste echter weer beperkt door de eisen die de liefde-tot-elkander stelt. Maar waar het op aan komt voor de bouw der gemeente is, dat men vaststelle wat fundamentele betekenis heeft en wat onderdeel is. Van ieder, die als lid der gemeente aanvaard zal worden, moet verlangt worden dat God hem op het fundament gesteld heeft maar dewijl de Gemeente geen menselijke vereniging is, waarin menselijke opvattingen domineren mogen, moet er ruimte zijn voor verschil van opvatting aangaande bepaalde geloofspunten. Ieder mag b.v. voor zichzelve een gedetailleerd schema hebben van de „laatste dingen", maar niemand mag zijn schema, dat hij eerlijk gelooft uit de Schrift gewonnen te hebben, anderen opleggen. En zo zijn er meer vragen, die steeds voor de gemeente als geheel open moeten blijven. Wij moeten groeien naar de enigheid des geloofs, en de Heilige Geest zal — naar de belofte — tot alle Waarheid inleiden. We blijven niet haken aan hetgeen de gelovigen voor enkele eeuwen als Waarheid uit de Schrift opvingen, maar blijven hun inzichten voortdurend aan de Schrift toetsen, rekening houdende met de mogelijkheid, dat de Heilige Geest ons geslacht laat horen, wat aan de oren van vroegere geslachten voorbij ging en wat ons zo tot zuiverder kennis van de Schriftinhoud brengt.

Maar uiteen te gaan, anders dan omdat de Waarheid in haar fundament wordt aangetast, is verkeerd. Daardoor — en dat is daarnevens te bedenken — groeien we steeds verder van elkander af, terwijl we als we bij elkander blijven bij verschil van inzicht in niet fundamentele dingen, meer kans houden elkander weer te vinden. Men moet van verschil van opvatting geen schaar maken, om die in het kleed der gemeente te zetten. Bizondere opvattingen brenge men op de bijbelbespreking, waar gedachtenwisseling mogelijk is, maar niet op de kansel.

Het geloof uitgelicht In De Hervormde Kerk van 12 Jan. j.l. komt een meditatie voor over de Doop van de Heere Jezus. Wat over de betekenis van die Doop voor de Heer en voor ons gezegd wordt is goed en schoon. Dan wordt kort uiteengezet, in welke betrekking de Doop, die in de Kerk bediend wordt, staat tot de Doop van Christus. Het betekent dat wij „in een rij gesteld worden met al de mensen, die in de Jordaan door Johannes gedoopt werden. Dat is de rij, waarin ook Jezus is gaan staan. Dat is het beslissende. Wij ontvangen deel aan de doop, waarmede Jezus gedoopt is. We worden met Hem opgewekt als verlorene. Wij worden met Hem gesteld in een nieuw leven. Wij ontvangen het Kainsteken, dat echter een teken van heil is". Verder:

> De doop zegt ons: toen Christus stierf aan het kruis, toen stierft gij; toen Christus opstond uit het graf, toen begon voor u het nieuwe leven. Daarom het woord uit de hemel ook over u: Gij zijt mijn geliefd kind, in hetwelk Ik mijn welbehagen heb."

Wat we hierbij te vragen hebben is dit: is dat waar buiten het geloof van de dopeling om? Of realiseert de doop zich slechts in de enkeling *door middel van en op voorwaarde* van het geloof? Indien dat laatste zo is, mag men dan mensen, die als kleine kinderen gedoopt zijn, de dingen zo zeggen? En verwerkelijkt zich de doopwaarheid: „met Christus gestorven en opgestaan", buiten het geloof van de gedoopte om, waarom de doop dan beperkt? Geldt het dus van élke gedoopte zuigeling, waarom dan deze zegen niet uitgedeeld aan zovelen als slechts bereikt kunnen worden? M.a.w.: is het wel verantwoord aan de doop van kleine kinderen de betekenis toe te kennen, die slechts de bijbelse doop: die op het geloof van de dopeling heeft?

„Evengoed" In hetzelfde Nr van De Hervormde Kerk komt ook een beschrijving voor van een dienst die niet „gewoon" was. Het was een dienst waarin kindertjes gedoopt werden en waarin andere kinderen betrokken werden. „Zo probeerde de Kerkeraad van een dorpje op de Veluwe de kinderen er iets van te leren verstaan, wat het betekent: een gedoopt kind te zijn". Dat „proberen" was ook geslaagd, want toen de doop bediend was en de dominee gepreekt had „toen wist Kareltje en de kinderen wisten het ook, wat het betekent: gedoopt in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. En wat dat vreemde woord „verbond" toch eigenlijk wel bedoelde. Had je ooit kunnen denken, dat het zo fijn was gedoopt te zijn? Maar nu wisten ze het." — Zo als we zeiden: deze dienst, die de kinderen „iets er van moest leren te verstaan, wat het betekent: een gedoopt kind te zijn" was wel geslaagd.

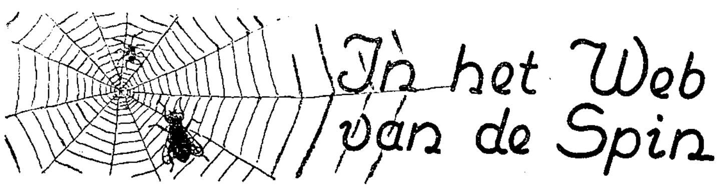
We willen het aannemen. En tegelijk hopen, dat deze kinderen, ouder geworden zijnde, heel die handeling nog eens zullen bezien in bijbels licht. We lazen er met in-

stemming, dat de dominee in zijn preek de vraag had opgeworpen: „Zijn hier geen ongedoopte kinderen in de kerk? Is dat niet sneu, dat zij er niet bij horen?" Maar dominee vertelde dat God evengoed ook hun God wil zijn, en dat zij ook Gods kinderen mogen zijn. Accoord! Wat betekent dan die doop? Wat voor onderscheid maakt hij dan? De kinderen hebben die morgen gehoord, wat het vreemde woord „verbond" toch eigenlijk wel bedoelde. — Als er in het Nieuwe Verbond, waarvan Christus bij het Avondmaal sprak, kinderen begrepen zijn — welke kinderen zijn dat dan? En op grond waarvan? Als God „evengoed de God wil zijn van de ongedoopte kinderen en zij ook kinderen Gods mogen zijn" zijn ze dan ook in het N. Verbond? En wat betekent in dat geval de doop van een groep van deze kinderen? Kan men in een Verbond zijn dat berust op *Woord en antwoord,* buiten het geloof om?

Wat doet gij? We vragen de Kerk slechts dat zij zich rekenschap geeft van wat zij doet. Ze moet haar handelen en haar leer bijbels kunnen verantwoorden. En als we geloven dat ze dwaalt zijn we haar ons getuigenis schuldig, gelijk wij naar het hare willen luisteren.

Misschien mogen we in dit verband wijzen op iets dat ons bevreemdt. We lezen — alweer in hetzelfde Nr van De Hervormde Kerk — een oriënterend art. over de Doopsgezinden, geschreven naar aanleiding van een boekje van die kant verschenen n.l. van ds H. W. Meihuizen „Doopsgezinde kenmerken en eigenaardigheden", met vermelding van uitgeefster en prijs. — We vinden deze korte beschrijving van een groep gemeenten aan de hand van een boekje, door een predikant uit die groep geschreven sympathiek. Maar wij verwonderen er ons nu temeer over, dat ons boekje, „Ons Christelijk Geloof", de redactie van dit weekblad ter recensie toegezonden, ons terug gestuurd werd met de opmerking, dat dergelijke lectuur niet geschikt geacht werd om onder de aandacht van de lezers van De Hervormde Kerk gebracht te worden. Vanwaar die ongeschiktheid, vragen we nu.

L.

Geheime Bronnen

Christelijke bombarie

Er is, vooral na de oorlog, veel beweeg geweest in de gelederen der Christenen. Er moest geëvangeliseerd worden. Natuurlijk: want dat was de opdracht, door Christus aan de Gemeente gegeven, en die opdracht werd opnieuw gehoord en verstaan. En is dat geen zaak om blij om te zijn? Toch waren de drijfveren tot deze Evangelisatie niet altijd helemaal zuiver.

We herinneren ons de leuze: *Evangeliseren of sterven,* een leus die vermoedelijk vanuit Amerika naar ons overwaaide, en die we gretig hebben geaccepteerd. Want was het niet zo? Wanneer wij in deze periode van de geschiedenis niet oppassen, en niet geweldig actief worden, dan zullen andere machten en ideologiën de wereld voor zich veroveren, en dan zal er voor ons geen plaats meer zijn! Wanneer wij geen dam opwerken tegen communisme en nihilisme, dan zal weldra de rol van het Christendom uitgespeeld zijn, en dat is niet erg prettig.

Zo, onbewust mee gegrepen door deze angsten, zijn we begonnen, alle mogelijke krachten te activeren, en zowel de geestelijkheid als de leken aan te porren zich maar eens duchtig te weren. Natuurlijk, willen we billijk zijn, dan moeten we erkennen, dat heel wat arbeid op het Christelijke erf niet zijn oorsprong vond in deze heimelijke onbewuste angst voor bedoelde, dreigende machten. Er waren er ook, die werkelijk gehoorzaam werden aan het bevel van God, omdat GOD, de HEER, commandeerde! Maar toch kan het goed zijn, ons zelf te onderzoeken in deze dingen, onze angsten bij de Here Jezus te brengen en ons opnieuw onvoorwaardelijk en zonder bijbedoelingen ter beschikking te stellen van Hem, die het Kruis niet schuwde!

Voorlopige mislukking

Wat we thans bezig zijn te constateren is, dat al dat Christelijk gedraaf eigenlijk maar weinig heeft opgeleverd. Veel werd er georganiseerd, maar de mensen die we wilden hebben op onze samenkomsten, bleven vaak weg. Steeds aantrekkelijker maakten we onze meetings, maar het hielp slechts tijdelijk. Allerlei attracties werden soms uitgedacht, totdat een en ander een Bonte Dinsdagavondtrein zeer dicht naderde, maar ook zo werden de mensen niet blijvend gevangen. Natuurlijk niet! De ergernis van het Kruis wordt niet weggenomen, door er een zilverpapiertje omheen te wikkelen en het als pikante bonbon aan te bieden.

En zo komen dan velen langzamerhand tot de ontdekking, dat MENSEN niet bij machte zijn te evangeliseren. Evangelisatie is GODS WERK! En Evangelisatie moet stoelen op de grond van het GEBED.

Herontdekking van het gebed?

En zo zouden we dan nu zeer voorzichtig en zeer voorlopig kunnen zeggen, dat door al deze teleurstellingen heen velen er geleidelijk toe komen, te constateren, dat we de zaak verkeerd aangepakt hebben. WIJ hebben wat willen doen. Eigenmachtig, en vaak uit verkeerde motieven! WIJ hebben de mensen willen trekken met kunst- en vliegwerk, maar mensen worden niet getrokken, tenzij door een brandende liefde en door hemelse barmhartigheid. En deze beide belangrijke factoren werden op onze samenkomsten vaak bedolven onder een regen van confetti en een stroom van interessantigheden.

Inplaats van wat meer en wat waarachtiger te bidden, huurden we nog een fanfarecorps extra en drukten we de uitnodigingen nog wat charmanter. Tot we ontdekten dat dit alles zonder wezenlijke, blijvende vruchten bleef.

Evangeliseren kunnen we niet, tenzij we zelf weer in de goede verhouding staan tegenover God.

Uitdelen kunnen we niet, tenzij wij zelf eerst ons rijk laten maken door Christus. Getuigen kunnen we niet, tenzij het eerst weer waarlijk blij en goed is binnen in ons.

Laten we onszelf niet langer bedriegen met maar door te gaan met Evangeliseren, zonder gebed! Mensenharten zijn veel te hard (harder dan steen!) dan dat we ze met onze menselijke krachten en menselijke woorden zouden kunnen doorboren. Daarvoor is Gods kracht nodig. En die kracht kunnen we alleen maar ontketenen door ons gebed.

Het volk Israel heeft eens gestreden in de woestijn

Zou u blij zijn

als onze leen-actie mislukte? Wat een boze veronderstelling. Maar het mislukt immers niet. Er is al tussen de vier en vijfduizend gulden bijeen. En dat het misschien wat afnam tegen het eind van de maand, nou, dat komt in de beste families voor. Als vader straks de verzegelde enveloppe neerlegt in de veilige handen van moeder de vrouw en zij de buit over vele potjes verdeelt, zal ze ook daarvan gaan beleggen in de nieuwe kerk te Enschede. Want wij verwachten nog van velen medewerking.

Ruim 250 Baptisten van de 7000 hebben ons in een maand ongeveer f 4500,— gezonden. Als die 7000 nu komen uit 2500 gezinnen, dan heeft 10 % de handen uit de mouw in de beurs gestoken en ons geleend of gegeven. Waar blijven de 90 %? Wat zei u? Die willen zelf bouwen? Prachtig. Maar waarom zullen we elkaar dan niet helpen? We zijn verstandige lieden. Het is ieder van ons wel duidelijk dat de hoge rente over grote bedragen ons tot in lengte van dagen zal drukken. Laten we dat toch voorkomen. Ik weet zeker dat er onder ons velen zijn, die het wel door hebben wat we hier al een poosje duidelijk willen maken. Laten we de gemeenten lenen. Kapitalen zijn niet eens nodig als we allemaal meedoen. Als u meedoet lukt het. En het lukt niet als u niet meedoet. Uw tientje maakt het mogelijk. Zendt die niet en we kunnen de bouwplannen wel oprollen.

Sommige welmenende mensen geven mij de raad maar eens bij de heren fabrikanten aan te kloppen. Dat zou ik inderdaad wel kunnen doen, maar ik zeg de waarheid als ik u vertel, dat ik mij liever bij het arbeidsbureau aanmeld voor om het even wat voor werk. Moet het dan nodig zijn dat de gemeente van de Heer moet „aankloppen bij de „wereld"? Zijn wij zo „arm" geworden?

Anderen zeggen: een verloting, een bazar op touw zetten. Nu, u weet hoe ik tegenover deze uitvindingen sta. In de „wereld" lukt geen werk van barmhartigheid meer zonder een gokje. Los de rebus maar op, plak twee kwartjes aan postzegels en u krijgt een auto, stofzuiger of bromfiets. Eerlijk ik zou zo geen kerk willen bouwen. Ik ben te idealistisch zegt u. Dan maar. Liever geen kerk dan een die op gok- en hebzucht gebouwd is inplaats van op blijde offers.

Kent u dit verhaaltje? Het gebeurde in Noord-Holland. Iemand collecteerde daar voor een evangelisatiegebouwtje. Hier en daar een teleurstelling. Voorbij de deur van een arme weduwe. Binnengaan? Overslaan? Toch maar binnengaan. Met vele zachte woorden en verontschuldigingen doel duidelijk gemaakt. Ze gaat naar de kast en legt dan twee blinkende rijksdaalders op tafel. „Kijk, dat is opgespaard geld. Ik had het bestemd voor een nieuw karpetje, maar 't Koninkrijk Gods gaat voor. Een gebouwtje is meer nodig dan een kleedje."

Hier komt de verantwoording: V. te E. f 1,50 (weer uit de petrol.); L. te R. f 2,50; G. te E. 10,—; N.N. te V. f 2,50; W. te E. f 30,—; T. te U. f 20,—; N. te O. f 20,—; F. te H. f 20,—; M. te A. f 5,—; K. te S. f 10,—; B. te P. f 10,—; D. V. te OBZ. f 10,—; F.—K. te E. f 10,—; T.—B. te O. f 10,—; D. te E. f 10,—; N.N. te D. f 10,—; V. N. te H. f 2,50; V. N. te S. f 10,—; N. te W. (Ont.) f 37,—; V. te E. f 10,—; B. te H. f 20,—; D. J. te S. f 25,—; K. te E. f 25,—; G. te W. f 10,—; V. A. te E. f 25,—; N. te E. f 5,—; J. te M. f 10,—; K. te G. f 10,—; D. te OBZ. f 2,50; M. te D. H. f 10,—; D. W. te A. f 5,—; V. K. te N. f 10,—; R. te N. W. f 30,—; W.—H. te E. f 10,—; G. te H. f 10,—.

Laatste verantwoording f 4144,60. Er is heden f 4594,60 + 5 aand. U.B.S.

Doet u ook mee? Toe, leen ons dat tientje. Giro: 503419 t.n.v. Ds Huizinga, Volksparksingel 27, Enschede.

(Het wordt vervolgd.)

---

de zijde van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland werd er op gewezen, dat Dr Chao zelf de ledigheid van zijn liberale opvattingen had ingezien en thans een heel ander geluid liet horen. De citaten, waarmee zogenaamd zijn Christusverloochening bewezen werd, — zo zelde men hier, — waren alle verouderd en het werd bepaald oneerlijk genoemd, daar thans nog mee te werken.

Intussen zweeg de tegenpartij niet, zodat het nodig werd, uit nieuwere publicaties van Dr Chao het tegendeel aan te tonen. Dat ging echter niet zo vlot, als wij het wel wensten, daar deze eerst uit het Chinees vertaald moesten worden en daarvoor vonden we gedurende geruime tijd niet de rechte hulp. In Augustus van verleden jaar vernamen we, dat Rev. Victor E. W. Hayward, thans algemeen secretaris van het Bapt. Zendingsgenootschap (B.M.S.) te Londen, zendeling geweest is in China; zelfs was hij een tijd als algemeen secretaris verbonden aan de Nationale Christenraad in China. Deze beloofde ons een vertaling van een uittreksel van een na-oorlogse publicatie van Dr Chao. Met het oog op het feit, dat hij zich moest inwerken in zijn nieuwe werkkring, kon hij ons niet terstond helpen. Een paar weken geleden kwam nu in de Engelse taal het beloofde in ons bezit en thans zijn we in de gelegenheid, onze lezers het geschrevene in het Nederlands aan te bieden. Ik vertrouw, dat de lezing er van geen verdere toelichting behoeft en de verkiezing van deze president tot geen verwijt aan de Wereldraad aanleiding geeft. Rev. Hayward geeft enkele opmerkingen ter inleiding vooraf, die U hieronder aantreft. Als de redactie het goed vindt, kunt U dan in een volgend nummer van „De Christen" (of in twee nummers) de woorden van Dr Chao lezen. Intussen is Dr Chao enige maanden geleden afgetreden als president van de Wereldraad van Kerken, maar dat houdt verband met de politieke toestand en zegt dus niets voor de daad van de Wereldraad waardoor hij in 1948 tot een van de presidenten werd gekozen.

Met hartelijke groeten en beste wensen voor alle lezers,

K. REILING.

Brief over Dr T. C. Chao

„Dr T. C. Chao had reeds naam gemaakt als Chinees philosoof en dichter, vóór hij bekendheid verwierf als Chinees theoloog. In zijn vroegere jaren waren zijn theologische inzichten bepaald „liberaal". Als Chinees geleerde trachtte hij langs de weg van oorspronkelijk denken de Christelijke leer te bestuderen en te begrijpen. Lang duurde het evenwel niet of zij, die hem kenden beseften, hoe zijn poging tot oorspronkelijk denken zich geleidelijk maar definitief begon te wijzigen naar het patroon van Orthodox-Christelijk geloof. Dit feit was natuurlijk al duidelijk geworden vóór hij tot priester werd gewijd in de Chung Hau Sheng Kung Hui (Anglicaanse

Kerkgemeenschap). Ik kan me de datum van zijn wijding niet meer herinneren, maar meen dat deze plaats vond in of omstreeks 1945. Toen had hij reeds vele jaren aan 't hoofd gestaan van de faculteit voor religie aan de Yenching Universiteit te Peking.

In 1948 hield Dr Chao in China een reeks lezingen over theologische onderwerpen, die ongeveer 6 maanden later gedrukt werden onder de titel: „Vier gesprekken over Theologie". Dit boek werd uitgegeven door de „Associaton Press" van China in Dec. 1948. De uittreksels, die ik vertaald heb, zijn alle aan dit boek ontleend en behoren eigenlijk voldoende te zijn om de hoofdlijnen aan te geven van het theologisch standpunt dat Dr Chao innam ten tijde van zijn verkiezing tot Voorzitter van de Wereldraad van Kerken".

Getekend:
Victor E. W. Hayward.

Uit ons Unie-bureau

Van onze Unie-Commissie-vergadering, gehouden op 24 Jan., zouden we hier heel wat willen vertellen. Maar daar het veelal aangelegenheden betreffende gemeenten of personen zijn, kunnen we het toch ook weer niet doen. Trouwens verschillende zaken zullen straks wel ter Unie-Vergadering bekend worden.

Het was anders een drukke vergadering met een welvoorziene agenda. Daarom was het spijtig, dat de gladde wegen ons wat dwarsboomden. Want die waren oorzaak, dat de vergadering 2 uur later begon dan was vastgesteld. Zodoende kwam een deel van de agenda in gedrang en kon het niet zo gaan als was bedoeld. Wèl bleek in deze vergadering opnieuw, dat de mannen van de Unie-Commissie met grote bereidheid het beste zoeken voor het plaatselijk werk der gemeenten. Het mag ons tot voorbidding en dankzegging dringen, dat de Heer der gemeenten ons mannen gesteld heeft, die met voorzichtigheid en zorgvuldigheid, en evenzeer met beslistheid en voortvarendheid het welzijn van ons aller werk betrachten.

Ik mag hier op een bijzonderheid opmerkzaam maken. In Rüschlikon (Zwitserland) wordt op 3—9 Juli een conferentie gehouden voor Baptisten „laymen" uit de verschillende Europese landen! Wat zijn „laymen"? Nu, laten we maar zeggen niet-predikanten. Zij worden dus bedoeld, die in het maatschappelijke leven staan en in de gemeentelijke arbeid actief deelnemen! Sprak Dr E. A. Bell eerst van 4—5 vertegenwoordigers, in zijn laatste brief zegt hij: „Natuurlijk moet Holland goed vertegenwoordigd zijn". Nu is er voor 2 van hen die er heen zouden willen gaan, een taak weggelegd. Eén moet namelijk iets vertellen van wat de laymen hier in Nederland zo al doen, natuurlijk in de gemeentelijke arbeid, zodat de conferentie een indruk krijgt van de activiteit van de Nederlandse laymen en eventueel van hun organisatie. Van een ander wordt een toespraak verwacht, en wel op Zondagnamiddag over het onderwerp: „De laymen en zijn persoonlijk getuigenis aangaande Christus". Deze toespraak zou ongeveer 20 minuten moeten duren. Nu, broeders, wat zegt u er van? De kosten voor u zullen zijn de reiskosten naar Zwitserland en de uitgaven die u daar denkt te doen. Het verblijf in het Seminarie te Rüschlikon wordt, als ik het goed begrijp, gratis aangeboden. Mag ik dan hierbij de broeders, die tot de actieve en leidende laymen in onze gemeenten gerekend mogen worden, uitnodigen om zich bij mij te melden? Wie dat wil, moet met de aanmelding maar niet te lang wachten. Laten we zeggen: UITERLIJK 29 Febr. Natuurlijk is eerder véél beter!

De Unie-Secretaris
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

STEENWIJK

De arbeid, alhoewel klein, gaat gezegend door. De diensten worden goed bezocht. Jeugd en Zondagsschool gaat vooruit evenals bidstond en Bijbellezing. Ook is begonnen met jongens- en meisjesclub. Openluchtwerk der Jeugd in het afgelopen jaar stond in het teken van Evangelisatie. Rondom Steenwijk is het Evangelie gebracht door woord en lied.

Begin November hadden wij weer Ev. samenkomsten. Ds Bouritius en Ds Sikkema spraken een inleidend woord, waarna Ds Boeschoten van Staveren ons met het woord diende. De opkomst was beide avonden niet zoals wij verwacht hadden. Op Int. kerk. terrein staan wij niet achter bij andere kerken.

Met de Kerstdagen hadden wij heerlijke dagen. Op het kerstfeest vóor de kinderen waren plm. 100 mensen klein en groot bij elkaar. Ook de tweede Kerstdag hadden wij een goede avond voor de Gemeente en voor de geregelde bezoekers. Br Metz en onze voorganger Ds Bouritius hadden deze dagen resp. de leiding.

30 Dec. hadden wij weer een doopdienst te Heerenveen. Een jonge br en zr wonende te Meppel, waren in Steenwijk tot geloof gekomen en hadden begeerd om zich bij ons te laten dopen zo de Bijbel dat leert. Deze dienst werd geleid door onze voorganger Ds Bouritius, die sprak naar aanleiding van Luc. 7 : 29—30. Hierna vierden wij met de brs en zrs van Heerenveen gezamelijk het Heilig Avondmaal.

Wij bidden dat ook 1952 voor ons als Gemeente een gezegend jaar moge worden.

D. HARTKAMP, secr.

NOORDBERGUM

Gel. brs en zrs. Zondag 27 Jan. was voor de Gemeente alhier wel een zeer bijzondere dag. Drie jongemensen, t.w. 2 zusters en 1 broeder, werden door de doop de Gemeente binnengeleid. Onze voorg. bepaalde ons bij deze gelegenheid door te lezen uit Rom. 6 de verzen 1 t/m 14, en had als tekst Gal. 3 : 7.

Na de prediking, welke aandachtig werd aangehoord, had de doopsbediening plaats. Onze kerk was onder tot in alle hoeken bezet zodat de galerij in gebruik moest worden genomen. De Gemeente vierde hierna het H. Avondmaal, waar onze jonge leden een welkom namens de Gemeente werd toegesproken door br ouderling S. v. d. Meer.

Het Evangelie wordt iedere Zondag rijkelijk verkondigd door onze gel. voorg. God geeft de zichtbare vruchten.

Op 17 Jan. kwam de Gemeente in Jaarvergadering bijeen. Uit de gegevens bleek, dat ons door de dood

werden ontnomen een oude broeder en een oude zuster n.l. br Willem Stenekes en zr Agnieta Koopmans-Meijer. Ze werden geroepen tot hoger heerlijkheid. Met attestatie kwamen over een br en een zr, zodat over het afgelopen jaar het ledental stabiel bleef. We belijden één Heer die ons niet begeven zal en niet verlaten zal. Hij zegt dit immers zelf. Maar wij moeten van onze kant toch ook wat doen? God ziet het hart aan en is niet tevreden dan met een hartelijke en volkomene liefde tot Hem en de naaste.

De Gemeente Noordbergum wenst u allen Gods rijke zegen voor het jaar 1952.

R. V., secr.

Mededelingen

ZONDAGSSCHOOLCONFERENTIE

Op Zaterdag 9 Februari 1952 in de Leerzaal van de Baptisten Kerk aan de Meeuwerderweg te GRONINGEN. Aanvang half vier n.m.

Agenda:

1 Opening.
2 „De Heilige Geest", Ds Scholte.
3 „Iets over de organisatie der L.Z.C.", Ds Veenstra.
4 „De verantwoordelijkheid van het Zondagsschoolpersoneel", de heer Kroese, Directeur der N.Z.V.
5 Rondvraag.
6 Sluiting.

Het Bestuur.

OPGELET!!

De voorjaars-besturenconferentie van de Bond van Baptisten Gemeenten in Friesland zal D.V. gehouden worden op Woensdag 13 Februari a.s. Noordvliet 11 te Leeuwarden. Aanvang 10 uur.

De Raden der Friese Gemeenten worden dringend verzocht een flinke afvaardiging te zenden, mede in verband met de bespreking van het 40-jarig jubileum van de Friese Bond.

Namens het Bestuur,
B. FABRIE, secretaris.

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor Hoogezand Ds J. de Jong van Emmer-Erfscheidenveen.

Het secretariaat van de Bapt. Gem. Groningen-Zuid berust thans bij F. Lindeman, Adm. de Ruyterlaan 48, Groningen. Tel. 31377.

Verantwoording

De eerste maand van dit jaar bracht de volgende giften:

1. voor onze militairen: J. A. te B. f 3.35; zr H. v. N. te H. f 2.50; D. V. te M. f 200.—; zr E. B. te B. f 1.50.
2. voor de E.C.U.: Emmen f 13.54; Ter Apel f 25.—; Heerenveen f 15.25.

Hartelijk dank aan gevers en geefsters!

Zoals u ziet is het aantal giften niet groot, maar op zichzelf zijn ze alle verblijdend! En natuurlijk willen we voor de 2de maand graag hopen, dat het aantal sterk is toegenomen!

Er zijn nog wel een paar collecten ontvangen, maar deze waren bestemd voor kassen, niet in het Unie-bureau beheerd. Ze zijn naar de betreffende penningmeester doorgezonden, die ze t.z.t. wel zal verantwoorden.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Leestafel

DE BIJBEL BEHANDELD VOOR JONGE MENSEN, door Wolf Meesters, met platen van Isings. Uitgave van J. H. Kok N.V. en J. B. Wolters.

De uitgave van bovengenoemd werk is al in een vrij ver gevorderd stadium. Dezer dagen werd aflevering 16 mij ter recensie toegezonden. We kunnen niet anders dan lof hebben voor de wijze, waarop de auteur van dit grote werk zich van zijn taak kwijt, de Bijbel dichter bij de jongemensen te brengen. Met blijdschap lazen wij genoemde aflevering, en van harte hopen we, dat vele jongeren, die moeite hebben met de lectuur van de Bijbel, zich door hem zullen laten voorlichten.

Hoe de auteur het aan zal leggen, het meer abstracte brievenmateriaal uit het Nieuwe Testament te verwerken, weten we nog niet. Wel hopen we, dat hij ook dit belangrijke gedeelte van Gods Woord op de een of andere wijze binnen het bereik der jongeren zal weten te brengen.

De illustraties van Isings nopen tot nieuw nadenken.

De prijs van dit door beide uitgeverijen gezamenlijk uitgegeven werk bedraagt compleet in 2 delen gebonden f 27.50.

Per aflevering f 1.30.

Wf.

Met kracht

Het „hebben gezien" in Mark. 9 : 1 is in de N. Vert. gewijzigd in: „zien". Er zijn sommigen van die hier staan, zegt de Heiland daar, die de dood niet zullen zien, totdat zij het Koninkrijk Gods „met kracht" gezien hebben. Dat „met kracht" wordt ook verstaan als tot heil („tot your service"). Blijft nog de vraag: wanneer was dat? Zou het geweest zijn op de Pinksterdag; wijl de uitstorting van de Heilige Geest toch het bewijs daarvan was, dat de Messias ten troon gestegen was?

✶

Correspondentie

D. te U. vraagt:

1 Op welke grond mogen wij de *eis* stellen dat een dopeling ingeschreven moet worden als lid der gemeente! (Baptistengemeente).

2 Mogen wij iemand, die aan de geloofsvoorwaarden voldoet, weigeren te dopen, omdat hij (zij) de noodzaak van het lid worden van een bepaalde gemeente of kerk niet inziet?

(Hierbij werden Filippus en de kamerling aangehaald.)

Antwoord.

1 De gemeente is geen vereniging, door gelijkgezinde en -gerichte mensen opgericht. Zij is uiting van het wedergeboren leven, zij is gehoorzaamheid aan dié wet, die ons leven schiep in en tot gemeenschap met anderen. Zij is derhalve openbaring van de op zichzelve verborgen werkelijkheid en van de werkzaamheid Gods. Wie haar ziet als een menselijke, door mensen opgerichte en in stand gehouden vereniging, kan onmogelijk de eis verstaan, dat hij op zijn doop in zulk een gemeente als lid wordt ingeschreven. Anders wordt het, wanneer men de gemeente ziet als openbaring van het op zichzelve verborgen werk Gods. Dan is er geen keus. Zoals ik dat verborgen werk, aan mijn ziel gedaan, moet aanvaarden en belijden, zichtbaar maken, zo goed moet ik ook aanvaarden de gemeente als uitdrukking van dat geheel van Gods werken in de onzichtbaarheid, welks vrucht mensen zijn, die weten dat ze behouden zijn, leden van het Lichaam van Christus. Dat dit verborgen, gemeentescheppend werken Gods er niet maar zijn zou doch zich door ons toedoen in de aardse werkelijkheid zou verwerkelijken, is de bedoeling van de Heer en werd in de eerste dagen reeds daardoor uitgesproken, dat allen die geloofden zich verenigden (organiseerden) Hand. 2 : 44.

Opdat God ook in deze gehoorzaamd worde, stelle men de dopeling de eis, zich als lid der gemeente te laten inschrijven. Men make hem daartoe echter duidelijk wat de gemeente in haar aardse verschijningsvorm is, hoe gebrekkig ook, vanwege de gebrekkigheid harer leden.

2 Eigenlijk is met het bovenstaande ook de 2de vraag al beantwoord. Ter aanvulling daarvan behoeven we nog slechts iets te zeggen over de geschiedenis van Filippus en de kamerling. Dit is een kleine episode uit de geschiedenis ener ziel. Daarin is zóveel getoond en gezegd, als nodig is om de betekenis van dit gebeuren in het raam der heilsgeschiedenis te verstaan. Over die betekenis als zodanig handelen we nu niet. Maar men moet uit hetgeen verzwegen wordt, uit hoofde van het feit, dat het buiten de betrekking valt waarin die gebeurtenis staat tot het geheel der heilsontwikkeling, geen gevolgtrekkingen gaan maken, die niet stroken met het geheel van het onderwijs der Heilige Schrift.

De kamerling is onder directe leiding van de Geest Gods met Filippus in aanraking gekomen. Deze verkondigt hem de Blijde Boodschap, de kamerling schenkt haar zijn vertrouwen en gehoord hebbende van Filippus dat zij, die opgenomen willen worden in de gemeente van de Messias, gedoopt moeten worden, vraagt hij of er in zijn speciaal geval ook verhindering is. Door die doop te vragen vroeg hij om erkenning van zijn geloof en dus van zijn toebehoren aan Christus, door de Evangelist. Is hij daarmede niet lid geworden van een „bepaalde kerk of gemeente"? Hoe weet men dat? Of dacht men dat Filippus te Jeruzalem teruggekeerd, geen verslag van zijn handelingen heeft uitgebracht? Alles wat we in de Handelingen lezen van de arbeid der eerste boden geeft ons reden om het tegendeel te geloven. Dacht u dat die daad van Filippus, verricht onder bizondere Geestesleiding, niet door de gemeente geautoriseerd geworden is? En was daarmede de kamerling niet opgenomen en erkend als lid dezer gemeente?

Dat wij verwachten en verlangen, dat de dopeling lid wordt ener *Baptisten*gemeente ligt nu eenmaal aan het feit, dat we geloven dat deze gemeenten zich overeenkomstig Gods Woord inrichten en haar leden de gelegenheid geven hun christen-zijn naar dat Woord uit te leven. We zijn noch wegens onze geboorte baptist noch toevalligerwijze, maar in gehoorzaamheid aan de Heer. Wijl ik in deze overtuiging heb te leven (en anders haar moet zien te verwerven) is het logisch, dat we haar anderen voorhouden. Wie het anders ziet, veroordelen wij niet (die ons oordeelt is de Heer), maar hij verlange van ons niet dat we zijn „neen" evengoed achten als ons „ja". In dat geval zouden wij immers zijn „neen" beamen, want wij zoeken en begeren de eenheid van Gods kinderen óók in hun gemeenschapsopenbaring. Alleen: men overwege waarop dat „ja" en dat „neen" betrekking heeft.

Men lichte dus bezwaarde zielen in over datgene, wat we eigenlijk bedoelen, wanneer we van „gemeente" spreken, en dat we geloven dat achter onze houding Hij staat, die wij als HEER belijden. L.

Advertentiën

Op 10 Febr. hopen D.V. onze geliefde ouders en grootouders

H. Kleinhuis
en
A. Kleinhuis —Bellinga

hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat God hen nog lang moge sparen is de wens van hun kinderen

U. Kleinhuis
H. Kleinhuis-Wever

J. Kleinhuis
E. Kleinhuis-Timmer

Trijntje M. Kleinhuis
Geert de Vries (verl.).

Veendam, Febr. 1952.
Noorderkwartier 12a.

Heden is in volle verzekerdheid des geloofs in Jezus ontslapen onze innig geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

Jan Kuiper

in de ouderdom van ruim 68 jaren.

Namens de familie
A. Kuiper-Kosmeijer.

Groningen, 30 Jan. 1952.

De begrafenis heeft plaats gehad op Maandag 4 Febr. op de Selwerderhof.

Heden is in haar Heer en Heiland in vrede ontslapen onze zuster

Detje Jans de Jong —Postma

in de gezegende ouderdom van 88 jaar.

Haar trouw was ons allen tot voorbeeld.

Baptisten Gemeente Haarlem.

Haarlem, 2 Febr. 1952.

JAARGANG 69 - Nr. 3092
VRIJDAG 15 FEBR. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Kind des Verbonds

Ik zal met u een eeuwig verbond sluiten.
Jes. 55.

De wereld wemelt van verbonden, unies, pacten, verdragen. Enkelingen, zaken, regeringen sluiten ze. Zeer zelden uit de beste gevoelens van genegenheid en vriendschap. In de regel ter beveiliging, ter versteviging van eigen positie. Men zoekt daarom de sterkste partner voor zo weinig mogelijk kosten of een zwakkere, om die zo mogelijk te verteren.

Al deze overeenkomsten, voorzover men zulk een goed woord voor soms zulke duistere zaken mag gebruiken, kunnen niet als voorbeeld dienen voor het verbond, dat God met de mens wil sluiten. In de eerste plaats zou dan een voorstel daartoe van ons, de bedreigden, uit moeten gaan en dat is dwaasheid, want wat zouden wij kunnen bieden, gesteld dat er een mogelijkheid tot aanbod bestond. In de tweede plaats gaat het initiatief van God uit, Die alles ter beschikking wil stellen van hem, die op Zijn verbond ingaat. En dat is menselijkerwijs gesproken ook dwaasheid. Want waartoe zou God de mens nodig hebben. Het nieuwe verbond, evenmin als het oude is geen kwestie van prestatie maar van genade Gods.

Welke zijn de voorwaarden, die God ons stelt. Alleen maar honger en dorst. In dit hoofdstuk worden de hunkerenden aangesproken. De ledigen, de zoekers, zwervers, dolenden. Niet zij, die zat zijn van wat de wereld biedt noch zij, die verzadigd zijn van de vroomheid. God wil een verbond aangaan met hen die hongeren naar gerechtigheid, vrede, liefde. Daarom laat Hij de engelen voor herders zingen en stuurt Hij sterren op de weg der zoekers. Daarom roept Hij vissers en tollenaars en publieke vrouwen en weert Hij hen, die drijven op hun eigen deugd en productie. Zijn hart gaat uit naar mensen, die de verloren melodie zoeken en wenen om het verloren paradijs. O, alle gij dorstigen, Gij, die u bekocht gevoeld. Die teleurgesteld zijt in wereldse voortbrengselen en kerkelijke instellingen. Die naar de levende God speurt en alle roerende en onroerende en ontroerende goederen van beneden afwijst als ontoereikend voor het hart. De enige voorwaarde, die God voor dit wonderlijk verbond stelt, is: armoede, verlorenheid, uitputting.

Het is een eeuwig verbond, dat God sluit. En dat Hij houdt. Dat zal voortaan elke vrees en angst uit het hart van de thuisgekomen mens bannen. God zegt het verbond niet op. Moest Hosea niet de ontrouwe, die zich door een ander laat beminnen, nemen, om aan te duiden dat de HERE de Israelieten bemint, die zich tot andere goden wenden? Onze ontrouw, zo die voorvalt, doet Zijn trouw niet teniet. Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochenen kan Hij niet.

Het is een met bloed geschreven verbond. Wij zien de beker in de hand van Jezus, die zegt: Dit is het bloed des nieuwen testaments! In dat bloed ligt dit verbond verankerd. In Zijn sterven is het verzegeld. Wat rest ons anders dan te roemen in deze grondeloze barmhartigheid? Hoe zouden wij nog anders kunnen leven dan als met God verbonden? Ik ben Zijn, Hij is mijn. Ik ben niet langer een zwerv'ling, 'k vond rust voor mijn voet. En voor mijn hart. Zalig rustoord! zoete vrede vult mijn hart en blijft het bij. Hij, in Wien God Zelf kan rusten, is het rustpunt ook voor mij.

Dolend mens, God biedt u dit eeuwig verbond aan. Wilt gij uw hand niet leggen in de geopende handen des Heren? Aarzel toch niet. Laat uw wenen veranderd worden in lachen. Hij nodigt: o, alle gij dorstigen. Komt herwaarts tot Mij. En uw ziel zal leven.

HUIZINGA.

Beschouwing over het

eerste hoofdstuk van Hosea

III

Ons hoofdstuk verhaalt een tweede geboorte, en wel van een dochter. Dat is niet zonder bedoeling. Zowel zonen als dochteren, zowel mannen als vrouwen, worden betrokken bij hetgeen komen gaat. De naam, die Hoséa zijn dochter op Gods aanwijzing moet geven is: Lo-Ruchama. Deze naam is ook, als die van zijn zoon Jizreël, symbolisch.

Lo-Ruchama, d.w.z.: niet-ontfermd! Het wordt steeds erger. Niet alleen zal God Zijn volk straffen, zoals we zagen, maar de Heere zal Zich ook van Zijn volk terugtrekken. Wanneer op Gods kastijding geen bekering volgt, dan zegt God: „Ik zal Mij niet meer ontfermen". Dan zegt God bij Zichzelven: „Ik zal henengaan en keren weder tot Mijne plaats". (5 : 15).

Dan houdt hij op, goedgunstig te zijn. En wat dan? Het is waar, dat Israël Gods volk was. Maar dat is geen garantie tegen onheil! Gods verkiezing is niet een peluw, waarop wij ons ter ruste leggen. Wij zijn er niet met het roepen: „des Heeren tempel zijn wij!" Neen, wij hebben ons te benaarstigen, onze roeping en verkiezing vast te maken!

Het ijdel roepen: „wij zijn Abrahams zaad", behoudt ons niet. Het roemen in onze besnijdenis, in ons Joodzijn, redt ons niet! Het roemen in onze doop in ons lidmaatschap van Christus' gemeente, is geen garantie, dat wij aan Gods oordelen ontkomen, als wij niet door het geloof leven bij Gods beloften, in Christus ons geschonken!

Integendeel, Israëls echtbreuk, bondsbreuk, afval van de Heere, brengt met zich mede, dat God Zijn ontfermingen inhoudt. „Indien gij met Mij in tegenheid wandelt, zo zal Ik ook met u in tegenheid wandelen, en Ik zal u ook zevenvoudig over uwe zonden slaan". Dan wordt Lo Ruchama ons geboren. Dan draagt Gods volk de naam: Lo Ruchama, niet ontfermd.

Hier profeteert Hoséa zelfs de ballingschap. Niet ontfermd, dat is: „Ik zal u zekerlijk wegvoeren".

Zie dan de gestrengheid Gods. Hij laat Zich niet bespotten. Wanneer wij van de Heere afvallen, derven we Zijn heerlijkheid. Het kindschap Gods mag ons niet verleiden tot roekeloosheid en onachtzaamheid. Zeker, in de schuilplaats des Allerhoogsten zijn we veilig, maar als wij ons buiten die schuilplaats begeven, als we niet blijven in Hem, zijn we het niet.

In Christus zijn we ontfermd, begenadigd. In Christus zijn we Gode aangenaam, maar wee de mens, die aan Christus de rug toekeert, die schipbreuk lijdt aan het geloof.

De kinderen Israëls, die allen verlost waren uit Egypte, die onder de wolk waren, en door de zee doorgegaan zijn, traden niet allen het land van belofte binnen. In 't merendeel van hen heeft God geen welgevallen gehad, want zij zijn in de woestijn terneder geslagen.

„En deze dingen zijn geschied, ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben".

Laat ons daarom geen afgoden-dienaars worden, in welke vorm de afgoden dezer eeuw zich ook aan ons voordoen. Al wat God van de eerste plaats dringt in ons leven, is een afgod. Laat ons daarom geen liefhebbers worden van deze wereld, die in het boze ligt; laat ons niet met Lot wonen [illegible] de poorten van Sodom. Laat ons waakzaam zijn, [illegible] de Heere en Zijn Woord blijven!

Laat ons volharden in het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is (Judas vers 3). Laat ons het kwaad en de zonde schuwen, opdat wij niet, als Gods volk eertijds, Lo-Ruchama worden. Wat zullen wij beginnen zonder Gods ontferming, zonder Zijn genade?

Wee ons, als de Heere tot ons moet zeggen: „Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen".

Wordt voortgezet. D. SLORT.

Ontvangst Alg. Verg.

te Groningen

Stelt zich voor:

De commissie, belast met de voorbereiding en regeling van Uw ontvangst ter Algemene Vergadering te Groningen op 27, 28 en 29 Mei a.s.

Zij bestaat uit de broeders: F. Lindeman, K. Kolbe (resp. fungerend als voorzitter en penningmeester), J. Knigge, J. F. de Jong en C. v. d. Mei, bij welke laatste het secretariaat berust.

Namens onze Gemeenten Zuid en Noord roepen wij U een bijzonder hartelijk welkom toe. Wij verheugen ons oprecht over Uw (aller) komst, over de te beleven Eenheid in Christus, in het midden onzer Gemeenten.

Nee, wij gaan U nog geen vaststaande regeling voorzetten. Wij menen er echter goed aan te doen het volgende in Uw midden te leggen, met het vriendelijk verzoek aan een ieder, die zich daardoor voelt aangesproken, handelend te gaan optreden, wat niet zal nalaten bevorderlijk te werken.

Willen de Gemeenten nu reeds hun afgevaardigden gaan benoemen? Dan kunt U immers direct, als onze oproep, aantal en namen door te geven, verschijnt, antwoorden.

Wilt U, die zich voorstelt als gast die dagen mee te maken, trachten zo spoedig mogelijk een definitieve beslissing te nemen? Ook al om dezelfde reden als juist genoemd.

Wilt U, die de bedoeling hebt, bij familie of vrienden te gaan logeren, gedurende die dagen, U nu reeds met die familie in verbinding stellen? Dat zal er toe meewerken, dat later geen verwarring ontstaat.

Noteer dan nu alvast, dat *een ieder*, die naar hier zal komen, dit dient op te geven bij het secretariaat. Dus ook degenen, die zelf logies bespreken. Zij dienen dan te vermelden, dat zij reeds voor logies hebben gezorgd (ook bij wie).

Dan is het mogelijk dat bij U, al denkende aan de komende dagen, speciale wensen opkomen, de ontvangst en wat daar bij komt, betreffend. Dat U b.v. op grond van ervaringen van vroegere A.V.'s in de één of andere Gemeente, goede wenken hebt, echter weer het werk van de ontvangstcommissie betreffend. Houdt ze dan niet voor U, vragen wij U, maar kom ons er mee van dienst zijn. En daarin niet alleen ons, maar ons allen.

Groningen maakt zich klaar U te ontvangen! Wilt U U dus alvast klaarmaken, U direct na oproep te melden?

Wij zijn in blijde afwachting van wat komende is, en hoe kan het anders. U *natuurlijk* ook.

Tot ziens dan in Groningen.

De ontvangstcommissie.

Secr. C. v. d. MEI,
Parkweg 31, Groningen, Tel. 20280.

Stop dat lek

zei Johan Bodegraven en hij had het nog niet helemaal uitgesproken of uit alle hoeken van Nederland wapperden de papiertjes binnen. Gelukkig, er zijn nog mensen in Nederland die geven zonder kans op een wasmachine of luchtreisje. Ik heb geen microfoon tot mijn beschikking. Ik kan uw naam niet noemen voor het forum van het ganse nederlandse volk. Ik vraag ook alleen maar of u mij een tientje wilt lenen voor een kerkje. Voor een kerkzaal met ongeveer 400 zitplaatsen. Gelukkig, er zijn nog mensen in Nederland en daarbuiten, die onze kreet verstonden. Een familie in Canada las ons eerste artikeltje en stuurde 10 dollar. „De rente daarvan moet u maar afdragen aan de Meester." Een familie uit Zuid-Afrika las het woord en zond een bedrag, dat ongeveer f 25,— zal opleveren. Plus een heel lange lange brief nog, maar die kan ik hier niet weergeven. Een oude grootmoeder van over de 80 jaar wilde al heel lang wat sturen, maar wist niet hoe dat moest. Maar ze kreeg het voorelkaar om van Drees' bijdrage een tientje aan ons te zenden. Iemand anders zegt: Ik leen u een tientje voor uw kerk en wens u Gods zegen op uw werk. Een broeder stuurde onlangs z'n tientje. Dezer dagen weer een girostrookje: Deze gift is van mijn vrouw! En weer iemand anders: Hierbij vier tientjes. We zijn nu alle vier lid der gemeente en willen graag meehelpen bouwen! Br K., die ook een tientje zond, deel ik mee dat ik hoop dat nr van De Christen aan hem te kunnen zenden. Gisteren komt er een broeder van overver even binnen. Om een tientje te brengen. En vanmorgen bereiken mij de bemoedigende woorden: Houd goede moed en wil volharden. Wat nog niet is, dat kan nog worden.

Soms vragen mij de mensen: „Hoeveel denkt u eigenlijk bijelkaar te krijgen?" Eer ik de actie begon droomde ik van vele tienduizenden. Soms glimlachen ze me nog toe, maar van zeer verre. Heb ik dan teveel liefde bij mijn baptisten broeders en zusters verwacht? Zie ik onze gemeenschap werkelijk teveel als een schare, die één van hart en ziel is? Maar zeker: wat nog niet is, dat kan nog worden!

Hier volgt de verantwoording: P. te V. f 10,—; P. te D. f 5,—; B. te A. f 10—; W. te O. P. f 40,—; B. te G. f 10,—; R. te V. f 20,—; B. te W. f 5,—; V. R. te R. f 10,—; H. te D. f 10,—; R. te M. f 10,—; V. L. te D. H. f 2,50; W. te G. f 10,—; D. V. te G. f 10,—; ja, en nou is er al niet meer vandaag. Hoeveel totaal? f 4747,10 plus 5 aand. U.B.S.

„Leen hem dat tientje!" Giro: 503419 t.n.v. Ds Huizinga, Volksparksingel 27, Enschede.

Ik zeg toch maar: Wordt vervolgd.

Gemeenteberichten

FOXHOL

Met onze Gemeente gaat het langzaam maar zeker vooruit. Midden vorig jaar werd deze vooruitgang duidelijk merkbaar. — De leden der Gemeente werden trouwer in de vervulling van hun taak en roeping. De opkomsten in de samenkomsten werden groter en de offervaardigheid nam toe. We kunnen ons telkens verheugen omdat we „vreemden" in de samenkomsten zien.

De achter ons liggende feestdagen waren hoogtepunten in het gemeentelijk leven en in de activiteit.

We durfden het aan om onze Voorganger, die hier in E.C.U.-verband werkzaam was, voor eigen verantwoordelijkheid te nemen en deden een beroep op hem onze Voorganger te blijven. Door financiele steun van de E.C.U. werd ons dit mogelijk gemaakt. J.l. Zondag deelde Ds Tammeling aan de Gemeente mede dat hij het beroep dat wij op hem hadden gedaan, aanvaardde. Groot was de blijdschap. Ouderling br Koning wist zich de tolk van de Gemeente toen hij de Voorganger in hartelijke woorden toesprak. Aan de Avondmaalstafel werd de Heere gedankt en werd Zijn zegen gevraagd over dit verder samen voortgaan.

Er was nog meer reden tot blijdschap. Een br en zr die lang buiten de Gemeente leefden kwamen terug en vierden het Avondmaal weer met ons mee. Wij verwachten grote dingen van de Heer.

Aan alle Gemeenten de hartelijke groeten uit Foxhol.

W. G. MASSINK, secr.

DRACHTEN

Twee broeders en een zuster legden na een bezielende prediking van onze Voorg., br Hofhuis, hun getuigenis af, en werden Zondag 3 Febr. in een overvol kerkgebouw door de Doop de Gemeente binnengeleid. Na de Doopsbediening vierden wij gezamelijk het H. Avondmaal.

Brs en zrs, wij zijn Gode dankbaar voor deze grote dingen van eeuwigheidswaarde, maar.... God heeft meer om ons te geven, het gaat ons goed, het aantal bezoekers der samenkomsten is steeds stijgende, onze bidstonden zijn gezegende ogenblikken en er is veel gebed.

Algemeen gelooft de Gemeente, nu zij door een diepe weg is gegaan, dat meerdere zegeningen ons deel zullen worden. Verblijdende tekenen hiervoor zijn reeds aanwezig.

Onze Evangelisatiesamenkomsten waarin Ds de Jong van Vriescheloo ons voorging waren goed.

Veel waardering hebben wij voor onze Voorganger, en onder zijn leiding, onder biddend opzien tot God, gaan we voorwaarts.

Wij hopen spoedig weer eens iets van ons te laten horen.

God wekke ons allen op in Zijn dienst en zegene ons allen.

K. L. ONGERSMA.

NW. WEERDINGE

heeft in geruime tijd niets van zich laten horen. Dat komt omdat er geen bijzonderheden te vermelden waren. De arbeid ging rustig voort, doch vele zichtbare vruchten bleven uit. Wel kan ik U berichten dat ook wij gezegende Kerstdagen hebben gehad.

Zondag 27 Jan. hadden we onze jaarvergadering. Uit het verslag van de secr. bleek, dat het ledental met 28 afgenomen is. Ondanks dit hadden we toch redenen tot dankbaarheid voor de vele zegeningen die we in 1951 mochten ontvangen. In deze vergadering mochten we de belijdenis horen van 1 zuster en 3 broeders die de Heer willen volgen ook in de doop.

In de plaats van 2 ouderlingen, die om gezondheidsredenen hun ambt moesten neerleggen, werden onze beide diakenen tot ouderling verkozen, terwijl in hun plaats 2 andere broeders tot diakenen gekozen werden.

Statistiek der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland op 1 Januari 1952

Secretaris: Ds T. Jansma, Tetterodestraat 47, Haarlem. Tel. 18032

Plaats	Geïnstitueerd	Adres van kerk of lokaal	Zitplaatsen	Voorganger	Secretaris	Penningmeester	Nummering	Leden 1 Jan. 1952	Leden 1 Jan. 1951	Toename: Doop	Toename: Attestatie	Toename: Uit andere gemeenschappen	Toename: Wederopname	Toename: Totaal	Toename: Zuiver	Afname: Overleden	Afname: Attestatie	Afname: Zich onttrokken	Afname: Uitgesloten	Afname: Totaal	Afname: Zuiver	Catechisanten	Zaaierverspreiders	Opmerkingen
1 Alkmaar	1946	Nw. Doelen, Doelenstr.	100	Ds C. v. Wier, Laat 36	H. Kruize, Kievitstr. 34	S. Bakker, Zocherstr. 10, tel. 3612	1	56	48	9	2		1	12	8	1	1	2		4			4	
Den Helder		Spoorstr. 100	100																					
2 Almelo	1932	Geraniumstr. 45	200	Ds K. Reiling, Molenkamppark 12	J. W. Grootenhuis, Wondestr. 25	J. Beekman, Nieuwstr. 125	2	134	140	3	7			10		1	9	6		16	6		5	
3 Amsterdam	1866	Kerkstr. 208	175	Ds H. Bakker, Krammerstr. 32^1, tel. 90200	W. Veenstra Smitstr. 28^3, tel. 58276	P. Berkhout, Bellamyplein 22^2	3	220	*234	2	17		1	20		3	8	23		34	14	8	28	* vorig jr. 245 opgegeven
4 Apeldoorn	1916	Hoogakkerlaan 50	100	Ds D. Slort, Jachtlaan 54, tel. 5393	J. v. Beek, Mr v. Hasseltlaan 67, tel. 462(	H. Scholten, Hoogakkerlaan 24	4	91	*87	4	6		3	13	4	2	5	1	1	9		10	10	* vorig jr. 88 opgegeven
5 Arnhem	1930	Tuinstr. 16	100	Ds J. Broertjes, Iz. Evertslaan 52, tel. 21537	J. P. Vis, Sonsbeeksingel 24 H, tel. 23647	H. Kiewiet, Kamillelaan 18	5	100	85	12	5		1	18	15		3			3		10		
6 Daarlerveen	1936	Vriezenveense wijk	160	J. van Loo, G. V. 193	T. Wuite, W 15, Vriezenveen	G. H. Kroeze, Zwarteweg A 198D	6	33	*32		2		1	3	1		2			2		10		* vorig jr. 40 opgegeven
7 Delfzijl	1923	Menno v. Coehoornsing.	200	Ds N. J. van Beek, Corn. Houtmanstr. 3	J. A. Heynen, Abel Tasmanplein 1, tel. 18	J. J. Oldenburg, Kon. Julianalaan 29, tel. 320	7	173	186		2			2		1	7		7	15	13	10	2	
8 Deventer	1884	Binnensingel	150	Ds H. P. de Boer, Keizerstr. 25, tel. 4406	H. J. Groothedde, Boxbergerweg 86	A. Dijkstra, Oude Goedstr. 70	8	150	134	10	14			24	16		4	4		8		30	10	
Zutfen		Volkshuis	50																					
9 Drachten	1923	„Bethel", Vogelzang	200	F. G. J. Hofhuis, Houtlaan 65, tel. 2539	K. L. Ongersma, Houtlaan 96, tel. 2625	H. v. d. Velde, Oudeweg 140	9	53	63	1				1			2		9	11	10		1	
10 Eindhoven	1925	Wattstr. 70	250	Ds S. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, tel. 2133	H. de Jonge, A. du Hamelstr. 48, tel. kant. 405	H. Knigge, Halvemaanstr. 85	10	158	159	7	4	1		12			*13			13	1	40		* w.o. 9 emigranten
11 Emmen	1949	Geb. „Arbeidsvreugd"	125	Ds H. Th. Plevier, Dr P. A. Roessinghstr. 7	B. Komduur, Lestusgeonstr. 6	W. H. Wiersema, De Hoge Loo 2	11	76	67	1	11	1		13	9	2	2			4		7	8	
12 Emmer E.veen	1913	Kan. A, NZ 190	300	Ds J. de Jong Kan A, NZ 189, tel. 74	H. Sjoerds, Verl. Scholtenskan. WZ 38	R. Reintsema, Kan. B, ZZ 110	12	208	216		6		2	8		4	* 8	3	1	16	8	25	6	* w.o. 5 emigranten
13 Enschede	1930	Lipperkerkstr. 1	400	Ds F. E. Huizinga, Volksparksingel 27, tel. 8025	L. v. Agen, Ambonstr. 9	B. Katuin, Usselerweg 56	13	164	164	6	6		3	15		2	9	2	2	15				
Winterswijk		Morgenzonweg 92			* G. J. Bosman, Morgenzonweg 92																			* contact-adres
14 2e Exloërmond	1906	Zuid 85	300	J. Ketelaar, Bapt. Past.	D. Wever, Valtherweg 10, Exloo	A. Duursema, Zuid 105, tel. 40	14	134	*129	6	2		8	16	5	2	8	1		11				* vorig jr. 131 opgegeven
15 Foxhol	1886	G. Imbosstr. 80	150	I. Tammeling, Bapt. Past.	W. G. Massink, K. Nieboerweg 22, tel. 86	H. Cock, G. Imbosstr. 84	15	70	75									5		5	5		3	
16 's Gravenhage-S	1892	Z. Binnensingel 10	350	Ds J. Louw, Valkenboskade 25, tel. 320709	Mr P. J. Paets tot Gansoyen, Berkstr. 22, tel. 32301	W. Boiten, Boddaertstr. 15, tel. 115683	16	216	216	8	5	2	3	18		2	13	3		18				
17 's Gravenhage-O	1931	v. Dijckstr. 149/151	100	Ds G. Brongers, Rotgansstr. 59	H. J. Steenbergen, Fultonstr. 85	H. de Ruyter, Loosduinsekade 132	17	65	67	5	1	1		7		2	1	6		9	2			
18 Groningen	1880	Meeuwerderweg 75	650	Ds G. Vegter, Parkweg 6a, tel. 21609	H. Bos, A. P. Fokkerstr. 42, tel. 21538	L. v. Dam, Patersw.weg 101, tel. 24880	18	728	731	14	10	3		27		6	*16	6	2	30	3	35	2	* w.o. 7 emigranten
Gron.-Noord		CJMV-geb., Spilsl. NZ 9	200																					
Hoogkerk		Speeltuingebouw	60																					
19 Haarlem	1880	Lange Margarethastr. 13	350	Ds J. W. Weenink, Pijntorenstr. 5, tel. 14630	D. W. Bakker, Eikenstr. 58	H. Kleinhuis, Vondelweg 378, tel. 25993	19	171	164	10	8	2	1	21	7		5	9		14			15	
		„Salem", Bakenessergr. 65	117																					
Velsen-N.		School, Da Costastr.	60		* G. Niemeyer, Meeuwenlaan 55, IJmuiden																			* contact-adres
20 Harlingen	1902	Noorderhaven 49	200	Ds G. Visser, Noorderhaven 49a, tel. 979	K. Wielenga, Westerstr. 26	H. Postma, Zoutsloot 113	20	124	132	1	1			2		1	7		2	10	8	10	5	
21 Haulerwijk	1867	Norgerweg 40	270	Ds J. Reiling, Norgerweg 39, tel. 54	T. A. Diekema, Norgerweg 4	G. Vegelien, No. 352, tel. 8	21	75	78							1	2			3	3		8	
22 Heeg	1882	„Silo", Schatting 311	70	* Sch. v. Netten	Tj. v. Netten, Schatting 311	Sch. v. Netten, Achter 't Kerkhof	22	11	11															* ouderling
23 Heerenveen	1942	Leliestr. 2	100	Ds H. Sikkema, Asterstr. 10, tel. 2159	W. de Lange, Burg. Falkenaweg 106, tel. 2135	E. de Haan, Dracht 32, tel. 2195	23	68	73	8				8		1	6	4	2	13	5	20	20	
24 Hengelo	1919	Jac. Catsstr. 36	350	Ds A. A. Hardenberg, Oelerweg 22b, tel. 2967	J. Kuilder, Buitenweg 1	K. Drent, Woolderesweg 98	24	380	*366	30	9			39	14	2	16	5	2	25		12	15	* vorig jr. 365 opgegeven
Borne		Prins Hendrikweg	100	J. S. Vis, Grotestr. 46																				
25 Hoogezand	1923	Beukemastr. 6	200	vacant	J. H. Gnodde, Zuiderstr. 118, Sappemeer	W. Ruiter, Sportterreinstr. 84	25	158	151	8	3		1	12	7	2	2	1		5			1	
Siddeburen		Zwarteweg	200																					
26 Leeuwarden	1896	M. H. Trompstr. 4a	450	Ds J. Bosma A. de Hoven 105, tel. 5380	K. Fennema, Kalverdw.str. 15, tel. 7026	J. Prins, Raadhuisplein 23, tel. 3418	26	253	259	19	4			23		5	19	5		29	6	45	8	
27 Makkum	1877	Pothuissteeg	100	B. Fabrie (zie Workum)	A. Bakker Kzn, Turfmarkt 85	A. Bakker Kzn, Turfmarkt 85	27	24	20	3	2			5	4	1				1			2	
28 Muntendam	1891	Kerkstr.	350	Ds J. Hekhuis, Bredeweg 5	B. Veldhuis, Kerkstraat	G. Boiten, Kerkstr. 14, Veendam, tel. 244	28	241	249	11	1			12		3	3	10	4	20	8		7	
Meeden		Veensloot																						
29 Musselkanaal	1947	Schoolkade 86	250	Ds W. Veenstra, Schoolstr. 55, tel. 1015	P. Takkenberg, Sluiskade 54	K. Buntjer, Sluisstr. 1	29	167	166	4	5			9	1	1	7			8			10	
Assen		Geh.onth. hotel De Kroon	50		* L. K. de Jonge, Molenstr. 347																			* contact-adres
30 Nw. Pekela	1875	J. Oldenburgerstr. 45	175	Ds H. Jut, J. Oldenburgerstr. 47, tel. 358	F. W. Kijf, Blankensteijnkade 19^1, Veendam	E. Hamster, A 20, tel. 232	30	136	123	15	2			17	13	3	1			4		16	10	
31 Nw. Weerdinge	1875	Weerd. Kan. NZ 52	350	Ds J. A. Scholte, Weerd. Kan. NZ 51, [3e Kruisdiep, tel. 142	H. de Jonge, Weerd. Kan. NZ 168	R. Reiling, Achterdiep 26, tel. 29	31	228	256	1	1			2		3	13	6	8	30	28	27	13	
Roswinkelerveen		Winkelseweg 26	50																					
32 Noordbergum	1930	Zevenhuisterweg	450	Ds H. D. Hooghwinkel, Bapt. Past.	R. Veenstra, „Glinstra State", Bergum, tel. 31	A. Sikkema, Gron. Straatweg	32	155	155		2			2		2				2			4	
33 Pernis	1947	Pastoriedijk 328	60	Ds R. Reiling (zie Rotterdam-Zuid)	K. van Opstal, Murraystr. 54	A. de Haan, Pastoriedijk 362	33	25	*25		1			1		1				1				* vorig jr. 24 opgegeven
34 Rotterdam-C	1937	de Ridderstr.	240	vacant	W. Visser, Koekkoekplein 21	M. Amersfoort, Baljuwstr. 7, Vlaardingen	34	115	105	12	8	1		21	10		* 7	4		11			8	* w.o. 5 emigranten
35 Rotterdam-Z	1935	Groepstr. 27	108	Ds R. Reiling, Dorpsweg 119A, tel. 71606	B. Bakker, 1e Carnissestr. 8b	J. Tessers, Chr. de Wetstr. 82a	35	70	63	3	7		1	11	7		4			4				
36 Sneek	1880	Oppenhuizerweg 7	200	Ds Ph. Lindeman, Bloemstr. 24, tel. 3470		S. Been, 2e Woudstr. 2, tel. 2410	36	171	164	8	6			14	7	3	4			7		37	10	
37 Stadskanaal	1845	v. Boekerenstr. H 100	400	Ds G. W. Tijman, Plantsoenstr. 12, tel. 542	W. Smit, Oosterkade 23	P. R. Wijnsema, Verl. Semsstr. 139 G, [tel. 234	37	325	304	24	12	1		37	21	3	10	3		16		25	15	
Nw. Buinen		Dwarsdiep	250																					
Hoogeveen			80																					
38 Staveren	1881	Voorstraat	150	Ds M. G. Boeschoten, Voorstr. 81	R. Smits, Schans 17, tel. 1	J. W. Zwaan, Voorstr. 20, tel. 30	38	82	84		1			1		1	2			3	2			
39 Ter Apel	1938	Hoofdkade	150	Ds J. v. Dam, Molen A Laan 17	A. Pomp, Agostr. 36	H. Knigge, Terapelkanaal	39	101	*101	3	1	2		6		1	5			6				* vorig jr. 99 opgegeven
40 Treebeek	1925	Weijenweg	350	Ds H. Hornstra, Ir. de Katstr. 6, [tel. Hoensbroek 818	J. A. Oosterloo, Mercuriusstr. 19	G. Kalsbeek, Engestr. 3	40	127	*130	1	2			3		2		2	2	6	3	20		* vorig jr. 129 opgegeven
Beersdal		Buurthuis	30																					
41 Utrecht	1924	Herenstr. 34—36	350	Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90, [tel. 12960	F. Bos, v. d. Goesstr. 17, tel. kant. 11808	H. v. d. Berg, Maliesingel 30, tel. 19533	41	133	116	8	10			18	17		1			1		20	3	
Zuilen		Werner Helmichstr. 23	70																					
42 Valthermond	1946	Z. D. 260	150	Ds H. Th. Plevier (zie onder Emmen)	H. v. Oosten. N. D. 225	H. Hendriks, Linderweg 1, Valthe	42	31	34								2	1		3	3	4	7	
43 Vriescheloo	1877	Hoofdweg L 132	250	Ds M. de Jong, Hoofdweg L 132, tel. 44	G. Derks, Hoofdweg A 266, Bellingwolde	H. Blank, B 85, Vlagtwedde, tel. 8	43	187	180	12	1		1	14	7		6	1		7		30	10	
Bellingwolde		Rhederweg	70																					
44 Winschoten	1948	Mr A. J. de Sitterstr. 9	125	Ds J. B. de Neef, Burg. Venemastr. 7, tel. 405	A. Huizinga, Grintweg 111	H. Meijer, Hoethslaan 5	44	71	76	2	2			4		1	4	2	2	9	5	22		
45 Workum	1898	„Bethel", Zuid 42	100	B. Fabrie, Zuid B 96, tel. 70	J. Broersma, Trekweg 82, Parrega	C. Gorter, Markt, tel. 77	45	41	39	2				2	2								6	
46 Zandbulten	1937	Stationsstr. 90	200	vacant	N. Lourens, 124 (post Kollumerzwaag)	J. Sipma, Zwagerveen 20	46	106	105	6	2			8	1	1	1	5		7			12	
47 Zwolle	1947	„'t Bastion", Badhuiswal 8	75	G. Bouritius, Asterstr. 19	J. Vlietstra, Magnoliastr. 14	H. J. Hendriksen, Molenweg 299	47	26	26	1				1				1		1			15	
								6631	6588	280	191	14	27	512	176	66	238	121	44	469	133	473	283	* w.o. 26 emigranten

Nog niet bij de Unie aangesloten Gemeenten:

Plaats	Geïnstitueerd	Adres van kerk of lokaal	Zitplaatsen	Voorganger	Secretaris	Penningmeester	Nummering	Leden 1 Jan. 1952	Leden 1 Jan. 1951	Toename: Doop	Toename: Attestatie	Toename: Uit andere gemeenschappen	Toename: Wederopname	Toename: Totaal	Toename: Zuiver	Afname: Overleden	Afname: Attestatie	Afname: Zich onttrokken	Afname: Uitgesloten	Afname: Totaal	Afname: Zuiver	Catechisanten	Zaaierverspreiders	Opmerkingen
1 Almelo II	1935	Nieuwstr. 86	380	Ds W. Harkema, Zwanebloemstr. 4	D. Weitering, Hoornbladstr. 82	J. W. Kuiper, Irisstr. 32	1	210	211	7		3		10		6	*5			11	1	60		* emigratie
2 Franeker	1866	Zilverstr. 46	200	Th. v. Diggelen, S. P. v. Dijkstr. 3			2	51	51															
3 Hengelo I	1899	Dorpsmatenstr.	230	A. Postma, Schalkburgerstr. 17	B. Kuipers, Nicolaasstr. 29	G. Hulleman Jr, Weth. Voogdgeertstr. 27	3	146	*142	11				11	4		7			7				* vorig jr. 141 opgegeven
4 Steenwijk	1947	„Irene", B. G. Borgesiustr.	60	G. Bouritius (zie onder Zwolle)	D. Hartkamp, Onnastr. 24	L. Gaal, Anjelierstr. 12	4	23	18	4	2			6	5			1		1			8	
								430	422	22	2	3		27	9	6	12	1		19	1	60	8	

het ons doen lukken! Hoogeveen laat het ons zien, wat geloof, neen, wat de Heer kan uitwerken. Maar, maak onze arm sterk door Uw gebed, door Uw waarlijk gróte gaven voor de E.C.U.

De berichten stromen binnen ....wij geven ....wij collecteren. Is Uw Gemeente er al bij?

Wie het kleine niet eert

Een voorval in één van onze E.C.U.-Gemeenten: een verjaardag met genoegelijke visite. Aan gelukwensen geen gebrek. Blijde en opgetogen gezichten. Tractatie, thee met een koekje.

Met een koekje. En dat in een provincie, waar ze de heerlijkste gebakjes van heel Nederland kunnen maken. Toch slechts een koekje op de verjaardag. „Ja", zegt de huisvrouw, peinzend turend in de verte, „als we als kleine groep een Voorganger willen hebben, dan moeten de gebakjes plaats maken voor koekjes". De visite is nu nog genoegelijker en ten zegen, want het is beter geen gebakje te hebben en zielen te kunnen winnen, dan van heerlijk gebak te genieten, maar zielen verloren te laten gaan.

In een andere Gemeente: ernstige gezichten boven begrotingscijfers. De eindjes komen niet bij elkaar. Ineens richt één van de jongere broeders zich op: „We zullen meer moeten geven en warrom dan maar niet een pakje cigaretten minder gerookt?"

De meeste E.C.U.-Gemeenten offeren gemiddeld per lid per jaar meer dan f 50.—. En van die groep komt meer dan de helft zelfs tot f 60.— of meer. En van die allerhoogste groep komt de helft zelfs boven de f 80.—!

Baptistisch Nederland maakt zich in deze maanden op om het pionierswerk een forse stoot te geven. Haarlem doet het Zondag.

En u?

Drachten, Emmen, Haulerwijk

Het bovenstaande schreef ik vorige week en zond het spoedshalve rechtstreeks aan de drukker. Helaas werd het niet geplaatst. Toch hoop ik, dat Haarlem zich goed gehouden heeft.

De E.C.U.-vergadering is intussen ook gehouden en ik hoop U de volgende week iets meer te kunnen vertellen.

Zondag 17 Febr, collecteren de Gemeenten, die hier vermeld zijn. Alle drie zijn het Gemeenten, waar de E.C.U. geholpen heeft of nog helpt. Daar is de liefde voor de pioniersarbeid dus zeker heel groot. En de collecte natuurlijk ook.

Hoe komt het in Uw Gemeente?

Arnhem. BROERTJES.

UNIE BOUW-STICHTING

Opbrengst Rookofferweek

33 gemeenten hebben nu de opbrengst van deze actie gegireerd, waardoor met elkaar werd opgebracht f 980,90. Verschillende gemeenten moeten nog afrekenen, zodat wij toch nog meer bedragen verwachten. Het is jammer, dat niet alle gemeenten mee gedaan hebben. Dan hadden we zeker de 2 duizend bereikt.

Jaaroverzicht binnengekomen giften in 1951

Voor Daarlerveen werd in totaal ontvangen f 289,42. Voor Drachten f 1000.—.

De U.B.S.-kerkjes brachten dit jaar nog op f 303,25. Voor Delfzijl werd ontvangen f 327,24.

Terwijl Emmen nog maar f 10.— kreeg.

Voor het werk der U.B.S werd verder nog geschonken f 180.94.

Dit is een totaal bedrag van f 3091.75 (rookoffer inbegrepen).

Wij zijn erg blij met Uw aller medewerking, waarvan deze cijfers spreken. Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Wat werd er gedaan?

Een overzicht over al de besprekingen, die er gevoerd werden zegt U toch niet zoveel. Daarom alleen het meer tastbare.

Daarlerveen kreeg in het afgelopen jaar haar houten kerkje. Ondanks de ontzaglijke besparing, doordat Ds. v. Loo het geheel gebouwd en getimmerd heeft, was er nog een bedrag van f 10.000.— mee gemoeid.

Ook Drachten ontving een eigen vergadergebouw. Dit werd de U.B.S. mogelijk gemaakt door drie renteloze leningen van elk f 1000.—.

Het is erg jammer, dat door meningsverschil der autoriteiten ook de verwezenlijking der bouwplannen voor de gemeente Emmen gestagneerd werden. Anders was in '51 ook hier het kerkgebouwtje gereed gekomen. We vertrouwen, dat het nu in dit jaar zal zijn.

De bouwplannen in Delfzijl zijn nu zover gevorderd, dat het niet lang meer zal duren dat de eerste spade in de grond gestoken zal worden. Over het hoe of wat met Delfzijl hoort U nog wel nader.

Wij hopen met deze gegevens U enigzins een indruk te hebben gegeven van de arbeid der U.B.S. Mogen wij ook dit jaar weer rekenen op een toenemend vertrouwen in ons pogen, dat zozeer samenhangt met de groei en de ontwikkeling van onze gemeenten. Wij geloven dan ook, dat U de actie „LEEN HEM EEN TIENTJE" van harte zult steunen, opdat ook Enschede spoedig een eigen kerkgebouw mag bezitten.

Met hart. br.groet,
namens de U.B.S.,
G. BRONGERS.

Mededelingen

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Het werk op de drukkerij en binderij is zover gevorderd, dat we mogen aannemen, dat alle Gemeenten en particulieren, die onze nieuwe bundel bestelden, hem Zondag 2 Maart in de eredienst kunnen gebruiken. Wij hopen, dat er geen verdere tegenvallers komen, waardoor er weer vertraging komt.

Wat zou het verheugend zijn, dat op die 2e Maart alle Baptisten in Nederland hun „eigen" boekje hadden, waarin

ze naar believen hier en daar aantekeningen konden maken, opdat de woorden of de melodie hen zo bijzonder troffen. Want in je eigen boek mag je dat doen, zonder dat het er door in waarde verliest; het wint er zelfs door in waarde, want van tijd tot tijd wordt je door die aantekening nog weer aan je bekering, doop of andere mijlpaal in je leven herinnerd. Daarom schaffen we ons allen een eigen boekje aan en ontlasten daardoor mede de kas der Gemeente.

Wij zijn ervan overtuigd, dat ook onze voorgangers zeer met het boekje gediend zullen zijn, daar ze voor elke gelegenheid in ons eigen boekje toepasselijke liederen zullen vinden.

De eenstemmige bundels zullen verschijnen in blauwe band, doch daar er zeker ook gegadigden voor andere kleuren zullen zijn, hebben we ook een aantal in bruine, donker rode en rode band laten inbinden. Gaarne ontvingen we p.o. bericht, welke kleur men wenst, opdat we een en ander nog tijdig kunnen doorgeven.

Verder kunnen we U tevens de prijs doorgeven van de ORGELBEGELEIDING voor de Psalmen. Deze bedraagt f 1,00, f 1,10 of f 1,50 resp. ingenaaid, gespiraleerd of gebonden. Mogen we van alle Gemeenten (en ook particulieren) per omgaande opgave ontvangen, hoeveel en in welke uitvoering men de ORGELBEGELEIDING voor de Psalmen wenst? Wanneer men dit direct opgeeft, dan kunnen ze gelijktijdig met de eenstemmige boekjes verzonden worden.

Andermaal willen we attenderen op deel I der harmonisaties, die elke organist er noodzakelijk bij moet hebben en U weet onze leuze: op elk orgel en piano onze eigen harmonisatie.

Wij rekenen op Uw medewerking, brs secretarissen en verdere gegadigden en zien Uw antwoord omgaand tegemoet.

Met hartelijke broedergroeten verblijven we,
de Uwen in dienst der Gemeenten,
de Zangbundel-Commissie.

Corresp. adres: J. Germeraad,
Breitnerstr. 77 B, Rotterdam.

Het adres van de secretaris der Baptisten Zondagsschool „Laat de kinderkens tot Mij komen" te Den Helder is thans: Cees de Graaf, Sperwerstraat 7 te Den Helder.

Br Tammeling is thans niet meer als E.C.U.-werker werkzaam te Foxhol, maar als zelfstandig Voorganger van de Gemeente aldaar.

N.B.B.G.

Besturenconferentie op Zaterdag 23 Februari 's namiddags van 3—6 uur in de leerzaal van de Baptisten kerk te Groningen aan de Meeuwerderweg.

Broeders leden van de raden der Gemeenten verzuimd niet op de conferentie tegenwoordig te zijn.

Inleider is Ds G. Vegter van Groningen met het onderwerp: „Wereldgelijkvormigheid" met ondertitel: „Hoe moeten we met de tweespalten (ruzies) in de Gemeenten".

Komt en neemt uw mederaadslid mede.

Reiskosten worden hoofdelijk omgeslagen.

De secretaris,
C. A. Schültz.

Verantwoording U.Z.C.

In dank ontvangen onderstaande bedragen voor de zending:

Bapt. Gem. Rotterdam—Zuid f 33,68; Bapt. Gem. Harlingen f 54,63; Bapt. Gem. Eindhoven f 54,—; Bapt. Gem. Hengelo (O) f 68,29; Bapt. Gem. Noord-Bergum f 31,62; Bapt. Gem. Delfzijl f 62,22; Fam. v. G. via Ds Broertjes f 5,—; Bapt. Gem. Haarlem f 23,67; Chr. School v. U.L.O. Apeldoorn f 15,—; Bapt. Gem. Apeldoorn f 19,77; Bapt. Gem. 2e Exl.mond f 134,50; Dankoffer N.N. f 10,—; Bapt. Gem. Musselkanaal f 23,75; Bapt. Gem. Zwolle f 12,33; Zusterhulp Rotterdam—Z f 26,50; Bapt. Gem. Nw. Pekela f 23,50; Bapt. Gem. Groningen f 113,55; Herv. Vr. Ver. Heeg f 5,50; J. G. B. te Veendam f 5,—; Bapt. Gem. Utrecht f 66,—; Bapt. Gem. Apeldoorn f 11,90; Bapt. Gem. Apeldoorn f 26,37; Rotterdam—C f 124,18; Zondagsschool den Haag Z.B.singel f 11,46; N.B.J.B. f 1500; Bapt. Gem. Sneek f 219,07.

Bijdragen voor de zending worden gaarne ingewacht op postrek. 523019 t.n.v. Unie Zendingscommissie (U.Z.C.) te Sneek.

Uw dw. dn.,
W. MODDERMAN,
Adm. U.Z.C.

Advertentiën

Henk Knigge
en
Niesje van Oosten

geven u kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben op 15 Februari om 4 uur n.m. ten Gemeentehuize.
Kerkelijke inzegening 's avonds 7 uur in de Baptisten kerk in de Wattstraat te Eindhoven door de Weleerw. Heer Ds Sj. Zijlstra.

Eindhoven, Februari 1952.
Halvemaanstr. 85.
Boschdijk 771.

Toekomstig adres: Jan van der Bildtstraat 22, Eindhoven.

Heden nam de Heere tot Zich onze lieve man, vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

Klaas Lindeman

in de ouderdom van 77 jaar.

Mede namens de familie,
G. Lindeman—Dokter.

Terapel, 10 Febr. 1952.
Hoofdkade.

De begrafenis heeft plaats gehad op 14 Febr. te Terapel.

JAARGANG 69 - Nr. 3093
VRIJDAG 22 FEBR. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Kracht

Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden ....

1 Kor. 4 : 20.

Woorden, woorden, woorden ....

Wat zijn er al een woorden besteed aan de prediking van het Evangelie.

Woorden, zorgvuldig gewogen door een zorgvuldige dogmaticus; woorden, uitstromend uit de mond van een welbespraakt redenaar als een rivier; woorden, neergevleid in een kerkdienst, zoals men dure sieraden neervleit in zwart fluweel. En toch zo vaak woorden die leeg lieten en onberoerd; woorden, die wel een applausje uitlokten, maar die geen brand stichtten; die niet opkronkelden rondom verstarde ijskoude zielen, met ontdooiende gloed; die niet aan kwamen suizen als pijlen, goed gericht op de harten der verstokten; die niet zich uitbreidden als lokkende moederarmen naar een vereenzaamd kind.

Hoe zullen wij, welsprekenden, praatgragen, meesters in de discussie, wegers van woorden en gedachten, het ooit leren, dat het Koninkrijk Gods niet gelegen is in woorden, maar in k r a c h t?!

Weten wij het eigenlijk allang niet dat er een groot verschil is in uitwerking tussen twee gelijke woorden, uitgesproken door twee verschillende mensen?

„Lieverd!" zegt moeder tegen haar huilend kind dat troost bij haar komt zoeken in haar groot verdriet, en de bui zakt af.

„Lieverd", zegt elders een tang van een tante op een verjaardagsvisite tegen een onbemind, verlegen nichtje, en het kind neemt de benen. De kracht der liefde ontbreekt en het woord bergt verraad, verwordt tot middel ter verberging, inplaats van te zijn middel ter openbaring van de diepste gevoelens.

Woorden

Hoeveel gebeden bestaan uit louter woorden, goed gekozen en met pathos gedeclameerd, maar zonder kracht?

Zouden we niet veel verder komen, wanneer we eens en voorgoed afstapten van ons gestreef naar mooi opgezegde gebedjes en onze *hàrten* eens wat meer lieten spreken?

Wordt het niet eens tijd dat zij, die soms zwijgen op de bidstonden, omdat zij het mooie woord niet bezitten, ook eens de mond gaan openen om het hart te laten spreken? Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in k r a c h t.

De Heilige Geest is de enige waarachtige Verkondiger van het Evangelie; de Geest Gods is de enige, die waarlijk bidden kan. En Hij wil gebruik maken van ònze monden en ònze woorden, Hij wil spreken in ònze taal, Hij wil met Zijn stromende Krachten heengaan door ònze harten. En zo alleen, waar aan de Geest deze ruimte en deze vrijheid in overgave verleend wordt, wordt het Koninkrijk gebouwd en het Rijk van de boze ondermijnd, en ten slotte geruïneerd.

Woorden.

Ze kunnen zondaren grijpen, doden uit hun graven roepen, zeeën bedaren, demonen verdrijven, als ze door de Geest Gods gezocht en gebruikt worden, als kruiden, als pijlen, als breekijzers, als zalf, als lucifers, als lokkende fluittonen, als verpletterende voorhamers, als zegenende zonnestralen, als neerkletterende oordeelshagel, als stromende regen op dorstig land.

Woorden.

In de Greep van de Geest worden ze tot woorden-van-Kracht, het Koninkrijk bouwend, het leven vernieuwend.

En Bidstonden worden tot veldslagen, waarin de duistere machten huilen van teleurstelling en verslagenheid.

Wf.

☆

Op de vingers getikt

werd ik door een schipper. Hij schreef: „Hierbij leen ik u f 10.— voor de te bouwen kerk. In de verantwoording treffen mij soms onaangenaam die zielige stukjes over „een oude zuster in een klein kamertje" of over „Vader die van Drees leeft". Dat herinnert mij aan wat een ongelovige buurman eens zei: dat met oude mensen en het evangelie het beste geschooid kan worden. Laat zoiets ons onwaardig zijn, maar laat elke Baptist u spontaan een tientje lenen en de zaak komt voorelkaar."

Laten we eerlijk zijn: hij heeft gelijk. Maar als je nu weet in welke omstandigheden zo'n zuster leeft. En als een dochter je schrijft, dat vader van Drees geld krijgt, dan heb je dat neergeschreven eer je het weet. Misschien ook omdat je zovelen kent, die kamers als zalen hebben en die Lieftink flink steunen. Zie, dan kom je ertoe. Maar ik aanvaard het vermaan. Als u nu ook maar die zachte tik op uw hart, vingers en beurs voelt: laat elke Baptist u spontaan een tientje lenen en de zaak komt voorelkaar. Broeder, dan heb ik helemaal geen ruimte meer voor op zichzelf toch ontroerende bizonderheden. Verder een goede vaart en behouden thuiskomst gewenst.

Eet meer vis. Eet meer brood. Drink meer melk. Viert meer bruiloften. Dat laatste hoort niet in de rij. Maar wel in de onze. Men vierde bruiloft. Een der feestelingen zei: „Laten we een ererondje houden!" Hij zei dat tegen een man met een warm hart voor bouwplannenmakende gemeenten. De ceremoniemeester werd geraadpleegd. Hé ja. Bruid en bruidegom, nog wel gefeliciteerd, gingen graag met het voorstel accoord en na een rede, die ik wel graag zou hebben beluisterd, ging de pet of een gebakschaal, leeg, rond. Zaterdag werden mij zeven tientjes overhandigd. Begrijpt ge nu mijn leuze? Viert meer bruiloften! Met ererondjes! Verlovingsfeesten zijn ook geoorloofd.

Verleden week schreef ik van een man, die voor zijn vrouw ook nog een tientje stuurde. Man en vrouw zijn toch twee. Nu is er weer zo'n man. Die mannen toch.

Ik moet met de verantwoording beginnen, want papier is duur.

D. L. te H. f 30,—; B. p/a G. f 10,—; Ererondje H. te N. P. f 70,—; H. te E. f 35,—; K. te E. f 10,—; M. te A. f 10,—; V. B. te D. f 10,—; D. J. te D. H. f 10,—; D. V. te A. f 35,—; B. te B. b. f 40,—; V. B. te R. f 2,50; V. te L. f 10,—; M. te S. f 10,—; B. via F. te W. f 10,—; S. te G. f 10,—; Z. te E. f 10,—; K. te H. f 10,—; K. te L. (2 x) f 20,—.

Het is nu nog maar Donderdag, maar moet wegens werk elders sluiten. Het totaal was f 4747,10. En wordt nu f 5089,60. We zijn over de eerste 5000 heen. Met uw tientje halen we de tweede bergtop ook. Wie helpt klimmen?

Het wordt vervolgd.

Giro: 503419 t.n.v. Ds Huizinga, Volksparksingel 27, Enschede.

---

het vlees", is de heidenen gelijk geworden. Hoséa profeteerde de aanname van het niet-ontfermde, losgelaten Israël.

Neemt God, dank zij het „nochtans" Zijner onbegrijpelijke liefde, Israël aan, dat de heidenen gelijk is geworden, dan neemt Hij dus heidenen aan. Zo kan Paulus dit Hoséa-woord op de heidenen toepassen.

Dit woord is dus voor ons; hier is het Evangelie Gods. God zegt tot ons, zondaren, die van nature Lo-Ammi, niet-Zijn-volk zijn: gij zijt kinderen des levenden Gods. God zegt tot goddelozen: gij zijt rechtvaardig! Het is God, Die de goddelozen rechtvaardigt. God zegt tot ons, die Zijn vijanden waren: gij zijt verzoend! Hij neemt de zondaren aan. Dat was onverdiend, dat was genade. Israël verdiende het niet, en wij evenmin.

> Dat heet gadelooz' ontferming,
> Dat genade, rijk en vrij.
> God schenkt redding, schenkt bescherming,
> Schenkt z' aan zondaars, schenkt z' ook mij.

Kinderen des levenden Gods! — De afgoden zijn dode goden, wij weten van de *levende* God! Van die God, Die vreselijk is, maar ook van die God, Die onze Vader wil zijn, en Wiens kinderen wij mogen zijn.

Zo heeft ook Petrus het ons geleerd. Hij schreef aan de heidenen: „gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt, die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden!"

Wij weten, hoe dit alles mogelijk is geworden. — Het Evangelie, Gods bevrijdende boodschap aan ons, dat ons zegt, dat wij Gods kinderen mogen zijn, dat Gods ons tot Zijn kinderen, tot Zijn volk, tot Zijn eigendom aanneemt, wijst ons op Jezus Christus, Die aan het kruis in het dal van ons *Jizreël* is ingegaan, vanwege onze bloedschulden.

Dat Evangelie wijst ons op Christus, Die voor ons de straf droeg. Hij leed en stierf voor ons. Van Hem getuigt de Psalm:

> 't Zij ik, mijn God! bij dag moog' bitter klagen,
> Gij antwoordt niet;
> 't Zij ik des nachts moog' kermen,
> Ik heb geen rust, ook vind ik geen ontfermen
> In mijn verdriet.

Maar juist, omdat Hij niet ontfermd werd, *Lo-Ruchama*, werden wij ontfermd. Omdat Hij geen antwoord ontving, heeft God geantwoord, met een krachtig ja, op onze nood.

Hij werd voor ons *Lo-Ammi*, zodat Hij het uitriep in de bangste uren van Zijn lijden: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Hij werd „los-gelaten", en God greep òns!

Daardoor, d.i. door Christus' verzoeningsdood, is dat „nochtans" van onze tekst mogelijk geworden.

Op grond van Christus' offer, neemt God ons in genade aan. Genade en waarheid is door Christus ons geworden.

Wij hebben deze daad Gods, deze daad der liefde, in het geloof te aanvaarden. Dat is genade, die ons, zondaars, tot Gods kinderen maakt. In die genade, en in niets van onzelf, willen wij roemen. Dat is genade, die ons wederbaart, die ons tot Gods kinderen maakt.

Zo mogen wij het zeggen: „door genade ben ik een kind van God". „Want zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven, kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn naam geloven!"

D SLORT.

★

4. In de Eur. Bapt. Federatie:
Ds A. A. Hardenberg, Hengelo
5. In het Interkerkelijk Contact i.z. Israël:
Ds D. Slort, Apeldoorn.

* * *

V. STUDIE-COMMISSIE inzake REORGANISATIE der UNIE

Moderamen:
Ds J. W. Weenink, Pijntorenstr. 5, Haarlem,
tel. 14630, voorzitter
Ds H. Bakker, Amsterdam
E. de Haan, Heerenveen

Leden:
P. de Boer, Ter Apel
Ds J. Broertjes, Arnhem
Ds F. E. Huizinga, Enschede
D. Olijslager, Nieuwe Pekela
Ds J. B. de Neef, Winschoten
Ds K. Reiling, Almelo
W. Veenstra, Amsterdam
S. W. Vis, Hengelo
Secr.: Ds T. Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem, tel. 18032.

* * *

VI. NEVENORGANISATIES

1. Ned. Bapt. Jeugdbeweging (N.B.J.B.)
Jeugdraad
Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90, Utrecht,
tel. 12960, voorzitter
Mevr. L. Speelman—Kruit, Stadskanaal, vice-voorzitster
Ds J. Broertjes, Iz. Evertslaan 52, Arnhem,
tel. 21537, Alg. secretaris
Ds W. Veenstra, Musselkanaal, Alg. Adjunct
Ds R. Reiling, Dorpsweg 119a, Rotterdam,
tel. 71606, Redacteur „Jong Leven"
Ds S. Zijlstra, Eindhoven
L. van Dam, Groningen, Vertegenwoordiger Unie-Comm.
E. de Haan, Dracht 32, Heerenveen,
Beheerder Jeugdburo, Adviserend lid.

Correspondentie-adres:
Jeugdburo N.B.J.B., Dracht 32, Heerenveen, tel. 2195, Giro 28686. Bij het Jeugdburo berusten alle administraties.

Buitencentrum der N.B.J.B. „Renderloo", Bijsterbosweg 9, Epe (Gld.), tel. 381
Beheerder: L. Siesling, Epe
Secr. Beheerscomm.: Ds H. P. de Boer,
Keizerstr. 25, Deventer, tel. 4406
Secr. Land. Kamp Comm.: Ds W. Veenstra,
Schoolstr. 55, Musselkanaal, tel. 1015
Secr. Prop. Comm.: Mevr. L. Speelman—Kruit,
Boerveensemond 19, Stadskanaal.

Jongens- en Meisjescentrale:
Secr.esse: Mej. M. L. de Jonge,
Adm. de Ruyterweg 256hs, Amsterdam—W
Uitgave Maandblad „De Vleermuis",
Red.: Mevr. J. G. Broertjes—Gijsbers,
Iz. Evertslaan 52, Arnhem, tel. 121537.

Landelijke Zondagsschool Centrale:
Secr.esse: Mej. L. J. v. Beek, Westzeedijk 112, Rotterdam.

Voorlichtingcentrale:
Corr. adres: S. W. Vis, Vondelstr. 24, Hengelo.

Studiecomm. werk onder z.g. Massa-jeugd:
Secr.esse: Mej. L. J. v. Beek, Westzeedijk 112, Rotterdam.

Commissie voor Jeugdleiderscursussen:
Corr. adres: Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen,
tel. 21609.

2. Ned. Bapt. Vrouwenbeweging „Zusterhulp" (N.B.V.B.)
D. Bakker—Edam, Krammerstr. 32[1], Amsterdam,
tel. 90200, presidente
A. Reiling—Hornstra, Drouwenermond J 144,
Stadskanaal, vice-presidente
S. Steenbergen—Brandt, Oude Postweg 5,
Austerlitz (Utr.), secretaresse
G. S. Olijslager—Muller, Alteveer K 355,
Nieuwe Pekela, penningmeesteresse
C. Kiwiet—Blaauw, Uitslagsweg 66, Hengelo, alg. adjunct.

3. Broederschap van Bapt. Voorgangers
Ds G. Visser, Harlingen, voorzitter
Ds H. Th. Plevier, Dr P. A. Roessinghstr. 7,
Emmen, secretaris
Ds H. Jut, Nieuwe Pekela, penningmeester.

* * *

VII. PERSONALIA

1. In opleiding voor de dienst des Evangelies zijn:
te Groningen: J. Tromp
te Hamburg: J. H. Blenkers, H. Ploeger, B. Posthumus, E. Schalkwijk
te Rüschlikon: J. A. Brandsma, J. J. Kiwiet, C. Mostert
te London: E. Huizing, H. J. Stokkers
te Chicago (U.S.A.): N. Bandstra.

2. In dienst der E.C.U. zijn:
Mej. L. J. van Beek, Rotterdam
G. Bouritius, Zwolle-Steenwijk-Hoogeveen
B. Fabrie, Workum-Makkum
F. G. J. Hofhuis, Drachten
J. Ketelaar, 2e Exloermond
Ds H. Th. Plevier, Emmen-Valthermond
Ds C. v. Wier, Alkmaar-Den Helder (kop van N. Holland).

3. Betreffende de zending:
zijn in opleiding: mej. G. Brongers en mej. F. Vorsteveld, Brussel/Antwerpen
is in actieve dienst: mej. G. Reiling, Yakusu, Belgisch Congo (Afrika).

4. Emeriti:
Ds B. Planting, Amsterdam
Ds H. Visser, Sneek.

* * *

VIII. UITGAVEN

1. Landelijk

a. Door de Unie:
„De Christen", weekblad tot verspreiding van de Nieuw-Testamentische beginselen, à f 6,— per jr, buitenland f 7,50 p. jr.
Redactie: Ds J. Louw, Valkenboskade 25, Den Haag, tel. 320709 (Eind-redacteur); Ds F. E. Huizinga, Enschede; Ds D. Slort, Apeldoorn; Ds H. v. d. Werf, Utrecht.

„De Zaaier", Evangelisatie-maandblad, à f 1,10 p. jr. (kerstnummer inbegrepen)
Redactie: Ds F. E. Huizinga, Volksparksingel 27, En-

schede, tel. 8025 (Eind-Redacteur); Ds J. A. Scholte, Nieuw Weerdinge.

„De Kindervriend", Evangelisatie-weekblad voor de Jeugd, à f 1,50 p. jr
Redacteur: Ds N. J. van Beek, Corn. Houtmanstr. 3, Delfzijl.

Administratie der Unie-bladen: Unie-bureau, Tetterodestr. 47, Haarlem, tel. 18032, giro 9260 ten name van de Unie, Haarlem.

b. door de N.B.J.B. (zie onder VI 1).

c. Door de N.B.V.B.:
„De Kandelaar", maandblad voor de vrouw à f 2,— p. jr
Redactie: Mevr. I. Jansma—v. d. Heide, Tetterodestr. 47, Haarlem, tel. 18032
Administratie: Mevr. E. Dijkman—de Vries, Zwanestr. 30, Groningen, tel. 27978, giro 219641 ten name van Adm. De Kandelaar, Groningen.

2. Districtsbladen

Groot-Rotterdam: „Contact-blad" (1 x per 14 dagen)
Red.: Ds R. Reiling, Dorpsweg 119a, Rotterdam, tel. 71606
Adm.: J. L. Kik, Bonaventurastr. 84a, Rotterdam—Z.

Veenkoloniën (Exl.mond, E.E.veen, Emmen, V.mond, N. Weerdinge, Ter Apel)
Red.: Ds J. A. Scholte, Bapt. Past., Nieuw Weerdinge
Adm.: W. H. Wiersema, De Hoge Loo 2, Emmen.

3. Gemeentebladen

Alkmaar: „Concact" (1 x per maand)
Red.: Ds C. v. Wier, Laat, 36, Alkmaar
Adm.: A. Hulsebos. Willibrordusweg 10, Heiloo.

Amsterdam: „Gemeentebericht" (onregelmatig)
Red.: Ds H. Bakker, Krammerstr. 32[1], Amsterdam
Adm.: J. de Jonge, Adm. de Ruyterweg 256hs, Amsterdam—W.

Arnhem: „De Gemeente-klok" (1 x per maand)
Red. en adm.: Ds J. Broertjes, Iz. Evertslaan 52, Arnhem, tel. 21537.

Delfzijl: „Gemeentebrief" (1 x per maand)
Red. en adm.: Ds N. J. v. Beek, Corn. Houtmanstr. 3, Delfzijl.

Deventer: „Woord en Werk" (1 x per maand)
Red.: Ds H. P. de Boer, Keizerstr. 25, Deventer
Adm.: H. J. Groothedde, Boxbergerweg 86, Deventer.

Eindhoven: „Gemeente-leven" (1 x per maand)
Red.: Ds S. Zijlstra, Frankrijkstr. 47, Eindhoven
Adm.: N. Zerbst, Zeelsterstr. 221, Eindhoven.

's-Gravenhage—Singel: „Kerkbode" (1 x per maand)
Red.: Ds J. Louw, Valkenboskade 25, Den Haag, tel. 320709
Adm.: A. Landheer, Vreeswijkstr. 321, Den Haag.

Groningen: „De Gemeentebode" (1 x per maand)
Red.: Ds G. Vegter, Parkweg 6a, Groningen, tel. 21609
Adm.: fa. Voorhans, Gelkingestr. 24, Groningen.

Haarlem: „De Hand" (1 x per maand)
Red.: Ds J. W. Weenink, Pijntorenstr. 5, Haarlem, tel. 14630
Adm.: K. Baartse, Nagtzaamplein 2, Haarlem.

Heerenveen: „Pniël-bode" (2 x per maand)
Red.: Ds H. Sikkema, Asterstr. 10, Heerenveen
Adm.: E. de Haan, Dracht 32, Heerenveen.

Hengelo: „Onze Gemeentebode" (1 x per maand)
Red.: Ds A. A. Hardenberg, Oelerweg 22b, Hengelo, tel. 2967
Adm.: L. Vegter, Jac. Catsstr. 34, Hengelo.

Hoogezand: „Gemeenschap" (1 x per maand)
Red.: J. Bos, Hoofdstr. 89, Hoogezand
Adm.: S. de Vries, Hoofdweg, Slochteren.

Leeuwarden: „Ons Gemeente-erf" (1 x per maand)
Red.: Ds J. Bosma, Achter de Hoven 105, Leeuwarden
Adm.: R. de Boer, Purcellstr. 10, Leeuwarden.

Nieuwe Pekela: „Gemeente-bode" (1 x per maand)
Red.: Ds H. Jut, Bapt. Past., Nieuwe Pekela
Adm.: Mej. A. Wiersema, Mallemolen 11, Oude Pekela.

Sneek: „Gemeente-brief" (1 x per maand)
Red. en adm.: Ds Ph. Lindeman, Bloemstr. 24, Sneek.

Staveren: „Gemeente-bericht" (1 x per maand)
Red. en adm.: Ds M. G. Boeschoten, Voorstraat 81, Staveren.

Utrecht: „De Klopper" (1 x per maand)
Red.: Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90, Utrecht
Adm.: F. Bos, v. d. Goesstr. 17, Utrecht.

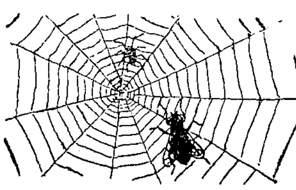
Vriescheloo: „De Klopper" (1 x per maand)
Red.: Ds M. de Jong, Bapt. Past., Vriescheloo
Adm.: B. Bomekamp, Lageweg 91, Wedde.

Winschoten: „Opbouw" (1 x per maand)
Red.: J. B. de Neef, Burg. Venemastr. 7, Winschoten
Adm.: J. W. Lohof, Engelse Laan 5, Winschoten.

* * *

Voor eventuele opmerkingen of nadere inlichtingen wende men zich tot het Unie-bureau, Tetterodestr. 47, Haarlem.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

In het Web van de Spin

Verwaarloosde Millioenen

77.000.000

Onze b e s c h a a f d e wereld telt 77.000.000 vluchtelingen; mensen zonder een eigen tehuis, „die samengedreven zijn in vuile, vaak primitieve kampen, of samengeperst zijn in overvolle steden, of die *op dit ogenblik* zich nog moeizaam voortslepen langs de wegen van Europa en Azië, zoekende naar het recht van ieder mens: vrijheid en veiligheid."

Zo ongeveer begint het overzicht, in het licht gegeven door de Oec. Commissie voor hulp aan Kerken en Vluchtelingen. Vele Nederlanders weten niet veel meer, dan dat hun eigen huis wat tochtig, de kamers wat klein en de buren niet zo erg prettig zijn, en dat er dus nog wel enige reden is tot ontevredenheid. Slechts enkelen raken er langzaamaan van doordrongen, dat we

Gemeenteberichten

GRONINGEN—ZUID

Aan mij is thans de taak, de gang van zaken in deze te mogen vertolken. En het is mij een groot genoegen, dit te mogen doen, temeer daar wij mee mochten genieten van de zegeningen, die ons deel waren. Waren wij in begin December getuige dat een 6-tal personen door het watergraf onze Gemeente werden binnen geleid, ook vandaag mochten wij meemaken dat de wens van een drietal jonge broeders in vervulling ging. Ook zij beleden door de doop, dat zij hun verdere levensweg met Christus als Leidsman wilden gaan. Er was blijdschap en dankbaarheid in onze harten. En wat er leefde in de harten der drie paren ouders, die zagen dat hun oudste zoons werden gedoopt, kan ik U niet weer geven. Alleen al het feit, dat alle drie dopelingen, na de doop, zo echt knus tussen hun ouders in mochten zitten, zegt mij genoeg. Alleen de ouders, die ook dat voorrecht reeds hadden, zullen de dankbaarheid in die harten kunnen peilen.

Dan mag nog met recht vermeld worden, dat onze Evangelisatie-Commissie zich bijzonder van haar taak kwijt. Ook in de Jeugdbeweging valt een zeer goede geest waar te nemen, getuige de vele jonge mensen, die reeds door dit voorportaal onze Gemeente werden binnengeleid.

Teleurgesteld namen wij kennis van het feit dat Ds Zijlstra geen gehoor kon geven aan onze roep. Doch des te meer zijn wij er van overtuigd dat onze Overste Leidsman ons op Zijn tijd de juiste man zal brengen. Vol vertrouwen leggen wij geheel onze arbeid in Zijn handen.

Namens de Gemeente,
de secr. F. LINDEMAN.

Groningen, Adm. de Ruyterlaan 48, tel. 31377.

MUSSELKANAAL

Door 's Heeren zegen gaat het de Gemeente goed hier. Mochten wij in November, December en Januari zien dat zondaren tot Jezus kwamen en tot de Gemeente want wij mochten telkens deze maanden doopdienst houden. Op 3 Februari was het een ware feestdag voor de Gemeente; toen waren er 3 zusters en 5 broeders die gedoopt werden. Door beperkte ruimte werd er 's morgens en 's middags gedoopt. Ook voegde zich een broeder weer tot de Gemeente, die jaren afwijzend gestaan had. Het was een feestdag voor de Gemeente van zoveel zegen. Maar de Heer heeft nog meer te geven als wij maar getrouw zijn.

Ook post Assen gaat goed, de berichten vandaar spreken van zegen en goede opkomst. Ook de verenigingsverslagen van het werk onder de jeugd zijn verblijdend en moedgevend voor de toekomst. Al het werk staat in het teken van evangelisatie onder jong en oud.

Moge de Heer der Gemeente al onze Gemeenten maar een rijke oogst van zielen geven in 1952.

De secr.,
P. TAKKENBERG.

STADSKANAAL

Zondag 10 Febr. was de Gemeente bijeen tot het houden van haar jaarvergadering. Met dankbaarheid mochten wij op het voorbijgegane jaar terugblikken. Vele jonge leden en enige ouderen werden door de doop tot de Gemeente toegevoegd. Over het bezoek in onze diensten zowel als op de openlucht samenkomsten kunnen wij tevreden zijn. God zegende onze arbeid, zielen vonden de weg tot Jezus en het eeuwig heil. Ook in het nieuwe jaar legden een zestal jonge zusters belijdenis af van hun geloof en lieten zich door de doop met Jezus begraven.

De Gemeente Stadskanaal gaat voorwaarts ziende op Jezus de overste Leidsman en Voleinder des geloofs.

Zondag 24 Febr. hoopt de jeugdafdeling der Gemeente haar 40-jarig jubileum te vieren. Onder leiding van Ds Weenink werd destijds deze arbeid begonnen, die niet alleen de grondslag werd van de N.B.J.B. te Stadskanaal, maar van die in al onze Gemeenten.

Wij groeten onze oud-leden hartelijk en nodigen ze uit de feestavond in ons midden door te brengen.

Mededelingen

S.S.C.

De studenten in Hamburg schreven mij, dat ze van 9—25 April met Paasvacantie in Nederland hopen te zijn.

Willen de secretarissen van gemeenten, die dan een spreker nodig hebben, mij zo spoedig mogelijk berichten? Het gaat hier dus om Vrijdag 11 April, 1e Paasdag 13 April en Zondag 20 April.

Om een goede organisatie te bevorderen graag ook tijdig aanvragen voor de overige Zondagen.

Bij voorbaat mijn dank!

Voor de S.S.C.,
Uw JAC. TROMP,
Alb. Agnesstr. 5a, Groningen.

BEROEPINGSWERK

Bedankt voor het beroep naar de Gemeente Rotterdam—C, W. Veenstra te Musselkanaal.

Het secretariaat der gemeente Sneek berust bij S. v. d. Werf, Kleinzand 9, Sneek.

Van de gemeente Valthermond berust het secretariaat bij H. Hindriks, Linderweg 1, VALTHE; het penningmeesterschap bij H. van Oosten, N.D. 225, VALTHERMOND.

Ds K. Reiling, Molenkampspark 12, Almelo is thans telefonisch aangesloten onder nummer 3882.

Correspondentie

De schrijfvaardigheid is de laatste tijd groot in onze kringen. Dit is oorzaak dat het geduld veler schrijvers op de proef gesteld wordt. Het verzoek om plaatsing in het eerstvolgende Nr van De Christen brengt geen baat, want we moeten eerlijk zijn tegenover allen. Verwerkt deze mededeling a.u.b.

E.R.

JAARGANG 69 - Nr. 3094
VRIJDAG 29 FEBR. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 28, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

In die tijd antwoordde Jezus en zeide: Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard. Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U.

Matth. 11 : 25, 26.

Vreemd volgt deze dankzegging op het voorafgaande. Dit zou minder opvallen als niet de Evangelist zelf er op wees, dat de Heiland deze dankzegging uitsprak „in die tijd" waarin Hij de steden van Galilea, waarin Zijn krachten het meest geschied waren, was begonnen te verwijten, dat zij zich niet bekeerd hadden. We mogen hieruit wel de gevolgtrekking maken dat Christus' dankzegging verband houdt met de ervaring in Galilea opgedaan, ja, daarin wortelde. En die ervaring schijnt toch zo weinig reden tot dankzegging te geven. Maar nochtans dankt de Heer, terugziende, voor deze ervaring.

Om welke reden?

De vraag is deze: waarvóór dankt de Heer nu eigenlijk? Oppervlakkig gelezen dankt Hij daarvoor, dat in het zich bekeren van sommigen en het zich-niet-bekeren van anderen een goddelijk handelen openbaar wordt; een goddelijke voorkeur voor bepaalde personen als zodanig. Ware het inderdaad zo te verstaan, dan zou het zich-niet-bekeren van sommigen zijn toe te schrijven aan het feit, dat God hun bekering verhinderde — althans niet zou bewerken. Jezus zou dan als de diepste grond van het onbekeerd blijven van sommigen Gods welbehagen aanwijzen. Alleen: dan doet het toch vreemd aan, dat de Heiland de onbekeerd geblevenen van hun onbekeerd-zijn een verwijt zou maken. Men kan dan wel wijzen op de menselijke verantwoordelijkheid, die de Heiland grond en recht tot dat verwijten zou gegeven hebben, maar wanneer deze verantwoordelijkheid door een niet te doorbreken goddelijk „welbehagen" ontspannen wordt, dan zegt deze ons niets meer.

Doch — goed gelezen — zegt de Heere Jezus hier niet slechts wat a n d e r s dan het oppervlakkig lijkt, doch juist het tegenovergestelde.

Wát behaagde God, volgens deze dankzegging van de Heiland?

Het behaagde God het Evangelie kenbaar te maken op een voorwaarde, die door ieder vervuld kan worden. De eenvoudigen, de kinderkens, kunnen voldoen aan de voorwaarde, die God stelt om het Evangelie tot zijn zaligheid te verstaan. En daarmede heeft de hemelse Vader de deur tot de zaligheid voor *ieder* open gesteld. Immers: ook de wijzen en verstandigen kunnen eenvoudig zijn, zich naast de kinderkens plaatsen en zo het geheim van het Evangelie ontdekken. Het omgekeerde kan niet. De eenvoudigen kunnen zich niet opwerken tot de hoogte van de wijzen en verstandigen. Ware het Evangelie dus in zodanige vorm en wijze gegeven, dat men, om het te vatten en er door gezegend te worden, „wijs en verstandig" moest zijn, dan zouden grote scharen van de zaligheid zijn uitgesloten. Nu echter heeft ieder de kans om het Evangelie tot zijn heil te horen.

En het is dáárvoor, dat Christus de Vader dankt.

L.

De Morgenwijding

van Vrijdag 7 Maart a.s. van 10.30—11 uur wordt verzorgd door Ds R. Reiling te Rotterdam—Z.

Zingen Gez. 406 : 1, 2, 3: De Meester is wachtend op U mijn vriend.
Gebed.
Schriftlezing Joh. 1 : 44—52.
Toespraak over: „Verslagen Critiek".
Dankgebed.
Zingen Gez. 449 : 1, 2, 3.

De gezangen zijn uit de bundel Lofzangen en Gebeden.

★

Losse Schakels

Apostolische opvolging Er zijn kerken, die van oordeel zijn, dat zij de ware Kerk zijn omdat zij op een onafgebroken rij van bisschoppen kunnen wijzen, die terug gaat tot op de Apostelen. Daarom kunnen alleen hún bisschoppen priesters wijden, dat wil zeggen aan mannen de wijding geven, waardoor zij Doop en Avondmaal met het begeerde en beoogde gevolg kunnen bedienen. Op deze opvatting stuit hereniging van andere Kerken met deze Kerken af. En het is bekend dat er ook in de Nederl. Hervormde Kerk een groepje predikanten is, die nog maar nauwelijks geloven, dat zij bevoegd zijn de „sacramenten" te bedienen, omdat hun de oplegging der handen door zulk een bisschop, die in de „Apostolische successie" staat, ontbreekt. Tot de Kerken, die zeggen wel zo gelukkig en bevoorrecht te zijn beweert ook de Anglicaanse Kerk te behoren, ofschoon dit door de Roomse Kerk wordt ontkend, en ook door de Oud-Katholieke Kerk tot voor kort werd ontzegd. De Redacteur van het Nieuwsblad van de Kerk van Engeland (De Anglicaanse Kerk), schreef omtrent deze kwestie de niet onverdienstelijke woorden:

> „Begin niet bij uzelve te zeggen: wij staan in de Apostolische opvolging, want ik zeg u dat God machtig is zelfs uit deze stenen de Apostelen opvolgers te verwekken".

Wij geloven inderdaad, dat God de Apostelen niet nodig had om opvolgers te krijgen in hun werk. Hij kiest en roept en zalft ze zelf daartoe door Zijn Heilige Geest.

Het „Apostolicum" Zo noemt men de twaalf artikelen des geloofs, die in vele kerken, meestal in de namiddagdienst, worden voorgelezen. Dat elk der artikelen zou zijn geschreven door of ontleend aan een der twaalf apostelen, is een fabel. Men noemt ze wel zo, omdat men uitgaat van de gedachte dat, wat in deze artikelen wordt beleden, de korte inhoud is van hetgeen door alle apostelen beleden en geleerd geworden is.

Voor zover wij weten is geen baptistengemeente er toe overgegaan deze artikelen in haar godsdienstoefeningen voor te lezen. En dit niet omdat ze met de inhoud zich niet zouden kunnen verenigen, maar omdat ze bang zijn door mensen opgestelde belijdenisgeschriften een plaats te geven naast het Woord des Heeren. Natuurlijk: de Kerken die het wel doen, zeggen, dat deze belijdenis onder het Woord des Heeren staat en alleen in de kerk wordt voorgelezen omdat ze strookt met het Woord. Het lijkt ons echter voorzichtiger er maar niet mee te beginnen, want als men één belijdenisgeschrift — schoon door schier heel de Christenheid in Oost en West aanvaard — deze plaats gaat inruimen, volgen allicht anderen, waarover de meningen wel eens minder eenstemmig zouden kunnen zijn. Dan zouden ze aanleiding geven tot verdeeldheid.

We willen liever de Schrift rechtstreeks horen, en niet via menselijke formuleringen.

Geen „koud" geloof Toch kunnen wij in samenkomsten of vergaderingen, óf door anderen óf door ons mét anderen belegd, wel mede het Apostolicum aanvaarden en aanhoren of opzeggen. Ten onrechte menen sommigen dat het te objectief is: een opsomming van hetgeen de belijders „voor waar houden". Zulk een soort geloof, dat in wezen eigenlijk slechts orthodoxie is, bevredigt ons niet. Maar het Apostolicum geeft meer dan orthodoxie. Zijn aanhef luidt: Ik geloof in God .... en dit „geloof" is: vertrouwen in .... Het is hartezaak. Het getuigt van een persoonlijke betrekking tot God en tot Zijn Zoon en tot de Heilige Geest. En ligt in deze persoonlijke betrekking tot Hem, die één God is, doch wij kennen als Vader, Zoon en Heilige Geest, niet onze zaligheid?

L.

Uittreksels uit

„Vier gesprekken over Theologie"

door Dr T. C. CHAO

(Vertaald door VICTOR E. W. HAYWARD)

I

„God schiep de wereld door Zijn Woord"; d.w.z. Hij schiep haar door Zichzelf, hetgeen verder meebracht, dat Hijzelf tot die wereld kwam. De mens was gevallen, hij had gezondigd en was ongehoorzaam geweest en Gods heilige goedheid en barmhartige liefde konden hun licht niet verspreiden te midden van de mensheid; tengevolge van zijn zonde was de mens afgesneden van God en kon ook niet door eigen krachtsinspanning tot God terugkeren of weer in gemeenschap met Hem treden. Toen zond God eerst profeten om de mensen te onderrichten maar hun leringen konden Gods wil niet volkomen duidelijk maken, de mensheid liet nooit af God te zoeken, maar het was een tasten in het duister en ze slaagde er niet in zekerheid te verkrijgen aangaande Zijn Goddelijk levensplan. Daarom moest noodzakelijkerwijs God zelf tot deze aarde komen en het Woord werd Vlees teneinde een volmaakte Openbaring te zijn en het werktuig der herschepping te worden. De brief aan de Hebreën begint met deze verzekering: „God voortijds vele malen en op velerlei wijze tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in de laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon (Hebr. I, 1 : 1—2). De Evangelist Johannes verklaart: „En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond .... vol van genade en waarheid." (Joh. 1 : 14). God, onwaarneembaar voor de zintuigen en door het verstand niet te vatten, werd mens in zichtbare vorm, een mens van vlees en bloed, namelijk de Eniggeboren Zoon, onze Zaligmaker Jezus Christus. Paulus, sprekende over Hem, doelde zowel op Zijn zelfontleding als op de volheid van zijn goddelijke natuur: „Die in de gestaltenis Gods zijnde het geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn. Maar heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is de mensen gelijk geworden (Phil. II : 6—7). Maar „het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou," en „in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk". (Col. I : 19 en II : 9). De komst van Christus op deze aarde stond gelijk met Gods komen tot deze wereld en wàs inderdaad Zijn komen, d.w.z. aangezien Jezus Christus het Woord Gods was en het Woord vlees werd, kwam dus God zelf in Jezus Christus.

Jezus zelf heeft gezegd: „Indien gijlieden Mij gekend hadt, zo zoudt Gij ook Mijn Vader gekend hebben" en, „Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien" (Joh. XIV : 7 en 9). God kwam Zelf opdat de mens Hem zou kennen en aanschouwen. In de physieke wereld kan-

de mens geen zuiver geestelijk wezen aanschouwen en omdat hij niet in staat is te zien, kan hij ook 't geloof niet ontdekken. Daarom nam God een menselijk lichaam aan en leefde ten aanschouwe van de mensen in zichtbare vorm en wezen. Hij wenste in waarachtige zin Zijn voetsporen achter te laten in de geschiedenis om deze betekenis en vervulling te geven. Daarom kon ook Johannes schrijven in zijn Brieven: „Hetgeen van de beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen en onze handen getast hebben van het Woord des Levens, „want het Leven is geopenbaard en wij hebben het gezien en wij getuigen en verkondigen ulieden dat eeuwige leven, hetwelk bij de Vader was en ons is geopenbaard." (I Joh. I : 1—2) Dat God mens werd en in Jezus Christus zichzelf deed kennen en tevens in Hem de weg des heils openbaarde, is het centrale punt in de artikelen van het Christelijk geloof. Als dit geen feit was, of als de gelovigen deze waarheid niet zouden aanvaarden en verkondigen, dan zou 't Christendom zijn zin van bestaan als religie verliezen en hoewel het dan mogelijk zou afzakken tot 't peil van een ethiek zonder meer, het zou niet langer kunnen voortbestaan als godsdienstig geloof. Het menselijk leven begint en eindigt in mysterie, de godsdienst vindt zijn oorsprong in de verklaring van dit mysterie en in het geven van een afdoend antwoord op de diepste en meest fundamentele raadselen. Als we dit eenmaal als ons uitgangspunt hebben erkend, kunnen we een uiteenzetting geven van ons geloof. Indien we geloven, dat Jezus Christus God zelf is, het vleesgeworden Woord Gods, dan moeten we allereerst een verklaring geven van de prae-existentie van Christus. Hieronder verstaan we dat Jezus Christus reeds bestond vóór de wereld begon. „In de beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord wàs God (Joh. I, 1) pp 20—21.

Ten opzichte van het voorafgaande kunnen we niet zeggen, dat de prae-existentie van Jezus Christus enkel mysterie is, zonder enig spoor van bewijs in denken of redeneren. Een zeker buitenlands zendeling is gekomen tot volstrekte overgave aan Christus, hij predikt en verklaart het Christendom, toch beschouwt hij de prae-existentie van Christus als een leer, waaraan alle vaste grondslag volkomen ontbreekt, een leer, die de Chinezen volslagen vreemd in de oren zou klinken en waaraan de wetenschap haar steun zou ontzeggen. Hij is totaal onbewust van het feit dat er geen Christus kan bestaan, die niet reeds tevoren wàs en dat degene, die hij predikt niet meer is dan een mens; hij verwerpt daarmee lichtvaardig de ganse Christelijke leer! Hij vertegenwoordigt de in discrediet geraakte Modernistische School, de „Liberalen".

Hij moet beseffen, dat de diepste en dringendste behoefte van het mensenleven niet uitgaat naar zulk een mens, maar naar het vleesgeworden Woord, de vàn eeuwigheid tòt eeuwigheid levende Christus, Die was, is en wezen zal. En hoe kan hij zich realiseren dat alle menselijk bestaan zich aan alle zijden tenslotte geplaatst ziet tegenover het mysterie, dat het een onmogelijkheid is dit mysterie, weg te redeneren en dat wat hij predikt niet de waarheid is? Zullen wij zeggen, dat God in Zijn almacht niet in de wereld kon binnentreden als mens? En als dan de eeuwige God wèl op de wereld kwam als mens van vlees en bloed, is deze mens dan niet prae-existent geweest? Staat 't aan de mens om te bepalen wat mogelijk is en wat niet? Het redelijk denkvermogen van de mens heeft zijn grenzen en hij is beperkt in al wat hij weet: hoe zou hij dan het oneindige kunnen peilen? Als wij geen behoefte hebben aan geloof, dan valt er natuurlijk niet veel meer te zeggen, maar als wij van de aanvang tot het eind van ons leven het niet zonder geloof kunnen stellen, dan moeten we onszelf afvragen waarom we niet zouden geloven dat God zelf mens werd en dat Christus van eeuwigheid wàs. Waarom zouden we wat in de H. Schrift is opgetekend onredelijk achten?

Wordt voortgezet. (Op. cit. p. 23).

Brieven van hedendaagse Apostelen en Ambassadeurs

Onze zendelinge zr Reiling schrijft U uit de Congo het volgende:

Het Kerstfeest is voorbij en het nieuwe jaar is weer begonnen. De Kerstdagen waren hier anders, omdat we bezoek kregen uit Engeland. In verband daarmede waren er enkele buitengewone vergaderingen. Een van deze vergaderingen werd gehouden in de nieuwe kerk van het melaatsenkamp.

Zoals we allen wel uit de Bijbel weten is melaatsheid een besmettelijke ziekte. Niet in dezelfde zin als andere besmettelijke ziekten, maar toch is het goed, dat de patienten niet in het dorp blijven wonen. Tot voor 2 jaar terug was er nog weinig hoop voor genezing van melaatsen. Doch nu is daarin verandering gekomen. Uit de Bijbel weten we, dat Jezus melaatsen genas en omdat een genezen melaatse naar de priester moest, vloeit daaruit voort, dat het vaker moet voorgekomen zijn, dat zo iemand genas.

Een paar jaar geleden werd nog gezegd, dat voldoende voedsel en vooral vet zou helpen om de ziekte te genezen en te voorkomen.

Doch nu is het grote wonder geschied. Er is hoop voor melaatsen. Melaatsen worden weer gereinigd. In de laatste „Yakusu Notes" schreef Dr Browne daarover en ook dat er een vergadering gehouden zou worden, waarschijnlijk in December en dat sommigen, die genezen waren, met grote dankbaarheid in hun harten weer mochten terugkeren naar hun dorpen.

Deze vergadering werd echter gehouden in de maand Januari. Op deze dag werd ook de nieuwe kerk in het melaatsenkamp ingewijd en zo staken we daarom met vele anderen in 2 motorboten de rivier over, om ons bij de vele aanwezigen daar te voegen.

Zendeling Taylor sprak naar aanleiding van Jezus' woorden te Nazareth. Zuster White las eerst in de Lokele taal het 4e hoofdstuk van het Lukas Evangelie voor, terwijl zendeling Taylor daarna in de Lingala taal sprak. Vervolgens reikte Dr Browne aan 24 genezenen het bewijs uit, dat ze gezond waren en dat ze nu weer naar hun diverse dorpen mochten terugkeren. Ze moeten nu en dan zich nog wel eens laten onderzoeken, maar men heeft goede hoop, dat de melaatsheid voor goed overwonnen is.

Ja, als ik dit alles neer schrijf doen deze woorden koud aan. U had er bij moeten zijn. Dan zoudt U dit niet gemakkelijk meer uit Uw leven vergeten. De eerste, die opgeroepen werd was een jongen van misschien 10 jaar oud. In mijn gedachten zie ik die jongen in zijn dorp een paar jaar terug. Melaats . . . . en dan nog zo jong. Hij kon alleen maar verwachten, dat die vreselijke ziekte langzaam aan steeds erger zou worden. Straks zouden zijn ledematen wegteren of zou zijn gezicht bijna onken-

baar worden. In één woord: hij zou een langzame, ellendige dood sterven!

Deze jongen kwam in het melaatsenkamp en hij was dus niet langer een gevaar voor zijn eigen dorp. In het kamp hoorde hij spreken over Jezus, die de melaatsen reinigde. Zal hij nooit gedacht hebben: Waarom kunnen de zendelingen mij niet helpen? En nu is het grote wonder in zijn leven geschied. Hij *is* genezen! Hij mag weer naar huis gaan! Zijn leven is weer voor hem, hij is een *genezen* melaatse! Niemand behoeft hem meer te schuwen! Hij is *gezond!* We hopen vurig, dat zijn verdere leven een dankoffer mag zijn tot lof en eer van Hem, Die ook hem zijn gezondheid hergaf. Laten we er de Heer voor danken.

Nu zijn er nog 27, die zich nog aan een herhaaldelijk onderzoek moeten onderwerpen voordat zij weer naar huis mogen gaan. Doch hiermee eindigde de dienst niet. We gingen tenslotte naar de rivier en daar werden 7 melaatsen gedoopt. Neen, ze waren nog niet genezen van hun melaatsheid, maar toch waren zij rein, rein door het bloed des Lams. Daarmee spraken zij uit, dat zij enkel en alleen tot eer van Jezus Christus wensten te leven. U begrijpt wel, dat we ontroerd huiswaarts zijn gegaan.

Er komen hoe langer hoe meer melaatsen in ons melaatsenkamp. Zij zoeken genezing. Terwijl zij in het kamp verblijven wordt hun ook het Evangelie verkondigd.

Bid met ons mede, dat velen mogen komen tot het geloof in Jezus Christus, opdat zij Hem in de eerste plaats zouden danken voor Zijn grote liefde en ook voor hun genezen lichaam.

Ondertussen is het hier vacantie geworden. In deze tijd wordt door ons het nieuwe werk besproken. Ik had gehoopt ook de gelegenheid te vinden om enkele dorpen te bezoeken, doch helaas ben ik ziek geworden en nu moet ik mij wat in acht nemen.

Met hartelijke groeten,
Uw G. REILING.

Naar aanleiding van het bovenstaande merkt de U.Z.C. met voldoening op, dat onze beide zendingscandidaten, die in Belgie momenteel hun laatste opleiding volgen straks ook in staat zullen zijn om naar lichaam en ziel de bewoners van de Congo te helpen.

Met hart. zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Boekbespreking

GESPREK MET BUITENKERKELIJKEN, door Dr P. J. Roscam Abbing, Uitgave Boekencentrum N.V., 's-Gravenhage. 84 blz. prijs f 2.25.

Dit is een deeltje van de „Praktisch Theologische Handboekjes" door dit Centrum uitgegeven. — Het onderwerp heeft de belangstelling van velen, want het behandelt een vraag, die dáár erg nijpt, waar men het Evangelie tracht te brengen aan de mens, die er van vervreemd is.

Het belangrijkste en ook verreweg het langste hoofdst. is het laatste, dat gaat over het voeren van het gesprek. Daarin wordt de buitenkerkelijke mens getekend in zijn grote innerlijke verwarring. De wandeling door deze chaos mag men wel een paar keer herhalen aleer de voornaamste beelden zich in onze geest vastgezet hebben. „Vlotte" lectuur ontvangt u hier dus niet.

Volgens de Schrijver „blijft er niets anders over dan te erkennen dat er geen aanknopingspunt en gemeenschappelijk uitgangspunt bestaat". Hiermede wijst hij Brunner af. In verschillende richtingen zet hij „stappen terug", maar nergens is er in de mens iets waarbij men met het Evangelie kan aanknopen. Het Evangelie is een *ergernis* voor de natuurlijke mens. De wereld wist met Jezus Christus geen raad en sloeg Hem aan het kruis. „De diepste behoefte van de mens is niet op God gericht." „Toen bleek dat het verborgen hart van de mens vervuld was, niet van verlangen naar God, maar van felle haat tegen God". Dat de mens een „normbesef" heeft wil de Schrijver niet helemaal ontkennen, maar vraagt „is het dan niet juist dwaasheid dat wij God willen meten met onze maatstok?" —

Wij hebben bij deze opmerkingen en beweringen zo onze vragen.

Kan het juist zijn dat de diepste *behoefte* van een mens, naar Gods beeld geschapen, niet op God gericht is? Dat deze behoefte niet beleefd en verstaan wordt en zich dus niet als *begeerte* uit, kunnen wij verstaan. De mens kent zichzelf niet meer, onthoudt zichzelf het onmisbare omdat hij met duisternis vervuld is. Ongetwijfeld is het waar dat er in het verborgen hart van de mens veel haat tegen God is, maar is er niet óók kreunen óm God?

Valt het de Schrijver misschien zo moeilijk om te erkennen dat de mens een normbesef heeft dat als zodanig tot ons mens-zijn behoort, omdat hij aan dat normbesef een verkeerde, althans een te grote taak toekent? Al achten óók wij het normbesef ontoereikend voor datgene, waartoe de Schrijver het ongeschikt acht, zo heeft het o.i. toch nog betekenis genoeg om er voor de verkondiging van de Christelijke Boodschap alle nadruk op te leggen.

Wij geloven inderdaad, dat dit norm-besef tot ons mens-zijn behoort, en dan bedoelen wij er dit mede, dat het tot het mens-zijn behoort dat wij beseffen, dat er ergens een scheidslijn loopt tussen goed en kwaad, dat er „goed" is en dat er „kwaad" is. — We laten deze begrippen ongevuld. Wat de mens niet in zich heeft is de kennis van wát goed en wát kwaad is — althans de zuivere kennis daarvan. Over deze vraag kan het grootste verschil van mening heersen. In de Openbaring wordt gezegd, dat er een tijd zal aanbreken dat op aarde het „beest" vereerd zal worden. Het „beest" is het symbool van het a-zedelijke, het normloze. De mens zal trachten te gaan leven op beneden-zedelijk peil, daar, waar alles geoorloofd is en alle besef van verschil tussen „goed" en „kwaad" zal zijn uitgewist. Dat wil zeggen, dat de tijd komt, dat de mens, zal trachten mens-af te worden. Gelukken zal dit echter niet. Wat God zijn wezen heeft ingeplant kan geen schepsel in zich zelf uitroeien. De mens blijft verantwoordelijk; strafbaar.

Wanneer we alles afleggan, wat ons is „aangepraat" „aangewaaid", waarmede ouders, onderwijzers, leermeesters, kranten en boeken ons aangekleed hebben, wanneer we heel die lading, die deze mensen, bedoeld of onbedoeld in ons levensschip gestouwd hebben, eens uitladen, dan merken we, dat ten allerlaatste ons naakte zijn bedekt is met het dunne kleed van het normbesef: er is goed en er is kwaad. Dat praatte niemand mij aan. Wát goed en wát kwaad is heeft men mij wel bewust of onbewust gesuggereerd of althans trachten te suggereren. Dus blijft het „wat" betwistbaar, maar het „dat" is onbetwistbaar aanwezig: zolang de Schepper mij mijn mens-zijn niet afneemt, zal ik het niet kwijt zijn.

NOORDBERGUM

Maakten we vorige maand melding van grote dingen welke de Heere bij ons deed, thans willen we u deelgenoot maken van het heuglijke feit, dat we Zondag 17 Febr. weer een jonge br. op zijn belijdenis, door de doop de Gemeente zagen binnen komen. Bij deze gelegenheid werden we door onze Voorg. bepaald bij 1 Petr. 3 : 21.

Na deze dienst vierden we als Gemeente het H. A. waar onze jonge br een hart. welkomstwoord werd toegesproken.

Ook nu moest de galerij gebruikt worden.

Woensdag 6 Febr. hadden we een bijzondere Evangelisatiesamenkomst met als spreker Ds de Neef. Onze Voorg. sloot deze samenkomst met een toepasselijk woord. De opkomst was ook hier zeer goed. Het gebodene van de gez. Kloosterman (zang met guitaar), zal ook zeker bijdragen tot uitbreiding van het Godsrijk. Het motto van deze avond was: „De mens gaat naar zijn Eeuwig Huis".

Waar zult gij zijn in de Eeuwigheid?

Met hart. gr. van Noordbergum.

R. V., secr.

E.C.U.-*nieuws*

Afscheid

De E.C.U. heeft per 1 Jan. j.l. afscheid moeten nemen van één van zijn oudste werkers: Br I. Tammeling heeft zijn benoeming als Evangelist-Voorganger naar Foxhol aanvaard en treedt dus uit E.C.U.-verband.

Op de E.C.U.-vergadering was een hartelijk briefje van onze broeder, die in Noordbergum, Drachten en Foxhol in E.C.U.-dienst stond, en er moeilijke en toch gezegende jaren beleefde, en nu met een dankwoord voor de prettige samenwerking ons de hand reikte.

Ook aan hem brengen we dank voor zijn toewijding en ijver. De E.C.U. kon altijd op zijn volle medewerking rekenen en het contact was steeds van buitengewoon aangename aard. Moge God br Tammeling in zijn verdere arbeid in Foxhol en in onze Gemeenten tot grote zegen stellen!

E.C.U.-vergadering in Haarlem

Het voornaamste punt was de begroting voor 1952. U zult zeggen: „Bij de E.C.U. hebben ze het ook maar steeds over geld". U hebt gelijk, dat is in deze maanden zo. Want van Januari tot en met Maart mogen wij van de Fin. Commissie in het openbaar over geld spreken en de rest van het jaar moeten we weer zwijgen. Dus we moeten onze kans waarnemen, want het geld moet de brandstof leveren voor de verdere arbeid en dáárover zullen we U straks geregeld wel vertellen, wat we kwijt willen. Nee, wat we kwijt moéten, want als het gezegend gaat, deel je anderen zelfs gaarne van deze blijdschap mee!

Over die begroting vertellen we U hier wat. We hopen weer op dezelfde of nog grotere steun te kunnen rekenen van U allen tot minstens f 2000, van de N.B.V.B. en N.B.J.B. tot flinke bedragen, van de Unie-kas en van de E.C.U.-Gemeenten. We komen tot een eindbedrag van bijna f 28.000.—. Een hele som, waarvan het salaris van 7 werkers wordt betaald, werkend in 12 plaatsen. Van 10 Gemeenten of posten wordt het werk gesubsidieerd. U begrijpt, dat het niet meevalt de eindjes aan elkaar te knopen. Toch is het ons vrijwel gelukt, maar alleen, als U allen met Uw offers achter ons staat. Veel arbeid kan daardoor verricht worden en veel zegen verspreid.

Het is prachtig werk in de E.C.U.! Steeds komen er verzoeken om nieuwe arbeid te steunen en te stimuleren of oude terreinen uit te breiden. De expansiemogelijkheden van het Nederlandse Baptisme zijn waarlijk niet gering!

Aan nieuwe gebieden hebben we in onze begroting aandacht kunnen geven en toch „sluit" onze rekening. Maar nogmaals: alleen, omdat we op *Uw* liefde en hulp hebben gerékend.

Evang. Van Beek

Haar arbeid wordt mogelijk gemaakt door de bijdragen van „Zusterhulp" en U.Z.C. Ze vertelde ons in Haarlem blijde dingen. Uit haar „terrein" hebben zich drie doopcandidaten aangemeld bij de Gemeente. De eerste vruchten van moeizaam werken en contact-zoeken. De Zondagsschool gaat zelfs nog weer vooruit en hier komen kinderen, die met geen enkele andere Kerk of club in verbinding staan. Hier is wel het allerzuiverste pionierswerk wat men zich maar kan denken. Zèndingswerk in de grote stad.

Op de Alg. Vergadering zal over een vàste aanstelling van onze zuster gesproken worden. Zij en wij zijn dankbaar, dat haar arbeid dit perspectief opent.

Ds Van Wier

In Alkmaar—Den Helder werden in 1951 9 mensen gedoopt. Wat een zegen dit voor deze streek betekent, kan alleen iemand zich voorstellen, die weet hoe verschrikkelijk zwaar werken het in N. Holland is. Er is een múúr van onverschilligheid of van Rooms-Katolicisme. Zondagsschool- en jeugdwerk zijn in beide plaatsen aanwezig. Ook het z.g.n. jongere jeugdwerk doet het aardig. Jammer, dat de zaal in Alkmaar, waar 's morgens 60—70 bezoekers komen, zo onaanzienlijk en onaantrekkelijk is. In Den Helder komen ongeveer 20 mensen in de middagdienst.

Trouw volharden en doorzetten met ploegen en zaaien is geboden. Onze broeders en zusters aan dit front mogen weten, dat wij verder in het land met onze gebeden achter hen staan, opdat zij ook het oogsten meemaken op het zaad, dat ze nu uitstrooien. Ook Ds Van Wier is een Voorganger, die hen in toewijding en geloof werkelijk vóórgaat!

Aardig was, dat de delegatie van Alkmaar op de E.C.U.-verg. uit louter Friezen bestond! En Friesland laat het de E.C.U. en de pioniers niet aan het nodige ontbreken! Dat is in de historie al vele malen gebleken!

Velsen—IJmuiden-Oost

In deze plaatsen groeit een belangrijke industrie-streek. Een nieuwe bevolking uit het Oosten van ons land en bekend met de arbeid onzer Gemeenten, doet hier zijn intrede. Deze is meer open voor het Evangelie, dan de „inboorlingen", die daar al wonen. Kansen voor pionierswerk! Er wonen enkele leden uit Haarlem en Amsterdam. Die moeten het vuur daar ontsteken. Van Haarlem uit bezoekt Ds Weenink hen en als ras-echte Evangelist moedigt hij hen aan. Maar de continu-arbeid verhindert hen blijkbaar om zelf te beginnen. Er moest een werker heen kunnen, die hen hielp.

Ds Weenink oppert de mogelijkheid van adoptie: één of meer grotere Gemeenten „adopteren" deze streek voor evangelisatie en betalen gezamenlijk een werker. Een goed idee! Als er Gemeenten zijn, die het willen uitvoeren, houdt de E.C.U. zich aanbevolen.

Het lijkt ons niet gek hier in de vacantie eens een poos een student te laten werken. Die gedachte van Haarlems Voorganger wil de E.C.U. ernstig overwegen. Als het lukt hoort U er wel meer van.

U ziet het: de E.C.U. vaart en werkt voort. Verzekerd van de zegen van God, vervuld van de liefde van Christus, aangevuurd door de Heilige Geest en bemoedigd door de steun van onze Gemeenten strijden we onvermoeibaar zo lang het dag is.

Bidt en werkt U mee?

De Binnenlandse Zending heeft aller liefde!

In de maand Maart komt een grote stroom Gemeenten zijn gaven leggen op het altaar voor de Binnenlandse Zending. Of er op Zondag 2 Mrt. ook ergens gecollecteerd wordt, geloof ik niet. De eerste Zondag van de maand is immers onder ons Avondmaalszondag met een speciale gelegenheid om onze offers voor de arbeid van eigen Gemeente uit te reiken. Ik word altijd stil als na de Avondmaalsviering de schaal rondgaat en de mensen in diepe dankbaarheid voor het volbrachte werk van onze Heiland het hunne geven aan Hem, Die niet íéts, maar Zichzelf gaf voor hèn.

Afgezien van vele andere Gemeenten zullen „ergens" in deze maand de Gemeenten

FOXHOL en HENGELO (O.)

hun extra collecte voor de E.C.U.-arbeid houden. Daar zij geen bepaalde datum opgaven, vermeld ik deze beide maar direct aan het begin.

Is Uw Gemeente al genoemd?

Maar U geeft toch in ieder geval wat voor de Nederlandse pioniers?

Bedenkt U alvast maar, hoe*veel.*

Hartelijk dank.

Arnhem. BROERTJES.

Uit ons Unie-bureau

Hebt u het nog goed in uw geheugen? Niet al te goed meer? Nu, dan wil ik hier in het kort nog even resumeren, wat er betreffende de komende Unie-Vergadering te zeggen valt.

Data: Woensdag 28 en Donderdag 29 Mei met een begroetingssamenkomst op Dinsdagavond 27 Mei, dus juist in de week vóór Pinksteren.

Plaats: Groningen. Wie dus gaat deelnemen aan de Unie-Vergadering, als afgevaardigde of bezoeker, melde zich voor de onderbrenging en verzorging bij de commissie der gemeente Groningen, die zich reeds met enthousiasme in ons blad voorgesteld heeft. Het wordt goed in Groningen!

Candidaten te stellen voor:

a. de Unie-Commissie, n.l. 3 wegens periodieke aftreding (zonder herkiesbaar te zijn) van L. van Dam, D. Olijslager en Ds K. Reiling.

b. de redactie van De Christen, n.l. 4, terwijl van de 4 aftredende redacteuren alleen Ds J. Louw niet herkiesbaar is.

c. de redactie van De Zaaier, n.l. 2, terwijl beide aftredende redacteuren herkiesbaar zijn.

d. de redactie van De Kindervriend n.l. 1, terwijl de aftredende redacteur herkiesbaar is.

Deze candidaten (vergeet niet hun schriftelijke toestemming mee in te zenden) als ook eventuele voorstellen van de gemeenten voor de agenda van de Unie-Vergadering moeten UITERLIJK 31 Maart bij de Unie-secretaris bekend zijn.

Benoeming van afgevaardigden: voor elke 100 leden (of resterend gedeelte daarvan) 1 afgevaardigde, doch gemeenten van 100 leden of minder hebben recht op 2 afgevaardigden. De namen van deze afgevaardigden moeten de secretarissen der gemeenten UITERLIJK 14 April bij de Unie-secretaris gemeld hebben om genoteerd te worden als leden van de komende Unie-Vergadering. Verzuim dit dus niet, broeders secretarissen, terwille van het belang van uw gemeente en van de goede orde in ons gemeenschappelijk werk.

Verder wil ik u nog een andere conferentie opmerkzaam maken en wel op die van het Oecumenisch Instituut „de Bossey". Dit doe ik op verzoek van de Oecumenische raad. Eigenlijk zijn het cursussen, die op Château de Bossey van 10—25 Juni 1952 gehouden worden voor predikanten, onder leiding van Prof. Dr H. Kraemer. Belangwekkende inleidingen en rapporten staan op het programma. Voor verdere inlichtingen en opgaven voor deelname kan men zich wenden tot Dr F. Boerwinkel, „De Horst", Driebergen.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Ingezonden

Oproep van de Gemeente Utrecht
die in het bezit is van een delita toestel

aan alle Gemeenten die eveneens een modern apparaat met filmstroken bezitten, om zich ten spoedigste met haar in verbinding te willen stellen voor het rouleren der stroken.

De Gemeente Utrecht heeft zelf slechts een beperkt aantal en kan zich de weelde niet permitteren er zoveel aan te schaffen, dat er regelmatig voorstellingen gegeven kunnen worden.

Bij voorbaat dank voor uw medewerking.

Stadhouderslaan 90, Utrecht.

De rijke jongeling „bemind"

Mark. zegt, hoofdst. 10 : 21, dat Jezus de rijke jongeling aanziende hem beminde. Hoe wist Mark. dat? Waaraan merkte hij dat? Waaruit leidde hij dat af? Die vragen vinden een antwoord, wanneer we aannemen, dat Jezus de jongeling aanziende, op hem toeliep en hem kustte. — Dat was ook een sprekend teken van Zijn liefde tot hem, maar wordt begrijpelijk, wanneer we bedenken welk een zware eis Hij op het punt stond hem te stellen. Voelde de Heer de behoefte om de jongeling, aleer Hij die harde eis stelde, de duidelijke verzekering van Zijn liefde te geven, om zijn keus te vergemakkelijken?

Verslag Zondagsschoolconferentie

op 9 Februari te Groningen

Ds van Beek opende de vergadering met een korte inleiding, waarin hij er ons op wees, dat we in de ogen van veel mensen eigenlijk dwazen zijn. Is de prediking van het kruis niet een dwaasheid? Toch wil God deze prediking — en daaronder valt ook de vertelling — voor grote dingen gebruiken. Het heeft eeuwigheidswaarde, als wij maar leven uit de kracht, die de Heiland ons schenkt.

Ds Scholte zette daarna uiteen wat we onder de Heilige Geest te verstaan hebben. Een moeilijk onderwerp. Samengevat kunnen we zeggen, dat de Heilige Geest de mens tot geloof beweegt, het hart wil vervullen en dat wij ons geheel door die Geest moeten laten leiden. Dan zullen we goede getuigen van Gods liefde kunnen zijn, ook voor het kind.

Na de pauze luisterden we naar een inleiding van Mej. Lok. trainer van de N.Z.V. over: Onze taak als Zondagsschoolleider(ster). We hebben de taak om het kind de weg naar Christus te wijzen. We kunnen dit alleen goed doen, wanneer we de rijkdom in Christus beseffen. Niet op onszelf zien, dan zouden we 't niet wagen om er aan te beginnen. Toch wil God ons met al onze fouten en gebreken in Zijn dienst nemen (Petrus!).

Om onze opdracht zo goed mogelijk te vervullen is veel nodig. Kennis van de Bijbel en van het kind, de inrichting van het Zondagsschooluur enz. We moeten ons ook voor het geheel verantwoordelijk voelen en elkaar in dit werk steunen. Voorbereidingsavonden, opleiding van assistenten, onze zorg voor de kinderen, die de Zondagsschool verlaten, wat is er veel te doen en te bestuderen.

Toch moeten we niet terugschrikken, en we zullen 't ook niet doen als dit maar voorop staat: Christus heeft mij lief en daarvan wil ik getuigen.

Op beide inleidingen volgde een bespreking, waarbij verschillende problemen nog eens wat nader onder ogen werden gezien.

Met gebed en lied werd deze conferentie beeindigd. Het was een goede middag.

Groningen. JAC. TROMP.

Mededelingen

Het secretariaat van de Gemeente Apeldoorn berust thans bij br J. v. Beek, Mr v. Hasseltlaan 67, aldaar.

De secretaris.

Advertentiën

De Heer verblijdde ons met de geboorte van een Dochtertje en Zusje

Theodora Gerda

G. Brongers
R. Brongers—v. d. Werf
Willy
Ankie
Hans
Piet
Elly.

Den Haag, 22 Febr. '52.
Rotgansstr. 59.

Menne

is de naam van ons Zoontje en Broertje dat wij met grote dankbaarheid van God mochten ontvangen.

L. Zoethout
A. A. Zoethout—Kuilman
Age.

Workum, 22 Febr. 1952.
Dwarsnoord A 26.

Verloofd:

Emma Joziena van Toor
en
Sijbren van der Veen

Haarlem, 1 Maart 1952.
Van Eedenstr. 3
Ursulastr. 20rd.

---

6 Maart a.s. zijn onze Ouders

J. de Haan
en
J. de Haan—Frans

25 jaar getrouwd.

Janny
Roelie
Jaap.

Winschoten, Marktstr. 7.

Receptie van 4.30—5.30 uur in Hotel Roest, Marktplein.

Vrijdag 7 Maart hopen D.V. onze lieve Ouders, Groot- en Overgrootouders

Rieks Veldman
en
Angenieta Smit

hun 50-jarige echtvereniging te herdenken.

Hun dankbare kinderen, klein- en achterkleinkinderen.

Exloërkijl, Febr. 1952.
Zuid 20.

„Soli Deo Gloria"

Zaterdag 8 Maart hopen onze geliefde Ouders

A. Dijkstra
en
J. C. Dijkstra—de Vries

hun 25-jarig huwelijksfeest te vieren.

Hun dankbare kinderen,
Dirk
Jannie
Tine.

Oudebildtzijl, Maart '52.

Wordt gezocht een betrekking (met opneming als huisgenote) voor een meisje van 17 jaar en van 15 jaar.
Brieven onder No. 1—3 aan adm. De Christen.

PLAATST
UW
ADVERTENTIES
IN
DE CHRISTEN

★

JAARGANG 69 - Nr. 3095
VRIJDAG 7 MAART 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

In de nood der baren

En het schip was nu midden in de zee, zijnde in nood van de baren: want de wind was hun tegen.

Matt. 14 : 24.

Hoewel de discipelen op aandringen van de Heer scheep zijn gegaan, zo is hun nochtans de wind tegen. In Gods weg zijn wil niet zeggen: altijd voorspoed hebben. De Schrift zegt: vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit die alle redt hem de Heer. Merk op in deze geschiedenis:

De zwoegende discipelen en de afwezige Heer.

Reeds eerder hadden de discipelen een storm meegemaakt maar toen was „'s Vaders Zoon aan boord", wel is waar „rustend op een oorkussen". Toen konden ze Hem wekken met „Meester! bekommert het U niet, dat wij vergaan?" *Nu* echter is Jezus afwezig! Toch vergat Hij de Zijnen niet. Immers Marcus schrijft: „En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden om het schip voort te krijgen".

Deze geschiedenis is de historie van Gods volk, van het „schip-der-gemeente" op zee. Nog is de Heer afwezig en vertoeft te komen. De Gemeente gaat door de stormen heen. Golven van verachting, miskenning gaan over „het scheepken" heen. Toch weten wij, dat Hij daarboven is, terwijl zijn discipelen in nood zijn. Wij weten, dat Hij dáár is: boven op de berg om te bidden. „Alzo Hij altijd leeft om voor ons te bidden." Wij weten, dat Hij van boven-àf ons gadeslaat.

De Heere komt! „Maar ter vierde nachtwake kwam Jezus tot hen." Hij kwam bij het aanbreken van de morgen, toen de nood op het hoogst was. De Gemeente moet leren wachten op haar Heer. Hoewel Hij vertoeft, Hij zal gewis komen! Over de golven komt Hij de Zijnen tegemoet! Stormen en golven zijn a.h.w. Zijn voertuig. Dat zien we niet altijd. Zijn weg is in een wervelwind. De benauwdheid der tijden, het geluid der watergolven, zijn de voorboden van Zijn komst. Heft dan uwe hoofden opwaarts, en weet dat uw verlossing nabij is.

Ook in onze persoonlijke noden en tegenspoeden moeten we door het geloof verstaan: „Het is de Heer!" Wij menen „spookgestalten" te zien, zij maken ons benauwd en beangst. Onze fantasie treedt in werking, alles is donker voor ons.... Het is de Heer!

Hoe majestieus is Zijn komst. Hij wandelt op de zee. Alles is Hem onderworpen. Hij komt in heerlijkheid, als degene die Zijne voeten stelt zowel op de aarde als op de zee (Openb. 10). — Een ogenblik willen we zien

Petrus' vreugdevolle moed (vs. 28 en 29).

Wat hebben wij van Petrus te denken? Er is een mengsel van goed en kwaad, van geloof en ongeloof. „Gebied mij tot U te komen". Dat is de hoofdzaak, het andere: „op het water" is bijzaak. Er is iets schoons in, als we naar de Heer verlangen, als we zeggen: gebied mij tot U te komen. Dat is het verlangen dat ook de psalmist kende, toen hij sprak: nabij God te zijn! Als het verlangen zó groot is, dat we geen oog meer hebben voor golven en geen oor voor stormen. Het ontbreekt ons vaak aan zulk een grote liefde tot de Heer en aan zulk een begeren! Het geloof waagt grote dingen. Anderzijds is er ook zwakheid. Hoewel de storm niet heviger werd en de oppervlakte van het water niet heviger bewoog dan vóór Petrus zijn voeten op het watervlak zette, zo ging het zichtbare het onzichtbare verdringen. De golven werden voor Petrus groter realiteit dan Christus. Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen. 't Geloof is de vaste grond der dingen, die men *niet ziet!* Waar de zichtbare dingen ons meer trekken dan de onzichtbare; waar het natuurlijke ons meer weegt dan het geestelijke, daar is het geloof aan 't verschrompelen en vermageren. De dragende, bewarende kracht van Christus wordt slechts door 't geloof ervaren.

Christus sprak: de werken die Ik doe, zal hij (die gelooft) ook doen en meer dan deze. Waar is zulk een geloof. Bij u, bij mij? Is het wonder dat Petrus later schrijft: „gij, die door de kracht Gods bewaard wordt *door het geloof*, tot zaligheid!

Geloven is zien op Jezus, en zien op Jezus is afzien van onszelf.

Een reddende Christus

„En de Heer zal een hoog vertrek zijn in tijden van benauwdheid". De vrees, die het geloof verbrak, wordt

ook weer de oorzaak tot 'n terugkeer tot „het oud vertrouwen". In het: „Heere behoud mij!" klinkt geloof. En Jezus terstond de hand uitstekende greep Hem aan! Er was geen tijd om met Petrus te spreken, dat kwam later. Redding was allereerst nodig. Hoevele gebeden laten zich in deze ene bede samenvoegen: Heere, behoud mij! Niet terstond redt ons Jezus uit aardse noden en omstandigheden; die duren vaak voort. Gaat het om ziele-nood, om behoud, dan heeft „geen zondaar vergeefs Hem gebeden". Na de redding volgt de zielszorg. „Gij *kleingelovige*, waarom hebt gij gewankeld?" Waarom bestraft de Heer? Om het uit-de-boot-stappen? — neen. Niet omdat hij te veel waagde, maar omdat hij te weinig geloofde! Niet omdat hij boven zijn kracht geloofde, maar wel omdat hij niet volhardde in het geloof. Nooit kan 't geloof te veel verwachten!

Dat zal de vraag zijn, als we aankomen aan het gindse strand.

Hebben we in het geloof volhard, hebben we 't geloof behouden?

D. SLORT.

ZAND en ZAAD

Een broeder stuurt me een krabbeltje en hij doet dat, omdat hij aanneemt, dat ik het hier of daar wel onder kan brengen. En zeker ook, omdat hij denkt, dat dit eens onder de aandacht gebracht moet worden. Onderwerp: de dominee. U weet dat ik dat woord bar lelijk vind. Het zegt zo helemaal niets. Gewoon een roepnaam. Zoiets als Jan. Maar over dat vreemde woord gaat het niet. Ook niet over de uiterlijke verschijning van deze kanselbeklimmer. Aan de orde is zijn verkondiging. En dat is een tere aangelegenheid.

Onze broeder schildert een gesprek, dat hij had na een bijeenkomst, waarin twee dienaren des Woords het woord hadden gevoerd. Hij vraagt aan een der naar-huis-kerenden: En hoe was de samenkomst? Het antwoord kwam hierop neer: De eerste spreker was zeer begaafd en de schildering van het gebeuren fantastisch, indrukwekkend. Herodes en Herodias verschenen ten tonele, plus het dochtertje dat danste. Wat is de vrucht van hun leven? Een doodshoofd op een schotel. Dan wordt een tweede tafereel geschilderd. Jezus deelt op een schotel het brood rond. Hij spijzigt de schare. „Wat kiest gij?" De tweede spreker is een stumper vergeleken bij de eerste. Hij sprak over: „Wat moet ik doen om zalig te worden?" Maar de tweede had een boodschap voor zoekende zielen en hij vond contact. Daaraan verbindt nu onze broeder de vraag: Gij, die des Zondags spreekt: zijt gij een schilder of een boodschapper van goede tijding?

Mijn broeder. Van die twee predikers willen we hier maar afzien, want we zijn er beiden niet geweest. Overigens, dat eerste onderwerp lijkt me rijk te zijn en plaats genoeg te bieden aan de heerlijke boodschap van Jezus. Maar nietwaar, de mensen oordelen zo verschillend. Ze zijn 's morgens wat laat opgestaan, hebben wat last van hun hoofd, snijden zich bij het scheren, trekken een ladder in die dure kous en met alle stekels op gaan ze in de kerkbank zitten en ondergaan de vertwijfelde pogingen van de man ginds om dezulken aan zeer stille wateren te leiden. Daar komen ze, de zakenlui, die onder 't bidden aan een klant denken, die met de betaling over tijd is. De arbeiders, die anders in de frisse buitenlucht werken, of onderworpen zijn aan de slavernij van het ploegenstelsel, en nu deze stille woning een rust binnenzeilen, die bij sommigen zelfs op het lichaam overslaat. De moeders, die het ontbijt, de kinderen en soms ook vader nog moeten verzorgen, eer ze zichzelf mogen gedenken en opmaken om naar de plaats der aanbidding te trekken. Daar komen deze lieden. En van de andere kant komt de man, die in de branding van twee oceanen staat. Hij is ook een mens, die slechte mesjes heeft, z'n veter stuk trekt, last kan hebben van schele hoofdpijn. Hij heeft ook vervelende kinderen en hij is ook getrouwd. En hij is de man, die graag wil zeggen: Ik heb een boodschap van de Heer! Hij veracht de omhaal, de franje, hij weet, dat het om grote dingen gaat. Hij heeft in die week en niet eerst op Zaterdagavond, in z'n kamer gezeten. Hij heeft daar de gemeente voor zich gezien. Al die mannen, vrouwen, harden, eigenzinnigen, zalvenden, rakkers, heiligen, hij heeft ze in de geest gezien en toen gezegd: Heer, geef me een woord voor deze mensen, opdat zij U horen! Bewaar mij voor geklets in de ruimte, voor oefeningen en demonstraties aan de rekstok der woordkunst. Geef mij een boodschap. Een opdracht.

Niemand weet wat een verkondiger uitstaat eer hij op het platform staat. En zelfs als hij er staat is er een voortdurende worsteling om te zeggen wat gezegd moet worden. En hij is ook maar een mens.

Wil ik meelijden opwekken? Daarmee komt men niet ver en het baat ook bitter weinig. Ik wil sluiten met het woord, waarmee de broeder zijn brief besluit: Laten wij voor onze voorgangers bidden, dat God hun een goede boodschap geve door de Heilige Geest.

Laat er op Zondagmorgen ook in uw huis bij de ontbijttafel, waar alle gezinsleden tegenwoordig zijn, een innig gebed opgaan tot de Heer, opdat elk hart zij als de goede aarde, waarin Zijn woord moge vallen.

HUIZINGA.

Uittreksels uit

„Vier gesprekken over Theologie"

door Dr T. C. CHAO

(Vertaald door VICTOR E. W. HAYWARD)

Slot

De tijd is gekomen, dat wij, Chinese Christenen zelf Christus prediken en verkondigen moeten aan onze landgenoten door het gehele land. In welke bewoordingen zullen wij dat doen en welke methode zullen wij daarbij gebruiken? Het woord Gods is vlees geworden en kwam tot de gehele wereld. Het komt ook tot ons en wij moeten dit prediken, wij moeten het verklaren, wij moeten onze theologie bestuderen. Indien wij niet luide van Hem getuigen, zie dan zullen zelfs de stenen spreken.

(Op. cit. p. 38.)

Wij erkennen nu de feiten en begrijpen dat de mens zichzelf niet redden kan uit de klauwen van de zonde, noch de dood ontvlieden; wij kennen ook God en weten dat Hij alleen de middelen heeft om de mensen te verlossen van hun zonden en de vernietigende macht van de dood te verslaan. Het verstand moet zich wel tot het uiterste inspannen, maar vindt toch zijn eindpunt in geloof. Wat de rede niet kan verklaren kan niettemin een feit zijn: wat de rede wèl verklaart, behoeft nog niet noodzakelijk de waarheid te zijn. Derhalve wordt de mens niet gerechtvaardigd door de rede, maar kan alleen door geloof genade verkrijgen.

van alle belijden is een luisteren naar wat God tot ons spreekt.

Intussen bemerken we hier en daar de invloed van Barth. Op pag. 17 lees ik: „ook al is het mij niet mogelijk het geschreven Bijbelwoord eenvoudig aan Gods Levend Woord gelijk te stellen...." en op pag. 19: „het Bijbelwoord, door Gods Woord gedragen, maar er niet aan identiek". — Paulus sprak echter: *„al* de Schrift is van God uitgegeven", en Christus: Uw Woord is de waarheid. En elders zegt de Schrift van zichzelf: het Woord Gods is levend en krachtig.

Over 't vraagstuk van de tucht verspreidt de auteur geen licht. De geest van Barth wordt bizonder duidelijk (op pag. 30) waar de schr. zegt: Alleen waar de Jood de levende God ontmoette, hadden de tien geboden geldigheid. Dit lijkt mij zeer aanvechtbaar. Wie de geboden overtrad werd gestraft en de overtreder kon zich niet verontschuldigen met een „ik heb God niet ontmoet".

Zelfs gaat Ds B. zover dat hij zegt: „Geen enkel woord in de Bijbel heeft absoluut gezag, omdat we nergens Christus onmiddellijk treffen" (pag. 33).

Wat de heidenen betreft, die „de roeping" niet ontvangen hebben, wil schrijver dat God hun eens dubbel en dwars zal vergoeden, wat ze nu ontberen moeten. — Mij dunkt dat Rom. 2 een andere taal spreekt, nl. dat ze niet te verontschuldigen zijn! Dit verwondert ons niet, daar de schrijver zelf verklaart niet orthodox te zijn. Hij rekent zich bij de grote middengroep van rechtsvrijzinnigen en gematigd orthodoxen (p. 74).

De schrijver durft zich niet uitspreken over de „maagdelijke geboorte". Vindt hij 't misschien „on-wetenschappelijk" zoiets te geloven? Op pag. 85 staat in verband hiermee te lezen: of de evangelisten „historie" schreven of door God dichterlijk geinspireerd woorden zochten enz.

Wie eerbied heeft voor de Schrift, leest en gelooft wat er staat, houdt er zich aan, tot Hij van de H. Geest ontvangen is, buiten de gemeenschap van man en vrouw. Dat leert Mattheus ondubbelzinnig.

Er staan in dit boekje ook uitspraken, die zeker aandacht verdienen, en die ik onderschrijf: „Vergeestelijking en stichtelijkheid zijn maar al te dikwijls een vrijbrief voor een zeer ongeestelijke en onstichtelijke praktijk" (p. 106).

De Opstanding wordt door de auteur ten volle aanvaard. We kunnen instemmen met hetgeen hij (op pag. 127) schrijft: „Heel werkelijk — dat de opstanding ten derde dage een historisch feit is, drukt uit, dat Christus Triumfator is, niet alleen in tijdloze zin, maar heel concreet in de wereld van stof en tijd, niet alleen in de „hemel", in een hiernamaals, maar op aarde. Dit bepaalt onze houding tegenover de wereld, die is geen tranendal, waar we alleen maar lijden moeten tot de dood ons verlost, ze is ook de plaats, waar de overwinning van Christus gerealiseerd wordt". —

Het boekje behandelt de verschillende plaatsen uit de dogmatiek o.a.: Het kennen van God. Wie is God? Christus (de twee naturen, geboorte, lijden en sterven, opstanding, hemelvaart, wederkomst — ook een artikel over het „nedergedaald ter helle"). De Heilige Geest. Met wat hij schrijft over de Gemeente kunnen we het eens zijn. Voor de Gemeente is karakteristiek „men behoort er niet toe op grond van aardse geboorte, zoals we tot een volk behoren en evenmin kunnen willekeurige mensen haar stichten of er lid van worden zoals dat met een vereniging het geval is. Wie er toebehoort moet persoonlijk door God geroepen, door Zijn Geest aangeraakt zijn" (pag. 143). Ook is hetgeen hij schrijft over de Doop lezenswaardig. Wat de doopvorm betreft lezen we: „Eigenlijk betwijfel ik het of het wel zo onschuldig is, dat de besprenkeling de dompeldoop verving" (pag. 160).

Voor gemeenteleden een leerzaam boekje, het lezen waard, al zal men ook niet in alles met de auteur mee kunnen gaan.

De uitgave is goed verzorgd.

D. S.

Studerend in Amerika

Waarde brs en zrs in Nederland,

Misschien mag ik me eerst wel even voorstellen. Ninke Bandstra, een van de 9 jongemensen, die op 23 Mei 1951 door de Algemene Vergadering van de Unie van Baptisten Gemeenten in Woudschoten werd aangenomen voor opleiding tot volledige dienst in de Gemeenten van Jezus Christus, de Heer.

19 Januari 1924 werd hij geboren in Staveren, een stad met 1000 inwoners; 29 October 1945 verhuisde hij naar Groningen, een stad 100.000 inwoners; 25 Juli 1951 vertrok hij met het emigrantenschip „De Zuiderkruis" naar Chicago (Noord Amerika), een stad met 5 millioen inwoners, voor 5 jaar theologische opleiding aan „Northern Baptist Theological Seminary".

Komend van een *landje* met bijna 12 millioen inwoners en nu in de *stad* met bijna 5 millioen inwoners, het een verschilt nogal met het ander en dat is heus niet het enigste verschil.

Drie maal per dag meer dan 1.000 „dishes" te mogen afwassen met o.a. een Italiaan, die voor 6 maanden terug nog aartsbisschop was in Panama.

Elke dag om te gaan met „studenten" voor predikantopleiding, die vrijwel allemaal in militaire dienst zijn geweest en die in Europa en in Azië gelegerd waren, die 's middags in fabrieken, winkels en kantoren werken (om hun kost, inwoning en onderwijskosten te verdienen), die overalls dragen of shirts met dezelfde tinten als bij ons de dames.

In de kerk te zitten met in de bank naast, voor en achter je dames met roodgeverfde lippen en roodgelakte nagels. Of ze de wereld in de kerk gehaald hebben? Nee, dat niet, want diezelfde dames met hun heren roken helemaal niet, want dat is eigenlijk pertinent zonde.

Diezelfde kerken met blanke Christenen, die duizenden dollars uitgeven voor de zending onder de zwarten in Afrika, maar die de zwarten naast de kerkdeur niet veroorloven in hun kerk te komen, niet dat het een geschreven wet is, maar dat is zo de morele wet. De „zwarten" moeten maar naar hun eigen kerken gaan. Diezelfde Amerikaanse Christenen zenden ook zendelingen naar Nederland, omdat daar „liberale" Christenen zijn en dogmatiserende kerken.

Aan bovenstaande kunt U wel echt merken, dat een critische Nederlander aan 't schrijven is, dat zou de vriendelijke Amerikaan niet doen (er is dus ook nog wel iets goeds).

Waarom we dit allemaal schrijven? Och omdat het allemaal zo op je aankwam en je het zo tegelijk moest verwerken.

Maar laten we de volgende week iets meer in Amerikaanse stijl schrijven.

De Uwe in Dienst van de Heer,
NINKE BANDSTRA.

Voor bedelen schaam ik mij . . .

want van de bedeling wil ik niet leven. Soms overvalt mij het onprettig gevoel dat ik voor de kerkbouw in Enschede, en later elders, aan het bedelen ben. En dan heb ik de neiging het juist beschreven papier in duizend stukjes te scheuren. Ik zou me schamen. Moeten we dan bedelen om voor zulk een werk gelden bij elkaar te krijgen? Zijn we dan zo diep gezonken? We hebben overal geld voor en 't overschot is voor de Heer! We liepen op een perron op de trein te wachten, een voorganger en ik. Hij had eens het volgend beeld gebruikt: we gaan juist aan tafel voor het eten, als er een gast binnenkomt. Gast wordt ergens neer gezet. Gezin gaat eten. Heuveltjes aardappelen en groente worden geslikt. Gast wacht. Als de strijd beslecht is worden de overgeschoten restjes samengeschraapt. Nu mag de gast aan tafel gaan zitten en zich verzadigen met de kruimels. Is dat echt ons beeld? Scheppen wij de room eraf, persen wij dan het vet nog uit de resterende melk om de ondermelk voor de Heer aller levens en dingen te laten? Dat is toch wel bar. U denkt er maar eens over. Onderwijl begin ik met de verantwoording: D. B. te T. A. f 10.—; R. in Congo f 20.—; H. en R. te D. f 20.—; B. te D. f 10.—; H. te H. f 10.— (met bijschrift: „op de vingers getikt" — H. stuurde voor de tweede keer! —) S. te X. f 10.— met de dreiging: bij de verantwoording alleen te vermelden N. N. te X. Anders krijg je nooit weer wat. DAAROM schrijf ik S., want anders was N. N. wel verplicht nog eens wat te sturen. Om zijnentwil ben ik ongehoorzaam. D. J. te S. f 10.—, H. te N. P. f 20.—; Bijschrift: Mijn gelofte getrouw, geef ik dit voor de kerkbouw. Overigens merkt u wel dat we nooit vermelden gift of lening. Met opzet niet. U leent maar gerust. Meisjesver. Ruth te E. f 70.—; G. te E. E. f 10.—; D. V. te L. f 50,—; B. te V. f 10.—; D. te Y. f 10.—; T.—M. te K. f 10.—; (elk lid een tientje! Juist!) M. te A. f 10.— onder de oude strijdkreet: Leen hem een tientje Moeten hier eindigen. Volgende week over het geheimzinnig pakje afgezonden door Zeg weet jij het? Met oprecht dank aan alle medebouwers. Totaal: f 5533.07 + 5 aand. U.B.S.

Op naar de eerste 10.000!

Giro 50 34 19 t.n.v. Ds Huizinga, Enschede.

Wie zorgt voor 't vervolg?

Besturenconferentie Friese Bond

Op 13 Febr. waren alle Friese Gemeenten vertegenwoordigd op de besturenconferentie te Leeuwarden, Noordvliet 11. Na de opening bepaalde de voorzitter, Ds G. Visser, ons bij enkele verzen uit Joh. 17, in het bijzonder bij vers 20.

Een brief van Ds H. Visser werd voorgelezen, die tot zijn spijt niet aanwezig kon zijn, maar ons daarin de verzekering gaf van zijn hartelijk medeleven en gebed.

Door de secretaris van de E.C.U. werd, middels een hartelijk schrijven, de Friese Bond een pluim op de hoed gezet voor onze provinciale samenwerking inzake de gelden bestemd voor de E.C.U. Ds J. Broertjes besloot zijn brief met de woorden (of is dit misschien een geheim?): „Voor de E.C.U. maakt dit het werken tot een ware vreugde".

Wegens periodiek aftreden van de tegenwoordige secretaris werd Ds M. G. Boeschoten van Staveren alszodanig gekozen. De oude secretaris zal aanblijven tot de Bondsdag (2e Paasdag), dit in verband met reeds vergevorderde voorbereidingen voor ons 40-jarig Bondsjubileum.

Hoewel de agenda, wegens gebrek aan tijd, niet in haar geheel kon worden afgewerkt, mochten we toch luisteren naar de inleidingen van Ds Ph. Lindeman van Sneek over: „Oecumene in de praktijk" en „Onze Gemeentelijke gebedsure" door br J. Zwaan van Staveren. Het eerste onderwerp bevatte zoveel nieuwe gezichtspunten, dat we van louter bos geen bomen meer zagen, hoewel toch sommigen nog de moed hadden om Ds Lindeman aan te vallen, zij het dan ook op zeer bescheiden wijze, want deze scherpzinnige theoloog weet zich meesterlijk te weren op zijn stellingen.

Broeder J. Zwaan had het wat kalmer aangelegd en in weerwil van zijn robuuste verschijning voerde hij ons nochtans aan zeer stille wateren. Wij konden weer ademen in deze onze bekende sfeer en beluisterden door heel dit referaat de stem van onze dierbre Heiland. Geen wonder dat hierop geen discussie volgde, maar diep uit ons hart de bede zongen: „O, niets te zijn, gans niets te zijn", enz.

De gebedsure die hierop als sluiting van deze heerlijke dag volgde, getuigde dan ook van een samen-geweest-zijn in de tegenwoordigheid van onze Meester, die ons door dit alles heen weer geroepen had tot onze verheven taak in de Gemeente.

B. FABRIE, secretaris.

Het Europese Baptisten Congres

te Kopenhagen

29 Juli—3 Augustus 1952

Belangstellenden — en wie onder ons zou geen interesse hebben voor dit congres? — maar in 't bijzonder ook diegenen die er ernstig over denken om deze zomer in de Deense hoofdstad dit Congres bij te wonen, zullen met grote aandacht het programma gelezen hebben dat enige weken geleden in De Christen gepubliceerd is. Het was mij toen nog niet mogelijk verdere bijzonderheden mede te delen. Enkele dagen geleden echter zijn deze in mijn bezit gekomen en ik wil ze ook maar direct aan u doorgeven. Hier volgen ze dan.

Logies. Zij die over een ruime beurs beschikken kunnen zich voor de bespreking van hotelkamers wenden tot het reisbureau Dantourist, Kopenhagen, Denemarken of tot een onzer Nederlandse reisbureaux. De prijzen zijn: voor éénpersoons-kamer vanaf 8 tot 15 Kronen, voor tweepersoons-kamer van 10 tot 20 Kronen. De koers v.e. Deense Kroon is 55 cent. Ook bestaat de mogelijkheid voor logies bij particulieren wat vanzelfsprekend goedkoper is n.l. 5 Kr. p.p.

Zeer goedkope logies wordt aangeboden aan de jeugd en diegenen die zelf willen zorgen voor lakens en slopen. Zij zullen worden ondergebracht in de mooie, nieuwe Gerbrandsvejens School dat is slechts 5 minuten lopen van het Congresgebouw verwijderd. Prijs: 2 Kr. per dag. De jongelui kunnen hun maaltijden desgewenst gebruiken in het Köbner-Collegivm voor 8 Kr. per dag. Opgave dient te geschieden niet later dan 15 Juni aan het Baptiste Congress Office, c/o Köbnerkirken, Shetlandsgade te Copenhagen S., Denemarken.

Voor predikanten en zendelingen zijn enkele vrije kamers beschikbaar. Opgave eveneens bij het B.C.O.

Maaltijden, in hotels en restaurants bedragen ontbijt 3 Kr., lunch 4 Kr., en diner 5 Kr. Er zijn echter ook vele andere en goedkopere restaurants in de s.ad. *Speciale Congres maaltijden,* om tijd en tramgeld te sparen, zijn verkrijgbaar in 3 of 4 grote zalen vlak bij het Congresgebouw. Lunch en middagmaaltijd wordt hier aangeboden voor 8 Kr. per dag. Verondersteld wordt dat zeer vele bezoekers hiervan gebruik zullen maken. Opgave als boven vóór 15 Juni aan het B.C.O.

De Congreskosten zijn voor ieder deelnemer 15 Kr. Hiervoor ontvangt men een herkenningsteken, een soort bewijs van toegang voor alle bijeenkomsten, een programma, een liederenblad, een brochure bevattende een „Korte geschiedenis v. d. Baptisten in Europa", enz.

De reiskosten zullen per trein retour vanaf Oldenzaal naar Kopenhagen f 75.— bedragen, d.w.z. op een gezelschapsbiljet van niet minder dan 10 personen. In dit verband zou het aanbeveling verdienen dat ieder die van plan is dit Congres bij te wonen en per trein wenst te reizen mij daarvan tijdig in kennis zou willen stellen. In dit opzicht is het in ieder geval van belang dat er een centraal adres is voor de regeling van de reis. Men vergete vooral niet de pas in orde te brengen voor deze reis.

Tenslotte nog een vraag welke mij gesteld werd door Dr F. B. Petersen. Gaarne zag hij op het Congres een Nederlands koor dat enkele liederen zou willen zingen. Degenen onder ons die het B.W.A. Congres hebben meegemaakt in Kopenhagen in 1946 zullen zich wellicht het Deense en vooral het Zweedse koor herinneren. Hoe machtig en schoon klonk hun lied! Het zal een Nederlands Baptist koor wel niet gelukken deze koren in zang te overtreffen, en wellicht zal het aantal zangers veel kleiner zijn. Toch zou het stellig zeer op prijs gesteld worden door al de aanwezigen te mogen luisteren naar enkele echte Hollandse liederen. Maar zou het mogelijk zijn een koor samen te stellen? Dat hangt af van de deelname. Daarom, laat ieder die naar Kopenhagen wil, mij hiervan zo spoedig mogelijk verwittigen! En des te meer meegaan, des te groter zal de vreugde zijn.

A. A. HARDENBERG.
Hengelo (O.).

Leestafel

Men zond ons het eerste nummer van CULTUREEL KOMPAS, een christelijk tijdschrift voor culturele vorming en voorlichting. Het is uiteraard moeilijk om zich zoiets als een oordeel over de nieuwe verschijning te vormen, daar het ons toegezonden exemplaar het allereerste nummer is. Wij volstaan daarom met de aankondiging en enige mededelingen. Het blad, dat op de 1ste en 15de van de maand verschijnt — in Juni, Juli, Augustus alleen op de 1ste — telt 18 pagina's, heeft een keur van medewerkers, schrijft over actuele culturele zaken en kost f 2.75 per kwartaal. Losse nummers f 0.60. Wij wensen het blad een lang leven en de redactie kracht om een helder geluid te laten horen.

Uitgeefster is: H. A. van Bottenburg N.V., Amsterdam.

HUIZINGA.

De firma J. N. Voorhoeve te Den Haag zond ons twee boekjes, zakformaat, beide ruim 100 bladzijden, ieder een gulden kostend. Kol. A. T. W. de Kluis, hoofd-legerpredikant, schreef het ene, dat tot titel heeft: GEEFT ACHT! Dit is trouwens reeds de 13de druk. Zeer eenvoudige overdenkingen, gebonden aan termen uit het leven van de soldaat. Een Baptist laat 30 bldz. voor wat het is en leest verder graag de evangelische woorden, geschreven voor jongemannen „in dienst".

24 UUR DIENST .... EN RECHT OP GELUK, met als ondertitel: Enkele opmerkingen over het probleem, dat iedereen bezighoudt: De sexualiteit, is van de hand van Maj. Res. Legerpredikant J. W. de Jager. Maar dat boekje is zeker niet alleen voor militairen geschreven, maar ook voor alle andere jongemensen, verloofden, gehuwden, ouders. Het is degelijk, ernstig, vrijmoedig, christelijk. Misschien krijgen sommigen op het eerste gezicht de indruk dat christelijke levensnormen omgebogen worden naar de levensstijl van heden. De verantwoordelijkheid voor God wordt echter sterk beklemtoond. Een boekje over het grote probleem voor en na het huwelijk, dat meer biedt dan men in zo'n klein boekje zou verwachten.

Beide van harte aanbevolen.

HUIZINGA.

E.C.U.-nieuws

Zending in het Binnenland!

Weet U, wat de E.C.U. doet?

Zending drijven binnen onze eigen grenzen!

De trouwe lezers van „De Christen" weten dat wel. Maar het is toch goed elkaar hieraan eens te herinneren. In Friesland werd enkele jaren geleden een Jeugddag gehouden, waar steeds over zending werd gesproken. Ds Hooghwinkel moedigde de jongeren aan in een vurige toespraak veel voor de Buitenlandse Zending te doen. Ds Weenink vertelde allerlei prachtige staaltjes uit het werk der Binnenlandse Zending. Ds Bosma had het over zending in ons eigen hart. De cirkel werd steeds kleiner. Maar pas als het in die binnenste cirkel van ons eigen hart goed *is,* als daar de liefde van Christus regeert en Zijn genade triumfeert, kan het in die wijdere cirkels goed wòrden.

Zo is dus onze aandacht voor het werk der Binnenlandse Zending een weerspiegeling van hetgeen er in ons binnenste leeft!

Dat daar wat lééft, tonen de Gemeenten:

Stadskanaal, Vriescheloo, Valthermond, Hoogezand, Rotterdam—C.

Op Zondag 9 Maart collecteert men daar gróte bedragen voor onze binnenlandse evangelisatie. En met deze gelden-van-liefde-en-leven mag de E.C.U. verder werken tot zegen van ons vaderland.

Siddeburen

De Gemeenteleden hier hebben zware tijden beleefd. Een jaar of tien geleden is de Gemeente opgeheven en werd het merendeel der leden ingeschreven in Hoogezand. De laatste jaren is hier gewerkt onder leiding van Hoogezands Voorganger en er kwam inderdaad weer wat hoop en verwachting onder de groep. De mooie kerk is eigendom van Delfzijl. Daar heeft men zelf geen Kerk, maar men wil er een bouwen, dus .... moest de Kerk van Siddeburen noodgedwongen verkocht worden.

Een ernstige beslissing!

Zou Siddeburen het aandurven? Het ging er op of er onder.

De broeders van Hoogezand, Siddeburen, Unie-Bouw-Stichting en E.C.U. overlegden. De leden in Siddeburen zetten de schouders er onder en bleken zich van hun verantwoordelijkheid bewust te zijn. De Kerk zal eigendom van de Baptisten blijven!

Voorlopig zal het werk nog van Hoogezand uit geleid en gestimuleerd worden. De hulp van naburige Voorgangers is broodnodig. Maar we zullen dit stukje grond niet loslaten en met elkaar hopen we Siddeburen de helpende hand bieden, opdat eenmaal de oogst rijpe na jaren van ploegen en zaaien.

Grijp toch de kansen....

Arnhem. BROERTJES.

Van de Zondagsschool

Zaterdag 2 Febr. werd in Hengelo een conferentie gehouden voor Zond.schoolwerkers, uitgaande van de L.Z.C., Gewest Twente.

Van Almelo, Borne, Enschede, Hengelo en Nordhorn (Duitsland) waren ze gekomen. Vol verwachting! Na de gebruikelijke opening geeft Evert Bakker, Hengelo, ons een inleiding over „Het vertellen met hulpmiddelen" en laat zien wat er al kan worden bereikt met verschillende dingen, zoals platen, flanelbord, tekenen, enz., maar zegt er tevens bij dat het niet gaat zonder het hart van de verteller!

Na een gezamenlijke broodmaaltijd vertelde Joke Bakker, Hengelo, ons de geschiedenis van „de Samaritaanse vrouw" met behulp van een zandbak. We hebben er van genoten. Wat is het mooi voor de ouderen te zien dat de jeugd zich geeft voor dit mooie werk en dit doet op zulk een wijze dat wij gerust een stap terug kunnen doen. Straks staat daar de jeugd om het van ons over te nemen!

Werner Lieske, Nordhorn, geeft dan zijn inleiding over „Verantwoordelijkheid". Hij vertelde ons dat wij als Z.S.-werkers een geweldige verantwoordelijkheid dragen tegenover het kind, dat ons in de ontvankelijkste jaren van het leven, wordt toevertrouwd. Wij nemen het vaak wel wat al te gemakkelijk, en toch is het werken aan kinderzieltjes zulk een verantwoordelijk werk. Een werk waarvoor we soms heel wat moeten opgeven! Dat zelfs offers kan kosten. De inleider tekende in dit verband ons Mozes, die de verantwoordelijkheid droeg voor het mopperende volk Israels. Hij kon zich zelf offeren en zeggen: „Heer verdelg mij, maar spaar het volk". Met die geest moesten ook alle Z.S.-werkers bezield zijn, ons bewust van onze grote verantwoordelijkheid.

Hierna volgde het beantwoorden van vragen, op prachtige wijze geleid door Ds K. Reiling van Almelo.

Toen we na een slotwoord van Ds Clüver van Nordhorn huiswaarts gingen voelden wij ons allen klein, heel klein en het liefst hadden wij willen zeggen: „Heer, neem maar een ander" en ook dat kunnen wij niet, want uit liefde tot onze Meester kunnen wij niet anders dan Zijn Boodschap brengen en Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht! Heer, help ons, onze verantwoordelijkheid te dragen.

B.

Mededelingen

WEEKEND ZONDAGSSCHOOLPERSONEEL PROVINCIES GRONINGEN en DRENTHE

D.V. zal op Zaterdag 29 en Zondag 30 Maart a.s. een conferentie worden gehouden in de Leerzaal der Bapt. Kerk te Stadskanaal.

Alle Zondagsschoolonderwijzers en -onderwijzeressen zijn hartelijk welkom!

Aanvang Zaterdagmiddag 4.30 uur; sluiting Zondagmiddag 6 uur.

Opgaven voor deelname ten spoedigste, doch *uiterlijk 15 Maart a.s.* in te zenden aan br H. Komduur Bzn te Stadskanaal, C 52.

Voor logies wordt gezorgd!

Brood voor Zaterdagavond s.v.p. meebrengen.

Het Bestuur.

BEROEPINGSWERK

De Gemeente Zandbulten beriep onder biddend opzien Ds J. Bosma van Leeuwarden tot haar herder en leraar.

N. LOURENS, secr.

ADRESWIJZIGING

't Adres van Ds C. van Wier te Alkmaar is thans: Huygenstraat 14.

★

Ingezonden

MANIFEST

tot aanbeveling van de

Nationale Woningbouwleningen 1952

Onze woningbouw is in gevaar! Door schaarste aan bouwkapitaal dreigen er aanzienlijk minder woningen te worden gebouwd dan wij met de beschikbare materialen en arbeidskrachten tot stand zouden kunnen brengen. Dit betekent, dat duizenden gezinnen langer onder de ellende van de woningnood gebukt zullen gaan en dat duizenden bouwarbeiders zonder werk komen. Het is niet minder dan een ramp.

Deze ramp moet worden voorkomen. En zij kàn worden voorkomen, het Nederlandse volk heeft het in zijn macht. Jaarlijks geven wij honderden millioenen uit voor doeleinden, die minder dringend zijn dan de bestrijding van de woningnood.

Wij behoeven dit niet met voorbeelden te illustreren, ieder kent ze uit zijn omgeving en uit eigen ervaring. Welnu, laten wij ons dit jaar enige beperking opleggen in onze minder noodzakelijke uitgaven en het bespaarde geld in de woningbouw beleggen. Handelen wij in dit opzicht eensgezind dan zullen de moeilijkheden bij de woningvoorziening worden opgelost.

Ondergetekenden, vertegenwoordigers van organisaties van de meest verscheiden aard, doen een beroep op ieder om in te tekenen op de nationale woningbouwleningen. Het gaat om onze woningvoorziening, om een goed dat alle Nederlanders, onverschillig van welke levensbeschouwing of politieke richting, na aan het hart ligt. Het gaat om de verzachting van de ellende van de woningnood.

Laat het Nederlandse volk in zijn saamhorigheid zorgen, dat onze woningbouw op peil blijft.

Volgen de handtekeningen van een drieëntwintigtal Kerken en wereldlijke organisaties, o.w. namens de Unie de Bouwstichting.

Verantwoording

In de maand Februari werden de volgende giften (collecten) ontvangen:

1. voor de E.C.U.: Enschede f 21,38; 2e Exloërmond f 38,57; Staveren f 150,—; Hengelo f 43,50; Drachten f 15,50; Workum f 100,—; Den Haag-Singel f 50,—; Eindhoven f 50,—.

Reusachtig! Laat maar de stroom doorgaan! Penningmeesters van collecterende gemeenten: stort de bedragen voor de E.C.U. spoedig op het gironummer 9260 van de Unie en de volgende verantwoording zal dan uw gemeente in de rij zijn!

2. voor het Pensioenfonds: Den Haag-Oost f 10,—; „Zusterhulp", Haulerwijk f 13,10.

Dank voor dit gedenken!

Graag houden wij ons bereid voor het ontvangen van uw giften en collecten voor de verschillende takken van arbeid! Het mee zich inspannen voor de goede gemeenschappelijke zaak en taak is inderdaad wél een inspanning, die met offers gepaard gaat, maar die dubbele zegen geeft, naar buiten en naar binnen!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Correspondentie

Gemeenten, die overkomst van Ds R. Brown wensten, zij medegedeeld dat bericht is ontvangen, dat hij eerst terug moet keren naar de Ver. Staten. Wanneer hij ons land zal kunnen bezoeken, wordt dan tijdig medegedeeld.

E.R.

Advertentiën

Wegens omstandigheden eerst heden geplaatst.

Heden ontsliep in zijn Heer en Heiland onze lieve man, vader, behuwd- en grootvader

Marten Mostert

in de ouderdom van 80 jaren.

Groningen, 22 Febr. 1952.
Baanstraat 43.

G. G. Mostert-Dopper

Overveen:
C. Mostert
M. Mostert-Jacoby

Sydney:
E. J. Tepper-Mostert
J. H. Tepper

Groningen:
M. Strating
en kleinkinderen.

De teraardebestelling heeft op de Zuiderbegraafplaats plaats gehad.

Op Dinsdag 26 Febr. j.l. kwam het vrij plotseling verscheiden van onze erediaken, broeder

Frederik Wilhelmus Faber

Lange jaren was onze broeder een steunpilaar der Gemeente.
Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin. Deze overtuiging zij familie en Gemeente tot sterkte in dit verlies.

Het bestuur der
Bapt. Gemeente
Muntendam.

Wie wil

met N.B.J.B.ster, 35 jr., in de komende vacantie naar 't „Ouderen-kamp"?

Brieven onder No. 7-3 aan adm. De Christen.

JAARGANG 69 - Nr. 3096
VRIJDAG 14 MAART 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

„En wie zegt gij, dat Ik ben?"
Matth. 16 : 15.

De lijdensweken zijn aangebroken. Vindt u dat ook een beetje wonderlijk uitgedrukt? Zoiets als: de lente komt. Radio, pers, concertgebouw, zangverenigingen en vooral kansels zullen steeds meer ruimte en tijd met de weergave van het onuitsprekelijk lijden van het Lam Gods. De klok heit geen negen meer en de etalages raken vol met gele kuikentjes. De mensheid weet weer hoe laat het is.

Er is een groot gevaar in deze dingen. De schijnwerpers glijden zacht naar een Man, Die langzaam maar zeker op een verschrikkelijke dood aankoerst en het volk staat en ziet het aan. Ja, dat laatste is een uitdrukking uit die bewuste geschiedenis van 19 eeuwen terug en wellicht ook uit die van alle tijden. Het grote schouwspel neemt een aanvang en de passie-spelen, in diverse uitgaven, ontroeren de gevoeligen, die niet tot de onbeschaafde heidenen willen behoren. Misschien valt er zelfs hier of daar een traan en dat is toch wel het toppunt van meeleven. Uit diezelfde geschiedenis herinnert ge u misschien de woorden: Weent niet over Mij, maar over uzelf en uwe kinderen .... Want dit is geen schouwspel, waarin gij het hoofd schudt over zoveel lijden en de vuist tegen hen, die dat lijden veroorzaken. Hier heerst de misdaad, de zonde en moet gij, als gij nog zingen kunt, klagen: Van al de last dier plagen, met goddelijk geduld o Heer, door U gedragen, heb ik, heb ik de schuld.

U hebt gelijk als u zegt, dat het bovenstaande toch wel niet bij de nog hoger staande tekst behoort: „En wie zegt gij, dat Ik ben?" Ofschoon aan de andere kant juist velen, verdiept in lijdensmeditaties, in wezen niet verder komen dan: Johannes de Doper, Elia, Jeremias. Leiders, dapper, onversaagd, getuigend voor recht, en voor God. En daarom lijders, vervolgd en gedood. Martelaren die lichtend ondergingen. Hier is meer. „Gij zijt de Gezalfde!"

Gij zijt van God gezalfd. Gij zijt meer. Gij zijt de Beloofde, op wie de vaderen hoopten. Gij zijt niet de uiterste topprestatie onzer productie, want wij brengen het nooit verder dan de mens, een verduisterd en gebonden wezen, Gij zijt de Zone Gods, in onze wereld binnengekomen. Gij zijt de andere, de grote Beroerder aller vorsten en volken, de grote Verontruster, Die tronen en tempels ondermijnt en een einde maakt aan ons gerust bestaan. Ook daarom hebben wij U verwijderd en de merkwaardige dood aan een kruis laten sterven. En nog aldoor roept het hart van de mens: Weg met Hem! Weg met Hem! Hij is een Vreemdeling. Deze Ene is gekomen om als vreemdeling hier te wonen, en zoude Hij alleszins rechter zijn? Nu zullen wij U meer kwaads doen dan alle anderen. En daarmee bevinden we ons in het koor der Sodomieten.

Weert gij deze Christus? Verzet gij u tegen Hem? Wie heeft zich tegen God verhard en vrede gehad? Jezus van Nazaret, de Zoon Gods, spreekt u aan en ik zou willen horen wat gij Hem antwoordt. Hij keurt uw tranen, die gij heden schreit. Zijn ze ontsprongen uit meelijden met de Man onder en op het ruwhouten kruis of vallen ze op Zijn voeten, omdat gij denkt aan uw schuld, uw zeer grote schuld? Alleen in dat laatste geval zult ge uit een zalige diepte kunnen zeggen: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. Mijn Heiland en Heer!

HUIZINGA

Losse Schakels

De biecht De bladen melden dat nu ook in de Kerkprovincie Hannover (Duitsland) de gelegenheid om te biechten is opengesteld. Reeds vroeger was dat in Beieren reeds gedaan. — Het betreft — om duidelijk te zijn — in beide gevallen, de Evangelisch Lutherse Kerk. Luther was niet tegen de biecht als zodanig, maar bestreed de misbruiken, die er zich aan gehecht hadden. Toch is, en dat wel vanwege het misbruik, dat van de biechtstoel gemaakt werd, de biechtstoel uit de Duitse kerken verdwenen. Maar thans staat ze er dus in vele kerken weer of komt er binnenkort.

De biecht bijbels? Onder biechten verstaan wij het belijden van zonden ten overstaan van een mens, en dat om van die mens de verzekering te ontvangen, dat de beleden zonden vergeven zijn. Het gaat dus om de reiniging der ziel en de rust voor het geweten. Die

biechteling zoekt een goed geweten te verkrijgen. — Dat men zijn zonde belijdt tegenover hem, aan wie men zonde bedreven heeft, spreekt welhaast vanzelf. Toch zijn hierop allicht uitzonderingsgevallen, in welke het niet aan te raden is, een bedreven zonde de betrokkene te openbaren. Het zou kunnen zijn dat de biechteling kwam te staan tegenover zulk een volstrekte afwezigheid van begrip, dat de aangehoorde belijdenis slechts een uitbarsting van nieuwe zonden ten gevolge zou hebben. Zonden uit te lokken is echter geen goed werk. In welke gevallen het — althans voorlopig — beter is aan hen, aan wie men gezondigd heeft, die zonden niet openbaar te maken, worde in heilig overleg, vastgesteld met de geestelijke vriend, die men zijn vertrouwen heeft geschonken.

Waar de Bijbel zegt, dat we niet maar vergevensgezind moeten zijn, maar ook vergiffenis moeten schenken, veronderstelt hij, dat we elkander de misdaden belijden.

Maar aan een derde? Tot zover hebben wij het met het biechtvraagstuk niet moeilijk. Maar de moeilijkheid begint voor ons, Protestanten, dáár, waar er sprake is van het belijden van zonden ten aanhore van iemand, ten opzichte van wien we niet in overtreding waren. Waarom zouden we dat doen? Wat kan zo iemand ons nu zeggen? helpen? geven? We hebben toch allen een vrije toegang tot de troon der genade?

Aan de mens, tegen God Laten we ons duidelijk maken dat we, als we zondigen, we dat niet tegen mensen doen, maar altijd tegen G o d. Tegen mensen zondigen is in feite niet mogelijk. Als m e n s e n staan we allen naast elkaar. Waarom zou ik de vorm, die een ander zich stelt, voor mij moeten laten gelden? Waarom zou de ene wolf de andere niet mogen verslinden? *Nemen we de mens geheel op zichzelf, zonder achtergrond,* buiten elke afhankelijkheidspositie, dan is er geen moraal, geen overtreding, geen schuld. Zonde is — zegt Johannes — wetteloosheid, wetsontkenning. Maar wie van „wet" spreekt, heeft reeds boven de mens uitgeblikt, naar Iemand opgezien, die méér dan mens is, maar met Wien de mens „wel wat te maken" heeft — ja, met Wien hij het in laatste instantie alléén te maken heeft.

Daarom zondigt niemand, die een medemens kwaad aan doet, tegen die medemens, maar tegen die Ander, die *den* mens, de mens als mens, een wet stelde, welke degene, die de medemens kwaad aan doet, overtreedt.

Wie tegenover een medemens schuld bekent, doet dat uit eerbied (vrees) voor, en omwille van die *Ander*, die Hij in die medemens heeft aangerand. Wie aan een mens zondigt, staat voor de *God* van die mens schuldig. Daarom moet zijn belijdenis hoger op gebracht worden. Ze mag de getroffen medemens niet negeren, want *in hem* trof hij God, maar hij moet wel verdergaan en met de belijdenis van zijn schuld tot God komen, zal hij vrijschelding krijgen. Het reine geweten kan geen mens de mens geven.

Prediking en biecht De biecht is de persoonlijke handreiking, de geestelijke dienst, aan de enkeling bewezen. Op de prediking, die het Evangelie van zonde en genade aan allen verkondigt, moet volgen en aansluiten de toepassing van het gehoorde op de behoeften van de enkeling. Wat in de prediking in het algemeen, dat is: tot allen gezegd is, dat moet in het gesprek onder vier ogen, worden bevestigd en vruchtdragend gemaakt worden. Om het gesprek gaat het; om de reactie van de enkele ziel. Zij moet de aanklacht, die het Evangelie tegen haar inbrengt, beamen en zeggen: ik ben schuldig. Zij moet horen, dat God haar, juist háár, de schuld om niet vergeeft.

Men kan tegenwerpen, dat de enkeling zijn schuld in het verborgen aan God kan belijden en zich door Hem de schuld kan laten kwijt schelden. Dat is inderdaad waar. God wijst hem niet af. De weg ligt in Christus voor ieder open. Maar strict genomen kon dan ook wel de Evangelie-verkondiging ophouden, zodra de mensen de bijbel in hun bezit hebben. Daar kunnen ze lezen hetgeen God hun te zeggen heeft. Maar desondanks achten we het nodig, dat, waar het even mogelijk is, het Evangelie verkondigd wordt. Door gezanten liet God het de wereld indragen. De gezant kan de Boodschap, vervat in de Bijbel in het kort samenvatten. Hij mag niets zeggen, dat niet in de Schrift zou staan; hij heeft buiten de Schrift om geen enkele bevoegdheid. Hij mag slechts met menselijke stem, als mens tot mens, nauwkeuriger: als dienstknecht van Christus tót de mens vóór hem, zeggen, wat de Schrift tot de mens vóór hem zegt. Hij mag het Schriftwoord een levende klank geven. Hij mag „de stem" van de Heer zijn. Maar niet alleen de stem maar ook — en misschien mag dit nog minder vergeten worden — het oor van de Heer. Wat de mens te zeggen heeft als antwoord op de beschuldiging, die God tegen hem inbrengt, mag hij horen; kan hem toevertrouwd worden. Hij vangt dit op, hij hoort dit aan, niet als medemens, maar als één, die zich in Gods hoordienst weet. Hij hoort als een, diezijn oren Gode gewijd heeft; door wie God hoort. Wat de biechteling hem zegt, geldt niet hem, maar de in hem luisterende God en is de zondaar aan die G o d kwijt geworden. En overeenkomstig het Woord (en niet krachtens een nieuwe en speciale openbaring en niet krachtens een geheimzinnig ambt, een super-relatie tot God) mag de biechthoorder de biechteling Gods antwoord geven: u zijn de zonden vergeven! — God antwoordt alle berouwhebbenden, die hun zonden belijden, maar Hij antwoordt in die allen, de enkelingen. Ik ben zondaar: IK zondigde — *zijn MIJ mijn zonden vergeven?* Het is de Evangeliedienaar, die, wat voor iedere berouwhebbende waar, is, de bepaalde zondaar, de man, de vrouw vóór hem in hun concrete nood, verzekert. Het algemene antwoord moet persoonlijk gemaakt worden. Dat mag de christen doen, die gevraagd wordt, als Gods oor en Gods stem te willen fungeren.

Biecht-geheim Tot biechten kan niemand verplicht worden. En nog minder kan men iemand verplichten bij een bepaalde persoon te biechten. Het recht om, overeenkomstig het Evangelie, te horen en te spreken „alsof God door ons hoorde en God door ons sprak" zit aan geen ambt of kerkelijke aanstelling vast. Wel zal het regel zijn dat men bezwarende zonden bekend maakt aan de herder der gemeente en het vrijsprekend woord Gods uit zijn mond wil horen. Maar alle predikanten zijn geen herders. Een groot vertrouwen in de persoon zal uitgangspunt zijn van het biechten bij hem. Dat vertrouwen is er niet met de titel, die iemand draagt. Dat vertrouwen wordt geboren uit een persoonlijke verhouding. Het wordt verworven.

De broeder of zuster, die iemand een biecht hoorde spreken, staat onder een eeuwig zwijggebod. Wil de biechteling vroeg of laat zélf loslaten wat hij beleden heeft, zo blijft hij daarin vrij, maar de man, die hij het in vertrouwen vertelde, mag tegenover niemand ook maar zinspelen op wat hij gehoord heeft. Bij de bevestiging van predikanten en ouderlingen, die uit de aard der zaak het eerst dat vertrouwen zullen verwerven, dat tot biechten leidt, moest op deze plicht tot geheimhouding gewezen

mij dat doen ontmoeten". Ook kinderzegen was het geschenk van God, en onvruchtbaarheid werd eveneens aan het bestier Gods toegeschreven (zie Gen. 30 : 2). Werd de vrome gered uit de hand zijner vijanden, hij dankte er God voor, denk maar eens aan de bevrijdingsliederen die David zong. Ook het kwade kon door God gewerkt worden.

Enige voorbeelden. De Heere verstikte Farao's hart; òf de onverbiddelijkheid van Salomo's opvolger Rehabeam, die naar de stem van het volk niet wilde horen en sprak: mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden. Dit besluit van Rehabeam was van de Heere. „Alzo hoorde de koning naar het volk niet; want deze omwending was van de Heere" (1 Kon. 12 : 15). Waar zo het lot van de mens in Gods hand berust, kan het niet verwonderen, dat de mens zich van God afhankelijk weet en zich tot Hem wendt. Van Hem werd hulp en heil, raad en bijstand door het gebed begeerd. — Weten wij ons ook geheel van Hem afhankelijk? Hoe staat het lezer(es) met uw gebedsleven?

Krachtig was ook de voorbede van een Abraham (voor Sodom) en Mozes (voor Israel). Dat het gebed het offer vergezelde blijkt uit vele plaatsen. Abraham bouwde een altaar en riep de naam des Heeren aan, eveneens Izak (Gen. 26 : 25). Een zeer bizonder gebed — een liturgisch gebed — treffen we aan in Deut. 26. Het is tegelijk een belijdenis die werd afgelegd bij het brengen van het offer der eerstelingen. Allereerst hield het brengen „van de eerstelingen van alle vrucht des lands" in, dat God deze vrucht geschonken had, dat Hij was de Gever en dat deze vrucht van het land kwam dat God beloofd en gegeven had. De offeraar die in een korf zijn gave bracht sprak: „ik verklaar heden, dat ik gekomen ben in het land, hetwelk de Heere onze vaderen gezworen heeft ons te zullen geven". De priester plaatste daarna deze mand voor het altaar des Heeren en de offeraar had voor God te betuigen: „Mijn vader was een bedorven Syriër (een rondzwervende Arameër; Ridderbos vertaalt: een met ondergang bedreigde Arameër) en hij toog af naar Egypte...." (vs. 5).

Het gebed ging samen met dit offer! Van Samuel werd gezegd: „hij zegent het offer" (1 Sam. 9 : 13). Op de Grote Verzoendag werd bij het brengen van het zondoffer (de zonde-bok) een gebed als zonde-belijdenis uitgesproken. „En Aäron zal....al hun overtredingen, naar al hunne zonden, belijden" (Lev. 16 : 21).

Het is algemeen bekend, dat in later tijd door de Rabbijnen voorschriften werden gegeven, die bij het gebed in aanmerking moesten genomen worden. Daartoe behoren vooral de „tepillin", d.w.z. de stroken perkament, die met allerlei teksten beschreven waren, welke in een kokertje werden gedaan en bevestigd op de linkerarm en aan het voorhoofd — zulks naar het voorbeeld van Ex. 13 : 9 — bij het gebed aan te leggen.

Men kon overal bidden. In huis, in de tempel, in de „opperkamer" en deed dit door „met het aangezicht ter aarde te vallen" of op de knieën, ook staande met de armen uitgespreid. Later zoals ook Daniël deed met het aangezicht naar Jeruzalem gekeerd. (Een rabbi vertelde mij, dat hij ook altijd bad met het gezicht naar de richting van de heilige stad gewend.) Ten slotte werd ook vaak een *gelofte* gedaan. Bekend is de belofte die Jacob deed „wanneer God met mij geweest zal zijn....zo zal de Heere mij tot een God zijn". En niet minder is de gelofte van Jeftha bekend, waarover de lezer in Richt. 11 de bijzonderheden vinden kan. Daar zou nog bijgevoegd kunnen worden de gelofte die Hanna deed, om haar kind de Heere te wijden, wanneer Hij haar bede zou hebben verhoord. Deze geloften bekrachtigden het gebed en de vurige wens van de bidder! Helaas werd al te spoedig lichtvaardig beloofd.

Ook velen in onze tijd maken er zich aan schuldig. Bij de belijdenis belooft men „trouw" te zijn in alles wat ik hier niet stuk voor stuk zal opnoemen. Wat kwamer van terecht? „Wanneer gij de Heere, uw God een gelofte zult beloofd hebben, gij zult niet vertrekken (= uitstellen) die te betalen". In het boek Prediker (5 : 3) wordt bijna letterlijk diezelfde vermaning aangetroffen: „Wanneer gij een gelofte aan God zult beloofd hebben, stel niet uit die te betalen: want Hij heeft geen lust aan de zotten: wat gij zult beloofd hebben, betaal het".

D. SLORT.

E.C.U.-*nieuws*

Zendeling Andersen uit Denemarken

De laatste helft van de afgelopen week logeerde zendeling Andersen hier bij ons. Hij is op een rondreis door ons land langs onze Gemeenten, dus U zult hem ook wel zien en horen. Wat hij vertelt en door zijn filmen laat zien, is de moeite waard.

Zendeling Andersen is de pionier van het Deense Baptisten Zendingswerk in Urundi, in de Congo. Na enkele leerjaren bij de Zweedse zending begonnen hij en zijn vrouw in 1928 in dit district te werken. Twee mensen begonnen, zonder maar iets van de taal daar te kennen en thans?

Thans werken daar twaalf zendelingen en tellen de gezamenlijke posten ongeveer 2500 leden. Meer vertel ik U niet, de rest hoort U wel in Uw eigen Gemeente. Nog dit: in dat district kan nog veel meer gedaan worden, dan de Denen kunnen dragen. Zou het niet mogelijk zijn om als Hollandse Unie met de — even grote — Deense Unie samen te werken? Zijn er geen jongemànnen, die zich willen geven voor het zendingswerk? Er is nog veel te doen daar — en hoe lang zal Afrika nog open zijn? De communisten werken er al jaren erg hard. China is ook reeds gesloten.

De zaak van onze Koning heeft haast!

Twee mensen begonnen

God zegende het werk van zendeling Andersen op bijzondere wijze.

Welk een wonder, dat levens van zondige mensen tot zulk een grote zegen kunnen worden door de Heilige Geest!

Hebben de Denen zich vooral op *buiten*landse zending toegelegd, hun *binnen*landse zending schijnt zich niet zo sterk ontwikkeld te hebben als bij ons.

Slechts 4 jaar nadat de Denen in Urundi begonnen, startte in Holland de Commissie voor de Inwendige zending. In 1931 telden onze Gemeenten 3781 leden. Thans eindigde de statistie op 6631. In ruim 20 jaar een winst van 2850 leden. Natuurlijk kunnen we niet zeggen, dat deze vooruitgang aan het werk van de *Commissie* voor binnenlandse zending is te danken, maar wel aan de binnenlandse zending, die ***wij met elkaar*** in onze

Dagjesmensen betalen voor toegang tot de vergadering op Woensdag en Donderdag f 0,50 per dag, waarvoor hen dan ook weer het een of ander wordt verstrekt.

Zo dagjesmensen van een diner of lunch gebruik wensen te maken dan dienen zij rekening te houden met een dinerprijs van f 3,50 en een lunchprijs van f 0,75.

Dit zijn zo wel de voornaamste bijzonderheden, welke U wat ons werk betreft aangaan.

Wat U dus nu staat te doen is:

a. Opvragen aanmeldingsformulier bij Uw secr. der Gemeente.
b. Invullen, zo volledig mogelijk, van dit formulier.
c. Opzenden daarvan aan ondergetekende.
d. Betaling van deelnemersprijs op vermeld gironummer.

c. en d. dus voor 15 April a.s.

Wij wachten nu af, verwachten dat U ons bergen werk geeft te verzetten, door een stroom van aanmeldingen.

De commissie.

Secr. C. v. d. MEI,
Parkweg 31, Groningen.

Coevorden

Met intense belangstelling volgt men in Coevorden het pionierswerk dat in Hoogeveen wordt verricht. Wat een enorme activiteit is daar ontwikkeld door zo'n klein aantal leden. En wat in ons aller hart leefde, werd op een avond na een huissamenkomst openlijk uitgesproken.

„Wat ze in Hoogeveen doen, zouden wij dat hier ook niet eens kunnen proberen? Ook wij zijn klein in getal, maar leeft ook in ons hart niet een brandende gloed van ijver om de blijde boodschap van Gods genade door te geven aan een ieder die hier nog vreemd tegenover staat!"

Op Zondag 16 Dec. werd een adventsavond belegd, waar de Herv. kerk hun verenigingsgebouw welwillend voor afstond. Door middel van advertentie en raambiljetten was hier bekendheid aan gegeven. De zangkoren van Nw. Weerdinge en Emmen waren tot ons overgekomen om hun medewerking te verlenen. En door de voorgangers van de beide gemeenten: Ds Plevier en Ds Scholte werd het Woord gebracht tot de aanwezigen, waar gretig naar werd geluisterd. Iedereen was voldaan, zowel over de opkomst, als over hetgeen werd aangeboden. Aangemoedigd door dit succes werd besloten met deze arbeid door te gaan. Daar Ds Plevier zich door al te drukke werkzaamheden in Emmen en Valthe zich wel terug moest trekken, kwam de leiding alleen op Ds Scholte te rusten.

Maar toen bleek ook welk een enorm aandeel hij op zijn schouders had genomen en met welk een kracht hij de zaak weet aan te pakken. We waren allen verbaasd en enthousiast toen bekend werd welke plannen hij had en hoe ver ze al waren uit te voeren. In een persoonlijk onderhoud met de plaatselijke predikanten, was aan Ds Scholte gevraagd deze zomer aan de openluchtsamenkomsten mee te willen werken en reeds heeft hij in het Geref. jeugdgebouw op een „Instuif"-avond een dagsluiting mogen houden. Dit alles werkt enorm mee om bekendheid te krijgen en komt het werk ten goede. Wederom heeft hij het Herv. verenigingsgebouw ter beschikking weten te krijgen en door strooibiljetten werd een 2e evangelisatieavond aangekondigd, die op Zaterdag 8 Maart is gehouden. Nu waren tot ons overgekomen het muziekensemble van Musselkanaal, die door woord en lied hun getuigenis uitdroegen op zo'n voortreffelijke wijze, dat ieder a. h. w. ademloos luisterde. Zuiver klonk het glasheldere sopraantje onder begeleiding van haar accordeon en zo duidelijk was elk woord te verstaan. En met welk een aandacht werd naar Ds Scholte geluisterd toen hij sprak over het onderwerp: „Het geheim van het geloof". Maar al te vlug was de avond om en van alle kanten wordt ons nu reeds gevraagd: „Geeft u spoedig weer zo'n avond, dan kom ik ook".

Natuurlijk is dit voor ons een stimulans om door te zetten en we hopen na dit verslag nog eens gauw weer iets van ons te kunnen laten horen.

Uw brs en zrs te Coevorden.

Studerend in Amerika

Het was een eigenaardige gewaarwording na 7 dagen anders niet dan water om je heen op zekere morgen op te staan en dan land vlak voor je te zien. 'k Heb wel eens even aan Noach gedacht met al dat water om me heen. Maar nu waren we in Halifax (Canada). Terwijl de 550 Nederlandse emigranten en de 200 „displaced persons" ontscheept werden, mochten de reizigers voor New York de wal op. Het was toch enigszins opwindend te beseffen dat je nu een heel eind van Nederland en alles .... af was en te weten in een ander land te zijn. Halifax is op heuvels gebouwd, zodat de straten allemaal op- en af-lopen. We voelden ons echter direct een beetje thuis, toen we na veel zoeken eindelijk een Baptisten kerk vonden. De koster was juist de stoep aan 't vegen, zodat we de kerk konden bekijken van binnen. De verschillen vielen al direct op en deze zouden we later ook in de Amerikaanse kerk zien. Een groot podium met op de voorgrond de „pulpit" (grote lessenaar), daarachter de 3 „big chairs" (grote stoelen) voor de predikant, zangleider en eventuele gast, daarachter de plaatsen (banken of stoelen) voor het koor en de speeltafel van het orgel in het midden en daarachter, hoog in de wand, het doopvont met op de achtergrond de wand beschilderd als een landschap van de Jordaan; verder in de kerk de grote banken allemaal in een halve cirkel geplaatst en beneden het „basement" met de klaslokalen en keuken. Opvallend was verder nog de bizondere vriendelijkheid van de mensen, die we later ook overal in Amerika zouden ontmoeten.

Op een Zaterdagmorgen voeren we dan de Hudson op en werden de plaatjes inzake het Vrijheidsbeeld en de machtige wolkenkrabbers van New York werkelijkheid en begon er al een benauwd gevoel te komen. Voorheen alles zo klein en knus en nu alles voor je zo groot en geweldig. Ik vergeet nooit weer het ogenblik, dat ik om 9 uur ongeveer de grote trap afging, het laatste stukje van Nederland (de Zuiderkruis) en mijn taal moest loslaten en het grote, vreemde Amerika inging, bijna hulpeloos met mijn halfbakken Engels. Maar de nieuwe indrukken en belevenissen vroegen al direct alle aandacht, zodat de benauwdigheden op de achtergrond kwamen.

We werden opgehaald door mijn Oom en zijn vrouw in een grote blauwe wagen. Stel je voor in Nederland een boer, die maar zo een dag vrij kan nemen en je in zijn eigen grote slee komt afhalen met radio en alle andere „moderniigheden" in zijn auto. Onderweg maakten we ook al direct kennis met de overal langs de weg staande „lunchrooms" (enigszins te vergelijken met sommige van onze ijssalons; toonbank met vaststaande krukjes er voor). Je kunt er van alles krijgen. Suiker en room kun je zoveel in je koffie doen als je maar wilt.

's Avonds moesten we 't eerst naar de televisie-uitzending kijken. Daar ben ik de eerste keer al direct bij weggelopen, want de worstelpartijen, die er voor te zien waren, kwamen me zo grof en mensonterend voor, maar ook dat went.

Zo hadden we direct al kennis gemaakt met 3 verschillende dingen, die een belangrijke invloed hebben in het Amerikaanse gezin: de auto, die de Amerikaan uitnodigt er op uit te gaan, de lunchroom, waar men zo gemakkelijk heengaat, omdat men er voor weinig geld goed en gemakkelijk kan eten (beiden dus factoren voor de uithuizigheid hier) en dan de televisie, die de mensen wel meer in huis houdt, maar die nu omgekeerd de „wereld" in huis haalt en de omgang van de gezinsleden met elkaar in de weg staat. Er is weinig goeds voor te zien en het doet voor mijn gevoel veel schade aan de kinderziel. Er moeten echter wel christelijke programma's zijn, maar die heb ik nog niet gezien.

Ik moet al weer ophouden. Het was eigenlijk nog niet in Amerikaanse stijl, doordat ik iets van mijn gevoelens vertelde.

De volgende keer iets over het Amerikaanse leven, Chicago, enz.

De Uwe in dienst van de Heer,
NINKE BANDSTRA.

In „De Hand", die de Gemeente Haarlem haar leden en vrienden toesteekt, vonden we onderstaande wenken, waarvoor men in wijder kring dankbaar zal zijn.

Drie wenken aan allen die het goed menen met zichzelf

1 Als het Zondag is, slaap dan tot half 12 uur, zodat ge een ontbijt uitspaart. Dat is voordelig.

2 Als het Zondag is en het regent of sneeuwt of vriest, waag U dan vóór kerktijd niet op straat. Het is juist vóór kerktijd, dat de griep op zoek is naar slachtoffers.

3 Als het Zondag is en gij kiezen moet tussen visite, uitstapje, sport of sportvertoning aan de ene zijde, en de kerk aan de andere, kies dan in geen geval de kerk. Uw keuze geeft U het aureool van een verlicht mens.

Deze 3 wenken, door U in acht genomen, maken dat UW LOON ZEER GROOT ZAL ZIJN HIER OP AARDE.

1. Gij ontmoedigt de werkers en werksters in de gemeente en verzwakt de arbeid Gods op gevoelige wijze. 2. Gij maakt de Gemeente en het Christendom tot voorwerpen van spot, waarvan gij niets verneemt maar die de getrouwen naar het hoofd wordt geslingerd. 3. Gij plaveit voor Uzelf en Uw kinderen de brede weg die naar het verderf leidt.

Bonte Stenen

„HET IS GENOEG"

„Slaap nu voort en rust. Het is genoeg, de ure is gekomen" Mark. 14 : 41.

Die woorden „het is genoeg" staan er wat vreemd tussen. Wat was genoeg? Men kan er naar raden, maar zeker te zeggen waarop ze slaan, wát er op dat moment genoeg was, is wel niet mogelijk. Daarom kunnen we de woorden gemakkelijker aannemen in deze vertaling: „Het is ontvangen" n.l. het loon des verraads. Daarmede was de beslissing gevallen; derhalve gaat de Heer verder: de ure is gekomen; zie de Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der zondaren. Staat op, laat ons gaan: zie die Mij verraad is nabij.

VANWEGE DE SCHARE

Het is mogelijk dat we die schare, die de vier mannen verhinderd zouden hebben hun verlamde vriend tot de Heer te brengen (Mark. 2 : 4) wat gunstiger mogen beoordelen, want het kan zijn dat het de grote breedte van het bed was die hen verhinderde door de deuropening te komen. „In verhouding tot de deur" was het bed te breed. Dat zou er ook op wijzen, dat het een rijke man was, die er op lag. Voor dat groot zijn van het bed spreekt misschien ook het feit, dat vier mannen het droegen.

Mededelingen

HARLINGEN JUBILEERT: 7 Mei a.s.

Uitnodiging voor alle oud-leden en omliggende Gemeenten van de Gemeente Harlingen.

Willen allen die het grote Jubileumfeest van het 50-jarig bestaan der Gemeente wensen bij te wonen, op 7 Mei 1952, zich *voor 10 April a.s.* melden bij de secretaris der Jubileum-commissie: J. F. van Wier, Jacob Backerstraat 27, Harlingen.

Zij die nachtlogies wensen, moeten dit uitdrukkelijk er bij vermelden.

Komt allen zoveel mogelijk, opdat wij een grote en gezegende dag mogen hebben.

Het ligt in de bedoeling om de gehele dag dit feit te herdenken.

Namens de Jubileum-commissie,
J. F. VAN WIER.

Correspondentie

Men vrage mij niet, waarom ik mij niet weer beschikbaar stel voor de redactie van De Christen, wijl mijn niet herkiesbaar zijn slechts voortvloeit uit het door de Alg. Verg. voor een paar jaren genomen besluit a.g. de leden dezer redactie.

LOUW.

Leestafel

KARL BARTH OVER HET OORLOGSPROBLEEM, door G. J. Heering. Uitgave Nr 9 Hoofdbestuur „Kerk en Vrede". Amsterdam. Prijs 50 cents.

Onder de titel „Het gebod van God, de Schepper", heeft de bekende theoloog, Karl Barth, in het laatst verschenen deel van zijn groot werk over dogmatiek de vraag behandeld, hoe een christen zich in het leven heeft te gedragen. Daarbij komt ook de vraag aan de orde welke houding wij volgens het Woord Gods hebben aan te nemen inzake het oorlogsvraagstuk. Daarop geeft Prof. Heering, de Schrijver van het bekende boek: „De zondeval van het Christendom" in deze brochure zijn kritiek. Men kan het vraagstuk van zich afwijzen, maar het blijft om een oplossing roepen.

L.

DE NIEUWE BIJBEL-CONCORDANTIE.

Naar wij vernemen heeft de N.V. Uitgevers-Mij J. H. Kok te Kampen het initiatief genomen voor de uitgave van een CONCORDANTIE op de Nieuwe Vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap. Reeds geruime tijd zijn er voorbereidende werkzaamheden verricht. Thans is de arbeid zó ver gevorderd, dat binnenkort nadere bijzonderheden over deze uitgave zullen worden gepubliceerd. Het ligt in de bedoeling om deze nieuwe Concordantie spoedig te laten verschijnen.

In: IN GODS SMIDSE, buitengewoon boeiend geschreven door Tina Keller, vindt u een gemakkelijk leesbaar boekje over de oecumenische beweging. Ieder, die over de Wereldraad van Kerken iets wil of moet zeggen en bang is voor ingewikkelde lectuur, kan hier terecht. „Het boekje is bedoeld voor jongeren, maar niet minder voor ouderen, voor allen die voor de eerste maal met het oecumenisch werk in aanraking komen en voor hen, die er wel eens „de klok over hoorden luiden"." Zeer hartelijk aanbevolen.

Boekencentrum N.V. te Den Haag brengt het in aantrekkelijk omslag in de handel voor de prijs van f 2.50. Koopt en leest het.

HUIZINGA.

P.S. Twee drukfoutjes, die bij herdruk voorkomen kunnen worden:
Op blz. 19: faith, op blz. 51: fontein.

Ingezonden

„RENDERLOO"

Nu denkt U misschien: ha, die ontwaakt uit z'n winterslaap. 't Wordt voorjaar!

Van een winterslaap is geen sprake geweest. Het hele huis is een en al actie geweest in deze koude maanden. Zo'n 30—40 mannen hebben er de hele winter hun thuis gevonden en brachten heel wat werk en drukte mee. O ja, ook ping, ping, ping, zoals dat soms heet.

Maar tegen 1 April moeten ze ruimte maken voor de stroom van zomergasten. Natuurlijk, huismoeders, U hebt gelijk, eerst nog de grote schoonmaak, die ook enkele weken vraagt.

Het eerste Renderloo-jaar is boven verwachting goed geweest. Wij zijn daarvoor dankbaar en met te meer vertrouwen gaan we de toekomst in.

Er waren weken, dat er 140 mensen in en om ons huis woonden. Daar kwam wat voor kijken!

Dank zij veler hulp konden we al die mensen bergen. Maar 't was toch in sommige dingen nog wel erg behelpen. Maar in één jaar kan niet alles meteen in de puntjes zijn.

Wij doen een beroep op U allen, Renderloo te blijven steunen, ook in dit jaar. De jongelui zullen U weer een Vriendenkaart aanbieden. U weet wel, net als verleden jaar. Toen hebt U samen meer dan 8000 gulden gegeven. Dat was heel veel. Wij danken U nog eens heel hartelijk.

'k Moet wel even dit zeggen: Dat U verleden jaar iets gaf, ***betekent helemaal niet, dat U dit nu weer moet doen!***

U is daarin volkomen vrij.

Maar heeft het werk van „Renderloo" de liefde van Uw hart, omdat het is een werk in dienst van de Heer, toon ons dan Uw medeleven, door ook dit jaar „Vriend van Renderloo" te zijn. Het minste dat U voor zo'n kaart kunt geven is één gulden. Een limiet naar boven is er niet. En hoe eerder de hypotheek verdwijnt, hoe beter. Helpt allen mee.

De korting van 10 % geldt ook dit jaar, maar daarom gaat het U immers niet? Dat is alleen maar „mooi er bij".

Let U vooral op de kampfolder, dat U die in handen krijgt. Want ook U bent deze zomer hartelijk welkom op „Renderloo".

Namens de prop.-commissie,
L. SPEELMAN—KRUIT.

Advertentiën

Wie helpt de administratie aan het tegenwoordige adres van Wed. T. de Jonge, voorheen O. Schuttingskom 66, ROSWINKEL en van Mevr. v. d. Weide, voorheen Carnisselaan 119 b, ROTTERDAM? Graag rekenen we op de medewerking van belangstellende lezers.

Bij voorbaat onze dank!

De administratie.

JAARGANG 69 - Nr. 3097
VRIJDAG 21 MAART 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Het volgen van Jezus

„En Petrus volgde van verre...."
Luc. 22 : 54b.

Terwijl Jezus bloed zweet in de hof van Gethsemané, slapen Zijn getrouwen. Alleen Judas is wakker, maar die kan er dan ook beter van worden. 30 zilverlingen is een niet te versmaden bedrag! En zo verraadt Judas aanstonds zijn Meester met een kus. Sterke mannenhanden grijpen toe, binden Jezus en voeren Hem weg. En alle volgelingen nemen de benen en eclipseren in het veilige donker van de nacht.
Alle?

Simon, de enige

Een is er, die niet helemáál van de kook is: Simon Petrus. Hij is het, die Zijn Meester gezworen heeft dat ook al zou iedereen er van door gaan, hij dat in geen geval zou doen. En zie nu eens, hoe hij zijn woorden waar tracht te maken. Eerst heeft hij al zijn zwaard getrokken om het voor Jezus op te nemen. Toen het hem onmogelijk gemaakt werd, op die manier verder op te treden, heeft hij naar andere middelen gezocht om zijn beminde Meester te redden. En nu: nu volgt hij van verre.

Simon is hier wel een zeer gunstige uitzondering. Laat men dat nooit vergeten, als men hem die 3 maal herhaalde verloochening in de schoenen schuift. Simon zou nooit tot deze daad gekomen zijn, als hij even angstig geweest was als zijn collega's.

Godsdienst Privaatzaak?

Simon Petrus volgde dus. Hij maakte echter één fout: Hij volgde van v e r r e! Hij houdt zich op een afstand, hij bekent geen kleur, kiest geen partij. Hij wil wel bij Jezus zijn, maar een ander mag het niet merken.

Heel gewoon overigens, die afstand en dat stiekume gedoe, ook in onze tijd. Duizenden Christenen zien Godsdienst als een privaatzaak, een zaak voor het eigen hart, waar een ander niks mee te maken heeft. Zoiets is overigens ook veel te lastig. Men komt je dan met zulke vervelende vragen aan boord, dat je rood kleurt van schaamte, en ziet je aan voor iemand die niet helemaal toerekenbaar is. Nee, als de Christen-handelsreiziger op pad is, is hij alleen maar de vlotte zakenman, meer niet. En als die Christen-arbeider in de fabriek is, is ie *alleen maar de leuke moppentapper en de royale* cigaretten-weggever, maar zijn getuigenis geeft hij niet weg. Dat is allemaal voor de Zondag en de besloten kring. En je kunt er toch een even goed Christen om zijn?

Maar dat kun je nu juist niet!
Omdat Simon Petrus van verre volgt, geheimhouding betracht, verloochent hij aanstonds zijn Meester. Het een is de consequentie van het andere. En dat zal allen zo vergaan, die hun Christenzijn angstvallig verbergen onder een brede lach of een goede mop, en die niet openlijk voor de dag komen met hun geloof.

Niet gewaakt

Simon Petrus verloochent zijn Meester, doordat hij van v e r r e volgt. En dat hij Jezus op een afstand volgt, vindt zijn oorzaak daarin, dat Hij in de hof *niet met Jezus gewaakt en gebeden heeft.* Hij heeft niet geworsteld, maar geslapen.

En dat heel het Christendom van vandaag zo'n armetierige indruk maakt, zou dat ook niet komen, omdat het niet samen met Jezus w a a k t en b i d t?

Wf.

kan zeker niet altijd worden toegeschreven aan bijkomstige dingen, onze aard betreffende, maar zal zeker dikwijls liggen aan het gemis van de overstelpende vreugde, aan het machtig zich bewegen van de Geest in onze harten, aan het bruisen van het leven in onze zielen.

„Niet verhinderen" Paulus zegt dat men niet moet verhinderen om in tongen te spreken. (I Kor. 14 : 39.) Daarin kan men een zekere geringe waardering van deze gave horen. De uitdrukking kan echter ook verstaan worden als voortvloeiende uit de aard en oorsprong van het spreken in tongen. Het was een spontane Geestesen levensuiting. Ze borrelde van zelf op. Daarom „niet verhinderen" niet stoppen, niet terug dringen. Maar dit wil niet zeggen, dat de spreker in tongen de zelfbeheersing verloren zou hebben of zich zou mogen „laten gaan". Hij moest zijn beurt afwachten en wanneer er geen uitlegger was, dan moest hij zwijgen. (I Kor. 14 : 27 en 28.) Hij moest zijn geest dus onder contrôle houden en mocht zijn gevoelens maar niet, met een beroep op de Heilige Geest, de vrije loop laten. De vreugde die hem overstelpte mocht er niet met hem van door gaan, bewust en verantwoordelijk leven niet uitschakelen.

Waar dat in later tijd gebeurde, vonden onstichtelijke en ontstichtende dingen plaats.

Is het spreken in tongen dus symptoom, dan vrage men zich af of in alle gevallen, bij alle personen en in alle tijden dezelfde geestelijke geladenheid zich ook juist op deze wijze zal openbaren. Anderzijds bouwe men uit deze overweging geen bunker om armoede aan Geestesleven te vergoelijken. Naar de ene kant moet men niets forceren en naar de andere kant geen armoede verheimelijken.

Profeteren Grote waarde voor de opbouw der gemeente kent Paulus toe aan het profeteren. (I Kor. 14.) Wat is dat: profeteren? Met voorspellen is het niet uitgeput. Voorspellen is er zelfs geen wezenlijk bestanddeel van. Een profetische toespraak kan geheel ontbloot zijn van voorzegging. — Profeteren is het leven zien door de ogen van God, van Boven uit. Het Boek der Openbaring is niet daarmede gekarakteriseerd dat het een op de feiten vooruitlopend verhaal is, maar dat het een hemelse visie geeft op het wereldgebeuren. Profeteren is spreken van de toekomende eeuw wereld uit. Wie profeteert heeft dáár zijn standpunt; hij beoordeelt het hiér en nú waargenomene van daar uit. Als een, die is overgezet en wien de ogen geopend zijn, spreekt hij. En omdat de gemeente erfgename der toekomende wereld is, wordt zij door deze „levensschouw" gesticht. De profeterende spreekt „vermanend en bemoedigend" (I Kor. 14 : 3). Hij maant Gods kinderen af van de dingen, levensgewoonten en levensvormen dezer wereld. Door zijn woord legt God als de armen om de Zijnen en beurt ze uit de wereldse levensverbanden en trekt ze naar zich toe. Sprekende van uit de toekomende wereld, waarin Gods kinderen hun levenswortels en hun toekomst hebben liggen, ondersteunt hij hen tot het dragen van de moeite van het bestaan in een wereld, die de hunne niet meer is, hun innerlijk leven vreemd geworden is. Daardoor zal het woord van de profeterende zeker vooruit-wijzend zijn; een toekomst-onthullend karakter dragen. In zoverre is goede prediking altoos profetisch. Het is opmerkelijk, dat geen prediking, waarin het profetische ontbreekt, die niet ingaat op de betrekking, de spanning, die er is tussen het leven van Gods kinderen in de huidige, aardse werkelijkheid én hun leven in de nieuwe werkelijkheid, in welke ze in Christus verankerd zijn, bevredigt. Men noeme dit de paranese in de prediking. Een preek, die zuiver en alleen leerrede is laat een gevoel van onvoldaanheid achter. Men zou kunnen zeggen dat het profetische karakter der prediking uitkomt in de toepassing. Het Woord komt van Boven, het betreft de dingen die Boven zijn, maar dan niet zo dat deze dingen los van het leven-van-nu er boven blijven zweven, maar op dat leven licht werpen, het aangrijpen en het zijn gevaarlijkheid ontnemen. Wie in tongen spreekt geniet de heerlijkheid der toekomende wereld, en wie profeteert maakt haar krachten werkzaam (Hebr. 6 : 4 en 5).

L.

Verwachting

Wat verwachten wij? In het algemeen kan men zeggen: wat er nog niet is, wat nog niet gezien noch getast wordt. Wij verwachten wat nog toekomstig is, onze verwachting is onze *hoop*. Verwachting werpt de blik vooruit! Wij verwachten, hetgeen dat naar onze overtuiging komen zal.

Verwachting is er *niet* zonder innerlijke overtuiging, *zonder geloof*. Ik kan onmogelijk iets verwachten, waarvan ik niet innerlijk overtuigd of zeker ben. Laat ik dit met een voorbeeld toelichten.

Ik verwacht niet, dat deze wereld er beter op wordt, want ik geloof dat niet. Ik geloof het niet, omdat de bijbel van deze wereld een schilderij ophangt, dat niet in lentekleur, maar in herfsttint zich aan ons voordoet.

Ik verwacht, hetgeen ik geloof. Zonder geloof verwacht ik niet en heb ik ook niets te verwachten. Zonder geloof is zonder Christus, zonder Christus is zonder hoop.

Voor een wereld *zonder Christus* is geen hoop, *geen verwachting*.

Het is een bizonder voorrecht van degenen, die de Heere Jezus kennen, dat zij verwachting hebben, hoop hebben. Wat verwachten zij?

a. Wat verwachten wij voor het toekomende, voor de naaste toekomst hier in dit leven?

b. Wat nà de dood tot de komst van Christus?

c. Wat verwachten wij bij de komst van Christus?

I. Wat verwachten wij voor de dag van morgen, voor de naaste toekomst?

Wij leven bij de dag en wij kunnen niet zeggen, wat er morgen geschieden zal! In één enkele dag kan er zoveel veranderen. Des morgens kunnen we „met gejuich" ontwaken en des avonds is er „het geween". — Is er dan geen verwachting voor de dag van morgen?

Wij verwachten, dat Hij gisteren en heden, heden en morgen Dezelfde zal zijn. Wij verwachten, dat Hij even *getrouw* zal zijn en *zorgzaam*, dat „Hij ons verzadigen zal in de morgenstond". Hij, Christus is onze dagelijkse verwachting, *hier en nu* onze toevlucht, onze hoop!

Laat ons praktisch zijn. Zusters met uw zware huiselijke taak, broeders met uw plichten van elke dag, voor de dag van morgen is Hij uw enige hoop! Verwacht van Hem de wijsheid, de kracht, de moed voor het verzorgen van uw gezin. Verwacht van Hem uw hulp en wijsheid bij de opvoeding uwer kinderen. Misschien hebt ge een moeilijk leven, een ongelovige man, misschien een lastige vrouw. Ge moogt verwachten: volharding en steun van Hem, van Christus, uw verwachting.

II. Wat verwachten we *nà de dood?*

Ook dan zijn we niet zonder verwachting. „Mijn vlees zal rusten in hope!" Job sprak er van, dat Hij, Christus, eens over het stof zal opstaan. „Hij zal ten laatste over het stof opstaan". Onze verwachting nà het sterven is *onze opstanding!* Wij hebben de hoop der opstanding, voor de Sadduceërs een ergernis; voor de mens die Gods Woord niet gelooft een dwaasheid. — Vanwege die hoop, die verwachting, had zich Paulus voor Agrippa te verantwoorden.

Wij lezen in Hand. 26 : 7: over welke hoop ik, o koning Agrippa van de Joden wordt beschuldigd. Wat? Wordt het bij ulieden ongelooflijk geoordeeld, dat God de doden opwekt?

Ook in het graf zijn we niet zonder hoop. Wij verwachten *de opstanding der doden!* In het algemeen wordt in de kerken de algemene opstanding geleerd en wordt het voorgesteld alsof alle doden tegelijk opstaan. Het wil mij voorkomen, dat dit niet geheel juist is.

Duidelijk is, dat er een opstanding is *ten leven* en *ten verderve.* In Dan. 12 : 2: „En velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen *ten eeuwigen leven* en *genen tot versmaadheden* en tot *eeuwige afgrijzing.*

De Heere Jezus leerde aldus: „Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in dewelke *allen, die in de graven zijn,* Zijne stem zullen horen en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis". Joh. 5 : 29.

Toegegeven moet worden, dat uit deze aangehaalde woorden niet bewezen kan worden een *tweetal* opstandingen, die door een tijdsruimte gescheiden zijn. Doch dit wordt ons wel nader geleerd in de H. Schrift. — Wij komen tot de klassieke plaats, die handelt van de opstanding. 1 Kor. 15. Paulus leert daar: maar een iegelijk in zijn orde. — Het doet denken aan een leger, dat is onderverdeeld in afdelingen. — Een iegelijk in zijn orde: de eersteling Christus, *daarna die van Christus zijn.* Zij zijn het, die eerst zullen opstaan, want Christus' opstanding ligt reeds in het verleden. *Wij verwachten* de opstanding van hen, *die van Christus zijn.* Dat is de eerste opstanding en daarna komt de laatste afdeling: „*daarna* zal het einde zijn". Johannes beschrijft ons, hoe het duizendjarig rijk ligt tussen de eerste opstanding en de laatste.

Maar de overige der doden werden niet weder levend (of leefden niet) totdat de duizend jaren geeindigd waren. Deze is de eerste opstanding. Wanneer onze uitleg juist is, is er *geen algemene opstanding,* maar een eerste en tweede, door het duizendjarig rijk gescheiden.

Ook Paulus stelde de opstanding voor als verlopend in gedeelten.

Wij verwachten de opstanding der doden, allereerst dergenen, die in Christus en van Christus zijn, en nog later, de opstanding der overigen.

Wij verwachten *met het sterven bij Christus te zijn!* Paulus werd gedrongen door twee dingen. Hij wilde gaarne nog wat leven, hier op deze wereld. Hij wilde dat, om nog te kunnen arbeiden voor de Heer, nog zielen te kunnen winnen. Hij dacht niet aan een rustige oude dag, met een goed pensioen of steun van Dr Drees!

Het leven had voor hem maar één betekenis, voor Christus arbeiden! Anderzijds wilde Paulus ook dit leven wel vaarwel zeggen. „Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste."

Het is een onoplosbaar probleem, dat we deze beide verwachtingen met elkaar moeten verenigen. Enerzijds is er de verwachting van de opstanding der doden. Dan is met het sterven alles ten einde, tot *die* dag. Anderzijds is er de gedachte, van het *tot Christus* heengaan.

Wij laten deze beide gedachten rustig naast elkaar staan. Het wordt van ons niet gevraagd, deze beide standpunten tot één te verenigen. Wij buigen ons in het geloof onder de Schrift, in de wetenschap, dat Gods Woord waarheid is. Ging ook niet de moordenaar aan het kruis, met Jezus in het paradijs?

III. *Wat verwachten wij bij de komst van Christus?* Wij verwachten bij Zijn komst de opstanding. Wij herinneren nog eens aan het woord van Christus: „de ure komt, in welke *allen,* die in de graven zijn, *Zijn stem* zullen horen".

De Zoon des mensen zal de doden uit de graven roepen, zoals Hij eens met macht Lazarus uit het graf deed opstaan! Bij de komst van Christus, „in een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin, want de bazuin zal slaan, en de *doden zullen onverderfelijk opgewekt worden".*

Zij die de komst van Christus zullen meemaken, zullen *veranderd* worden. De gestorvenen zullen opstaan! Dat was het, wat Paulus schreef aan de Thess. „want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem des archangels en met de bazuine Gods nederdalen van de hemel: *en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan!*

Wij verwachten bij Zijn komst onze opstanding! Wij verwachten *een nieuw lichaam!* Het verderfelijke zal de onverderfelijkheid aandoen. Het sterfelijke zal de onsterfelijkheid aandoen! Het zal zijn „een overkleed worden". Het is de *verandering van ons vernederd lichaam,* opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam! — Is dit alles nu van praktisch belang?

Vele mensen kennen de bezwaren van het lichaam. Ieder heeft zo zijn eigen lichaamskwalen. In de bijbel worden ze ons meer malen getekend. — Is het niet een rijke troost te weten, een bemoediging te weten, dat eens de lichaamskwalen en -gebreken, zullen ophouden te bestaan?

Dat eens ons lichaam *zonder* gebreken zal zijn! Moet het ons niet helpen getroost ons kruis te dragen!

Welk een troost: eens zullen wij *altijd* met de Heere zijn, dáár wordt uw hopend verlangen vervuld! — Geeft deze verwachting niet weer glans aan het leven?

Sterkt het niet in de aardse strijd? —

Wij verwachten Christus, onze Heer! Wij verwachten de eerste opstanding, de altijd-durende gemeenschap met Hem, een leven in een nieuw lichaam. De verlossing van *zonde,* pijn en leed! Doch onze verwachting reikt nog verder. Wij lezen daarvan in 2 Petr. 3 : 13.

„Maar wij verwachten naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont! — En die op de troon zat, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw!"

Wij verwachten niet alleen de verlossing van het *schepsel,* maar van de *schepping.* Zo zal openbaar worden, de verlossende macht van het kruis van Christus, van het *woord* des kruises, van het evangelie der genade Gods!

God heeft in Christus de wereld op het oog, schepsel en schepping. Welk een heerlijke verwachting!

Wat heeft deze wereld te verwachten? Tot hiertoe hebben we gesproken over onze verwachting, de verwachting van de Gemeente. Wat heeft de wereld te verwachten?

Leen Hem een tientje . . .

Verkeerd zegt u. Niet Hem, maar hem, met een kleine h. Maar een broeder meent het oprecht. En dan leent hij niet. Hij geeft het Hem. Kreeg een lange brief van deze broeder. Maar hij kan toch weten, dat het niet ons ideaal is om al maar kerken te bouwen. Het gaat om de gemeente! Daarvoor werken wij elke dag. Hij weet ook hoe fijn het is een eigen huis te kunnen bewonen. Hij zelf zocht lang naar een huis. Nietwaar, wat is een gezin zonder woning, een vrouw zonder eigen keuken bijv. Je kùnt wel een vrouw hebben, zonder woning, beter dan omgekeerd zelfs, maar het begon pas recht toen hij en zij alleen een eigen bedoening hadden. Dat is nu wat wij graag willen. De kerk is geen hoofdzaak, maar een gewichtige bijzaak. — Een zeer humoristisch briefje van een dochter, die „onder moeders vleugels" naar de dokter moest, terwijl moeder de zucht slaakt: „Ik had er een tientje voor over, als hij niks vond". Niet achterlijke dochter haakte in en dank zij haar gezondheid hier dat tientje! Meer zulke patienten? — Andere zuster, in ziekenhuis, kan maar een gulden zenden en doet dat. Heel veel dank. En haakt u maar voor de bazar. — Moeder zendt het tientje maar vraagt niet te vertellen hoe het bijelkaar kwam. Dat is nou echt jammer. Wat had ik graag van de spaarpotten der spruiten en de gaten in hun kousen verteld. Gegroet, ouders en kinderen! En nu de verantwoording: K. te H. f 10,—; H. te H. f 10,—; M. te S. f 10,—; K. te H. f 1,—; S. te L. f 10,—; M. te G. f 10,—; V. d. L. te W. f 2,50; R. te H. f 10,—; H. te H. f 10,—; E. te A. f 5,—; V. K. te S. f 10,—; H. te D. f 10,—; (voor de 3e maal, nu voor de dochter!) F. te D. 3 x f 10,— = f 30,—; B. te S. Q. f 20,—; B. T. te D. f 100,—; en aan allemaal hartelijke dank. Mij dunkt, men kan zijn geld moeilijk beter besteden. O ja, denkt u eraan mij even te schrijven, wat dat was voor een ding, dat iemand mij zond? Zie vorig nummer. Giro voor de volgende medebouwers: 503419. We hebben nu in totaal f 5950,07, plus altijd nog de 3 aand. U.B.S. Halen wij de 10000? Natuurlijk. Wanneer?

Andere week verder.

Volksparksingel 27. HUIZINGA.

Deze wereld, die in het boze ligt: *wacht de mens der zonde!*

Wij verwachten de Zoon, — zij verwachten de „Uebermens", de kracht-mens, een potentaat, die de wereld zal regeren. En deze mens der zonde zal komen, als het meesterwerk van Satan! De god-loze mens, die in God een concurrent ziet. *Van deze mens der zonde* schrijft Paulus: *„de Zoon des Verderfs,* die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd of als God geëerd wordt, alzo dat hij in de tempel Gods als een God zal zitten, zichzelven vertonende dat hij God is".

Deze *anti-christ,* de hoop der wereld, zal echter *teniet gedaan* worden. Bij de wederkomst van Christus, zal het rijk van de anti-christ worden vernietigt, en op de puinhopen van dat rijk, zal het *eeuwig* onbeweeglijk Koninkrijk van Christus verrijzen.

Het *uitzicht,* dat de goddelozen hebben is somber, zij zullen *verloren gaan!* Een kracht der dwaling zal zich van hen meester maken, omdat zij de waarheid van het evangelie niet hebben aangenomen.

Tegen deze somber-zwarte achtergrond, zien we de heerlijkheid onzer hoop. Hoe goed is het, ons onze rijkdom bewust te worden. Ons „onze hoop", onze verwachting voor ogen te stellen. Wat kan het hart meer versterken? Wat kan ons meer gelukkig maken!

Wij danken het aan Christus, door wien wij kinderen der verwachting zijn!

D. SLORT.

Zendingsrubriek

Zoals in „De Christen" reeds werd bericht verblijft onze adspirant-zendelinge zr Fenny Vorsteveld momenteel in Antwerpen. Zij schrijft U het volgende:

Ik ben weer wat ingeburgerd in Antwerpen. Daarom ga ik U nu het een en ander vertellen. Het gaat Gode zij dank mij goed.

Het verschil tussen Brussel en Antwerpen is nogal groot. Iedereen spreekt Vlaams en als ze onder elkander aan het woord zijn kost het de Hollandse oren wel moeite om het gesprek te kunnen volgen. Om maar niet te zeggen, dat ik het bijna niet bij benen kan....

De Vlamingen zijn heel vriendelijke en behulpzame mensen.

's Zondags ga ik nog al eens ter kerke in de gemeente van Ds van de Riet van de Belgische Evangelische Zendingsgemeente. Het is een fijne gemeente en ik heb reeds het genoegen enkele van de leden daar te kennen.

Op de nieuwe school te Antwerpen is alles zo wat op de oude voet doorgegaan met dit veschil, dat we naast het Frans „koloniaal" onderricht krijgen. Vanzelfsprekend zijn de lesuren langer en we hebben een berg werk te verzetten. We komen haast tijd te kort .... Maar de lessen over Afrika mogen er zijn. Historie, de ontwikkeling van Afrika enz., weer een andere leraar vertelt en doceert over de hedendaagse Congo en haar problemen, die zich daar kunnen voordoen. We mogen vragen stellen en hiervan wordt er natuurlijk druk gebruik gemaakt.

In Maart hopen we een klein examen af te leggen. Daarna wordt de cursus vervolgd aan het Tropisch Medisch Instituut.

Gaarne wil ik mij hier en zr Brongers in Brussel in Uw aller gebeden aanbevelen. Het is geen gemakkelijke tijd wat we in Belgie door te brengen hebben, doch de Heer is getrouw en Hij zal ons ook leiden, nu en altijd.

Met hartelijke groeten
FENNY VORSTEVELD.

De zendingstournee van Ds Andersen

Als U deze regels leest, zal Ds Andersen uit Denemarken vrijwel aan het einde van zijn tournee door onze gemeenten gekomen zijn.

Maandag 3 Maart arriveerde hij te Amsterdan en hij werd daar opgevangen door Ds Bakker en schrijver dezes voor de U.Z.C.

18 Gemeenten zal hij met zijn filmen en filmapparaat bezoeken.

De Amsterdamse gemeente had de primeur. Het was een goede avond met sfeer.

In Rotterdam—C leidde de secretaris der Zendingscommissie de zendingsavond en ds Andersen liet enthousiaste geluiden over de ontvangst horen die hem in diverse gemeenten ten deel was gevallen.

Hoe kan het ook anders?

Ja, deze Deense broeder heeft heel wat te vertellen over de Congo. Hij was immers de nestor van de Deense Baptisten zending en de „vader" van het zendingsveld in Urundi.

De filmen zijn aardig en vooral de film over het leprosenkamp is zelfs bepaald aangrijpend. Ds Andersen vertoont ook een kleurenfilm.

Woensdag 26 Maart eindigt zijn tournee te Staveren.

Voor de gemeenten, die hij niet bezoekt en het is vooral spijtig voor Treebeek, omdat de voorgestelde datum deze gemeente niet schikte, het volgende:

7000 Deense Baptisten hebben zorg te dragen voor een bevolking van twee millioen op hun zendingsterreinen. Momenteel hebben zij in Urundi een zendingsstaf van 11 personen, waaronder een ziekenhuis met dokter en zusters en natuurlijk zendelingen.

Momenteel zijn er in Denemarken een kleine tiental adspirant-zendelingen. De vraag, die thans in de Deense gemeenten druk besproken wordt luidt: Is het wel verantwoord om deze begaafde mensen uit te zenden? We kunnen hun gaven en krachten heel goed in het moederland gebruiken....ook hier is er nog heel wat te doen....

Deze vraag hebben de Deense Baptisten als volgt beantwoord: De zending *gáát voor!* In Denemarken kan men heel gemakkelijk in kennis komen met het Evangelie indien men daarvoor zich maar de moeite en inspanning geeft; in Urundi heeft men daartoe *niét* de gelegenheid. Daar *móét* het Evangelie nog verkondigd worde n

Waarom organiseert de U.Z.C. de tournee van Ds Andersen?

Evenals het in de zomer van het vorig jaar met het bezoek van Dr en Mevr. Carrington het geval was, beoogt de Zendingscommissie daarmee niets anders dan om onze gemeenten het besef bij te brengen ook een open oog voor de buitenlandse zending te hebben. De Unie van Baptisten gemeenten heeft niet alleen aan het eigen land te denken, doch ook aan hen in de verten, die nog verstoken zijn van het Evangelie.

Laten we elkander goed begrijpen. De leden van de U.Z.C. weten heel goed, dat wij zeer zeker eveneens een taak hebben in het eigen land. Daar zorgt de E.C.U. wel voor, doch daarnaast hebben we met elkander naar ons beste vermogen ook een opdracht voor het buitenland en wel voor de heidenwereld in de meest dwingende zin des woords.

Daarom nodigt de U.Z.C. zendelingen van bevriende zendingscorpora van tijd tot tijd uit om U duidelijk te maken, dat de Hollandse Baptisten eveneens het zendingsbevel hebben te gehoorzamen.

Mag schrijver dezes tenslotte eindigen door Uw aandacht te vestigen op het gironummer van de Administrateur der U.Z.C.? Het nummer is 5 2 3 0 1 9. En het is nog steeds ongewijzigd Willemstraat 9, Sneek.

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Broederschapsdagen

15—16 October '52 te . . . .?

Broeders Voorgangers, het vorige jaar hebt gij ondergetekende op gebruikelijke wijze tot secretaris uwer broederschap bevorderd. Welnu, wie kaatst moet....de secretaris verwachten.

Daar gedurende de vorige conferentie de rondvraag niet meer aan de orde kon komen, heeft u ook geen gelegenheid gehad voorstellen te doen voor de agenda van 1952.

Vóór 13 April a.s. kunt u uw wensen voor de agenda bekend maken, en indien mogelijk zal daar rekening mee gehouden worden.

Voor de Gemeenten. U ziet hierboven een vraagteken? Broeders en zusters in de gemeente te...., u kunt dit leesteken wegnemen.

Het vorige jaar ontving de gemeente te Utrecht ons met veel liefde. Welke gemeente kan ons dit jaar ontvangen?

Uw schrijven s.v.p. te richten aan:

H. PLEVIER,
Roessinghstr. 7, Emmen.

Gemeenteberichten

STEENWIJK

Hier zijn de maaiers, wij willen gaan
en straks in de glorie van de Meester staan.
Wij willen helpen in het laatste uur
om schoven te zaam'len voor 's Hemels schuur.

Met dit doel voor ogen trok onze Jeugd Zondag 2 Maart naar Meppel om daar te zingen en te spelen op de eerste huissamenkomst die we daar mochten houden bij één der broeders in huis. We hadden een goede middag. Er werd gezongen, er werden enkele getuigenissen gegeven en onze Voorganger br G. Bouritius hield een korte toespraak. Dat Gods Geest de daar wonende broeders en zusters aanport blijkt wel hieruit dat ze ons vroegen om spoedig terug te komen. En als u dit leest is onze tweede bijeenkomst zeer waarschijnlijk al achter de rug.

Broeders en zusters, een vraag rest mij nog: bidt voor ons, bidt voor de samenkomsten in Meppel en bidt ook voor de Jeugdafdelingen, opdat ze door mogen gaan of er mee mogen beginnen om uit te gaan en dan in gebed en in daad en woord samen te strijden. Dan kan het niet anders of wij zullen Zijn zegen ervaren en dan kunnen wij ook tegelijkertijd God danken.

Met br. groeten,
D. HARTKAMP.

Uit ons Unie-bureau

Vanuit Leeuwarden maakt men er mij vriendelijk opmerkzaam op, dat de redactie van het bericht in een vorig nummer aangaande de afgevaardigden der gemeenten naar de Unie-vergadering misverstand zou kunnen wekken betreffende het aantal afgevaardigden. Daarom wil ik hier duidelijkheidshalve de bestaande regeling nog even weer vermelden. Deze is: de gemeenten kunnen voor de eerste 100 leden of gedeelte daarvan 2 afgevaardigden zenden, voor elke 100 leden méér of gedeelte daarvan 1 afgevaardigde. Dit wil dus zeggen, dat een gemeente van bijvoorbeeld 200 leden 3 afgevaardigden kan zenden en een gemeente van 201 leden 4 afgevaardigden, het ledental gerekend volgens de statistiek per 1 Jan. 1952.

Overigens is het nu wel voldoende bekend, dat uiterlijk 31 Maart de voorstellen der gemeenten voor de agenda der Unie-vergadering als ook de candidaten voor de diverse vacatures bij het Unie-secretariaat bekend moeten zijn; de afgevaardigden kunnen dan ook meteen meegedeeld worden, doch dit kan nog tot uiterlijk 14 April. Natuurlijk berichten de gemeente-secretarissen op *afzonderlijke* vellen mij de voorstellen, de candidaten (mét hun schriftelijke toestemming) en de afgevaardigden. Dat is nodig voor de goede gang van zaken.

Op 2 en 3 April komt de Unie-Commissie in vergadering bijeen te Hengelo. Dit is de voorjaarsvergadering ter voorbereiding van de Unie-vergadering. Broeders en zusters, uw voorbidding zij mee een oorzaak van wijs handelen en van voortvarende arbeid in ons gemeenschappelijk Unie-werk!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

E.C.U.-*nieuws*

Nagekomen bericht

Muntendam

Op zijn bekende gulle manier schrijft Ds Hekhuis zojuist, dat Muntendam Zondag 23 Maart a.s. zijn extra-E.C.U.-collecte hoopt te houden. Ds Hekhuis was in 1932 de eerste secretaris van de Binnenlandse Zending en het zal zijn hart goed doen, als zijn Gemeente en alle andere Gemeenten in ons Vaderland hun grote liefde voor het evangelisatiewerk tonen.

Nog maar één keer

Volgende week mag de E.C.U. voor het laatst in „De Christen" over geld schrijven. Dan moeten we de zender sluiten, niet uit gebrek aan stroom, maar andere instanties moeten dan hun beurt hebben. Over onze verdere belevenissen mogen we U natuurlijk steeds vertellen.

Er is nog een klein aantal Gemeenten, dat mij niets liet horen of — voorzover mij bekend — ook nog niets zond. Verschillende van hen hielden zich vorig jaar puik, zodat we alle hoop hebben, dat ze hun linkerhand niet laten weten, wat hun rechter doet, maar dat het toch wel dik in orde komt. Om misverstand te voorkomen meld ik ze hier even: Alkmaar, Amsterdam, Almelo, Daarlerveen, Deventer, Den Haag O., Musselkanaal, Nieuwe Pekela, Noordbergum, Pernis, Rotterdam Zuid, Ter Apel, Treebeek, Winschoten en Zandbulten. Mag ik nog iets van U horen, broeders?

God zegene Uw arbeid!

Arnhem, 17 Mrt 1952. BROERTJES.

»Renderloo«

Een oude wens gaat in vervulling . . . .

Ongetwijfeld herinnert u zich nog het artikeltje, van de Presidente der Ned. Bapt. Vr. Bew. van enkele weken geleden, waarin een kamp werd aangekondigd voor onze Huismoeders en alleenstaande Zusters en wel van 5 tot en met 9 Mei én 12 tot en met 16 Mei. In mijn gedachten heb ik ze bezig gezien in de gezinnen, allemaal trachtende Moeder over te halen er eens een weekje heerlijk tussen uit te gaan. Moeder heeft gezegd er nog eens over te zullen denken en het is er bij gebleven! O zeker, we kennen al de bezwaren maar ál te goed: Ik kan niet zo lang weg, wie moet voor de kinderen zorgen, wat komt er van het gezin terecht als ik er maar zo uit ga, wie zal hiérvoor zorgen en wie dáárvoor en dan nog de reis en verblijfkosten en toch zouden we er nog eens op aan willen dringen al het mogelijke te doen, opdat moeder er eens een paar dagen tussen uit kan. Als we werkelijk willen dat ze eens een paar dagen gaat genieten hier te midden der bossen, straks als het Voorjaar is geworden en de natuur zich tooit met lichte tere kleuren en het op „Renderloo" nog zo heerlijk rustig is, gaat het zeker! en aan de Huisvaders zouden we willen vragen: Zou het nu heus niet mogelijk zijn om u enkele dagen te redden? Of, is er niemand die tijdens de afwezigheid een handje kan helpen? We geloven zeker, dat er niet tevergeefs een beroep op „Zusterhulp" gedaan wordt!

Er is ook nog het te betalen kampeld en de reiskosten. We hebben het kampgeld zo laag mogelijk gehouden. Verder: We kennen meerdere brs autobezitters, die toch zeker gaarne bereid zullen zijn voor het vervoer uit en thuis te zorgen. Wij hier op „Renderloo" popelen van verlangen om onze zusters het zo goed en aangenaam mogelijk te maken. Natuurlijk doen ze géén corvee!

Uit ervaring weten we, dat er zeer vele moeders zijn, die nooit werkelijk met vacantie gaan, zo zonder kinderen en uit de gesprekken met velen het verlangen er naar wel geproefd. Broeders en zusters in de Gemeenten, maakt het mogelijk. Ge zult hier mee eens een echt goede daad doen!

L. SIESLING.

Aanmeldingen: Mevr. Reiling—Hornstra, Drouwenermond J 144, post Stadskanaal.

Opmerkelijke cijfers

In het Augustus-nummer van de Reformed Journal geeft Rev. Harry R. Boer interessante cijfers over de groei der verschillende Amerikaanse kerken en trekt daaruit enkele zeer belangrijke conclusies.

Het gehele artikel overnemen gaat niet, daarom nemen we slechts enkele cijfers en gedachten die ook voor ons Nederlandse Baptisten van belang zijn.

De bevolking van Amerika nam gedurende de laatste kwart eeuw toe met ongeveer 30 %.

Het ledental der verschillende kerken nam toe met 51.6 %.

Hieruit valt dus de verblijdende conclusie te trekken dat het ledental der kerken in totaal *sterker is toegenomen* dan de nationale bevolking.

Op merkelijk is dat de grote „modernistische"*) invloeden zeer sterk zijn, maar met 30.1 % toenam en dus maar net de bevolkingstoename kon bijhouden.

Het is in Amerika een eigenaardig verschijnsel dat het zuiden in het algemeen veel rechtzinniger is gebleven dan het noorden en in dit verband stuiten wij op zeer opmerkelijke verschillen in de getalsverhoudingen. Dit geldt zowel van Presbyterianen als van de Baptisten.

De Presbyteriaanse kerk in de Noordelijke Staten nam slechts toe met 26.8 % en bleef dus zelfs bij de algemene bevolkingstoename ten achter.

De zuidelijke Presbyterianen, namen echter toe met 44.9 %.

Bij de *Baptisten* is het verschil nog groter, de noorderlingen groeiden slechts met 22.7 %, terwijl de zuidelijke Baptisten een toename vertoonden van niet minder dan 91.8 %. Bij hun nam dus het aantal leden 3 x zo sterk toe als de bevolking in het algemeen.

Ik moet van verdere opmerkingen afzien. Laten we biddend arbeiden en bewaren het goede pand ons toevertrouwd, tot heil van menige mensenziel. Tot opbouw van de Gemeente die wij liefhebben.

Mstr. J. R. F.

*) We zetten dit woord tussen aanhalingstekens omdat we menen dat het in Amerika een andere inhoud heeft dan hier te lande. E.R.

Correspondentie

B. B. te A. Waarde br, ik ben geschrokken van een uitdrukking in Uw artikeltje. Er zijn termen, die men in verband met de gezegende Persoon van onze Zaligmaker niet mag gebruiken — al is het ook in negatieve zin. — Wat Uw opmerking betreft over de betekenis van des Heeren dankzegging in Matth. 11 : 25, al zou de Heer er voor gedankt hebben, dat de gaven en krachten, waarmede Hij Zijn discipelen had uitgerust voor de wijzen en verstandigen verborgen waren, zo geeft de omgeving van de tekst geen steun aan die opvatting.

L.

Boekbespreking

24 PAASLIEDEREN voor een zangstem met pianobegeleiding. Bewerking en toonzetting door Adr. C. Schuurman; uitg. J. N. Voorhoeve, Den Haag. Pr. f 3.90.

Het moet mij direct van het hart, dat de kennismaking met deze bundel mij vele mooie uren heeft geschonken. In deze bundel treft men naast bekende ook geheel onbekende, zowel oude als nieuwe liederen aan. Beide, eenvoudige en daarnaast nummers, die meer capaciteit van zanger(es) en begeleider vragen, vinden we hier bijeen, maar steeds zijn ze mooi! Over de begeleiding nog een enkel woord. De toonkunstenaar heeft deze bedoeld voor de piano. Daarmee moet wel rekening gehouden worden, vooral waar de melodie omrankt is door allerlei muzikale figuren. Voor huiselijk gebruik zijn er echter ook meerdere liederen, die ook door orgel of harmonium kunnen worden gesteund. — Het laatste nummer noemde de toondichter een proeve van een bewerking van een prozatekst uit de Heilige Schrift (I Cor. 15) voor gemeente, koor en orgel. Voorwaar een zeer bescheiden aanduiding van de componist voor een zeer mooi werk, dat we niet minder dan de andere liederen gaarne ter bestudering en uitvoering aanbevelen. Kortom, een zeer aanbevelenswaardige uitgave!

BRANDT.

Ds Niemöller over Rusland

Op 15 Jan. j.l. sprak Ds Niemöller in de aula van de Oberschule te Göttingen voor ongeveer 2000 mensen over zijn reis naar Moskou. Een bepaalde zinsnede wil ik u niet onthouden. Hij zei: „Van bijzonder groot belang is, dat er in de Orthodoxe Kerk in Rusland meer gepreekt wordt dan vroeger. Vele mensen in de gerationaliseerde Sovjetstaat hebben zich aangesloten bij de Baptisten Kerk, die nu 3.200.000 leden heeft, omdat zij daar in de preek geestelijk voedsel kunnen vinden".

Tot zover Ds Niemöller. Dit woord heeft ons hart verblijd. Het toont ons opnieuw, dat het woord van God onder ons als Baptisten een ruime plaats vindt. Geen wonder, dat onze geloofsgemeenschap vele zegenrijke en grote predikers gekend heeft. Noemen wij slechts de namen van: John. Bunyan en Spurgeon, de prins der predikers.

Dat Gods Woord vooral in de dagen van druk en moeite, duisternis en dood tot troost en kracht is, een ware bron van het Nieuwe leven in Christus, wordt steeds weer bewezen.

Dat God onze brs maar moge zegenen en tot rijke zegen stellen, hier en in Rusland en overal elders in de wereld, zij ons voortdurend gebed.

„Onze Gemeentebode", Hengelo (O.)

JAARGANG 69 - Nr. 3098
VRIJDAG 28 MAART 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

De Kern van het Evangelie

Want zo wie zijn leven zal willen behouden die zal het verliezen. Maar zo wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal het vinden.

Matth. 16 : 25.

Deze woorden vormen de kern van het Evangelie.

Zij drukken duidelijk uit, waar het in de grond van de zaak om gaat.

Zij zijn gesproken door Jezus na dat gesprek met Zijn discipelen, waarin Hij zeide, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem en veel lijden van de ouderlingen en overpriesters en Schriftgeleerden en gedood worden en ten derde dage opgewekt worden.

Het ging daar over de weg ten leven. En toen kwam door het protest van Petrus het grote contrast in het licht.

Petrus zeide: gedood worden? dat zal U geenszins geschieden. Petrus dacht zich de voleinding van Jezus leven in de bekroning van het aardse leven een voleinding in aardse pracht en praal, zoiets als het leven van de grote koning Salomo.

Was Jezus niet Davids Zoon, en was niet aan Davids Zoon een heerschappij in heerlijkheid toegezegd?

De gedachtengang van Petrus is die van de natuurlijke mens. Het is de gedachtengang van de natuurlijke evolutie. Men denkt zich een ontwikkeling van schoonheid en heerlijkheid vanuit de bestaande toestand.

Een voortschrijdende ontwikkeling op basis van de bestaande toestand. Men tracht de mens te verbeteren en tot ontwikkeling te brengen.

Maar zo is het Evangelie niet.

Jezus heeft door de weg, die Hij Zelf is gegaan, zo duidelijk aan het licht gesteld, dat het niet is een doorgaande ontwikkeling van het aardse leven tot iets hogers, maar dat het Evangelie is: het aardse leven heeft geen toekomst, het moet een einde hebben. Het moet in de dood en inplaats daarvan en dus niet als daaruit voortkomende, moet komen een nieuw leven geboren uit de Hoge, geboren uit God.

Het hogere leven is dus geen ontwikkeling uit het lagere. Het is geheel iets nieuws, omdat het uit God geboren is.

Uit de weg, die Jezus is gegaan, voor ons, blijkt zo duidelijk de grote tegenstelling tussen het oude en het nieuwe leven. Het oude moest volstrekt in de dood.

Jezus' lichaam was volstrekt gestorven. Het was niet zo, dat daar nog een vonkje leven in zat, dat later bij de opstanding weer is aangewakkerd en weer tot leven gekomen is. Het lichaam was niet schijndood maar volstrekt dood en bij de opstanding gaf God dat lichaam een geheel nieuw leven.

Het werd een verheerlijkt lichaam. Het was een nieuwe schepping.

Bij de opstanding stond Jezus op als de nieuwe Mens der opstanding. Hij was de eersteling.

De opstanding was voor ons.

De weg, die Hij daarvoor was gegaan, door de dood, is Hij voor ons gegaan, opdat wij deel zouden hebben aan de opstanding. Opdat dat voor ons ook eenmaal mogelijk zou zijn.

Daarom wordt Jezus in de Schrift ook genoemd de tweede Adam. Door de opstanding is Hij als het ware de stamvader van een nieuwe mensheid, n.l. de kinderen Gods.

Kinderen der opstanding, waarvan God zegt, dat die de beelde Zijns Zoons deelachtig zullen worden.

Rom. 8 : 29 „Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd de beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen".

En nu zegt de Heiland het zo duidelijk in de tekst, dat Zijn weg ook onze weg moet zijn.

Immers Hij zegt in het voorafgaande vers: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zich zelve en neme zijn Kruis op en volge Mij.

Er is in de tekst: wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal hetzelve vinden, een schijnbare tegenstelling. Immers, hoe kan men het leven behouden wanneer men hetzelve verliest?

Hieruit blijkt duidelijk, dat hier sprake is van twee verschillende dingen, twee verschillende soort levens.

Het leven, dat gevonden moet worden, is het ware, eeuwige leven. Gelijk de Heiland zegt: Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.

Om dat eeuwige leven dus te vinden, moet het andere leven verloren worden en dat is het oude, natuurlijke leven.

De Heiland zegt het hier zo duidelijk, dat het eeuwige leven nooit een voortzetting kan zijn van het oude.

Het oude moet sterven, wil het nieuwe daarvoor in de plaats komen.

Wie dit goed inziet, begrijpt ook, dat wij door goede werken nooit dat andere leven kunnen verkrijgen.

De Schrift zegt: het oude leven is en blijft, als zijnde uit Adam geboren, aards, het nieuwe leven is echter uit God geboren heeft dus een geheel andere oorsprong, is uit de Heilige Geest geboren.

Wij moeten ook het volgende bedenken.

Voor Christus was de weg door het lijden en de opstanding niet nodig om van zonde bevrijd te worden.

Hij is de Zone Gods en wat Hij gedaan heeft, deed Hij voor ons.

Voor Hem was een vernieuwing van de Geest niet nodig. Hij was Zelf God.

Voor ons is echter beide nodig, en een nieuwe geest en een nieuw lichaam, n.l. het opstandings-lichaam, dat wij eenmaal bij de opstanding zullen hebben.

Maar hoe is de weg voor ons? Hoe komt het heil in Christus tot ons? Dat zegt n.l. onze tekst.

Deze tekst spreekt eigenlijk over de bekering.

Immers hier is sprake van een geestelijk proces.

Het gaat hier om het willen behouden van het oude leven en het willen verliezen daarvan.

Jezus zegt: gij moet uw oude leven niet willen behouden, gij moet het willen verliezen om Mijnentwil en dan zult gij dat ware eeuwige leven vinden, dat Ik voor u bereid heb.

Het gaat hier dus om iets, waar onze wil bij te pas komt en dat kan alleen tijdens ons leven.

De tekst betekent dus niet zoiets als: wij moeten eerst sterven en dan zullen wij in de hemel het hemelse leven ontvangen.

Neen, hier wordt gesproken van een geestelijk proces tijdens ons leven hier op aarde, n.l. de bekering.

Het spreekt er van, dat wij ons leven niet moeten willen behouden, maar het moeten willen verliezen, om uit Jezus hand een nieuw leven te ontvangen.

Onze wil, maar ook ons geweten komen er bij te pas.

Wij moeten n.l. overtuigd zijn van onze zondigheid van het oude leven, dat hiervoor geen hoop meer is, omdat het de dood verdient en in de dood moet.

Wij moeten overtuigd zijn, dat tenzij wij van Jezus het leven ontvangen, wij reddeloos verloren zijn.

Daarom zegt Jezus: die zijn leven, n.l. zijn natuurlijke leven zal willen behouden, die zal niets overhouden.

Omdat dat leven geen hoop heeft en ten dode is opgeschreven.

En die dit erkent dat het nodig is uit Jezus hand een nieuw leven te ontvangen, door genade, die zal ook uit Zijn hand dat eeuwige, hemelse leven ontvangen.

Door de bekering ontstaat een nieuw begin, reeds tijdens ons leven.

Het is een wederom geboren worden, waarover Jezus sprak tot Nicodemus: Tenzij iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan.

En het nieuwe geestelijke begin valt samen met het begin van het afsterven van het oude.

Het nieuwe geestelijke begin valt ook samen met de vergeving der zonden.

Wij ontvangen van God een nieuw leven en God gedenkt het oude niet meer, d.w.z. Hij gedenkt onze oude zonden niet meer, ze zijn vergeven.

Tegelijk met het ontstaan van het nieuwe zijn wij der zonde gestorven.

God bekrachtigt dit zo mooi in de doop.

Het is een handeling. De oude mens wordt begraven in het watergraf, als het ware in het graf ter ruste gelegd en de nieuwe mens staat op.

Hier hebben wij ook weer de gelijkenis met de dood en de opstanding van Christus.

Het ligt in dezelfde lijn, n.l. geen voortschrijdende ontwikkeling, maar een einde van het oude en het maken van een nieuw begin.

Het is heerlijk, dat dat nieuwe reeds hier op aarde begint. De Schrift zegt: (1 Joh. 3 : 2) *nu* zijn wij kinderen Gods.

En dat is niet alleen een naam, maar het is een werkelijkheid. Het is een leven, zoals een kind een levende werkelijkheid is.

Het is niet alleen maar een naam, maar het kindschap Gods is een gevolg van het wederom geboren worden, waarover Jezus tot Nicodemus sprak. Het is dus een werkelijke geboorte en geboorte is leven.

Er wordt zo veel gesproken in de kerken over het in de hemel komen.

Men doopt de kinderen vroeg, uit angst, dat zij niet in de hemel zullen komen. Dit gaat uit van de onjuiste gedachte, alsof het heil eerst komt na de dood.

Alsof het heil niet hier ontvangen wordt maar eerst na de dood in de hemel. Dit is een miskenning van het Evangelie. De Schrift zegt: *nu* zijn wij kinderen Gods, m.a.w. wij worden het niet eerst na onze dood in de hemel.

Maar dit kindschap is natuurlijk nog niet de eind bestemming, waarom de Schrift ook daarop laat volgen-Het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen :

Paulus spreekt ook over de openbaring der kinderen Gods, waarop de schepping wacht.

Dit is de opstanding, wanneer dat kindschap ook een nieuw lichaam, n.l. het opstandingslichaam ontvangen zal hebben. Dat opstandings-lichaam is er al door de opstanding van Christus.

Het is merkwaardig, dat bij de hemelvaart van Christus dat Lichaam is meegegaan naar de hemel.

Daarom zegt de Schrift ook, dat het in de hemel als een schat voor ons wordt bewaard.

Van Hem zullen wij dat nieuwe opstandingslichaam ontvangen. Wij zullen het ontvangen uit de hemel.

Wij moeten hierbij dus niet denken aan het stoffelijk overschot, dat in het graf wordt gelegd bij ons overlijden.

Ons vlees en onze beenderen vergaan en daaruit zal geen nieuw lichaam ontstaan, maar geen nood, want ons lichaam zullen wij ontvangen van God uit de hemel.

Ook hier geldt het weer: met het vlees is het voorgoed afgelopen.

Uit de oude beenderen zal geen nieuw lichaam ontstaan maar het nieuwe zal komen van Christus, uit de opstanding van Christus, Die met een verheerlijkt lichaam uit het graf is opgestaan.

Dit alles is, wanneer wij het bedenken, een groot wonder, maar het is heerlijke werkelijkheid, doordat Jezus het voor ons heeft verkregen.

Hij heeft door Zijn lijdensweg voor ons die eeuwige verlossing teweeggebracht.

En hiervoor komt Hem eeuwig toe lof en dank en aanbidding. Amen.

PAETS.

ADRESWIJZIGING

Het penningmeesterschap van de Bapt. Gemeente te Almelo berust thans bij J. Meijer, Tuindwarsstr. 20.

Losse Schakels

Uitgetreden In October j.l. is de Rooms Katholieke priester Abbé Massin met ongeveer veertig personen, allen leden van de parochie of St Séverin te Parijs, uitgetreden uit zijn Kerk. Het waren vooraanstaande werkers van een „Geestelijk Research Team" en na langdurig overleg en bestudering van het Evangelie zijn ze tot deze daad gekomen. De uitgetreden groep heeft de naam aangenomen van „Gemeenschap der Christelijke hope" en in een verklaring rekenschap afgelegd van zijn daad. De Aartsbisschop van Parijs heeft thans de excommunicatie bekend gemaakt van Abbé Massin als „ketter en scheurmaker".

Vrije Evang. Gemeenten De Bond van deze Gemeenten gaf wederom, na deze uitgave voor enkele jaren te hebben stopgezet, een handboekje uit. In het orgaan van deze Bond worden enkele cijfers uit dat boekje aangehaald die we hier doorgeven. In tien jaren kwam het aantal gemeenten van 30 op 38 en het aantal belijdende leden van 5281 op 6646. De redacteur voegt er aan toe: „We zijn dus wel geen groot lichaam, maar gezien het karakter van onze gemeenten is dit te verstaan".

„Wie Deli zegt...." De Vrije Evangelische gemeenten, die een mooi stuk zendingswerk doen op Sumatra, vertellen daarvan in het bijvoegsel van hun blad „Ons Orgaan" de „Samosir Bode". Van de hand van de zendeling ds Bos, die daar weer is heen gegaan, verscheen in het Nr van 22 Febr. j.l. een zeer leerzaam art. over de verandering, die zich ingevolge van de gebeurtenissen der laatste tien jaren, in Indonesie hebben voltrokken. Wat Deli aangaat, zo blijkt uit zijn art. wel duidelijk, zijn deze veranderingen de bevolking en de zending zeer ten goede gekomen. De gronden worden nu nuttiger gebruikt en de zending heeft nu kansen, die haar tijdens ons koloniaal bewind, in Deli althans werden onthouden. Het schrijft deze dingen

> „omdat de voorlichtingsorganen in Nederland er dikwijls weinig behoefte aan hebben om tegenover een steeds toenemende beperking van onze mogelijkheden op handels- en ondernemingsgebied in bepaalde delen van Indonesie en de daaruit eventueel voortspruitende economische nadelen, de winst aan geestelijke waarden te plaatsen, die de ontwikkeling der dingen in deze gebieden voor de bevolking met zich meebrengt. Voor ons, zendingsmensen echter, die nimmer onze blik op deze landen hadden gericht met het oog op geldelijk winstbejag, liggen de zaken toch wel heel anders."

En verder:

> „Immers, in heel dit uitgestrekte gebied („het rijke Deli") was het tijdens het koloniale bewind praktisch uitgesloten, dat zich het Christelijk geloof hier op grote schaal zou kunnen uitbreiden."

Het is nuttig op deze lichtzijde van „ons verlies" te letten en acht te slaan op de winst, die er uit voortgekomen is voor bevolking en zending.

Zending Gedurende de laatste tien jaren zijn de kerken in Duitsland niet in de gelegenheid geweest zendelingen uit te zenden, maar thans is men er mee begonnen weer contacten op te nemen met de oude zendingsvelden. — Jaarlijks gaan er, sedert het einde van de oorlog 935 zendelingen van Canada en de Ver. Staten naar de zendingsvelden. Dat is tweemaal zoveel als in de jaren voor de laatste wereldoorlog.

„Gans Israel" Onder de stellingen, opgenomen in zijn proefschrift: Het hart (Leb, Lebab) in het Oude Testament, heeft Dr F. H. van Meyenfeld ook deze een plaats gegeven.

> „Gans Israel" in Rom. 11 : 26 duidt niet de Nieuw-Testamentische gemeente uit Joden en Heidenen tezamen aan, maar het Joodse volk als gekerstende natie."

Dr van Meyenfeld is Ger. Predikant en gepromoveerd aan de Vrije Universiteit te Amsterdam en de aangehaalde stelling is daarom in dit proefschrift des te opvallender. Of ze is aangevallen weten we niet. Bij ons rees, bij het lezen van deze stelling, slechts de vraag of de Apostel, toen hij schreef dat „gans Israel" *behouden* zal worden, hetzelfde voor ogen had staan als wij bedoelen, wanneer we spreken van een *gekerstende* natie. We weten wel dat er gekerstende volken zijn, maar menen dat die volken daarmede nog niet behouden zijn. Gekerstend is een mens en is een volk, wanneer het leven onder de normen van het Evangelie gekomen is. Behouden in Nieuw-Testamentische zin is toch slechts de bekeerde, de wedergeboren mens én dát „volk" dat uit zulke enkelingen bestaat.

En wordt het dan niet een beetje moeilijk de woorden „Gans Israel" op een natuurlijk volk te laten slaan? We willen maar tot nadenken stemmen.

L.

ZAND en ZAAD

Natuurlijk vind ik het mooi dat Zand en Zaad gelezen wordt. Ik geloof wel, dat ik niet altijd glashelder redeneer. Een broeder heeft in het nummer van 14 Maart een zin gelezen, die hem voor een vraag stelde. Deze zin: David en Bathseba zijn onderwerpen voor de bioscoop geworden en sikkelvormig staan millioenen maaiers van de dood op de rand van Europa. De eerste helft van de zin schijnt niet bij de tweede helft te horen. Maar dat is slechts schijn. Het ging mij om het zwijgen van des Heren gemeente aan te duiden. Het maar aan zich voorbij laten gaan van wat zij toch niet veranderen kan. De bedoeling was er op te wijzen, dat we soms alleen maar kunnen komen tot een protest. Nu vermoed ik dat de grondbetekenis van het woord protest niet is dat je ergens tégen getuigt, integendeel: voor! Voor de waarheid. Wat die millioenen maaiers betreft, ik dacht aan de tientallen divisies, die van het noorden langs het westen van het Europa naar het zuiden, en van Spanje tot Turkije, opgesteld staan om de nog meerdere honderdduizenden mannen uit het hart van ons werelddeel op de een of andere dag vol ontzetting te bestrijden. Misschien dacht onze broeder, toen ik schreef: sikkelvormig, alleen aan Rusland. Ik dacht evenzeer aan de sikkel van Scandinavië tot Turkije. Wie huivert niet, wanneer hij deze sikkels ziet? Zijn wij verantwoord met alleen maar te huiveren?

Een andere broeder tast terug op wat ik schreef in het nummer van 22 Februari j.l. Zijn eerste bezwaar geldt de wereldraad van kerken. Nu zijn zijn nadere aanduiding[illegible] voor de bedoelde raad niet voor publicatie geschikt e[illegible] zou mijn broeder willen vragen of hij denkt

dat de Geest des Heren hem zulk een oordeel liet uitspreken. Of hij zich zelf wel op de hoogte gesteld heeft van de doelstelling en het werk van bedoelde raad. Waarschijnlijk heeft hij nu en dan iets gehoord of gelezen bij de bestrijders. Daar is niets op tegen mits men ook deze raad zelf door de publicaties gelegenheid geeft een en ander te vertellen. Hij leze: In Gods smidse van Tina Keller of Wereldconferentie Amsterdam 1948.

Deze broeder is van mening, dat wij aan de Overheid een verzoek moeten richten tot vrijstelling van alle Baptisten van de militaire dienst. Nu kan een broeder, wanneer hij meent, dat hij daarmee een godvruchtig werk verricht voor de gemeenschap, deze zaak het best aanhangig maken in de gemeente, waarvan hij lid werd door Gods genade. Wanneer die gemeente zich kan aansluiten bij de gedachten en gevoelens van haar lid, dan kan zij zulks ter kennis brengen van al de gemeenten middels de Algemene Vergadering. De daar vergaderden hebben de gewoonte om zich gezamenlijk te bezinnen op grote en kleine vragen.

Deze broeder wil ook protesteren tegen vergaderingen van de UNO op Zondag, alsmede tegen de feesten, die Limburg binnenkort zal vieren, onder meer ook op Zondag, in verband met het zoveeljarig bestaan van de Staatsmijnen, waarbij onze chr. regering tegenwoordig zal zijn. Broeder, dat chr. kunt u gerust weglaten. Ik heb zo de indruk, dat een groot deel van onze regering er zelfs geen prijs op stelt. We moesten maar nooit over chr. regeringen spreken. En ook niet over Zondagsrust. Wat is de Zondagsrust, voorzover nagestreefd, anders dan een arbeidspauze voor het werkzaam deel der natie? En in die pauze wordt gespeeld. Wat moet de mens ook anders? Hij heeft immers niets. Tenzij hij een gelovige is, die in het midden der gemeente de naam des Heren wil loven. Daartoe kunnen wij toch niet de ongelovige dwingen. Laat hem dan de Zondag vullen met wat hij wil. Wij kunnen geen Godsregering uitroepen of oproepen. Maar wel kunnen wij een positief, tintelend geloofsleven openbaren. Tonen, dat geloven niet betekent een eeuwig nee-zeggen, maar dat het het leven opheft, doorstraalt, zegent, vrij en blij maakt.

Wij zijn gedoopten. Verleden Zondag doopten we drie zusters. Jammer, dat moet nog steeds in Hengelo gebeuren. Het getuigenis van deze waarheid kunnen wij nog steeds niet geven in deze stad. Maar bij het Avondmaal herinnerde ik aan het woord: Hebreër. Naar mij verteld is, kan dat woord wel verklaard worden met: die van de overzijde gekomen is. Zo was Abraham een Hebreër. Wij zijn het ook. We zijn hier niet thuis. Nimmer mogen we vergeten pelgrims te zijn, bijwoners hier en huisgenoten Gods. Leven we inderdaad zo? Of meer als Lot, zo tegen Sodom aan, straks zelfs binnen de poorten? Gij zijt het zout der aarde, het licht der wereld!

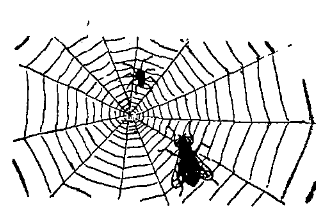
HUIZINGA.

Besturenconferentie

op 5 April a.s. te Hengelo (O.)

Vriendelijke uitnodiging tot het bijwonen van de Besturenconferentie te Hengelo (O.) op Zaterdag 5 April a.s. in het Jeugdgebouw der Baptistengemeente te Hengelo. Aanvang 15.30 uur. Alle bestuursleden worden verwacht.

De secr. G. HULLEMAN.

In het Web van de Spin

Verwaarloosde MILLIOENEN

De visie van de Kerken

„Vluchtelingen zijn mensen, voor wie onze Heer Jezus Christus geleden heeft en gestorven is. Zij zijn mensen met een ziel, die de hun door God gegeven rechten moeten ontberen.

De Christelijke Kerken van de wereld mogen niet zwijgen en werkeloos toezien, terwijl hun broeder-Christenen en andere kinderen van de Almachtige God geen veilige plaats of rechten hebben in de familie der mensen."

Deze alinea's lezen we in de aanvang van het rapport, uitgegeven door de Vluchtelingen-Afdeling van de Wereldraad van Kerken.

De actie der Kerken

Het zal ieder bekend zijn, hoe dikwijls buitenstaanders de Kerken het verwijt maken, dat ze alleen maar praten over de Hemel, en de stakkers hier beneden, die vastzitten en er niet uit kunnen komen, zoet houden met een filmpje voor ze te draaien over de heerlijkheden van het hiernamaals.

En het moet gezegd, dat er inderdaad een tijd geweest is, waarin de Kerken weinig acht gaven op het gebod der naastenliefde, en onbewogen door de nood der medemensen hun rustige, zelfverzekerde gang door de wereld gingen.

Nu we echter bovengenoemd rapport nog eens doorbladeren, merken we dat de situatie wel veranderd is.

Ontzaggelijke aantallen mensen hebben door en na de tweede wereldoorlog huis en haard en Vaderland verloren. We schreven hierover reeds enkele weken geleden (maar waren door ziekte verhinderd deze stof direct te vervolgen).

8 à 10 millioen mensen hoorden niet thuis in de landen, waar zij zich aan het eind van de 2e Wereldoorlog bevonden. Dit waren hoofdzakelijk dwangarbeiders, die door de Nazi's van hun werk waren weggehaald of oorlogsvluchtelingen, die door binnentrekkende of terugtrekkende legers van hun woonplaatsen waren verdreven, of groepen die verdreven waren uit de bezette gebieden wegens geloof of ras.

Hoewel 7 millioen mensen eind 1946 weer terug waren in de landen, waar ze voor de oorlog gewoond hadden, bleek het reeds, dat er een speciale groep vluchtelingen zou overblijven, die internationale bijstand nodig zou hebben om werk en een dak boven het hoofd te vinden.

Teneinde deze bijstand te verlenen, werd de Internationale Vluchtelingen-Organisatie opgericht, met de opdracht, zich met het probleem van deze „displaced persons" bezig te houden.

Dat deze organisatie haar taak heeft kunnen vervullen, dankt zij voor een groot deel aan de prachtige hulp die de kerken en andere charitatieve organisaties haar hebben geboden.

Het is een vaststaand feit dat wanneer de Kerken en andere confessionele groepen niet geestelijk, moreel en financieel geholpen hadden, het lot dezer anderhalf millioen D.P.'s waarschijnlijk nog onopgemerkt door en

Inderdaad, het was een.....

Nee, nog een week wil ik geduld hebben en dan gaat het ding de deur uit. U mag nog raden. Geld of geen geld. Je gebruikt het vooral in de winter en de voorlopers konden rare kuren hebben. Vooral als 't vroor. Ik zie ze nog rondom de kachel staan, als we „samenkomsten" hadden. Weet u het? De schenker, ik bedoel de gever, stuurde me nog een lange brief, waarin hij uiteenzet hoe gemakkelijk mensen hun geld kwijtraken als 't om een gokje gaat. Hij eindigt de beschouwing met: Geef volkomen toe, het is fout, maaaaar!!! Nu, wat maar. Het is fout. Uit. Wanneer de mensen niet meer g e v e n willen voor het werk des Heren, wel, dan houden ze het maar. Maar dood zijn ze.

De verantwoording is maar kort deze week, maar ik heb nog wat in 't vet. H. te S., varend, liet me een tientje in de hand stoppen. Z. te S. f 20,—. Veel te weinig zegt hij zelf. Ik zei toch: nog wat in 't vet. Of 't vet wordt of mager? Weet ik niet. „Intussen, aanhouden. 't Is prachtig werk wat u doet. Schud ze maar wakker. Mij ook maar. Alle weken weer aan. Niet loslaten. Eerst moet alleman ervan doordrongen zijn hoe nodig het is, en dan is het zo maar voorelkaar." In elk geval geeft zo'n woord je moed om door te zetten. Echt, om te bedelen schaam ik mij en je hebt soms zo het gevoel.... Maar ik doe het toch niet voor mijzelf. Zo, nog f 10,— van D.H.—E. te G., de oplossing was juist, en dat was dan voor vandaag weer het einde. In totaal komen we nu op f 5990,07 plus aandelen en beloften. Het gironummer is nog altijd: 503419.

HUIZINGA.

---

zonder hulp van de rest van de wereld zou zijn. Van de 238.000 „nieuwe Amerikanen, die op 31 Dec. in de Ver. Staten waren en die daarvoor tot die grote groep D.P.'s behoorden, zijn er *200.000 of 90 % geholpen door de Kerken.* Vooral de Amerikaanse Kerken hebben een enorm aandeel in dit immigratieprogramma gehad. De arbeid van de Wereldraad van Kerken heeft het mogelijk gemaakt dat ongeveer 2500 D.P.'s als individuele gevallen naar alle mogelijke delen van de wereld konden emigreren. Hoeveel werk hieraan verbonden was, vertelt ons het rapport, waaruit wij putten:

Zo waren er b.v. 123 verschillende brieven nodig gedurende een periode van 18 maanden, voordat de Vluchtelingenafd. van de Wereldraad in staat was een 85-jarige witgebaarde Poolse D.P. met zijn beide dochters van middelbare leeftijd en zijn 7-jarige kleinzoon definitief in Bagdad te doen vestigen.

Momenteel bergt Europa een 12.000.000 daklozen. 10.000.000 daarvan bevinden zich in West-Duitsland. Velen van hen behoren tot de politieke vluchtelingen, die van het Oosten naar het Westen gekomen zijn, terwijl er dagelijks nog meerdere komen.

Verstoten door hun eigen land, erkent geen enkele staat ook maar enige verantwoordelijkheid voor hun lot. Daar deze mensen nergens rechten kunnen doen laten gelden, is de enige instantie waarvan zij nog iets kunnen verwachten de Kerk. En ook voor deze velen heeft de Wereldraad van Kerken zich ingezet.

Het kan ons alleen maar tot vreugde strekken, dat het gebod van Christus met betrekking tot onze naaste, weer begrip gaat vinden. Velen (ook onder ons) weten echter nog bitter weinig van deze grote nood af. Doen misschien ook geen moeite er meer van te weten te komen.

Toch blijft het waar, dat wij allen, die Christenen zijn, mede-verantwoordelijkheid dragen voor die anderen, de daklozen en de rechtelozen.

Wf.

AFDELING LEEUWARDEN meldt dat het bezoek van een groep jonge Duitse Baptisten uit Norden dat op 29 en 30 Maart a.s. aan onze afdeling gebracht zou worden, door bijzondere omstandigheden voorlopig *niet* doorgaat.

HEIN PRINS, secr.

Wat nà de opname der Gemeente?

1

In een vorig artikel zijn we geëindigd met de opname der Gemeente, welke verbonden is met de opstanding der gelovige doden. „Die in Jezus ontslapen zijn, zullen eerst opstaan."

Ook hebben we aangeroerd het probleem, dat het Nieuwe Testament enerzijds leert, dat de in Jezus ontslapene terstond bij de Heer is. Uitgangspunt daarvoor is het woord uit Fil. 3: „ontbonden en met Christus zijn" is zeer verre het beste. De theologen wijzen daar op de invloed van Plato's filosofie, die het lichaam zag als de kooi waarin de ziel als vogel was gevangen. — Anderzijds leert de Schrift, dat de doden rusten totdat de opstanding daar is. Deze laatste gedachte treedt het meest op de voorgrond. Wij stellen nu de vraag: Wat gebeurt er nà de opname der Gemeente? De opname is beginpunt en de wederkomst (de dag des Heeren) is een eindpunt van het tijdperk, dat nà de opname inzet. Er is niets dat ons verhindert zulk een tijdperk aan te nemen. Er zijn nu eenmaal „tijden en gelegenheden". Er is een komst van Christus *voor* de Zijnen en een komst van Christus met de Zijnen.

Wat is de Gemeente? Wat zijn de gelovigen op aarde? Het antwoord luidt: Een licht! Wat betekent de wegname der Gemeente? Het is de wegname van het licht. Dus zal het donker worden op aarde. De Gemeente is het zout. Na de wegname daarvan zal het bederf intreden. De Gemeente wordt door Paulus genoemd: een pilaar en vastigheid der waarheid. Is de Gemeente weggenomen, dan is de wereld aan de leugen prijsgegeven.

De Heere neemt uit de Christenheid de ware gelovigen tot Zich. Er blijven dan mensen achter, die de waarheid hebben horen prediken, die de waarheid geweten hebben....en niet geloofd hebben! Mensen, die niet verre waren, die voor de poort hebben gestaan, maar toen weigerden binnen te gaan. Er blijft dan een schijn- of naam-Christendom over.

Over hen die achterblijven zullen de oordelen Gods heengaan. Met de afvallige kerk, met 't schijn-christendom zal worden afgerekend. Daarom vermaant ons de Heer: „Waakt dan te allen tijd, biddende dat gij moogt waardig geacht worden te ontvlieden al deze dingen,

die geschieden zullen en te staan (= bestaan) voor de Zoon des mensen" (Luc. 21 : 46). De wederkomst (dag des Heeren) is gerichtsdag, waarin een iegelijk vergolden zal worden. Wij denken hier aan Ps. 1 : 5 „de goddelozen zullen niet bestaan in het gericht". Zo gij, Heere! de ongerechtigheden gadeslaat: Heere! wie zal bestaan? Daartoe is Gods bewarende genade nodig, anders „bestaan" we niet en zijn we aan de verwerping en veroordeling overgegeven. Tegenover veroordeling staat „waardig geacht worden". In het hoofdstuk waaruit we dit woord citeerden (Luc. 21) heeft de Heiland gesproken over de val van Jeruzalem, de wegvoering onder alle volken en dat gesteld als een teken. Doch dat is nog niet het einde, dat is nog niet de grote dag, de wederkomst van Christus. Neen, er zullen nog meerdere dingen geschieden!

In de geestelijke wereld zal verwarring zijn: „want er zullen er komen onder Mijnen naam, zeggende: Ik ben de Christus", ook zullen er kosmische storingen zijn: „er zullen tekenen zijn in de zon en maan en sterren, en op de aarde benauwdheid der volken, met twijfelmoedigheid, *de krachten der hemelen* zullen bewogen worden". Dan is er nog sprake van de tijden der heidenen, d.w.z. die tijden waarin het volk Gods (Israël) zal zijn onder vreemde overheersing. Deze tijden begonnen met de babylonische overheersing en kenmerkten zich door de opheffing van het volksbestaan. Deze tijden naderen hun vervulling. Het *herstel* van de staat Israel is een feit dat de aandacht vraagt en tot bezinning oproept. Israel is Gods uurwijzer op de cijferplaat van het wereldgebeuren. Is niet het herstel van de staat Israel en de terugkeer van het volk naar het land een aanduiding, dat de wederkomst des Heeren nabij is?

Er is nog een schriftplaats, waarvoor we de aandacht vragen. Wij lezen in Marc. 8 : 38 en in 9 : 1 de volgende woorden: „Want zo wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders met de heilige engelen. En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat er *sommigen* zijn *van degenen, die hier staan,* die de dood niet zullen smaken totdat zij zullen hebben gezien, dat het Koninkrijk Gods met kracht gekomen is."

In deze uitspraak heeft het de schijn, dat de wederkomst van Christus zó aanstaande was, dat Zijn tijdgenoten die dag nog zouden beleven. Deze tijdgenoten zouden nog bij hun leven de komst van Christus meemaken. Dat is echter niet uitgekomen. En wij komen er ook niet uit door een theorie op touw te zetten, aangaande een zogenaamd uitstellen of verschuiven van de komst van het koninkrijk. Gods plannen en „tijden" die Hij in Zijn macht heeft gesteld, worden door de mensen niet in de war gebracht. God is nog altijd Souverein. Hij regelt het uurwerk der tijden — niet de mens. In dit verband moet ook genoemd worden Matth. 10 : 23 — het hoofdstuk dat de uitzendingsrede bevat, waar Christus zegt: „Gij zult uwe reis door de steden Israels *niet* geëindigd hebben of de Zoon des mensen zal gekomen zijn"! Dus — terwijl de discipelen nog bezig waren, overvalt hen de wederkomst van Christus! Wij gevoelen allen, dat we hier voor een probleem staan, waarvan de oplossing moeilijk is. Te goedkoop is de oplossing van de critici, die deze teksten voor invoegselen houden, stuitend is de gedachte, dat Christus zich vergist zou hebben.

Ik weet geen oplossing, maar wel is het merkwaardig, dat na acht dagen Christus wordt gezien op de berg, in gezelschap van Mozes en Elia. Een verheerlijkte Christus! Is dat niet aanwijzing van het koninkrijk? Zal Hij bij Zijn wederkomst niet Zijn voeten stellen op de Olijfberg? De oplossing zal hierin gezocht moeten worden, dat de Evangelisten een andere opvatting hebben van historie-beschrijving dan wij. Wij verwachten — als Westerlingen — in een geschrift: tijdsvolgorde, logica. Bij de Oosterlingen gaat het om iets anders, nl. om de zaak! Dan is inderdaad de verheerlijking op de berg in wezen openbaring van het koninkrijk en is het woord van Christus vervuld.

„En Hij zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat er sommigen zijn van degenen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij zullen hebben *gezien* dat het koninkrijk Gods met kracht gekomen is." (Men vergelijke hiermede Joh. 21 : 21 en wat verder volgt.)

Slot volgt. D. SLORT.

Gemeenteberichten

UTRECHT

Wij hebben alle Zondagen ons kerkgebouw „Silo" nog niet vol. Neen, zover is het nog niet. Hoewel, en dat is erg verblijdend het bezoek gestadig toeneemt. Alleen bij bijzondere diensten, zoals op Zondag 16 Maart is ons mooie kerkgebouw gevuld. En dat wil wel wat zeggen voor een gemeente van 140 leden inclusief natuurlijk de vele „buitenleden". 16 Maart hadden we een bijzondere dienst en 't werd een fijne dienst. Vijf jongemannen, leden de N.B.J.B., getuigden door zich te laten dopen van het nieuwe leven dat in Christus hun deel was geworden, nadat een duidelijke prediking van onze voorganger n.a.v. Gal. 5 : 25 „Indien wij door de geest leven, zo laat ons ook door de geest wandelen" allen had bepaald bij het „Christen zijn".

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat de vreugde over deze aan de gemeente toegevoegde jonge levens groot is. Want is het niet een grote zegen dat God wasdom geeft? Dat het werk van onze voorganger, dat de laatste tijd wegens ziekte in zijn gezin vaak onder moeilijke omstandigheden gedaan moest worden, vruchten draagt?

In Zuilen is het werk, gerekend naar het vermogen van onze gemeente, intensief aangepakt. Onlangs begonnen we met Zondagmiddagdiensten in een gehuurde zaal. Voorts zijn er nu 3 Zondagsschoolklassen op 3 verschillende punten, een vrouwenvereniging, een jongensclub en meisjesclubs. Op Zaterdagmiddag trekt zr. W. Zerbst daar heel wat kinderen in de kinderbijeenkomst waar lichtbeelden vertoond worden. U ziet dat is nogal wat. U zult zich ongetwijfeld afvragen: hebben jullie zoveel krachten om al dat jeugdwerk met het daaraan verbonden noodzakelijke huisbezoek te doen en geld voor de zaalhuur enz.?

Zr. W. Zerbst stelde zich belangeloos voor halve dagen voor het werk in Zuilen beschikbaar. Feitelijk zijn het hele dagen, want 's avonds werkt ze er ook. Alleen 's morgens dus niet. Buitendien zetten ook de in Zuilen wonende leden daadwerkelijk de schouders onder het werk. En de E.C.U. maakte het mogelijk door een subsidie toe te zeggen, waarmee we het grootste stuk van de zaalhuur kunnen betalen. Als we op deze plaats de broeders van de E.C.U. voor deze toezegging hartelijk danken, dan geldt die dank feitelijk Baptistisch Nederland, want de E.C.U. vertegenwoordigt de pioniersgeest

van onze beweging. En in Zuilen wordt pionierswerk gedaan. We zijn er dankbaar voor en zullen er mee door gaan, omdat het een opdracht is van Boven.

De Heer zal op Zijn tijd en wijze vruchten geven ook op dit werk.

F. B.

Lofzangen en Gebeden

Eindelijk is dan toch, na lang wachten, de wens van vele Gemeenten in vervulling gegaan en de herdruk van onze eigen bundel in hun bezit gekomen. Wij wekken u op, vooral het „Voorwoord" te lezen, want uit ervaring weten we, dat een „Voorwoord" maar al te stiefmoederlijk wordt bedeeld en dikwijls ongelezen blijft. Van het „Voorwoord" van onze eigen bundel mag dit niet zo zijn.

Van verschillende kanten bereiken ons vragen, of de eenstemmige bundels ook in gebonden uitvoering kunnen worden geleverd. Dit is mogelijk, bij een voldoend aantal van 100 st. Gegadigden verwijzen we naar de advertentie in dit no. van „De Christen" of de eerstvolgende.

Bij het bepalen van de prijs was niet gerekend op omzetbelasting, verzend- en administratiekosten. Daar wij als comm. niet over de nodige gelden beschikken, om dit uit eigen kas te betalen, zijn we gedwongen een gedeelte van deze kosten aan de Gemeenten en particulieren door te berekenen. We zullen zo vrij zijn een van deze dagen u een nota te doen toekomen van de plaats gehad hebbende leveranties, waarop tevens de b.g. kosten in rekening zijn gebracht. Voor zover geen volledige afrekening heeft plaats gehad, verzoeken wij u dringend, het verschuldigde bedrag op het giro der Unie over te maken, t.w. no. 9260 te Haarlem.

Binnenkort (nog vóór Pasen) verschijnt ook deel II der harmonisaties. Hiermee is dan onze eigen bundel voltooid. Maar onze werkzaamheden kunnen we nog niet staken, daar eerst dan onze taak als comm. zal zijn volbracht, wanneer alle Gemeenten tot invoering van onze eigen bundel zijn overgegaan. Andermaal wekken we de Gemeenten, die zulks nog niet deden om de een of andere reden, op om de eenheid in kerkzang in onze Gemeenten te helpen bevorderen en tot aanschaffing over te gaan.

Een vooraanstaand predikant, die een spreekbeurt vervulde betr. het invoeren van de nieuwe Psalmberijming, gaf onlangs als zijn mening te kennen, dat de Baptisten de enigsten waren, die de zaak goed hadden aangepakt. Dit heeft ons als comm. goed gedaan en is een stimulans voor ons, om door te gaan.

Gemeenten en voorgangers, neemt kennis van uw eigen kerkboek en bestelt een proefex. Na kennisname van de inhoud zult u zich ook met ons scharen onder diegenen, die het besluit van de Algem. Verg. van 1951 daadwerkelijk bekrachtigen.

Gaarne verwachten we bestellingen op de eenstemmige bundels, met opgave van verlangde kleur (blauw, donker rood of bruin), alsmede op harmonisaties deel I en II aan onderstaand adres.

De uwen in dienst der Gemeenten,
De Zangbundel Comm.

Corr.adres: J. Germeraad,
Breitnerstr. 77 b, Rotterdam.

Ingezonden

Waarde br Eind-Redacteur,

Mag ik misschien iets vragen en opmerken, naar aanleiding van de „bonte steen" op blz. 7 van de Chr. nr 3096 d.d. 14-3-'52.

U wil daar de uitdrukking, „het is genoeg" vervangen door „het is ontvangen", maar wordt de tekst dan niet nog raadselachtiger, dan zij reeds is? Vooral als we trachten, om met de oren der discipelen te luisteren?

Wat wisten zij van het loon des verraads?

Doen wij wel recht aan het oorspronkelijke woord door het met ontvangen te vertalen?

Hoe denkt u b.v. over de vert. van Goodspeed?

> „Are you shill sleeping and haking your rest? Enough of this!" („Slaapt ge nog en neemt uw rust? Genoeg daarvan!")

Persoonlijk heb ik deze tekst steeds gezien in verband met Js. 53 : 8a, dat Hij uit de angst en het gericht is weggenomen.

Tot op dat ogenblik had de Heiland, in Zijn hevige worsteling om een van wil met de Vader de beker van het doodslijden te aanvaarden, een weinig troost gezocht bij Zijn discipelen.

Telkens wanneer Hij opstond van het gebed, kwam Hij bij hen, maar vond hen slapende.

Doch nu is de strijd voorbij, Hij kan in vrede en één van wil met de Vader de weg naar het kruis gaan. Hij is verhoord uit de vreze Hb. 5 : 7, de engel, die Hem met kracht heeft versterkt Luc. 22 : 43 is geweest; Hij kan nu verder de lijdensweg gaan. Zo gezien krijgt het oorspronkelijke woord de inhoud van: Ik heb het volle pond der angsten van de hel doorstaan, het gaat nu verder alleen, om wat mensenhanden Mij zullen aandoen.

Mag ik hierover te zijner tijd eens iets van u horen? 'k Wil altijd graag mijn inzicht in de Schrift laten verhelderen.

Met hartelijke groeten,
de uwe in Christus,
H. SIKKEMA.

NASCHRIFT. Ook deze opvatting verdient o.i. ernstige overweging.

E.R.

Het boeiende boek

De Japanners kunnen voor 99 % der bevolking lezen en zijn zeer leesgierig. Verreweg het best verkocht wordt er het N. Testament. De laatste drie jaren gemiddeld 500.000 exempl., maar in 1951 bedroeg het 671.009. De populairste roman bracht het tot een oplaag van 250.000 stuks en het bizondere is dat het N. Test. élk jaar boven aan staat. De complete bijbel wordt van alle godsdienstige boeken het best verkocht. In 1950 beliep de verkoop 36.565 exempl. In 1951 was het hoger. Boeddhistische lectuur wordt heden zo goed als niet meer gedrukt.

E.C.U.-*nieuws*

Harlingen en Emmer-Erscheidenveen

Zondag 30 Mrt. a.s. zullen de beide Voorgangers van deze Gemeenten met veel genoegen de bezoekers van de diensten opwekken een grote, gulle gift aan de E.C.U. af te staan. En het is welhaast zeker, dat deze opwekking niet vergeefs zal zijn!

Nieuw-Weerdinge en Noordbergum

Voor deze plaatsen is het houden van een E.C.U.-collecte een féést! Want deze zal daar zijn op een féést-dag. Noordbergum met Pasen en N.-Weerdinge met Pinksteren. Dat lijkt dus goed.

Vrije, grote giften

Den Haag-Singel zond f 50 uit de Gemeentekas. Deventer stuurde f 75.—, ik geloof uit een speciale kas. Musselkanaal schijnt ook al zulke plannen te hebben. En mag ik u verklappen, dat Stadskanaal ong. f 150 collecteerde? Dat zijn zo van die berichten, die ons allen moed geven! En daarmee moeten we dan over het geld gaan zwijgen. Volgend jaar hopen we op dezelfde golflengte terug te keren, zo de Heer wil en wij leven en werken. Maar u behoeft in deze „stille periode" niet over geld te zwijgen. Het is ook niet gezegd, dat we nooit eens iemand aan zullen spreken, of hij of zij particulier nog eens een duit in de E.C.U.-zak heeft te doen. Maar via „De Christen" praten we daar niet meer over.

Hartelijk dank aan de Redacteur voor zijn prettige medewerking en aan u allen, voor het lezen en geven.

Moge de binnenlandse zendingsarbeid door Uw gebed rijk gezegend worden!

Arnhem. BROERTJES.

Gods „welbehagen"

Bij Jezus' geboorte zongen de engelen: Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde in de mensen een welbehagen. Bij de doop van de Heiland zeide de stem Gods: Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in dewelke Ik mijn welbehagen heb. — Wat is daarmede bedoeld? „Welbehagen" is zo'n abstract begrip. Wat wil dat nu eigenlijk zeggen? Verstaat men het meestal niet ongeveer zo: die Ik liefheb? Toch is het wel iets anders. Het ware vreemd als er gezegd w re: Gij zijt mijn *geliefde* Zoon, dewelke Ik liefheb. — Het moet wat anders zijn. Welbehagen is: voornemen, p l a n. In Christus is God begonnen Zijn heilsplan onder de mensen te verwerkelijken. In Christus lag dat plan vast; door Hem zou het ter uitvoering komen, en .... kómt het tot volledige uitvoering. Gods heilsplan, in Christus belichaamd (g e b o o r t e), is door Christus o v e r g a v e (Doop) tot uitvoering gekomen.

Aan onze lezers

Op a.s. Dinsdag 1 April begint het 2de kwartaal. Mogen we u daarom vriendelijk verzoeken het abonnementsgeld over het 2de kwartaal, f 1,50, te storten op giro 9260 ten name van de Unie, Haarlem? Zoals u weet, moet het abonnementsgeld bij vooruitbetaling voldaan worden. Natuurlijk kunt u ook wel over alle 3 resterende kwartalen van dit jaar voldoen; dat is dan f 4,50. Wie tijdig betaalt, dus uiterlijk op 1 Maart het geld op de giro stort, voorkomt aanbieding van een kwitantie met de daaraan verbonden inningskosten. Bovendien bespaart u door tijdige betaling de administratie zeer veel werk. Bij voorbaat onze hartelijke dank voor uw medewerking in dezen!

De administratie.

JAARGANG 69 - Nr. 3099
VRIJDAG 4 APRIL 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Goede Vrijdag

„En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken."
Joh. 12 : 32.

De Goede Vrijdag is de dag van Jezus' verhoging. Toen werd Hij verhoogd aan het kruis. Deze uitdrukking is echter met opzet dubbelzinnig. Niet alleen in letterlijke zin werd de Heiland verhoogd, maar ook in figuurlijke zin. De dag van Zijn verhoging aan het kruis hield in Zijn verhoging aan 's Vaders rechterhand. „God heeft Hem uitermate verhoogd". Evenals Mozes de slang verhoogd heeft in de woestijn, alzo moest de Zoon des mensen verhoogd worden.

Vandaar trekt Hij en deze attractie, deze trekking, begon vanaf het kruis. De moordenaar naast Hem is de eerste die getrokken wordt, de hoofdman die zich op de borst slaat en uitriep: „waarlijk deze mens was Gods Zoon" is een ander. Vanuit de hemel trekt Hij! „Ik zal hen *allen* tot Mij trekken". Allen, want Hij is boven allen en stierf voor allen. „Want er is geen onderscheid noch van Jood noch van Griek, want éénzelfde is Heere van *allen*, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen." Hij trekt ons van deze aarde, van deze wereld weg. Door Zijn kruis kocht Hij allen los van deze aarde. Van nature zijn we aan deze wereld, aan deze aarde gebonden en onder de macht van de Overste der wereld. Hij kocht ons vrij door Zijn bloed, zodat we nu aan de hemel toebehoren.

Hij trekt door Zijn Heilige Geest. Die Geest kwam als gevolg van het kruis. Zoals de waterstroom uit de rots te voorschijn werd gebracht, door het slaan van Mozes' staf op de rots, zo vloeide uit de geslagen Rots — Christus — de stroom des levenden waters, de Heilige Geest. Pinkster is het gevolg van Jezus' verhoging! Petrus getuigde op de Pinksterdag: Hij dan verhoogd zijnde heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

Het is de Geest die trekt en tot Jezus leidt. Hij trekt allen. Dit blijkt ook uit het tekstverband. Het gaat nl. in dit hoofdstuk over sommige Grieken, die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden.

Allen — Jood en Griek — vallen onder deze trekking. Het is merkwaardig dat er gedurende Jezus' leven op aarde zo weinigen werkelijk getrokken werden. De grote trekking begint met Zijn verhoging aan het kruis. Hoe komt het dat de invloed van de gekruisigde Jezus zoveel groter is dan van de levende, wonderwerkende Jezus? Door Zijn kruis openbaarde zich Zijn liefde en liefde trekt altijd.

Zeven weken later op Pinkster werden er 3000 getrokken. Het boek der Handelingen laat ons zien hoe steeds meerderen getrokken werden door de Verhoogde!

Ik zal ze allen tot Mij trekken, d.w.z. Christus komt in het middelpunt. Ge moet naar Hem en niet naar anderen of iets anders getrokken worden. Ge moet die trekking niet weerstaan. Hij trekt uit het duister tot het licht, uit de nacht tot de morgen, uit de dood tot het leven. Hij trok ons door Zijn liefde. Zoals de magneet de ijzerdeeltjes naar zich toe trekt en deze ijzerdeeltjes ook weer magnetisch worden, zo moeten wij geladen met de liefde van Christus ook anderen trekken. De gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon brengen ons de gemeenschap met elkander. Met andere woorden: „indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het Licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander". Laat u trekken door de liefde van Jezus Christus, door die liefde die ons denken overtreft, die liefde die Zichzelf ten offer bracht.

D. SLORT.

Losse Schakels

Blijdschap in de Heer Georg Müller, de bekende Vader der wezen, schrijft ergens: „Het heeft de Heer behaagd mij een waarheid te leren, waarvan de vrucht door mij al meer dan veertien jaar genoten is. De zaak is deze: ik zag duidelijker dan ooit te voren dat het eerste en voornaamste, waarnaar ik mij elke dag had uit te strekken was, dat ik mij verblijdde in de Heer. Het voornaamste, waarnaar ik mij moest uitstrekken was niet hoe ik het meeste voor de Heer kon doen, maar hoe ik mijn blijdschap bewaren kon en hoe mijn inwendig leven gevoed kon worden .... Ik begon daarom 's morgens in de vroegte het Nieuwe Testament van voren aan te lezen.

Het eerste dat ik deed, nadat ik de zegen des Heeren over Zijn Woord in een kort gebed gevraagd had, was de overdenking van dat Woord, terwijl ik als uit elk woord een zegen trachtte te peuren, niet om stof te hebben voor mijn prediking, maar om voedsel te hebben voor mijn ziel. Het gevolg, dat nimmer uitbleef, was dat reeds na enkele minuten mijn ziel zich opgewekt gevoelde tot *belijdenis*, of tot *dankzegging*, of tot *voorbede* of tot smeking. Terwijl ik dus mijzelf niet tot bidden zette, maar tot overdenking, zo ging de overdenking meestal spoedig over in een gebedsstemming."

Denken — Bidden Psalm 23 is dunkt ons een duidelijk bewijs van de juistheid van de opmerkingen van de bekende Müller. Mediteren gaat alsvanzelf over in aanbidding en gebed. Eerst spreekt de psalmist over God. Hij spreekt tot zijn vrienden en geeft getuigenis van hetgeen hij in God gevonden heeft en dan gaat hij (en zou hij het zich wel helemaal bewust geweest zijn?) — over in het spreken tot God. Waar ernstig over God gesproken wordt, wordt de tegenwoordigheid Gods zo voelbaar, dat men tot Hem gaat spreken. Daarom zal een goed gesprek op huisbezoek gevoerd, natuurlijkerwijze overgaan in een gebed. En niet alleen bij huisbezoek zal dat zo zijn, maar elk gesprek over de dingen, die onze verhouding tot God raken. Ons bidden is antwoord geven. Daarom lijkt het ons het beste met lezen te beginnen en te eindigen met een gebed, waarin het gehoorde uit het Woord Gods dat overdacht en besproken is, als dankzegging en smeking tot God weerkeert. Hebben we met elkander over anderen gesproken, laat ons dan niet verzuimen met elkander ook voor de anderen te bidden. Is ons gesprek zodanig geweest, dat dat niet goed kan, deugde dan ons gesprek wel?

Gebeds-circel? Als de bidstond niet meer zo „wil" zou dan de gebedscircel niet een kans hebben? Er kunnen door kleine gebedscircels te vormen bezwaren worden opgeheven, die op de bidstond, die bedoeld is om velen te omvatten, drukken. Gebedscircels kunnen cellen worden voor nieuw leven. Opwekkingen zijn ontstaan door het samen komen tot gebed in kleine kring. De bidstond is in haar slagen niet afhankelijk van het aantal deelnemers. Belegt men een samenkomst, dan is het aantal deelnemers geen bijkomstige zaak. Men zoekt en begeert de velen met de Goede Tijding te bereiken. Maar het gaan tot de genadetroon kan heel goed dan plaats vinden, als er twee of drie samen zijn! En hoe kostelijk kunnen kleine vertrouwelijke samenkomsten zijn, waar men naar Gods Woord luistert en zich er door tot bidden laat stemmen! Het is net — zei iemand eens — of het Woord dan veel dichter bij je komt. Het wordt persoonlijker. Proberen we het eens in de naaste omgeving met enkelen samen te komen voor meditatie en gebed! Misschien zal deze wijze van werken vruchtbaarder zijn, dan die, die meer op de velen is afgestemd!

Oefen-school Misschien kan de kleine gebedscircel een oefenschool voor het hard-op bidden worden. Van het persoonlijk bidden tot het voorgaan in het geded over te gaan, is een stap, die velen maar niet kunnen zetten. Ze vrezen hun gedachten te zullen verliezen. Als ze eigen stem horen kunnen ze zich niet meer concentreren. — Dat is waar, maar het moet en kan heel goed worden overwonnen. Het werken moet men leren, het praten moest men leren en met het openbaar bidden is het precies zo. Het kost aanvankelijk ongetwijfeld eerst enige inspanning, maar als men doorzet, wint het leven aan vruchtbaarheid en smaakt men zelf een nieuwe voldoening en vreugde. Door het openbaar bidden komt er een samenvloeien van gedachten en begeerten. Er ontstaat een fijne geestelijke eenheid door. Men groeit samen; men komt elkander naderbij. De kleine samenkomst zal allicht meer het openbaar bidden bevorderen dan de gewone „bidstond", die toch altijd in een minder intieme omgeving gehouden wordt en waar dus meer weerstand is te overwinnen. — Wanneer de zielen zich zo oefenen in het openbaar bidden, kan de Avondmaalsviering allicht ook beter uitkomen als een Eucharistie, een Dankzegging. Heerlijk is het als daar velen zich in lof- en dankgebed uitspreken voor de Heer. De dankzegging van de een, zal bij anderen dankzegging verwekken. Eén gaat zingen, en anderen zingen mee; één gaat danken en anderen danken mee. — De arbeid van een geschoolde arbeider is meer waard dan die van een ongeschoolde en een christen, die zich geoefend heeft in de godzaligheid, is tot groter steun dan een „ongeschoolde" christen.

Doorgaande zuivering Onze gemeenten ondergaan een doorgaande zuivering. Voor een veertigtal jaren was het zo, dat in de gemeenten in Duitsland op elke drie personen die gedoopt werden, er één werd afgesneden. Bij ons was in die dagen de verhouding veel gunstiger. Maar dat is aan het veranderen. De onkerkelijkheid schijnt tot in onze kring te zijn doorgedrongen. Velen onttrokken zich terwijl een aantal werd afgesneden. — Gezien het karakter onzer gemeenten zit daaraan deze goede zijde, dat, wie voelt er niet meer bij te horen er niet in blijft hangen, maar zich onttrekt. En het is een gunstig teken dat de gemeenten nog de geestelijke kracht hebben om zulken, die zich niet onttrekken, maar toch tonen er innerlijk niet meer bij te horen, afsnijdt. — Is dit verkoelen, dit verflauwen, deze geestelijke verdorring een teken van de voorspelde afval? Een bewijs, dat de Overste dezer wereld een toenemende invloed krijgt op aarde en de christenen in de crisis komen: zich een scheiding voltrekt waarbij allen, die niet van heler harte de Heere Jezus aanhangen, Hem geheel verliezen? Verdovende dampen stijgen uit de hel op; er is geen verontrusting, geen schreien om zonden, geen schreeuwen uit zielenood. — Het is hier beproevingstijd. Zolang we hier zijn, zijn we in gevaar en worden we onderzocht of we „waardig" zijn om de verschrikkingen van de Eind-tijd te ontvlieden en te staan voor de Zoon des mensen. Versta het gebeuren rondom u. Grijp u vast aan God en ge stáát vast. Biedt elkander steun. Dicht aaneengesloten kunnen we weerstand bieden. Hoe losser de gemeenschap wordt, des te eerder zullen we verachteren, los raken, en zinken. Denk niet, als uw Voorganger u opwekt toch vooral geen dienst te verzuimen dat hij dat doet omdat hij een volle kerk prettiger vindt dan een kerk die half leeg blijft. Het gaat hem om heel wat ernstiger dingen en hogere belangen. Vertrouw hem en versterk de gemeenschap want nauw aanaangesloten steunt ge elkander en houdt ge stand.

Heilige genade De zondaar ontvangt het heil om niet. Wie het zo niet wil ontvangen, ontvangt het niet. Maar het is niet om niet verworven. Christus gaf zijn ziel tot een losprijs. Wie zalig wil worden, de vergeving zijner zonden wil ontvangen, moet de heuvel Golgotha op. Mensen zijn die heuvel eens afgegaan, met gebogen hoofd en slaande op hunne borsten. Het was hun daar ontzettend moeilijk geworden. Daar was een last op hun ziel gevallen, zwaarder dan ze konden dragen. Ze hadden iets gezien van de smart, het ondoorgrondelijke, dat daar geleden werd. En niemand kan die heuvel opklim-

men of er valt iets bij hem weg, er sterft iets in hem. Vergeving neemt hij mee, echte, goddelijke vergeving, maar.... wat bleef daar van hém over! Wat kostte die redding wat! — Op een vergadering werd eens gestreden over de vraag wie de schuld droeg van Jezus' dood: de Joodse of de Romeinse Overheid? Vreemde vraag! Overbodige vraag! Tallozen hebben zich reeds gemeld en beleden, dáár ter plaatse waar het bloed vloeide: ik ben schuldig. En het is op dit woord dat de vergeving neerstroomt. Het heil aangeboden in het bloed van Christus (en op andere wijze wordt het ons niet aangeboden) maakt de zonde bitterder dan de dood.

L.

ZAND en ZAAD

Sommigen van ons zullen een klein boekje, het jaarverslag van ons diaconessenhuis „Tabitha", hebben ontvangen en, ik ben er zeker van, met genoegen hebben gelezen. Misschien stelt u er ook belang in. Ik neem aan dat zr Daniëls, Schouwweg 79 te Wassenaar u er nog wel aan kan helpen. Wat mij verheugde was:

„Dagelijks wordt op de ziekenkamers gelezen en gebeden, doch des Zaterdagsavonds en des Zondagsmorgens worden door de zusterschaar meerdere liederen voor de patiënten gezongen. Daartoe krijgt ieder een boekje, teneinde aldus de ten gehore gebrachte liederen te kunnen volgen. Daarenboven komen eenmaal per week de daartoe ook maar enigszins in de gelegenheid zijnde patiënten met de zusters bijeen, in welke samenkomsten eveneens veel wordt gezongen en gelezen, terwijl zij met dagsluiting worden beëindigd. Naar deze avonden wordt elke week weer verlangend uitgezien.... Elke dag mochten we ons licht laten schijnen. Daarbij komen we in aanraking met mensen, die Christus belijden, doch ook met dezulken, die zonder Hem door het leven gaan."

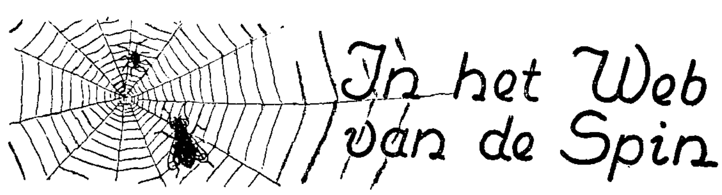
Het herinnerde mij aan een gesprek dat ik met br Siesling had, u weet wel, de beheerder van „Renderloo". We zaten ergens bepaalde plannen te bespreken en toen we daar mee klaar waren, vertelde deze broeder mij hoe hij en zijn vrouw maandenlang vader en moeder geweest waren over een groot aantal mannen, dat bij hen, in overleg, ingekwartierd was. Mannen van heel Nederland. Socialisten, communisten, roomsen, hervormden enz. Denkers, dromers, duwers. Des morgens gingen de mannen uit en als de duisternis viel, zochten ze de bescherming en gezelligheid van het rieten dak. U kunt zich voorstellen, dat dit bijelkaar geveegd gezelschap wel eens in spanningen leefde. Maar ze waren in een huis, waar gebeden werd, de bijbel openlag, het getuigenis des geloofs vrijmoedig werd gegeven en waar gepoogd werd de gesprekken telkens in banen te leiden, die voerden naar het beste en het hoogste.

In Wassenaar staat een huis. Op de Veluwe staat een huis. In beide huizen ploeteren onze zusters en een broeder en wat kunnen wij anders doen dan in liefde aan hen denken. Wat kunnen wij minder doen dan ook voor hen bidden. Wat een heerlijk werk verrichten zij. Misschien zegt u wel: om er jaloers op te worden. Een bizonder evangelisatiewerk, waarvoor wij slechts dankbaar kunnen zijn. Centra van christelijke liefde, van echte dienst. De mensen, die in deze huizen een tijd hebben doorgebracht, gaan terug naar Amsterdam, Rotterdam, naar Norg of Neede en herinneren zich de ongewoon goede sfeer, de gesprekken, bijbelwoorden en brokstukken van een gebed. Ik overdrijf niet. Er waren mannen, die „herrie schopten" als ze naar een ander oord en huis dreigden te worden overgeplaatst. Het huis, waar ze waren, was dan wel „christelijk", maar ze wilden er toch maar blijven.

In het jaarverslag van „Tabitha" staat een zin, die als volgt luidt: „De mensen van onze tijd hebben behoefte „Jezus" te zien." Juist. Er is al zoveel over Hem „gepraat". Werkelijk doorslaggevend is Zijn openbaring in de daad der Zijnen. Theorieën kunnen heel interessant zijn en ieder is bereid erover te debateren, de daad dwingt tot zwijgen en denken. Midden in de lijdensaankondigingen lezen we: Zij waren onderweg, opgaande naar Jeruzalem, en Jezus ging vóór hen uit, en zij waren zeer verbaasd, en zij, die volgden, waren bevreesd. Misschien drong tot hen door welk een daad Jezus nu verrichtte.

In de regel vindt de „wereld" in ons weinig aanleiding om verbaasd te zijn. Misschien heeft zich iemand in Tabitha of Renderloo verbaasd. Ik weet niet of men zich over mij verbaast, in deze zin. Ja, in de Handelingen der Apostelen kom je dat woord ook nog wel eens tegen. Komt u het tegen in de handelingen van uw leven? Ik hoop het van harte.

HUIZINGA.

Het TEKEN en de BETEKENENDE ZAAK

Een Belangrijk artikel

In het Weekblad „De Hervormde Kerk" van 22 Maart j.l. vinden we een belangrijk artikel van de hand van Ds C. A. de Ridder. Hij gaat daarin na, hoe de Gemeente van het Nieuwe Testament de gehoorzaamheid aan de opdracht tot Dopen heeft opgevat.

In wat de schrijver zegt, komt wel zeer sterk naar voren de nauwe relatie tussen g e l o o f en d o o p.

De grote haast

„Het eerste, wat opvalt," zegt Ds De R. „is de buitengewone haast, die met de doop gemaakt wordt. Het schijnt, alsof de zon niet mag ondergaan, vóór iemand, die tot geloof gekomen is in Jezus Christus, ook gedoopt is. De eerste preek van Petrus, op de eerste Pinksterdag, loopt al uit op de vermaning: Bekeert u en een ieder van u worde gedoopt.... en dan worden zij, die zijn woord aannemen, nog diezelfde dag gedoopt".

Even verder lezen we: „Paulus zelf had onmiddellijk na zijn bekering moeten horen van Ananias: Nu, wat vertoeft gij? Sta op en laat u dopen! De Moorse Kamerling laat er trouwens ook geen gras over groeien, wanneer Filippus hem het Evangelie verkondigt; bij het eerste het beste beekje dat zij passeren, zegt hij: Ziedaar water! Wat verhindert mij om gedoopt te worden? Wat dan ook gebeurt."

En dan de vraag van de schrijver: Vanwaar die haast? Hij beantwoordt die, door te wijzen op de moeilijke omstandigheden, waaronder de eerste Christenen leefden. Het was geen gemakkelijke zaak, Christen te zijn. Dat

kon iemand veel, zelfs zijn hachje, kosten. De Gemeente van die tijd was maar een kleine, verachte en bespotte minderheid. En had het daarom wel nodig, een dergelijke, duidelijke bevestiging te ontvangen van Gods zijde, dat Hij het méénde met hen. Het teken van de Doop was hen tot een grote steun in het geloof. Die doop verzekerde hun (en nu citeer ik weer) „dat hun geloof geen illusie was. Die doop verzekerde hun, dat God zelf aan hun leven die breuk had voltrokken met het oude en het had overgezet in het nieuwe leven, dat was ingeluid door Christus' opstanding."

Vandaar die haast.

Naderhand heeft de Kerk wat minder haast bij deze dingen betracht en hen die tot haar toe wilden treden *eerst een proeftijd opgelegd* en *onderwezen!* En dat o p g o e d e g r o n d e n, meent de schrijver.

En over dit gezegde ben ik nog eens even na gaan zitten peinzen.

Immers wij, in onze Gemeenten, hebben een dergelijke *proeftijd* ook wel gekend. En in bepaalde gevallen, (twijfel gevallen), leggen wij een dergelijke proeftijd nog wel eens op.

Wat daarvan te zeggen? En van dat voorgaand onderricht?

Het komt mij voor, dat in de N. Testamentische Gemeente de zaak nog een beetje anders lag. Ik kan het met de schrijver eens zijn, dat de moeilijke omstandigheden een belangrijke rol speelden bij deze haast. Maar niet de énige rol.

Het Evangelie predikt de *schuldvergeving*. Wie in de Here Jezus gelooft, aan dien wil Hij de zonden vergeven, en het *nieuwe leven* schenken. Nu schenkt God aan hen die luisteren, en Zijn aanbod willen aanvaarden, die schuldvergeving niet, nádat zij door de mensen van de Kerk nog eens grondig zijn onderzocht, en op uitgebreide wijze zijn onderwezen, maar direct, wanneer zij het Evangelie geloven, en het persoonlijk aanváárden. Dat de kennis van geloofszaken bij velen van dezulken maar zeer miniem is, dat kan alleen maar aanleiding zijn om hen zo spoedig mogelijk grondig onderricht te verstrekken, maar dat sluit het „toedienen" van de doop niet uit. *In de N. Testamentische Gemeente was, naar mij voorkomt, de doop de wijze waarop God door middel van Zijn dienaren de schuldbelijdende zondaar, die zijn handen naar Hem uitstrekte, antwoordde.* „Die dan Zijn Woord gaarne aannamen, werden gedoopt". God antwoordt de zondaar in en door een téken, dat niet mis te verstaan is, en dat aan de jonge bekeerling een onnoemelijke steun geeft, vanwege de duidelijkheid en het radicale ervan. Het antwoord *is* een teken! En de taal van het teken is vaak duidelijker en meer-zeggender dan de gesproken taal. En vooral waar dit teken, *aan den lijve ondergaan,* een zeer *begrijpelijke en aangrijpende UITBEELDING* is van de betekenende zaak. De doop *(onderdompeling,* wanneer we letterlijk uit het Grieks vertalen) is een *sprekend* teken, dat een *begrafenis* voorstelt (de dopeling daalt in het watergraf, doopvont, en klimt er weer uit op); dat verder een radicale *afwassing* uitbeeldt (hij wordt geheel door het doopwater overspoeld), terwijl het verder een bad voorstelt, dat genomen, maar vooral: gegeven wordt, (het bad der wedergeboorte, zoals het N.T. het uitdrukt Tit. 3 : 5). Al deze elementen bevat de doop (lees: onderdompeling). Bij de besprenging als teken, zijn al deze elementen bijna totaal verloren gegaan, zodat het als *teken* eigenlijk niets-zeggend is, en de zaak pas weer góéd gemaakt wordt (voor zover dat dan mogelijk is) door een lang Doopformulier, dat vertelt wat deze handeling eigenlijk betekent.

Paasconferentie
der
Zuid Hollandse Gemeenten

Onze traditioneel geworden 2e Paasdag-conferentie zal dit jaar gehouden worden in de kerkzaal van de Gemeente 's Gravenhage—Singel, Z. Binnensingel 10. Er werd besloten, evenals het vorig jaar, ook nu weer te vergaderen van 10 uur v.m. tot 2 uur n.m. Door zo op tijd te eindigen kan men nog een groot gedeelte van deze feestdag in gezinsverband doorbrengen of de omgeving van de Hofstad verkennen. Maar dan verwachten wij ook, en dit speciaal voor de Hagenaars, dat de korte koffiepauze niet als het einde van de conferentie wordt beschouwd. — Gezien het vlotte verloop van de voorbereidingen, belooft het een fijne conferentie te worden.

Moet men al bij de medewerkers interesse opwekken, dan zal die bij de gemeenten zeker miniem zijn. En juist omdat dit niet het geval was, geloven wij dat deze conferentie een BELEVING zal worden. Het programma is hierop geheel ingesteld: naast de medewerking van de verschillende zangkoren, vormt de hoofdschotel: „Een INTERVIEUW" met verschillende medewerkers onder leiding van Ds J. Louw. Dit moet U niet missen! Daarom wordt er ook op U gerekend! Wij vertrouwen er dan ook op, dat U allen deze ontmoeting in Uw gebeden wilt opdragen; de Opgestane HEER wilt smeken Zich in en onder ons te willen openbaren. Dan zal het elke dag Opstandingsfeest zijn in ons leven!

Met hartelijke broedergroet,
Uw aller G. BRONGERS.

Het is dan ook ongelooflijk jammer, dat men het teken van de Doop (onderdompeling) heeft ingeruild tegen het teken van de besprenging. Hierdoor heeft de doop een groot deel van zijn krachtig aansprekend karakter verloren.

Tenslotte

In een „tenslotte" merkt schrijver op dat het natuurlijk de bedoeling niet kan zijn dat we alles, wat we in het N. Testament vinden, zèlf ook na gaan doen. Dat geldt dan ook van de onderdompeling.

Het is natuurlijk waar, dat we niet àlles na kunnen apen wat de eerste Gemeente deed. Wanneer zij elkaar groeten met een broederlijke kus, dan is dat voor ons nog geen reden, dit Oud-Oosterse gebruik over te nemen. Wij zijn geen Oosterlingen.

Maar met de doop, die teruggaat op een opdracht van de Meester zelf, ligt dat toch wel enigszins ànders. Welke reden hebben we, hier NIET te gehoorzamen? En als dan bovendien datgene, wat wij voor het oude in de plaats stellen, zoveel minder krachtig, duidelijk en zinvol is, is dat dan niet voldoende reden om ons dan toch maar heel rustig, heel kinderlijk, en heel blij aan de Opdracht te houden?

Wij lazen dit art. met grote aandacht vanwege de prachtige opmerkingen aangaande het wezen van de doop.

Het spijt ons alleen, dat de schr. aan het slot zegt dat het niet persé nodig is nu weer terug te gaan tot

Waar blijven de zendelingen?

Tijdens een toespraak in Japan werd bovengestelde vraag eens door Generaal Mac Arthur opgeworpen.

We nemen deze vraag over en stellen haar opnieuw: Waar blijven de zendelingen?

Voor deze vraag is er inderdaad reden, omdat de U.Z.C. tot dusver nog steeds niet spreken kan van een zendeling in opleiding. Het typische van de huidige situatie is wel dit, dat we ons momenteel verheugen kunnen over vrouwelijke candidaten en een zendelinge. Hoe zou dat toch wel komen?

Deze vraag klemt omdat uit verschillende brieven van onze zendelinge de verzuchting meermalen te lezen is: Bezaten we maar een echtpaar of een zendeling .... en dan wordt een bepaalde plaatsnaam genoemd.

Nog eens: Waaraan zou het toch wel liggen, dat tot dusver de aanmelding van een adspirant zendeling zo goed als geheel uitblijft?

Wellicht, en dat is slechts een veronderstelling, dat onder de huidige studerenden iemand zich nog aanmeldt voor de zending. Wie weet? Indien dit het geval mocht zijn, dan zou het heel goed zijn om vroegtijdig contact met de U.Z.C. op te nemen, want ook het zendingsveld stelt bepaalde voorwaarden. Voor de Congo is het o.m. kennis van de Franse taal, het volgen van bepaalde cursussen als de Franse cursus en de koloniale cursus. Voorts ware orientatie op een Zendingsschool voor een of twee jaar ook gewenst.

Gebroken moet vooral worden met de gedachte, dat men een adspirant zendeling zo maar uit zenden kan.

Schrijver dezes heeft drie maal Ds Andersen beluisterd. Het is hem opgevallen, dat hij telkens tijdens zijn toespraak een dringend appèl op de jongeren deed om als zij de roep van Godswege horen, uit te gaan als zendelingen.

Waar blijft hij, de zendeling voor de Congo?

Een boodschap uit Rusland

In November 1951 zond de Raad van de Unie van Baptisten van Groot-Brittannië en Ierland een groet aan de Baptisten in Rusland. De Raad heeft thans een antwoord ontvangen van de Unie van Baptisten en Evangelische Christenen in Sovjet-Rusland. Hierin wordt o.a. gezegd: „Wij danken u voor uw schrijven. Het heeft ons met blijdschap vervuld en het is in zekere zin een bewijs dat er geen hinderpalen zijn voor vriendschap en eenheid tussen de volkeren. Wij betreuren het evenzeer als gij, dat er zo weinig contact is tussen de Baptisten in Engeland en die in de Sovjet-Unie. Indien er in het verleden weinig contact is geweest, laat dit dan in de toekomst verbeteren. Het verheugt ons in enkele woorden te kunnen mededelen, dat God onze kerken gezegend heeft. Het gaat thans weer precies zo als in de dagen van de Apostelen. „En de Heere deed dagelijks tot de gemeente, die zalig werden" en wat onze broeders en zusters aangaat gelden de bijbelwoorden: „En zij waren volhardende in de leer der Apostelen en in de gemeenschap en in de breking des broods en in de gebeden". Onze kerken laten vurige gebeden opgaan voor de vrede, voor het verhinderen van een nieuwe wereldoorlog, die niet alleen de dood betekent voor millioenen mensen en onberekenbare schade zal brengen, maar ook die laatste band tussen de volken zal verbreken."

UNIE BOUW-STICHTING

Eindresultaat Rookofferweek 1952

Hierbij de lijst der gemeenten, welke aan deze actie deelnamen en hetgeen zij opbrachten:

De gemeente	Heeg	f 6.—
„	Ter Apel	- 8.25
„	Deventer	- 4.50
„	Valthermond	- 6.—
„	Den Haag-O.	- 10.33
„	Den Haag-S.	- 17.—
„	Staveren	- 54.30
„	Borne	- 6.—
„	Workum en Makkum	- 29.—
„	Haarlem	- 7.—
„	Eindhoven	- 58.50
„	Nw. Pekela	- 80.55
„	Leeuwarden	- 73.46
„	Heerenveen	- 15.75
„	Haulerwijk	- 28.45
„	Vrieschelo	- 39.60
„	Amsterdam	- 54.40
„	Emmen	- 64.85
„	2e Exloërmond	- 45.—
„	Utrecht	- 16.50
„	Rotterdam-C.	- 40.—
„	Rotterdam-Z.	- 25.36
„	en Pernis	- 14.65
„	Hengelo	- 54.53
„	Alkmaar	- 17.—
„	Sneek	- 31.45
„	Winschoten	- 15.25
„	E.-Erfscheidenveen	- 64.22
„	Enschede	- 25.75
„	Harlingen	- 14.25
„	Delfzijl	- 54.40
„	Arnhem	- 46.—
„	Nw.-Weerdinge	- 30.50
„	Groningen—Z	- 53.25
„	Groningen—N	- 7.25
F. Winter, Vriezenveen		- 5.—
G. J. Metz, Steenwijk		- 2.—
	Totaal	f 1126.30

Dat dit eindresultaat nu eerst bekend is, komt doordat verschillende Gemeenten de rookofferweek nu pas hebben gehouden. Wij zijn erg blij, dat zij toch mee gedaan hebben aan deze actie.

Als wij nu nog even zo die cijfers nazien, dan vind ik persoonlijk, dat bij de meeste Gemeenten niet gesproken kan worden van een ROOKOFFER.

Wij zijn werkelijk heel blij met al deze giften: ze stellen ons in staat de kerkbouw te Emmen en Delfzijl te bevorderen.

Maar toch vind ik, dat wij *eerlijkheidshalve* niet meer moeten spreken van een ROOKOFFER.

Onze hartelijke dank aan alle medewerkers.

Namens de U.B.S.,
Uw G. BRONGERS.

N.B.B.G.

Het Opstandingsfeest willen wij, Noordelijke zusters en broeders, als altijd vieren op de Bondsdag van onze Bond op 14 April 1952, 2e Paasdag, in de Baptisten Kerk te Groningen aan de Meeuwerderweg.
Het thema voor deze dag is: Christus, onze Heer.

Programma:

9.30—10.00	Bidstond. Leider br Bolman, Groningen
10.00—10.15	Opening door de voorzitter Ev. I. Tammeling
10.15—10.30	Zangkoor van Delfzijl
10.30—11.00	„Onder de heerschappij van Christus", inleider Ds N. J. van Beek
11.00—11.15	Zangkoor van Foxhol
11.15—11.45	„Buiten de heerschappij van Christus", inleider Ev. I. Tammeling
11.45—12.00	Zangkoor van Hoogezand
12.00—13.30	Pauze
13.30—14.15	Groningen
14.15—14.45	„Ontmoeting aan de grens", inleider Ds G. Vegter
14.45—15.00	Zangkoor van Delfzijl
15.00—16.15	Liefdemaal
16.15	Sluiting door de voorzitter.

Komt allen met een vrolijk hart, om Gode lof te brengen voor Zijn Gave ons in Jezus Christus Zijn Zoon geschonken en laat ons Hem danken dat wij geen dode maar een levende Heiland hebben, die ook ons het Leven geeft.

De secretaris,
C. A. SCHüLTZ.

In gesprek met onze lezers

Br C. H. te Br. verheugt er zich over dat we aandacht geschonken hebben aan het spreken in tongen (De Christen van 21 Maart j.l.) en wel is waar in nietveroordelende zin. Hij zou slechts willen dat we ook over de andere gaven, die de Schrift noemt, wat gezegd hadden, en verwijst dan naar 1 Kor. 12 : 28—31; 12 : 9 en 10; Ef. 4 : 11 en 12; Mark. 16 : 17—20. Zijns inziens worden de leden onzer gemeenten te weinig opgewekt om naar het bezit van gaven te ijveren. Wij moeten als Baptistengemeente niet denken dat we aan die gaven geen behoefte hebben noch dat we deze fase al gepasseerd zijn. Hadden we die gaven, dan zou er meer vreugde en eensgezindheid in de gemeente gevonden worden. Onze br heeft geruime tijd geleden de gave van het spreken in tongen ontvangen. Hij blijft God bidden om nog meer, zowel vrucht als gaven de Geestes, te mogen ontvangen.

De ontsporingen, die er in z.g. Pinksterkringen zijn voorgekomen hebben velen huiverig gemaakt voor extatische toestanden. Het gevaar verbonden aan het spreken in tongen zag blijkbaar de Apostel Paulus reeds, vandaar dat hij er regels voor gaf en zeide dat men in het midden der gemeente niet in tongen moest spreken als er geen uitlegger was en ook dat er niet te veel leden in een samenkomst in tongen moesten spreken. Voor de gemeente had het minder waarde dan de profetie. In de gemeente scheen men ook niet bizonder op het spreken in tongen in de samenkomsten gesteld te zijn, gezien het feit, dat Paulus moest vermanen „verhindert niet in tongen te spreken". — Dat eerste: voorzichtigheid in dit opzicht, moeten wij betrachten, maar nu niet overdreven voorzichtig en, teneinde wanordelijkheden te voorkomen, het spreken in tongen maar helemaal verbieden. Ook dit deel der gemeentelijke samenkomsten moet echter staan onder de tucht des Geestes, die een Geest van orde is.

We hadden geen aanleiding om over andere gaven dan die van het spreken in tongen en de profetie te spreken. Een andermaal allicht weer eens iets over de andere gaven en diensten.

L.

Bonte Stenen

RUSSELL'S WAARHEIDSLIEFDE

Russell, de man die een godsdienstige beweging te voorschijn riep, die onder verschillende namen bekend raakte en thans als „Jehova's Getuigen" bekend is, en die verklaarde dat alle kerken en predikers in hun onderricht dwaalden, antwoordde, toen hem voor de rechtbank te Hamilton onder ede gevraagd werd of hij Grieks kende: „O, ja". Toen hem daarop een Grieks Testament overhandigd werd, bleek hij niet in staat de letters van het Griekse alfabeth te lezen. „Nu", vroeg de rechter, „zijt gij vertrouwt met de Griekse taal?" Russell antwoordde onbeschaamd: „neen". Hij gaf dan toe dat hij evenmin Latijn en Hebreeuws kende. — En deze man — zo zegt The Christian, waaraan wij deze gegevens ontlenen — verklaarde alle Bijbelvertalingen voor onbetrouwbaar.

DE NIEUWE VERTALING

van de Bijbel is nu aan vertegenwoordigers der Kerken in Nederland officieel aangeboden door het Ned. Bijbelgenootschap. Enkele Kerken hebben verklaard de vertaling niet voor het kerkelijk gebruik te zullen invoeren, dat waren de Gereformeerde Gemeenten en de Ger. Kerken, Art. 31. Eerstgenoemden schijnen uit gevoelens van piëteit de Statenvertaling niet te kunnen loslaten, maar wat de bezwaren der Ger. Kerken, Art. 31 zijn, is ons onbekend. — Het is te wensen, dat de andere Kerken de nieuwe vert. voor kerkelijk gebruik zullen aanvaarden. Het lijkt ons gewenst dat wij met de invoering wachten totdat het algemeen geschiedt. Voorgangers moeten niet vergeten dat een vertaling voor de gemeenteleden, die geen grondtekst kunnen raadplegen, een grotere — ik zou haast schrijven: andere — betekenis heeft dan voor hen. Wees dus voorzichtig en richt u naar de gang der schapen.

☆

Mededelingen

LAATSTE OPROEP!!

Harlingen jubileerd D.V. 7 Mei a.s.

Uitnodiging voor alle oud-leden en omliggende Gemeenten van de Gemeente Harlingen

Willen allen die het grote Jubileumfeest van het 50-jarig bestaan der Gemeente wensen bij te wonen op 7 Mei 1952, zich *voor 10 April a.s.* melden bij de secretaris der Jubileumcommissie: J. F. van Wier, Jacob Backerstr. 27, Harlingen.

Zij, die nachtlogies wensen, moeten dit uitdrukkelijk er bij vermelden.

Komt allen zoveel mogelijk, opdat wij een grote en gezegende dag mogen hebben. Het ligt in de bedoeling om de gehele dag dit feit te herdenken. We beginnen al 's morgens om 10 uur.

Namens de Jubileumcommissie,
de Uwe in Chr.,
J. F. VAN WIER.

72ste ALG. VERGADERING

der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

Daar br C. v. d. Mei voor korte tijd Groningen gaat verlaten, berust vanaf heden het secretariaat van de commissie van voorbereiding bij ondergetekende. Alle correspondentie en nog in te leveren formulieren zenden aan:

K. KOLBE Sr, Kerklaan 40—42, Groningen.
Tel. 26257 Giro 190767.

Zusters, die een kampweek (1e en 2e week in Mei) voor vrouwen te Renderloo willen meemaken moeten zich per omgaande daartoe opgeven, direct en rechtstreeks naar Renderloo schrijven!

Zie De Christen van 1 Febr. '52.

A. REILING—HORNSTRA.

Leestafel

DE KLEINE PROFETEN, door Dr J. Ridderbos. Uitgave J. H. Kok N.V. te Kampen. Deel 3, 2de druk. Geb. f 5.90.

In dit deeltje worden behandeld de Profeten Haggai, Zacharia en Maleachie. Op elk boek komt eerst een Inleiding, die over tijd, schrijver en bizonderheden orienteert. Daarop volgt Vertaling en Verklaring. Zonder een verklaring waarin rekening wordt gehouden met tijd en achtergronden der profetiën zijn deze haast niet te begrijpen, dus niet met vrucht te lezen. Dr Ridderbos is een bedachtzame en kundige gids, die de moeilijkheden voorzichtig benadert en tot oplossing tracht te brengen. We kunnen ook dit deeltje van de Korte Verklaring (234 bladz. en keurig uitgegeven) van harte aanbevelen.

L.

ALS HET BEGON TE LICHTEN en: DE GROTE BEVRIJDING zijn twee kleine boekjes van 30 blz., geschreven door hoofdlegerpred. A. T. W. de Kluis en door Voorhoeve, Den Haag, in kleurig kledij uitgegeven, waarin de Paasboodschap duidelijk wordt verkondigd. In het eerstgenoemd boekje is bovendien een aardig verhaal van Jo van Dorp—Ypma, getiteld: De boterschaapjes te lezen. Beide boekjes, in de serie Brandende kaarsen uitgekomen, kosten per stuk f 0,50.

HUIZINGA.

Advertentiën

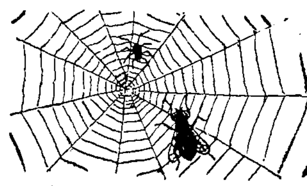
ZAND en ZAAD

Schippers herken je dadelijk. Ik bedoel, je ziet direct dat het schippers zijn. Dat is bij boeren ook zo, en bij handelsreizigers. En bij dominees zegt u. Ja maar dan toch alleen als ze in 't stemmig zwart gaan. Schippers dragen hun blauwe duffel, vaak blauwe trui en dan de pet, niet zelden met vlaggetje of anker. En niet te vergeten hun heerlijk gezond gezicht. In de stad haast altijd met boodschappentas, want daarvoor gaan ze even aan de wal. Een vrij volk, dat de ruimte mint en geen rust kent. Nu en dan valt er een de Enschedese haven binnen, doch maar zelden voor langer dan een paar uren. Leeg en weer weg. Kortgeleden had ik het voorrecht een schippersgezin te mogen bezoeken. Eigenlijk twee, want ik moest toch ook even bij de buurman kijken. Die was Zondag immers ook mee naar de kerk geweest. Ze kregen toch al zo weinig bezoek. In jaren soms geen voorganger over de vloer. Natuurlijk begrijpelijk, want wat en wie is meer bewegelijk dan de wind, water en een schipper. Ze kerken hier, daar, liggen op de ruimte en hebben veel minder last van grenzen dan gewone mensen, wier tuintje ophoudt bij 't hekje van de buurman. Ik ben er zeker van dat onze voorgangers hun best doen om ze op te zoeken, als ze weten dat ze liggen lossen, wachten of laden. Een van onze studenten moest eigenlijk eens meevaren en overstappen op het andere schip, dat hem weer wil meevoeren tot het volgende. Misschien heb ik voor de studenten nog wel wat anders. Onze schippers zou ik willen raden wat Zaaiers aan boord te nemen. Ze buurten toch wel eens en dan is zo'n Zaaier gauw weggegeven. Duur zijn ze niet. Vraagt u maar eens aan Ds Jansma.

Het kwam mij ter ore dat de studenten deze zomer weer in een van onze pas aangesneden gebieden een actie zullen voeren. U weet, onze broeders zijn dan zo'n week in een bepaalde plaats, gaan van huis tot huis, nodigen uit tot de bijeenkomsten, die 's avonds gehouden worden. Lijkt me heerlijk werk. We wensen ze daarbij van harte Gods zegen. Wat mij daarnaast nog voor de geest zweeft is, wat Enschede verleden jaar op de C.C. vergadering van de N.B.J.B. voorstelde en welk voorstel ook aanvaard werd; waarvoor zelfs een bedrag op de begroting werd gereserveerd. Vijf, zes van onze jongemensen stappen bijelkaar, krijgen een tent en toebehoren mee en trekken dan een week langs een vooropgestelde route door gebieden, waarvan wij weten dat het Evangelie er niet of nauwelijks gehoord wordt. Zij zouden in de namiddag de kinderen kunnen bezighouden en 's avonds de ouderen door voor hen te zingen en te getuigen van de Redder der wereld. Dit aangenomen voorstel kwam niet tot uitvoering. Waarschijnlijk wat vrees, misschien gebrek aan tijd. Ik zou onze toekomstige dienaars willen verzoeken deze zaak eens te overleggen. Waarmee ik niet andere getuigen en speellieden zou willen buitensluiten. Het lijkt me zelfs een vruchtbare combinatie, denkende aan de toekomst. Werpt het net ook eens aan de andere zijde uit en niet alleen vanaf de kansel. Het komt mij voor dat zo'n week zelfs voor ons, voorgangers, goed zou zijn. De gemeente zou er zeker een week extra vacantie voor geven. Ik vraag me af of dit nu een gezicht is of een droom.

We zouden ons weer echt zendelingen gaan voelen, weten. Onze opdracht heen te gaan naar de kruispunten der wegen zou opnieuw gloed en betekenis krijgen. Misschien zouden we nader dan ooit tot het hart van het volk komen, dieper de bodemloosheid van veler levens vermoeden en verjongd terugkeren tot de kudde, die ons met vele gebeden vergezelde op de tocht. En waar de voorgangers zo voorgaan, zal daar niet de wil in allen ontwaken om om te zien naar hem, die geen Helper heeft?

HUIZINGA.

In het Web van de Spin

JAN LAT

Dezer dagen kreeg ik Jan Lat in mijn web. Schrikt U niet, lezers, het is eerlijk waar. Jan Lat is de jongen, die 's avonds en 's middags en soms tot diep in de nacht over het asphalt slentert. Hij is listig en snel, in grote mate zelfstandig, vroeg wijs in vele dingen waar onze kinderen niets van af weten, de tegenspeler van de politieman en verder: een zeer, zeer eenzaam individu, zonder enige binding vaak aan ouderlijk huis, aan club of vereniging of enige organisatie. Hij is opgegroeid in de mening dat ieder maar voor zichzelf moet zorgen, en dat ieder ander mens waarmee je in aanraking komt, steeds zal proberen je te misbruiken voor eigen doeleinden. En daarom past hijzelf ook maar dezelfde tactiek toe. Zo deden zijn ouders het immers; zo deden de buren het immers, etc. etc.

Jan Lat, ja, dat is de titel van een boek, geschreven door de Heer W. Laatsman, die in Den Haag onder de Massajeugd werkt en iets van zijn vele ervaringen in romanvorm daarin heeft neergelegd.

U moet het beslist lezen. En misschien dat U al lezende wel het hoofd schudt en zegt: maar dàt is toch wel lichtelijk overdreven. Zo erg zal het toch niet zijn. Maar wie zegt U dan dat het niet zo is?

Velen in onze tijd vinden het werken onder deze massajeugd, dat vaak op zo heel andere wijze gebeurt dan het rustige werk onder onze eigen jongelui, verknoeide tijd. Wat bereik je er mee? En wat een geld kost het! Ja, inderdaad, wat een tijd, wat een offers, kost het degenen, die zich er voor lenen, zich te bemoeien met deze massajeugd, hen op te zoeken in hun gore tijdverdrijf, hen mee te trekken, telkens maar weer, daarheen, waar men samenleeft en samen werkt, en samen luistert en samen bidt! En die offers wegen heel wat zwaarder dan de centen die nodig zijn om dit alles op gang te brengen en op gang te houden.

Ben ik misschien wat vaag met mijn mededelingen over wàt er dan op gang gehouden moet worden? Lezer, lees U dit boek zelf eens. Het zegt duizendmaal beter de nood van deze grote jongerenmoot uit, dan ik U dat ooit uit kan stukken.

De Heer Laatsman heeft hen zien leven, zich bewegen, worstelen, dieven, vechten. Hij heeft geinteresseerd toegeluisterd als zij hun karakteristieke jargon hanteerden. En hij heeft ontdekt dat deze vele, verwaarloosde jongeren ook mensen zijn, mensen met een ziel die verloren kan gaan èn behouden worden; mensen met grote mogelijkheden, maar waaraan gewerkt moet worden; die omringd dienen te worden door waarachtige liefde en wezenlijk begrip; mensen die men niet vangt met holle frazen en vroom gedoe, maar alleen door hun vriend te worden in de volste zin van het woord.

De massajeugd, die in dit boek door Laatsman beschreven wordt, is eigenlijk slechts de massajeugd in engere zin. Het is meer de straatjeugd. Overigens dragen zij voor een deel dezelfde kenmerken. Zij voelen zich voor niemand en niets verantwoordelijk, missen ieder werkelijk geestelijk onderdak, aanvaarden geen enkele binding en plukken de dag tot hun handen er slap bij neervallen.

Ons gevaar als Christelijke Gemeenten en Kerken is, dat we maar steeds meer gaan preken, naar mate we minder succes hebben. We proberen het steeds nog maar wat beter en duidelijker en scherper te zeggen. Wat dit boek ons te zeggen heeft is: Het gaat er hier om, dat U de mensen Christus vóórleeft, dat de liefde van Christus zodanig sterk in U is, dat U in staat bent tot werkelijke vriendschap, heuse collegialiteit, waarachtige broederschap, ook waar conflicten zijn of dreigen. Want alleen het Christelijke l é v e n grijpt aan, overweldigt, slaat in boeien. Het Christelijke Wóórd, met hoeveel pathos ook gesproken, maar lòs van die hemelse krachten van liefde en barmhartigheid, steunt slechts de zaak van de duivel.

Hoeveel medewerking verlenen wij op deze wijze nog aan de duivel? Laten we niet te voorbarig onze wijze hoofden schudden. Laten we wat dichter bij Christus schuilen, wat vaker onder het kruis gaan staan.

En dan van het kruis naar Jan Lat, de grote of de kleine, naar ieder, die zonder een wezenlijke binding aan Christus de dagen doorgaat, tot de nacht hem overvalt. Dan zullen we ook bidden voor het werk van zr van Beek verricht in Rotterdam.

JAN LAT is een uitgave van J. N. Voorhoeve, Den Haag. Prijs geb. f 4.90.

Wf.

Boekbespreking

Dr K. Dijk. OVER DE LAATSTE DINGEN TUSSEN STERVEN EN OPSTANDING. Uitgave Kok, Kampen. Ing. f 5.50, geb. f 6.90.

Dit deel is het eerste van de trilogie over de laatste dingen. De uitg. is keurig verzorgd wat het uiterlijk aangaat, maar ook de inhoud. De auteur begint met de nadruk te leggen op het feit dat sterven niet betekent „vernietiging". Echter moet de gedachte van Plato worden losgelaten, deze wijsgeer toch maakt een te scherpe onderscheiding tussen ziel en lichaam. Hij spreekt van een „onsterfelijke ziel" en daardoor zou niet de mens sterven, maar alleen het lichaam.

Het sterven moet meer ernstig genomen worden, d.w.z. de gehele mens lichaam en ziel samen, sterven. „De ganse mens sterft evenals ook de gehele mens door de verlossing in Jezus Christus uit de dood in het leven overgaat". Met de uitdrukking „onsterfelijkheid der ziel" moeten we dus voorzichtig zijn. Er is voortbestaan van beiden. Het lichaam blijft als stof voortbestaan en wordt in de opstanding opgewekt. De ziel nà het sterven d.w.z. zonder het lichaam, blijft eveneens voortbestaan, totdat in de opstanding de ziel weer met het lichaam wordt verenigd.

De auteur gaat voorts afwijzen de leer van het vagevuur. „Origenes kan als de geestelijke vader van de vagevuur leer genoemd worden" (p. 21). Op het concilie van Trente 1563 werd door Rome deze vagevuur leer vastgelegd. Daar wordt de ziel gereinigd. Vage komt van vagen of vegen dat reinigen betekent. Later is dit reinigen van betekenis gewijzigd en is het meer afbetaling geworden. Is de balans in evenwicht dan wordt de ziel uit het vagevuur ontslagen. De teksten die Rome voor deze leer misbruikt zijn Matth. 5 : 22, 25, 1 Kor. 3 : 13. Dr Dijk gaat voorts terecht afwijzen de dwaling van de zieleslaap, „zij is de loochening van het woord des hemels: zalig zijn de doden, die in de Here sterven" (p. 31).

Verder wordt ingegaan op de reeds in het oudste Brahmanisme voorkomende — en ook aan het Boeddhisme niet vreemde — leer van de zielsverhuizing. Bij de theosofen vindt deze leer aanhang. (Karma en reïncarnatie.) Van een komaloka d.i. een onzichtbare verblijfplaats waar de ziel zich na het sterven ophoudt, een oord der begeerte, weet de Schrift niets. Voorts wordt nog het spiritisme ter sprake gebracht. Na nog enige andere dwalingen te hebben uitgewezen wordt het hoofdstuk over de „tussen toestand" beëindigd met verschillende uitspraken van belijdenisgeschriften.

Met hoofdstuk III zet de schrijver de voet op de H. Schrift zelf. Allereerst een behandeling van het tekstenmateriaal dat ons het Oude Testament aan de hand doet. De dood is een straf. „Leven en dood zijn niet twee kanten van één en dezelfde zaak, maar absolute vijanden" (p. 56). Ter sprake komen meerdere plaatsen uit de Psalmen b.v. 30 : 10, 49 : 10, 55 : 24. Voorts komt aan de orde het woord seool, dat *in de St. vert. meest met* graf is vertaald. „Het woord seool komt in de Schrift meermalen voor om het sterven aan te geven en dat alleen en in tal van Schriftplaatsen is seool synoniem met de dood en drukt dit woord alleen uit, dat de mens de weg moet gaan door het dal van de schaduwen des doods". Het is ook de doodsmacht en dan in algemene zin genomen (p. 63). De gelovige zullen door Jahve niet prijsgegeven worden aan de seool, de doodsmacht. Hij zal hen daaruit verlossen. In dat geloof leven en sterven de rechtvaardigen. Gods kinderen triumferen, niet pas bij de opstanding, maar reeds in de ure van het sterven „wanneer hun geest wederkeert tot God".

Vanzelfsprekend wordt daarna het Nieuwe Testament onderzocht. Samengevat leert de Schrift: dat bij de dood lichaam en ziel gescheiden worden. Het lichaam keert weer tot de aarde, stof tot stof. De zielen worden òf in de zaligheid opgenomen òf gaan in de pijn. Ter sprake komen de gelijkenis van de rijke man en Lazarus. Het bekende kruiswoord tot de moordenaar gesproken, enige plaatsen uit de Hebreën brief (12 : 18, 22, 23) en vooral meerdere plaatsen uit de Openbaring van Johannes. Met de uitleg van Openb. 20 kan ik niet geheel met de schr. meegaan. Prof. Dijk wil daar de eerste opstanding geestelijk verstaan en grondt dit vooral hierop, dat er sprake is van zielen. Wel geeft hij toe dat er in de Bijbel teksten zijn, waarin met woord zielen levende personen bedoeld worden. Maar hoe kan aan *zielen* het oordeel gegeven worden, en hoe zullen zij heersen met Christus op de *aarde?* Op die vragen zegt de schr. zullen wij geen antwoord kunnen geven. Wel haalt Dr Dijk nog aan de plaatsen 1 Kor. 6 : 2, 3 „de heiligen die de wereld zullen oordelen", en Matth. 19 : 28 waar sprake is van 12 tronen „waarop de apostelen zullen zitten, oordelende de twaalf geslachten Israëls", dat wil mij voorkomen, dat hier in Openb. 20 bij de eerste opstanding niet aan een geestelijke gedacht moet worden, daar op die wijze de verklaring vast loopt. Men kan voor het chiliasme ook te grote vrees hebben. Dit neemt niet weg, dat we ook dit hoofdstuk met veel belangstelling hebben gelezen. We kunnen niet te uitvoerig worden. In hfdst V wordt de vraag behandeld of er gemeenschap is tussen hemel

en aarde. Leven de gestorvenen nu met hen die nog op aarde zijn? Gedacht wordt aan de gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester, de blijdschap in de hemel over de zondaar die zich bekeert, nogmaals komt de rijke man en Lazarus te sprake en Heb. 13 : 7, voorts de zielen onder het altaar en de gebeden der heiligen. Na grondige exegese concludeert de schr., dat er toch geen sprake is van een gemeenschap tussen de triomferende en de strijdende kerk. „Abraham weet van ons niet en Jakob kent ons niet". In een volgend hoofdstuk komt de vraag aan de orde: „wat zegt de Schrift ons over een mogelijk weerzien in het hiernamaals en over de herkenning van elkaar?" Een hoop op een zalig weerzien, mits zuiver opgevat, is niet onschriftuurlijk (p. 132). Niet mag uit het oog verloren worden, dat in de hemel *alle* aardse verhoudingen zijn teniet gedaan (p. 178). Wij zullen dan de engelen gelijk zijn. Wat Vader Brakel in zijn Redelijke Godsdienst heeft geleerd is niet betrouwbaar en geeft in ieder geval tot veel moeilijkheden aanleiding „en daarom doen wij het verstandigste om ons te houden aan wat Jezus heeft gezegd, dat nl. de zaligen aan engelen gelijk zijn" (p. 137). In hfdst. VII behandelt de auteur de verhouding van arbeid en rust in het hemelleven. De rust is niet werkeloosheid.

Tenslotte wordt in hoofdst. VIII de vraag behandeld welk verband er is tussen het hemelleven en 't aardse leven. Wordt de zaligheid mede bepaald door ons leven hier? Er is loon naar werk! Dat loon kan zijn: „heerlijkheid" maar ook: „smarten lijden".

In hoofdstuk IX volgt de samenvatting (p. 177—181).

Conclusie: een vlot en helder geschreven boek. De schrijver — en dat strekt hem tot eer — laat de H. Schrift spreken en schuwt alle fantasie. Het is een onderwerp dat velen bezig houdt en op huisbezoeken nog wel eens ter sprake gebracht wordt. Aan voorgangers en ouderlingen in het bizonder aanbevolen en voorts van belang voor hen, die dieper in de Schrift ingeleid willen worden. Eén ding is jammer, dat we moeten wachten op de andere delen, nu onze belangstelling voor dit onderwerp gewekt is geworden. Met veel genoegen heb ik het gelezen. 't Smaakt naar meer.

D. SLORT.

Zwitserland

Een mens leeft, doorgaans onbewust, bij associatie der gedachten. Vandaar dat de prettige klank van de naam van bovengenoemd land de meeste mensen onmiddellijk de besneeuwde toppen der Alpen voor ogen tovert. Echter, de zakenman met internationale relaties denkt veeleer aan zijn pas afgesloten fortuinlijke of ongelukkige transacties, terwijl de ouders van een zieke jongen in de geest een wijle bij hun kind in het sanatorium aldaar vertoeven.

En de Nederlandse Baptist? Het kan niet anders dan dat zijn gedachten zich reeds nu, en in de toekomst steeds meer, zullen richten op het

Baptisten Theologische Seminarie

in het kleine plaatsje Rüschlikon dat, in de schaduw van de grote stad Zürich, zo liefelijk gelegen is aan het meer dat zijn naam aan die stad te danken heeft.

En waarom zullen onze gedachten juist dáárheen gaan? Omdat hier enkele onzer jongere broeders hun opleiding ontvangen voor hun toekomstige dienst in de Baptisten Gemeenten van ons Vaderland. Omdat wij, zonder offers of inspanning onzerzijds, als Baptisten Unie deel hebben aan dit opleidingsinstituut dat, verre van een eendagsvlinder, van blijvende aard en diep ingrijpende betekenis zal blijken te zijn. Omdat wij dankbaar zijn en behoren te zijn aan diegenen die met liefde, toewijding en grote bereidwilligheid, ons dit centrum van Europees Baptist leven en samenwerking hebben geschonken. Omdat wij schone dromen kunnen dromen voor een nieuwe dag van geestelijke opbloei en invloed van het Baptisme op ons vasteland. Omdat de mogelijkheid en de kansen als Baptisten tot rijker zegen te zijn voor onze volkeren door de vestiging van dit Seminarie met sprongen gestegen zijn. Omdat .... doch peins met vreugde voor uzelf maar een ogenblik door als ik thans nog eens opnieuw vertel op welke wijze

dit Seminarie geboren werd

en hoe het verder gegroeid is in gezondheid. Men vergeet zo gemakkelijk en de herinnering vervaagt zo snel. Het was echter op een vergadering van de B(aptisten) W(ereld) A(lliantie) gehouden in het jaar 1948 dat een Commissie welke zich bezig hield met het vraagstuk van de Theologische opleiding in haar rapport het volgende vaststelde.

„De commissie legt nadruk op de noodzaak van Seminaria waar nationale groepen hun eigen predikanten kunnen onderwijzen in de taal waarin zij het Evangelie aan hun volk zullen verkondigen en speciaal met betrekking tot de problemen van hun eigen natie. Er werd echter overeengekomen dat naast deze Seminaria en zonder op enigerlei wijze deze te verdringen, er behoefte is aan een Seminarie in Europa dat meer zal zijn dan een nationale instelling, een Seminarie dat in de behoefte van verschillende landen zal voorzien en dat het karakter zal dragen van een School, die opleidt tot een theologische graad.

De commissie erkent met dankbaarheid de vrijgevigheid van de Zuid Amerikaanse Unie der U.S.A. in haar plannen een Seminarie te stichten in Zwitserland dat meer dan nationale belangen alleen zal dienen."

De werkzaamheden dezer commissie zijn niet vruchteloos geweest. Met typisch Amerikaanse haast werd de plaats en het gebouw gevonden, gekocht en ingericht tot een in alle opzichten ideaal en inspirerend verblijf voor studenten. Professoren werden aangesteld en als eerste Rector werd benoemd Dr G. W. Sadler, die twee jaar later werd opgevolgd door Dr J. Nordenhaug. Laatstgenoemde is een Noor van geboorte die op 25 jarige leeftijd naar Amerika emigreerde en vanwege zijn Europeaans-Amerikaanse opleiding en blik wel de meest geschikte persoon geacht werd voor deze leidende positie. Dat deze bewuste keuze de juiste bleek te zijn, heeft zijn korte staat van dienst wel bewezen zonder hiermede op enigerlei wijze afbreuk te doen aan de kwaliteiten en arbeid van zijn voorganger.

De studenten werden gerecruteerd uit vele en verschillende landen. Groen en rijp dooreen. Dat aanvankelijk de betekenis van dit Seminarie door vele vooraanstaande Baptisten broeders met enige argwaan, om niet te zeggen wantrouwen, werd beschouwd, laat zich begrijpen. Scepticisme is geen vreemde gast, zelfs niet in een welmenend Christenhart. Een ui is een ui, een wortel een wortel en een aardappel een aardappel — maar wat is hutspot? Al etende krijgt men de smaak te pakken. In alle oprechtheid kan thans geconcludeerd worden dat alle bedenkingen zijn weggevallen en de ogen der Europese Baptisten wereld in toenemende mate op Rüschlikon gevestigd zijn. Als gelukkige omstandigheid kan genoemd worden het feit dat de Amerikaanse

Wij hebben het gevoel

dat het einde van deze actie in zicht is. De Baptisten in Nederland zijn in staat gesteld te tonen hoeveel idealisme en offervaardigheid onder hen gevonden wordt. Wij belijden daarvan een te grote voorstelling te hebben gehad. Dat kunt u ons niet kwalijk nemen. Integendeel. Wij zagen u tot grote en grootse dingen in staat. Natuurlijk, u hebt andere verplichtingen, en het leven is duur, en u kunt niet aan alles doen . . . .

Dit briefje wil ik nog publiceren: „Hier is allereerst uw tientje. Mijn man heeft het gespaard door niet te roken, omdat hij meende dat het wel een *offer* mocht wezen, als het is voor de Heer en Zijn dienst. Als er door de broeders één dag in de week zo werd geofferd, zouden al onze gemeenten, die 't behoeven, spoedig een gebouw hebben, waarin Gods naam verheerlijkt wordt. En behoefden onze voorgangers geen bedelaars te wezen, zoals nu. En wat is nu één dag in de week hé? Maar...."

Zou ze gelijk hebben? Laten we aannemen, dat er 2000 Baptisten roken. Dat ze per dag voor een kwartje oproken. Dat is dan f 500,— per dag. Ongelooflijk. Dat zou in een jaar, als ze het één dag per week spaarden, f 26000,— zijn. Ja, hier klopt iets niet. Wel in de berekening, maar niet bij u en mij. Wat ZEGT u daarvan? Wat ZEGT u dat? MOET DAT ZO DOORGAAN? MAG DAT? Ik heb nu het gevoel, het besef, dat we deze actie moeten doorzetten. Dat het een schande zou zijn te staken. Of niet?

AL het GOUD EN ZILVER is MIJN, schrijft een zuster en stuurt me een paar gouden sieraden. Want het is immers des Heren. „Ik hoop, dat het de volle waarde opbrengt. Hoe meer hoe liever. Het is voor de HEER". Ik zal mijn best doen, zuster. U leest het dan wel. En heel hartelijk dank. Zoiets ontroert altijd een beetje, want onder ons hebben gouden voorwerpen in de regel een lange geschiedenis.

Voor deze keer genoeg. Hier de verantwoording: W. te A. f 2,50; P. te H. f 1,— (met een belofte: bij volgende ontvangst pensioen meer! Haast te erg); N. N. te H. f 3—. Hoop er nog eens op terug te komen. V. W. te H. f 25,—; V. Z. te H. f 10,—; D. J. te G. f 10,—; D. H. te P. f 10,—; O. te N. W. f 20—; (mijn vrouw en ik, elk een tientje) K.—B. te C. f 10,—; D. V. te D. H. f 5,—. Samen f 6252,39. Dank u wel allemaal.

Waar gaat de lamp heen? Bij uitloting toegevallen aan J. F. van Wier te Harlingen. En die schrijft: Stort de prijs maar in het bouwfonds. Hoe doen we dat nu?

Met hartelijke groet,
HUIZINGA.
Giro: 503419.

---

broeders van meet af hebben ingezien en doelbewust gewenst dat de opbouw, toezicht en leiding van dit instituut mede in handen zou liggen van de Europese Baptisten Unies. Ook onze Unie werd verzocht een vertegenwoordiger te zenden om zitting te nemen in de Board of Trustees, d.i. zoiets als Commissie van Beheer of Senaat. Telkenjare komt deze Commissie eenmaal samen en wel in het voorjaar. Of in de keuze van dit jaargetijde een symbolische betekenis gezien werd, mag in twijfel getrokken worden, maar feit is dat de arbeid van de Board niet zonder vrucht is geweest. Samen denken, beraadslagen en plannen uitwerken is, zo dit in biddend opzien tot en in volle afhankelijkheid van de Vader van onze Here Jezus Christus geschied, nimmer zonder tastbare en heerlijke resultaten. Er is dan ook een

snelle en gezonde groei van het Seminarie

te bespeuren. Dit komt tot uiting in vele opzichten. Allereerst in de sfeer. De studerende broeders raken steeds meer op elkaar ingesteld zodat de onderlinge omgang veel beter te noemen is, volgens hun eigen getuigenis, dan b.v. een paar jaar geleden. De professoren, die eerst hun weg al tastend moesten zoeken omdat de vooropleiding der studenten in de verschillende landen vaak geheel verschillend is en op ongelijke hoogte stond, zien thans met de opgedane ervaringen de weg veel duidelijker afgebakend. Het plan voor de studie is bepaald, de vakken zijn uitgestippeld, de cursus op hoger niveau gebracht. Regelmatig wordt voeling gehouden met de Universiteit in Zürich en van de colleges aldaar wordt gaarne gebruik gemaakt. De studie in het N. T. Grieks volbracht aan ons Seminarie wordt door deze Universiteit reeds erkend en het streven is dat dit uiteindelijk ook zal geschieden met een theologische graad verleend door ons Seminarie. Deze overeenkomst is reeds getroffen met de Baptisten Seminaria in Amerika, zodat de graad van B. D. (Bachelor of Dinnity) van Rüschlikon gelijkgeschakeld is aan de Amerikaanse. Dat de eisen der studie voor hen die nu en in de toekomst voor zulk een graad werken dus hoog zijn, ligt in de rede. Met het oog hierop is de voorbereidende klasse, welke opleidt tot een diploma voor toelating tot een Universiteit, komen te vervallen. De mogelijkheid om toch met financiele steun van het Seminarie zulk een diploma te halen, maar dan in eigen vaderland, wordt verleend aan begaafde jonge broeders die hiervoor door hun Unie moeten worden voorgedragen. Zij zullen dan ingeschreven worden als z.g.n. voorwaardelijke studenten. Ook blijft er steeds plaats in het Seminarie voor studerenden zonder gymnasiale of gelijkwaardige diploma die als speciale studenten een vierjarige cursus voor opleiding tot predikant wensen te volgen. Er zijn nog meerdere mogelijkheden open, al naar gelang er bepaalde behoefte of wensen met betrekking tot opleiding van studenten in de Baptisten Unies in de landen van Europa mochten zijn of zich eventueel mochten voordoen.

Met betreking tot de gezonde groei moet zeker ook genoemd worden het stijgend aantal ingeschreven studenten. Momenteel zijn er 40 studenten, vertegenwoordigend 20 verschillende naties. Een vijftal dezer studenten is gehuwd, waaronder één echtpaar uit Nederland, nl. br en zr Kiwiet. Onze twee andere studenten aldaar zijn br Mostert en br Brandsma. Dit edele en vrolijke viertal voelt zich (volgens eigen getuigenis) zeer goed thuis in het internationaal gezelschap en houdt in elk opzicht (volgens getuigenis van de professor) de eer van Baptist Nederland hoog. Daarom: hulde aan dit viertal!

De jongste vergadering van de Board of Trustees werd gehouden op Woensdag en Donderdag 19 en 20 Maart j.l. Hier werden heel wat

plannen voor de toekomst

voorgesteld en besproken. Allereerst plannen betreffende nieuwbouw. Men is reeds bezig met het optrekken van een gebouw voor meerdere studeerkamers, grotere keuken, woning voor een der professoren enz., alles op eigen terrein. De grond, toebehorende aan het Seminarie, is

tamelijk uitgestrekt. In de toekomst zullen nog meerdere gebouwen worden opgericht.

De bibliotheek is reeds te klein gebleken. De gangen staan al vol boekenplanken, rijkelijk voorzien van de beste commentaren, lexicons, wetenschappelijke geschriften, theologische werken etc. in verschillende talen. Regelmatig worden nieuwe boeken aangeschaft en het bedrag voor dit fonds op de begroting geplaatst, is zeer aanzienlijk. Doel is in dit Seminarie een der beste theologische bibliotheken in Europa te vestigen. Vooral op het gebied van geschriften over het ana-baptisme, het baptisme en de doperse stromingen.

In ieder opzicht wil men het Seminarie tot een centrum van bewust baptist geestelijk leven maken. De schooltijd duurt van begin September tot eind April. In de zomermaanden wordt van de studenten verwacht dat zij naast hun studie, zo mogelijk in eigen land, veel aan Evangelisatiewerk zullen doen. In deze zomermaanden worden de gebouwen beschikbaar gesteld voor allerlei internationale conferenties voor de jeugd zowel als voor de ouderen. Men denke aan de conferenties voor Predikanten en de broeders die wel eens voorgaan in de erediensten, de z.g.n. lekeprekers. Ook deze zomer worden deze conferenties gehouden en zijn reeds aangekondigd in ons weekblad. Mag ik hierbij even opmerken dat wij nog steeds uitzien naar gegadigden en hun opwekken zich zo spoedig mogelijk bij mij te melden.

Het Seminarie zal meer plaats inruimen voor vergevorderde studenten en geleerden tot rustig onderzoek en het schrijven van wetenschappelijke boeken. Momenteel is Prof. Westin, hoogleraar in de Kerkgeschiedenis aan de Universiteit te Upsala, Zweden, voor enkele maanden aanwezig met het doel om in deze omgeving, bakermat van doperse stroming in de middeleeuwen, oude geschriften en zelfs handschriften op te sporen. Er kan in deze richting nog heel wat baanbrekend werk worden verricht.

Moge God de arbeid van allen die met dit Seminarie verbonden zijn zegenen en ons tezamen gebruiken in Zijn dienst tot uitbreiding van het komende Koninkrijk.

A. A. HARDENBERG.

Verantwoording

De maand Maart bracht de volgende giften binnen:

1. Voor de E.C.U.: Makkum f 25,—; Valthermond f 22,50; Rotterdam—Zuid f 11,25; Groningen—Noord f 29,95; Groningen—Zuid f 42,23; Vriescheloo f 30,50; Haulerwijk f 19,—; Stadskanaal f 150,69; Almelo f 25,—; Heeg f 20,—; Musselkanaal f 105,—.
2. Voor het Pensioenfonds: N.B.V.B. f 225,24.
3. Voor zending onder de Joden f 52,50.
4. Voor uitgave Lofzangen en Gebeden: G. B. te St. Q. (Fr.) f 20,—.

Hartelijk dank voor alle gevers en geefster! Ook voor volgende giften en collecten houden wij ons bereid! Des Heren werk moet voortgaan!

De Unie-adm.,
T. JANSMA.

Giro 9269 ten name van de Unie.

Gemeentebericht

VRIESCHELOO

Geliefde broeders en zusters, het is ons een grote vreugde u deelgenoot te mogen maken van de zegeningen des Heren, die wij de laatste tijd in onze gemeente mogen ervaren. Om alles hier weer te geven zou te veel ruimte vragen. Gods Geest openbaart zich in de gemeente, doordat bij velen onzer een innerlijke vernieuwing plaats vindt, dat vooral tot uiting komt wanneer de gemeente samenkomt om de dood des Heren te gedenken. Er is de laatste tijd veel vrijmoedigheid in het bidden en getuigen hetgeen tot gevolg heeft dat het naar buiten werkt en zondaren redt uit de greep van satan. In dit jaar hebben wij reeds tweemaal ons doopvont mogen openen en getuigen mogen zijn, dat 7 broeder en zusters beleden der zonde gestorven te zijn en voortaan met Christus te willen wandelen. Bij deze gelegenheid is er telkens zoveel belangstelling, dat wij geen plaatsen genoeg hebben. Ook uit de aangrenzende dorpen wordt steeds meer belangstelling getoond voor onze diensten. Mensen, die vroeger volop in de wereld leefden mogen we thans elke Zondag in onze diensten opmerken. Het is alles in telegramstijl wat ik u doorgeef, doch ik zou u nog veel meer kunnen schrijven.

God wil hier nog grote dingen doen, wanneer wij maar getrouw blijven in het gebed. God zegene al onze medeverbondenen.

De Correspondent.

Waartoe *Tabitha-bonnenactie?*

Het is zeer waarschijnlijk, dat in de maanden April of Mei iemand U een TABITHA-BON aanbiedt, met het verzoek, die te kopen. Zo'n bonnetje kost een kwartje. „Dat is niet veel", zegt u bij uzelf. Soms geeft u een kwartje voor iets en vraagt niet waartoe het dient, omdat u de persoon kent, die u het vraagt; u denkt: Dat is wel goed. Gelukkig, dat er ook vertrouwen is. Toch geeft men doorgaans het prettigst, als men weet, waartoe het gegevene dient. Welnu, wij willen het gaarne vertellen.

ZUSTERHULP reserveert elk jaar een zeker bedrag om enige van haar leden, die verpleging nodig hebben, te helpen, opdat zij enkele weken in Tabitha en in de fijne omgeving van Wassenaar kunnen vertoeven. Er zijn dikwijls zusters, die rust behoeven, daarbij niet in aanmerking komen voor opname in een ziekenhuis en ook thuis niet verzorgd kunnen worden. Soms hebben zij ook niet bepaald een ziekenhuis nodig, maar verandering van omgeving en lucht, of misschien maar een andere sfeer. Maar zoiets kost geld, meer dan de meeste van onze mensen kunnen betalen. ZUSTERHULP helpt haar leden met een toelage, zodat ze zelf maar een ge-

ring bedrag hebben bij te dragen voor zulk een verpleging in Tabitha.

Het blijkt evenwel, dat er in onze gemeenten en haar vriendenkring méér personen zijn, die dat somtijds nodig hebben en niet alleen zusters, óók wel broeders. Maar dan is ook daarvoor hulp nodig, want daar zijn in de regel de financiële moeilijkheden.

Nu is de Propaganda Commissie van Tabitha een bonnen-actie begonnen, om daardoor een fondsje te vormen, waaruit in bovenbedoelde gevallen kon worden geput, zodat ook anderen dan leden van ZUSTERHULP in de gelegenheid worden gesteld, om tegen een zeer lage verpleegprijs, b.v. van f 2,50 per dag, in Tabitha te worden verzorgd.

Daarvoor wordt u dus een bonnetje aangeboden, een bonnetje van één kwartje. Natuurlijk mag u ook twee nemen, maar neemt er in èlk geval ééntje; dan zijn wij al tevreden, want dan kan dit mooie plan uitgevoerd worden: „Een verpleging van enige weken mogelijk voor àl onze leden en vrienden, die rust behoeven en voor zover de ruimte in het huis dit toelaat".

Ik wil u graag meer vertellen over „Tabitha" en spreken dus af: „tot de volgende week!"

Onze hartelijke groeten en beste wensen; namens de propaganda-commissie van Tabitha,

W. DE VRIES,
Hoogstedelaan 59,
Arnhem.

Mededelingen

Het voormalige stichtingsbestuur van „Tabitha" en de Commissie der Unie hebben op 23 Oct. 1951 te Utrecht een bespreking gehad over de moeilijkheden, die rondom „Tabitha" zijn ontstaan. Deze bespreking was gekenmerkt door een geest van welwillendheid zonder dat nochtans reeds een verklaring kon worden opgesteld, die niemand te ver ging en ieder ver genoeg.

H. BAKKER
J. LOUW.

De Unie Bouwstichting geeft kennis aan de obligatiehouders, dat het nummer van uitloting dit jaar een „zes" is. Wiens nummer dus eindigt op 6 wordt verzocht dit aangetekend te zenden aan de penningmeester br E. Moerke, Amsterdamseweg 204, Arnhem, zo mogelijk begin Mei.

Namens de U.B.S.,
J. v. d. MEI, secr.

PAASBONDSDAG DER GRONINGER VEENKOLONIALE GEMEENTEN TE STADSKANAAL

Programma:

Opening 10 uur. Leider Ds de Jong van Vriescheloo
Bidstond
Openingswoord
Muziek van „Elad"
Declamatie van N. Pekela
„Gebedsgenezingen", inleider Ds Tijman
Zang
Muziek „Elad"

PAUZE van 12—1.30 uur
In de pauze gelegenheid tot het indienen van schriftelijke vragen.

Des middags leider Ds Hekhuis
Muziek „Elad"
Beantwoording van event. ingekomen vragen
Declamatie van Vrieschelo
Zang en muziek
„Geestelijke opwekkingen", inl. Ds de Jong
Getuigenisdienst
Sluiting ongev. 4 uur.

Als u ook komt en met ons mee bidt om zegen kan het goed worden Paasmaandag te Stadskanaal.

De secr.

ZUSTERHULP-CONFERENTIE GEWEST FRIESLAND

op Donderdag 24 April a.s. in de Baptisten Kerk te Noordbergum.
Aanvang 10 uur.

Alle Friese afdelingen van Zusterhulp zijn natuurlijk op de hoogte van deze te houden Conferentie. Laten zoveel mogelijk zusters zich vrij maken om deze grootse dag bij te kunnen wonen.

Het zeer aantrekkelijk programma zal U op de vergadering worden aangeboden.

Wij verwachten U aldaar.

Met N.B.V.B.-groet, Uw
Workum. G. F. FABRIE—DE JONG.

N.B.B.G Attentie

BESTURENCONFERENTIE

op Zaterdag 19 April 's middags 3.30—6 uur in de leerzaal van de Kerk aan de Meeuwerderweg te Groningen.

Onderwerp: „Reorganisatie voorstel", zoals dit nu de Gemeenten bereikte.

In- en voorlichting wordt ons gegeven door Ds J. B. de Neef van Winschoten.

Alle raadsleden der Gemeenten, alsmede alle afgevaardigden naar de U.V. en verdere belangstellenden worden dringend verzocht deze Conferentie niet over te slaan.

Bedenk het is de zaak des Konings welke uw aandacht vraagt en deze zaak heeft haast.

Reiskosten worden hoofdelijk omgeslagen.

De secretaris,
C. A. SCHüLTZ.

Op verzoek van de Bapt. Gem. Alkmaar is op de sprekerslijst geplaatst de heer Dammuller, Kruseman van Elteweg 22, Alkmaar.

Ds M. G. Boeschoten, Staveren is thans telefonisch bereikbaar onder No. 29, Staveren.

Wie kan aan de administratie het nieuwe adres opgeven van S. Kramer, voorheen Vrolikstraat 281[1], Amsterdam? Bij voorbaat dank!

Leestafel

DE OPMARS DER WAARHEID, door Dr Stephen Szavo. Uitgave van J. H. Kok N.V. te Kampen. 180 bladz. Prijs gebonden f 5.95.

Dat boek bevat 20 opstellen over mannen, die fakkeldragers der Waarheid geweest zijn. De Schrijver beheerst zijn stof en geeft treffende schetsen van de strijd en het lijden van die mannen, in wier leven de Waarheid steeds helderder doorbrak en deze kennis doorgegeven hebben, vaak hun trouw betalende met hun bloed. Het is verkwikkende opbouwende lectuur, die ons met zulke mannen in aanraking brengt. We bevelen ze heel gaarne aan. Laat vooral ook onze jeugd ze lezen, opdat de jonge mensen mogen weten, tot welk een prijs verworven en bewaard werd, wat ze geërfd hebben en hun geestelijk erfdeel zo op prijs leren stellen. Zullen wij dezelfde trouw betonen ten opzichte van de komende geslachten? Men leze en onderga de bezieling, die van deze opstellen uitgaat.

L.

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck, 4e vermeerderde druk. Uitgave van: J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs geb. f 5.75.

Goede wijn behoeft geen krans. Bij het verschijnen van de eerste druk van dit boek heb ik mij onmiddellijk een ex. aangeschaft, en het met grote aandacht doorgenomen. Dr Bavinck verstaat als geen ander de kunst, een gestalte uit de oudheid voor U te doen leven. Hij is een geboren psycholoog en te zeer een levend mens en Christen dan dat hij alleen maar enkele knappe historische en dogmatische opmerkingen zou maken. Allerlei bekende gestalten uit de dagen van Jezus vinden een plaats in dit boek. Maar de centrale figuur erin is en blijft toch de Here Jezus.

Van harte aanbevolen.

Wf.

VISIOENEN DER VOLMAKING, door Prof. Dr W. Hendriksen. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs geb. f 7.50.

Dit boek is wel een van de meest aansprekende verhandelingen over het Boek der Openbaringen. Op vaak originele wijze legt de schrijver, die een Amerikaan is en hoogleraar aan het Calvin College in Grand Rapids, U de problemen van dit voor velen vaak raadselachtige Bijbelslot voor. Schrijver verdeelt de Apocalypse in zeven delen, die volgens hem parallel lopen. Alleen wordt het geestelijk conflict waarom het gaat in ieder deel steeds feller beschreven en duidelijker onthuld, terwijl het einddoel U steeds duidelijker voor ogen getekend wordt.

Het ontbrak mij nog aan tijd dit boek in zijn geheel te lezen, maar het eerste deel was van dien aard dat ik stellig binnen afzienbare tijd ook het daaropvolgende zal hebben doorgenomen.

Het standpunt van de schrijver dat hij „Progressief Parallelisme" noemt, verdient zeker ernstige overweging.

Niet alleen de geschoolde theoloog, maar ook de belangstellende leek kan hier terecht.

Wf.

Correspondentie

H. S. te H. We zullen met genoegen plaats verlenen aan Uw verklaring van Rom. 11 : 26 in verband met de aan dat vers aansluitende woorden. Misschien maakt U ook eens studie van het begrip „Israel" in het Nieuwe Test. Het resultaat daarvan lezen we dan ook wel?

E.R.

G. te H. (O.). Uw mededeling kwam te laat voor het Nr van 4 April.

E.R.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3101
VRIJDAG 18 APRIL 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 19032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Is de Heer waarlijk opgestaan?

De lijdensweken zijn weer achter de rug. Niet dat wij lijden, maar we hebben toch enige keren geluisterd naar meditaties over de lijdensweg van Jezus Christus. De Paasliederen hebben geklonken en misschien zal de voorganger nog enige Zondagen terugtasten op een geschiedenis uit de dagen na Christus' verrijzenis. Hij zal zijn uiterste best doen om er wat nieuws van te zeggen; hij wil er wel een boek voor kopen, als daar wat in zou staan, dat hij nog niet weet. Maar als hij al wat jaren meeloopt, dan heeft hij wel stof om te spreken. De „feestdagen" zijn natuurlijk wel wat moeilijker voor hem, want de mensen weten immers alles al.

Als ik nu de voorgaande regels lees krijg ik de indruk, dat het vooral om het weten gaat, het kennen en daar steekt ontegenzeggelijk wat in. Veel volk gaat verloren omdat het geen kennis aan Gods wegen heeft en wij willen graag dat allen komen tot de kennis der waarheid. Waarmee wij dan niet bedoelen, dat men ons bijvoorbeeld de levensweg van Christus historisch juist kan weergeven; dat men aan de voeten van dat getekend beeld een keurig tableau van dogmatische formuleringen opvoert; dat men de ethische gevolgtrekkingen uit die kennis haarscherp in woorden weet te vangen.

Wij kunnen een diepgaande en wijdstrekkende kennis der goddelijke dingen zeer waarderen, maar hebben dan terzelfdertijd het gevoel, dat deze rijkdom gepaard moet gaan met een leven, dat uit die kennis leeft. Zo hebt gij op de Paasdag met de gemeente samen van de overwinning van Christus over zonde, duivel en dood gezongen. Ik zal niet zeggen, dat gij dat niet ook van harte gelooft. Er is getracht u daarvan nog eens tenvolle te doordringen en er is gesproken van de veranderde, verbaasde discipelen, van de elkaar haast bestrijdende opstandingsberichten, die daardoor zo'n zuiver getuigenis vormen, van God, Die niet kon toelaten dat deze Heilige de verderving zou zien. Maar wat dan toch wel gevraagd mag worden is: wat doet ge nu met die wetenschap. Wellicht ware beter: wat doet die wetenschap met u?

Natuurlijk gelooft u in de opstanding, de overwinning. God triumfeert. Maar wat hebt u daar aan zo in het leven van alledag. Wat merkt u van de waarheid van die waarheid. Of moeten wij op de uitwerking van gindse en gene opstanding des Heren wachten tot de dag, die nog verborgen ligt. Maar de kennis leert ons dat de Verrezene bij ons wil zijn tot aan het einde der tijden, dus ook nu. Hij leeft, Hij leeft galmde door de bondsdag en het kerkgewelf en ik ben het met u eens, maar wat mij zonder rust laat is de vraag: heeft de „wereld" enig vermoeden dat het wel eens waar kon zijn. Als de Heilige Geest, ja, dat is Pinksteren, uitgestort is en plaats heeft gevonden in de nieuwe tempel, dan schalt het door Jeruzalem en Athene straks dat de Heer is opgestaan. Dat de Heer leeft. Dat Hij de Heer is. En de gelovigen leefden bepaald onder die andere Koning. Hij was hun de grote Werkelijke.

De lijdensweken liggen weer achter ons en het Paasfeest en er zullen zeer diepe dingen over gezegd zijn. Maar we weten heel zeker, hoe dankbaar wij ook zijn voor gedolven schatten, dat we meer gegrepen moeten worden door de verkondigde waarheden. Het moeten ingrijpende waarheden worden. Dan zullen ze om zich heen grijpen en groot heil aanrichten.

HUIZINGA.

Losse Schakels

B.W.A. Youth News We ontvingen het eerste nummer van dit maandblad jaargang 1952, dat een uitgave is van de Baptisten Wereld-Jeugdorganisatie. Deze periodiek schijnt al een poosje te zijn verschenen. Een organisatie moet natuurlijk een orgaan hebben, waardoor het kan spreken tot zijn leden en de leden van zijn leden. Het nr dat wij ontvingen, geeft leerzame artikelen, niet op „problemen" toegespitst maar wijzende op de taak en het bezit van de christen. Voorts mededelingen van het werk van jonge mensen in verschillende landen der wereld. We kunnen best begrijpen, dat onze jeugdigen dit blad willen lezen en vertellen hun daarom dat het 3 sh. 7 d. kost (ongeveer f 2.15) per jaar. Besteladres: Klarabergsgatan, Stockholm, Zweden.

Gebeds-kracht De aarde ondergaat in het eb en vloed van de oceanen de invloed, die er uit op haar uitgaat van de maan en op zandbanken vastgelopen schepen worden door de vloed opgenomen en kunnen hun vaart voortzetten. We gebruiken de warmte en het licht van de zon, die zo ontzaglijk ver van ons afstaat om ons leven in stand te houden, voedsel uit de aarde te doen voortkomen en de krachten, in de stof verscholen, aan de beschaving dienstbaar te maken. Zo kunnen we de geestelijke krachten, die God in Zijn schepping verborgen heeft, gebruiken om de mensheid te dienen. Onze wereld heeft behoefte aan gebeden om de verborgen schatten aan het licht te brengen en de verstoorde verhouding tot God te herstellen en alles in overeenstemming met Gods wil te brengen: gebeden om vrede, om gerechtigheid en liefde; gebeden, die de loop der geschiedenis veranderen. Het christelijk gebed is een kracht in de sociale verhoudingen. We mogen inderdaad zeggen, dat de toekomst der wereld ligt in de hand van biddende christenen.

Zo is te lezen — zegt The Baptist Times — in een Chinese Gemeentebode.

Baptisten in Rusland We hebben de laatste tijd weer zo het een en ander gehoord van onze geloofsgenoten in Rusland. Kwakers hebben een bezoek gebracht aan dat wijde en veel besproken land en er een onderhoud gehad met o.a. de Baptisten in Petrograd, en deze hebben hun groeten aan de gasten meegegeven voor hun Britse geloofsgenoten. Dan is Ds Niemöller er op bezoek geweest, die ook met nieuws omtrent de Baptisten terugkeerde.

Nu, het doet ons goed iets van deze broeders en zusters te horen. En het was geen verontrustend nieuws. Zij geven er hun getuigenis en groeien. Ze mogen kerken onder bepaalde voorwaarden — dat herinneren we ons nog wel uit de berichten, die zij doorgaven in de eerste tijd na de grote omwenteling. Alle verenigingswerk werd verboden. Slechts kerkelijk werk mocht gedaan worden. Dus geen aparte jeugdorganisaties naast de gemeenten en hare nationale organisatie. De gemeenten klaagden juist niet over dat gebod. De jeugd werd nu „gemeentelijker", meer en nauwer aan de gemeente verbonden en op de gemeente geörienteerd. Men voelde dat als winst.

L.

AGENDA van de *72ste Algemene Vergadering*

van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

op Woensdag 28 en Donderdag 29 Mei 1952

in de Bapt. Kerk, Meeuwerderweg 75, Groningen

DINSDAG 27 MEI: 20 uur Begroetingssamenkomst; leider Ds G. Vegter.

WOENSDAG 28 MEI: Dag van de Unie-vergadering.

9 uur Tekenen van de presentielijst, inleveren van de stembiljetten en verrekenen van de reiskosten.

1. 9.30 uur Opening van de Vergadering.

a. Korte Bidstond.

b. Openingswoord door de voorzitter der Unie-Commissie Ds F. E. Huizinga.

2. Mededelingen.

3. Opname van de presentielijst.

4. Verkiezing van een leider der vergadering.

Deze moet gekozen worden uit de leden van de Unie-Commissie: Ds H. Bakker, F. Bos, L. van Dam, Ds F. E. Huizinga, W. Modderman, D. Olijslager, Ds K. Reiling, Ds G. W. Tijman, Ds Sj. Zijlstra.

5. Bespreking van de Jaarverslagen.

a. van de Unie-secretaris.
b. van de Unie-administrateur (Unie, E.C.U., Opleiding, Christen, Zaaier, Kindervriend, Lectuurfonds, Pensioenfonds).
c. van de adm. van de U.Z.C.
d. van de adm. van „Tabitha".
e. van de adm. van de U.B.S.

6. Rapporten van de accountant inzake de diverse boekhoudingen.

7. Verkiezingen.

a. DRIE leden van de UNIE-COMMISSIE, wegens periodieke aftreding van L. van Dam, D. Olijslager en Ds K. Reiling, die niet herkiesbaar zijn.

Candidaten zijn: P. de Boer, Ter Apel; Ds J. Broertjes, Arnhem; Ds H. Jut, Nieuwe-Pekela; Ds Jac. de Jong, Emmererfscheidenveen; J. Prins, Leeuwarden; Ds J. Reiling, Haulerwijk; Ds D. Slort, Apeldoorn; S. W. Vis, Hengelo; Ds H. v. d. Werf, Utrecht.

De verkiezing van U.C.-leden geschiede na punt 9 c.

b. REDACTIE DE CHRISTEN.

Aftredend zijn alle redacteuren, waarvan Ds J. Louw periodiek niet herkiesbaar is, de overige wél.

Candidaten zijn: C. Brandt, Rotterdam; Ds J. van Dam, Ter Apel; Ds G. Brongers, Den Haag; Ds H. Hornstra, Treebeek; Ds F. E. Huizinga, Enschede; Ds J. Reiling, Haulerwijk; Ds D. Slort, Apeldoorn; Ds C. van Wier, Alkmaar; Ds H. v. d. Werf, Utrecht.

c. REDACTIE DE ZAAIER.

Aftredend zijn beide redacteuren, Ds F. E. Huizinga en Ds J. Scholte, die herkiesbaar zijn.

Candidaten: dezelfden.

d. REDACTIE DE KINDERVRIEND.

Aftredend en herkiesbaar: Ds N. J. van Beek, Delfzijl.

Candidaat: dezelfde.

8. Voorstellen van de Unie-Commissie.

a. Als Unie-zendings-kwekelinge te aanvaarden zr L. J. Goudswaard van Arnhem (voorwaardelijk).

b. Als Unie-kwekeling voor de opleiding tot predikant te aanvaarden br Ph. Lindeman van Hengelo.

c. De door de studenten te tekenen verklaring als volgt te doen luiden: „Ondergetekende verklaart er mee bekend te zijn, dat hij na volbrachte studie gedurende vijf jaar gehouden is in de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland te werken en dat hij verplicht is, terstond bij de aanvaarding van zijn ambt als voorganger toe te treden tot het Pensioen- en Invaliditeitsfonds der Unie

van Baptisten Gemeenten in Nederland. Als regel zullen bij ontijdige afbreking van de studie en bij niet-nakoming van de verklaring de gemaakte kosten terug moeten worden betaald."

d. Als Unie-predikanten te erkennen Ds J. van Dam van Ter Apel, Ds R. Reiling van Rotterdam, Ds H. Sikkema van Heerenveen en Ds Sj. Zijlstra van Eindhoven.

9. a. Voorstel van de Studie-Commissie inzake Reorganisatie.

Concept STATUTEN

van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

Art. 1. NAAM, DUUR en PLAATS van VESTIGING.

De Naam der Unie is: Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. Zij is aangegaan voor de tijd van 29 jaren en 11 maanden, te rekenen vanaf 9 Juni 1889. Bij het verstrijken van genoemd tijdvak is de vereniging opnieuw aangegaan voor de tijd van 28 jaren en 11 maanden.

Zij is gevestigd te Amsterdam.

Art. 2. GRONDSLAG.

Onder Baptisten Gemeenten worden verstaan gemeenten van personen, die geloven in Jezus Christus als de eniggeboren Zoon van God en Zaligmaker van zondaren en die volgens de Heilige Schrift op hun belijdenis gedoopt en als gemeenten georganiseerd zijn.

Art. 3. LIDMAATSCHAP.

a De Unie bestaat uit Baptisten Gemeenten, die tot het lidmaatschap zijn toegelaten.

b. Een gemeente, die tot het lidmaatschap der Unie wenst te worden toegelaten, moet zich met overlegging harer statuten bij de secretaris der Unie opgeven, door de Commissie der Unie aan de Algemene Vergadering voorgesteld worden om door de Algemene Vergadering opgenomen te worden. Zij heeft aan voorwaarden te voldoen vast te stellen in het Huishoudelijk Reglement der Unie.

c. Een gemeente verliest haar lidmaatschap van de Unie door daarvoor te bedanken of ook doordat zij door de Algemene Vergadering der Unie uitgesloten wordt. Bij verlies van het lidmaatschap vervallen alle rechten aan het lidmaatschap verbonden.

Art. 4. DOEL DER UNIE.

Het doel der Unie is:

a. onder haar leden liefde, achting en samenwerking te bevorderen;

b. gelegenheden te verschaffen om de beginselen der Gemeente bekend te maken en het Evangelie te verbreiden;

c. mede te werken tot verbreiding van het Evangelie in het algemeen.

Art. 5. ORGANISATIE.

De Unie treedt handelend op door middel van een Algemene Vergadering en haar Commissie.

Art. 6. ALGEMENE VERGADERING.

De Algemene Vergadering is samengesteld uit:

a. de erkende predikanten der Gemeenten;

b. de leden van de Unie-Commissie;

c. de leden der door de Algemene Vergadering benoemde en aanvaarde Permanente Commissies;

d. de afgevaardigden der Gemeenten;

e. de door de Algemene Vergadering tot leden benoemde personen.

Art. 7. DE COMMISSIE.

a. De Commissie der Unie (Unie-Commissie) zal uit minstens drie leden bestaan.

b. Zij wordt door de leden der Algemene Vergadering gekozen uit leden der aangesloten Gemeenten.

c. Zij vertegenwoordigt de Unie zowel in als buiten rechten.

d. Haar adres is tevens het centraal adres in Regeringszaken voor al de aangesloten Gemeenten.

Art. 8. FINANCIEN.

De uitgaven der Unie zullen bestreden worden uit:

a. een jaarlijks door de Algemene Vergadering vast te stellen contributie der aangesloten Gemeenten;

b. andere baten, die haar mochten ten goede komen.

Art. 9. HUISHOUDELIJK REGLEMENT.

Al hetgeen verder betrekking heeft op de regeling der werkzaamheden en de belangen der Unie wordt nader bepaald in een huishoudelijk reglement in overeenstemming met deze statuten vast te stellen.

Art. 10. VERANDERING DER STATUTEN.

Voor verandering in deze statuten is nodig minstens twee derde deel van de door de Algemene Vergadering uitgebrachte stemmen en de Koninklijke goedkeuring.

Concept HUISHOUDELIJK REGLEMENT

Art. 1. BEPALINGEN LIDMAATSCHAP.

a. Elke bij de Unie behorende Gemeente is verplicht van elke verandering in haar statuten aan de Unie-Commissie kennis te geven.

b. In haar statuten moet de bepaling voorkomen, dat bij eventuele ontbinding der Gemeente haar baten aan de Unie vervallen en onmiddellijk onder beheer der Unie komen, met dien verstande dat, wanneer binnen de tijd van tien jaar in dezelfde plaats weer een Baptiste Gemeente verrijst en in de Unie is opgenomen, de Unie verplicht is genoemde baten aan deze nieuwe Gemeente af te dragen.

Art. 2. DE ALGEMENE VERGADERING.

a. De Algemene Vergadering zal gehouden worden eenmaal 's jaars op tijd en plaats, die minstens drie maanden te voren door de Unie-Commissie is bepaald en in het orgaan der Unie gepubliceerd. Eventuele veranderingen zullen per eerste gelegenheid in bedoeld orgaan bekend gemaakt worden.

b. Op verzoek in schrift door drie vijfde deel van de leden der Alg. Verg. of op voorstel van de Unie-Commissie zal zij binnen zes weken in een buitengewone zitting worden bijeengeroepen.

c. De gemeenten kunnen voor de eerste honderd leden of gedeelte daarvan twee afgevaardigden zenden, voor elke honderd leden méér of gedeelte daarvan één afgevaardigde.

d. Landelijke besturen, raden of commissies en dergelijke, die door de Alg. Verg. als permanent beschouwd worden, kunnen vertegenwoordigd zijn.

Art. 3. SAMENSTELLING der UNIE-COMMISSIE.

De Unie-Commissie zal bestaan uit:

a. de voorzitter der Alg. Verg.;

b. minstens vijf leden uit leden der aangesloten Gemeenten;

c. twee leden van elke permanente commissie, bedoeld onder Art. 6 sub c der Statuten.

Art. 4. VERKIEZING der UNIE-COMMISSIE.

De leden van de Unie-Commissie als bedoeld onder a en b van Art. 3 van het Huish. Regl. zullen alle door de Alg. Verg. worden gekozen voor de tijd van drie jaren. Daarna treden zij af volgens rooster, maar kunnen terstond herkiesbaar worden gesteld. Na een tweede periode van 3 jaren zijn ze niet terstond herkiesbaar. Zij aanvaarden hun functie na afloop van de Alg. Verg., die ze gekozen heeft.

Art. 5. CANDIDAATSTELLING voor de UNIE-COMMISSIE.

Candidaten voor de Unie-Commissie als bedoeld onder a en b van Art. 3 van het Huish. Regl. kunnen worden gesteld door:

a. de Gemeenten;
b. de Unie-Commissie;
c. een eventueel te benoemen Commissie van Voordracht.

Deze Commissie van Voordracht wordt desgewenst gekozen door de Alg. Verg. en zal bestaan voor $^1/_4$ deel uit leden van de U.C. en voor $^3/_4$ deel zoveel mogelijk uit de verschillende gewesten of bonden of takken van arbeid voortkomende.

Art. 6. VERKIEZING van de PERMANENTE COMMISSIES.

De leden van de permanente commissies zullen alle door de Alg. Verg. worden gekozen voor de tijd van drie jaren. Daarna treden zij af volgens rooster, maar kunnen terstond herkiesbaar worden gesteld. Na een tweede periode van drie jaren zijn ze niet terstond herkiesbaar. Zij aanvaarden hun functie na afloop van de Alg. Verg., die ze gekozen heeft.

Art. 7. CANDIDAATSTELLINGEN voor de PERMANENTE COMMISSIES.

Candidaten voor deze commissies zullen worden gesteld door:

a. de gemeenten;
b. de Unie-Commissie;
c. eventueel de Commissie van Voordracht.

Art. 8. DE TAAK der PERMANENTE COMMISSIE.

De Alg. Verg. kan voor de door haar benoemde Permanente Commissies een werkorde opstellen.

Elke Perm. Comm. zendt twee maanden voor de eerstkomende Alg. Verg. via de Unie-Commissie aan elke aangesloten gemeente de volgende stukken toe:

a. een uitvoerig overzicht van haar werkzaamheden over het afgelopen Uniejaar;
b. een beredeneerd finantiëel verslag over dat jaar;
c. een plan van werkzaamheden voor het nieuwe Uniejaar, eventueel met voorstellen;
d. een begroting voor dat jaar.

De Unie-Commissie neemt kennis van de gedetailleerde verslagen en voorstellen der Permanente Commissies, bespreekt ze, pleegt desgewenst overleg met de voltallige Permanente Commissies, en heeft het recht advies uit te brengen.

Alle de gemeenten toegezonden stukken vormen onderwerp van bespreking op de Alg. Verg. en behoeven de goedkeuring van deze Vergadering.

(De Studie-Comm. inzake Reorganisatie stelt voor als Perm. Comm. te beschouwen: de E.C.U., de U.Z.C. en de Comm. voor de Opl.)

Art. 9. VOORSTELLEN voor de ALG. VERGADERING.

Voorstellen kunnen worden gedaan door:

a. de Gemeenten;
b. de Unie-Commissie;
c. de Permanente Commissies.

De voorstellen moeten tijdig en op schrift en getekend aan de U.C. worden ingediend. Zij worden door de Alg. Verg. in behandeling genomen desgewenst na eerst de mening van een advies-commissie gehoord te hebben.

Art. 10. BENOEMING, ONTSLAG, enz.

De Unie-Commissie benoemt en ontslaat het personeel, dat nodig is voor een behoorlijke gang van zaken op voorwaarden, door de Alg. Verg. goedgekeurd. Ook stelt zij de instructies vast.

Het personeel is verantwoordelijk aan de U.C., die op haar beurt verantwoordelijk is aan de Alg. Verg.

Het dagelijks bestuur der Unie-Commissie bestaat uit drie leden, n.l. voorz., secr. en penn. Tot het dag. best. kunnen geen benoemden behoren, die geen leden der U.C. zijn. In geval het secretariaat en het penningmeesterschap door benoemden wordt vervuld, die geen leden der U.C. zijn, zal het dag. best. gevormd worden door voorz. en 1 of 2 leden der U.C., door deze comm. aan te wijzen.

Art. 11. FINANCIEN.

De verplichte contributie door de leden der Alg. Verg. te voldoen wordt telkenjare door haar vastgesteld. Zij omvat alleen de zakelijke samenhang der Unie. Gemeenten betalen contributie per lid, Permanente Commissies een vast bedrag en personen niets.

Art. 12. VRIJWILLIGE BIJDRAGEN.

Wat nodig is voor de instandhouding en de ontwikkeling van de arbeid der Permanente Commissies, zal door die commissies door vrijwillige bijdragen moeten worden verkregen.

(De Studie-Commissie stelt voor om bij wijze van overgang via de verplichte bijdrage het eerste jaar 25 % beneden de laatste bijdrage uit de Unie-kas aan de Perm. Comm. te voteren en zo telken jare 25 % méér naar beneden.)

Art. 13. ONKOSTEN.

De onkosten van de door de Alg. Verg. benoemde Perm. Commissies of commissies, die als zodanig worden beschouwd, komen ten laste van de arbeid, die aan haar zorgen is toevertrouwd. De onkosten der sub-commissies komen ten laste van de instanties, die ze hebben benoemd.

Art. 14. CONTROLE FINANCIEEL BEHEER.

Alle administraties zal de U.C. behoorlijk laten controleren.

Art. 15. ONENIGHEID IN EEN GEMEENTE.

Bij ernstige onenigheden in een gemeente is de U.C. bevoegd zelf of een door haar aan te wijzen sub-commissie, na behoorlijk overleg met de desbetreffende gemeente, onderzoekend en raadgevend op te treden, wanneer tenminste het vijfde gedeelte der leden der betreffende gemeente daartoe schriftelijk een verzoek tot de U.C. richt, nadat zij de andere partij vooraf met haar voornemen in kennis heeft gesteld, of wanneer de U.C. het nodig oordeelt. Na gedaan onderzoek en advies kan de U.C. rapport uitbrengen aan de Alg. Verg. en voegt daarbij eventueel een voorstel. Beroep van de betrokken gemeente kan worden toegestaan.

Art. 16. ALGEMENE BEPALINGEN.

a. Adviserende stem hebben de in art. 6 sub a, b en c van de statuten bedoelde leden der Alg. Verg. Stemrecht

Hou er de moed mar in . . .

schrijft letterlijk een zeer eerbare broeder en stort z'n tientje. Nu, dat laatste bemoedigde weer, evenals de andere tientjes, die binnenkwamen. Een broeder had al wel voor zichzelf gestort, maar nog niet voor z'n drie huisgenoten. Best begrepen. Alle Baptisten eenmaal in 't jaar een tientje geleend en we bouwen elk jaar een nieuwe kerk. Dat sommige mensen dat nu nog niet door hebben.

„U is er nog niet? Dat deed mij verdriet!" Mij ook zuster, maar u helpt mij er te komen. „Schei er niet mee uit. Het licht van de fietslamp moet nog beginnen te branden en bij dat licht is misschien nog menig tientje te vinden." Wie liep toch eens met een brandende lamp midden op de dag naar een goed mens te zoeken? U ziet mij binnenkort met zo'n zoeklicht op pad, naar tientjes. De mij gezonden gouden sieraden hoop ik dezer dagen om te zetten. Ik bedoel natuurlijk die van verleden week. Nee, verder was er niemand, die zei: goud en zilver is als slijk. Dat is nou wel mooi om te zingen, maar dat moet je natuurlijk meer opvatten als: bij wijze van spreken. We menen dat niet echt. Stel je voor. Ja, stel je dat eens voor. Dan waren er geen kerken met gouden en zilveren daken. Bar, zover als fantasie je brengen kan. En offervaardigheid. Tot zover 't praatje en nu de medebouwers: T. B. te H. f 10,—; H. te S. f 10,— (goed geraden maar te laat); H. te L. f 10,—; W.—V. te D. f 10,—; B. te G. f 10,—; V. d. M. te H. f 10,—; K. te H. f 30,—; N. N. te H. f 10,—; D. te E. f 10,—; H. te B. f 12,— (die twee gaven de kinderen). Alles bijeen: f 6374,39 + goud + 3 aand. U.B.S.

M'n nummer is nog altijd: 503419. Op u wachtend.

Uw HUIZINGA.

---

zullen uitoefenen de onder d en e van dat artikel bedoelde leden.

b. In een Alg. Verg. of commissie-vergadering kan één persoon niet meer dan één stem uitbrengen.

c. Alleen personen, van wier aanwezigheid als afgevaardigde officieel is kennis gegeven, hebben stemrecht.

d. Stemming over personen geschiedt schriftelijk, tenzij de Alg. Verg. anders beslist.

e. Het Uniejaar loopt van 1 Jan. tot 31 Dec.

f. De notulen der Alg. Verg. worden aan de leden der Alg. Verg. toegezonden.

g. De gegevens voor het jaarverslag van de secretaris zullen acht weken vóór de Alg. Verg. moeten worden verstrekt.

h. De Alg. Verg. kan desgewenst in sectie-vergaderingen beraadslagen.

Art. 17.

Dit reglement treedt in werking met 1 Jan. 1953.

Art. 18. OVERGANGSBEPALING.

In gevallen, waarin dit reglement niet voorziet, gelden de bepalingen van het reglement van 12 Juli 1938 of wat sinds die datum gewoonterecht is geworden. Wordt ook dan nog niet in bepaalde gevallen voorzien, dan beslist de Unie-Comm., totdat de Alg. Verg. gelegenheid heeft er zich over uit te spreken.

Concept VOORLOPIGE WERKORDE
voor de Permanente Commissies

Betreffende de E.C.U.:

1. Haar taak is de behartiging van de evangelisatiearbeid in de Benelux-landen. Zij verdeelt de nodige functies onderling.

2. Zij tracht haar doel te bereiken door middelen, die zij geschikt acht.

3. Zij is verantwoording schuldig aan de Alg. Vergadering en zal zich houden aan de bepalingen van het Huishoudelijk Reglement.

4. Zij kan, desgewenst tijdens de Alg. Vergadering, een vergadering bijeen roepen van één afgevaardigde van elke gemeente, die haar steunt, waar verslagen en begrotingen worden besproken en adviezen aan de Alg. Vergadering vastgesteld.

Het concept betreffende de U.Z.C. is hieraan gelijkluidend, behalve dat het begin van punt 1 luidt: Haar taak is de behartiging van de evangelisatie-arbeid buiten de Benelux-landen.

Het concept betreffende de Commissie voor de Opleiding is eveneens hieraan gelijkluidend, behalve dat het begin van punt 1 luidt: Haar taak is voor de opleiding van voorgangers, evangelisten, etc. zorg te dragen.

Prae-advies: In het algemeen kan de meerderheid van de Unie-Commissie zich met het principe van het concept verenigen.

Prae-advies op diverse artikelen:

Statuten Art. 6: de U.C. is tegen sub a.

Huish. Reglement Art. 2 sub b: $^3/_5$ te veranderen in $^1/_3$.

Art. 3 sub b: „minstens 5" te wijzigen in „minstens 3" (terwille van de overeenstemming met art. 7 a der statuten).

Art. 3 aan te vullen met: U.C. leden, door een P.C. benoemd, kunnen niet meer dan één P.C. vertegenwoordigen en niet tevens lid zijn volgens sub a en sub b.

Art. 4 aan te vullen met deze zin: De 2 leden genoemd in art. 3 c worden door de P.C. aangewezen.

Art. 11: onder „zakelijke samenhang" valt: 1 administratie; 2 representatie; 3 kinderbijslag; 4 pensioenfondsbijdrage.

Art. 15: de laatste zin te vervangen door: De gemeente heeft het recht zich op de Alg. Vergadering te beroepen.

Art. 16 sub a luide, aangenomen dat art. 6 sub a der statuten vervalt en de lettering opschuift, als volgt: Adviserende stem hebben de in art. 6 sub a, b en d van de statuten bedoelde leden der A.V. Stemrecht zullen uitoefenen de onder c van dat artikel bedoelde leden.

Art. 16 sub f luide als volgt: De notulen der A.V. worden ter vergadering voorgelezen en goedgekeurd en daarna toegezonden aan de U.C., de P.C.'s en de gemeenten.

b. ARNHEM stelt enige *amendementen* voor.

Arnhem dient de volgende amendementen op het concept van de Reorganisatie d.d. 7 Maart j.l. in en stelt de A.V. voor de aangegeven artikelen aldus gewijzigd vast te stellen:

Art. 2 aan te vullen met: sub e: De leiding van de A.V. berust bij een voorzitter, die door de Verg. uit de leden van de U.C. gekozen wordt. De opening van de verg. en de verkiezing van de

leider geschieden onder voorzitterschap van de Voorzitter der U.C.

Art. 3 sub a te laten vervallen.
Sub b worde sub a en luide dan: minstens 6 leden uit leden der aangesloten gemeenten.
Sub c worde sub b en luide dan: de voorz. en secr. van elke P.C., bedoeld onder art. 6 sub c der Statuten. Bij ontstentenis van één van beiden of beiden of indien één of beide functionaris(sen) reeds lid zijn van de U.C. als bedoeld onder sub a van dit art., dan wijze de betrokken P.C. 1 of 2 vervangers uit háár midden als leden van de U.C. aan.

Art. 4. De leden van de U.C. als bedoeld onder a van art. 3 van het Huish. Regl. . . . . etc.; verder ongewijzigd.

Toelichting: Betreft Voorz. A.V. Het verkiezen van een voorz. op de tegenwoordige manier voldoet goed. De in het concept voorgestelde regeling vertoont 2 gebreken: de voorz. mag volgens art. 4 laatste zin pas optreden ná afloop van de vergadering, en: *wie* mag als voorz. gekozen worden: U.C.-leden of ook nite-U.C.-leden? Ons voorstel heft beide hiaten op en laat de situatie principieel toch dezelfde.

Betreft art. 3 c: De samenspreking in de U.C. is er mee gediend niet slechts 2 willekeurige leden van de P.C. als leden van de U.C. te benoemen, maar speciaal dié functionarissen, die het best op de hoogte van de arbeid dezer commissies zijn. In uitzonderingsgevallen worden andere leden aangewezen.

Art. 11, Financien, luide: De verplichte contributie door de leden der A.V. te voldoen wordt telken jare door haar vastgesteld. Zij omvat:

a. de zakelijke samenhang der Unie;
b. steun aan de arbeid der P.C.'s;
c. wat voor verdere arbeid in Unie-verband door de A.V. nodig wordt geacht.

Art. 12, Vrijwillige Bijdragen, luide: Wat boven de opbrengst der verplichte contributie voor de instandhouding en de ontwikkeling van de arbeid der P.C.'s of voor andere arbeid in Unie-verband nodig is, kan door die Commissies of andere Unie-instanties door vrijwillige bijdragen worden verkregen.

Toelichting: Het concept van de Studie-comm. *dwingt* de Unie na 4 jaar de arbeid der P.C.'s *geheel* uit *vrije* giften te bekostigen. Arnhem verwacht van een *volledige* vrijwilligheid niets goeds en stelt een andere tekst voor, die de mogelijkheid biedt deze arbeid — en ook andere arbeid — zowel uit verplichte als uit vrijwillige bijdragen te betalen. De groei van ons werk kieze zijn eigen weg en worde niet in het dwangbuis der vrijwilligheid geforceerd.

Prae-advies der U.C.: zie de prae-adviezen bij het Concept.

c. ARNHEM stelt voor na vaststelling van het nieuwe Huish. Regl. *terstond* VERKIEZINGEN te houden van de daarin omschreven commissies (6 U.C.-leden en 3 P.C.'s) op de volgende eenvoudige wijze:

a. de 6 tegenwoordige, niet-aftredende U.C.-leden worden bij acclamatie gekozen als U.C.-leden bedoeld in art. 3 van het concept. Zij treden af op het tijdstip, waarop ze anders volgens de oude regeling hadden moeten aftreden en zijn dan volgens art. 4 van het concept nog eenmaal direct herkiesbaar. Het betreft de brs Ds H. Bakker, F. Bos en Ds G. W. Tijman in 1953, en Ds F. E. Huizinga, W. Modderman en Ds S. Zijlstra in 1954.

b. de als P.C.'s voorgestelde subcommissies worden in huidige grootte en samenstelling als P.C.'s gekozen bij acclamatie. De volgorde van aftreden worde onderling door de leden van elke commissie — zo nodig bij loting — vastgesteld: in 1953 $^1/_3$ deel, in 1954 idem en in 1955 idem. De aftredenden zijn volgens artikel 5 dan nog eenmaal direct herkiesbaar. Het betreft Comm. voor de Opleiding: Ds J. de Jong, Ds G. Vegter, Ds H. Jut; E.C.U.: D. Olijslager, Ds J. Broertjes, Ds F. E. Huizinga; U.Z.C.: Ds F. E. Huizinga, Ds H. D. Hooghwinkel, W. Modderman, zr Y. de Haan—Engelsman, Ds H. v. d. Werf.

c. de gekozenen volgens sub a van dit voorstel plus de vertegenwoordigers van de P.C.'s vormen samen de U.C., die terstond na deze A.V. tot 1 Jan. 1953 de bevoegdheden van de tegenwoordige U.C. heeft en na 1 Jan. 1953 optreedt als de U.C. omschreven in het concept.

d. de P.C.'s stellen in coöperatie met de nieuwe U.C. hun eigen werkordes op, die op de A.V. 1953 dienen te worden goedgekeurd.

Toelichting: In het ons gezonden concept ontbreekt een voorstel, hoe de verkiezingen het eenvoudigst plaats kunnen hebben, zodat het nieuwe Regl. zonder schokken op 1 Jan. 1953 in werking kan treden. Met bovenstaand voorstel is een wel zéér eenvoudige weg gevonden om zonder bijzondere moeiten van het oude naar het nieuwe Regl. over te glijden. Het kost geen extra A.V., geen extra tijd, geen extra kosten en de commissie-leden, die nu het werk verrichten en daarmee dus goed op de hoogte zijn, kunnen zich rustig gezamenlijk op het nieuwe reglement voorbereiden. Het Unie-apparaat loopt zo gesmeerd verder! — Het lijkt ons echter goed toe de verkiezingen voor de bestáánde U.C.-vacatures nu niet aan het begin van de vergadering te houden en Arnhem verzoekt daarom de U.C. deze uit te stellen tot na de behandeling van het concept en van het verkiezingsvoorstel. Wordt dit laatste voorstel aangenomen, dan kunnen de verkiezingen volgens de oude regeling achterwege blijven. Wordt een andere regeling door de A.V. gewenster geacht, dan kunnen deze verkiezingen echter alsnog plaats hebben.

Prae-advies: de U.C. voelt hier voor.

Voortzetting volgt in het volgende nummer.

Studerend in Amerika

Dit keer iets over het Amerikaanse leven. De Nederlandse Spoorwegen hadden (mogelijk hebben ze die nog) de slagzin: Veilig, Vlug, Voordelig. Ten opzichte van de Amerikanen zou je kunnen zeggen: Vlot, Vrolijk, Vriendelijk. De Amerikaan is vlot en gemakkelijk in de omgang, houdt van echte gezonde humor (zonder speldeprikken), vooral van moppen zelfs in de preek, en is erg beleefd. De gehele dag door hoor je „excuse me", b.v. wanneer hij je passeren moet, je per ongeluk even aanraakt, in je gezelschap moet hoesten, enz. De eigenlijke Amerikaan is niet prakizeerderig of problematisch, vandaar dat hij wel eens wat oppervlakkig aandoet. Voor dit alles zijn, dunkt me, drie belangrijke redenen: 1. Het is een jonge natie en heeft geen lange, zware geschiedenis achter zich noch een drukkende traditie op zich. 2.

Het economische en maatschappelijke leven is voor hen zoveel gemakkelijker. Bij ons is vrijwel alles van de wieg tot het graf in dubbeltjes uitgerekend en vastgelegd met voorgeschreven werkuren, kinderbijslag, ouderdomsrente (bijdrage Drees), enz. 'k Heb al meerdere malen gepoogd duidelijk te maken dat „socialisme" bij ons nodig is (of moet ik zeggen, dat het een noodzakelijk kwaad is?) maar de Amerikaan moet er niets van hebben en heeft het ook niet nodig. Men heeft hier zoveel meer vrijheden en mogelijkheden. Je kunt hier nog je eigen huis verdienen en zelf naar je eigen wil bouwen zonder bouwverordeningen. Je kunt werken op de tijd, die je wilt, overdag of 's nachts. Neem alleen maar de studenten, die vier middagen in de week werken en hun studie, kost en inwoning zelf verdienen. Er zijn zelfs jongens, Muloleerlingen, die een aantal uren per week werken en zelf een auto verdienen. Zo iemand bracht me de eerste Zondag hier vanuit de kerk naar het Seminarie terug.
3. Het Amerikaanse volk is een International en -continentaal volk, d.w.z. samengesteld uit alle rassen, natiën en tongen. Het Amerikaanse leven is dus beïnvloed door allerlei volksaarden en gewoonten. De Amerikaan is het beste te vergelijken met onze „interprovinciale" Hollander in tegenstelling met de z.g.n. stijve Fries en de stugge Groninger.

Amerika is echter geen luilekkerland en men moet wel degelijk hard werken om iets te bereiken. De tijd dat men hier een wittebrood kocht voor 5 ct. is voorbij. Het kost nu 17 ct., haarknippen kost zelfs 1.35 dollar, een costuum 50 dollar, een paar schoenen plm. 6—8 dollar. In de „dime stores", een soort Hema-winkels, kan men goedkoper spul krijgen.

Dat Amerika geen „bezwarende" traditie en historie heeft blijkt wel daaruit, dat ze de „bewarende" invloed er van mist. De hooggeroemde vrijheid hier heeft zijn uitwassen en wordt door corruptie beinvloed. Zelfs de misdaad heeft hier meer invloed. De koppen van de kranten vragen steeds aandacht voor „crimes" en „scandals", de radio (televisie), verdeeld onder zaken-met-geld en niet naar de principes van diverse groepen, zoals bij ons, en de film, leren de kinderen het volgen van eigen lust en het gebruik van de revolver. In advertenties wordt veel gebruik gemaakt van sensatie- en sex-gevoelens. Dan is er nog het rassenprobleem, vnl. met de negers (er zijn er hier meer dan 10 millioen. Daarover zou nog veel te zeggen zijn. Maar voor dit keer: Amerika is een bevoorrecht land en heeft een belangrijke taak vandaag. Voor mij is het een groot voorrecht hier vijf jaar gast te mogen zijn.

De uwe in dienst
van de Heer,
N. BANDSTRA.

Gemeenteberichten

TREEBEEK

Temidden van het bronsgroen eikenhout, waar het nachtegaaltje zingt, leven de delvers van het zwarte goud.

Iedere Nederlander weet dit; zelfs de ministers . . . . en aangezien deze het belangrijk vinden, komen ze, zo af en toe, van hun belangstelling blijk geven. Uit liefde voor de zwoegers natuurlijk; een schepje kolen meer is vanzelfsprekend als tegenprestatie, hoogst welkom. Spaart deviezen.

Onder de rook van die machtige gouddelverij staat ook een wondermooi kerkje; wel zijn de nachtegaaltjes naar rustiger oorden verhuisd, maar bronsgroene struiken zullen dit kerkje weldra een wat Limburgs uiterlijk geven.

Wist U, dat dit een Baptisten kerkje is? Nee? Nu, 't is echt waar.

Ds Huizinga heeft dit kerkje zelf gezien. (U weet toch dat hij aan elke gemeente een mooie kerk toewenst?) Misschien dat de voorzitter van de Unie het ook eens komt zien: de minister geeft een goed voorbeeld, vindt U niet?

Hoe wij aan dit kerkje gekomen zijn, vraagt U? Dat is een hoofdstuk apart. Ik kan wel verklappen: zonder Baptist Nederland, U.B.S., zelfs zonder U.C., zonder voorzitter, secretaris, of wie ook. Nu ja, die tientjes, die we uit noorderlijker streken ontvingen, hebben we nodig gehad voor uitnodigingskaarten. Maar als iedere Baptist in Nederland evenveel naar Enschede stuurt als ze samen naar Limburg stuurden, heeft gegarandeerd Ds Huizinga zijn kerk . . . . En dat is toch mogelijk, nietwaar?

De *mooiste* Baptisten Kerk in Nederland staat in Treebeek.

Over de gemeente in Treebeek een volgende keer, als de redacteur het goed vindt.

Een Zwoeger.

ALKMAAR

Zondag 9 Maart was het voor onze gemeente weer een feestdag. Wij mochten een doopdienst hebben.

Onder een aandachtige en grote schare mocht onze Voorganger het oude Evangelie, dat toch weer altijd nieuw is, verkondigen. Velen waren er uit nieuwsgierigheid, maar toch kan uit een klein zaadje een grote boom groeien.

2 brs en 1 zr werden door de doop in de gemeente opgenomen. Een br en zr die wel gedoopt waren, maar niet tot onze gemeenschap behoorden, wensten eveneens bij ons zich aan te sluiten. Het was br Dammulke, Evang. bij de Gemeenschapsbond en diens echtgenote. Na deze doopdienst mocht de gemeente aanzitten aan de Tafel des Heeren. Hier werden de nieuwe leden ieder afzonderlijk door een br ouderling toegesproken en werd er op gewezen dat er voor ieder in de gemeente een taak is. Ja, het was een rijke dag! Mochten wij meer van deze hoogtijdagen hebben!

In Febr. moesten wij 4 leden afschrijven wegens vertrek naar Canada, 5 leden kregen wij terug. Wij mogen spreken van zegeningen, druppelen vallen nu neder, maar wij verwachten stromen van zegen, als het liefdevuur maar fel brandt zal de ijskorst van N. Holland wel smelten.

De jeugdclub, die kort geleden is opgericht voor kinderen die van de Zondagsschool afkomen, mag zich ook in een goede opkomst verheugen.

Zo gaan wij voort, roemend in onze Heiland.

Namens de gem.,
H. K.

AMSTERDAM

hield j.l. Zondagavond een zangdienst. Bij deze gelegenheid werd door Ds H. Bakker een korte overdenking gehouden naar aanleiding van Matth. 26 : 30 en : 36 slotgedeelte. De lofzang en het gebed van Christus. De liederen uit de nieuwe bundel Lofzangen en Gebeden, welke werden gezongen, hielden allen verband met het lijden en de opstanding van de Heiland.

Het eerste vers van elk lied werd door 't zangkoor gezongen, waarna de volgende coupletten gezamenlijk ten gehore werden gebracht.

Het geheel stond onder leiding van de koordirigent. Velen waren getroffen door de voortreffelijke wijze waarop het gesproken en gezongen woord tot zijn recht kwam.

Dit smaakt naar meer van zulke diensten.

W. V. secr.

Ingezonden

AAN ONZE GEMEENTEN

Zoals u reeds eerder in de Christen hebt kunnen lezen, hebben wij als Baptisten studenten ons verenigd, om zodoende tezamen mee te helpen, speciaal onder studerenden het Evangelie uit te dragen en dienstbaar te zijn in de gemeenten.

Voor de komende maanden liggen enkele plannen klaar, zoals evangelisatie-actie in Hoogeveen, Assen en Coevorden. Het contact onder studerenden willen we niet beperken tot ons eigen land, maar ook daar buiten.

Van het mannenkoor van het Seminarie in Hamburg (het Seminarie, waar ook vier van onze eigen studenten hun opleiding ontvangen) kregen wij het verzoek, bemiddelend op te treden, daar dit koor graag een tocht door Nederland wil maken, om zang- en evangelisatie-avonden te beleggen. Dit zal dan zijn in de week voor Pinksteren.

Enkele van onze Hollandse studenten, zelf studerend in Hamburg, zullen een kort woord spreken (het Evangelie brengen).

De Ned. Bapt. Stud. Ver. wil gaarne het verzoek van het Seminarie-koor ondersteunen, om ook op deze wijze mee te werken, de internationale band te versterken en heeft met blijdschap haar bemiddeling toegezegd.

De eventuele onkosten worden door het koor zelf gedragen. Indien u iets voelt voor een dergelijke avond in uw gemeente, dan is aan u enkel de taak, deze jongemannen (plm. 25—30 pers.) onderdak en een maaltijd te verschaffen.

Gaarne ontvangen wij zo spoedig mogelijk bericht of in uw gemeente een dergelijke avond te organiseren is. Wie het eerst komt, het eerst maalt.

Uw antwoord tegemoet ziend, met vr. gr.,

namens de
Ned. Bapt. Studentenver.,
J. H. BLENKERS.

Corr.-adres: Carolinastraat 10, Hengelo (O.)

Leestafel

GEDACHTEN OVER DE DOOP, door H. C. Voorhoeve Jzn, uitgegeven door J. N. Voorhoeve te Den Haag, is een boekje van 61 blz. dat voor f 1.75 verkrijgbaar is. Wij ontvingen een exemplaar en lazen, dat het hier een derde, herziene druk betreft. Aan de hand van verschillende bijbelplaatsen wordt de lezer de schriftuurlijke doop uitgelegd. Uiteraard bevinden wij, Baptisten, ons op bekend terrein en het moet ons dankbaar stemmen, dat op eenvoudige wijze over de doop der gelovigen geschreven is. Dat velen, die nu nog een verkeerde opvatting huldigen, dit boekje lezen. De hoofddelen zijn: De instelling van de doop; De betekenis van de doop, en: De bediening van de doop.

HUIZINGA.

Mededelingen

Ds H. Plevier te Emmen is vanaf heden op het telefoonnet aangesloten onder no 1559.

Correspondentie

J. T. Jr te R. Dank voor art., heb ze met belangstelling gelezen.

E.R.

J. K. te H. (O.). Reeds werd in De Christen medegedeeld dat tournee Ds Brown later zal plaats vinden.

E.R.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3102
VRIJDAG 25 APRIL 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Handen

„En zij vertelden .... hoe Hij hun bekend was geworden in het breken des broods".

Gezonde dwang

Wonderlijk is de rol van „de derde man" in de geschiedenis der Emmausgangers. Als deze trouwe vrienden van Jezus diep in de put zitten, en vol zijn van het vreselijk gebeuren op Golgotha, komt Hij, en staat hen ter zijde. En terwijl de schemer snel overgaat in duisternis en de kou van de nacht komt opzetten, wordt het daarbinnen in hen steeds beter, steeds warmer, steeds lichter. Want Jezus is bij hen en ontsluit de Schriften die van Hem getuigen.

Hij wordt hen in die korte ogenblikken onmisbaar. Sinds Hij naast hen kwam is het immers steeds beter geworden. En nu Hij, bij hun woning, aanstalten maakt om weg te gaan, reageren ze spontaan door Hem te dwingen met klem van argumenten, om te blijven.

Is het niet prachtig, deze dwingelandij? En de Heiland bezwijkt er voor. God laat zich dwingen door de zondaar!! Het schijnt Hem grote vreugde te verschaffen, dit taaie vasthouden aan hun verlangen om Hem niet kwijt te raken.

Zijn wij ook zo? Jacob kende dit ook. „Ik laat U niet gaan, tenzij ...." En zo komt Jezus dan in hun woning, en zit aan hun tafel en houdt gemeenschap met hen.

Zijn handen

En dan .... breekt Hij het brood, en ze zien! Ja, wat zien ze dan? Ik denk haast: Zijn doorboorde handen.

„En zij kenden Hem, in het breken des broods".

Kilometers ver was die man met hen opgewandeld. Ze waren warm geworden van binnen, een poort naar het licht was opengezwaaid, maar wie Hij was, dat wisten ze nog niet. Nu neemt Hij het brood, nu komen Zijn handen tevoorschijn, onder het licht van de lamp, dat hen drieën samenbindt tot een intieme gemeenschap, en nu weten ze ....

Die handen, dat vertrouwde gebaar, de uitlegging onderweg, en nu het gebroken brood. Dit alles tezamen maakte dat het licht hun opging.

Onze handen

Als de Voorganger in de Avondmaalsdienst het brood breekt, zijn het doorgaans gave, blanke handen, die er aan te pas komen. Misschien zit er een spettertje inkt op, maar zeker geen opgedroogde bloedkorstjes en vast ook geen wonden. Die wonden zijn hem bespaard, doordat Jezus in zijn (zondaars-)plaats ging staan. De Voorganger is er dan ook niet het middelpunt en de gastheer, maar Jezus, de Opgestane, de Heer! Toch gaat het mij als die Emmausgangers, dat ik juist bij de breking des broods Hem het duidelijkste herken. Wonderlijk komt Hij ons nader, aangrijpend duidelijk wordt ons Zijn bedoelen, als het brood gebroken wordt. Als de Voorganger met de Ouderlingen het brood breekt, zijn zij dan tezamen niet een ogenblik de symbolische vertegenwoordigers van het mensdom, dat Jezus aan het kruis gebracht en Zijn lichaam gescheurd heeft? Mènsen breken het brood; mensen braken Zijn leven; maar dat verbroken leven stelt Hij in onze handen. Wij mogen het tot ons nemen, er ons mee voeden, vlees en bloed mag dat genadige offer in ons worden, zoals ook brood en wijn omgezet worden in vlees en bloed.

U komt toch wel altijd weer dat grote gebeuren meebeleven? Er zijn er, die het Avondmaal klakkeloos passeren, er achteloos aan voorbijgaan.

Grote schade lijdt de mens, die dáár niet komt en aanzit, want daar, in het breken des broods, is Hij aan duizenden bedroefde Emmausgangers eerst werkelijk bekend geworden.

Wf.

Voortzetting van de

AGENDA van de

72ste Algemene Vergadering

van de Unie van Baptisten Gemeenten

10. Voorstellen uit de Gemeenten.

a. WINSCHOTEN.

De A.V. besluite dat punt 2 van de Bepalingen voor het beroepbaarstellen en erkenning van predikanten als volgt gewijzigd wordt.

De erkenning als voorg. in de Unie heeft plaats na minstens 2 jaar diensttijd, vervuld na zijn beroepbaarstelling. Zij geschiedt door de U.C. op voorstel of in overleg met de gemeente of gemeenten, die door de betrokken voorg. gediend zijn en eventueel in overleg met de Comm. voor de Opleiding.

Toelichting: Aangezien bij de beroepbaarstelling de A.V. geen uitspraak daarover behoeft te doen wordt het consequent geacht dat dit ook niet geschiedt bij de erkenning. Alleen de gemeente of gemeenten waar de betrokken voorg. gediend heeft en de C. v. d. O. zal in staat zijn een oordeel over de betrokken persoon uit te spreken, waardoor de U.C. in staat zal zijn de betrokkene al dan niet te erkennen en zulks aan de gemeenten bekend te maken. Nu is het ook mogelijk dat een voorg. die kort voor de A.V. zijn dienst in de gem. begint op de 2 jaar later te houden A.V. erkent wordt, terwijl een ander die kort na de A.V. zijn dienst begint voor de erkenning moet wachten tot de een jaar later te houden A.V. De eerste is daardoor een jaar vroeger beroepbaar voor een andere gemeente dan de laatste, wat geen billijke verhouding is.

(Secr.: dit voorstel resteert nog van verleden jaar. T. J.)

Prae-advies: geschiede evenals voorheen door de A.V.

b. ALKMAAR.

De gem. A. stelt voor om door regelmatige verschuiving alle predikanten en evangelisten een zeker aantal malen per jaar (b.v. een Zondag per mnd in „Algemene Dienst" te stellen.

Toelichting: De gem. is van mening, dat dat zowel voor voorgangers als gemeenten, dus voor het werk des Heren in het alg., een goede stimulans kan zijn. Immers, hoe dikwijls blijkt niet, dat door het verfrissende woord van een andere spreker in bijz. samenkomsten gebracht, nieuw leven tot doorbraak komt, en ook de spreker zelf, met nieuwe moed bezielt in eigen gem. terugkeert. Wanneer men van de gelegenheid gebruik maakt om aan het bezoek van de andere voorg. bijz. evang. samenkomsten te verbinden, zal daardoor over het hele front gerekend per jaar een aanzienlijk bedrag aan reiskosten en sprekersgeld worden bespaard. Immers de Zondagen gedurende welke de eigen voorg. anders toch ook uit spreken zou gaan worden dan dubbel benut. Uit deze besparing kunnen dan eventueel de reiskosten, die de uitvoering van dit voorstel met zich mee zou brengen, worden vergoed. Een vrij nauwkeurig uitgewerkt schema echter heeft uitgewezen, dat de kosten gemiddeld niet hoger dan f 6.——f 10.— per keer hoeven te bedragen. — Met deze gang van zaken zijn ook in het bijz. de vacante gemeenten en evangelisatieposten gebaat, want wanneer b.v. een gem. haar voorganger 12 x per jr beschikbaar stelt, en daarvoor 11 x een andere spreker terug krijgt, zijn de vacante gemeenten practisch voor een geheel jr voorzien. Een comm. zou een rouleringsschema moeten opstellen, en (of) de bijg. ontwerpen voor zulk een roulering moeten bestuderen. Wordt dit schema dan ruimschoots van tevoren aan de gemeenten toegezonden, dan kan men event. nog in overleg treden met de predikant, die komen zal ten einde hem desnoods een gehele week in de gem. te krijgen voor openl.sam., bidstonden, enz. Dat deze gang van zaken ook het beroepingswerk zeer ten goede komt, is wel voor de hand liggend, daar gemeenten en voorgangers elkaar beter leren kennen. Mocht dit voorstel voor sommige predikanten of gemeenten onoverkomelijke bezwaren opleveren, dan gelieven die gemeenten die er wel voor voelen, zich met elkaar in verbinding te stellen, ten einde z. m. onderling dit voorstel uit te voeren. — Aan predikanten en kerkeraden wordt verzocht op hun conventen, etc. dit voorstel eens ernstig te bespreken. Op het eerste gezicht zijn er ernstige bezwaren aan verbonden, die echter grotendeels wegvallen, wanneer men de feiten eens nader in ogenschouw neemt. Ten slotte een stem uit de practijk: onze Bapt. brs in enkele landen passen reeds enkele jaren een soortgelijke werkmethode toe, en dit geschiedt tot grote voldoening van zowel voorgangers als gemeenten.

Prae-advies: de U.C. acht dit practisch onuitvoerbaar.

c. ARNHEM.

De Redactie van „De Zaaier" uit te breiden tot 3 leden en daaraan toe te voegen Ds H. P. de Boer te Deventer.

Toelichting: In De Zaaier is reeds een vaste jeugdrubriek opgenomen, verzorgd door Ds H. P. de Boer. Wij achten het gewenst, dat deze niet slechts „medewerker" maar *redacteur* is, daar het verzorgen van een rubriek redactiewerk is. Bovendien mag zulk een voornaam onderdeel als ons *Evangelisatieblad* met zijn Kerstnummer wel door 3 bekwame mensen verzorgd worden i.p.v. door 2.

Prae-advies: de U.C. is voor uitbreiding redactie, maar acht het een bezwaar, dat de gemeenten geen gelegenheid hebben gehad om 3 candidaten te stellen.

d. ARNHEM.

De Redactie van De Christen uit te breiden tot minstens 6 maar liever tot 8 leden.

Toelichting. Met zulk een uitbreiding is het werk van elk redactielid minder zwaar, wat zeer belangrijk is voor hun arbeid in de gemeente. Bovendien wint De Christen door een dergelijke uitbreiding aan aantrekkelijkheid, afwisseling en veelzijdigheid. Dit is voor de lezers uiterst belangrijk.

Prae-advies: de U.C. ziet het nut van zo'n grote redactie niet in.

e. EINDHOVEN.

De A.V. besluite of machtige de U.B.S. een 10-ct.-fonds op te richten ten bate van de U.B.S. „Kerkbouwactie".

Toelichting: Gedacht wordt aan een verplichte contributie met als minimum bijdrage 10 ct. per lid per week. Op deze wijze zal het mogelijk zijn om plm. f 35000.— per jaar te sparen. Enkele gemeenten verkeren in nood, doordat er geen of een te kleine vergaderplaats is. Zonder een gemeenschappelijke inspanning komen we niet tot de gewenste kerkbouw. Kleinere en jongere gemeenten kampen met een tekort aan alles en het zou een bewijs van solidariteit zijn, als grote, welgestelde

gemeenten, die alreeds goede vergaderruimten bezitten en geen lasten hebben, zich niet alleen verlustigen in haar rijkdom, doch de zwakken financieel zouden steunen.

Draagt elkanders lasten en vervult alzo de wet van Christus.

Prae-advies: de A.V. spreke zich uit.

f. EMMEN.

De Bapt. Gem. te E. stelt voor: dat de A.V. besluite: dat de Gemeenten overeenkomen, dat zij voor iedere door de Unie erkende Voorg. aanschaffen doopbroek en -mantel, welke in het bezit blijven van de Voorg., zolang deze zijn dienst waarneemt, ook bij vertrek naar een andere Gemeente binnen Unieverband. De reeds aanwezige doopkleding kan, bij niet passen, geruild worden. Daarna houde iedere Voorg. zijn eigen doopkleding, onder voorwaarde als bovengemeld. Eventueel overgebleven kleding vervalle aan de Unie, opdat deze het in voorkomende gevallen weer kan verdelen.

Toelichting: Is het thans niet zo, dat reuzen soms in dwergenpakjes moeten kruipen en andersom? Waarom geen goed passende kleding bij doopplechtigheid? Zou een „eigen pakje" ook niet beter in conditie blijven dan een stuk „algemeen goed"? Na de eerste uitgave is geheel ons Uniewerk hiermee gediend. Zouden minder draagkrachtige Gemeenten niet op de een of andere wijze steun kunnen krijgen voor deze zaak?

Prae-advies: daar de meeste gemeenten over doopkleding beschikken, lijkt de U.C. aanvaarding van weinig nut.

g. EMMEN.

De Bapt. Gem. te E. stelt voor: Dat de Algemene Vergadering zich er over uitspreke, hoe de actie van Ds Huizinga „Leen ons een tientje" het best te bevorderen zal zijn, eerst om de Gemeente Enschede te helpen en daarna ook ten bate van alle „in kerknood" verkerende Gemeenten. Kunnen we b.v. niet als doel stellen ieder jaar f 20.000.—. (Dat is voor 2000 gezinnen f 10.— per gezin.)

Toelichting: Deze actie moet kunnen slagen als hier allerwege en op nog bredere basis stimulerend gewerkt wordt.

Prae-advies: zie voorstel e (Eindhoven).

h. FOXHOL

De A.V. besluite dat iedere broeder die toegelaten wordt tot het zelfstandig Voorgangerschap bij onze Uniegemeenten *beroepbaar* wordt gesteld als predikant. — Dit geldt alsnog voor de beide broeders die *benoembaar* zijn gesteld als Evangelist.

Motief: Wij moeten in onze Unie maar geen verschil maken tussen de brs die toegelaten worden om als zelfstandig Voorg. in volle dienst van een Gemeente te staan. De „beroepbare" en „benoembare" brs staan toch ook, als een Gemeente hen „beroept" of „benoemt" als voorgangers in precies dezelfde bediening en verantwoordelijkheid.

Prae-advies: de U.C. is hier tegen.

i. GRONINGEN.

De gemeente Groningen stelt voor: over te gaan tot invoering van de Nieuwe Vertaling van het Ned. Bijbelgenootschap als kanselbijbel en daarvan mededeling te doen aan genoemde instantie.

Toelichting: De Nieuwe Vertaling is de Kerken aangeboden met de bedoeling, dat zij gebruikt zou worden. Nu doen sommige voorgangers dat min of meer privaat. Ons komt het voor, dat het beter is hier een uniforme regeling te treffen, anders krijgen we naast versch. zangboeken ook versch. Bijbels op de kansel.

Prae-advies: de U.C. betuigt haar instemming.

j. GRONINGEN.

De gemeente Groningen stelt voor: de U.C. op te dragen een Commissie te benoemen, die een plan de campagne uitwerkt voor een landelijke werftocht voor Christus.

Toelichting: Onze gemeenschap heeft niet alleen een reorganisatie nodig, maar behoeft bovenal een nieuwe aanvalsgeest. We weten, dat deze alleen door God geschonken kan worden aan wakende en biddende gemeenten, maar dat ontslaat ons niet van de plicht naar een nieuwe strategie om te zien. Wellicht wil de Heer der harten er gebruik van maken. Een bredere toelichting volgt ter A.V.

Prae-advies: de U.C. acht dit voorstel niet duidelijk genoeg wegens het ontbreken van duidelijke bedoeling ten aanzien van de uitvoering. Uit correspondentie blijkt, dat het de bedoeling van Groningen is om een algemene bespreking over dit punt te krijgen.

k. HENGELO.

De A.V. besluite: in ons orgaan De Christen een rubriek te openen, waarin beurtelings alle predikanten en werkers der Unie-gemeenten enkele keren per jaar artikelen schrijven en wel zo dat elke schrijver in b.v. 2 opeenvolgende nummers een dergelijk artikel verzorgt.

Toelichting: Het komt ons gewenst voor, dat de lezers van De Christen in staat gesteld worden zich een oordeel te vormen over de schrijverstalenten van onze Voorgangers, opdat men bij een ev. vacature in de redactie van dit blad beter is georienteerd aangaande de te stellen candidaten. Verder ligt hier de mogelijkheid voor de minder fin. draagkrachtige gemeenten op deze wijze met alle voorgangers kennis te maken. Voor het vervullen van spreekbeurten zijn deze gemeenten veelal aangewezen op predikanten uit de omgeving en het komt ons gewenst voor dat ook deze gemeenten zich over al onze voorgangers een oordeel kunnen vormen.

Prae-advies: de U.C. steunt dit voorstel.

l. LEEUWARDEN.

Gemeente Leeuwarden stelt voor om in het schema van het opleidingsstelsel van onze toekomstige Predikanten, een z.g. *practijkjaar* op te nemen.

Toelichting: De grote waarde van een grondige Theologische (liefst Universitaire) opleiding ten volle erkennende, wil daarmede niet gezegd zijn dat daarin een volkomen afgeronde voorbereiding tot het zo belangrijke ambt van Voorganger is verkregen. Met name zal de laatste zijn (vaak zware) taak als „Herder in de gemeente, hem voor ploblemen en omstandigheden plaatsen, die in de leerzaal niet bestaan, maar waarvan het zelf meemaken niet alleen zeer heilzaam, maar ook gepast ontnuchterend kan werken. Daarom moet de *scholing in de practijk* niet tot na de ambtsaanvaarding worden verschoven, veeleer dient dit als een noodzakelijk element aan de opleiding te worden gekoppeld, zulks door b.v. een tijdlang als hulpprediker, assistent van een voorganger, als colporteur-huisbezoeker of op dergelijke wijze werkzaam te zijn. Dit bij voorkeur vóór de theologische studiën een aanvang nemen. Het blijve aan de opleidings-commissie

overgelaten om tijd, plaats en duur te bepalen en er een geordend systeem van te maken. De financiële en sociale consequenties mogen hierbij niet worden vergeten.

Prae-advies: het kan zijn nut hebben, maar het zal in de praktijk op veel bezwaren stuiten.

m. NIEUW-WEERDINGE.

De gemeente N.-W. stelt de A.V. voor ons evangelisatie-blad De Zaaier met ingang van 1-1-53 1 x per 14 dagen te laten verschijnen. Bij aanvaarding van dit voorstel de redactie met 2 leden uit te breiden.

Toelichting: Het lijkt ons gewenst door veelvuldiger contact met de lezers(essen) van bovengenoemd blad het doel van evangelisatie meer zal worden bereikt. Op grond van de volgende berekening achten wij het zeer goed uitvoerbaar. Indien we het abonnementenaantal schatten op 10000 (thans 12000) en het abonnementsgeld op f 1.— per jaar wordt gesteld, zullen de inkomsten vermeerderd met de advertenties f 10200 bedragen. De uitgaven zullen naar onze raming totaal f 9245,— zijn. De Zaaier zal dan nog een winst van ruim f 900 per jaar leveren.

INKOMSTEN		UITGAVEN	
Abonnementen	f 10000	Drukkosten (schatting)	f 6200
Advertenties	200	Verzendkosten	800
		Redactie onkosten	25
		Administratie onkosten	160
		Foto's	360
		Omzetbelasting	600
		Gratificaties	300
		Unieadministrateur	500
		De rest, Adv. Onv. Winst	1255
	f 10200		f 10200

Prae-advies: gunstig.

n. TER APEL.

De A.V. advisere de gemeenten de nieuwe vertaling van de H.S., welke op last van het Ned. Bijbelgenootschap door de daartoe benoemde commissie is bewerkt, te aanvaarden.

Toelichting: Het Nieuw-Testamentisch christendom, dat wij in onze gemeenten begeren te belichamen vraagt van ons, dat we de H.S. in hedendaagse taal aan de wereld voorleggen. Met de aanvaarding van de nieuwe vertaling belijden wij tegenover de andere kerken en tegenover de wereld dit begeren.

Prae-advies: zie voorstel i (Groningen).

o. TREEBEEK.

De gem. Treebeek stelt voor: De kosten verbonden aan het bezoeken van de A.V. door de erkende predikanten, die vlg. art. 6 der Statuten lid zijn van de A.V., ten laste te doen komen van de Uniekas.

Toelichting: Daar de erkende voorgangers ambtshalve lid zijn van de Unieverg. vertegenwoordigen zij niet in de eerste plaats de gem. die zij dienen, omdat zij boven het aantal afgevaardigden, dat een gem. mag zenden, de verg. bijwonen. Het verdient o.i. aanbeveling hen daarom onafhankelijk van de gem. te doen zijn bij de bepaling van hun stem. Daarom zou het wenselijk zijn, hun reis- en verblijfkosten niet ten laste van de gem. te brengen, maar deze op de Uniekas te laten drukken.

Prae-advies: het komt de U.C. voor, dat de gemeenten de kosten betalen.

11. Vaststelling van de begrotingen 1952.

12. Rondvraag.

13. Voorlezing van de notulen.

14. Sluiting.

20 uur VIERING VAN HET AVONDMAAL.

DONDERDAG 29 MEI: CONFERENTIE-DAG.

9—12 uur Morgenvergadering.
Leider Ds H. Th. Plevier van Emmen.
Inleiding door Ds J. Louw over „Evangelie en Genezing".

14—17 uur Middagvergadering.
Leider Ds Sj. Zijlstra van Eindhoven.
Inleiding door Ds H. v. d. Werf over „De Evangelisatie-taak onzer Gemeenten".

Leden van de 72ste Algemene Vergadering (art. 6 der Statuten).

A. UNIE-COMMISSIE (9): Ds H. Bakker, F. Bos, L. van Dam, Ds F. E. Huizinga, W. Modderman, D. Olijslager, Ds K. Reiling, Ds G. W. Tijman, Ds Sj. Zijlstra.

B. ERKENDE PREDIKANTEN (21): N. J. van Beek, J. Bosma, J. Broertjes, G. Brongers, A. A. Hardenberg, J. Hekhuis, H. D. Hooghwinkel, H. Hornstra, T. Jansma, J. de Jong, H. Jut, J. Louw, J. E. de Neef, B. Planting, J. A. Scholte, D. Slort, G. Vegter, G. Visser, H. Visser, H. v. d. Werf, J. W. Weenink.

C. AFGEVAARDIGDEN DER GEMEENTEN (138):

ALKMAAR (2):
ALMELO (3):
AMSTERDAM (4): J. Duursma, H. Oosterloo, J. Trappel, W. Veenstra
APELDOORN (2): D. Slort, J. C. Th. van Beek
ARNHEM (2):
DAARLERVEEN (2):
DELFZIJL (3): J. Oldenburg, P. W. Brongers, J. A. Heynen
DEVENTER (3): H. P. de Boer, R. Oosting
DRACHTEN (2):
EINDHOVEN (3): H. de Vries, R. Bloemsma, N. Zerbst
EMMEN (2): H. Th. Plevier, B. Komduur
E.E.VEEN (4): D. Jongbloed, R. Reinsma, G. Olieslager, H. Booi
ENSCHEDE (3): I. R. Neef, H. Tabak, L. van Agen
2e EXLOERMOND (3): J. Ketelaar, H. Koops, E. Grooten
FOXHOL (2): I. Tammeling, J. Klunder
's GRAVENHAGE—Singel (4): W. Bots, G. de Jong, H. B. de Ruyter
's-GRAVENHAGE—Oost (2):
GRONINGEN (9): B. Blaauw, H. Bos, J. Doornkamp, P. Drenth, B. Hof, D. Koerts, F. Lindeman, H. A. Mostert, H. H. Olijslager
HAARLEM (3):
HARLINGEN (3): Joh. Bergsma, B. v. d. Meer, Joh. Hamer
HAULERWIJK (2):
HEEG (2):
HEERENVEEN (2): H. Sikkema, IJ. Piek
HENGELO (5): H. Duursma, G. M. Heynen, J. Kuilder, W. Lindeman, S. W. Vis
HOOGEZAND (3):
LEEUWARDEN (4):
MAKKUM (2):

Hierbij zend ik u nog

f 75,— voor de nieuwe kerk. Het valt mij zelf erg tegen, dat de offervaardigheid bij onze Baptisten zo gering is. Voor dit geld wilde ik allerlei dingen kopen, maar ik kan het er ook zonder doen. Want ik had mij er op verheugd, dat er spoedig in Enschede een nieuwe kerk stond. Niet de moed verliezen, doorgaan, misschien valt het toch nog mee. U mag mijn naam niet noemen en ook niet bedanken. God, de grote Gever, leende het ons. Hem willen wij danken en ook bidden, dat Hij ons blijmoedige gevers maakt. In Maleachie drie staat toch in het tiende vers over geven voor Gods Koninkrijk. Waarom preken de dominees daar niet eens over .... Mijn vader gaf heel veel voor Gods Koninkrijk en hij zei tegen ons — kinderen —: gevend ben ik rijk geworden. Och, preekt u nu eens over deze dingen en schrijft u er ook over in De Christen. Houdt goede moed. God leeft. God zorgt!

Zo luidde een brief, die ik dezer dagen ontving. Voorts is het goud verzilverd. F 25,— ervoor gekregen. Hartelijk dank. F 10,— van K. te W. Een tientje van B. te M. Dat is f 120,— samen. In totaal f 6494,39.

Nog steeds uitziende
is uw u groetende broeder,
HUIZINGA.

MUNTENDAM (4): P. Jager, Joh. Brongers, G. Boiten, H. v. d. Deen
MUSSELKANAAL (3): W. Veenstra, A. Muthrt, G. ten Brinke
N. PEKELA (3): B. Dijk, H. G. Olijslager, D. Draaijer
N. WEERDINGE (4): R. T. Boonstra, R. Hof, H. Lever, H. de Jonge
NOORDBERGUM (3): P. Jonker, Hendr. Sikkema, S. v. d. Meer
PERNIS (2):
ROTTERDAM—C (3):
ROTTERDAM—Z (2):
SNEEK (3): Ph. Lindeman, M. Raadsveld, S. v. d. Werf
STADSKANAAL [5]: J. Reiling, Tj. v. Komen, P. W. Lamain, H. Komduur, W. Smit
STAVEREN [2]:
TER APEL [3]: J. van Dam, P. H. de Boer, A. Pomp
TREEBEEK [3]:
UTRECHT [3]: H. Dost, J. Ph. Zwart, mej. W. Zerbst
VALTHERMOND [2]:
VRIESCHELOO [3]:
WINSCHOTEN [2]: A. Huizinga
WORKUM [2]: B. Fabrie, J. Broersma
ZANDBULTEN [3]:
ZWOLLE [2]:

* * *

De Geest des Heren wekke door onze Unie-vergadering voor onze gezamenlijke en plaatselijke arbeid: samenbinding naar binnen en werfkracht naar buiten!

De Unie-secr.,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

PAASKLANKEN UIT ZWOLLE

Op Zondag 6 April hadden wij al een zeer goede opkomst in de dienst des Woords in 't Bastion, waar voormiddags c.a. 70 personen aanwezig waren. Na een goede prediking werden wij uitgenodigd aan de tafel des Heren als een voorbereiding tot de Goede Vrijdag.

Voor onze kleine gemeente was het een feestdag ook al wegens het grote aantal aanzittende brs en zrs, waaronder vele varende leden van elders.

Voor het medeleven van deze leden zijn wij dankbaar. Ook een paar dienende zusters uit Renderloo komen getrouw om met ons de dood des Heren te gedenken en ook dat verheugt ons.

Goede Vrijdag werden wij namiddags bepaald bij het kruis waaraan de Heer Jezus werd geofferd als het Lam Gods, dat de zonde voor ons gedragen heeft en waar Hij alles heeft volbracht.

Paas-Zondag was voor ons weer een feestdag ook al doordat wel 85 personen waren opgekomen om het opstandingsevangelie te beluisteren en meer de vreugde te beleven van het voorrecht om met Jezus op te staan tot nieuw leven hetgeen voor ons als Baptisten zo duidelijk naar voren komt bij de doop. Het kort geleden opgerichte zangkoortje deed onder leiding van onze voorganger Ds Bouritius voor het eerst in het openbaar dienst op Goede Vrijdag en eerste Paasdag en niet zonder zegen.

De tweede Paasdag waren wij 's morgens om 10 uur andermaal samen maar nu niet zo groots opgezet en ook in een kleinere ruimte, maar toch hebben wij een gezegende ure meegemaakt. De dominé had wel de leiding, maar wilde ditmaal niet preken. Thans liet de gemeente zich horen in voordracht, getuigenis en lied. In de liederen vooral kwam de blijdschap tot uiting van hetgeen wij in deze dagen beleefd hebben. Onze ouderling eindigde dit samenzijn met dankgebed aan God, Die ons dit alles geschonken heeft.

En wij gaan met nieuwe moed voorwaarts in de dienst de Heren, daar, waar Hij ons geplaatst heeft en een opdracht gegeven heeft.

De secretaris,
J. VLIETSTRA.

Tekstbehandeling

„Een tekst werd bekeken en onderzocht zoals een liefhebber van kostbare stenen een diamant bekijkt en onderzoekt: de edelsteen tegen het licht houdende, hem draaiende naar deze en naar die kant, zodat geen straal van zijn heerlijkheid gemist wordt. Hij beminde het een woord te doorzoeken totdat het een preek op zichzelf werd en in de geest van de toehoorders achterbleef als een voorwerp van blijvende schoonheid. Hij legde niets in de tekst, maar haalde alles, wat in de tekst was, er uit." Zo vertelt een vriend en bewonderaar van de in zijn land en tijd bekende predikant ds Jowett.

Doel van „Tabitha"

Vorige week mocht ik U vertellen „waartoe Tabithabonnenactie" dient. U weet nu, voor wèlk doel Uw jaarlijks kwartje besteed wordt.

„Een verpleging in Tabitha moet voor ièder mogelijk zijn!"

Nu iets over het doel van het Diaconessenhuis „Tabitha" zelf.

Er zijn onder ons nog velen, die letterlijk nièts weten over dit mooie werk. Sinds 1948 onderdeel van de Unie.

„Onbekend maakt onbemind", mag niet gezegd kunnen worden van Tabitha!

In art. 1 van de Statuten lezen wij:

„Zij heeft ten doel de vrouw te stellen in de dienst van het Evangelie, zowel voor de inwendige- als voor de uitwendige Zending, in de meest uitgebreide zin, maar in het bijzonder door middel van verpleging en verzorging en van Evangelisatie".

Werden aanvankelijk in het op 31 Mei 1938, onder grote belangstelling geopende „Tabitha"-huis, aan de Badhuisweg 72 te Scheveningen, slechts pensiongasten opgenomen, met de uitbreiding van het aantal verpleegkrachten kon ook het van de beginne af gestelde ideaal: „Tabitha", huis voor de verzorging en verpleging van zieken, worden verwezenlijkt.

In de bezettingsjaren ondervond het werk grote moeilijkheden. Tweemaal moest het huis evacueren en ook thans nog is het tijdelijk ondergebracht in een daartoe gehuurd pand n.l. Schouwweg 79 te Wassenaar.

De economische omstandigheden en de onzekerheid van onze tijd, doen hun remmende invloed tot nieuwe plannen sterk gevoelen. Nochtans is het Stichtingsbestuur verblijd, in de op heden beschikbaar zijnde gebouwenruimte, een 18 à 19-tal verzorging en verpleging behoevenden, huisvesting te kunnen verlenen.

Zoals Noach Gods gerechtigheid predikte door het bouwen van de ark zo mocht „Tabitha" gedurende de achter liggende periode Gods liefde prediken door het dienen van mensen. Inderdaad wordt in „Tabitha" het Evangelie, de blijde boodschap van Gods liefde in Christus, met woorden en daden door de zusters-diaconessen gepredikt.

Het tegenwoordige stichtingsbestuur meent te mogen opmerken, dat de Stichting „Tabitha" geen misgreep is gebleken.

De stichting wordt beheerd door een Bestuur, bestaande uit zeven leden. Het Bestuur wordt benoemd, gecontinueerd of gewijzigd door de Commissie der Unie en wordt thans gevormd door:

Ds K. Reiling, Voorzitter
Mevr. D. Bakker-Edam, Secretaresse
C. Meijner, Penningmeester
Mevr. G. K. Huizinga—Schneider
D. Olijslager
Ds G. W. Tijman
W. de Vries, Penningmeester-Propaganda.

Volgende week iets — uit het „huis".

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES.

In gesprek met onze lezers

Br N. B. te Ch., Am., heeft enkele vragen, die bij hem opgekomen of krachtig herleefd zijn, nu hij zo'n jaartje in het land van Uncle Sam heeft vertoefd en daar onder Am. Baptisten leeft. Hij heeft vragen over de kerkdiensten. Of die niet gesplitst moesten worden naar leeftijd? Of de diensten alleen voor de gelovigen zijn; of er in de samenkomsten der eerste gemeenten ook kinderen aanwezig waren. Is de kerk — zo vraagt hij — voor de gelovigen of voor de families? —

Over de wijze waarop de eerste christenen hun samenkomsten hielden spreekt het N. Testament slechts terloops; alleen bij het schrijven van de 1ste brief aan de Korinthiers had Paulus aanleiding om over de wijze van samen komen uitvoeriger te schrijven. We merken uit zijn uiteenzettingen op, dat er ongelovigen in die samenkomsten kwamen. Het waren dus geen besloten vergaderingen. Besloten samenkomsten zouden licht achterdocht gewekt hebben en aanleiding hebben kunnen geven tot laster.

Er waren ook kinderen in die samenkomsten. We merken dat weer uit een andere brief. Paulus vermaant in zijn brief aan de Efeziërs de kinderen hun ouders gehoorzaam te zijn „in den Heere". Dit kunnen bekeerde kinderen geweest zijn, maar daarover gaat het niet in de kwestie die br N. B. aanroert. Het gaat bij hem om de vraag of leeftijdsverschil aanleiding moet geven tot het houden van afzonderlijke samenkomsten. — Dat allen, die geloven, in één dienst zich moeten verenigen, spreekt o.i. vanzelf. Het „één Heer, één geloof, één Doop" verenigt hen en ze zijn daardoor in staat tot het geestelijk verstaan der Boodschap. Het „niet begrijpen" van de verkondiging is minder een kwestie van verstandelijke ontwikkeling dan van tekort aan geestelijk leven. De geestelijk geinteresseerden verstaan het en de geestelijk bevroren zielen vatten het niet.

Behoeft daarom niet gerekend te worden met verschil van bevattingsvermogen? Toch wel. In Amerika komt men — voorzover ons bekend — daaraan tegemoet, door de Bijbelschool voor alle leeftijden — ook voor de volwassenen dus. Wij houden rekening daarmee door de catechisaties, de bijbelbesprekingen op onze verenigingen en clubs. Deze achten wij dan ook voor de bewerking van de zielen volgens onze opdracht beslist noodzakelijk. — Maar naast al deze arbeid, gericht op de behoeften en het bevattingsvermogen der verschillende leeftijden, achten we het nodig dat de samenkomst der gemeente als alles overkoepelende ontmoeting, bovenaan sta en door alle leeftijden die boven de zes jaar liggen bezocht worden.

Het gaat bij alle afzonderlijke arbeid om de gemeente. — Dat kome daarin uit, dat alle arbeid wijken moet voor die der gemeente — indien dat nodig is.

Dan vraagt br N. B. hoe zit het met het Avondmaal. In zijn Am. omgeving legt men er de nadruk op dat het Avondmaal voor de gelovige is en niet speciaal voor het „kerklid". Hij vraagt of voor de toelating tot het Avondmaal geloof en Doop vereist zijn. „Moet het een Baptistische Doop geweest zijn?" vraagt hij.

Om met het laatste te beginnen: een „Baptistische" Doop is ons onbekend. Wij Baptisten zijn geen uitvinders, maar padvinders. We zoeken het Apostolische spoor en gaan daarin voort zij het ook vaak met wankele schreden. Wie de bijbelse Doop heeft ontvangen is ons welkom, mits hij ook het bijbelse geloof bezit. Dat laatste moet zich in de eerste hebben afgedrukt.

Wat nu het onderscheid betreft tussen gelovige en kerklid, zo bedenke men, dat de Heilige Schrift niet slechts tot geloof

en bekering oproept, maar ook tot gehoorzaamheid. Ook de gemeente is door Christus gewild en omtrent haar openbaar worden in deze wereld onderwijst de Schrift ons. Waar kerklid zijn en gelovig zijn in vele gevallen uit elkaar is komen te liggen, ontstond er verwarring. Houden we ons echter aan de Schrift, die het gemeentelidmaatschap niet scheidt van het persoonlijk geloof en eerst met dat geloof laat ingaan, dan vervalt de vraag voor wie het Avondmaal is: voor de gelovige of voor het kerklid. Het „kerklid" is de gelovige en de gelovige is het „kerklid".

Ontmoeten we mensen bij wie deze zaken uit elkaar gevallen zijn, dan zullen we ze op het bijeenhoren er van moeten wijzen. Wie gelovig is moet zich als lid der gemeente openbaren en moet als zodanig erkend worden en wie kerklid is en niet gelovig hem moet onder het oog gebracht worden, dat zijn „kerk" geen gemeente is in de bijbelse zin van het woord, en hij zich dus uit haar moet los maken en zich bij de gelovigen moet voegen. Daardoor verdwijnt dan vanzelf het Avondmaalsvraagstuk. Maar als iemand die weg nu niet ziet, maar is wel een gelovige? — Op voorwaarde, dat hij deze dingen ernstig en met gebed onderzoekt en niet zal rusten voor hij weet, wat in deze de wil des Heeren zij, kunnen we hem aan het Avondmaal toelaten in vertrouwen dat hij de weg zal vinden en bereid zal zijn die te gaan. Worden we in dat vertrouwen beschaamd, dan moeten wij bedenken, dat het Avondmaal des Heeren is en niet der knechten en dat niet onze welwillendheid doch Zijn wil de doorslag moet geven. We moeten geen wanorde in de Christenheid sanctioneren en bestendigen. Onze verantwoordelijkheid eindigt met onze gehoorzaamheid.

Niet uitsluiten, niet sanctioneren, maar onderwijzen is onze roeping.

L.

Bonte Stenen

OOK DE HAAT IS GEBLEVEN

In de N. Vert. leest ge evenals in de Oude van de noodzakelijkheid voor hen, die Jezus' discipel willen zijn, om te haten: vader, moeder, vrouw, kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven. Luk. 14 : 26. Indien iemand achter Mij komt en niet haat . . . . zegt de Heiland. Wanneer men de bijbel aan tafel voorleest, en kinderen luisteren mee, kan men een vers als dit maar niet zonder uitleg voorlezen. Het eist toelichting. De kinderen, die geleerd wordt dat ze niet mogen haten, dat haten zonde is, krijgen te veel te verwerken, wanneer ze horen, dat men om een discipel van de Heere Jezus te kunnen zijn, vader en moeder moet haten. Dat moet hen — als ze aandachtig luisteren (en dat hoopt ge toch) — onbegrijpelijk klinken en kan hen van de Heiland vervreemden. Ze weten eenvoudig niet meer, wat er van te denken en zetten de zaak dus maar van zich af. — Licht als vader of moeder (bij ontstentenis van vader leest moeder toch voor aan tafel?) dit woord toe. Zeg hen vooral duidelijk wat het betekent, opdat het hun geen aanstoot worde. En verstaat ge het zelf niet, vraag er dan uw Voorganger naar. — Bij zulke uitdrukkingen begrijpt men iets van het nut van een bijbel met kanttekeningen.

GEEN PLAATS DES BEROUWS

In de N. Vert. is Hebr. 12 : 17 niet beter te verstaan dan in de oude. Ook in de nieuwe wordt gezegd, dat Ezau geen plaats voor berouw vond, hoewel hij daarnaar onder tranen zocht.

De tekst blijft duister. Bij sommige schriftwoorden is dat niet zo erg, maar bij dit woord wel. Het gaat toch om iets heel ernstigs. Er schijnt te worden gezegd, dat men onder tranen naar berouw kan verlangen zonder God te vinden. Vreemd klinkt dat. Verlangen naar verandering en dat zelfs onder tranen en ze maar niet kunnen vinden. Men zou zeggen: waar komen die tranen vandaan? Getuigen die niet dat er ál berouw is? En wanneer dat berouw door God gewrocht wordt, zou Hij een mens dat dan onthouden, die er zo vurig naar verlangt? Nee: het blijft vreemd.

Sommigen laten de woorden: hoewel hij hem met tranen zocht, terugslaan op de zegen en zetten de woorden: vond geen plaats des berouws tussen haakjes. Dan zou er dus dit gezegd zijn: Ezau zocht met tranen naar de zegen, maar vond geen plaats des berouws, m.a.w. hij zocht wel vurig de zegen, maar van berouw was geen sprake. Dat geeft een goede zin.

Anderen, die taalkundige bezwaren tegen deze oplossing hebben, nemen de „plaats des berouws" als mogelijkheid, kans om het ongedaan te maken. Dan zou hier gezegd zijn: Ezau zocht onder tranen het feit, dat de zegen aan Jacob gegeven was, ongedaan gemaakt te zien, maar tevergeefs.

In elk geval: we vinden het een gedachte, die niet door de Schrift bevestigd wordt, dat iemand met tranen naar hartevernieuwing zou zoeken, zonder verhoord te worden.

L.

Mededelingen

ER IS NOG PLAATS

voor deelnemers aan de *Europese Baptisten Conferentie* welke deze zomer gehouden wordt in Kopenhagen van 29 Juli—3 Aug.

Aanmeldingen bij ondergetekende.

Ieder Gemeentelid is welkom!

ER IS OOK NOG PLAATS

voor enkele onzer voorgangers die deze zomer de *Pastors Conferentie* willen bijwonen in het Baptisten Seminarie te Rüschlikon 17—26 Juni. Alleen reiskosten komen voor rekening van de gegadigden.

Aanmelding eveneens bij ondergetekende.

A. A. HARDENBERG,
Oelerweg 22B, Hengelo (O.).

Het secretariaat van de Bapt. Gemeente te Almelo berust thans bij

J. C. VAN DONGEN,
Bellavistastraat 13, Almelo.

Correspondentie

Veel kopy moet blijven overstaan, vanwege het opnemen van de Agenda der e.k. Alg. Verg. Men hebbe dus veel geduld en schrijve verslagen enz. zo beknopt mogelijk.

E.R.

Verloofd:

Margrit Ernst
en
Gerrit Buining

1ste Paasdag, 13 April 1952.
Rom. 8 : 38, 39.

Thun, Zwitserland.
Zaandam, Holland.

Tijdelijk adres:
Providence Bible Institute,
Barrington, Rh. Island,
U.S.A.

D.V. hopen onze geliefde Ouders

Lukas Engelsman
en
Harmina Engelsman—Pleyzier

a.s. 3 Mei 1952 hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat ze lang voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen

Tinnie en Piet
Annie
Tonnis
Marga
Herma.

Den Haag,
Weimarstr. 400.

Op Vrijdag 18 April j.l. ontsliep in zijn Heer en Heiland broeder

Jan Danker

in de ouderdom van 74 jaar.

Hij was één der mede-oprichters onzer Gemeente en diende haar een 17-tal jaren als ouderling.

Namens de Baptisten Gemeente Eindhoven,
de secr.

Heden overleed zacht en kalm in haar Heer en Heiland onze lieve zorgzame Vrouw, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Gesina Kamp

geliefde echtgenote van Jacobus Spreeuwers

in de gezegende ouderdom van ruim 78 jaren, na een gelukkige echtvereniging van bijna 53 jaar.

Uit aller naam,
Fam. Spreeuwers.

A/b „Eben Haezer".

De begrafenis vond plaats 23 April 1952 n.m. 2 uur te Garrelsweer.

Advertentiën

Kees Kolbe
en
Hilly Jager

hebben de eer U, mede namens wederzijdse Ouders, kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Maandag 5 Mei, des voormiddags 10 uur.

Kerkelijke inzegening 10.30 uur in de Baptisten Kerk, Meeuwerderweg, door de Weleerwaarde Heer Ds G. Vegter.

Groningen, April 1952.
Kerklaan 42.
Westerbadstraat 5.

Thuis van 4—5.30 uur, Kerklaan 42.

Toekomstig adres:
Nieuwe Ebbingestraat 57 [Magazijn „Kiko"], Groningen.

Jacob de Haan
en
Afke Bruinsma

geven mede namens wederzijdse ouders kennis van hun voorgenomen huwelijk waarvan de voltrekking D.V. zal plaats hebben op 10 Mei a.s. te Heerenveen.

Kerkelijke bevestiging 's nam. 3 uur in de Bapt. Kerk door de Weleerw. Heer Ds H. Sikkema, Bapt. Predikant te Heerenveen.

Dracht 32
v. Dekemalaan 45
25 Maart 1952.

Toekomstig adres:
Dracht 32, Heerenveen.

TE KOOP:

FILM TOESTEL Kino Box c. „Zeiss Ikon" (normaal)

Voor gelijk- en wisselstroom, 110—250 volt. Met 50000 [vijftig duizend] meter Film, waarbij Hoofdfilms van 10, 6, 5 en verschillende 4 acters, en een pracht collectie Kinderfilms. Uitstekend geschikt voor zaal-, openlucht- en huisvoorstellingen. Is uitsluitend gebruikt voor Evangelisatie-arbeid. Nu overcompleet. Uiterste prijs f 500.—.

Brieven onder No. 25-4 aan de adm., Tetterodestr. 47, Haarlem.

Passende geschenken voor ieder Bruidspaar

Dagboek „Van Dag tot Dag" à f 4.50
Abonnement op „De Christen" à f 6.—
Huisbijbel in Nieuwe Vertaling à f 9.—

Te bestellen: Tetterodestraat 47 — Haarlem

JAARGANG 69 - Nr. 3103
VRIJDAG 2 MEI 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Opgenomen in de sfeer der Onsterfelijkheid

Want zij kunnen niet meer sterven, want zij zijn de engelen gelijk; en zij zijn kinderen Gods, dewijl ze kinderen der opstanding zijn.
Luk. 20 : 36.

De betekenis van de opstanding van Christus is niet te omvatten noch te omschrijven. Ze brengt het volslagen nieuwe. De eerste dingen zijn voorbijgegaan; bezweken aan hun eigen zwakheid, ledigheid, vruchteloosheid. Ze zijn ingestort onder de adem van Christus; door Zijn aanraking in het niet gezonken. Daar ze zonder wezen waren, zijn ze zonder waarde gebleken. Inplaats van verkwikking en vreugde te brengen maakten ze vermoeid en belast. Het Wezen der dingen is gekomen; de Waarheid, het Reële heeft in deze sector der Schepping weder post gevat: Christus is opgestaan van de doden.

De Verandering die intrad is *volledig:* geldt alle delen; ze is *volkomen:* ze omvat het geheel. Ze is daarom duurzaam: ze berust op een strijd die geëindigd is niet met overwinnaars en overwonnenen, maar met overlevenden en vernietigden.

De zonde is te-niet gegaan. Hebr. 9 : 26.

De dood wordt te-niet gedaan. I Kor. 15 : 26.

De eerste dingen zijn voorbij-gegaan; ze zijn opgeheven.

Geen terugval is meer mogelijk; het verleden kan niet teruggolven over het heden heen.

Christus zegt: Ik leef en ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Hij is opgenomen in de sfeer der onsterfelijkheid. Daarom wordt van Hem getuigd: Christus, opgewekt zijnde uit de doden, *sterft niet meer;* de dood heeft geen macht meer over Hem.

De heerlijkheid van de eerste mens was, dat hij vrij was van het *moeten* der zonde en het *moeten* van de dood. Het zondigen was voor hem geen noodzaak; het sterven voor hem niet onontkoombaar.

De ellende van de mens van nu is dat hij moet zondigen en een slaaf der zonde is: vleselijk, verkocht onder de zonde. Rom. 7 : 14. Hij heeft een bestaan dat een schaduw moet blijven, on-werkelijk is wijl hij niet mag eten van de boom des levens.

De heerlijkheid van de mens, van wie Christus bezit nam is, dat hij niet *kan* zondigen, en te sterven hem *onmogelijk* is. I Joh. 3 : 9.

Ieder, die in Christus gelooft, zich in Hem begrepen weet, is met Hem opgestaan en met Hem opgenomen in de sfeer der onsterfelijkheid. De gelovige is de mens zonder verleden. Hij staat met zijn rug naar de opstanding. Die is geschied, zoals God hem in zijn Doop heeft verzekerd — en het is onmogelijk, dat God liege. Hebr. 6 : 18. — In de tekentaal van de Doop bevestigt God wat Christus zelf gezegd heeft: die in Mij gelooft, zal leven al ware hij ook gestorven, en een iegelijk die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid. Joh. 11 : 25 en 26.

Eén straal uit de hemel, die als een bliksem inslaat in het hart en het geweten wekt doet meer dan een lang betoog, dat zich tot het verstand richt. Meer? Hij doet dat ándere: hij maakt dood én maakt levend.

God plaatse u in dat eeuwige ogenblik!

Eén ogenblik eeuwigheid en uw ziel is gered!

L.

Losse Schakels

Vertakking of samenbundeling Men kan de gemeenten of kerken in steden en dorpen zien als takken en twijgen van één Kerk. Deze kerken worden centraal geregeerd. Ze zijn onderafdelingen van de grote Kerk; ze zijn niet autonoom! Ze hebben geen eigen levensgang en levensorde en zijn in alle belangrijkere beslissingen afhankelijk van het Centrale Kerkbestuur. Dit Centrale Kerkbestuur is in bepaalde Kerken belichaamd in een persoon, die omringd is door een staf van raadgevers.

In de jongste kerkstrijd, die ons land gehad heeft rees bij verschillende plaatselijke Ger. kerken verzet tegen de Synode omdat deze naar hun mening te sterk ingreep in het recht der plaatselijke kerken. De vraag, hoe het recht der plaatselijke kerken moet worden afgepaald tegen het recht der gezamenlijke kerken is, menen we, daar altijd een twistpunt geweest. Nieuwe kerkformaties, geboren uit deze strijd (Groep Geelkerken eens, en nu de Kerken van art. 31) legden dan ook bizondere nadruk op het recht van de plaatselijke kerken. Die laatste geven ze een grotere vrijheid dan ze in het oude kerkverband genoten.

Ontmoetingspunt De Unie is bedoeld als vast punt van ontmoeting tussen die gemeenten, die baptistisch georienteerd zijn. We zijn op de naam „Baptisten" niet gebrand, maar moeten nu eenmaal onder een naam leven teneinde aangeduid te kunnen worden, en dan moge de naam „Baptisten" al niet zo zuiver onze wezenstrekken weerspiegelen, ze heeft dít voor, dat ze niet aanmatigend is als b.v. de naam: gemeente Gods. De reden van ons apart staan ligt minder in onze doopsbeschouwing dan in onze opvatting van de gemeente. Deze laatste vinden we in de Doop weerkaatst. Het gaat ons om de Nieuw Testamentische gemeente, en nu zouden we wensen dat alle groepen en kringen in ons vaderland, die gemeentelijk leven voorstaan en de gemeente zien als de vrijwillige, gehoorzame samenvergadering van hen, die in Christus geloven, in de Unie elkander ontmoetten. Daartoe moet de Unie een zeer soepele band zijn; geen harnas. Het samenbindende en samenhoudende moet niet anders zijn dan de bijbelse gemeente-gedachte, die zich plaatselijk verschillend kan uitwerken gelijk deze zich in de Apostolische tijd vermoedelijk plaatselijk wel verschillend geopenbaard zal hebben. — Wel moet de Unie de aangesloten gemeenten *gelegenheid* geven tot gemeenschappelijk handelen, maar dat onverplicht. Wie het nut of de noodzaak er van inziet, moet binnen Unieverband de gelegenheid hebben mee te doen aan onderlinge steun bij kerkbouw, pensionering en andere arbeid. Daartoe zouden de werkzaamheden die de Unie thans verricht, een, binnen Unie-verband, zelfstandig karakter moeten krijgen en onafhankelijke Stichtingen moeten worden met Besturen, gekozen uit de deelnemende gemeenten en event. personen. De Unie was dan het gelegenheden scheppende lichaam dat tot niets dwong en waarin alle baptistisch gerichte organisaties en groepen elkander konden ontmoeten en dienen. Zending, Evangelisatie, Bouwstichting, Tabitha, Pensioenfonds — alle zelfstandige Stichtingen, die elke in de Unie verbonden gemeente gelegenheid boden om, indien ze daartoe roeping gevoelden, aan die werkzaamheden deel te nemen. Elke Stichting moest haar eigen bestuur kiezen en met haar deelnemers haar werkwijze vaststellen. De gedachte is dus: de Unie een terrein van mogelijkheden, niet van verplichtingen; van kansen, die iedere gemeente naar eigen keus kan aanvaarden of afwijzen. Zo hebben de vaderen de Unie bedoeld, gelijk blijkt uit de doelstelling der Unie en zo hebben de gemeenten het ook verstaan.

Malan en de Unie Het parlement van Zuid Afrika heeft op voorstel van de regering van dat land een wet aangenomen, die het Hooggerechtshof van dat land ongeldig verklaard heeft, wijl die wet in strijd was met de grondwet. — Wat de Algem. Verg. met meerderheid van stemmen aanneemt is daarom nog niet rechtsgeldig. Dat hangt daarvan af, of het strookt met statuten en huish. reglement. Is dat niet het geval, dan mocht zulk een voorstel zelfs niet op de agenda komen. — We zullen moeten vaststellen wat onze Unie is: een federatie van autonome gemeenten, die gelegenheden schept, of een wetgevend lichaam. Men bezinne zich hierop en beslisse weloverwogen — onverschillig waarvoor men beslist. Het beginsel moet vastgelegd worden.

Vrijwilligheid Alle arbeid, die God doet en eist draagt het merkteken der vrijwilligheid. En dit o.i. hierom, omdat het bij God niet om het resultaat buiten-de mens-om-gaat. Het gaat bij God allereerst om de mens. God wil de mens hebben; Hij zegt in alle eis en bij alle opdracht Mijn zoon, geef Mij Uw hart. De waarde van het werk van Christus wordt geheel terug gebracht op Zijn wilsovergave. De offerande van Zijn lichaam betekende als zodanig niets, maar kreeg die grote betekenis vanwege de wilsovergave, die daarin tot uiting kwam: zie Ik ben gekomen om Uw wil te doen, o God! Daartoe — om een middel te hebben, de wil van God te doen — was Hem het lichaam toebereid. Niemand neemt Mijn leven van Mij, zei de Heer, ik leg het van Mijzelve af. — Vergeten we dus bij alle arbeid, die wij doen, en organiseren niet dat het om h e t h a r t om de mens zelf te doen is. Niet om zijn geld niet om zijn tijd, niet om zijn gaven, maar om hem zelf. „'t Hart geeft aan het werk zijn waarde". Vergeten we het ook niet in ons samenleven en samen werken. Gods werk moet het segnatuur der vrijwilligheid dragen. Dat, wanneer er een andere regel gevolgt wordt, of misschien er meer „bereikt", meer „gedaan" kan worden is wel mogelijk. We kunnen b.v. met 100.000 gulden meer doen dan met de helft van dat bedrag maar zouden geen tienden willen opleggen om aan die 100.000 te komen. Vrezende, dat we zonder die opgelegde tienden, niet hoger zouden komen dan de helft van dat bedrag. In de wereld en in wereldse bedrijven moge al niet gevraagd worden naar het hart, het motief der bijdragen — als het geld er maar komt. in het Koninkrijk van God gelden andere gezichtspunten: twee penningskens kunnen meer zijn dan een zakje met goudstukken. We zeggen: kunnen. Voor elke bijdrage, gegeven voor het werk der gemeente, voor elke arbeid daar verricht, geldt: al wat gij doet, doet het *van harte* als den Heere en niet den mensen. Het gaat in alles om *de mens*, niet om de zaak.

Geld en censuur Dat wil niet zeggen, dat geld van geringe betekenis zou zijn. Het ergste is dat er in bepaalde gevallen niet „genoeg binnen komt", maar dat zulke gevallen er symtomen van kunnen zijn, dat het hart der leden niet in orde is. En dat is erg, ja het ergste. Het is dan niet in de eerste plaats een financieel maar een geestelijk vraagstuk. De schuldige dan voor de keus te plaatsen: of meer betalen, of onder censuur gezet te worden, verdient geen aanbeveling, want het verwekt de schijn dat het om de betrokkene zijn geld gaat

en zijn hart vergeten wordt. Wat is er werkelijk mee gewonnen, dat de betrokkene b.v. een 100 gulden per jaar meer gaat betalen? Voor God niets, want God heeft geen geld gebrek; Hij vraagt niet uit armoede En het hart blijft defect. Dat moet in behandeling genomen en tot gehoorzaamheid in liefde gebogen worden. Dat kan een lange weg zijn en veel wijsheid eisen, maar het is de enige, die werkelijk resultaat kan opleveren.

L.

ZAND en ZAAD

In de avond van de eerste Paasdag reisde ik naar Friesland, teneinde de bondsdag der gemeenten aldaar voor een deel mee te kunnen maken. Het was een jubileum. Veertig jaar geleden werd in Sneek deze bond gesticht en in dat lieflijk stadje, midden in meren en weiden, zou het feest gevierd worden. Jammer genoeg was het mij door weer andere bezigheden maar vergund enige uren temidden van de vierhonderd ouderen en jongeren door te brengen. Ruimschoots werd ons de gelegenheid geboden onze welgemeende wensen voor de friese gemeenten over te brengen namens u allen. U weet vermoedelijk wel, dat van de zes Baptisten er één in dit groene land woont. Over de vergadering zelf zal ik niets berichten. Ik zag de secretaris zeer ijverig pennen.

De zon neeg naar het westen toen ik een plaats nam in de stille trein. Mijn oog gleed over de donkere dennen, lichtgroene berken. Over sloten met witte en gele bloempjes. Een pracht van een fasant werd door de lage zon verguld. Bij een boerderijtje bloesemde de prunis. Wat een schone wereld van God. Opeens werd m'n aandacht getrokken door een boer, die met zijn vrouw en kinderen bij een brandend hoopje takken stonden. Wat was dat. Een Paasvuur. Natuurlijk, een Paasvuur. Ik werd wakker en keek scherper uit. Ja, daar stond er nog een hoop, een hoge te wachten tot later uur. Maar daar weer een brandende. En daar. Voort ging de trein. Zwolle, Meppel, Steenwijk. En, terwijl de duisternis reeds gevallen was, duidelijk lichtten van ver en nabij de Paasvuren. Geweldige branden soms. Daar had je het: Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende? Paasvuren. Brand vanwege het grote feest: De Heer is waarlijk opgestaan.

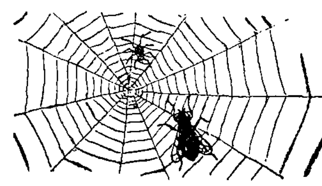
Tijdens de bondsdag, gehouden op die stralende dag, in een stadje, waarover een prachtig carillon voortdurend zijn geheel eigen muziek liet horen, ging het voor ons weer zuid- en oostwaarts. Langs dezelfde zonovergoten velden. Zie, daar was een Paasvuur geweest. Grijze as, wat halfverbrande stompen. Ginder rookte het. Bepaald ook een vuur geweest. Voorbij de gloed, de fantastische gloed. Voorbij de ten hemel laaiende vlammen. Voorbij de intense vreugde der kinderen en der ouderen. Niemand keek nog om naar die ashopen. Het was weer geweest voor een jaar.

Toen overviel mij dat somber gevoel, dat duister weten. U weet het al. Zeker, hij schrijft ook bijna nooit anders, zegt u. Alsof ik met vreugde zo schrijf. Alsof ik verdriet zou koesteren en behagen scheppen in weemoed. In de avond laaiende vuren, van erf tot erf, van dorp tot dorp, van provincie tot provincie. In de morgen rookspiraaltjes, ashopen. Nee, dat is te erg, zegt u. Zo staan onze gemeenten er toch niet voor. Er is toch nog licht en gloed en warmte. Er zijn er toch nog velen, die zich verteren voor de Heer. Er zijn er toch, die telkens weer blijk geven van: Is ons hart niet brandende in ons?

Misschien belijdt gij: mijn hart is een ashoop, een gewezen Paasvuur. Laten wij dan samen de weg opgaan, biddende dat Hij Zich bij ons moge voegen om met ons te spreken. Hij zal de walmende vlaspit niet doven.

Wat een heerlijk gezicht: die Paas-vuren.

HUIZINGA.

In het Web van de Spin

Heersers der aarde, koningen van de zee...

40 jaar geleden

Om precies te zijn: 15 April was het 40 jaar geleden dat het geweldige passagierschip, de „Titanic", aan boord waarvan zich 3500 mensen bevonden, schipbreuk leed.

Deze enorme scheepsramp, waarbij omstreeks 1500 mensen in de wateren van de Noord-Atlantische Oceaan hun graf vonden, is onvergetelijk gebleken. Levens werden hier afgeknakt, schitterende carrières afgebroken, plannen van honderden emigranten, die in de Nieuwe wereld een nieuw begin wilden maken, verijdeld. Gevochten was er, lang van te voren, door de meest vooraanstaande groten van de toenmalige wereld, om een biljet voor deze eerste reis van dit voor onzinkbaar geldende schip te bemachtigen. Voor meer dan het dubbele werden de biljetten hier en daar verhandeld! De „Titanic" gold als de triumph van de met reuzen schreden voortschrijdende techniek, waarin men absoluut geloofde....

Geen wonder, dat vandaag de dag bijkans iedere periodiek een aantal van zijn kolommen vult met het vreselijke verhaal van wat er zich in die ene verschrikkelijke nacht van 14 op 15 April, omstreeks 12 uur, afspeelde.

God overbodig geworden?

Hoe anders was het enkele eeuwen daarvoor!

Toen was de schipper een „schipper naast God op zijn schip". Groot was de afhankelijkheid van weer en wind. De natuur was een onberekenbare grootmacht, die men niet in zijn zak had. En op de onmetelijke ruimte van de oceaan, onder de geweldige koepel der sterrenhemel, wist de schipper zijn schuit slechts een notedop, welks lot in handen was van de almachtige Schepper. Men voer uit „op hoop van zegen". Maar bij de afvaart van de „Titanic" startte men in het vertrouwen dat de techniek de onzekere elementen overwonnen had, zodat de machtige bescherming van de Beheerser der elementen in zekere zin overbodig geworden was.

In de allerlaatste minuten van het bestaan van de „Titanic" werd de naam van God echter weer genoemd. „Nader mijn God, bij U"....

Is techniek zonde?

Er zijn in onze tijd mensen die techniek en zonde in

één adem noemen. De techniek heeft schuld aan alle ellende.

De techniek gebruikt men, om zich een nieuwe toren van Babel te bouwen, die onafhankelijk maakt van de „nukken" van de Hemel.

En is het niet voor een deel waar? Leren onze jongeren niet zingen dat ze de koningen der aarde zijn, en de heersers van de zee?

Hoe heeft de moderne mens de aarde aan zich onderworpen!

Het zwarte goud heeft hij gedolven en dienstbaar gemaakt.

De kracht der winden bedwongen en dienstbaar gemaakt.

Enorme watervallen overmeesterd en dienstbaar gemaakt.

Electrische energieën geketend en hun banen gewezen.

Planeten verkend en de zeeën doorpeild.

Het atoom veroverd....

Wat heeft de Bijbel, dat oude Boek, ons na alle deze glorierijke overwinningen op de natuur nog te zeggen?

Het scheppingsverhaal? Voor het besjeshuis!

De Apokalypsis met zijn verschrikkingen? Interessante lectuur voor de man met historische belangstelling.

De moderne mens redt zichzelf....

Gods opdracht

Gods opdracht luidt: „Onderwerpt de aarde en hebt heerschappij over wat daarop is ...."

Wijst deze opdracht niet in de richting van de techniek. Persoonlijk geloof ik, daarop met „ja" te moeten antwoorden. Maar die techniek dan nooit bedreven los van God, om van Hem af te komen, om een bolwerk te produceren, waarachter we ons tegen Hem kunnen verschansen.

Techniek, als een Goddelijke opdracht, om mens en maatschappij te dienen, en uiteindelijk het Koninkrijk der Hemelen.

Zulk een techniek zou ons nooit uit de hand glippen, ons nooit tot slaven maken, nooit verworden tot een bedrijf dat uiteindelijk vernietiging brengt over het mensdom.

Niet de techniek zelf is zonde, maar de wijze waarop de mens zijn kunnen aanwendt, het doel, dat hij er mee beoogt, maakt doorgaans dat de uiteindelijke resultaten negatief zijn.

De catastrophe van de „Titanic" en vele andere rampen nadien, herinneren er de knappe mens van vandaag aan, dat hij nog niet geworden is tot de „meester van zijn lot", zoals een Engelse dichter zich uitdrukt. Hij is op weg naar het graf, en alleen God kan hem redden, dank zij Golgotha en het geopende graf!

Wf.

Wat nà de opname der Gemeente?

(Slot)

In het vorig artikel (zie het nummer van 28 Maart) hebben we stil gestaan bij uitspraken van de Heer zelf, waarin zich de gedachte opdrong, dat Zijn wederkomst zó nabij was, dat ze zelfs de discipelen overviel toen zij hunne reis door de steden Israëls nog niet geëindigd hadden, of ook dat tijdgenoten van Jezus (sommigen dergenen die hier staan) die komst nog beleven zouden. Dit is niet vervuld. Wij zochten de oplossing — niet in een vergissing van de Heere zelf — en ook niet in het schrappen van deze teksten — maar in het feit van de verheerlijking op de berg of in een andere methode van geschiedbeschrijving.

De tijd van Christus' wederkomst is ons onbekend, maar wel is gebleken dat de tijd verlopen tussen het teken (Jeruzalems verwoesting) en de wederkomst langer is geweest dan een oppervlakkig lezen van in het vorige artikel genoemde teksten deed vermoeden. In dat tijdperk valt op: *geestelijke* verwarring en donkerheid. „Want er zullen valse Christussen en valse profeten opstaan en zullen tekenen en wonderen doen om te verleiden indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen." Naast dit woord van Jezus plaatsen we dat van Paulus: „want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht: alleenlijk, die hem nu wederhoudt, die zal hem wederhouden, totdat hij uit het midden zal weggedaan worden. En alsdan zal de ongerechtige geopenbaard worden dewelke de Heere zal verdoen door de Geest Zijns monds en teniet maken door de verschijning Zijner toekomst."

Deze woorden van Paulus openbaren bekendheid met het Oude Testament. In deze woorden wordt Christus verkondigd die aanspraak heeft en laat gelden op de macht. (Het Oude Test. tekent het zó, dat God aan Zijn Gezalfde, aan de Messias, die heerschappij geeft en de Messias zelf niets doet. „Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik al uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.") Tegen deze aanspraken verheft zich de Anti-Christ. Het gaat hier niet om Joodse antiquiteiten, maar om geschiedenis, om datgene wat in de tijd, onze tijd, geschiedt, wat nu reeds werkt, nl. *de afval*.

De Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten en lezingen der duivelen (2 Tim. 3 : 1). Aan de afval komt een einde door de verschijning van Christus. De afval is de steeds toenemende „anomia", d.w.z. wetteloosheid. Ze wordt ingeleid door valse profeten, die van de gezonde woorden van het evangelie afbuigen en de Schriften verdraaien tot hun eigen verderf.

Alleen het *vasthouden aan het onfeilbaar Woord van God* kan ons voor de afval bewaren en beveiligen tegen de dreigende gevaren (Matth. 4 : 4). De stellingen van de Anti-christ zullen bezwijken. Jesaja zegt het aldus: En Ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood, en ulieder verdrag met de dood zal teniet worden en een voorzichtig verdrag met de hel zal *niet* bestaan, want de Heer zal zich opmaken om Zijn werk te doen (Jes. 28).

De Anti-christ is de figuur die ook door Daniël werd beschreven. We zullen de teksten niet uitschrijven, maar nemen aan dat de baptisten broeders en zusters genoeg belangstelling hebben voor het profetisch woord (of vergis ik mij?), om deze plaatsen zelf te lezen. In aanmerking komen Dan. 8 : 9—12, en vers 23 v.v. en Dan. 11 : 36.

De mens der zonde is de zoon des verderfs. Hij is het die onheil sticht, doordat hij de wetteloosheid tot wet verheft. In de gruwel der verwoesting openbaart hij zijn waar karakter, dat is om het zo eens te zeggen, zijn „meesterwerk". De Anti-christ is het die zichzelf maar niet God verheft, hij overtreedt het eerste gebod, als hij zichzelf als God laat verheerlijken, en daaruit

vloeien alle andere Goddeloosheden voort. De apostel Johannes richt in zijn eerste brief het zoeklicht op hem, en in dat licht zien we hem duidelijk voor ons.

De lezer neme de moeite eens op te slaan 1 Joh. 2 : 18 en 23; 1 Joh. 4 : 3. Hij zal zitten in de tempel Gods. In Openb. 13 ontmoeten we hem als degene die de cultus beheerst en ook de staatsmacht aan zijn kant heeft. De Anti-christ roept uit: Ik zal de Allerhoogste gelijk zijn! (Dan. 7 : 8.) Hij zal de Staatsman, de Wijze, de Alwetende, de Wereldheerser zijn....totdat hij door God zonder handen, d.w.z. als macht-daad van God, wordt vernietigd, om plaats te maken voor Hem, die in waarheid de Al-beheerser is, de wettige Souverein.

Naar die openbaring van Jezus Christus gaat het met snelle schreden heen. Dat Jezus Overwinnaar is, is een uitgemaakte zaak, waaraan geen gelovige twijfelt! Wij nemen de bede over: Uw koninkrijk kome!

D. SLORT.

Lees en overweeg!

„Evenals de vorige keer is 't als gift bedoeld, niet geleend. We behoeven Hem niets te lenen. Misschien zult u ons overgeestelijk vinden, maar o.i. is alles wat Hij ons geeft boven voedsel, kleding en dekking, van Hem en niet om op te potten."

Verantwoording: N. N. te E. f 2,50; f 10,— van D. Jr te E.; van D. B. te N. P. f 10,—; G. te R. weer f 10,—; H. te H. eveneens f 10,—; S. te W. f 5,— met als bijschrift: Kom terug. Laten we de hoop uitspreken, dat schrijver bedoelt dat hij nog eens met vijf terug komt. Alles met elkaar maar een beetje. Laten we het zo afspreken: als er een week niets binnen komt, sluiten we deze actie, die startte onder het motto: Leen hem een tientje!

Totaal is nu f 6541,89.

Met hartelijke dank en groet,
HUIZINGA.

Jubileumbondsdag

der Friese Baptisten Gemeenten

Op tweede Paasdag kwamen de Friese Baptisten te Sneek bijeen voor hun Jubileum Bondsdag.

Op het appel bleek van de oprichters der Friese Bond, slechts één aanwezig te zijn, n.l. de emeritus-predikant Ds H. Visser van Sneek. Het is dan ook wel vergeeflijk, dat zijn naam op deze dag nog al eens genoemd werd.

Ook onze broeder zelf was dankbaar, deze dag mee te kunnen maken en er God alleen de eer van te kunnen geven.

In zijn openingswoord verwees de voorzitter, Ds G. Visser van Harlingen het jubileum bewust naar de tweede plaats. De gemeente van Christus viert feest sinds en omdat het Paaslam voor ons is geslacht. Als zodanig is zij niet alleen vandaag, maar altijd feestvierende menigte, zij behoort dat althans te zijn. Vandaag komt het veertigjarig bestaan van de Friese Bond er nog bij en hebben we dus dubbel feest.

Op een dag als deze gaan getallen ook een woordje meespreken. De vertegenwoordiger van de Unie-Commissie, Ds F. E. Huizinga, begon ermee. Voor David was het tellen wel zonde, maar het Nieuwe Testament telt vrijen blijmoedig. 5000 werden door de Heer wonderlijk gevoed, 3000 kwamen op de Pinksterdag tot bekering, om nog maar niet eens te spreken van de getallen uit Openbaring. Als Nieuw-Testamentische gelovige telde deze afgevaardigde er dus lustig op los, om ons dankbaar te stemmen. Eén op de zes Nederlandse Baptisten woont in Friesland. Velen hebben in de loop der jaren de weg tot de Heer en Zijn Gemeente gevonden. Tot 1949 was er vooruitgang en sindsdien is er een daling in het ledental te bespeuren, een daling die nog groter blijkt te zijn, als we er mee rekenen dat het inwoneraantal vooruitgegaan is. We hebben geen opwekking in de hand, maar hebben we nog wel geloof in „eigen zaak", en strijden we daarvoor? De spreker achtte zich de vertegenwoordiger van het pessimistische geluid. Doch dat valt wel mee. Wie als wekker fungeert, leeft immers in het optimisme dat er nog wat wakker te maken is.

Ds H. Visser Sr gaf een historisch overzicht van de groei van de Friese Bond. Friesland gaf de stoot voor het bondswerk ook in andere streken van Baptist Nederland. Ook Ds Visser telde. Uit Friesland zijn 10 Baptisten voorgangers voortgekomen, aanvankelijk waren er 3 gemeenten met een eigen voorganger, nu reeds 8. Het huidige aantal Baptisten in de Friese Bond verenigd, is 1111. Treffend was het hoe deze oude broeder dit getal aangevuld wenste te zien met degenen die ons reeds voorgingen. Dat is nog eens bijbels tellen! Onze broeder eindigde met een woord uit Openbaring 3 : 8: „Zie, Ik heb u een geopende deur gegeven".

Br S. v. d. Werf sprak over: „Gemeenschap der gemeenten in de Friese Bond". Hij noemde ons in dit verband het bijbelwoord: „het is niet goed dat de mens alleen zij". Daar zou geen theoloog opgekomen zijn en zeg maar eens dat hij geen gelijk heeft; hoe langer je er over nadenkt, hoe mooier het wordt. Twee belangrijke punten werden genoemd en behandeld: „vervulling van de behoefte aan gemeenschap" en „de practische waarde der gemeenschap".

Op het programma stonden ook enkele vraagtekens. Dit was het ogenblik, dat aan de oprichter van de Friese Bond, Ds H. Visser, een aandenken aan deze veertigste Bondsdag werd overhandigd in de vorm van een boekwerk. Een en ander geschiedde bij monde van br Fabrie van Workum, die hiermede een zittingsperiode als secretaris van de Friese Bond afsloot.

Veel is er verder nog gesproken op deze dag. Uit alles werd duidelijk dat er een heimwee is naar het vuur van onze vaderen. Zij wisten nog waarom ze juist op déze wijze hun geloof wilden uitleven en hoezeer leven en levensvorm d.w.z. geestelijk leven en gemeentevorm onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Zij wisten, dat een gezond geestelijk leven om een gezonde, dus nieuwtestamentische gemeentevorm vraagt. Wij ondervinden daarvan nog dagelijks de zegen in ons eigen geestelijk leven en in de gemeente, en moeten dit licht laten schijnen.

Of er deze dag alleen maar gesproken is? Natuurlijk niet. Er is veel gezongen, ook door de zangkoren, apart en in vereniging. Er waren ook getuigenissen, die ons op verschillende wijze aangesproken hebben.

Of we een goede dag gehad hebben?

Ik heb mijn oor te luisteren gelegd en men was niet onverdeeld enthousiast.

De Geest waait waarheen Hij wil en is door ons niet te dirigeren.

Wat zegt U, wel door het gebed?

Dank U, dan gaan we een volgende Bondsdag vooral in dat opzicht nog beter voorbereiden.

M. G. B., secr.

UNIEZENDINGSZONDAG 8 JUNI

Aan de Voorgangers en Raden onzer Gemeenten

Waarde broeders,

Voor de zesde maal komt de U.Z.C. Uw aandacht vragen voor en vestigen op de UNIEZENDINGSZONDAG, die dit jaar valt op 8 JUNI.

Aangenomen mag zeker wel worden, dat het thans niet meer nodig zal zijn om U breedvoerig de bedoeling van deze Zondag uiteen te zetten.

Laten we mogen volstaan met U de huidige situatie te beschrijven.

Momenteel vertoeft als onze zendelinge zr G. Reiling in de Congo. Haar standplaats is Yakusu.

Zij is een zendelinge met een jarenlange ervaring. De berichten, die regelmatig over en van haar binnenkomen, gewagen, dat zij met veel zegen daar voor de Heer arbeidt.

Misschien doen we er goed aan door nog eens Uw aandacht er op te vestigen, dat zr Reiling de eerste zendelinge is, die door de Unie van Baptisten Gemeenten middels haar orgaan de U.Z.C. werd uitgezonden. Dat houdt in, dat alle kosten voor de Zendingscommissie zijn. Daarmee werd het begin gegeven en gemaakt voor onze eigen buitenlandse zending.

Doch daarbij zal het niet blijven. In Belgie vertoeven momenteel de beide zendingscandidaten, de zusters Fenny Vorsteveld en Gerda Brongers. Zij volgen daar cursussen, die door de Belgische regering voorgeschreven en verplichtend zijn gesteld. De duur der studie is 2 jaar. Deze studie is vrij kostbaar. Het Belgische geld is „hard", terwijl het onze monetair gesproken „zacht" te noemen is.

Hun studie verloopt — en waarom zou het hier niet gezegd mogen worden? — tot tevredenheid der U.Z.C.

In September 1953 zal zr Fenny Vorsteveld haar opleiding voltooid hebben en zr Gerda Brongers weer een jaar later.

Dat betekent dus dat binnen afzienbare tijd weer uitzendingen in zicht komen.

Het bovenstaande doet ons met aandrang U verzoeken om

Zondag 8 Juni als Uniezendingszondag

te willen houden. Op deze Zondag in het bijzonder Uw Gemeente te bepalen bij de buitenlandse zending en haar tevens de gelegenheid te geven daarvoor te offeren.

We rekenen zonder meer op Uw welwillende medewerking en verzoeken U tevens dringend de daartoe geëigende maatregelen vroegtijdig te willen treffen.

Onze administrateur, Willemstraat 9 te Sneek ziet gaarne Uw bijdragen tegemoet op het gironummer 523019.

Mogen we tenslotte U er nog opmerkzaam op maken, dat de U.Z.C. financieel onafhankelijk is van de U.C. en voor haar fondsen o.m. afhankelijk is van het resultaat der Uniezendingszondag?

Helpt ons de zendingsarbeid voort te zetten, die momenteel de Zendingscommissie zoveel schoon uitzicht biedt.

Met hartelijke zendingsgroeten en beste wensen voor Uw arbeid,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL, secr.

Verslag Weekend-conferentie van Zondagsschoolleiders en -leidsters

te Stadskanaal op 29 en 30 Maart

Koud, bar koud was het toen wij als Zondagsschoolleiders en -leidsters voor 'n weekend-conferentie naar Stadskanaal gingen. Dank zij de warme en hartelijke ontvangst te Stadskanaal, waren wij 't echter reeds vergeten, toen Ds Veenstra, als voorzitter en leider deze conferentie opende en ons allen 'n gezegende conferentie toewenste.

Begeleid met accordeonmuziek door mej. A. de Haan, zongen de kinderen van de hoogste klassen der Zondagsschool enige liederen, waarna we allen luisterden naar de geschiedenis van Naäman, die door mej. Mostert van Groningen met behulp van het flanelbord op boeiende wijze werd verteld. Dat er critisch was geluisterd bleek wel uit de bespreking die hierop volgde.

Na de koffiepauze hield br v. d. Werf, die als vertegenwoordiger van de L.Z.C. in ons midden was, een inleiding met als onderwerp: „Samenwwerking van het Zondagsschoolpersoneel". Spr. wees er met nadruk op, dat het personeel 'n team moet vormen, werkend aan hetzelfde object, met bezielend enthousiasme nastrevend één doel. En als God in en met ons zal samenwerken, dan moeten wij ons voortdurend verenigen in het gebed. Levendig besprak spr. de gevaren die het teamwerk kunnen bedreigen. Ter illustratie had spr. een collectie jonge vossen van z'n vossenfarm meegebracht. Zo op 't oog mooie onschuldige dieren, maar hoe meer de farmer ons van elk dier de karaktereigenschappen vertelde, hoe gevaarlijker die vossen werden.

Ook ontdekten wij, dat soortgelijke vossen op ons gezins-, jeugd-, gemeente- of Zondagsschoolerf nog altijd

vrij rondlopen en zelfs op menig erf schade hadden aangericht. Eén soort vossen had de farmer met geen mogelijkheid uit hun hok kunnen krijgen, omdat ze 't blijkbaar veel te koud vonden, bovendien waren ze zeer traag in hun gang. (Thuisblijvers hebt U zo'n vos als huisdier?)

Uit de levendige discussie bleek wel dat met grote belangstelling was geluisterd. Als „man van 't vak" werden alle vragen door spr. vlot beantwoord. Nadat br K. v. d. Baaren nog 'n lied voor ons had gezongen, hield br. R. Bok de dagsluiting. Met 'n dankbaar hart begaven wij ons daarna naar de logeeradressen.

De volgende dag woonden wij 's morgens de kerkdienst bij waar Ds Tijman ons in 't bijzonder bepaalde bij het dienen. 's Middags werden wij over de verschillende klassen Zondagsscholen van de gemeente Stadskanaal verdeeld, hetzij om te leiden, te vertellen, hetzij om te luisteren. Na afloop verzamelden wij ons weer in de leerzaal, waar onder 't genot van een kopje thee door de luisteraars critiek kon worden geleverd op de inleiding en de vertelling. Helaas bleken sommige luisteraars(sters) niet op de hoogte te zijn geweest waarop gelet moest worden. Bovendien moet het mijns inziens steeds opbouwende critiek zijn en geen „inmaak-critiek", wil 'n goede sfeer bewaard blijven.

Ds Veenstra hield nog 'n kort slotwoord, waarin hij ons mee gaf naar huis „Blijf in mij, want zonder Mij kunt gij niets doen!" 'n Woord van dank aan allen, die op enigerlei wijze aan de organisatie hadden meegewerkt besloot Ds Veenstra deze zeer geslaagde weekend-conferentie.

H. K. B.

Bondsdag N.B.B.G.

Het was voor de N.B.B.G. een goede dag toen we onze traditionele Bondsdag hielden op de 2e Paasdag.

Na een goed bezochte bidstond opende de Voorzitter Ev. I. Tammeling deze dag met lied 25 (J. d. H.) Spontaan werd er gezongen en die spontaniteit beef er de gehele dag. Veel is er gezongen en de sprekers hadden een aandachtig gehoor.

De prestatie der Zangkoren waren ons een verkwikking en was telkens weer een blij getuigenis van hetgeen Christus onze Heer, voor ons is.

De getuigenisure werd door velen aangegrepen om anderen te vertolken wat Christus, voor ons die Hem kennen, is en zijn wil. 't Was fijn dat niet alleen de ouderen maar ook enkele jongeren dat getuigenis aflegden.

Met een hartelijke opwekking aan hen, die nog niet het eigendom van Christus waren, sloot de Voorzitter deze goed bezochte Bondsdag.

C. A. SCHULTZ, secretaris.

Leestafel

John Meldau. 57 redenen waarom wij geloven, dat de Bijbel het Woord van God is. Uitg. „Het Zoeklicht", Driebergen. Prijs f 0.75.

Een keurig uitgevoerd boekje van 71 pag. De inhoud verscheen reeds eerder als artikelen reeks in „Het Zoeklicht". Het zal de gelovige nog meer in zijn overtuiging sterken, dat de bijbel Gods Woord is. In een tijd van modernisme en bijbelcritiek is dit goed medicijn. Aan de jeugd vooral geve men dit boekje in handen. Hier is wat goeds voor weinig geld, 't leest prettig.

D. S.

RICHTEREN EN RUTH door Dr C. J. Goslinga. Korte verklaring der H. Schrift met nieuwe vertaling. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen. Geb. f 4.78.

Van het Boek Richteren wordt het 2de deel behandeld, de hoofdstukken 13—16. Het Boek Richteren verhaalt van veel zonde en ruwheid, waar Israel echter door God door heen geleid is. De verklaring die ons hier geboden wordt is zorgvuldig. De dingen worden tegen hun historische achtergrond gezien, maar tevens voorzichtig van Christus uit beoordeeld. Het Boek Ruth is na de lectuur van Richteren een verademing. Ieder die graag de Schrift onderzoekt zal ook het gebruik van dit deeltje der Korte Verklaring dankbaar stemmen.

L.

Gemeenteberichten

STEENWIJK

Mochten wij 30 Dec. 1951 getuige zijn dat twee jonge mensen door de doop de Gemeente werden binnengeleid, begin 1952 hadden wij weer het voorrecht naar Heerenveen te gaan, waar 2 broeders en 4 zusters werden gedoopt. 4 waren jonge mensen, één was de moeder van een jonge broeder en nog een zuster die al bijna 5 jaar lid der Gemeente was. Weer gingen wij met een bus heen met plm. 34 personen en zongen tot eer van God. De kerk was goed bezet toen onze Voorganger Ds Bouritius de dienst inleidde. Ds Bouritius had voor deze dienst zijn prediking 1 Petrus 3 : 21. Na deze prediking daalden deze brs en zrs af in het watergraf om in nieuwheid des levens te wandelen en werden zij aan de Gemeente toegevoegd.

Voordat wij met de brs en zrs van Heerenveen het Heilig Avondmaal vierden werden de gedoopte brs en zrs op passende wijze toegesproken door onze voorganger. Ook het vieren van het H.A. was voor ons een oorzaak van blijdschap in de Heer. Zo gaan wij blijmoedig voorwaarts in het vertrouwen dat de Heer Zijn zegen zal geven op onze kleine arbeid — maar te zijn in dienst van de Meester.

D. HARTKAMP, secr.

ALMELO

Het is goed dat de gemeenten in de lande zo af en toe iets van elkaar horen en daarom dan ook weer een kort berichtje uit Almelo.

Op Zondag 6 April werden in de morgendienst 2 broeders tot het ambt van diaken bevestigd. Des avonds

hadden wij een evangelisatiesamenkomst, waar onze voorganger Ds. K. Reiling en Ds F. E. Huizinga uit Enschede de blijde boodschap van verlossing brachten, terwijl het zangkoor enkele mooie nummers zong. Wij hebben een mooie avond gehad met een kerk vol bezoekers.

1ste Paasdagmorgen mochten wij getuige zijn hoe een jonge broeder door de doop de gemeente werd ingeleid. Na de dienst mochten wij ons verenigen om de dis des Heren, waar deze broeder door onze voorganger werd toegesproken en een welkom werd toegeroepen. Dit was reeds onze 3de doopdienst in 1952. In Jan. werd een broeder gedoopt en in Febr. een jonge zuster. Al is het slechts ieder keer maar een éénling die werd gedoopt, toch geeft het ons steeds blijdschap, omdat wij hierin toch steeds weer het volgen van Christus mogen zien.

2de Paasdag waren wij op visite bij onze zustergemeente in Hengelo, voor een gemeenschappelijke dienst, hierover wil ik niet uitwijden, daar ik anders op het terrein van de correspondent van Hengelo en deze kom zal hierover wellicht ook nog iets schrijven.

Wel mag ik zeggen dat wij een goede dag in Hengelo hebben gehad.

Hiermede wil ik dan dit kort verslag eindigen en u hartelijk groeten.

Uw br in Christus,
B. DE ROO.

Mededelingen

1902 SOLI DEO GLORIA 1952

is het motto van de jubileumdag in de Gemeente Harlingen op Woensdag 7 Mei 1952.

Dagindeling:

Aanvang 9.30 uur voorm.: Lof en Dankdienst. Voorg. Ds G. Visser. Na de dienst viering van het H. Avondmaal.

Officiele receptie 3 uur n.m. Leider Ds H. Bakker van Amsterdam.

Jubileum-Feestavond 8 uur n.m. Leider Ds G. Visser, Voorg. der Gemeente.

Jubileum-Feestmiddag voor de Jeugd: Donderdag 8 Mei 5 uur n.m. Leider Ds G. Visser.

Moge de Heer ons een onvergetelijke zegen schenken.

Namens de Jubileum-commissie,
J. VAN WIER.

Wie kan het tegenwoordig adres van J. Mulders, Usselerweg, Enschede opgeven aan de administratie?

Bij voorbaat onze dank!

Ingezonden

In Internationale samenwerking zullen C.A.R.E. pakketten verzonden worden naar Korea aan de duizenden oorlogswezen aldaar; naar de hongersnoodgebieden in India en naar de kampen der ontheemden.

Gelden worden voor dit doel gevraagd. U kunt uw bijdrage storten: kantoor C.A.R.E. missie, Javastraat 14, den Haag, Postrek. 512679.

Correspondentie

Veel kopy, waaronder het Unie-jaarverslag, moet overstaan.

E.R.

Advertentiën

★

JAARGANG 69 - Nr. 3104
VRIJDAG 9 MEI 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Unie-jaarverslag over 1951

Nu in ons blad reeds zoveel ruimte is ingenomen geweest door de zaken aangaande de komende Unie-vergadering zal dit jaaroverzicht van beperkte omvang gehouden worden. Toch zal het ons goed doen en heeft het zijn waarde om een en ander, zij het dan vluchtig, weer voor de geest te halen. Want de gestalte en het gehalte van het voorbije is dan concreter tastbaar en zichtbaar.

Daarbij treedt al dadelijk de Unie-vergadering naar voren als de grote gebeurtenis, ook weer in dit jaar. Deze is als het ware één groot familiefeest der Baptisten! Doch ook het zakelijke accent was opvallend: het was de vergadering, die principiële lijnen vastlegde inzake de reorganisatie, n.l. dat de Alg. Vergadering de permanente commissies benoemt en dat de verantwoordelijkheid berust bij de permanente commissies in coöperatie met de Unie-Commissie. Ook was het de vergadering, die een hoger bedrag voteerde voor het Pensioenfonds, n.l. f 1,— per gemeentelid. Tevens legde deze vergadering vast, dat evangelisten niet langer dan 5 jaar in E.C.U.-verband werkzaam kunnen zijn. Evenzo had de zangbundel-kwestie haar aandacht: zij besloot een herziene uitgave van „Lofzangen en Gebeden" te doen verschijnen. Een grote stonde was het ter vergadering, toen 2 zusters werden aanvaard voor de opleiding tot zendelinge en 7 broeders voor de opleiding tot predikant. We kunnen dus wel zeggen, dat deze Unie-vergadering een top-moment was in het Unie-leven. De plaats van samenkomst, het conferentie-oord „Woudschoten", was op zichzelf ook een genoegen.

Wat de Unie-financiën aangaat, ondanks het verhogen van de contributie heeft het boekjaar een nadelig saldo van rond f 1400.— gebracht. Dat dit lager ligt dan het begrote tekort is te danken aan de grotere baten, die onze bladen, waaronder vooral het Kerstnummer van De Zaaier, hebben opgeleverd. De E.C.U. en de Opleiding gebruikten samen de helft van de Unie-contributie, terwijl de kinderbijslag en het Pensioenfonds bijna de andere helft genomen hebben. De preciese cijfers met verdere opmerkingen vindt u in het verslag van de Unie-administrateur en de gemeenten in het bijzonder de kerkeraden en de afgevaardigden, doen goed deze te bestuderen, vooral ook de begroting van het nieuwe boekjaar. Want die begroting ziet er verre van rooskleurig uit. Doch we geloven dat onze gemeenten warmte en leven voldoende bezitten om door gezamenlijke inspanning de arbeid des Heren te blijven dienen. Ook in tijden van financiële zorg waakt de Heer over Zijn kudde!

De verbondenheid met onze geloofsgenoten in het buitenland is beleefd door de aanwezigheid van Dr E. A. Bell en zijn echtgenote op de Unie-vergadering, als ook van Dr W. O. Lewis. Ds A. A. Hardenberg heeft de Unie vertegenwoordigd op de vergadering van de Eur. Bapt. Raad in Hamburg. Met de Kerken in ons vaderland staat de Unie via de Oecumenische Raad in goed contact; natuurlijk heeft dat samenwerken ook zijn moeiten, maar het deelnemen in deze samenspreking en samenwerking mogen en moeten we stellig tot onze taak rekenen. Op 1 Mei vertegenwoordigde Ds H. Bakker de Unie bij de invoering van de nieuwe kerkorde in de Ned. Herv. kerk. Een rapport van onze visie op de vrijstelling van Militaire dienstvoor theologen, samengesteld na inschakeling van de kerkeraden en de voorgangersconferentie, werd aan de Oecumenische Raad voorgelegd. Verder is de Unie vertegenwoordigd in het Contact in overheidszaken en in het Interkerkelijk contact inzake Israël.

Onze Jeugdbeweging, de N.B.J.B., is een vreugde voor ons allen. Dit jaar heeft „Renderloo", haar buitencentrum, op 14 Maart geopend, ons aller interesse gekregen! De Unie heeft ook harerzijds een groot interesse aan de dag gelegd door schenking van f 2000,— voor de inrichting van „Renderloo" en van de goederen, oorspronkelijk bestemd voor het seminarie en destijds aangeschaft voor een inkoopwaarde van rond f 3000,—. De N.B.J.B. zette haar ondersteuning van de Unie-arbeid ook dit jaar door grote gewaardeerde schenkingen voort. Evenzo bewijst ze door haar verschillende centrales (voor Jongens en Meisjes, voor Zondagsschool, voor voorlichting) en haar diverse subcommissies een prachtige dienst aan onze gemeenten en aan ons gezamenlijk werk!

De zusters, verenigd in de N.B.V.B., vormen een magnifieke en zegenrijke beweging. De secretaresse schrijft, dat ze voortgaan op de ingeslagen weg!

Op het gebied van de evangelisatie heeft de nieuwe post Hoogeveen een veelbelovend begin gemaakt. De weg van aanmelding voor E.C.U.-werkers is nu evenzo geregeld als voor de opleiding, n.l. aanmelding en aanbeveling door de gemeente, waarvan de betreffende lid is, bij de Unie-Commissie. Tengevolge van het reeds eerder vermelde besluit van de Alg. Vergadering werd br I. Tammeling na zijn 5-jarige periode als evangelist in E.C.U.-verband op grond van de gunstige rapporten als evangelist voor de Unie-gemeenten benoembaar ver-

klaard. Br J. Ketelaar trad in E.C.U.-dienst met standplaats te 2e Exloërmond.

De broeders, die in opleiding zijn voor predikant, zijn verspreid over verschillende opleidingsinstituten, en wel te Groningen, Hamburg, Rüschlikon, Londen en Chicago. Het is als een symbool van de wereldwijde verbindingen die wij als Hollanders en als Baptisten hebben! Gehoord het rapport van de commissie voor de opleiding, werd Ds W. Veenstra algemeen beroepbaar verklaard. Br R. Veenhoff trok zich van het verband met de Unie terug en ook br W. Wielenga keerde van zijn studie-weg terug. Bij de Commissie voor de Opleiding als ook bij de Unie-Commissie leeft de idee, dat het lekenelement, doch dan onderlegd, meer tot dienstbaarheid moest komen in het pioniers- en gemeentewerk. Of een scholing in dit opzicht nog eens werkelijkheid zal worden?

De zendings-commissie zag haar taak en verantwoordelijkheid vergroot, doordat naast zendelinge G. Reiling, in de Congo werkzaam zijnde, nu 2 zusters in opleiding zijn voor de zending. Stimulerend werkt zulk perspectief! En de gemeenten schragen deze arbeid gaarne. In Juni heeft zendeling Dr Carrington met zijn echtgenote door zijn rondreis in verschillende gemeenten goede zendingsstonden bezorgd.

De radio heeft door bemiddeling van de desbetreffende commissie de stem van een aantal onzer voorgangers doen horen. In totaal gebeurde dit 11 keer. Door de N.C.R.V. is aan de radio-commissie, ook aan die van andere kerken, de suggestie aan de hand gedaan om de wenselijkheid van enige selectie van radio-sprekers onder de ogen te zien.

De Unie-Commissie noemde het een manco in onze rijen, dat onze mensen niet méér geinteresseerd zijn bij het lezen van de geschriften van onze schrijvers. Ondanks alle propaganda en de wijziging in de lectuurcommissie is er nog geen wijziging in dit manco te bespeuren geweest. Behoefte aan inzicht en voorlichting groeit in dieper-gravende zielen!

De militairen bleven via de militairen-commissie in contact met onze boodschap door toezending van De Zaaier en door contactbrieven. De Chr. Mil. Tehuizen ontvingen De Christen en De Zaaier eveneens. Jammer is het, dat de opbrengst uit de collecten ook dit jaar niet een tekort betreffende deze arbeid heeft kunnen voorkomen.

Het na-oorlogse reliefwerk is in ons land vrijwel afgelopen. Via het relief-comité werden dan ook slechts 37 pakketten op de gewone wijze gedistribueerd.

Over de heruitgave van „Lofzangen en Gebeden" sprak ik al. De daartoe benoemde commissie heeft met veel voortvarendheid het werk aangepakt. Omstreeks de Kerstdagen was het eerste resultaat zichtbaar in de verschijning van het eerste deel der harmonisaties. Deze herziene uitgave is een zaak, waar veel werk aan vast zit en waar veel overleg bij te pas komt.

Een eigen Tehuis voor Ouden van Dagen kwam aan de gezichteinder opdagen. De daartoe benoemde commissie heeft reeds onderzoekingen gedaan, maar het resultaat biedt nog niet veel perspectief, zodat dit Tehuis vooralsnog een luchtkasteel blijft. Het geringe aantal geinteresseerden in onze kringen hangt voor een deel ook wel samen met de geringe omvang van de middelen onzer oudjes.

Op het gebied van de gebouwen heeft de Unie-bouwstichting het een en ander te doen gehad. Ze kon het kerkje te Drachten kopen ten behoeve van de gemeente aldaar. Door haar bemiddeling verkreeg Daarlerveen een kerkzaal, die op 1 April in gebruik werd genomen. Voorts was er contact met leidende buitenlandse broeders voor andere projecten. Helaas bracht de rookofferweek niet het gewenste succes. Doch de aandacht van de U.B.S. blijft wakker.

Ons diaconessenhuis „Tabitha" is een mooie evangelisatie-post. Het is een huis vol van de geest van Christus. Tien zusters zijn er in Tabitha-verband dienstbaar. De verpleging der patienten — op 31 Dec. waren het er 12 — is prima. Gedurende 1951 hebben 7 Zusterhulp-leden er een rustkuur doorgebracht. De hulp, door „Tabitha" verleend, verdient onze hulp en sympathie!

Het Pensioenfondsbestuur kon door de hogere Uniebijdrage een duurtetoeslag aan de rentetrekkers uitkeren van 15 % van het eigen pensioen, hetgeen zeer werd gewaardeerd. Bovendien kon het bestuur de reservering vergroten ten behoeve van de aangegane toekomstige verplichtingen, ofschoon de dekking op basis van wiskundige berekening nog niet bereikt is. Het aantal gepensioneerden is per 31 Dec. 5, dat der deelnemers 34.

De in dit jaar in velerlei verband gehouden conferenties getuigen van geestelijk leven, dat stichting en stimulering, verfrissing en verlevendiging, voeding en concretisering zoekt! Waarlijk, wij zijn een gemeenschapsbeweging en we willen het hart warm houden!

Wat de veranderingen van standplaats betreft, die waren er dit jaar maar weinig. Maar toch zijn het er nog 4: Ds Slort ging in Jan. van Almelo naar Apeldoorn, Candidaat Ph. Lindeman nestelde zich in April in Sneek. Ds R. Reiling verwisselde Hoogezand met Rotterdam en Pernis, terwijl Ds K. Reiling Rotterdam vaarwel zei voor Almelo. Ook betreffende jubilea valt weinig te vermelden; in Juni vierde Ds J. W. Weenink zijn 40-jarig ambtsjubileum, terwijl gemeente Muntendam in September haar 60-jarig bestaan vierde. Niet onvermeld mag verder blijven het overlijden van de onder ons bekende br J. Reiling Sr op 104-jarige leeftijd; hij ging ons voor naar het land van de eeuwige jeugd, waar de zon nimmer daalt en de Koning der Eeuwen het volmaakte lied der huldiging ontvangt!

Met de door de Unie uitgegeven bladen is het naar behoren gegaan. Het evangelisatieblad voor de „kleinen", De Kindervriend, kon de oplage goed handhaven als ook ons evangelisatieblad voor de „groten", De Zaaier. Dat doet ons goed; onder jong en oud wordt dus de evangelisatiezin gevonden! Maar spijtig is het, dat de oplage van ons weekblad De Christen terugliep. Eigenlijk verwondert men zich over dit „weglopen" van lezers. Want is ons blad niet een middel tot belevenis der gemeenschap, een bron van kennis van elkaar? Opmerkelijk is ook, dat emigrerende lezers bij het vertrek ons blad opzeggen. Juist zij moesten in het verre land nog van het eigene vaderlandse werk op de hoogte blijven. Of zit er de vrees achter, dat ze straks in het nieuwe vaderland niet voldoende middelen tot bekostiging van het abonnement zullen hebben? Dan kan de hier blijvende familie toch naar ons gevoel dit probleem gemakkelijk oplossen: als de familie hier in Nederland eens het abonnement voor haar rekening nam! De administratie noteert met graagte het adres en zorgt voor regelmatige toezending. U zult daarmee zelf dubbele vreugde gaan genieten door de dienst, die u uw emigrerend familielid bewijst!

In het Unie-bureau neemt de arbeid ongemerkt toe. Gestreefd wordt naar een vlotte afwerking van de aangelegenheden en de medewerking daarbij van secretarissen, agenten en correspondenten wordt zeer gewaardeerd. De hulp in het Unie-bureau, Mevr. C. Meester—Huyzer, moest door huiselijke omstandigheden deze arbeid in

September vaarwel zeggen; in October werd zij echter opgevolgd door mej. W. v. d. Weg, die het gelegde spoor van nauwgezetheid en zorgvuldigheid voortzet. Met blijdschap wordt de dienst jegens de Unie verricht en met dankbaarheid wordt de arbeid in de wijngaard des Heren gedaan! In de geest strekt uw secretaris de hand uit naar u allen tot uitdrukking van de dank voor de welwillende medewerking, die hij ontvangt en tot bekrachtiging van de wederkerige bereidheid om ook in het komende jaar de voeten geschoeid te houden tot dienstvaardigheid!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Verantwoording

April bracht de volgende giften en collecten binnen:

1 voor de E.C.U.: Arnhem f 27,50; Delfzijl f 26,10; Pernis f 5,13; Harlingen f 44,31; Rotterdam—C f 20,—; N.B.J.B. f 1500,—; Deventer f 75,—; Zwolle f 18,33; Den Haag—Oost f 15,—; E.E.veen f 34,23; Friese Bond f 400,—; J. G. te R. f 25,—; Bondsdag te N. Weerdinge f 93,61; N.B.J.B. afd. E.E.veen f 47,03; Hoogezand f 25,—.

2 voor het Pensioenfonds: Enschede f 19,51; J. G. te R. f 25,—.

Voor al deze mooie giften en collecten hartelijk dank! Warme sympathie en welwillendheid doen onze gemeenten bereid zijn tot het offer voor ons gezamenlijk werk. Laat het zo maar voortgaan en, als het kan, nog ópwaarts gaan!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Uit ons Unie-bureau

Betreffende de a.s. Unie-vergadering wil ik nog graag de volgende zaken onder de aandacht brengen.

1 Een exemplaar van de complete financiële verslagen betreffende 1951 is toegezonden aan de erkende predikanten als leden der A.V., terwijl aan de secretarissen onzer gemeenten een aantal exemplaren is toegezonden gelijk aan 't aantal afgevaardigden, waar de gemeenten recht op hebben. Reeds begin verleden week zijn deze ontvangen.

2 In de loop van deze week zijn evenzo verzonden de stembiljetten betreffende de verkiezing van een leider der vergadering en van 4 redacteuren van De Christen, alsook de volledige agenda der Unievergadering in brochure-vorm. De stembiljetten ter verkiezing van U.C.-leden zullen, indien nodig, ter vergadering uitgereikt worden (zie punt 9c der agenda). De secretarissen stellen natuurlijk wel aan elke afgevaardigde het cijfermateriaal, de agenda en de stembiljetten ter hand.

3 Volgens besluit van de Unie-vergadering worden de reiskosten der afgevaardigden (en erkende predikanten) hoofdelijk omgeslagen. Door de van de Ned. Spoorwegen verkregen desbetreffende inlichtingen is een berekening van de reiskosten mogelijk geworden, zodat hierbij kan meegedeeld worden, dat de reiskosten heen en terug betreffende de komende Unie-vergadering per hoofd bedragen f 9,—. Dat is f 1,— minder dan verleden jaar. Waar dus een afgevaardigde ook vandaan komt — Treebeek, Haarlem, Emmen of Groningen — de reiskosten heen en terug zijn voor de betreffende gemeente f 9,— per persoon. Wie in werkelijkheid méér moet betalen, ontvangt dus bij de verrekening dit méér-bedrag terug; wie in werkelijkheid minder reiskosten heeft, betaalt bij de verrekening het bedrag tot aan f 9,— bij.

4 Waar de afgevaardigden heel speciaal mee moeten rekenen is het volgende: a Woensdag 28 Mei reeds 's morgens *om 9 uur* moet de presentielijst getekend worden en moeten gelijktijdig de stembiljetten ingeleverd en de reiskosten verrekend worden, zulks om de vergadering op tijd te doen beginnen; en b er bestaat een heel goede mogelijkheid, dat evenals verleden jaar een deel van de 2de dag nog wordt ingenomen door afhandeling van de zakelijke agenda wegens de vele punten en vooral wegens het concept onzer Unie-organisatie; de afgevaardigden moeten dus wel maatregelen treffen, dat ze niet alleen maar de eerste dag (Woensdag) ter vergadering zijn, maar ook de 2de dag (Donderdag). Moest dat overigens trouwens niet vanzelfsprekend zijn?

5 Er zijn meerdere exemplaren van het cijfermateriaal en van de agenda in brochure-vorm verkrijgbaar. Door toezending van f 1,— aan het Unie-bureau krijgt men deze beide tezamen toegezonden.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

HOOGKERK

1e Paasdag met onze gasten van elders een gloedvolle prediking van br Balster: „Maria bij het graf". 's Avonds in een gezellige zaal onze maandelijkse Contactavond. Op een donkere achtergrond hadden we een groot wit kruis aangebracht met rood opschrift: „Ik stierf voor u". De avond werd goed. 'n Goede opkomst, spontane getuigenissen en de bekering van een onzer jonge dochters. Er heerste een goede geest.

20 April hadden we het genoegen Ds Hooghwinkel in ons midden te hebben. Wat waren we blij allemaal toch ook eens een predikant te mogen begroeten. Niet minder dan 73 bezoekers waren saamgekomen zodat ons gebouwtje goed bezet was. Er werd geestdriftig gezongen.

Onze br bepaalde ons bij Thomas: „Mijn Heer en mijn God". Na de dienst, over en weer elkander begroet. Jammer dat de tijd zo kort was en alles ging als in vogelvlucht.

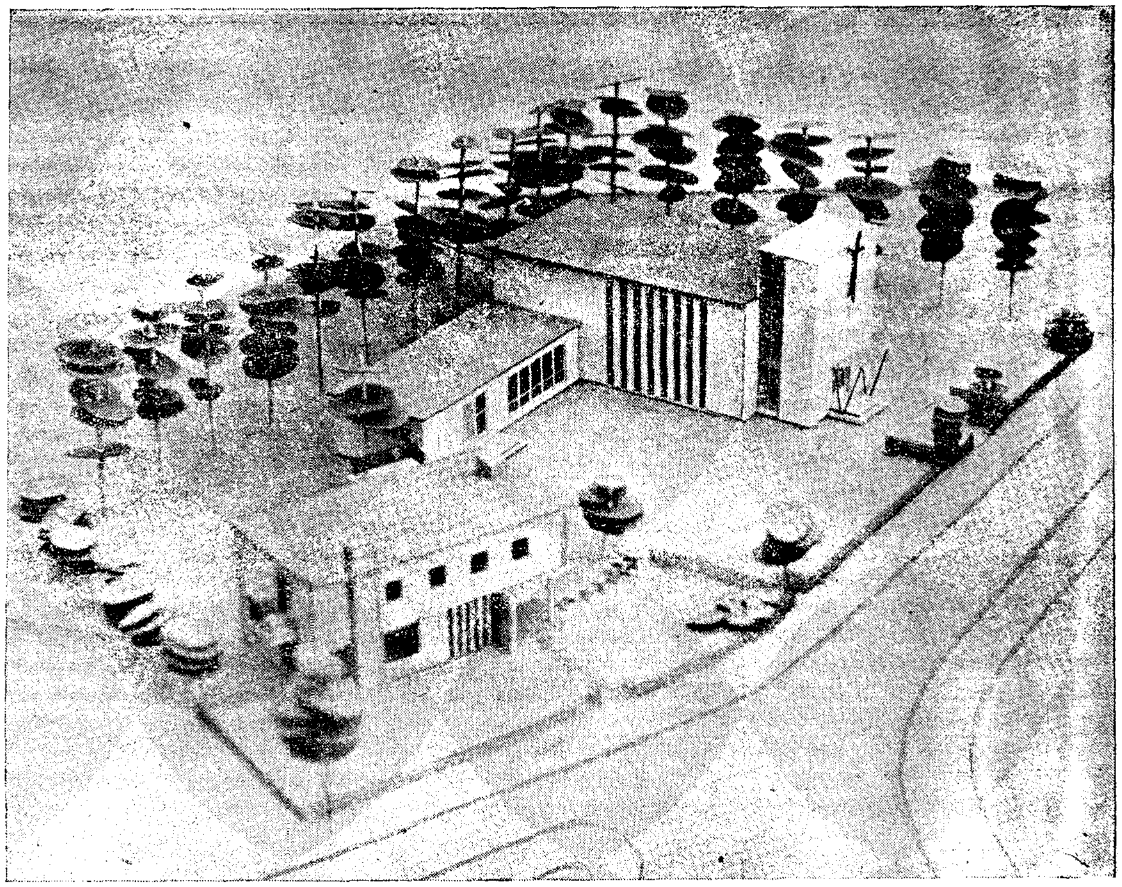
O, o, wanneer krijgt Groningen toch eens een 2e predikant, opdat de zaak des Heren ook hier voortgang moge hebben.

Al met al hadden we fijne dagen.

De corr.

Bestuursleden en belangstellende gemeente-leden: U kunt in het bezit komen van het complete financieel overzicht der Unie en van de agenda der Unie-vergadering in brochure-vorm door toezending van f 1,— aan het Unie-bureau.

DELFZIJL

Broeders en zusters, hier is de nieuwe kerk met pastorie van de Gemeente te Delfzijl. De foto geeft een natuurgetrouwe maquette. Binnen enkele dagen wordt de aanbesteding gehouden. Na plm. 6 maanden zal de inwijding plaats hebben. 7 jaar duurde de voorbereiding. Nu wordt het werkelijkheid. De kerk heeft 192 zitplaatsen terwijl op de galerij nog 48 plaatsen zijn. Aan de kerk zit een vergaderzaal met 60 zitplaatsen welke door een verplaatsbare wand bij de kerk kan worden getrokken. In het voorgebouw zijn boven de hall nog twee vergaderzaaltjes. Het geheel wordt centraal verwarmd. De pastorie is een kostelijke woning met veel zon. Financieel is de zaak rond.

De blijde gedachten die onze harten vervullen kan ik niet weergeven. Wij blikken in een *grote* toekomst. Wij ondervinden dat God veel geeft wanneer wij veel durven verwachten, toch is het of we ons geweld moeten aandoen om te kunnen geloven dat God bezig is ons dit alles te schenken. Wanneer U onze blijdschap „beleefd" geef hem dan een tientje zodat ook eens vanuit Enschede (binnen 2 jaar) de blijde roep gaat over Nederland.

J. A. H.

Van de Militairen Commissie

zij U meegedeeld, dat het werk nog steeds voortgaat, al is het dan meer in de stilte van het binnenland. In een vorig bericht wees ik er reeds op dat toen onze jonge mannen nog in Indonesie verbleven, er meer spanning achter het werk zat. Het kwam omdat we toen meer de gevaren beseften, waarin de jongens verkeerden dan nu. Die gevaren waren werkelijker dan nu. Hun verblijf daar werd gekenmerkt door de snelle wisseling van de gebeurtenissen en door de bijzondere sfeer van alles daar in het verre Indonesie.

Nu is dat anders, zegt men. En inderdaad het is alles anders. De gevaren zijn er niet in de vorm van de moordende onzekerheid en het sluipende gevaar dat aan alle kanten loerde. Maar ze zijn er toch wel. In andere vorm. Ik weet niet of u zich dat wel voldoende realiseert. Ik weet niet of U weet wat het betekent voor jongemannen van 19 jaar plotseling in een heel andere omgeving te verkeren dan die ze thuis gewend waren. Ik hoor al iemand zeggen: daar worden ze flink van. En ik wil dat ook nog niet ontkennen. Men kan er flink van worden door de vele ervaringen die men er op doet en door de omgang met andere mensen uit alle delen van het land. Maar er zijn ook gevaren en om die tegen te gaan verricht onze commissie haar werk door zo geregeld mogelijk in contact te blijven met de militairen.

Dat werk blijft voortgaan. Maar zal het voort kunnen gaan, dan moet u helpen. De Uniecommissie verzocht ons te trachten meer gelden voor dit doel ter beschikking te stellen. Er is, als u het financieel verslag leest van de Uniepenningmeester een tekort van plm. f 225.— .... Dat komt niet alleen door de contactbrieven, die we aan de jongens sturen, al vragen die ook wel een groot deel. Maar dat komt door dat aan de militaire tehuizen abonnementen van ons weekblad De Christen worden gestuurd. We zouden dat kunnen laten, maar dat gaat niet. Ik heb het meermalen gezien hoe gretig er gegrepen werd naar De Christen op Vrijdagavond bij een bezoek in het militair tehuis....

Wilt u even meehelpen dat dit werk voortgezet kan worden? Stuurt u dan uw gift naar Ds Jansma?

Kan er in uw gemeente een extra collecte gehouden worden voor dit doel? Graag, heel graag zouden we dit zien gebeuren.

Willen de secretarissen van de gemeenten mij in kennis stellen van het feit dat er uit hun gemeente een of meer in militaire dienst zijn gegaan? Zo nu en dan tref ik militairen, die uit Baptisten gezinnen komen, die al langere tijd in dienst zijn en wier adres ik nog niet heb. Dat hoort niet zo. Ik verwacht in dezen activiteit van de secretarissen, of, als deze het er te druk voor hebben, van een der jeugdwerkers in uw gemeente. Komt het in orde?

Het gaat dus deze keer om twee dingen:

Giften voor de Milcom naar Ds Jansma te Haarlem.

Adressen van militairen naar Ds Hornstra, Ir de Katstraat 5 te Treebeek.

En dan draait dit toch wel belangrijke werk weer door.

Nog vallen drupp'len slechts neder . . . .

Maar zolang ze vallen houd ik m'n hand wel op en zeg heel vriendelijk: dank u. Het kan je zo goed doen een briefje te krijgen: „Geregeld uw actie voor de nieuwe kerk volgend, kom ik er nu pas toe het tientje over te maken. Geeft u de moed niet op. Er zijn er waarschijnlijk nog veel meer zoals ik, die elke week weer lezend, zich voornemen aan uw oproep gehoor te geven en dan toch niet direct tot de daad overgaan. In het voorjaar moeten er altijd weer zo enkele dingen aangeschaft worden. Jantje een jasje, Pietje een paar schoenen, zusje een mantel. Maar telkens als ik het geld uitgaf voor die dingen was daar de innerlijke stem: leen nu ook het tientje! En nu wil ik het u niet meer lenen, maar geven, in de hoop, dat spoedig het benodigde bedrag bijelkaar is. Ga door met uw actie en schud de slapers wakker!

Wat zal ik zingen? Wordt wakker! U kent dat gevoelige lied wel.

Een andere familie aan de rand van Neerlands twaalfde provincie schrijft: Enkele weken geleden stuurden we een tientje, maar aangezien we in ons gezin met z'n drieën zijn, sturen we u thans nog twee tientjes. Vele kleintjes maken één grote. We hopen dat Enschede spoedig kan beginnen met de bouw. De aanhouder wint.

Dank u beiden voor deze briefjes. Heb ik zo'n vreugde aan.

Ik ontving deze week: van D. te U. f 5.—, V. R. te U. tweemaal een tientje, K. te Z. f 10.—, K. te L. f 20.—, P. te Z. f 10.—, S. te H. f 10.—, K. H. te D. H. f 10.—, E. S. te A. f 10.—, K. te S. f 10.—. Samen f 105.—. In totaal f 6646.89.

Ja, dat is aardig. Nog even vertellen: „Ondergetekende vond de waarde van f 90.— terug, die zij verloren waande. Uit dankbaarheid schenkt zij u f 10.— voor uw kerkbouw. Houd vol met vragen. Ook Christenen vergeten zo gauw iets, als zij er niet telkens aan herinnerd worden".

Dank zuster. En wie wil er nog eens iets bijna verliezen? Nee, stuur het mij. Veel beter.

Nog iets. Neem deze keer wat veel ruimte. Er schijnt een NIEUWE RUBRIEK te moeten komen. Ontmoette een man. Man had mij reeds lang wat zullen sturen. Man beweert dat hij het net zo goed bewaren kan als ik. Verschillend over te denken. Kwamen andere regeling overeen. Man reserveert voor mij, bij begin bouw te storten f 250.—. Onder hoofd: TOEZEGGINGEN! Ja, als u dat makkelijker is, dan wil ik u wel terwille zijn. Zegt u mij maar wat toe.

Steeds in afwachting,
Uw br HUIZINGA,
Giro: 503419.

Leestafel

MAN EN VROUW. Dr A. C. Drogendijk. Vóór en in het huwelijk. 5e druk. Geb. f 5.90. Uitgave Kok, Kampen.

Hier is een arts aan het woord, een Christen-arts. Met dit boek bedoelt hij „een gids te zijn voor de oplossing van de talrijke moeilijkheden en problemen, die het huwelijk in deze zondige wereld nu eenmaal met zich brengt". Er wordt gehandeld over de oorsprong en zin van het huwelijk, over het doel en de zin der geslachtsgemeenschap. Ook aan de voorbereiding tot het huwelijk wordt de nodige aandacht geschonken (puberteit, jeugdverliefdheid, flirt etc.). Ongeveer 20 blz. worden gewijd aan de verloving, waarna een hoofdstuk volgt over „geneeskundig onderzoek vóór het huwelijk". In het 2e deel komt het huwelijk, het sexuele verkeer ter sprake, niet alleen theoretisch, maar ook nuchter praktisch, zoals een arts het alleen maar kan beschrijven, de hoofdstukken 9 tot en met 13 handelen achtereenvolgens over huwelijk en gezinsvorming, Neo-Malthusianisme, Oginoisme, sexuele noden, huwelijk en vruchtbaarheid.

In het laatste hoofdstuk Besluit, wordt gewezen op de geestelijke betekenis van het huwelijk, en wordt in de geest van het huwelijksformulier gewezen op de plaats die man en vrouw ten opzichte van elkaar hebben in te nemen.

Een zakenregister aan het slot verhoogt de bruikbaarheid.

D. S.

GOUDEN TEUGELS. A. van Hoogstraten-Schoch. 11e druk. Geb. f 2.75. 304 pag. Uitgave Kok, Kampen.

Dat dit boek de 11e druk beleeft, zegt reeds veel. Het gaat over een vrouw wier echtgenoot advocaat is. Ze is voor gezondheid drie jaren in Davos geweest en treft bij terugkeer geheel andere verhoudingen aan. Zij is een gelovige vrouw, die het gezin weer in goede banen wil terug doen keren. Dit geeft veel strijd. Ook haar echtgenoot moet ze terugwinnen. Haar oudste dochter heeft de allures aangenomen van de moderne jeugd. Doordat de advocaat zich associeerde met een vrouwelijke, gefortuneerde advocate (freule Rudi Rennenberg) gaat de praktijk prima. Echter ontstaat een meer dan vriendschappelijke verhouding. Hij en zij strijden, totdat Rudi besluit heen te gaan, ze wil wil niet dat het gezin van de advocaat ten gronde gaat. Bij het beoefenen van wintersport komt ze te vallen. Vóór dien is ze met het evangelie in aanraking gekomen en veranderd. Na dien vinden de advocaat en zijn vrouw elkaar terug. Boeiend geschreven, de karakters worden psychologisch zeer goed getekend. Aanbevolen. Een zeer goed boek.

D. SLORT.

In de nieuwe serie ONZE TIJD, uitgegeven door G. F. Callenbach N.V. te Nijkerk, is opnieuw een deeltje uitgekomen, dat een vertaling is van een fragment uit Die kirchliche Dogmatik van Karl Barth. De titel hiervan luidt: GEZOND ZIJN EN ZIEK ZIJN. Waar het lichaam, en vooral ook het zieke lichaam in onze dagen sterk in 't centrum van de aandacht staat, met name ook bij vele gelovigen, zal de uitgever wel afzet vinden voor dit boekje van 52 blz. dat f 2,25 kost.

Na een definitie van het gezond-zijn zelf — gezondheid is kracht tot mens-zijn — (en deze definitie moet vele gedachten opwekken), wordt geschreven over de relatie van lichaam en ziel, over de dienst ven de arts, diens gebied en grenzen, over de werkelijkheid van ziekte,

zulks in tegenstelling tot de leer van Mary Baker Eddy (Christian Science), over de strijd van J. C. Blumhardt, over het oordeel, dat we moeten zien over de van de Schepper afgevallen mens, waarin tegelijk Gods barmhartigheid openbaar wordt. Goed vertaald door Elis. Gutteling en voorlichtend ingeleid door Dr A. F. N. Lekkerkerker. Hartelijk aanbevolen.

Bij dezelfde uitgever verscheen DE MOED OM ONGELUKKIG TE ZIJN, een 2de druk van het 140 blz. tellend boek van Jhr H. de Ranitz, voor de prijs van f 4,90. Dit boek is geschreven door een mens, die „lijfelijk het leven tot op de bodem van de dood in zijn permanente dreiging heeft doorgemaakt en in de diepte met het Evangelie wil verkeren". De hoofddelen zijn: Dat wij in grote nood zijn; Dat onze grootste nood de zonde is; Dat Christus voor ons gestorven is; Dat wij met Christus sterven moeten; Dat wij met Christus zullen opstaan. Een veelzijdig boek, gelijk men ziet, dat niet alleen over ziekte schrijft. Het beziet met ons de mens in zijn wezen, spreekt van het recht op de dood, maar dat God ons nog „tijd van leven" geeft. Ik heb vele bladzijden van dit gemakkelijk leesbaar werkje met vreugde gelezen en, ofschoon een zieke het zeker zal appreciëren, een gzonde kan er zijn winst mee doen. Graag aanbevolen.

HUIZINGA.

M. Appeloo DE LAATSTE TOCHT. Uitg. Kok, Kampen. Geb. f 5,40, voor leden der V.C.L. f 2,70.

Dit is een boek om meerdere malen te lezen. 't Geeft vele goede gedachten, die eeuwigheidswaarde hebben. Vooral voor het leven, dat vaak zo moeilijk kan zijn, doordat men zichzelf wil handhaven, en niet kan komen tot de volkomen overgave aan God.

En zoals we lezen op blz. 93 „moeten we alle vertrouwen op onszelf, op eigen kracht, op eigen werk, op alle aardse bezit verliezen".

De karakters zijn prachtig beschreven en tot het einde van het boek volgehouden. Toch zou ik dit boek niet aan jongeren, die nog niet tot ontwaking gekomen zijn op zedelijk gebied ter hand willen stellen. Voor ouderen is het wel zeer geschikt; er zijn waarschuwingen in, die, èn voor ouders èn voor kinderen van grote waarde zijn.

G. S.—H.

Ingezonden

Baptisten zangkoren

Ze komen.

Ja ze komen....

Allen, die belangstellen in het werk, dat door onze Baptisten zangkoren wordt verricht komen naar onze zangersdag.

Zo schreven we verleden jaar, en we hadden een fijne geslaagde dag waarvan velen hebben genoten en gezegend huiswaarts keerden.

Dit jaar werken we samen met de „Landdag" van de Bond van Noordelijke Baptisten Gemeenten. We hopen deze gecombineerde „dag" te houden in het openluchttheater „Havezathe-Laarwoud" te Zuidlaren, op Hemelvaartsdag 22 Mei 1952. We weten, dat alles in zwakheid wordt gedaan, doch daarvoor krijgen we kracht van Boven.

Maar we hebben daarvoor ook zo bitter nodig uw steun en uw sympathie, niet alleen met de mond maar juist met de daad.

Komt daarom naar deze zangers-landdag opdat de Havezathe te klein mag zijn, en dat ook door dit mooie werk velen voor de Heer gewonnen mogen worden en gezegend huiswaarts keren.

Met hartelijke br.groeten,
R. J. VENEMA,
secr. zangersdag,
Meeuwerderbaan 25 a, Groningen.

De Broederschapsdagen

Natuurlijk, u had er al aan gedacht ons uit te nodigen voor 15 en 16 Oct. a.s., maar vanwege al uw bezigheden.... Enfin, wij begrijpen het wel en wij wachten op uw antwoord dat komt vóór de A.V.

Welke Gemeente stuurt binnen veertien dagen bericht, dat zij graag de Broederschap van Predikanten ontvangt voor hun jaarlijkse vergadering.

Aan:
H. PLEVIER,
Roessinghstr. 7, Emmen.

Studerend in Amerika

Deze keer vraag ik uw aandacht voor een van de grootste steden van Amerika, n.l. Chicago, de millioenenstad, of zoals in een folder staat: een reus tussen de grote steden. Chicago is plm. 42 K.M. lang en gemiddeld 16 K.M. breed. Wanneer men echter de buitensteden meerekent, zou men vanuit het centrum een straal van plm. 80 K.M. kunnen trekken. In 1833 had het een bevolking van 550 zielen, 4 jaar later 4000, thans tegen de 6 millioen en in 1968 zal het (naar men aanneemt) de grootste stad der wereld zijn. Chicago ligt in het hartje van het Mississipi-Dal met zijn geweldige minirale bronnen en omgeven door Amerika's grootste landbouwgebieden. Het heeft 2.4% van Amerika's bevolking. Ook naar boven is Chicago groot. In 1889 vond men daar 's werelds eerste wolkenkrabber en ze staan nu langs de hele kust van het Michigan meer. Chicago heeft 53 bankgebouwen, (geen kleintjes), 79 ziekenhuizen met ongeveer 14.000 bedden, zo'n 44.600 „Bijenkorf"-zakenpanden, een 30 radiostations (waarvan één Christelijke: het Moody Bible Instituut) en een 38 spoorwegen, (het is het grootste spoorwegcentrum van de wereld). Er zijn een 1800 kerken, synagogen en tempels, waarvan R. K. er 253, de Baptisten er 248 (mij was verteld 150) en de Presbyterianen er 121 hebben. De politiemacht telt 6000 man en het brandweercorps is 2.800 man. Deze gegevens zijn al wat verouderd.

Chicago kan een wereld op zichzelf genoemd worden. Er wonen mensen uit alle landen en uit alle werelddelen. Ieder heeft zijn eigen wijk. In een bepaalde sector wonen allemaal Hollanders, waar ook Hollandse artikelen verkrijgbaar zijn. In een ander stadsdeel wonen veel Chinezen met vele voorwerpen uit hun cultuur. 'k Heb vazen gezien meer dan 3000 jaar oud. In de grote bibliotheken kan men kranten lezen vanuit de gehele wereld

en ik heb er vandaag zelfs een groot aantal Hollandse boeken gezien.

Chicago is groot in de kunst, cultuur en techniek, maar ook de onderwereld, de zonde is er groot. Er zijn vele slums en in sommige straten staan de kroegen en bioscopen om en om. Het is zelfs zo, dat toen Amerikaanse teams niet eerlijk speelden bij een van de Olympische spelen in Zwitserland, deze „Chicago-gangsters" genoemd werden. Een van de Baptisten dominees schreef het volgende in zijn kerkblad: „Elke fatsoenlijke burger moet wel bezorgd zijn over de corruptie die er in de gemeenteraad is vandaag aan de dag. Wanneer de kerkmensen deze toestand op dit ogenblik niet inzien, dan kan men er zeker van zijn, dat de onderwereld nog grotere misdaden, meer rotheid en corruptie zal uitbroeden. Er zijn zelfs wijken in Chicago, waar het niet vertrouwd is, dat een vrouw over dag of 's nachts alleen op straat loopt. Onze kinderen zijn een prooi van de verkopers van bedwelmende middelen en van begunstigers van ongewettigde clubs. Wat wordt er gedaan om deze toestanden op te ruimen?" — Er wordt wat gedaan!

Misschien mag ik U daarom de volgende keer nog iets vertellen over het gebouw aan 3040 W. Washington Blvd, vanwaar elke Zondag en door de week een 300 jongeren, die hun leven aan de dienst van de Heere Jezus Christus gewijd hebben, uitgaan om in de gevangenissen, sloppen, op de straten en in de kerken het Blijde Evangelie van Verlossing en Behoud te brengen.

De Uwe in dienst van de Heer,
N. BANDSTRA.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Mattheus

DE DUIF BIJ DE DOOP Matth. 3 : 16

Toen de Heere Jezus gedoopt was, daalde de Heilige Geest neer al van een duif. Men heeft hierbij gedacht aan de duif als de enige vogel die geofferd mocht worden. — Is het niet mogelijk, denkende aan de Boodschap, waarmede dit nederdalen gepaard ging, te denken aan de duif die Noach uitliet en goede boodschap bracht? Kunnen we in dit verband ook niet denken aan de „boodschappers van goede tijdingen" uit psalm 68? Dat waren — gelet op vers 15 van die psalm — toch allicht postduiven, die onmiddellijk na de overwinning werden opgelaten, om de „goede tijding" aan de achtergeblevenen te brengen. Een „Goede Tijding" werd Jezus gebracht uit de hemel. En daalde derhalve de Geest, de Brenger van die Boodschap, neer als een duif?

ZIJN MOND GEOPEND HEBBENDE Matth. 5 : 2

Met deze wat vreemd aandoende uitdrukking leidt Matth. de bergrede in. De bergrede is een samenvatting van het onderwijs des Heeren. Dat onderwijs was profetisch. Daarop zal wel gewezen worden met de eigenaardige inleidende opmerking. Immers: niemand kan spreken, zonder zijn mond open te doen. Dat het apart vermeld wordt duidt er dus op, dat aan dat openen van de mond een bizondere betekenis gehecht moet worden. 2 Sam. 11 : 3 kan ons misschien ook helpen om de uitdrukking te verstaan. Daar stuurt Joab de wijze vrouw van Tekoa naar David met een boodschap. Hij zei tot haar o.a. en ga in tot de koning en spreek tot hem naar dit woord. *En Joab legde de woorden in haar mond.* De profeet is de man, die de woorden van een Ander, van God uitspreekt. Daartoe moet hij echter zijn mond eerst open doen, opdat die ander zijn woorden erin kan leggen.

VOLMAAKT ZIJN Matth. 5 : 48

De Heere Jezus zegt dat de discipel volmaakt moet zijn. Wat moeten we daaronder verstaan? We denken in de eerste plaats, misschien wel uitsluitend aan het fout-loos, zondeloos zijn. Maar fouten en zonden zijn symptomen. Volmaakt zijn ziet op de innerlijke toestand van ons leven. Het wil zeggen: onverdeeld, ongespleten zijn. Als de psalmist bidt: verenig mijn hart en voeg het saam, dan vraagt hij om de volmaaktheid. Wat de Heere Jezus met het volmaakt-zijn van de discipelen bedoelt, blijkt uit de toevoeging: gelijk uw Vader die in de hemelen is, volmaakt is. Over „uw Vader" had Hij zojuist gesproken en er op gewezen dat die Zijn zon doet opgaan over bozen en goeden, en regeert over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. M.a.w. het trekt in Gods hart niet twee kanten uit. Hij is geen fontein met twee aderen. De Heer is goed en goeddoende. Zolang wij op tweeërlei wijze kunnen reageren op hetgeen ons wordt aangedaan, zijn we innerlijk verdeeld, onvolmaakt, is ons hart niet verenigd. En met zulk een niet saamgevoegd hart, kan niemand gelukkig zijn.

****

Willen de agenten, die het abonnementsgeld betreffende het 2de kwartaal nog niet afrekenden, dit nu zo spoedig mogelijk doen? Onze dank!

De administratie.

****

Mijnstreek

De redacteur vindt het geschrijf van de zwoeger blijkbaar goed, redenen waarom hij de vrijheid neemt ermee door te gaan.

Ik beloofde u over de gemeente hier te schrijven en aangezien dit reeds een genoegen op zichzelf is begin ik er maar direct aan.

Onze gemeente bestaat vrijwel geheel uit jonge mensen; u weet toch, zelfs Eisenhouwer zegt dit, dat niet het aantal jaren iemands ouderdom bepaalt, doch zijn geestesgesteldheid.

Wij zijn dus jong en dit is een groot voordeel. Verder komen we uit verschillende landstreken en uit diverse milieus, zoals vrijwel onze gehele buurt.

Een gezonde voedingsbodem voor het baptisme zult u zeggen, zie maar naar Amerika; ik ben dit met u eens.

Wij zijn gewend te werken, dit zult u in ons moeten waarderen, want anders leedt u nog meer kou.

Goed geld verdienen we hier; ge misgunt ons dit niet, ik weet het; immers voor wat hoort wat.

Werkloosheid kent alleen onze diakonie; haar kas rendeert goed.

U merkt dat uw zwoeger nogal materialistisch is, och vergeef het hem, hij is slachtoffer van zijn vak.
U vraagt, maar hoe staat het er geestelijk bij, want zie, wij Baptisten zijn erg geestelijk.
Wel, onze geestelijke diakonie heeft druk werk want, eerlijk, we hebben 't er naar gemaakt dat ze 't druk heeft.

En nu zij het verre van mij om onze was buiten te hangen, maar geestelijk kon 't beter, ja, veel beter gesteld zijn.
Naar binnen en naar buiten kon er veel meer gedaan zijn en worden; er worden hier kansen gemist.
Of we dan in de put zitten? Sommigen wel.
Om bij de kolen te komen moeten we de put in, donkere gangen door, enz.
Onderin worden de kolen losgemaakt en dan naar boven gebracht; dat kost zweet en inspanning, maar 't loont.

Er zijn mensen die kolen halen en er zijn mensen die er zich bij warmen, zelfs hier. Begrijpen we dat? Dan is 't goed.
Onze gemeente verdient de belangstelling van heel baptistisch Nederland, incl. de U.C.
De meest levensvatbare en meest belovende gemeente in Nederland is Treebeek. Tot een volgende keer.
Uw medezwoeger in 's Meesters dienst,

S. v. d. MOLEN.

Heerlen, Kempkensweg 28.

Correspondentie

In de L. Schakels van Vrijdag 2 Mei is inde schakel „Geld en Censuur" in de tweede regel het woordje *niet* uitgevallen. De zin moet luiden:
Het ergste is echter niet, dat er in bepaalde gevallen niet „genoeg binnenkomt", maar dat zulke gevallen er symptomen van kunnen zijn, dat het met het hart der leden niet in orde is.

Zr V. te A. (B.) Ontving Uw berichtje. We hopen het te verwerken. Vriendel. dank!

E.R.

Advertentiën

Het is ons een vreugde U kennis te geven van het 50-jarig huwelijksfeest van onze geliefde Ouders

Cornelis Gorter
en
Martha Gorter—Nijman

D.V. op 19 Mei a.s.
We danken de Here voor al hetgeen Hij ons in hen gegeven heeft.

Harlingen:
Ds G. Visser
D. Visser-Gorter
en kinderen

J. Hamer
A. Hamer-Gorter
en kinderen

Emmererfscheidenveen:
Ds Jac. de Jong
T. de Jong-Gorter
en kinderen

Sneek:
F. van der Werf
P. van der Werf-Gorter
en Martha
S. Gorter

Assen:
W. Gorter
J. Gorter-Timmermans
en Geesje

Sneek, Mei 1952.
Prinsengracht 20.

Gelegenheid tot gelukwensen van 3.30—5 uur in Hotel Hanenburg.

Na een korte, hevige ziekte nam de Here tot Zich in de zekerheid des geloofs onze lieve Man, Vader, Behuwd- en Grootvader

Remko Hamster

in de leeftijd van ruim 67 jaar, geliefde echtgenoot van Martje Tuin.
Zalig zijn de doden die in de Here sterven. Openbaring 14 : 13.

M. Hamster-Tuin
G. Hamster
J. Hamster-Aeilkema
Martha, Henk
Zuidlaren:
A. Hamster
J. Hamster-Buitenkamp
Remko.

Blijham, 28 April 1952.

In het Academisch Ziekenhuis te Groningen nam de Here tot Zich na een korte, hevige ziekte onze geliefde broeder

Remko Hamster

in de leeftijd van 67 jaar.
Meer dan 30 jaar diende hij de gemeente als ouderling.
Zwaar valt ons dit verlies.

Baptisten Gemeente.

Vrieschelo, 28 April.

Gelieve te ruilen

Wie heeft Paasmaandag j.l., op de Bondsdag te Sneek, een verkeerde grijze hoed [gemerkt P D J] meegenomen?
Gaarne terugbezorging bij P. de Jong, B.A.straat 13, Staveren.

JAARGANG 69 - Nr. 3105
VRIJDAG 16 MEI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 28, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Een brief

„Daar gij toont een brief van Christus te zijn....”
2 Cor. 3 : 3.

De Gemeente is de kudde.
Zij is de bruid. De tempel. Het lichaam.
Zij is ook een brief. Kenbaar en leesbaar voor alle mensen. Tot op zekere hoogte is zij de brief van de voorganger. Zo zag Paulus het ook. Hij had geen getuigschriften nodig. De mensen moesten maar naar de gemeenten zien, die hij gediend had. Zijn naam was vast verbonden aan die gemeenten. Maar de wereld ziet aan de voorganger voorbij en spreekt van de Auteur, Die zij overigens niet kent, maar Die zij toch min of meer ontdekken wil in Zijn brief: de gemeente. De wereld spreekt zelden van de gemeente van die en die dominee — dat doen de gemeenten wel —, de wereld heeft het over christenen en daarachter staat op de een of ander geheimzinnige wijze die Jezus, Die de christenen zovaak noemen. Daarin ziet ze juist. Gemeente kan alleen zijn waar Christus is en Zijn Geest. Er is geen dominee, die een gemeente kan stichten. De mens komt nooit verder dan zichzelf. De gemeente is het werk des Heren en is een brief, die Hij adresseert aan de inwoners van Jeruzalem, Antiochië, Korinthe, Athene, Rome, Wittenberg, Geneve. Aan de bevolking van Amsterdam, Berlijn, en Leopoldville. Aan de volken van de verenigde naties en de verenigde republieken rond de wereldbol. Afzender is de Heer. Ontvanger: de mens. Hij legt die brief voor ieder open, kenbaar en leesbaar. Natuurlijk omdat Hij iets te zeggen heeft aan al die mensen in deze vreemde wereld. Als u gelovig is, dat wil zeggen, als u niet alleen voor de eeuwigheid, waar wij zo weinig van weten, maar ook voor de tijd, waar wij ook niet veel van weten, op Hem vertrouwt. Als u dus helemaal voor zijn rekening ligt. Zoals een patiënt zich maar overgeeft aan de chirurg, want die weet er meer van dan hij en die zal 't wel weten, waarom het gebeuren moet. Als u zo de Heiland en Heer gelooft, onvoorwaardelijk, zonder voorbehoud, dan is u ook een letter in die brief van Hem aan uw straat. Wat er in die brief staat? O, het is soms wat moeilijk te lezen. Maar dit is zeker, alle letters geven toe, dat ze er eigenlijk niet voor in aanmerking konden komen. Ze weten zich te slecht, te krom, te opgeblazen. Maar daarom spreekt de brief van ontferming. Die brief zegt: hier zijn mensen, die het op God werpen. Die zichzelf in Zijn handen bevelen. Die God aanbidden in Zijn openbaring. En de geadresseerde leest, als hij goed lezen kan, een lied. Wij reizen met elkander, wij wand'len hand aan hand. De een zij tot troost de ander op weg naar 't vaderland. Hij ziet: in die gemeente is niemand alleen, maar ieder heeft allen in zijn vreugd en verdriet om te delen. Hier draagt men elkanders lasten. Hier is geen oost en geen west, geen blank en geen bruin. Hier is gemeenschap, vrede, wederzijds hulpbetoon. Hier zijn geen schrijnende, schreiende tegenstellingen. Nooit schoner brief is de wereld geschreven. Wat een duidelijke brief en veelzeggend. Waarlijk, een brief van Christus. Maak ons zulk een brief van U.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Het „Rookoffer” De uitgeschreven „Rookofferweek” is naar het oordeel van de meest belangstellenden, dit jaar niet geslaagd. De opbrengst is wel eens hoger geweest. Een week niet roken en het geld dat men daarmede uitspaarde aan de Unie Bouwstichting geschonken, was de oproep. Vele rokende broeders hebben niet meegedaan. Sommigen vonden het doel wel sympathiek maar het middel niet en vonden nu deze oplossing om hun sympathie voor het doel en hun antipathie betreffende het middel te uiten: zij bleven roken als gewoonlijk maar een bedrag, gelijk aan hetgeen ze die week voor rookartikelen uitgaven, gaven als „rookoffer”. Of de betrokken organisatoren van de rookofferweek met deze oplossing instemden, weet ik niet. Ging het er hun alleen om, om zoveel geld binnen te krijgen voor de Bouwstichting als er gedurende een week door Nederlandse Baptisten aan sigaretten enz. de lucht wordt ingeblazen, dan konden ze de wijze waarop die broeders hun gemoed uit de klem wisten te houden, waarmede sympathie en

antipathie hen bedreigden, aanvaarden. Maar dat konden ze niet als bij deze actie iets anders voorop stond n.l. de wens om op dit terrein een vasten in te voeren.

Vasten Stond onder de initiatiefnemers van de „Rookofferweek" de gedachte voorop, dat het goed zou zijn als hun broeders, die roken, zich hierin eens een vasten zouden opleggen, dan kan men voor hun initiatief nog groter waardering hebben, dan wanneer het alleen om het financiele resultaat van een week niet roken ging. In het laatste geval was de deelnemer immers anders georiënteerd. Dan werd er een beroep gedaan op zijn sympathie voor de Bouwstichting, dat wil zeggen: voor de behoefte aan eigen gebouwen voor gemeentelijke samenkomsten en arbeid. In het eerste geval echter ging het om de toepassing van het christen-zijn op een bepaald punt. Dan ging het om het niet-roken gedurende een week, en niet om het geld, dat daarmede werd uitgespaard. Hierbij kwam dan de vraag naar het vasten in het geding.

Vasten in het N. Test. We vinden het vasten in het N. Testament vermeld als gebruik ook onder de gelovigen, maar niet als voorschrift. Matth. 17 : 21 en gelijkluidende plaatsen vallen uit. De Heere Jezus heeft Zijn discipelen omtrent het vasten voorschriften gegeven Matth. 6 : 16. In Matth. 9 : 14 horen we echter dat de discipelen van Jezus niet vastten. Dat zij het niet deden en de Heer nochtans zegt h o e zij moesten vasten, bewijst o.i. dat zij niet deelnamen aan het vasten, zoals dat onder de Joden in die dagen geregeld was en in praktijk gebracht werd, maar dat de Heere Jezus het voor Zijn jongen principieel niet afwijst. Wanneer de Heiland in Matth. 9 : 15 spreekt van dagen, dat de discipelen de bruidegom zouden missen en dan vastten, heeft Hij wel het oog op de dagen, die Hij in het graf doorbracht. Zoals de vrouwen toen bij het graf de dodenklacht verzorgden, vastten de discipelen gedurende die dagen. Voor de Heere Jezus was het vasten onder bepaalde omstandigheden blijkbaar iets vanzelfsprekends. Zijn discipelen zouden vasten, als Hij uit hun midden zou zijn weggerukt. Hij denkt zich dat niet anders. Zij kunnen in omstandigheden komen — zo is Zijn gedachte dunkt ons in Matth. 6 : 16 — dat zij als vanzelf gaan vasten. Dan moeten zij zich echter in acht nemen voor de ontaarde vorm waarin het vasten zich in die dagen voordeed bij de „geveinsden".

In de gemeente te Antiochie werd gevast. De N. Vert. zegt:

> Terwijl zij vastten bij de dienst des Heeren, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij nu Barnabas en Saulus af tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij en legden hun de handen op en lieten hen gaan. Hand. 13 : 2 en 3.

In deze gemeente was het vasten dus in gebruik. Dit is misschien des te opvallender, omdat het een gemeente was, ontstaan door de arbeid van mannen, die minder verknocht waren aan de Joodse traditie dan de Jeruzalemse bekeerde Joden.

Vasten nu? Ons dunkt dat dit wel zeker is, dat het vasten niet mag worden opgelegd. In de oude Kerk en in de Kerk van Rome kende en kent men het „vasten", maar het lijkt ons in de Roomse Kerk een stuk vormendienst te zijn geworden. Het zal wel daarom zijn, dat zij, die uit deze Kerk werden vrijgemaakt, opgehouden zijn te vasten. Als protest tegen een ongeestelijke levenshouding, tegen iets, dat voor de menigte weinig meer was dan een blote vorm, bijgehouden vanwege de autoriteit, waarmede de Kerk het voorschreef of vanwege zijn verdienstelijkheid, kunnen we de houding der Hervormers waarderen. Maar nochtans vraagt het vasten zelf o.i. een nadere bezinning. — De gewoonte om bij bepaalde gelegenheden te vasten mogen de eerste christenen dan al als iets vanzelfsprekends hebben meegenomen uit hun vroeger godsdienstig milieu, het had bij hen toch in elk geval iets spontaans. Ze hadden er behoefte aan te vasten. Waarom? Wat is vasten dan eigenlijk?

Bijbels vasten Het vasten is vast geen uitvinding van priesters of kluizenaars. Het is een lichamelijke, fysieke reactie op het gevoel van smart. Wanneer een mens bedroefd is, trekt zijn keel dicht; zijn eetlust verdwijnt. Hij „kan er niets door krijgen". Zo gezien draagt het vasten als zodanig volstrekt geen godsdienstig karakter. Godsdienstig wordt het eerst, wanneer de droefheid, de innerlijke bewogenheid op God gericht is, en het geestelijke leven en het godsdienstig samenleven betreft. Ook die droefheid gaat niet buiten het lichaam om: ze tempert het natuurlijke levensgevoel; ze remt het fysieke leven. Zijn het geestelijke belangen — hetzij die ons persoonlijk raken of Gods werk op aarde — dan zullen de lichamelijke behoeften op de achtergrond treden of op de achtergrond gesteld worden, teneinde hun invloed op het zieleleven te verminderen en de aandacht op God gericht te houden. De ziel kan door een te nemen beslissing zo in spanning gekomen zijn, dat Gods kind zegt: voor deze beslissing gevallen is kan ik op de begeerten van mijn lichaam niet in gaan.

Maar is er niet ook een meer algemene regel, die het vasten aanbeveelt? We staan in de vrijheid. Is dat bij ieder christen nog vrijheid? We mogen in onze vrijheid niets doen, wat we ook niet kunnen laten. Alleen wie laten kan wat hij doet, is vrij. Verkeren we niet in het gevaar, dat het lichamelijke de boventoon bij ons krijgt? Zeker, alles is goed als het met dankzegging genomen wordt, maar is het gevaar denkbeeldig dat we ons onder de macht van bepaalde gewoonten laten brengen? Staan we als koningen, vrij tegenover het leven? Zijn we in onze houding ten opzichte van de vergankelijke dingen koningskinderen? We kunnen het voedsel niet missen; elke maaltijd mag met dankzegging genuttigd worden. God geeft het ons en wil er ons mede verblijden, maar het is gegeven om ons te dienen en niet om over ons te heersen. We zullen leven in afhankelijkheid van God en niet in afhankelijkheid van Zijn gaven.

Om te zorgen, dat het eeuwige boven het tijdelijke blijft —

om te zorgen, dat het geestelijke boven het stoffelijke blijft —

om te zorgen dat de ziel en haar welzijn blijft boven het lichamelijke —

kan het nuttig, zelfs nodig zijn te vasten.

En wanneer we nu zien op de gehechtheid aan, de afhankelijkheid van velen van het rookartikel, verdient de vraag overweging of het niet goed zou zijn, dat zij die roken, zichzelf een vasten opleggen — niet om het geld, dat daarmede wordt uitgespaard, maar om de ernst van het christen zijn.

L.

of hij niks begreep. Ik beklaag die arme dominee die met zulke scheermessen te doen heeft. Ze moesten die man van de ledenlijst schrappen."

De mensen zijn dom, dominee . . . . eh . . . .

Het is al weer enige tijd geleden dat ik het met iemand aan de stok had, die vond dat ik niet vaak genoeg bij hem kwam. Ik was nog maar pas in het heerlijk ambt en verdedigde mijn zaak met vuur, in het bijzijn van nog een ander vrouwelijk lid der Gemeente.

Zij zat er maar stil bij te luisteren, en toen ik haar later eens bezocht, begon ze er over. „Dat was een lastige broeder, doomnee, niet veel bijzonders. Geen kijk op de dingen, weet U! Denkt dat een voorganger anders niks om handen heeft dan wat huisbezoek. Ja, ja. De mensen zijn dom, dominee! Trek er U maar niks van aan. Die en die Voorganger heeft het wel gedaan, en die heeft er een hartkwaal aan opgelopen. Ik zeg maar zo: 3 maal in 't jaar is meer dan genoeg. Maar eh.... we hebben U al in een paar weken niet gezien. Dominee X. kwam hier geregeld iedere week binnenwippen. U moest es wat vaker komen....

Zal MIJ niet gebeure . . . .

„Zal mij niet gebeure, Meinders", zei Annie, toen de ouderling haar waarschuwde, niet verder met haar nieuwe vriend aan te pappen. Met voorbeelden had hij zijn raadgeving gestaafd. Hoeveel jongelui van Christelijke huize hadden niet met een totaal ongelovig iemand een huwelijk aangegaan, en wat was er van terecht gekomen?

„Ja, ja, allemaal waar, Meinders. Stom van ze, ontzettend stom. Maar dat zal *mij* niet gebeure...., IK ben d'r zelf bij, weet U? Ik ben de eerste de beste niet!"

De meeste waarschuwingen vinden een dergelijk onthaal. „In het algemeen gezien hebt U gelijk, maar, ziet U, ik ben iedereen ook niet."

U en ik, lezer

En laten wij nu samen, U en ik, lezer, onze hoofden eens met wijze nadrukkelijkheid schudden over zulke dwazen, die zó reageren, en altijd menen dat zij anders zijn dan een ander en meer rechten hebben dan elkeneen.

„Hoe vinden ze het uit!"

Neen, dan wij: U en ik. *Wij* zullen het bij voorkomende gevallen wel ànders doen.

Want U en ik: wij zijn....*iedereen* ook niet.

Wf.

Studerend in Amerika

Waarde brs en zrs in Nederland,

Tot slot van deze eerste serie wil ik u dan enkele dingen over het „Northern Baptist Theological Seminary" te Chicago vertellen. De 9 gebouwen staan allemaal dicht bij elkaar aan een van de vele boulevards. In een der gebouwen zijn de leslokalen en wonen alle ongetrouwde studenten (w.o. ik). In het gebouw er vlak bij zijn de kantoren van de administratie, de eetzaal en de keuken (in de bijkeuken sta ik 3 maal per dag met nog 2 Nederlanders een 1000 „dishes" af te wassen), en boven is de „upper room", w.i. elke morgen een „chapel service" (korte kerkdienst) wordt gehouden. In dit gebouw ben ik elke Maandagmorgen bezig met het stofvrij maken. Verder is er dan nog een gebouw voor de professoren en het personeel, de getrouwde studenten en de meisjes. De buurt werd vroeger door rijke lui bewoond maar de huizen zijn goedkoper geworden, zodat we nu voor het merendeel door negers omringd worden, waardoor deze buurt enigszins onveilig wordt.

De ongeveer 350 studenten komen van 29 staten van Amerika en 9 „foreign countries". Van Canada zijn er 17, van Nederland 4, van Zuid Afrika 3, van Duitsland, Portugal en Schotland elk 1.

Elke morgen, d.w.z. van Dinsdag tot en met Vrijdag, (want er zijn 4 lesdagen) verlaten de studenten hun bed tussen 6 en 7 uur. Dat is altijd niet gemakkelijk, doordat ze er de vorige avond vaak laat in gekomen zijn. Om 7 uur is „breakfast" ontbijt met toast, vruchtensap, koffie, melk en warme „cerio". Om 8 uur beginnen de klassen. Elke morgen hebben we er 4, met er tussenin de genoemde „chapel service", w.i. in de regel een dominee uit Chicago, een zendeling, veldprediker, of buitenlandse gast spreekt. Wij krijgen daar op deze wijze een wereldvisie. Om half een hebben we „dinner" (middagmaal) en daarna haasten de meeste studenten zich weg om ergens in de stad op kantoor of in een fabriek te gaan werken, maar toch nooit voordat ze gebeden hebben om kracht en moed om ook daar een getuige van de Heere Jezus te zijn. Meestal nemen ze tractaten mee, die ze uitdelen. Ze schamen zich niet om met hun namiddagcollega's, met de serveerder in de lunchroom en de tram- of busconducteur over het Evangelie te spreken. Bij Nederland vergeleken zien ze er als studenten maar heel gewoon uit. U moest al die gekleurde, geblokte en gehokte shirts en felle dassen eens kunnen zien. De meeste studerenden zijn in militaire dienst geweest en waren in verschillende delen van de wereld in de oorlogsdagen. Velen van hen hebben op deze wijze de diepe ernst van de wereldnood ingezien, zijn tot bekering gekomen, of hebben hun gehele leven aan de dienst van de Redder der Wereld gegeven. Velen van hen wensen naar de plaats, waar ze geweest zijn — Japan, India, de Philipijnen of Europa — terug te gaan als zendeling. Het is door de laatste oorlog geweest dat zovele Amerikanen geschrokken zijn van het moderne heidendom in Europa. Rusland staat nu meer dan 34 jaren onder invloed van het Communisme, Duitsland stond een tiental jaren onder invloed van het Nationaal Socialisme en in beide was geen plaats voor het Koninkrijk Gods. In vele andere landen was al wat de Kerk bracht een star dogma. Het is juist door de Maandagavondvergadering van onze Zendingsgroep, dat ik van dit alles zo geschrokken ben en heb leren inzien, dat het grootste deel van Europa een Zendingsveld is. Niet alleen door de Marshallhulp werd Europa geholpen, maar het zijn vooral de vele Amerikaanse teams geweest, die gebruikt zijn voor de geestelijke opwekkingen, die hier en daar in Europa kwamen. Het zijn de vele gaven en gebeden van de Amerikaanse Christenen, die dit mee mogelijk maaken.

Ik ben van mijn onderwerp afgedwaald en moet nodig stoppen. Van 19 t/m 23 Mei a.s. houdt de Amerikaanse Baptisten Conventie haar Unievergadering hier in Chicago. Er worden een 16.000 mensen verwacht. Mogelijk is er dan een plaatsje open in De Christen om u hierover iets te vertellen.

Misschien was een en ander wat „Zand en Zaadachtig", maar *„leen hem dat tientje"*. Weest allen Gode van harte

bevolen en ontvang de hartelijke groeten van de andere drie Baptisten studenten: *Truus Bakker* en *Geert Mostert*, beide van de Gemeente Groningen, en Jan Visser van de Gemeente Den Haag S.

De Uwe in dienst van de Heer,
N. BANDSTRA.

Ingezonden

Wat gaat er 2e Pinksterdag in Almelo gebeuren?
Wel de Nationale Conferentie der N.B.J.B. wordt er dit jaar gehouden.
Daar wil ieder natuurlijk bij zijn!
Dat is mogelijk indien u zich tijdig opgeeft bij:

KLAAS VAN OOSTEN,
Dahliastraat 1, Almelo. Girono. 586440.

Deelnamekosten f 1,50.
Zijn er ook nog jongelui die logies moeten hebben. Laten zij dit dan uiterlijk 20 Mei a.s. opgeven. Na deze datum kan het beslist niet meer.
De muziekcorpsen die voor de begeleiding van de grote optocht *zullen zorgen zijn* reeds gehuurd.
Het zal in Almelo een grootse manifestatie worden van N.B.J.B.ers(sters) die door hun aanwezigheid willen getuigen dat deze dagen hun lief geworden zijn.
Daarom mag ook geen enkele N.B.J.B.er op deze Nationale Jubelconferentie ontbreken!!!
Meld je dus met spoed!!
Het kan nog.
Tot ziens in Almelo.

K. v. O.

S. S. C.

Over enkele weken zal de vacantieperiode weer zijn aangebroken.
Willen de secretarissen van de gemeenten, die in deze maanden (Mei—Sept.) van de S.S.C. gebruik willen maken mij zo spoedig mogelijk de vacante Zondagen schrijven? De studenten zullen U graag van dienst zijn *en het bovendien zeer op prijs stellen met diverse ge*meenten kennis te mogen maken. U kunt de data ook ter Algemene Vergadering aan mij opgeven of een directe afspraak maken. Ik krijg dat dan wel door.

Met hartelijke broedergroeten,
namens de S.S.C.,
uw JAC. TROMP,
Alb. Agnesstr. 5a, Groningen.

Grote Inter-provinciale Landdag

In samenwerking met het Zangersdagcomité zullen we als Noordelijke Baptisten Gemeenten ook dit jaar onze LANDDAG houden en wel op HEMELVAARTSDAG in de mooie bossen van ZUIDLAREN in het Openluchttheater achter de havezathe Laarwoud.
De Jeugd van onze Gemeenten wordt 's morgens om 9.30 uur bij Huize Entinge verwacht, vanwaar met het muziekgezelschap „Elad" van Muntendam een mars door het dorp zal worden gemaakt.
Om 10 uur begint de Landdag.
Broeders en zusters bid om een rijke zegen voor deze dag. Kom zelf en neem anderen mee.
Toegangsbewijzen zijn op het terrein verkrijgbaar voor 60 cent. Kinderen t/m 12 jaar 25 cent.

De secretaris.

En de guldens rollen

u in de schoot, schreef een vriend. U zult zijn gedachten wel eens onder Zand en Zaad tegenkomen. Nu beschikken mannen nauwelijks over wat de naam schoot mag dragen. Maar ik wil me middels een schort of schootsvel wel zo'n vangzeil aanschaffen en deze gulden-regen opvangen. Ik zou tijdens de Algemene Vergadering zo in uw midden kunnen ronddwalen. Ik zal naar u uitzien. Inmiddels kwamen nog wat tientjes binnen. Hartelijk dank allemaal. V. K. te H. f 10,—; M. v. „Ruth" te E. f 15,05; V. te L. f 10,—; V. d. M. te H. f 20,—; E. te R. f 10,—; C. te V. f 10,—; B. te S. f 10,—. Dat was samen f 85,05. In totaal f 6731,94.
Leen hem toch een tientje. Giro: 503419.

Uw ontvanger,
HUIZINGA.

Zendingsrubriek

Deze keer zal het niet gaan over nieuws of beschouwingen over het zendingswerk in de strikte zin des woords, doch willen we liever Uw aandacht vragen voor de reorganisatie onzer Unie. En natuurlijk voor de plaats der U.Z.C. daarin in het bijzonder.
De reorganisatie komt in Mei in Groningen tijdens de A.V. aan de orde en onze gemeenten hebben daarover hun oordeel uit te spreken.
In de toelichting lezen we het volgende: In het ontwerp gaat het niet om het verleden maar om onze toekomst. Daarom heeft het het recht op Uw ernstige aandacht en biddende overweging. Het wil een nieuwe koers aanwijzen, waarbij de elementen van geloof en vertrouwen in God en elkander en de winden des Heiligen Geestes een zeer belangrijke plaats vervullen.
Onderstaande gedachten geven de mening van schrijver dezes weer en dus *niet* het officiele standpunt der Zendingscommissie.

1 Hoe het tot dusver was

De leden der U.Z.C. werden alle hoofd voor hoofd door de U.C. benoemd. Zij was een *subcommissie*. Haar taak kwam hierop neer, dat zij namens en voor de U.C. haar bijzondere aandacht gaf en wijdde aan de buitenlandse zending.
Door een uitspraak van het voornaamste orgaan onzer Unie gebonden aan de Congo, zocht en vond de U.Z.C. haar weg op het haar toevertrouwde terrein. Het was niet altijd even gemakkelijk. Doch al doende wordt men

wijs en vindt men tenslotte de weg waarop we ons momenteel bevinden. Daar de U.C. geen bepaalde werkwijze of richtlijnen aan de U.Z.C. had gegeven, zocht en ontwikkelde laatstgenoemde haar eigen opzet en bouw. Zij koos uit haar midden een voorzitter, secretaris en administrateur. Bovendien werd de werkmethode uitgestippeld. Allemaal dingen, die u bekend zijn.

Dankbaar mag in dit verband het grote aandeel van deze eerste voorzitter, wijlen Ds L. de Haan, gememoreerd worden. De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn!

Oorspronkelijk bestond de U.Z.C. uit drie man, doch werd in de loop der jaren uitgebreid tot vijf. Zeer democratisch: vier mannen en één vrouw. De onderlinge samenwerking is en was altijd prettig en soepel te noemen. Vleierij? Geen kwestie van, doch nuchtere en zakelijke vaststelling van feiten.

Daar de Zendingscommissie een subcommissie van de U.C. is en was hield dit het volgende in:

a. Elk jaar worden de leden der U.Z.C. benoemd. Praktisch was dat voor de U.Z.C. herbenoeming.
b. Doch het betekende verder ook, dat alle belangrijke besluiten ter goedkeuring aan de U.C. voorgelegd moesten worden.
c. Elk jaar diende een rapport uitgebracht te worden en een begroting opgesteld.

Hierover is zeker wel het een en ander op te merken, Doch dit alles valt te veel buiten het bestek van het doel van dit artikel.

Een belangrijke opmerking mag u niet onthouden worden, n.l. deze, dat de U.Z.C. nimmer financieel *afhankelijk* is of was geweest van de U.C. De Zendingscommissie zorgde zelfstandig, dat zij fondsen bijeen kreeg voor de arbeid, die zij te behartigen had. Zelfs kwam het voor, dat de U.C. aan deze fondsen ging knabbelen. of het verstandig was en van wijs inzicht getuigde? Soit, daarover willen we het niet hebben. Nooit na kaarten! Dat heeft geen zin!

2 Hoe het eventueel worden zal.

De Reorganisatie-Commissie onzer Unie stelt het volgende voor: en we nemen enkel en alleen het *voornaamste* over wat wezenlijk de U.Z.C. en haar positie betreft.

De Zendingscommissie wordt een z.g.n „Permanente Commissie". Dat betekent, dat de leden hiervan uitsluitend door de A.V. gekozen zullen worden. Zitting 3 jaar. Treden volgens rooster af en kunnen terstond herkiesbaar worden gesteld. Na een 2e periode van drie jaren zijn ze niet terstond herkiesbaar.

Dit laatste natuurlijk om verstarring te voorkomen. Niemand is tenslotte onmisbaar en onvervangbaar. Staat er niet op de tombe van Wesley geschreven: „God begraaft Zijn arbeiders, doch hun werk zet Hij voort?"

Verder heeft de Reorganisatie-Commissie (voortaan afgekort R.C.) zich het volgende ingedacht: Twee leden der Zendingscommissie verkrijgen zitting in de U.C. (Wie die twee zullen zijn, zal elke Permanente-Commisie als E.C.U., U.Z.C. en de Commissie voor de Opleiding naar verondersteld wordt in onderling overleg zelf moeten uitmaken).

Voorts ziet de R.C. de werkwijze der U.Z.C. als Permanente-Commissie als volgt: Zij zendt twee maanden voor de eerstkomende A.V. via de U.C. aan alle aangesloten gemeenten de volgende stukken toe:

a. een uitvoerig jaarrapport,
b. een uitvoering financieel jaarverslag,
c. een plan van werkzaamheden voor het nieuwe jaar, eventueel met voorstellen,
d. een begroting voor het nieuwe jaar.

Tot zover het wezenlijke voor de U.Z.C.

U verwacht commentaar hierover? Goed, doch het is de persoonlijke kijk van hem, wiens naam onder aan dit artikel voorkomt.

In de eerste plaats moet de opmerking gemaakt worden, dat de R.C. verdienstelijke veranderingen voorstelt, die de onderlinge samenwerking in groot verband ten goede komen en verder de A.V. directe greep geeft op de diverse Permanente Commissies. Hierdoor ontstaat er een gezonde wisselwerking.

Tot dusver was het zo, dat b.v. de A.V. nooit en nimmer de U.Z.C. ter verantwoording roepen kon. De Zendingscommissie was verantwoording alleen schuldig aan de U.C. Wilde men de U.Z.C. op het matje roepen, dan was daar de U.C.

In de tweede plaats weet voortaan het voornaamste orgaan onzer Unie altijd hoe het reilt en zeilt in een Permanente Commissie als de U.Z.C.

Onze Commissie had tot dusver steeds het voorrecht gehad, dat één of twee van haar leden zitting hadden in de U.C. Daarom wist dit toporgaan van ons gemeenschappelijk samengaan precies wat er bij de U.Z.C. omging en aan de orde was. Doch de mogelijkheid had zich ook gemakkelijk kunnen voordoen, dat dit *niet* het geval was.

Wat de punten a, b, d aangaat, verandert er voor de U.Z.C. niets.

Curieus doet aan c, aldus luidende: een plan van werkzaamheden voor het nieuwe Uniejaar, eventueel met voorstellen.

Dat er een vaste lijn moet zijn, spreekt vanzelf. Doch hoe wil men de werkzaamheden binden aan een bepaalde orde van een te verrichten werkwijze? Hoe vaak gebeurt het niet, dat er afgeweken moet worden van een uitgestippeld plan? Om maar over de „verrassingen" te zwijgen, die door de praktijk geleerd eerder onaangenaam dan aangenaam zijn? Theoretisch klinkt punt c goed, doch tussen theorie en praktijk is dikwijls een groot verschil.

Van belang is ook het volgende. De R.C. stelt voor, dat wat nodig is voor de instandhouding en de ontwikkeling van de arbeid der Permanente Commissies door *vrijwillige bijdragen* verkregen moeten worden.

Zoals reeds werd opgemerkt zal ook deze bepaling helemaal niet hinderlijk zijn voor de Zendingscommissie. Met gepaste trots mag herhaald worden, dat zij gedurende haar bestaan reeds in deze richting gewerkt heeft en in dit opzicht nimmer financieel afhankelijk is geweest van de U.C. of A.V.

Dat houdt niet in, dat de U.Z.C. *geen* uitgaven zou hebben. Die zijn er terdege. Denk eens aan de uitgaven voor onze zendelinge, aan de opleiding in Belgie. De Administrateur van de Zendingscommissie kan U daarover genoeg inlichtingen verstrekken.

Samenvattend eindigt schrijver dezes met de opmerking, dat dit artikel alleen werd geschreven met de bedoeling de lezers een denkbeeld te geven wat de voorgenomen reorganisatie der Unie jegens de U.Z.C. zal inhouden. Zij is voor haar meer een ***organisatorische verandering*** dan een ***fundamentele wijziging in de werkwijze.***

Met vriendelijke zendingsgroeten,
H. D. HOOGHWINKEL.

✶

Gemeenteberichten

AMSTERDAM

beleefde j.l. Zondag weer een doopdienst. Twee jonge mensen hadden reeds enige tijd geleden getuigd van hun heil in Christus en wilden dit door doop en lidmaatschap in de Gemeente bevestigen.

Ds Bakker sprak bij deze gelegenheid over Rom. 5: 17b van ontvangen genadeleven, gerechtigheid en heerschappij door Jezus Christus: Voorheen was er de heerschappij van de dood in Adam doorgegaan in alle mensen. Christus heeft de dood overwonnen en schenkt het leven aan allen die het van Hem ontvangen. Door de volheid van genade en gerechtigheid omgezet tot heersers over zonde en dood. De doop is hiervan een teken, aldus de Voorganger.

Vele vreemden woonden deze dienst bij. Bij de tafel des Heren klonk een hartelijk welkom met gelukwensen ook aan de ouders; helaas kon br A. de Wit wegens ziekte niet mede aanzitten.

W. V., secr.

HARLINGEN

Gaarne willen wij u het een en ander laten weten wat er alzo 7 Mei in Harlingen heeft plaats gehad.

De gem. vierde n.l. haar gouden jubileum. In verband hiermee had ons kerkgebouw van binnen een hele verandering moeten ondergaan, om de vele gasten te kunnen herbergen. De schuifdeuren waren er uit genomen en de vergaderzaal bij de kerkzaal getrokken. Dit was geen overbodige luxe, want in alle diensten was het meer dan vol.

Het geheel was versierd met een keur van bloemen en electrische verlichting wat de feeststemming zeer wel verhoogde.

Des morgens om half tien kwamen we bijeen in een lof en dankdienst, die onder leiding stond van onze voorg. Ds G. Visser. In deze dienst verleende ook het zangkoor zijn medewerking en in aansluiting op deze dienst vierden we het H. Avondmaal.

's Middags om drie uur had er een officiële receptie plaats waarvan Ds H. Bakker, oud-voorg. der gem., de leiding had. Velen voerden hier het woord. T.w. burgemeester Hannema namens de burgerlijke overheid, br Modderman namens de U.C., Ds Boeschoten namens de Friese Bond van Bapt. Gem., afgevaardigden van plaatselijke kerken e.a. corporaties.

Des avonds om acht uur kwam de gem. met haar genodigden, gasten en vele afgevaardigden voor de derde maal bijeen. Nadat de verg. geopend was door onze voorg. luisterden we naar een feestrede van Ds H. Bakker. Spreker bepaalde de aanwezigen bij het elfde vers van Ps. 32. Verblijdt u in den Heere. Inderdaad er was reden om verblijd te zijn. Een reeks van 50 jaren heeft God ons gedragen en de gemeente bewaard, ondanks al onze zwakheden.

Ook voerden nog vele anderen het woord. Te weten afgevaardigden van zustergemeenten, oud-leden der gem. Declamatie en zag werden ten gehore gebracht, kortom: een uitgebreid programma. En zo brs en zrs liep ook deze dag weer ten einde. Een dag waar vele goede woorden en wensen gesproken zijn. Een dag waarin niet vergeten is de Naam des Heren groot te maken. Een dag, waarop we zeer gevoelden de Eenheid onder kinderen Gods. „Eén in de naam van Jezus. Eén in 't verzoenend bloed". Een periode van 50 jaren werd afgesloten en een nieuw tijdperk ligt voor ons, maar wat het ons ook brengen moge — we weten dat de Heer Zijn Gemeente bewaart, als wij maar getrouw zijn. Dat wij maar niet mogen verflauwen maar dat de Geest der ouden de pioniers ons allen mag bezielen. Zeer zeker zullen dan nog grote zegeningen volgen. God helpe ons allen nu en voor immer.

K. W.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Mattheus

DAGELIJKS BROOD Matth. 6 : 11

Sommigen hebben hier willen vertalen: brood voor morgen, en daarbij gedacht aan de Grote Morgen, die bij de paroesie, de verschijning van de Wereldvernieuwer aanbreekt. Gebleken is, wordt ons nu verzekerd, dat de uitdrukking in die dagen bekend was en bedoeld was, zoals wij haar verstaan: brood, genoeg voor één dag. De meeste Joden waren dagloners. Zij verdienden zoveel als ongeveer nodig was om een dag te leven. Dat moet ons genoeg zijn, zegt de Heer.

DE HAREN UWS HOOFDS Matth. 10 : 30.

In de uitzendingsrede, die de Heer tot Zijn discipelen sprak, wees Hij hen op vele en grote gevaren, waarin hun arbeid hen zou brengen. Hij bemoedigt ze echter om zich daardoor niet te laten afschrikken van een getrouwe vervulling van hun taak. Ze mochten uit de grote moeilijkheden, die hen zouden overkomen, niet afleiden, dat ze vergeten waren. De grootste zorg waakte over hen. Om duidelijk te maken hoe groot die zorg wel was, spreekt de Heer dan van de haren des hoofds, die allen geteld zijn. — In Israel schijnt deze uitdrukking, deze beeldspraak om de grote zorg voor het welzijn van een ander aan te duiden, niet onbekend te zijn geweest. — Op de schildering van het gevaar waarin de wijze vrouw van Tekoa, in het verzonnen verhaal, haar zoon laat verkeren, troost de koning David haar met de woorden: Zo waarachtig als de Heere leeft, indien er een van de haren uws zoons op de aarde zal vallen.

L.

Leestafel

GELOOF EN POSTZEGEL, door G. van Velhuizen Azn. Uitgave van J. N. Voorhoeve te den Haag. Prijs f 2.25.

In dit jaar wordt het 100-jarig jubileum van de postzegel gevierd. Na een inleiding volgen de hoofdstukken: Het geloof van de Verzamelaar; De postzegel als Geloofsbelijdenis; Het geloof op de postzegel; Bij de platen. De uitvoering is keurig. De reproducties van de besproken postzegels zullen de liefhebbers interesseren.

L.

DE KLEINE PROFETEN, Hosea, Joël, Amos, door Prof. Dr J. Ridderbos. Deel I, 2de druk. 257 bladz. Geb. Prijs f 5.90. Uitgave J. H. Kok N.V. Kampen.

Dit is een deeltje uit de „Korte Verklaring der Heilige Schrift", die bij Kok te Kampen loopt. In dit deeltje worden de Profeten Hosea, Joël en Amos behandeld. — Voor aan de vertaling en verklaring begonnen wordt komt eerst een goedorienterende Inleiding en bespreking van bizonderheden van het te behandelen boek. De profeten, wier woorden zo zeer aansluiten op en ingrijpen in het tijd-gebeuren, kan men zonder gids moeilijk verstaan. De verklaring helpt ons niet alleen om tot een beter inzicht te komen, maar doet ook de zegen van het Woord ons rijker toestromen. Daarom bevelen we ook dit deeltje van de „Korte Verklaring" onze lezers hartelijk aan.

L.

GRONDBEGINSELEN DER WIJSBEGEERTE, door Ds W. Faber, 2e druk, ingenaaid voor f 3,50, in stempelband f 4,90. Uitgave van J. H. Kok N.V. te Kampen.

Op 125 bladzijden heeft de schrijver een overzicht over de voornaamste wijsgerige beschouwingen, die wij min of meer kennen, gegeven. Dat een en ander zeer gecomprimeerd werd schrikke niemand af, die zich een weinig wil orienteren in deze wereld. Natuurlijk moet men zowel lust tot lezen als denken hebben, maar heeft men die, dan leze men gerust dit werk, dat een goed overzicht geeft over de filosofische overwegingen, die de mensheid poogden bij te lichten in de vraag naar herkomst, zin en einde van het leven. Dat het boekje eindigt met de sombere gedachten van het existentialisme is weinig moedgevend voor die lezer, die buiten het Licht der wereld zou leven. Neem en lees.

HUIZINGA.

Mededelingen

GRONINGEN VERWACHT U

De data der Algemene Vergadering naderen. Mocht U die dagen nog als gast in ons midden willen zijn, dan moet U zich toch wel ten spoedigste melden, anders kunnen wij U onmogelijk een goede plaats verzekeren. Deze aanmelding betreft niet alleen gasten, maar ook afgevaardigden en U.C.-leden.

De ontvangst commissie.

Een aantal secretarissen heeft nog niet de afgevaardigden der gemeente naar de Unie-vergadering bij de Unie-secretaris gemeld. Laat deze secretarissen dit nu *dadelijk* gaan doen. Dan kunnen die afgevaardigden alsnog ingeschreven worden als stemgerechtigde leden van de Unie-vergadering!

De Unie-secretaris.

Correspondentie

Naar wij vernemen is Ds Slort te Apeldoorn overwerkt en zal hij gedurende enkele weken zijn gemeentelijke arbeid moeten laten rusten. Deze vervroegde vacantie sterke onze broeder met nieuwe kracht, die wij hem toebidden van boven!

L.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3106
VRIJDAG 23 MEI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Gij zijt Mijn getuigen

In een onzer dagbladen vonden wij het volgende ingezonden stuk en wij plaatsen het hier ook. Om u er opmerkzaam op te maken hoe u ook langs deze weg van uw geloof in God kunt getuigen. Laat het niet aan iemand anders over, want die zou dat eveneens kunnen doen. Gebruik uw krant, waarvoor u betaalt, om te spreken, wanneer de gelegenheid zich voordoet.

1 Mei 1952.

In Uw editie van 30 April j.l. las ik met belangstelling wat een Nederlandse passagier vertelde over zijn ervaringen in de Franse skymaster, die op weg naar Berlijn door een Russische straaljager werd aangevallen.

Bizonder interesseerde mij het volgende: „Ik keek rond en zag een man naast mij bidden, terwijl hij over een meisje heen lag, dat naast hem zat, als om haar te redden. Toen ik hem zag bidden, ging ik ook bidden. Maar ik onderbrak dat gebed om opnieuw uit het raam te kijken."

Op het tweede blad, de eerste pagina, vond ik van één uwer medewerkers een beschouwing over deze aanval en las daarin het volgende: „De Franse piloot Schwalinger liet zijn machine onmiddellijk zakken in het lager hangende wolkendek en vloog — het zal altijd een raadsel blijven — nog vijftig minuten door met enkele doorboorde benzinetanks, twee kapotgeschoten motoren, terwijl de romp was doorzeefd met kogelgaten. Dat heeft men, nadat de machine wonder boven wonder op Tempelhof aan de grond was gezet, kunnen constateren."

Voor hen, die niet alleen de krant lezen maar ook de Bijbel, zijn niet altijd alle dingen glashelder, maar in dit geval legt een gelovige dadelijk verband tussen die biddende mannen en het raadsel van een vliegtuig, dat eigenlijk moest neerstorten en toch doorvliegt. Het is vaker in de historie voorgekomen, dat „wonder boven wonder" gebeurtenissen plaats grijpen, die „bij de mensen onmogelijk zijn", doch mogelijk bij God.

Radio-morgenwijding

De morgendienst van de N.C.R.V. op Vrijdag 30 Mei van 10.30—11 uur wordt geleid door Ds J. Broertjes van Arnhem.

Onderwerp: „De Trooster".

De U.R.C.

Plaatsnaam en ondertekening lieten we achterwege. We bedoelden dit slechts als wegwijzend woord. „Gij zijt Mijn getuigen!"

HUIZINGA.

Losse Schakels

„Fundamenteel" „Kerknieuws" van 5 April vertelde van een te Birmingham te houden congres van „Fundamentele Baptisten-kerken", dat door ds J. A. Visser van Amsterdam zal worden bijgewoond. We vermoeden dat deze ds Visser de Voorganger is van een Evangelisatiekring te Amsterdam, die zich blijkbaar geconstitueerd heeft tot een Baptistengemeente. Tussen deze gemeente (die, naar we menen, toen nog een kring was) en de geunieerde Baptistengemeente te Amsterdam is wel eens contact geweest, naar we ons menen te herinneren. Maar wat we niet verstaan is dat die nieuwe gemeente — in onderscheid van de oudere — een „fundamentele baptistengemeente" heet. Voorzover we de strekking van die aanduiding „fundamenteel" begrijpen, vallen al onze gemeenten in Nederland er onder. Ze staan allen op dat éne fundament, dat gelegd is, „hetwelk is Jezus Christus". We zouden slechts wensen dat alle gemeenten, die zich baptistisch noemen of Baptistisch willen zijn, aan dat éne fundament genoeg hadden, en genoeg hadden aan Paulus' formulering. Paulus gebruikt het woord in het enkelvoud. Hij wijst een Persoon aan als het éne fundament der gemeente. Ons bezwaar gaat tegen de meervoudsvorm, die in bepaalde kringen in zwang is,

want door deze meervoudsvorm treedt een verzakelijking van het Waarheidsbegrip in. Het gaat bij Paulus niet om „waarheden" waarop de gemeente zou rusten, maar op de Waarheid, en deze Waarheid is geen verstandelijke grootheid, maar een Persoon: de Persoon van onze Heere Jezus Christus. Deze Waarheid leert men niet door redeneringen kennen, maar in de ontmoeting. We hopen dat alle geunieerde gemeenten bij deze Waarheid zullen blijven en op dit éne fundement zich opbouwen, en dat gemeenten en kringen, die baptistisch georiënteerd zijn, zich zullen houden aan Paulus' omschrijving van de grondslag der gemeente: de waarheid in het enkelvoud en belichaamd in de Persoon van onze Heere.

In Brazilie Dit land is een der meest vruchtbare terreinen voor de verkondiging van het Evangelie. Naar schatting is het aantal leden der Prot. geloofsgemeenschappen de laatste 20 jaren gestegen van ongeveer 100.000 tot 1000.000. Van dit milloen Protestanten zijn er de helft Luthers en een vierde deel Baptisten of leden van de Pinkstergemeenten. Er zijn tekenen, die er op wijzen, dat het land rijp is voor een opwekking.

Synode en Kerken Synoden beraden over kosten die het samen wonen in een kerkverband medebrengt. Ze vragen — vanzelfsprekend — dat de aangesloten kerken deze lasten gezamelijk zullen dragen. Ze stellen bedragen vast zodat elke kerk weet wat voor het kerkverband van hen verwacht wordt. Opgelegd wordt het hun echter niet. Geen kerk wordt in haar rechten bekort, wanneer ze gelooft die bedragen niet te moeten of te kunnen betalen. Dat wil niet zeggen, dat zulke weigeringen veel voorkomen, maar accentueert slechts dat het samenleven en het daaruit voortvloeiende geven, het karakter der vrijwilligheid draagt. Het „Synodale juk" valt dus nog al wat mee.

De gemeente ondermijnd We moeten er op toezien, dat de gemeenten in de waardering harer leden niet wordt verdrongen door verenigingswerk — onverschillig welke groep dat bedrijft en welk doel dat zich stelt. Het gevaar bestaat, dat de verenigingsarbeid zich zelfstandig maakt en eigen bestaan in het middelpunt plaatst. Het gaat dan om eigen groep en doelstelling, of om de op de gemeente gerichte doelstelling, in eigen weg en wijze te willen verwerkelijken. Dan valt de gemeente — schoon nog door een uiterlijke band samen gehouden, uiteen in groepen: leeftijdsgroepen, jongens- en meisjes-, mannen en vrouwengroepen en groepen met speciale belangen. Dan wordt ongemerkt in de loop der jaren de orde omgekeerd: de gemeente is er om al deze groepen te dienen, het leven en werken mogelijk te maken, terwijl de opzet was op velerlei wijze de gemeente te dienen als vangarmen en stromen, die het water des levens door gaven. Zo langzamerhand gaat er dan van deze organisatie een ontbindende invloed uit. De gemeente komt op het tweede plan. Men gaat niet naar de middagdienst omdat men 's avonds naar de Jeugdsamenkomst denkt te gaan en daar vindt men „meer aan". De kinderen moeten maar naar de Zondagsschool en de clubjes inplaats van te worden meegenomen naar de kerkdienst, „waar ze toch niets aan hebben". Er komen openlijke of verkapte „jeugddiensten". die als vervangmiddel moeten dienen voor de samenkomsten der gemeente. Men onderzoekt of en in hoeverre de gemeente noch „bruikbaar" is voor deze of gene groep. Het menselijk-willekeurige de vereniging, verdringt de goddelijk, vaste, aan de mens en zijn willekeur onttrokken, gemeente. Men houd „weekends" met bepaalde personen en blijft dáár afwezig, waar God ons zonder onderscheid van personen samen roept. Ik las eens dat kanker zich daarin openbaart, dat op een bepaalde plaats in het lichaam cellen zich losmaken uit het verband, waarin de Schepper ze plaatste en een eigen leven gaan leven: zich verder zelfstandig, onbekommerd om de anderen, gaan ontwikkelen. Dat is het begin van het einde van het organisme, dat wij het menselijke lichaam noemen. Paulus waarschuwt ergens voor die ziekte: het niet onderworpen, niet ingeschakeld blijven van de delen en de deeltjes aan en op het geheel. Zelfstandige arbeid kan een poosje mooie resultaten opleveren, maar leidt op de duur tot verlies van alles De gemeente is draagster en en bewaarster van de Schat van het Evangelie.

Voor haar samenkomsten moet alles wijken en die mogen in geen geval ten achter gesteld worden bij ander werk — dan uit overmacht. Oud en jong moet daar samenkomen, mannen en vrouwen, rijken en armen, ontwikkelden en eenvoudigen. Dat is de luister der gemeente.

De Russische geloofsgenoten betreuren het niet dat de Staat geen verenigingswerk naast de gemeente toestond. Al die arbeid moest in de gemeente gedaan worden, onder de gemeente staan, en onder haar verantwoordelijkheid tegenover de Overheid verricht worden. Weggesneden werd wat de gemeente eerst wilde dienen, maar dreigde te gaan overwoekeren. Niemand werke dat woekeringsproces in de hand. Niemand late zich verblinden door goede bedoelingen en mooie resultaten. Waak, omwille van de geslachten, over de gemeente.

Jeugddiensten De jeugddiensten hebben zo langzamehand uitgediend. De klachten over de jeugddiensten komen niet van buitenstaanders maar van de jeugdpredikanten zelf. Belangstelling voor de Kerk is er niet van betekenis door opgewekt. De stroom gaat in eigen bedding verder. Onder de Doopsgezinden hoort men een zelfde geluid. Men heeft heimwee naar de tijd, waarin het gezin naar de kerkdienst ging en daar bij elkaar zat. Dat gaf en versterkte het gemeenschapsgevoel. Men voelt zich nu uiteen geslagen. We moeten in dit opzicht zeker terug buigen naar het verleden. We moeten trachten de gezinsband te sterken, en de gemeenteband om allen te leggen: jeugd en ouderen. Zodra iets geschoven wordt in de plaats van de samenkomst der gemeente wordt het doel gemist.

Lastige Luyden? Aan de laatst gehouden Conferentie „on Faith and Order" (a.g. Geloof en Kerkorde) te Edinburgh gehouden hebben ook Baptisten meegedaan. Dat was voor de eerste keer. Ze zijn er naar het schijnt wat uit de toon gevallen. We maken dit tenminste op uit het rapport van deze Conferentie. In het rapport lezen we „dat de Baptisten kwamen met de bedoeling hun opvatting bekend te maken. Het gevolg daarvan was dat in de sub-commissie voor de Sacramenten zowat alle tijd in beslag genomen werd door de bespreking van het vraagstuk van de Doop der gelovigen". De opstellers van het rapport verklaren dat in aansluiting op dat feit: „Het is van groot en wezenlijk belang voor het doel van de Conferentie dat elke opvatting volledig en duidelijk wordt uiteengezet, maar er is een tweede en nog belangrijker gezichtspunt en wel dat elke godsdienstige gemeenschap zichzelf leert te becritiseren en het is twijfelachtig of sommigen van de vertegenwoordigde Gemeenschappen reeds begonnen zijn zich daarvan rekenschap te geven".

L.

Onze Unie-financiering

De financiering van de Unie-arbeid heeft de aandacht op het ogenblik. Enerzijds wordt dit veroorzaakt door de huidige economische omstandigheden, die zich in een neergaande lijn bevinden en het moeilijk maken om de „eindjes aan elkaar te krijgen". Anderzijds heeft de Unie-financiering de aandacht wegens de reorganisatie der Unie, die nu in concept aan de Algemene Vergadering is voorgelegd. Daarom is het goed dat we hier een en ander in korte trekken voor het voetlicht brengen en nader ontleden. We zullen u daarbij niet vermoeien met grote getallen, die misschien toch nog niet het rechte beeld verschaffen. Doch we zullen proberen het op een wijze te doen, die voor ieder bevattelijk is en die naar wij menen een klaar beeld schept aangaande de Unie-financiering.

We hebben namelijk de besteding der uitgaven berekend op het bedrag per gemeentelid naar het ledental volgens de statistiek van het betreffende jaar. Daarbij hebben we rekening gehouden met de „zakelijke samenhang" volgens de suggestie van het concept. Deze zakelijke samenhang gaat volgens het prae-advies omvatten de administratie en representatie (dat zijn dus met elkaar de directe kosten, die samenhangen met het bestaan, de organisatie en de arbeid van de Unie door middel van haar commissie, secretaris-administrateur, diverse commissies, vertegenwoordigingen, enz.), de kinderbijslag (die aan de voorgangers uitbetaald wordt) en de bijdrage aan het Pensioenfonds. Daarnaast wordt dan tot nu toe de arbeid van de E.C.U. en ook de opleiding der voorgangers mee via de Unie-kas gefinancierd. In een enkel jaar wordt een afschrijving van enige betekenis toegepast, die daarom ook afzonderlijk is vermeld, maar feitelijk onder de zakelijke samenhang valt.

Evenzo is de verkrijging van de inkomsten der Unie berekend op het bedrag per gemeentelid. De Unie verkrijgt haar middelen uit de contributie, de winst op de bladen (Christen, Zaaier, Kindervriend), de vergoeding voor de diversse administraties in het Unie-bureau beheerd, rente en toevallige baten (als b.v. een voordelig saldo van „Woudschoten").

Deze berekeningen nu zijn overzichtelijk samengesteld in het volgende staatje, dat gebasseerd is op de resultaten van de jaren 1947—1951 en op de begrotingen voor 1952 en 1953. Natuurlijk zijn voor de begroting 1953 geen absolute cijfers opgesteld; maar in dit staatje is uitgegaan van de veronderstelling, dat de cijfers gelijk zijn aan die voor 1952, behalve dan die voor E.C.U. en Opleiding, welke volgens het concept 25 % minder zullen bedragen.

BESTEDING der middelen naar het bedrag per gemeentelid

Jaar:	1947/48	1948/49	1949	1950	1951	1952	1953
Administratie en Representatie	1,09	1,36	1,25	1,17	1,40	1,46	1,46
Kinderbijslag	1,28	1,28	1,19	1,12	1,10	1,09	1,09
Pensioenfonds	0,08	0,40	0,40	0,65	1,—	1,—	1,—
+	——	——	——	——	——	——	——
Zakelijke Samenhang	2,45	3,04	2,84	2,94	3,50	3,55	3,55
E.C.U.	0,37	0,71	1,19	1,36	1,34	1,45	1,09
Opleiding	0,91	1,40	0,91	1,04	1,13	1,41	1,06
Afschrijving/Onvoorzien	0,15	——	——	——	0,03	0,05	0,05
Batig Saldo	0,66	0,07	0,24	——	——	——	——
+	——	——	——	——	——	——	——
TOTAAL	4,54	5,22	5,18	5,34	6,—	6,46	5,75

VERKRIJGING der middelen naar het bedrag per gemeentelid

	1947/48	1948/49	1949	1950	1951	1952	1953
Contributie	3,10	3,65	4,—	4,—	4,60	4,60	4,60
Winst op bladen	1,15	1,19	0,72	0,82	0,81	0,56	0,56
Van administraties	0,23	0,30	0,26	0,28	0,27	0,30	0,30
Rente + diversen	0,06	0,08	0,18	0,13	0,11	0,10	0,10
Van het Kapitaal	——	——	——	0,11	0,21	0,90	0,19
+	——	——	——	——	——	——	——
TOTAAL	4,54	5,22	5,16	5,34	6,—	6,46	5,75

Uit dit staatje kunnen verschillende conclusies getrokken worden.

Het blijkt b.v. dat de zakelijke samenhang in de voorbije 5 jaren klom van f 2,45 op f 3,55 per gemeentelid, dus f 1,10 méér kosten bracht; doch tevens blijkt, dat deze meerdere kosten niet zo zeer veroorzaakt zijn door de administratie, respresentatie en kinderbijslag (die tezamen stegen van f 2,37 op f 2,55), doch voornamelijk door de bijdrage aan het Pensioenfonds (die van f 0,08 opklom tot f 1,—).

De uitgave voor E.C.U. steeg van f 0,37 in 1947/48 op f 1,45 in 1952 volgens de begroting), d.w.z. tot ongeveer 400 %. De uitgave voor de Opleiding varieerde nog al, doch steeg van f 0,91 in 1947/48 op f 1,41 1952 (begroting), dus tot ongeveer 155 %.

Voor 1952 heeft gelijk bekend is de Unie-Commissie aan de gemeenten ter wegneming van het tekort (f 0,90 per gemeentelid) de keuze uit deze 2 wegen gegeven: óf verhoging van de contributie met f 1,— (dus te brengen van f 4,60 op f 5,60) óf de arbeid van de E.C.U. drastisch te beperken (dus bij een gelijkblijvende contributie van f 4,60). Nu is voor het overzicht de begroting voor 1953 erbij geplaatst, daarbij uitgaande van de aanvaarding van de reorganisatie met overigens gelijkblijvende factoren. Daaruit zien we, dat bij vermindering van de bijdrage aan E.C.U. en Opleiding tot 75 % en bij een verplichte bijdrage van f 4,60 de begroting 1953 nog een tekort oplevert van f 0,19 per gemeentelid. Wanneer in 1954

de E.C.U. en Opleiding weer opnieuw 25 % minder krijgen (samen f 0,71), kan het tekort omgezet worden in een batig saldo van f 0,52 (n.l. f 0,71—f f 0,19); of m.a.w. de verplichte bijdrage kan dan met dit bedrag verlaagd worden. Over 3 à 4 jaar, wanneer volgens het concept-reorganisatie de E.C.U. en de Opleiding geheel uit vrije bijdragen zullen gevoed worden, zal alleen nog de zakelijke samenhang als Uniekosten overblijven; deze zakelijke samenhang zal volgens het concept-reorganisatie door de verplichte bijdrage (contributie) gedekt worden; deze bedraagt dan f 3,55 + f 0,05 = f 3,60. Wanneer we ervan uitgaan, dat de overige inkomsten (winst op bladen, vergoeding administraties, rente) tezamen rond f 1,— per gemeentelid blijven bedragen, dan kan gevoegelijk de verplichte bijdrage bepaald worden op f 2,60 per gemeentelid. Mocht ondertussen het ledental stijgen — wat we vurig hopen en ernstig bidden! — dan beinvloedt dit opnieuw de verplichte bijdrage in gunstige zin. Dat is goede toekomst-muziek!

Doch we wachten eerst maar de uitspraak onzer gemeenten door middel van de komende Algemene Vergadering af! Mocht dit overzicht en deze beschouwing daarbij hulp verleend hebben in de overwegingen en besprekingen, dan zou mij dat een groot genoegen zijn!

Uw aller dienaar,
de Unie-secretaris T. JANSMA.

Gemeenteberichten

's GRAVENHAGE—SINGEL

Het is Zondagmorgen, 4 Mei 1952. Wij zijn samen in de gewijde ruimte voor Gods aangezicht. Blijde liederen van het Evangelie weerklinken en een plechtige stemming vervult de harten.

Daar, temidden van de Gemeente, knielt een jonge broeder neer, twee oudere broeders dragen hem in gebed op aan de Heer met handoplegging en Ds Louw spreekt de zegenbede uit.

Wie is deze br. en wat gebeurt daar? Het is br. Jan Kool, die daar bevestigd wordt in zijn dienst als zendeling naar Suriname. In de oorlog in Duitsland tot bekering gekomen, heeft de Heer zijn weg geleid naar de zendingsschool te Beatenberg in Zwitserland en vervolgens naar onze Gemeente.

Zoals Ds. Louw in zijn prediking opmerkte, is het de Heilige Geest, Die aan de Gemeente vraagt onze br. af te zonderen tot Zijn werk, gelijk Hij ook eens aan de Gem. te Antiochië vroeg om Paulus en Barnabas af te zonderen voor het werk, waartoe Hij hen geroepen had (Hand. 13 : 2.)

Onze br mag vredebode zijn, heraut zijn van Christus, Die onze vrede is, en buiten Wien geen ware vrede is.

Onze br. gaat als heraut, wijzend op Hem, Die hem uitzendt en Die achter hem staat en beloofd heeft Zijn woorden in de mond te geven.

Ds eindigde met de bede, dat onze br gaan moge in des Geestes Kracht en zijn hoorders door hem de stem horen mogen van de Goede Herder. Ds Waardenburg, die vervolgens sprak namens de Gebedsbond voor Wereld evangelisatie, die mede de weg voor onze br. heeft geëffend, gaf als Gods woord mede, het woord uit Richt. 7:13—14, de droom van het geroosterd gerstebrood, dat zich wentelde in het leger der Midianieten en de tenten der vijanden omverwierp, hetwelk was het zwaard van Gideon. Dit woord sprak speciaal tot onze br. die van beroep bakker was en zoon is van een boer. Spr. zeide, dat onze br slechts een gerstebrood had te zijn in 's Heren hand en hoopte, dat hij nog vele tenten der vijanden zou omverwerpen.

De ochtend werd besloten door een bidstond, waarin velen voorgingen. In de middagdienst sprak br. Kool naar aanleiding van Mark. 6 : 30—52 en Joh. 6 : 32—35, de wonderbare spijziging. Het woord was rijk van inhoud en heeft ons zeer gezegend. Spr. wees op God, de Vader, de gever van het dagelijks brood, maar ook van het geestelijk brood, hetwelk is Zijn Zoon, het levende Brood.

Spreker legde het verhaal op een heldere en boeiende wijze uit, het vooral toepassende op de zendingstaak, tot welke hij zich geroepen wist en des voormiddags was afgezonderd.

Hij maakte nog de opmerking wat het klimaat betreft, dat de Bijbel daarover niet spreekt. Wij moeten in rustig vertrouwen uitgaan, ook naar de achterste rijen daar in Suriname; gelijk ook de brood uitdelende discipelen „de achterste rijen" niet vergaten.

De avond werd besloten met de viering van het Heilig Avondmaal.

Het was een dag, die op allen een grote indruk heeft gemaakt.

De secr.

NOORDBERGUM

Zondag 11 Mei was een feestdag voor de gemeente. We konden weer aanschouwers zijn van Gods grote zondaarsliefde. 't Betrof hier een jonge zuster, die in een vrijmoedig en blij getuigenis haar geloof beleed in de Heere Jezus als haar Zaligmaker, door Wie zij gezocht en gevonden was, en Die haar de vrede in het hart geschonken had.

Bij de doopdienst was een grote schare, ook van andere gezindten, welke het rijke Evangelie van Gods opzoekende zondaarsliefde werd verkondigd naar aanleiding van Handelingen 8 : 36—40, waarin ook de spontane beslissing van het geloof in de Heere Jezus tot uitdrukking kwam. De waarheid der Schrift werd geopenbaard, misschien voor sommigen een pijnlijke aanstoting tegen hun beginsel, doch het was schriftuurlijk niet te weerleggen.

Moge de zegen van die dag zich nog openbaren tot eer van Gods heilige Naam.

Waarnemer.

HAULERWIJK

Eindelijk weer eens iets uit Haulerwijk. In lange tijd heeft er van ons geen nieuws in ons blad gestaan omdat er niets was te schrijven. We zaten echter niet stil maar werkten, zaaiden en wachtten op Gods tijd.

Zondag 6 April werden een broeder en een zuster op hun belijdenis gedoopt en vierden met ons het Heilig Avondmaal, waarbij ze door ouderling v. d. Heide werden toegesproken en welkom geheten in de Gemeente. Zondag 4 Mei volgden 2 zusters en werden evenzo in de Gemeente opgenomen.

Even is er nog een kleine spanning geweest of we onze Voorganger zouden moeten missen, maar dit is nu ook weer voorbij. We zijn dankbaar dat Ds Reiling in ons midden blijft. Moge de Heer zijn werk zegenen en hem kracht verlenen voor de arbeid. Als wij maar getrouw zijn zal Hij met ons zijn.

T. A. D., secretaris.

Het Diaconessenhuis Tabitha

Hebt U al een kwartje gegeven voor het mooie doel? U weet het nu wel: *„Een verpleging in „Tabitha" moet voor ieder mogelijk zijn!"* En U wilt voor één kwartje per jaar hier niet „naast" staan, dat weet ik wel!
In Uw gemeente nog niets van gehoord? Vraagt U dan even aan de afd. „Zusterhulp" in Uw gemeente, die wil op háár beurt hier niet „naast" staan!

Vorige keer vertelde ik U over het „doel van Tabitha". Ditmaal iets uit het „huis" zelf, verteld door de besturende zuster:
„Ofschoon aan de „Tabitha"-arbeid een 10-tal zusters zijn verbonden, werken van dit aantal 8 zusters in het „huis". Eén der zusters ontvangt op 't ogenblik een opleiding in het Diaconessenhuis te Leiden, terwijl zr G. F. Brongers, ter voltooiing van haar opleiding tot Zendelinge, momenteel te Brussel vertoeft.
Een zestal zusters vindt haar taak in de verpleging van de patienten. Daarnaast vraagt de verzorging van linnenkast en toezicht op de medicijnen de nodige aandacht. Voorts verzorgt één der zusters speciaal de keuken, bijgestaan door een nog jeugdige huishoudelijke hulp.
Doorgaans worden ongeveer 16, tot geen of verschillende Kerkgenootschappen behorende, patienten verpleegd. De leeftijden varieerden van 32 tot 88 jaar. De ouderen zijn meestal langdurige patienten, het verblijf der jongeren is gemiddeld 4—6 weken. Een enkele keer doet ons „huis" ook dienst als kraamkliniek en wordt er een baby geboren.
Dagelijks wordt op de ziekenkamer gelezen en gebeden, Zaterdagsavonds en Zondagsmorgens worden door de zusters meerdere liederen voor de patienten gezongen. Eenmaal per week komen daartoe ook maar enigzins in gelegenheid zijnde patienten met de zusters bijeen, in welke samenkomsten eveneens veel wordt gezongen en gelezen, terwijl zij met dagsluiting worden beëindigd. Naar deze avonden wordt elke week opnieuw verlangend uitgezien.
We zijn dankbaar dit kleine stukje evangelisatie-arbeid — want dat is het inderdaad — te mogen verrichten. Immers mochten we in het afgelopen jaar een 53-tal personen met in totaal 4958 verpleegdagen, in ons „huis" opnemen en verzorgen. Daarbij komen we in aanraking met mensen, die Christus belijden, doch ook met dezulken, die zonder Hem door het leven gaan. Is het geen grootse taak, elke dag bij vernieuwing een bruikbaar instrument te zijn, zodat anderen aan ons kunnen zien, Wie wij willen dienen?
Wie onzer jonge zusters komt mee onze rijen versterken? Kom en help mede aan dit mooie stukje Evangelisatie-werk! Naast de wekelijkse vrije dag en een vrije Zondagvòòr- of namiddag, wordt aan de jongere zusters een vacantie van 14 dagen en aan de oudere zusters een vacantie van 3 weken toegekend.
De geldelijke vergoeding mag in vergelijking met andere Diaconessenhuizen, bevredigend worden genoemd. Wilt U mogelijk meer weten? Wendt U dan met alle vrijmoedigheid tot de Best. zuster A. Daniëls, Schouwweg 79, Wassenaar. Die U gaarne alle gewenste inlichtingen zal verstrekken."

Tot de volgende keer!

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES.

Arnhem, Hoogstedelaan 59.

Een brandende broekzak

had een broeder bijna, want: „Hierbij ingesloten stuur ik u een tientje, dat al een tijdlang in mijn broekzak heeft gebrand (hoe hield de man het uit), want het had al veel eerder naar u toegewild voor uw actie, maar u zult wel begrijpen hoe het gaat in deze dure voorjaarstijd, waarin dit en dat vernieuwd en veranderd moet worden, zodat de tientjes razend snel van eigenaar verwisselen.
Maar deze keer zal het me niet meer ontglippen en mocht het bij vergissing een twintigje zijn, dan hoeft u geen tientje terug te sturen. (Heerlijk, de man vergiste zich prachtig. Wat een man. Meer van die mannen.)
En nu hoop ik maar dat u nog een tijdlang doorgaat met uw actie, want ik zou graag willen dat de gemeente in Enschede een eigen kerkgebouw zou bezitten. Als ik eens weer een tientje kan missen, krijgt u het wel."
Zijn er nog meer bijna brandende broekzakken in omloop? Wij zijn volkomen tot blussingsdienst bereid.
Die andere broeder, die voor z'n vrouw nog vijf gulden stuurde, wordt ook hartelijk bedankt, evenals de andere medebouwers.
Verantwoording: V. te W. f 5,—; W. te O. P. f 25,—; V. D.—B. te Z. f 10,—; S. te Z. f 10,—; V. te V. f 10,—; O. te E. E. f 10,—; V. te H. f 20,—. Negentig samen. Bij het vorige geteld: f 6821,94. Aan u allen vriendelijke groeten.

Uw steeds uitziende br
HUIZINGA.
Giro: 503419.

Mededelingen

UIT ONS UNIE-BUREAU

Hierbij kan ik u meedelen, dat de Unie-Commissie, gehoord het desbetreffende rapport van de Commissie voor de Opleiding, besloot Ds M. de Jong van Vriescheloo voor de Unie-gemeenten beroepbaar te stellen.
Mag ik nog even herinneren aan de begin-tijden van de Unie-vergadering in de komende week?

Dinsdagavond om 8 uur: Begroetingssamenkomst.
Woensdagmorgen om 9 uur *(speciaal voor afgevaardigden)*: tekenen van de presentie-lijst, inleveren van de stembiljetten, verrekenen van de reiskosten.
Woensdagmorgen om 9.30 uur: Opening van de Unievergadering.
Woensdagavond om 8 uur: Viering van het Avondmaal.
Donderdagmorgen om 9 uur: morgenvergadering.
Donderdagmiddag om 2 uur: middagvergadering.

Door de volle agenda is het heel goed mogelijk, dat ook nog (een deel van) de 2de dag in beslag genomen wordt door behandeling van agenda-punten. Ieder afgevaardigde make het dus mogelijk om *beide* dagen aanwezig te zijn.
Noteert ook nog even het adres: Meeuwerderweg 75, Groningen.
De gebeden van gans Baptist Nederland gaan uit naar een krachtige openbaring van bezieling door de Geest des Heren en van bereidheid tot het welwillend en toe-

gewijd dienen van onze gezamenlijke arbeid! Mocht de Unie-vergadering zijn als een Poort des Hemels en als een poort naar een nieuwe toekomst!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

RADIO-UITZENDING

De Nat. Jeugdconferentie der N.B.J.B. op 2e Pinksterdag te Almelo wordt gedeeltelijk door de N.C.R.V. uitgezonden en wel van 1.45—2.30 uur n.m.

Samenzang: Wij zijn N.B.J.B.ers.
Gebed en opening door Ds J. Broertjes, Arnhem.
Samenzang: Wie wil voor Jezus Christus strijden?
„DE ZEGEN DER VRIJHEID", toespraak door Ds W. Veenstra, Musselkanaal.
Samenzang: Hoor, hoor, mijn ziel.

Ingezonden

Nationale Jeugdconferente te Almelo

a. Voor hen die van ver komen wordt de gelegenheid geboden om op 2e Pinksterdag van 8.30 tot 9.30 uur in de Baptisten kerk, Geraniumstraat 45, gratis een kop thee te gebruiken.

De Baptiste kerk ligt 5 minuten lopen van de Geref. Kerk a. d. Molenkamppark.

b. Voor hen die de weg niet weten in Almelo het volgende: Zij die uit het westen (dus via Deventer—Zwolle komen, rijden over de hoofdweg door tot het centrum van Almelo (Marktplein). Hier slaan zij voor het Verkeershuis (Oude Stadhuis) rechtsaf de Grotestraat in en nemen de 3e straat links (Bavinkstraat). Zij staan dan voor de Geref. kerk.

Zij die uit het Noorden komen rijden vanzelfsprekend de Grotestraat op en nemen vanaf het Verkeershuis dezelfde route. De Twentenaren zullen de weg zelf wel weten te vinden (einde Bornestraat). Voor hen, die per trein komen zal aan het station een gids staan, die de weg zal wijzen.

Tot ziens in Almelo!!!

v. O.

Renderloo roept naar de kampen!

U dacht zeker dat dit een reclame-stukje zou worden? Maar dan hebt U het glad mis. Het blijkt immers weer zonneklaar uit de vele aanmeldingen die nu reeds binnenstromen, hoezeer „Renderloo" in trek is. En daarom behoeven we „onderons" helemaal geen reclame meer te maken.

Het is zo druk dat we haast voor politie-agent moeten spelen, om nl. de stroom bezoekers te verwerken en ieder een prettige kampweek te garanderen.

Daarom deze opmerking:

De ervaring heeft ons geleerd welke moeilijkheden zich kunnen voordoen indien tijdens het hoogseizoen, wanneer dus de kampen in huis en op de terreinen in volle gang zijn, „Renderloo" komen binnenvallen met de vraag: „kunnen we hier niet een dag of enkele dagen blijven?"

Deze bezoekers maken het ons als gastheer wel erg moeilijk. Begrijp ons goed: we vinden het prachtig als U komt en we doen niets liever dan U te ontvangen. Maar toch maakt U het ons danig lastig!

Ten eerste werd op Uw komst niet gerekend en ten tweede plegen deze bezoekers inbreuk op de kampsfeer.

U weet als gastheer of gastvrouw hoe lastig een plotseling opduikende gast het U kan maken. U wilt hem graag ontvangen maar het huis is vol!

Zo weet U ook dat een late bezoeker een gezellige visite in de war kan brengen. U had tijdens de visite juist een gezellig hoogtepunt bereikt....en plotseling komt de late gast, die voor de visite een onbekende is. U kent de gevolgen. Kijk, zo is het nu ook met hen die zo-maar komen opduiken.

Mogen wij U een goede raad geven?

Als „Renderloo U zozeer aantrekt, en een wonder is dat beslist niet!, pak dan een folder en kies een kampweek. Doe van 't begin tot 't eind in die en die week met de gezellige „Renderloo-kampvisite" mee!

U bespaart ons als gastheer moeilijkheden en U bereidt U zelf bergen vreugde.

Deze opmerking moest ons even van het hart nu het hoogseizoen nadert.

Ondertussen blijft „Renderloo" roepen naar de kampen.

H. P. DE BOER,
secr. B. C.

„Renderloo"

Het *Tenten-Jeugdkamp 17 jaar en ouder van 19—26 Juli* volgeboekt, eveneens het *Gezinstentenkamp 11—26 Juli, Tentenkamp 14-15-16 jarigen 26 Juli tot 2 Aug.* ook vol. Voor al deze data, benevens het *Huiskamp van 23—30 Aug.*, nemen we absoluut geen inschrijvingen meer aan.

Nog enkele weken zijn bijna vol, dus gaarne spoed met Uw aanmelding!

L. SIESLING.

Hulde aan Hoogeveen

Deze kleine pionierafdeling in onze N.B.J.B. geeft ons het beschamende voorbeeld door met 9 jongelui naar de Nationale Jeugdconferentie te Almelo te trekken!

Dat dit U iets te zeggen mag hebben!

Zendeling in aantocht

In Veckeposten, het wekelijks orgaan der Zweedse Baptisten, nummer van 1 Mei j.l. lezen we:

„Naar Holland reist een dezer dagen de Voorganger van de Pinkstergemeente te Enköping om zich te orienteren. Daarna is hij van plan zending te gaan drijven in dat land."

H. PLEVIER.

P.S. Men probere bij een eventuele ontmoeting met deze Voorganger tot een vruchtbaar gesprek te komen.

E.R.

Boekbespreking

QUELLEN ZUR GESCHICHTE DER TäUFER IN DER SCHWEIZ. Bd. I. Uitgave S. Hirzel Verlag, Zurich. Bladz. 438. Prijs f 36.—. In Nederland verkrijgbaar bij de Firma Gerretsen, Spui 163, 's-Gravenhage.

Dit pas verschenen werk van Twee Zwitserse geschiedkundigen: Leonhard van Muzalt, hoogleraar in de geschiedenis aan de Universitëit te Zürich, en Walter Schmid, leraar in de geschiedenis te Zürich, geeft ons een kijk op het ontstaan van de doperse beweging in Zwitserland en op de strijd van de eerste dopers voor hun overtuiging.

In deze eerste band zijn de akten, die op het Zwitserse doperdom betrekking hebben, van de jaren tussen 1525—1536 in chronologische volgorde weergegeven, terwijl we aan het begin brieven van Conrad Grebel aan Vadianus in het Latijn vinden (v. 1523—1525), die voor het recht begrip van de geschiedenis van belang zijn.

Het grondthema van dit boek is duidelijk: Hoe eenvoudige mensen door het persoonlijk lezen van de Bijbel tot de overtuiging kwamen, dat de kinderdoop eigenlijk een bedenksel van mensen is, en de doop der gelovigen door God gewild. Immers Jezus zegt zelf: Wie gelooft zal hebben en gedoopt zal zijn zal behouden worden.

Dus het geloof gaat aan de doop vooraf. En in het boek der Handelingen, waarin de geschiedenis der eerste Christelijke gemeente staat, vinden wij nergens de kinderdoop.

Dat dit geen theorie voor hen was, maar harde werkelijkheid, blijkt door heel dit boek.

Zij traden op te midden van een vijandige wereld en zochten daar in woord en daad hun Christen-zijn te verwezenlijken. Zij hadden hun bijeenkomsten in huizen, in schuren, op het veld. Doch de Overheid ging hun gangen na en beschouwde hen als een staatsgevaarlijke secte.

Talrijk zijn ook de verhoren van de Dopers, die wij in dit boek tegen komen. Hierin treft ons steeds weer hun standvastigheid, en de overtuiging, dat het een heilige zaak was waarvoor zij streden.

De hervorming van Zwingli was te veel aan de buitenkant gebleven.

De Dopers, of Wederdopers, zoals ze in dit werk genoemd waren de schaapkens van Christus, die de ere Gods zochten, die aan de lijve gevoelden, wat het betekend, van de wereld gehaat te worden. Door de „Christelijke Overheid" werden zij om der wille van het geloof in de gevangenis geworpen, doch in de gevangenis blijkt hun eenvoud en diepte van geloof. Zij waren gevangen, doch tegelijkertijd vrij in Christus.

Wie Christus volgt moet lijden. De leidslieden Felix Munz en Jürg Blaurick hebben dit zeker aan de lijve gevoeld.

Immers zij moesten om de evangelische waarheid de verdrinkingsdood sterven. Ontroerend is het getuigenis van Felix Munz in de brief aan zijn medebroeders geschreven aan het eind van zijn gevangenschap, toen hij reeds met het doodsoordeel rekening moest houden, op blz. 219 waarin we onder meer lezen: „De liefde door Christus tot God zal alleen bestaan maar niet het schelden en dreigen. Niet anders dan de liefde is het, waaraan God welgevallen heeft; wie de liefde niet bewijzen kan, vindt bij God geen plaats, de zuivere liefde van Christus zal hier de vijand verdrijven: wie een mede erfgenaam van Christus wil zijn wordt voorgeschreven, dat hij barmhartig moet zijn zoals de hemelse Vader barmhartig is!

Van het geloof, de strijd en het lijden van de eerste Dopers in Zwitserland, kunnen we in dit waardevolle werk van ± 400 bladzijden kennis nemen. In deze authentieke, naar de grondtekst bewerkte akten treedt deze geschiedenis van de eerste 10 jaren in haar naakte waarheid voor het voetlicht. De voetnoten onder aan de pagina's duiden de tekstvarianten aan; verklaren verschillende woorden van het Zwitsers dialect en motiveren de dateringen. Een alphabetisch geordende index van persoons- en plaatsnamen achteraan vergemakkelijkt het overzicht.

Voor voorstanders van de doop der gelovigen in de eerste plaats, maar ook voor andere belangstellenden een werk zeer de moeite waard, gelezen te worden.

G. PRINSEN—GEERLIGS.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Mattheus

GELIJK EEN ZUURDESEM. Matth. 13 : 33.

De vraag, welke betekenis aan het beeld van het zuurdesem moet worden toegekend, heeft de uitlegging van deze gelijkenis altijd sterk beinvloed. Sommigen zagen in dat zuurdesem een beeld van de gunstige invloed, die het Koninkrijk Gods op het mensen- en wereldleven uitoefent, en anderen die meenden dat zuurdesem altijd beeld van het kwade was, kwamen tot een geheel andere opvatting van de strekking van deze gelijkenis. — Nu is gebleken dat in het spraakgebruik dier dagen en dier omgeving, zuurdesem een neutraal beeld was, d.w.z. gebruikt werd voor invloed zonder meer, onverschillig of het een invloed ten goede of ten kwade was. — Hoe het in elk bizonder geval bedoeld is moet uit het kleinere of grotere verband worden afgeleid, waarin het voorkomt. Het is te verstaan als drang, drift, begeerte, ingeslopen werking.

Leestafel

De UITGEVERIJ JAN KEULEN TE DELFT zond ons de volgende geschriftjes, waarop wij hieronder de aandacht vestigen:

1 HET GETUIGENIS, dit is een goed oriënterend boekje van Dr J. Verkuil te Djakarta. Dit Getuigenis laten de Kerken in Indonesie horen temidden van de Stromingen van deze tijd. Het bespreekt vooral de Islam in zijn vernieuwde betekenis voor het Indonesische volksleven en de verzwaarde taak van de Christenheid daartegenover. Niet debateren en polemiseren, maar getuigen tot de zondaar in Moh. gewaad van het heil in Christus. 56 bladz. Prijs f 0.85.

2 MORMOONSE MISLEIDING door Dr H. Mulder. Een geschriftje van 40 bladz. Te weinig beschrijvend. Te veel polemiek. Neemt de bestreden secte niet serieus genoeg. Prijs f 1.—.

3 GETUIGEN VAN JEHOVA, door Ds H. J. Spier. 48 bladz. Prijs f 1.25, 4de druk. We waarderen elk pogen om de mensen op de hoogte te brengen van het onjuiste en verkeerde van de leer van deze Jehova-getuigen, maar geloven dat zij, die door de Jehova-getuigen geboeid worden, door zulk een bestrijding niet genezen zullen worden. Het lijkt mij nuttiger hen te zien en toe te spreken als dwalende zielen dan als ketters. De verarming, die het Evangelie in hun „Boodschap" onderging moest, dunkt ons, vooral duidelijk in het licht gesteld worden.

L.

Correspondentie

A. Br. te Sn. Vriendelijk dank voor Uw opmerkingen betreffende historische data genoemd in ons boekje „Grote Trekken", in het bizonder wat het boek Daniël betreft. De gegevens, die uit de ongewijde geschiedenis ter beschikking gekomen zijn, roepen tal van vragen op bij namen en feiten, in het boek Daniël vermeld. — We hebben ons gehouden aan de traditionele opvatting dienaangaande en dat leek ons in een boekje als de „Grote Trekken", gezien de bedoeling, die dat geschriftje heeft, de meest aanbevelenswaardige weg. — Onjuistheden, waaraan wij schuldig staan, verbetere de gebruiker. Wat in de Bijbel zelf duister is, late hij voor de kinderen in het duister. — Men moet zich echter wel in acht nemen voor een uitlegging, waarbij Daniël een „legendarische figuur" zou worden.

L.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3107
VRIJDAG 30 MEI 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Ik zie, ik zie, wat gij niet ziet....

„Doch nu zien wij nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn...."

Hebr. 2 : 8.

Dat de ene mens meer ziet dan de andere, dat is ongetwijfeld een feit. Alle dagen weer constateert men het.

Als ik retour kom van een bruiloft, weet ik doorgaans nauwelijks, hoe de bruid er uit zag; mijn vrouw echter zou het u haarfijn kunnen vertellen.

Wanneer twee mensen een fietstocht door de natuur maken, ziet de een misschien een bosviooltje tussen het groen, de ander heeft alleen maar oog voor het grote geheel. En zo maar voort.

Wij zien nog niet

De schrijver van de Hebreënbrief heeft te doen met mensen, die ook niet goed kunnen zien.

Ze hebben zich gegeven voor de zaak van Koning Jezus; het heeft hun nogal wat gekost, maar goed, de zaak was het waard, en heel gauw zou wel blijken dat ze het bij het juiste eind gehad hadden. Hij zou terugkomen en Zijn koninkrijk zou alle andere koninkrijken overvleugelen. Het valt echter tegen, en het wachten valt lang. Hun tegenstanders lachen en vertellen hun, dat ze er in gevlogen zijn en verstandig doen, er nu maar mee uit te scheien voor het te laat is.

Waar blijft immers Zijn Heerschappij? Wie luistert er naar Hem? Storen de groten der aarde zich aan Zijn woorden? Nog niets is aan Hem onderworpen!

Inderdaad! — zegt de schrijver — U hebt gelijk. Wij zien nòg niet dat aan Hem alle dingen onderworpen zijn. We merken het allemaal alle dagen weer.

Maar toch zien we wat

Want, we zien Jezus, met eer en heerlijkheid gekroond!

Wonderlijke tegenstrijdigheid, vindt U niet?

Niets van Zijn Koningsmacht bespeuren, en Hem toch zien, met eer en heerlijkheid gekroond.

Hier hebt U nu weer dat vreemde verschijnsel, dat de een meer ziet dan de ander.

Wat ziet een onwederomgeboren mens van het Koninkrijk Gods? Wie het nieuwe leven niet bezit, die kan dat Koninkrijk niet zien, zegt Jezus. Maar de mens die „van boven af" geboren is, die ziet, met de ogen des geloofs, Jezus als de Koning, die alles in Zijn handen houdt, omdat God-de-Vader Hem alle macht gegeven heeft in de Hemel en op aarde.

Wij ZIEN nog niet....maar wij z i e n....

Tweemaal „zien", vlak achter elkaar, maar in betekenis lopen deze beide gelijke woordjes uiteen.

De Griekse grondtekst heeft er dan ook twee *verschillende* woordjes voor. Het eerste „zien" betekent meer in het bijzonder een *zien met de zintuigen.* Het tweede „zien" duidt meer aan een *zien met de organen van de ziel.* Zo ziet een zakenman soms winst in een transactie, waar een leek niets in ziet, en op grond van deze visie geeft hij misschien eerst handenvol geld uit (en wordt door anderen voor stom uitgescholden) om het later dubbel en dwars weer terug te winnen.

Volgens plan

Zo ziet een kind van God evengoed als ieder ander de nood, de naderende chaos, de vijandschap tegen God, de ontkerstening. Hij ziet de vernietigende werking van de dood, de ontbindende krachten die de wereld naar de ondergang drijven.

Maar hij weet dit, dat „al deze dingen zo mòeten geschieden" en dat achter deze afbraak een Goddelijk bouwplan staat, ja dat zelfs midden in de afbraak God aan het bouwen is!

Wij zien Jezus.

Een *zaaiende* Jezus die het zaad uitstrooit van het Koninkrijk.

Een *hoedende* Jezus, die als Goede Herder Zijn schapen bij elkaar houdt.

Maar ook een *gekroonde* Jezus, die plaats bereid, voor ons bidt, en alle draden van het spel in handen heeft.

Dit zien heeft te maken met de *Heilige Geest.*

De Gemeente van Pinksteren was een Gemeente met een vèr-ziende blik.

En omdat ze zo vèr en zo diep konden zien, profeteerden ze. Profeteren is zeggen wat men ziet, als men het voorrecht heeft, een ogenblik met Gods ogen wereld en leven te bekijken.

De Gemeente die trouw blijft aan *Pinksteren,* zal ook vandaag Jezus kunnen zien, gekroond met eer en heerlijkheid.

En uit deze visie zal hij kunnen leven en handelen, en voor velen tot een zegen zijn.

Ziet U ook, wat de schrijver der Hebreënbrief zag?

Wf.

Losse Schakels

De devaluatie der gemeente Wij Baptisten zijn gemeente-christenen. We begeren en proberen de Nieuw-Testamentische gemeente-gedachte te verwerkelijken. We willen een gemeenschap opbouwen, die beantwoordt aan het doel van Christus' komst op aarde. Deze gemeenschap draagt een geheel eigen karakter, heeft een aparte oorsprong en bestemming. Ze omvat alle volken, alle rangen en klassen, heeft geen betrekking op leeftijd. Ze is een geheel enige organisatie. Ze staat boven de volks- en staatsgemeenschap. Ze kan geen Staats-kerk zijn noch volkskerk. Ze is geloofsgemeenschap: het raakpunt van hemel en aarde, verschijnsel van buitenwereldlijk leven in tijd-wereldlijk bestaan.

Deze gemeenschap mag niet gebracht worden op het plan van de vereniging die berust op menselijke afspraak en overeenkomst; op een eigenmachtig aanvaarden van elkander. Ze is een „gegeven"; ze moet a a n v a a r d worden, en wie er bij hoort moet e r k e n d worden. De mens met zijn voorkeur is hierbij uitgeschakeld. Hij mag deze gemeenschap niet verlaten en van haar niet worden uitgestoten wanneer hij er krachtens goddelijke bestemming bij hoort.

In deze gemeente moet g e l o o f d worden. Ze is er wel, maar naar datgene wat ze in haar wezen is, niet ervaarbaar. Ze is kenbaar en ervaarbaar als vergadering van mensen, die bepaalde dingen belijden, maar wier leven een weefsel is van hemelse en aardse draden en soms meer aardse en hemelse. Evenmin als men het christen-zijn kan „constateren", wijl de christen een nieuwe schepping is, volmaakt, heilig, verheerlijkt en dit nieuw-zijn, dit volmaakt, heilig en verheerlijkt zijn, niet behoort tot de voor ons waarneembare dingen. De christen wordt g e l o o f d. Ik *geloof* dat ik — een christen ben; d.w.z. volmaakt, heilig en verheerlijkt. Ik neem en belijd mij als zodanig omdat GOD het zegt. En evenzo moet de gemeente geloofd worden: geloofd worden dat ze een nieuwe schepping, een hemelse gemeenschap is, Bruid en Vrouw des Lams.

De wereld mist dat geloof omdat ze de Heilige Geest mist; wij kunnen in de gemeente geloven, omdat we Christus kennen en de Heilige Geest bezitten. Wij „zien niet aan wat voor ogen is", maar zien Christus in Zijn aardse leden „zonder gedaante of heerlijkheid" — maar nochtans zien we Hem in deze leden. In de gemeente leeft Christus in vernederde gestalte. Daarom begeert de wereld Hem niet. Ze kent ons niet als kinderen Gods omdat we niet als zodanig openbaar, kenbaar zijn, evenmin als zij Jezus Gods Zoon zag.

Synode en Unie Onze vaderen hebben niet van een synode gesproken toen ze samen kwamen om zich als *Baptistengemeenten (of: gemeenten van gedoopte christenen)* te verenigen. Ze zagen in een synode het machtsbeginsel belichaamd. Een synode was een „heersende macht. Ze werd gezien als staande boven de plaatselijke gemeenten en daarom afgewezen. Ze wensten geen nationale kerk; geen macht van de gezamenlijke gemeenten boven de plaatselijke gemeenten. Het zwaartepunt moest huns inziens bij de plaatselijke gemeenten blijven liggen. In de Unie zagen zij een hulpmiddel waardoor de arbeid, die door de plaatselijke gemeenten gedaan moest worden, beter kon worden verricht. Ze wilden als plaatselijke gemeenten niet samen vloeien in een landelijke gemeente. Ze wilden hun zelfstandigheid en zelfregering niet laten inperken door de m a c h t, en brengen onder het g e z a g van de Verenigde gemeenten. Adviserend zou het karakter der Algemene Vergadering zijn. Niet wetgevend. Vrijwilligheid zou de signatuur van hun samenleven zijn. Door samen te komen wilden ze elkander voorlichten, vasthouden, sterken, en de kracht van de afzonderlijke gemeenten verhogen voor de uitvoering van haar taak in eigen omgeving en overver. —

De Unie is een samenbundeling van gelijksoortige, schoon onderling verschillende gemeenten: gemeenten, in wezen elkander gelijk, maar in levensvormen en levensuitingen verschillend.

Wie gemeenschap aangaat, gaat verplichtingen aan. Eerst al de verplichting met elkander rekening te houden en elkander te eerbiedigen. Niet één gemeente staat boven de andere gemeente, al kan door haar historie en de haar vormende persoonlijkheden, ene gemeente groter invloed hebben dan anderen.

De gezamenlijke gemeenten staan niet boven de afzonderlijke gemeenten. Ze korten de macht van de plaatselijke gemeenten niet in. Binnen haar eigen grenzen is en blijft elke gemeente autonoom met eigen en volle verantwoordelijkheid voor haar daden tegenover Hem, die de Heer en het Hoofd der gemeenten is. Ze zal voorzichtig haar weg gaan, andere gemeenten gaarne in haar overleg betrekkende, ootmoedig luisterende naar hetgeen de Geest ook door die andere gemeenten zegt, maar blijft tenslotte onverminderd de ganse verantwoordelijkheid voor haar beslissingen zelf dragen.

Tegen-spreken Iemand zei eens dat hij niet naar een kerk ging omdat je de dominee niet mocht tegen spreken. Misschien bedoelde de betrokkene slechts dat hij geen kans kreeg zijn mening ook eens te uiten of vragen te stellen. Nu is een preek een heel apart iets.

Maar zouden we niet b.v. in de namiddagdienst vragen aan de orde kunnen stellen, zoals ze opduiken uit vele Schriftgedeelten en na een behoorlijke inleiding en begrenzing van het onderwerp, in bespreking kunnen geven? — Vreest men verwarring, dan stelle men spelregels vast en riskere overigens ook wat. Men zou een paar broeders en zusters kunnen vragen zich het onderwerp ook goed in te denken opdat er zekerheid zei, dat verschillende beschouwingen gehoord worden. De leider zou aan het slot het resultaat der besprekingen kunnen samenvatten en onderwerpen uit de bespreking naar voren gekomen, voor een volgende samenkomst kunnen vaststellen. Natuurlijk moeten het geen „onderlinge bijeenkomsten" worden, maar samenkomsten van en samensprekingen als mensen, die als zodanig door het Evangelie allen worden „aangesproken".

Het gaat om het contact met de „wereld" te herwinnen en van dezelfde basis uit, schoon met verschillende levensinhoud, met elkander te spreken. — Ongeveer zoiets als Paulus in Athene bedreef.

L.

ZAND en ZAAD

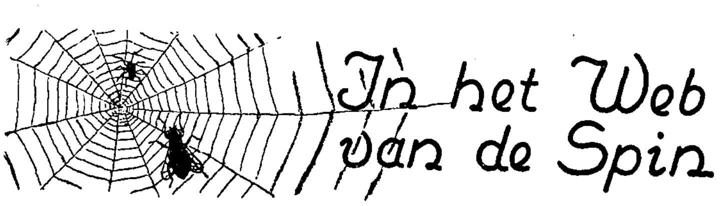
Het was bijna een uur in de nacht toen de diesel het station Enschede binnenreed. Het was druk in de trein geweest door de talloze soldaten, die naar hun legerplaatsen terugkeerden. Met een suf hoofd daalde ik in de diepten van het gebouw af om m'n fiets te zoeken. De koele wind friste me op toen ik huiswaarts koerste. Er waren bijna geen mensen meer bij de weg. Het was stil. Toen hoorde ik wat ik bij mijn weten nooit eerder hoorde. Een vogel zong. In de struiken langs de spoorbaan. Ik fietste nog langzamer en luisterde. Het was geen vinkje, ook geen lijster en evenmin een imiterende spreeuw. Natuurlijk, het was een nachtegaal. Daarom kwam dat woordje nacht in de naam van die vogel voor. Ver klonk het lied en alle mensen sliepen. Maar onbekommerd, of iemand luisterde of niet, wierp de zanger de schoonste klanken de duisternis in. En ik ging verder, opeens denkende aan twee mannen, die omstreeks middernacht, in de binnenste kerker, met een vergeselde rug en de voeten in het blok, Gods lof zongen.

Natuurlijk, er verliep een tijdje tussen die geseling en dat loflied, en daartussen lag ook een tijd van gebed, maar ze zongen dan toch. Ze scholden niet op die duitendieven van Philippi, baden niet om de wraak van God over de rechtsverkrachting van de overheid in die stad, jammerden niet over hun ellendige toestand: ze zongen. En de gevangenen luisterden naar hen. En dat is geen wonder, want dat was zeker een wonder.

Er zijn niet veel vogels, die in de nacht zingen. Overdag kun je ze niet eens uitelkaar houden, zoveel zijn het er. Iedereen op zijne wijs. Ze concerteren in deze dagen, dat het een lieve lust is. Maar als de duisternis valt, verstomt het lied. Maar dan begint die ene, en met wat een geluid.

Er zijn zeker mensen onder ons over wier levens schaduwen vallen. Laten wij niet vragen vanwaar die schaduwen komen. Allen hebben we verdiend eeuwig in de nacht, in de buitenste duisternis te leven. Gij leeft in de zonneschijn en het zal u niet moeilijk vallen bij het aanbreken van elke dag te zingen van de liefde en genade, die elke morgen nieuw is. Gij zijt gezond en leeft niet in onmin met uw familieleden. Gij gaat naar uw werk en komt straks thuis, terwijl de aardappels op tafel staan te dampen. Gij eet en drinkt en slaapt en het valt u niet moeilijk de Heer te danken voor „het vele goede", dat er dagelijks uw deel is. Zo zijn er duizenden en indien uw dank en bede oprecht gemeend zijn, zal de Heer u wel vernemen in het grote koor der lofzangers. Vergeet niet een van Zijn weldadigheden. Het is God, die ze u bewees. Maar daar zijn er, die een nachtelijke weg beschrijden. Zij zijn eenzaam. Zij schijnen altijd in die hoek te zitten waar de slagen vallen. Het klinkt misschien wat overdreven, maar er is waarheid voor hen in de zin: mijn tranen zijn mij tot spijze dag en nacht. Hun huwelijk hinkt en ze kunnen de verbittering nauwelijks buiten de deur van huis en hart houden. Wie zal al de wolken wijzen, die over mensen kunnen drijven, en die tot ware wolkenvelden kunnen worden? Doch wanneer zo iemand zingt van God, getuigt van Zijn trouw, over Zijn liefde lovend spreekt, dan zijt gij het, die stil wordt en denkt aan die vogel, die, als alles zwijgt, een lied aanheft. En wat duizend zangers in het licht niet vermogen, dat kan deze ene: u herinneren aan Hem, Die overwon en overwinning geeft. Er is een diepte in het nachtelijk lied en een schoonheid, die, als de spreeuw deze verstond, voor altijd het zwijgen zou opleggen, aan deze fluierefluiter. Maar laat hem zijn gang gaan, daar boven op dat dak, met zijn bonte veren en geluiden. Doch, als gij kunt luistert naar de zanger in de nacht.

HUIZINGA

Hoe zit het eigenlijk met de **Censuur?**

Een C e n s o r was in het oude Rome een magistraatspersoon, die belast was met het t o e z i c h t op de z e d e n, de belastingen en de openbare werken. Hij zag toe, beoordeelde, en greep — zo nodig — in.

Deze c e n s u u r was onontbeerlijk voor een enigszins dragelijke gang van zaken in het openbare leven. Zonder die leefde men de chaos — zedelijk, sociaal en economisch — tegemoet.

Kerkelijke Censuur

Ditzelfde woord nu is ook terechtgekomen in het woordenboek van de Kerk. In bepaalde gevallen censureert zij haar leden, stelt ze onder *speciaal toezicht* van de Kerkeraad, en probeert op deze wijze in te werken op een verkeerde gang van zaken in het geestelijk leven van de gecensureerde. Censuur is een onderdeel van de kerkelijke t u c h t. De Kerk kan haar leden, wanneer ze zich op het verkeerde pad begeven, op allerlei wijze tuchtigen. Zij kan dat doen door vermaning, door openbare prediking tegen een bepaalde massale zonde-uiting, door ontzegging van het Avondmaal, door onthouding van stemrecht, en ten slotte door uitsluiting van de gemeenschap.

In het kader van deze tuchtoefening is pas sprake van censuur, wanneer het om zeer bewust genomen maatregelen van onder-toezicht-stellen gaat.

Wat beoogt de censuur?

In de regel wordt de censuur alleen dan toegepast, wanneer sprake is van vrij of zeer ernstige misdragingen op het terrein van leer of leven, en kerk of maatschappij, of beide, er door worden aangetast.

Zij beoogt een bepaalde handeling, gedragswijze, of uitspraak, openlijk als zondig te erkennen, en door ondertoezicht-stelling zolang en zodanig te bestrijden, tot volmondige schuldbelijdenis van de betrokkene volgt, òf (en ook dat komt maar al te dikwijls voor) er een dergelijke klaarblijkelijke verharding geconstateerd moet worden, dat tot ernstiger maatregelen moet worden overgegaan.

Wie het hiermede eens is, heeft daarmee gezegd dat de censuur steeds dan moet worden opgeheven, wanneer de betrokkene tot inzicht van zijn verkeerde daad of houding gekomen is en door *schuldbelijdenis* dit inzicht

op de gewenste plaats en wijze kenbaar heeft gemaakt. Deze schuldbelijdenis heft de taak van de Kerkeraad, om het bewuste gedrag der betrokkene als ontoelaatbaar te laken, op, daar betrokkene zelf door die schuldbelijdenis deze taak heeft overgenomen.

Maar de censuur beoogt meer dan alleen maar dat.

Zij beoogt èn de betrokkene èn de gemeenschap temidden waarvan hij verkeert, te redden en te bewaren.

Zij beoogt de afgedwaalden, die de verkeerde koers uitzeilen, weer terecht te brengen.

Degenen, aan wie het uitoefenen van dat speciale toezicht is opgedragen, mogen wel zeer veel in zich hebben van de Goede Herder, die Zijn leven stelde voor de schapen, en die niet aarzelde, bij nacht en ontij eigen veiligheid in gevaar te brengen voor de veiligstelling van het afgeweken schaap.

Nog al te veel wordt de censuur gezien als maatregel ter vergelding.

De uitoefening van de censuur vraagt grote inspanning, diep-menselijk begrip, meer dan gewone liefde, náást een heldere kijk op en een duidelijke erkenning van de betreffende misdraging als z o n d e.

Waar zo de gecensureerde benaderd wordt, zal in heel veel gevallen het juiste contact komen, en een algeheel geestelijk herstel volgen.

Laten zij, wie deze taak is toevertrouwd, nooit vergeten hoe licht ook zijzelf in gelijke, of andere zonden vervallen. Goed toegepast is de hand van de censor een helpende, reddende hand, ook al schijnt het soms dat hij ons op geweldadige wijze uit een mals wei-tje vandaan wil rukken. Maar dat malse wei-tje is dan doorgaans vlak naast een diep ravijn!

Avondmaal

Maar al te vaak wordt het Avondmaal als tuchtmiddel gebruikt en als zodanig, door ontzegging, ingeschakeld bij een veel te lang doorgevoerde censuur.

Als de verloren zoon, na maandenlange zwerftocht in het verre land, verslonsd, verlept, uitgehongerd en berouwvol thuiskomt, is het eerste wat zijn Vader doet een MAALTIJD aanrichten! Er komt feest, feest van de terugkeer, feest van schuldvergeving.

Mogen wij, die slechts dienaren, bedieners, maandenlang het avondmaal, het feestmaal van de schuldvergeving en de gemeenschap met Christus, weigeren aan hen die geestelijk uitgehongerd, begerig en schuldbelijdend, terugkeren van de verkeerde weg? Hartgrondig zeg ik: Neen!!!

Wat zou het fijn zijn als wij, wat minder farizeïstisch als de oudste zoon uit de genoemde gelijkenis, samen de weergekeerde broeder omringden met schone kleren, warme blikken, een nieuwe vriendschap, en aan kwamen dragen met het brood en de wijn uit de provisiekast van de Hemel.

Zullen we ooit zover komen?

Wf.

Lees Mattheus Ev. 28 : 19!
En daarom de Uniezendingszondag
van 8 Juni

Brieven van hedendaagse Apostelen en Ambassadeurs

Onze zendelinge zr G. Reiling schrijft ons het volgende:

De Paasdagen zijn al weer achter de rug en wij hebben goede dagen gehad.

Het plan was dat we Vrijdagmorgen naar Bokuma zouden gaan, maar de regen stond het ons niet toe. Wij, dat is het zendingsechtpaar Thomas en mijn persoon. Van hen ging het plan uit en zij nodigden mij uit om met hen mee te gaan. Zij zijn hier nog maar vijf maanden en daarom zijn zij de taal nog niet voldoende machtig om het alleen te kunnen doen.

Het plan was om een 20 K.M. de rivier af te zakken en in een huis voor reizigers een paar nachten te blijven en vandaar uit op enkele plaatsen het Evangelie te verkondigen. Een Evangelie kruistocht dus.

Het was echter niet nodig geweest om in bovengenoemd huis te logeren, want Tula bood ons kamers aan in zijn huis.

Natuurlijk vraagt u wie Tula is. Jaren geleden werkte Tula in de drukkerij hier. Hij werd vertrouwd door de zendelingen met wie en voor wie hij werkte. Ook in het gemeentewerk nam hij een vooraanstaande plaats in. In de drukkerij werd echter gestolen en Tula bleek de schuldige te zijn. Daar het tamelijk erg was, moest hij zijn werk verlaten. Het was voor ons allen bepaald een grote teleurstelling.

Toen hij met zijn vrouw en kinderen weer terugkwam in zijn dorp, ging het van kwaad tot erger met hem. Hij begon palmwijn te drinken en was menigmaal beschonken. Alles ging verkeerd met hem. Zo huwde hij o.m. een tweede vrouw.

Tot op een gegeven moment de grote verandering begon. Tula kwam met berouw terug en maakte alles weer goed, voor zo ver hij in staat was alles weer te herstellen.

Een paar K.M. beneden Yakusu is er een eiland in de rivier. Dit eiland is 17 K.M. lang. Op dit eiland is de Belgika rubber- en koffieplantage gevestigd. Verder ook nog te Bokuma. Te Bokuma regelt Tula het werk. Hij heeft bijna 200 arbeiders onder zich. Deze arbeiders wonen daar met hun gezinnen. Sommigen van hen zijn R. Katholiek en voor hen is er een eenvoudige schoolkerk evenals voor de Protestanten. De Protestanten hebben hier een onderwijzer-Evangelist. Tula zelf werkt hard mee. Hij is de leider van het werk op drie plaatsen van dit eiland waar we schoolkerken hebben. Eveneens heeft hij de leiding in een paar andere dorpen.

Tula woont met zijn gezin in een huis, dat eigenlijk voor een blanke familie gebouwd werd. In dit huis kregen we een paar kamers. Mijn kampbed was spoedig in elkaar gezet. Er was een kookgelegenheid en een kamer waar wij onze maaltijden konden nuttigen.

Tula bezit ook een radiotoestel. Op een avond gelukte het hem om een Hollandse zender op te vangen en ik luisterde even naar de nieuwsberichten. Iemand, die er een radiotoestel op na weet te houden, moet wel over een goed inkomen beschikken.

En als zo'n persoon daadwerkelijk christen is, kan hij ook velen helpen om de rechte weg te doen vinden.

Tula regelde alles voor ons. We hadden vier samenkomsten te Bokuma en drie op andere plaatsen. Te Bokuma was het gebouw iedere avond vol en op Zondagmorgen stonden velen buiten het gebouw mee te luisteren. Tijdens de eerste samenkomsten was ik de enige spreekster. Doch later kwamen zendeling Thomas en zijn vrouw ook aan het woord.

Daar was veel aandacht. Iedere keer was de gekruisigde en opgestane Heiland onderwerp der prediking

Dank zij de krachtdadige hulp van Tula waren deze bijeenkomsten mogelijk geworden. Ook was het een goed en bemoedigend begin voor het jonge zendingsechtpaar.

Zij zullen tegen de vacantie in Juli de taal wel beter kunnen beheersen, zodat zij alleen bijeenkomsten zullen kunnen leiden. Dan hopen zij weer op reis te gaan en vele plaatsen te bezoeken.

Maandagmorgen gingen we al heel vroeg de terugreis aanvaarden om nog een paar plaatsen op het eiland te kunnen bezoeken. De eerste plaats was Tabora. Dat was helemaal beneden het eiland. Later bood iemand aan om ons naar Post Centraal te brengen.

Te Tabora was de schoolkerk weer geheel gevuld en opnieuw mochten we spreken over Jezus' dood en opstanding. Ook hier was er veel aandacht.

Met een jeep werden we naar Post Centraal gebracht. Juist voordat we weggingen, begon het te regenen. Een open jeep, tegen wind in en een tropische regen. Het was meer dan erg!

Doornat kwamen wij op de plaats van bestemming aan. We konden zo niet naar de schoolkerk gaan. Bovendien regende het ook nog hard.

Vriendelijke blanken zorgden echter goed voor ons en drongen er op aan, dat we zouden blijven eten. Er werd heel laat gegeten en toen nog koffie gedronken.

Intussen was het weer beter geworden en de mensen verwachten ons toch nog in de schoolkerk. Na een korte dienst gingen we weer verder.

Thans per kano in de richting van Yakusu. Het water van de rivier stond hoog en de stroom was sterk. Toen het helemaal donker was, waren we op onze plaats van bestemming.

Doch we hadden toch een goede reis gehad en verschillende keren de blijde boodschap mogen doorgeven aan aandachtige toehoorders. Konden we zulke reizen maar vaker doen!

De familie Thomas zijn alle dagen in de school en doordat iemand anders aanbood om voor Thomas op Zaterdagmorgen de school waar te nemen werd het hem mogelijk gemaakt om te gaan. Mijn eigen werk werd ook door een van de collega's gedaan. Doch thans is Dorothy Sadler er bij gekomen, zodat het nu zo moeilijk niet meer is voor een der onzen om een paar dagen weg te gaan.

Ondertussen gaat het eigenlijke werk te Yakusu rustig verder. We hebben nu 48 meisjes waarvan er 8 in het ziekenhuis werken. We waren blij, dat het opnieuw mogelijk was om ook dit jaar deze meisjes de cursus van het ziekenhuis te laten volgen. 's Morgens voor 6 uur begint het werk daar en dan komen ze tussen 7 en 8 uur weer hier om te eten.

Om 8 uur moeten de andere meisjes naar school. En dus moet het ontbijt voor die tijd gebruikt zijn.

Al de schoolmeisjes hebben dan al een uur tuinwerk of ander werk gedaan. Dan smaakt het bord rijst ook beter.

Tot 12 uur hebben zij school. En dan zijn de dorpsmeisjes er klaar mee, maar de meisjes uit het internaat hebben 's middags weer school of werkzaamheden. De meisjes van het ziekenhuis zijn van 12 tot 2 uur vrij en dan moeten ze weer in het ziekenhuis tot 5 uur zijn of studeren.

Voor onze zieke vrouwen en meisjes is het veel beter om door meisjes verzorgd te worden en voor de meisjes zelf is het goed om veel te leren over ziekten en de verzorging van zieken. En dan vooral niet te vergeten de kennis, die zij opdoen over verloskunde.

We hopen, dat zij op deze manier beter in staat zullen zijn om door woord en daad van Jezus Christus te getuigen, die ook hun Zaligmaker en Heiland is.

Met hartelijke groeten,
G. REILING.

Bovenstaande brief van onze zendelinge geeft ons een goed denkbeeld over het werk, dat er in de Congo door één der onzen gedaan wordt.

Op Zondag 8 Juni, de Uniezendingszondag wordt U de gelegenheid geboden om met Uw gaven dit werk te steunen en de voortgang daarvan te verzekeren.

Zondag 8 Juni, Uniezendingszondag. U doet het Uwe en onze zendelinge doet het hare tot eer en glorie van onze Heer.

Zondag 8 Juni, Uniezendingszondag. Helpt de Zendingscommissie het mogelijk te maken het werk in de Congo uit te breiden.

Zondag 8 Juni, Uniezendingszondag. Versterking voor zr Reiling is in zicht. Laat ook deze tak van arbeid in de Wijngaard des Heren Uw hart en liefde wegdragen.

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

„Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn, deze moet ik ook toebrengen en zij zullen Mijn stem horen en het zal worden één kudde en één herder."

Dat is de leidende gedachte van de Uniezendingszondag van 8 Juni.

De gestadige droppel

holt de steen uit. Maar hollend gaat het niet. Je kunt er wel oud bij worden. Maar ik zal er bij blijven staan, totdat het niet meer druppelt, gelijk reeds eerder beloofd. Ach, het stroomde eerst zo lieflijk, dat guldenbeekje. Maar 't is ontzettend droog geweest de laatste tijd. Kom, niet klagen. Dank aan allen die voor de druppels zorgen. Het wordt gewaardeerd. Vijf gulden van L. te R., die ik niet anders ken als zuster L.... F 10,— van N. N. uit dankbaarheid voor het vele goede en mooie, dat God gaf. Ook dank voor de brief. F 10,— van P. te H., daarmee een belofte vervullend. D. te G. f 20,—, met animo ontvangen. Van werkelijk een N. N. te V. f 10,—. Samen f 55,—. Totaal f 6876,94.

Uitziend naar een buitje, op Nr 503419.

Uw HUIZINGA.

IN MEMORIAM
S. W. VELTMAN

In de ouderdom van 74 jaar en 6 maanden is, na geruime tijd ziek te zijn geweest, op Hemelvaartsdag ten huize bij zijn kinderen te Leeuwarden ontslapen de oprichter van de Baptisten Gemeente Drachten Sjoerd W. Veltman.

Voort gekomen uit de Gemeente Haulerwijk waren wijlen br Veltman en zijn Echtgenote de eerste Baptisten in Drachten.

Uit Evangelisatiesamenkomsten die wijlen br Veltman tezamen met zijn Echtgenote in 1899 begon ontstond in 1914 de Gemeente Drachten als Evangelisatiepost van Haulerwijk waarop op 23 Maart 1923 de Gemeente Drachten als zelfstandige werd gestitueerd waarbij o.a. wijlen br Veltman door Ds Hekhuis van Muntendam werd bevestigd als lerend-ouderling.

Op zijn eigen wijze, met een inslag zoals men die kent bij het Leger des Heils, gefundeerd op onze Baptisten beginselen is wijlen br Veltman tot 1948 een bezielend voorganger geweest van de Gemeente Drachten, een tijd waarop zij met eerbied en waardering voor deze arbeid moet terugdenken.

J.l. Maandag 26 Mei is het stoffelijk overschot onder veel belangstelling op de nieuwe algem. begraafplaats te Drachten aan de schoot der aarde toevertrouwd, waarbij Ds Hekhuis van Muntendam de leiding had.

Dat God in 't bijzonder nabij moge zijn de achtergebleven Echtgenote die leeft in de mist van haar geheugen.

K. L. ONGERSMA.

Wat *anderen* van „Tabitha" zeggen

Vorige week vertelde de besturende zuster U van het werk in het „huis" en het waren in hoofdzaak de vreugden die we beluisterden. Het „huis" kent hiernaast, evenals andere tehuizen voor zieken, ook haar rouwdagen. Gelukkig komen sterfgevallen niet veel voor (vorig jaar 3) maar de dagen waarbij we zo extra bepaald worden aan ons tijdelijk verblijf hier, kent „Tabitha" toch ook.

Voor mij ligt een brief van April '52 waaruit ik U wat ga doorgeven; het is een brief van nabestaanden van een patiente die dit jaar haar laatste dagen doorbracht in „Tabitha".

Na dank gebracht te hebben voor de blijken van deelneming bij het overlijden ontvangen, citeer ik letterlijk:

> „Tevens maak ik gaarne van de gelegenheid gebruik U mijn grote erkentelijkheid te betuigen voor de uitnemende verzorging van mijn moeder in „Tabitha". De liefderijke en zorgvolle verpleging door zuster Daniëls en de andere zusters, is boven alle lof verheven en heeft er stellig toe bijgedragen, het lijden van mijn moeder aanmerkelijk te verminderen. Ook wij, naaste familieleden, hebben gedurende die zorgvolle dagen in „Tabitha" alle mogelijke hartelijkheid en medeleven ondervonden."

Dit is een gedeelte uit één van de vele brieven, die getuigen van dank voor de liefde en zorgvolle verpleging ondervonden in „Tabitha".

Werkt ook gij al mee, een verpleging in „Tabitha" voor ièder mogelijk te maken?

Als men U een „speldje" op mantel- of jasrever bevestigd en de „rammelende bus" voorhoudt geeft U (zonder morren) méérdere keren per jaar een dubbeltje of kwartje.

Geef nu spontaan één maal per jaar Uw kwartje voor ONS „huis"! Maak het ièder (als het nodig is óók U zelf) mogelijk rust en verpleging te ontvangen in „Tabitha"!

Volgende week over: toekomstdromen van „Tabitha".

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES.

Een getuigenis

Bundelleed

Van het gebruik van „Lofzangen en Gebeden" was ik nu niet een voorstander. Toen Ds Van der Werf indertijd met zijn Bundelbuitelingen begon, die tenslotte leidden tot de uitgave van de nieuwe bundel, vroeg ik dan ook om meer getuigenissen van dezulken, die onze oude bundel kenden. Veel getuigenissen zijn er niet afgedrukt. Nogal sprekend, vindt U niet?

In Sneek zongen we met veel genoegen uit de nieuwe bundel van de N.H. Kerk. In Arnhem zong de Gemeente uit „Lofzangen en Gebeden". Ik ben er nooit in thuisgeraakt. Had vaak de grootste moeite met de liederen keuze. Met alle waardering voor de toenmalige samenstellers kon ik me niet begrijpen, hoe men voor zo'n slecht te gebruiken bundel enthousiast kon worden. Overal kleine veranderingen, die door onze organist handig omzeild werden, om de Gemeentezang niet te laten vastlopen. Bekende liederen met onbekende melodieën. Vreselijk!

Dit bundelleed maakte mij tot een tegenstander van een herdruk.

Bundelvreugde

Gelukkig, dat de nieuwe uitgave toch kwam.

Prompt voerden we de nieuwe Lofzangen en Gebeden in en de Arnhemse Gemeente zingt met gróte vreugde — en volgens de regels der muziek! 's Zaterdags is het een lûst een passend lied voor en na de preek te zoeken. Weinig moeite en .... een prachtige liederenrepertoire kan de Gemeente 's Zondags worden aangeboden. Voor onze Gemeenten háált de N.H. Bundel hier niet bij!

Van tegenstander een enthousiast voorstander.

Het zal ieder zo gaan, die met de nieuwe uitgave kennis maakt!

Dank aan de voorstemmers, voorstrijders en samenstellers van deze fijne aanwinst onzer Unie! Geld en moeite zijn rijkelijk beloond!

Arnhem. BROERTJES.

Ingezonden

Wat leert ons de Statistiek?

Uit de statistiek van onze gemeenten, opgenomen in „De Christen" van 15-2-'52, zien we dat het ledental weer is vooruitgegaan. Deze cijfers heb ik eens vergeleken met de gegevens, opgenomen in deel 5 van de 12e Volkstelling, samengesteld door het Centraal Bureau van Statistiek. Hierin staat vermeld dat er 15584 Nederlanders zich als Baptist hebben opgegeven. In deze cijfers zijn waarschijnlijk de huisgenoten begrepen. Ondanks deze wetenschap moeten we constateren dat er nog veel leden (± 4 à 5000) buiten gemeentelijk verband leven hetgeen blijkt uit b.g. bron en wat moge blijken uit de navolgende gegevens: Noord-Oost Polder 398, Texel 26, Bussum 32, Hilversum 43, Dordrecht 23, Leiden 29, Scheemda 40, Hellendoorn 57, Kampen 23, Brummen 17, Ede 33, Winterswijk 23, Zutphen 22, Zeist 25, Velsen 44, Den Bosch 18, Rozendaal 10, Maastricht 24, Veendam 174, Vriezenveen 107 enz.

Een klein gedeelte daarvan zullen wel geregisteerd zijn in een onzer gemeenten doch ik veronderstel het meerendeel niet. Hiermede zijn we op een probleem gestuit dat om een oplossing vraagt. Hier ligt een gemeenschappelijk werkterrein voor onze gemeenten en dat slechts door een goed georganiseerde samenwerking tot oplossing gebracht dient te worden. Alhoewel dit eigenlijk ter comptentie van de A.V., E.C.U. of U.C. behoort, ben ik zo vrij een methode aan de hand te doen. Teneinde dat doel te bereiken zal men ons land moeten verdelen in evenveel districten als er Unie-gemeenten zijn, zodat in ieder district een gemeente gevestigd is. Ieder gemeente is verantwoordelijk voor de in haar district wonende leden. Zij tracht de verspreid wonende leden — wonende in burgerlijke gemeenten — samen te voegen in gemeenschappen en tracht door wekelijkse samenkomsten in huiskamer of locaal de grondslagen te leggen voor nieuwe gemeenten. Bij verhuizing van het ene district naar een andere gaat men als volgt te werk: Gestel dat een lid wonende in Hilversum (district Utrecht) verhuist naar Scheemda (district Winschoten) dan geeft de secretaris van de gemeente Utrecht „ambtshalve" daarvan kennis aan de secretaris van de gemeente Winschoten. L.g. neemt het contact op en brengt dat lid in kennis met de plaatselijke leden en de aldaar reeds gevormde gemeenschap. Door deze methode voorkomt men het spoorloos verdwijnen van onze leden.

Tot dusver was het de gewoonte dat men een lid, verhuizende van een gemeente, naar b.v. Amersfoort, aan zijn lot moest overlaten. Dat kan bij doorvoeren van bovenvermeld systeem niet meer plaatsvinden.

Verwachtende dat bovengenoemd probleem eens een punt van bespreking moge worden, verblijf ik met br.groet,

H. J. HOLLé.

Erasmusweg 632, Den Haag.

Zondag 8 Juni, Uniezendingszondag

Doe van ganser harte mee!

Zondag 8 Juni, Uniezendingszondag

Helpt de U.Z.C.

haar werk voort te kunnen zetten!

Boekbespreking

GEREFORMEERDEN, WAARHEEN? Inleiding tot een gesprek over de koers van het Gereformeerde leven. — Mr. A. Bouwman en Thijs Booy; uitg. J. H. Kok te Kampen. Pr. geb. f 7,90, omvang 287 blz.

Wanneer van een organisch geheel de uitersten ver uiteen liggen, dan mag men zeggen, dat dit geheel iets groots is. Welnu, van dit boekwerk mag men bovenstaand oordeel zonder enige reserve geven. Wie zijn oog onwillekeurig op een bepaalde passage laat vallen kan denken, dat onverzoenlijke malcontenten de Gereformeerde samenleving op de pijnbank hebben uitgestrekt. Bij het verder lezen bemerkt men echter spoedig dat nobele en wijze geesten hun bemoeienissen wijden aan een zieke, die voor hen op de operatietafel ligt. Het lancet wordt soms diep gedreven om de ziektehaarden open te leggen, maar nooit ontbreekt de liefde, die met Gods hulp zou willen helen. De Schrijvers tasten elk terrein van het bonte leven af en stellen in het licht op welke wijze men tot dusver in de Gereformeerde kring positie koos ten opzichte van de problemen van het leven. Ook de gebieden van het persoonlijke leven, waar valse schaamte het gesprek zo licht doet stokken, worden eerlijk aan een onderzoek onderworpen. Maar de Schrijvers doen meer dan tekortkomingen signaleren: ze trachten een weg te tekenen, waarlangs verbetering kan optreden. Of zij daarin geslaagd zijn? Uiteraard leggen zij als Gereformeerden in de methode hunner therapie verband tussen wat in hun kerk reeds als moeilijkheden voorhanden is, en daar kunnen wij ons als buitenstanders geen oordeel aanmatigen. Maar anderzijds mogen we zeggen, dat dat na lezing van dit boek verschillende onder ons ook gangbare uitdrukkingen als menselijkheid, eerlijkheid en openstellen voor Gods Geest meer relief en aspecten krijgen. En dat is onnoemelijk veel waard.

Men kan vragen, wat wij als Baptisten te maken hebben met innerlijke spanningen, die in een andere kerk optreden. Ten eerste gaat onze belangstelling uit naar de ontwikkeling van het hier op gang gebrachte proces, omdat we niet als Kaïn willen zeggen: „Ben ik mijns broeders hoeder?" Het welzijn van onze broeders en zusters is ook onze belangstelling waard. Maar ten tweede hebben wij te bedenken, dat een meewarig hoofdschudden alleen ons niet past. Geen: „Heer, ik dank U, dat ik niet ben als andere mensen en als .... die Gereformeerde!" In alle kerken waar het evangelie gebracht wordt gaat het steeds om de Liefde Gods, die zondaren trekken wil. Maar overal wordt dan ook dezelfde weerstand bij de mens merkbaar, n.l. de drang naar zelfhandhaving. Schorten van vijgebladeren worden altijd

weer opnieuw geweven. Het gevolg is altijd funest. Slechts een deel van ons eigen willen we uitleveren. Ook bij ons treedt de schade naar voren, dat godsdienst maar al te vaak een aangelegenheid blijft van het intellect. De stijlloosheid in ons samenzijn is een symptoom van een verkommerend gevoelsleven. — Maar waarom meer gezegd? Men moet het boek zelf lezen. Het heeft in ontelbare gevallen openbaringswaarde! Bent u het in alle opzichten niet eens met de schrijvers, geen nood, het boek is als inleiding tot een gesprek gedacht.

Ook de uiterlijke verzorging bleek weer bij de firma Kok in vertrouwde handen.

BRANDT.

Correspondentie

Over de besteding van de ruimte die ons blad biedt, heerst nogal eens verschil van opvatting. In buitenlandse organen van Bonden en Unies van Baptistengemeenten vindt men weinig zakelijke mededelingen, d.w.z. mededelingen, de organisatie en het organisatieleven der verenigde gemeenten betreffende. We hebben de indruk dat men ons blad nog al eens diensten wil laten verrichten, die eigenlijk buiten zijn bestemming vallen. Verschillende berichten a.g. activiteiten, die buiten het eigenlijke Unieleven vallen, zouden slechts geplaatst mogen worden onder „Ingezonden", en inzenders van zulke stukken moeten tevreden zijn, als er een plaatsje voor hen overschiet en er mede rekenen, dat ze bescheiden moeten zijn en hun berichten zeer beknopt en zakelijk moeten geven. Is het wel verantwoord, dat mededelingen en berichten slechts de arbeid van een gemeente of een groep van gemeenten betreffende, en soms slechts enkele personen rakende, per „De Christen" Neêrland-kundig worden gemaakt? Heeft men daarvoor niet zijn gemeentelijk maandorgaan of zijn streekblad? En kan men het anders de belanghebbende niet per gestencilde brief of briefkaart laten weten? Door middel van het Unie-orgaan moet o.i. slechts dat verder gegeven worden wat allen raakt en dan vooral dat gene, wat de geestelijke opbouw der gelovigen en der gemeenten betreft. Zo doen de buitenlandse periodieken het en moesten wij zó de bedoeling van De Christen ook niet zien? Wanneer De Christen de lezers zoveel voorzet, dat niet aller belangstelling heeft of daarop afgestemd is, verdwijnt op de duur misschien de belangstelling voor ons blad zelf en men zoekt bevrediging voor zijn geestelijke behoeften in andere periodieken.

In gemeenteberichten moest men, dunkt ons, alles maar weglaten, wat alleen van plaatselijk of persoonlijk belang is. En zouden de beschermheiligen van „Renderloo" niet eens kunnen overleggen of ze niet via één persoon de dingen, die dit buitencentrum aangaan, ter publicatie konden aanbieden?

Wanneer we De Christen lezen kon de vraag wel eens in ons opkomen of zich daarin misschien een saecularisatie weerspiegelt, waarmede onze gemeenten dreigen bekropen te worden. We moeten toezien dat we niet onder „de wet des Geestes des levens in Christus Jezus" wegzakken en in wereldlijke bindingen terecht komen.

We geven deze dingen niet in discussie doch slechts ter overweging.

E.R.

Advertentiën

Heden ontsliep in zijn Heer en Heiland, onze innig geliefde zorgdragende Man, Vader, Behuwd- en Grootvader

Pieter Oldenburg

geliefde echtgenoot van Hike van Eerden,

in de leeftijd van 63 jaar. Na een gelukkige echtvereniging van 44 jaar.

Delfzijl, 27 Mei 1952.
Kerkstraat 13.

H. Oldenburg-van Eerden

Delfzijl:
G. Oldenburg
M. Oldenburg-Pleijzier

a/b „Henderika":
T. Oldenburg
R. Oldenburg-Bos

Amsterdam:
P. Oldenburg Jr
G. Oldenburg-Smook

a/b „Olva":
A. Oldenburg
A. Oldenburg-v. d. Wal

Delfzijl:
A. Timmer-Oldenburg
Tj. Timmer
J. J. Oldenburg
E. Oldenburg-v. d. Wijk
A. Oldenburg

a/b „Bierum":
H. Damhof-Oldenburg
J. Damhof
en kleinkinderen.

De begrafenis heeft Vrijdag plaats gehad.

Heden overleed in de volle verzekerdheid des geloofs onze lieve Vrouw, Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Rinske Gorter

in de ouderdom van 75 jaar.

Sneek, 27 Mei '52.
Looxmagracht 4.

H. de Jong

Harlingen:
W. Slump—de Jong
P. Slump

Sneek:
S. de Jong
C. de Jong—Verhoef
S. de Jong
H. de Jong—van Dijk
en kleinkinderen.

„Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het Evangelie aan de ganse schepping" (N. V.)
Dat is de zin van de Uniezendingszondag van 8 Juni

JAARGANG 69 - Nr. 3108
VRIJDAG 6 JUNI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Toespraak

gehouden voor de leden van de

Algemene Vergadering der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland

op 28 Mei 1952 te Groningen, door Ds F. E. Huizinga, Enschede

Geachte broeders en zusters,

De Heer zei tot Zijn discipelen: Gij zijt het zout der aarde, en ook: Gij zijt het licht der wereld. Het is onze bede dat wij deze woorden heden uit Zijn mond mogen vernemen en dat het ons zij, alsof wij ze hier en nu voor het eerst horen.

Sommigen onder ons zouden misschien graag zien dat bij een gelegenheid als deze eens wat meer nadruk gelegd werd op de waarde van leerstellige betogen, waaraan wij in het algemeen nogal arm zijn. Anderen zouden wellicht een duidelijk woord over het evangelisatiewerk en zijn methoden, die in deze dagen kunnen worden toegepast, prefereren. Enkelen onder ons zullen vrezen dat de hierboven geciteerde woorden ons tot moraliserende beschouwingen zullen drijven. Het komt ons voor, dat het door de Heer gesproken woord alleen mensen geldt, die wortelen in God, wier levensbodem de gemeenschap met God is, gelijk wij die kennen door Zijn openbaringen in de Heilige Schrift en dat derhalve deze mensen de meest evangeliserende invloed zullen uitoefenen, die maar denkbaar is.

De tijden veranderen. De zeer stille wateren hebben in ons weekblad sedert enige jaren ruimte moeten maken voor wegwijzende woorden. De verandering van het hoofd is niet zonder reden geschied. Daarachter ligt een wereld van oorlogen, concentratiekampen, gaskamers, van verwereldlijking van het leven. Het mocht niet zo worden opgevat als zouden voortaan de wateren gemeden worden, maar wel dat het vertoeven bij de genadestroom moet leiden tot een getuigen in de woestijn.

De tijden veranderen. Er was een tijd, door sommigen als een duizendjarig rijk bezien, dat de kerk het ganse leven aller mensen overkoepelde. Er was geen leven, of dat in de gehoorzalen der universiteiten of de gelagkamers der herbergen, op de kermis of in de kunst geleefd werd, dat buiten de muren der alomvattende kerk mocht vallen. Die tijd is reeds lang voorbij. De kerk, zowel letterlijk als figuurlijk, is een eenzame geworden. Schoorstenen en brede heirwegen zijn de symbolen van onze tijd en de kerk is in handen van Monumentenzorg gevallen. In Walcheren leefde men achter de dijk, totdat de bommen deze dijk openrukten en het water de polder binnenstroomde. Toen staken slechts enige hoogten boven de zeespiegel uit. De gedachten van van God vervreemde mensen hebben dijken opengescheurd, uitvindingen zijn als een wilde stroom over de vlakten gebruist en op eenzame hoogten staat een kerk.

Nu is het waar dat in de Schrift nergens gesproken wordt over een, met mensenogen gezien, zeer begerenswaardige positie der gemeente in deze wereld. Integendeel. De Heer der gemeente sprak van geen aardse macht of glorie doch eer van vervolging en kruis, van poorten der hel en van gemeenschappelijk verzet van de staat en een ontaarde kerk tegen de volgelingen van Jezus. Meerdere malen is het daarom in de geschiedenis voorgekomen, dat de gemeente haar weg zag aangeduid met opgerichte tekens van de haat, die de wereld haar toedroeg. In zulke tijden dreigde het grote gevaar dat de gemeente zich zou terugtrekken in de beschermende schelpen van het zwijgen, in alle stilte vergaderend, ver van het aards gewoel. De verzoeking tot een schijnbaar verantwoorde vlucht is groot. Wij menen dat de schaduwen van barre tijden reeds over Gods volk vallen. De ontkerstende wereld die God verloren heeft, raakt meer en meer in de ban der demonen. Langzaam maar zeker tekenen de gebeurtenissen van morgen zich af. Van zelfs wereldse zijde komen kreten van angst over de aanstaande tijden. Filosofen, romanschrijvers en militaire deskundigen zijn de profeten, die niets dan onheil verkondigen. En in de groeiende angst is er niemand, die er aan denkt aan de gemeente des Heren te vragen of er nog enig licht is en hoop. De gemeente is vergeten. Niemand van buiten komt met een bezeten zoon tot de discipelen met de vraag: Kunt gij genezen? En wanneer zulks zou geschieden, zo weten wij niet of de discipelen wel in staat zouden zijn de zieke te helpen. Is dan de gemeente een stoffig verkeersbureau geworden waar nooit meer iemand binnen komt om naar de weg en naar de beste verbinding te informeren? En waar men zich daarom maar op zichzelf terugtrekt en in die eenzaamheid dan zelfs de wil van God meent te mogen zien. Het komt ons voor dat de Heer wat anders zag toen Hij sprak tot de Zijnen: Gij zijt het zout der aarde, het licht der wereld.

Hebben wij dan nog iets te zeggen tot deze wereld, ook al zouden wij niet gehoord worden? Wij moeten hier op een gevaar wijzen, dat ons kan bedreigen; dat van interessant te willen worden. Een geluid te willen

produceren, dat niet in overeenstemming is met onze verschijning. Doch ook die vreemde schijn zouden wij op ons moeten willen laden, indien we konden zeggen: Zo spreekt de Heer!

Welnu, de Heer zegt tot ons: Gij zijt het zout der aarde, het licht der wereld. Dat is een zeer simpel woord en daar schijnt niets wereldschokkends in te zitten. Toch is het in zijn consequenties dieper ingrijpend dan alle reclamemiddelen, waarmee steeds meer opwekkende samenkomsten worden bekend gemaakt.

Tekenend voor de visie des Heren zijn de woorden: aarde en wereld, daarmede tijd en ruimte omsluitend. De aangesprokenen, dat zijn de volgelingen van Jezus Christus, bekleden een positie die geen vorst of filosoof, geen president of demagoog, drijvend op eigen kracht, ooit heeft bezeten of zal bezitten. Dat is geen grootspraak. Het is een werkelijkheid, een revolutionaire werkelijkheid. Zij zijn het zout, het licht. Niet slechts hun boodschap, ofschoon die daaronder ongetwijfeld begrepen is, maar hun zijn, hun zo-zijn, hun aanwezigheid is onmiskenbaar van zoveel kracht en omvang, dat ze slechts vergeleken kunnen worden bij deze twee zaken, waarzonder het leven niet slechts ondenkbaar maar ook onmogelijk is. Zonder de Christenen is deze wereld verloren. De kinderen Gods zijn de kurk, waarop de wereld drijft. Zijn zij er niet, dan breekt de zondvloed los en worden de steden door vuur verteerd.

Het komt ons voor dat deze verantwoordelijke positie, deze spannende positie ons allen niet steeds duidelijk voor ogen staat. Wij zijn het zout. Laten wij nu van ons mogen spreken: Wij zijn het zout, het licht. Iemand schreef eens: Gij zijt niet het suikergoed der aarde, en door zo te schrijven gaf hij waarschijnlijk voor sommigen een duidelijkere uitleg dan met lange betogen is te bereiken. *Wij zijn het zout.* Is daaronder niet het critisch vermogen der zonen Gods te verstaan, die de Geest Gods hebben, die hen wil leiden in alle waarheid? De ganse oceaan van het leven wordt door de boeg van ons schip doorsneden en deelt de wateren naar links en rechts. Van ons wordt verwacht dat wij de zaken en de geesten onderkennen, de tijden doorschouwen, de gebeurtenissen kunnen lezen en dat wij een zelfstandig oordeel zullen kunnen vormen, en wat meer zegt, de gevolgtrekkingen zullen maken.

Terwijl een angstig deel der wereld misschien nog wacht op wat de kerk zal zeggen in de situaties van het huidig bestaan, zwijgt zij en staat daarmee schuldig aan de verwarring, die steeds dieper woelt. Zo wordt zout onzout en waard om buitengeworpen en vertreden te worden. Gelijk wij ook in de historie al hebben gezien. De gemeente des Heren staat onder het gebod van haar Heer dat echter geen gebod kan heten, als zij met Hem verenigd is als de ranken met de wijnstok. Waar die verbinding waarlijk is, zal zij spreken, gelijk de Heer sprak. Zij zal haar stem laten horen waar ongerechtigheid, onbarmhartigheid, bedrog, verkapt of naakt, het woord voeren. Zij heeft een woord voor de wereld. Ook een waarschuwend woord. Reeds werden op onze algemene vergaderingen door sommigen om zulke woorden gevraagd. Wij schrokken daarvan terug, omdat we wisten dat we eerst dan zouden mogen spreken, wanneer alle factoren door ons degelijk waren onderzocht. En bij gebrek aan deskundigen op het terrein van het economische, sociale en politieke leven bleven wij zwijgen en kon de verontrusting onder ons geen doortocht vinden. Wij mogen ons wel afvragen of het juist was daarmee de zaak voor afgedaan te beschouwen. Ook nu zijn er vele zaken in de wereld, die ons op het diepst moeten raken, minder vanwege het gevaar dat ze in zich bergen als vanwege de ontaarding, die ze openbaren en baren. 77.000.000 mensen zijn zonder onderdak. Duizenden Griekse ouders werden de kinderen ontroofd, alsof we in de tijden der slavernij leven. Het: beter kanonnen dan boter heeft een nieuwe editie beleefd als niet tevoren. In de woningen leven twee, drie gezinnen doorelkaar en de herbewapening verslindt de welvaart. Nu belooft het Evangelie wel rechtstreeks geen boter en woningen, maar we hebben het gevoel dat het nog verder afstaat van divisies en atoombommen.

Natuurlijk zijn wij niet klaar met een veroordelend woord. Het eigen leven moet allereerst dat woord zijn, wil het gezegde woord enige kracht hebben.

Wanneer wij onder het zout der aarde het critisch vermogen mogen zien, zo zouden wij onder het andere beeld van het licht het positieve voorbeeld willen vinden. Met protesten is de wereld zeer weinig gebaat. Het is goed de waarheid te laten horen. Op haar volle sterkte komt zij, wanneer de liefde haar uitlegt. En in praktijk brengt. Gij zijt ongetwijfeld in staat met mij van gedachten te wisselen over de uitverkiezing, over de heiliging, over het gebed, over de doop en het avondmaal. Gij zijt wellicht nog beter georienteerd in de problemen, waarmee de wereld worstelt. Maar wij zijn het er samen over eens dat niets luider spreekt dan de daad. Het is goed op het verderf te attenderen, het is méér door de daad de betere weg te bewandelen. De gemeente moet in haar openbaring, krachtens haar wezen, en dus niet krachtens haar voornemens, een uitzonderlijke levensgemeenschap demonstreren. Ziet, hoe lief zij elkander hebben. Ziet, hoe er onder hen geen nood is, of allen delen in die nood en heffen die op. Ziet, hoe daar rijken noch armen zijn, maar zij zijn allen broeders. Ziet, hoe eerlijk ze zijn in de handel. Hoe goed ze zijn voor hun medearbeiders. Hoe zij een strijd beslechten. Hoe zij hun bezittingen in de dienst van hun God stellen. Ziet, welk een geloof in God, welk een liefde tot de naaste en welk een hoop op de toekomst van hun Heer. Is dat alles te idealistisch gezien? Zijn wij dan niet een nieuw geslacht, van boven geboren? Stellen wij alleen maar wat zedelijke eisen, zeer of minder zeer verontrust doende over de „zonden der wereld"? Hebben wij het bewustzijn vreemdelingen en bijwoners te zijn verloren of wellicht waarlijk niet gekend? Herhaaldelijk lezen we in het Nieuwe Testament, dat omstanders ontzet waren, met verbazing vervuld, zowel over de Heer als over Zijn discipelen. Gij moogt mij niet verwijten, dat ik die verbazing bij de „wereld" zou zoeken, doch ik mag toch wel vragen: waar is die wereld, die zich ontzet en verbaast over het volk des Heren heden? Wij zijn waarschijnlijk geen volk, dat verbazing verwekt noch ontzetting oproept en dat vervult sommigen onder ons met zorg over onszelf. Van die zorg hebben wij dikwerf blijk gegeven in ons week-orgaan en wilden dat heden hier doen, staande voor een vergadering, waarin reorganisatie aan de orde gesteld zal worden en vele gemeenten door voorstellen blijk gaven op de een of andere wijze mee te leven in de gemeenschap, die onder ons aanwezig is.

Vele officiele stukken eindigen „met de bede, dat God de Almachtige de besprekingen moge zegenen". Dat God het ons schenke te zien, wie wij zijn door de Zoon en de Heilige Geest, tot verheerlijking van Zijn eeuwige naam en tot heil van Zijn schepselen. De Heer zei tot de Zijnen: Gij zijt het zout der aarde, gij zijt het licht der wereld. Moge dat bewustzijn ons voortdurend sterk vervullen en wij zullen op een niveau samenwerken, dat zowel herinnert aan de berg der verheerlijking als aan de stad, die op een berg liggend, niet verborgen kan blijven.

Losse Schakels

Dansen of Dienen In „Kracht van Omhoog" geeft de Hoofdredacteur antwoord op de vraag: „Is het zonde om aan een christelijke dansclub deel te nemen?" Kort na de bevrijding werd die vraag in onze kringen nogal eens opgeworpen. De Canadezen schenen de danslust er in gebracht te hebben, althans de dansvraag te hebben gewekt. We hebben liever dat de belangstelling zich op andere dingen richt. „Kracht van Omhoog" antwoordt:

Br H. H. te A. vraagt: „Is het zonde om aan een christelijke dansclub deel te nemen?"

We willen twee redenen noemen waarom we geloven, dat het een christen niet past te gaan dansen.

Ten eerste is het dansen, ook al zou dit geschieden in een „christelijke" dansclub, een zinneprikkelend spel, dat reeds door zijn steeds terugkerende beweging en de begeleiding van de sterk rhytmische muziek zeer licht de erotische verlangens opwekt. Indien we behoefte hebben aan lichaamsontspanning, laten we die dan zoeken in gezonde sport of een flinke wandeltocht in de vrije natuur in plaats van op deze wijze.

De tweede reden is dat we geloven dat de tijd, die ons nog rest, zeer kort is. De tijd waarin we leven is te ernstig, dan dat we onze avonden op deze wijze mogen verknoeien. Als we zien hoe groot de nood is om ons heen, hoeveel duizenden nooit het evangelie van Jezus Christus hebben gehoord, laten we dan iedere gelegenheid aangrijpen om hen het evangelie te brengen. Evangelisaties, tractaatverspreiding, Youth for Christ-werk, het schreeuwt alles om goede, bereidwillige helpers. Zouden wij dan onze tijd gaan verknoeien in deze ijdele dingen?

Ik hoorde één dezer dagen van een vader, die in alle eenvoud zijn kinderen in de vreze des Heren had opgevoed. Op een avond zei één van zijn dochters: „Vader, waarom mogen wij nu niet eens gaan dansen?" — „Wel, kind", zeide vader, „je mag gerust vanavond gaan dansen als je dat wilt, maar beloof me, dat je eerst bidt voor je er heen gaat." Het meisje beloofde dit en ging naar de danszaal.

Een uur later kwam ze weer thuis. „En?" vroeg vader. „'t Gaat niet", zei het meisje eerlijk. „Neen, dat wist ik wel", zei vader.

Gelooft u, dat een christen vóór hij naar de danszaal gaat, de Heer een zegen kan vragen over de avond die voor hem ligt? Als u dit niet gelooft, heeft u zelf het antwoord reeds gegeven.

Roomse verdraagzaamheid Godsdienstvrijheid, zoals wij Protestanten die verstaan, is iets, dat zich niet verdraagt met de opvatting, zoals die de Roomse Kerk beheerst. Godsdienstvrijheid voor andersdenkenden betekent voor Rome: houdt je mond dicht en je pen droog. In verschillende landen van Zuid Amerika en Zuid Europa past men die regel toe, maar ook onder onze Zuiderburen ziet men met lede ogen Rome's leer weersprekende opvattingen gepropageerd en bestrijdt die in onfaire wijze. Dienaangaande schrijft men ons:

„1 Mei is in Antwerpen de Bijbeldag gehouden; de negende. Alle Evangelische Christenen komen dan bijeen, uit geheel Vlaanderen. Nagenoeg de hele stad Antwerpen en buitenwijken zijn voorzien van een uitnodiging; ook zijn er affiches aangeplakt op de reclameborden en huizen van Protestanten. De volgende dag zagen we op verschillende van die affiches, vooral in de binnenstad, over de ogen van het meisje op de plaat, met een bijbel in haar hand, een grote zwarte streep geplakt. Er onder stond geschreven „ketters". Men kreeg de indruk, dat er systematisch te werk was gegaan. Ook vonden enkele Protestanten de krantjes in hun bus terug, met grote rode letters teksten er op geschreven, als: „Er zullen dwaalleraren en ketterijen opstaan", en — boven de Bijbel: „zonder licht een gesloten boek"! — Men merkte op dat het een goede reclame voor de zaak des Heeren was, maar tevens zien we er uit hoe donker het nog in Vlaanderen is. Vergeten we ook niet Belgie in onze gebeden dagelijks te gedenken. Het is zéér nodig."

Congo-Nieuws We ontvingen dezer dagen de „Yakusu Notes" over Maart 1952, waarin het jaaroverzicht van de werkzaamheden op dat Zendingsstation over 1952. Yakusu is het oudste en grootste zendingsstation der Engelse Baptisten aan de Congo — we menen de Zendingscentrale van dat gebied. Men heeft er in het vorige jaar met tegenslagen te kampen gehad. Het ledental bedroeg 4.500 terwijl er 371 personen gedoopt werden. Zondagsschoolleerlingen waren er 17.000 terwijl in 500 dorpen het Evangelie werd uitgedragen. In het ziekenhuis werden 57.000 personen opgenomen, aan welke 1.850 operaties werden uitgevoerd. Op de spreekuren verschenen 573.000 personen voor onderzoek en behandeling. In elk opzicht was er enige achteruitgang. De opstellers van het rapport spreken echter van de „beproeving, waarmede de Heer ons gezegend heeft en welke blijken zal onze ziel te sterken in Zijn dienst". Inderdaad: ook tegenspoed kan een goede geleider zijn van 's Heeren zegen. Wordt er op het thuisfront wel genoeg gebeden voor de mannen en vrouwen, die in de eerste gevechtslinie staan?

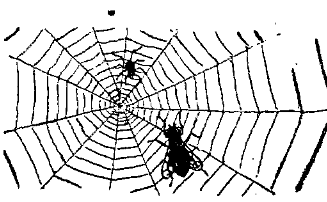
De Tienden Het is goed ook in geldzaken orde en regel te hebben. Een gedeelte van zijn inkomen stelle iedere gelovige, als teken daarvan, dat hij erkent dat al het zijne van de Heer is, ter beschikking van Gods werk. Welk gedeelte is iets, dat hij zelf moet vaststellen. Velen spreken van een tiende gedeelte en denken daarbij aan het feit, dat de Israelieten bij de wet verplicht waren van verschillende inkomsten zulk een deel af te staan aan de tempel. In Maleachi vinden we een sterke opwekking om daarin niet nalatig te zijn. Deze opwekking is tot de Israelieten in de dagen van Maleachi gericht, die zulk een opwekking wel extra nodig schenen te hebben. Sommige kerkgenootschappen hebben de verplichting, Israel in dezen opgelegd, overgenomen en haar leden onder gelijke verplichting gesteld. Zij doen het en het gaat. Waarom ook niet?

Tienden geven? Men mag voor de leden der gemeente het gebod van tienden geven, eens Israel opgelegd, niet afkondigen. Afgezien nog van de vraag of het wel zo helemaal „eerlijk" is en een rechtvaardige verdeling der lasten geeft is er nog iets anders dat er tegen pleit. — Het moet ons opvallen dat in de brieven der Apostelen nooit deze maatstaf voor het geven wordt aangelegd. Niet alleen dat er geen sprake is van een zodanig voorschrift, maar ter motivering wordt er zelfs nooit op gewezen. Paulus schrijft de Korinthische christenen uitvoerig over het geven. Hij ziet graag een flink bedrag uit de Korinthische gemeente bij elkaar komen

voor de heiligen der gemeente te Jeruzalem. Maar méér dan naar hun beurs grijpt hij naar hun hart. Nergens een herinnering aan Israels plicht tienden te geven, maar een wijzen op Gods onuitsprekelijke Gave. Niet plichtsgevoel maar dankbaarheid moet tot offeren dringen. Hij wil een zuivere collecte, een rein offer, dat op het altaar kwam met lachend gelaat en vrolijk gebaar. Hij wil offeraars, die zingend de altaarhoogte betraden: God heeft de blijmoedige, de vrolijke, de lachende gever lief.

Waar de Schrift, die getuigt van de intocht van het Evangelie in een wereld, verwrongen door geldgierigheid, nimmer zinspeelt op het geven van tienden, bij Israel voorschrift, moesten wij dat ook niet als motief ter ondersteuning van de collecten en bijdragen aanroeren. Paulus wijst op wat God voor ons gaf en vermaant ons Gods navolgers te zijn „Hem na te bootsen" als geliefde kinderen. Laten we ons dus niet gaan plaatsen op het plan van pachters, die tienden moeten geven aan hun pachtheer, maar als kinderen tonen dat we God liefhebben en véél geven.

L.

In het Web van de Spin

De Evangelisatie-taak onzer Gemeenten

Over bovenstaand probleem heeft al menige mee-levende, mee-strijdende en mee-lei(ij)dende broeder of zuster zich het hoofd gebroken, en nog wel méér. Hebben we zo'n taak, en kunnen we die, zoals we nu zijn, wel volvoeren? Wat houdt die taak in en wat vraagt het volbrengen van die taak van ons?

De U.C. vroeg aan ondergetekende, dit probleem op de Alg. Vergadering in te willen leiden, en zo kwam er dan weer eens een onheilspellend groot insect in het web van Uw spinnetje. Enfin, we zijn er aan begonnen in de wetenschap dat de Reorganisatieplannen de vergadering wel zodanig bezig zouden houden, dat dáár geen tijd overbleef, zodat ons weekblad wel als podium zou moeten fungeren om de enkele opgekomen gedachten te lozen. Hier volgen ze dan. Misschien zijn er enkelen Uwer die de pen opnemen om schriftelijk te reageren. Mocht U het voor uzelf niet nodig oordelen, omdat U in dezen al volleerd bent, doet U het dan toch maar, om schrijver dezes nader te onderrichten. Hij is n.l. nog slechts aan het zoeken én tasten.

* * *

De OPDRACHT

Nadat Christus zelf een begin gemaakt heeft met de verkondiging van de Blijde Boodschap van Vrede, en aan het Kruis aan Gods eis heeft voldaan, draagt Hij bij Zijn heengaan de taak der Verkondiging van het Evangelie aan Zijn discipelen op. „Gaat dan heen....predikt.... dezelve dopende .... hen lerende onderhouden ...."

De discipelen ontvingen dus een OPDRACHT TOT EVANGELISEREN. Meer nog: Wat Christus hùn gebiedt moeten ze ook ànderen leren *onderhouden*. Ten aanzien van de opdracht tot Evangelisatie betekent dat dus dat ze ànderen het Evangelie moeten verkondigen, en hen moeten zeggen, ***dit Evangelie op hun beurt weer door te geven.*** Het gebod tot Evangelisatie moet *óók* onderhouden, nagekomen worden!

In de brief aan de Efeziërs (vermoedelijk een rondzendbrief aan meerdere Gemeenten) roept Paulus de Gemeenten eveneens tot deze taak op. „Op dan .... de voeten geschoeid met bereidwilligheid voor de Blijde Boodschap van Vrede".

In de brief aan de Korinthiërs wordt de Gemeente genoemd het LICHAAM VAN CHRISTUS. Een Lichaam, dat door Hemzelf, het Hoofd der Gemeente, bestuurd moet worden.

Laten we het een ogenblik zo zien, dat na Christus' Hemelvaart WIJ het werk dat Hij eerst persoonlijk deed met gebruikmaking van *eigen lichaam* (mond, oren, handen, voeten etc., om maar eens heel concreet te zijn), mogen voortzetten. Gebruikte Hij dus eerst Zijn *eigen* lichaam, thans wil Hij de Gemeente, als een ànder, op aarde aanwezig lichaam, gebruiken, om Zijn werk te doen. Wij mogen Zijn „oren" zijn, waardoor Hij opvangt de noodkreten, het hulpgeroep; wij mogen Zijn „voeten" zijn, die Hem dragen naar de plaats waar Hij nodig is; wij mogen Zijn „mond" zijn, waardoor Hij spreekt, en wij mogen Zijn „handen" zijn, die Hij zegenend legt op een schreiend kind of een verkleumde stakker. Zo wil Hij alle gaven van hoofd, hart en hand gebruiken in Zijn dienst.

Ook de benaming „Lichaam van Christus" houdt dus een opdracht, bijna zou ik geschreven hebben: een overdracht in. En het zal pas werkelijk goed zijn met dat „Lichaam van Christus", wanneer het geregeerd wordt door *Zijn* Geest.

De INHOUD

Wat is nu de inhoud van de boodschap, die we te brengen hebben?

Het Evangelie wordt door Paulus meerdere malen het Evangelie-van-de-Vrede genoemd. Het is de Blijde Boodschap, dat God door het Bloed des Kruizes Vrede wil maken met de zondaar en hem wil brengen binnen de grenzen van Zijn Koninkrijk.

Dit Evangelie is niet alleen „jenseitig", zo, dat het ons alleen de *Hemel* beloofd; het is óók „diesseitig" in die zin dat Hij ons *hier* en *nu* nabij wil zijn en gebruiken wil. Het gaat daarin niet slechts om een eenmalig verlossend ingrijpen (bij de bekering), waarbij we bevrijd worden uit het diensthuis van Egypte. Het gaat om oneindig veel meer. Want wat zou er van ons terecht komen, als Christus slechts die éne maal bevrijdend ingreep en ons verder aan eigen lot overliet? Waar zouden de Israëlieten terecht gekomen zijn na hun uittocht uit Egypte, wanneer God hen daarna niet ook geleid en BEWAARD had? Ze zouden zijn omgekomen van honger of dorst. Verslagen door vijanden, of weggerot bij afgodendienst en zedeloosheid. Het Griekse woord voor Zaligmaker betekent niet alleen redder, bevrijder, maar ook behoúder, bewáárder. De Blijde Boodschap dat Jezus de Zaligmaker is, houdt dus in dat Hij is de Bevrijder èn de Behoúder (degene die vàst houdt), de REDDER en de BEWAARDER. Daarom zal een volledige Evangelieverkondiging èn Bekering èn Gemeente, èn Doop èn Avondmaal moeten omvatten.

De START

En zie nu eens, hoe de Discipelen van Jezus hun taak beginnen.

Nadat de opdracht ontvangen is, gaan ze terug naar

de Jeruzalemse bovenzaal, waar ze al zo vaak vergaderd hebben; daar trekken ze zich, met nog enkele anderen, terug uit het rumoer van de grote stad, om te volharden in het gebed en te wachten op wat Christus beloofd had: De Trooster, de Geest, de Kracht.

Wonderlijk, zoals die visserlui hier samen zijn. Het is, alsof een kleine vissersvloot, tot in de puntjes uitgerust met zeilen en netten, hier in de haven van Jeruzalem te wachten ligt om aanstonds uit te varen om mensen te vangen. De zeilen zijn bijgezet, de bemanning is aan boord, het enige wat hun ontbreekt is WIND, die hen voort kan stuwen over de zeeën en oceanen der volkeren. En dáárom bidden ze.

En zie, dan kòmt er Wind, een Heilige Wind, een Geweldige Wind, en ze varen, met vaart, gevaarlijk scheef, maar spannend en kláár wakker.

En wij? Tot een volgende keer, lezer.

Wf.

Een stuk boter

in de brij, heb ik de Friezen wel eens horen zeggen, als ze een meevaller hadden. Ik heb er een heel half pond in zien glijden. Op de Algemene Vergadering en daarom zou ik willen voorstellen zo'n vergadering elke maand te houden. Ofschoon ik mij als heer trachtte te gedragen, herkenden sommigen toch de trekken van een bedelaar in mij en zij gaven mildelijk voor de nieuwe kerk in Enschede.

V. te E. gaf mij nog voor de A.V. een tientje. Maar in Groningen brak de bui los. H. te G. f 10,—; V. d. M. te G. f 20; V. D.—W. te G. f 10,—; B. te G. f 6,—; M. te N.B. f 10,—; N. N. te G. f 10,—; D. te N.P. f 10,—; D. V. te G. f 10,—; b en z K. te G. f 20,—; V. B. te G. f 10,—. Dat is bij elkaar f 126,—. Heerlijk. Alles tezamen f 7002,94.

We zijn weer een kilometerpaaltjevoorbij. Wie zal me helpen verder weg te komen? U weet, vliegen doen we niet meer, niet autorijden, niet brommen, slechts fietsen. Straks lopen? En eindelijk zitten? Ik wacht maar weer af. Inmiddels zeer dankbaar voor dit duwtje.

U allen groetend,
HUIZINGA.
Giro: 503419. Volsparksingel 27.

De Algemene Vergadering

Voor het eerst sedert '49 waren we dan weer in een gemeente. Dinsdag 27 Mei stroomden afgevaardigden en gasten, gewapend met actetassen en handkoffertjes naar de Grunostad om het jaarlijkse Uniefeest te vieren. Zou 't wel een feest worden? Telde niet de agenda twee en twintig dichtbedrukte pagina's en het boekwerk der financien zestien? Wees niet de Uniebegroting een tekort aan van zo'n slordige zesduizend gulden? Lag er niet een uitgebreid reorganisatievoorstel, waarover de meningen varieerden van enthousiast vóór tot fel tegen?

Die Dinsdagavond was daarvan nog niets te bespeuren. De Regelingscommissie was getooid met groen-witte strikjes en een zonnige glimlach. Er was koffie met koek. Er werd voor ons gespeeld en gezongen. Woorden van hartelijk welkom weerklonken. De voorzitter der U.C. antwoordde met hartelijke dank en niemand dacht aan ontwerpen en verslagen. Vlak voor het einde van de begroetingssamenkomst verschijnt in optocht de reorganisatiecommissie en herinnert ons eraan, dat op deze zorgeloze ouverture nog iets anders volgen zal. Dan spoeden Baptisten onder geleide van Baptisten zich naar de gastvrije huizen der Groningers. Morgen gaat het beginnen......

Woensdag 28 Mei, dag van de Unievergadering. Na de rompslomp van presentielijst en stembiljetten zetten de afgevaardigden zich neer voor de slag. Door velen wordt gebeden om een vruchtbare en gezegende vergadering. De voorzitter der U. C. spreekt zijn openingswoord, dat U elders in dit blad kunt lezen. Met grote meerderheid van stemmen vertrouwt vervolgens de vergadering hem de leiding toe en de jaarverslagen komen aan de orde. Enkele op- en aanmerkingen en de handen gaan omhoog om de volijverige secretaris-administrateur en de andere penningmeesters te déchargeren.

Onder de bedrijven door wordt er gestemd over de redactie van ons weekblad. In eerste ronde halen de drie herkiesbaren de meerderheid. Om de vierde zetel wordt nog twee keer gestemd en dan blijkt, dat de afgevaardigden in meerderheid iets willen lezen van de hand van Ds J. Reiling.

De Zangbundelcommissie verschijnt voor het forum en maakt de vergadering deelgenoot van haar vreugden en zorgen. De zorgen overwegen, want de prijs van de tweede bundel der harmonisaties blijkt nogal hoog te liggen en de commissie wil graag een subsidie om de bundel toch voor een redelijke prijs te kunnen verkopen. Drie stemmingen wijzen uit, dat de meerderheid hierachter staat.

Een hoogtepunt is de aanvaarding van een zuster voor de opleiding tot zendelinge en van een broeder voor de opleiding tot voorganger. Ogenschijnlijk een formele kwestie, waarvoor de afgevaardigden graag de hand opsteken, maar in wezen een groot besluit: de roeping, waarmee God hen geroepen heeft tot de Heilige Dienst, wordt bevestigd. De paperassen worden neergelegd en de voorzitter draagt hen, die aanvaard zijn, aan de genade Gods op.

Vier predikanten worden erkend als Unie-predikant en dan laat voorzitter Huizinga ter inleiding van de behandeling van het reorganisatie-ontwerp zingen „waarheen, pelgrims, waarheen gaat gij". Ja, waarheen? De spanning stijgt. Ds Weenink doet de vergadering mededeling van de schaaf- en polijstarbeid, die de commissie aan haar eigen werkstuk heeft verricht en dan begint het gesprek. De grondslag der Unie lokt een dogmatisch debat uit tussen de schakelredacteur en zijn kersvers gekozen opvolger, door Ds Louw glansrijk gewonnen. We zullen er wellicht in ons blad nog eens iets over lezen. De erkende predikanten zien zich hun lidmaatschap-ambtshalve van de Alg. Verg. ontnomen, de leden van de diverse commissies mogen in de toekomst alleen maar adviseren en daarmee is het ontwerp-statuten aanvaard.

Als het huishoudelijk reglement aan de orde komt, zwicht de voorzitter voor de drang van de bezorgden en geeft eerst de financiele structuur der Uniearbeid in bespreking. Moet de Uniearbeid drijven op een hoofdelijke omslag of op vrijwillige bijdragen plus een kleine contributie voor de zakelijke samenhang? Voorstanders van beide opvattingen brengen hun geschut in stelling en het vuur wordt geopend. Even lijkt het alsof de vergadering heilloos in twee partijen is verdeeld. De scheiding loopt door tot in de hoogste gelederen. Ds Weenink verdedigt zijn geesteskind met alle kracht en welsprekendheid, waarover hij beschikt. Klaar en be-

zonnen is het woord van Ds Louw: de Unie moet zijn een gemeenschap van gemeenten; geen financiele verplichtingen mogen een verhindering tot deze gemeenschap zijn. Wat de gemeenten samen doen geschiede op basis van vrijwilligheid. De tegenstanders bestrijden niet de juistheid van dit principe, maar vrezen, dat wij op deze wijze onze bestaande verplichtingen ten opzichte van hen, die in opleiding zijn of voor de rekening der Unie in de arbeid staan niet zullen nakomen. De verdeeldheid is ondertussen slechts schijn. Over en weer wordt wel eens een verwijt gemaakt, maar de zorg voor de arbeid is aan beide zijden het drijvend motief.

Na een uitgebreide discussie spreekt voorzitter Huizinga het „voor dit maal gaat heen" en voor- en tegenstanders begeven zich in broederlijke verbondenheid naar de Weeva voor een gemeenschappelijk diner. 's Avonds verenigen afgevaardigden en gasten met de gemeente Groningen ter viering van het Heilig Avondmaal. Nu handelt de Heer aan ons en schenkt ons in de tekenen van brood en wijn Zijn gemeenschap. De werkers in het Koninkrijk Gods strekken de ledige hand uit. Stilte en vrede dalen in de harten. Rondom de tafel van het Nieuwe Verbond worden wij eerst recht broeders en zusters. Wat zou de gemeente, wat zou de Unie zijn zonder deze tafel?

Donderdag 29 Mei: de discussie wordt hervat, een compromis-voorstel wordt gedaan en afgewezen en na een enkel woord en wederwoord valt de beslissing. Twee en tachtig van de honderd en twintig afgevaardigden spreken zich uit voor de vrijwilligheid, waarmee voldaan wordt aan de vooraf gemaakte afspraak, dat de meerderheid tenminste tweederde zou moeten bedragen. Loyaal verklaren de tegenstemmers, dat zij zich nu bij de meerderheid zullen aansluiten. De voorzitter slaakt een zucht van verlichting en de vergadering vraagt om koffie.

De rest van het reorganisatie-voorstel is kinderspel. Nog even vlamt de discussie op over de werkwijze van de permanente commissies. Het betreffende artikel blijkt sinds verleden jaar wat opgelapt te zijn en vanuit de vergadering worden nog enkele lapjes gepresenteerd, die men er graag aan zag toegevoegd. Het opperhoofd van de reorganisatie schudt energiek zijn manen en zegt: alstublieft geen lapjes meer; laten we het hiermee maar eens proberen. De practijk leert ons vanzelf welke lapjes nodig zijn en dan maken we daaruit te zijner tijd een compleet nieuw pakje. Aldus besloten. De overige artikelen worden om des tijds wille slechts in beginsel aanvaard. De reorganisatiecommissie zal ze tegen de volgende Alg. Vergadering afwerken.

Stembiljetten worden gedistribueerd om drie leden van de U.C. aan te wijzen. Br P. de Boer wordt na een jaar rust opnieuw achter de tafel geroepen, br S. W. Vis van Hengelo doet als nieuweling zijn intrede. Om de derde zetel wordt nog twee keer gestemd en dan wint Ds Jut de race.

Nu duikt de vergadering in de voorstellen der gemeenten. Winschoten wil de erkenning der predikanten leggen in handen van de U.C., maar de vergadering laat zich dit voorrecht niet ontnemen. Alkmaars voorstel om de predikanten eens per maand naar een andere gemeente te laten reizen kan geen enkele voorganger en slechts weinige gemeenten bekoren. Dan komt de woningnood van vele gemeenten ter sprake. Dit is een zaak die allen aangaat en zo voelt de vergadering het ook aan. In Emmen wordt al gegraven, Rotterdam—Zuid krijgt de noodkerk van Delfzijl, dat zelf een groots bouwplan gaat uitvoeren. Utrecht heeft een mooie kerk, maar met een gouden dak. Eindhoven en Enschede zijn zeer gebrekkig gehuisvest. Alkmaar bewoont een bouwvallig zaaltje achteraf. De werken van nu en de plannen voor de toekomst vragen veel geld. Hier kunnen wij alleen schouder aan schouder staande iets bereiken. De vergadering machtigt de Bouwstichting om een fonds op te richten, waarin iedere Baptist wekelijks een bedragje mag storten. U hoort er wel meer van.

Het doopbroekenvoorstel van Emmen haalt geen meerderheid en evenmin het voorstel van Foxhol om de evangelisten na vijf jaren E.C.U.dienst beroepbaar te stellen als predikant. Hoe zit het eigenlijk met onze ambtsgedachte? Wel wordt, zoals Groningen en Ter Apel voorstellen, de gemeenten de wenk gegeven de nieuwe Bijbelvertaling van het Bijbelgenootschap te gaan gebruiken in de diensten en samenkomsten. Met Hengelo wenst de vergadering alle voorgangers te zien schrijven in ons weekblad, waarbij in 't voorbijgaan wordt opgemerkt, dat de vier redacteuren meer overleg moeten plegen, dat er beter papier moest komen, dat minder papier onbedrukt moest worden gelaten en dat er omgezien moet worden naar een meer passende naam. De redactie houde het zich voor gezegd!

Leeuwarden wil de studenten een jaar in de ontnuchterende practijk toe, eer zij herder en leraar der gemeente worden. Maar hoe en wanneer? In de hoogovens of de mijnen meent Heerenveen. Voor de studie zeggen de voorstellers, tijdens de studie, zegt Arnhem. Een besluit wordt er niet genomen, maar de commissie voor de Opleiding noteert het gesprokene als een nuttige wenk.

De Zaaier blijft maandblad! Het voorstel van Nieuw Weerdinge, compleet met begroting, om het blad eens per veertien dgen te laten verschijnen haalt ondanks het gunstige prae-advies van de U.C. en de enthousiaste verdediging van Ds Scholte geen meerderheid.

Dan komt de laatste kluif: de begrotingen! Er is een tekort van meer dan zesduizend gulden en wie zal dat betalen? De Gemeenten of de E.C.U? Of moeten we het kapitaal aanspreken? Is alle arbeid, die onder auspicien van de E.C.U. wordt verricht of door haar wordt gesteund pioniersarbeid? Neen, want ook de subsidiëring van minder sterke gemeenten valt eronder. Moet nu daarop worden bezuinigd? Maar dan wordt vanaf de U.C. tafel er op gewezen, dat het begrootte tekort maar voor een gering deel veroorzaakt wordt door stijging van de E.C.U.-uitgaven; de opleiding vraagt ruim f 4000,- meer dan voorheen, omdat wij thans negen studenten in opleiding hebben! Tenslotte wordt besloten, dat de commissies zo zuinig mogelijk moeten huishouden en dat de gemeente gevraagd zal worden boven de vastgestelde contributie nog een gulden per lid te willen offeren om het tekort te dekken terwijl — naar wij menen — het tekort dat event. blijft, gedekt zal worden uit de Uniekas. (E. R.)

Een eerste stap dus op het pad der vrijwilligheid! Laat het goed zijn, gemeenten!

Daarmee zijn dan de zaken afgedaan. Ds Jansma leest de lange notulen en ze worden goedgekeurd. Vele afge-

De Uniezendingszondag van 8 Juni is niet de bedeldag van de Zendingscommissie, We zeggen alleen: Bedenk dat de ganse wereld Gods akker is.

vaardigden grijpen hun paperassen en verdwijnen ondanks de vermaningen van de voorzitter. Er is immers toch niets meer te besluiten. Er zal nog wel gesproken worden over het voorstel van Groningen om nieuwe wegen te zoeken voor de evangelisatie, maar dat is eigenlijk meer een „geestelijk voorstel"...... Voorzitter Huizinga monstert de deerlijk gedunde gelederen en geeft de zaak in bespreking. Zijn wij nog evangelisten? Wordt onder ons nog de hartstocht gevonden om harten te winnen voor Christus? Moet er niet een opwekking komen? Zo wordt er gesproken, merendeels in mineur. Na twee dagen van zakelijkheid en gewichtigheid doet zo'n slot een beetje triest aan. Waarover hebben wij ons eigenlijk zo druk gemaakt met onze ontwerpen en voorstellen, wanneer wij, komende tot onze opdracht, met de handen in het haar zitten?

Toch kan ik mij niet onttrekken aan de gedachte, dat dit spreken in mineur in laatste instantie ongeestelijk is. Proberen wij niet onszelf en elkaar aan eigen haren omhoog te trekken. Klagen wij niet te veel over onze eigen onmacht? Wij zeggen, dat wij 't niet van onszelf verwachten maar van God. Maar is onze verwachting niet te voorwaardelijk? Wij denken, dat er eerst dit of dat moet gebeuren, eer God onder ons iets kan doen en nu trachten wij krampachtig aan die voorwaarden te voldoen. Maar vergeten wij niet, dat de Heilige Geest, waar wij zo vurig om bidden, de Schepper is, Die wat woest is en ledig herschept tot volheid en nieuwheid? Onze nood is niet, dat wij zo lamlendig zijn, maar dat wij niet onvoorwaardelijk geloven in Hem, Die alle dingen nieuw maakt.

Dit was de 72ste Algemene Vergadering. Het beeld is niet compleet. Wie alle details wil weten, nodige een der afgevaardigden op de koffie. Het was een goede vergadering. Er waren tegenstellingen en er viel wel eens een scherp woord. Maar allen werden gedreven door de liefde tot het werk, waarvoor wij staan. Soms ging het meer om het spel dan om de inzet, maar op de hoogtepunten wist ieder, dat het om de inzet ging. Deze ernst is verblijdend en zij, wier meningen soms zo ver uiteenliepen, zetten straks eensgezind de schouders onder het werk.

J. REILING.

Rectificatie „Renderloo"

In ons vorig bericht is een fout geslopen. Als volgeboekt *Gezinskamp* staat aangegeven *11—26 Juli*. Dit moet zijn van *19—26 Juli*. Voor het tijdvak *12—19 Juli* worden er dus nog inschrijvingen aangenomen betreffende het *Gezinstentenkamp*.

L. S.

Eén Heer, één geloof, één doop

★

Dat kunt U waar helpen maken door de Uniezendingszondag van 8 Juni

---

Leestafel

Een vijftal exemplaren ZOEKLICHT VRAAGBAAK, ieder 16 blz. groot, bevattende vragen en antwoorden over bijbelse onderwerpen, en uitgegeven door „Het Zoeklicht" Driebergen, werden ons gezonden.

Uiteraard nemen vragen, samenhangende met de wederkomst van de Heer, een belangrijke plaats in. De daarin ontwikkelde gedachten lopen parallel met die welke we tegenkomen in andere door br de Heer uitgegeven lectuur hierover. We konden ons met vele antwoorden verenigen en waarderen het uitblijven van een definitief antwoord daar waar menselijkerwijs dat positief woord niet gegeven kon worden. Of alle vragen nu werkelijk vragen zijn betwijfelen we. We denken aan: Is het gebruik van spijs en drank in de eeuwigheid onmogelijk? Elk exemplaar kost f 0,25.

HUIZINGA.

HET ONBREEKBARE WOORD, een boek van 158 blz. geschreven door Dr A. Saphir en uitgegeven door de fa. J. N. Voorhoeve, Den Haag, kost f 3,90, en dat klinkt wel duur, maar er wordt vrij veel geld uitgegeven voor dingen van veel minder waarde. Hier geen wetenschappelijk betoog over de Bijbel, maar een rijk getuigenis van een Israeliet over het Woord, dat slechts één boodschap kent: Jezus Christus, zowel in dat wat wij het Oude Testament noemen als in het Nieuwe. Wij raden hen, die veel geleerde boeken over de Bijbel hebben, aan, dit ook aan te schaffen. Het is verkwikkend en verrijkend een Israeliet over het ene Woord te horen spreken. Het boek is echter populair geschreven en de eenvoudigste kan er bij. Een groot voordeel. Eerlijkheidshalve: het gehele boek hebben we nog niet kunnen lezen, maar wat we lazen was mooi.

HUIZINGA

SANATORIUMPATIENT, door H. D. van Beek geschreven en uitgegeven door „Filippus", het Geref. Traktaatgenootschap, is een boekje van 39 blz., dat f 0,40 kost. Bij aantallen goedkoper. Lees, dominee, dit boekje. Familielid van zo'n patiënt, lees het. En patiënt, lees het! Heel eenvoudig, maar goed en behartigenswaardig. Regelrecht uit de „practijk" van het ziekzijn geschreven. Gezellig gedrukt bij de fa Kok te Kampen.

HUIZINGA.

Wolf Meesters: „DE BIJBEL BEHANDELD VOOR JONGE MENSEN", afl. 17, uitgave J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs compleet in 2 delen geb. f 27,50, per afl. f 1,30.

Over dit werk schreven wij betrekkelijk kortgeleden in dit blad. We kunnen het hartelijk aanbevelen, niet alleen aan *jonge* mensen, voor wie het wel in de eerste plaats bedoeld is, maar eveneens ook aan ouderen, die moeite

JAARGANG 69 - Nr. 3109
VRIJDAG 13 JUNI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

De kopy voor De Christen van Vrijdag 20 JUNI te zenden aan Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90, Utrecht.

Het wegwijzende WOORD

De Heilige Geest, Handgeld en Zegel

In Hem zijt ook gij .... verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die het onderpand is van onze erfenis.

Efeze I : 13, 14.

Ook gij....
Wij horen er ook bij.
Toen we het Evangelie hoorden en in hetzelve als het Woord der Waarheid geloofden, zijn óók wij verzegeld. Deze verzegeling had plaats door de mededeling van de Heilige Geest. Ze moge onder en bij de Doop hebben plaats gehad, maar is niet de Doop zelf. De Doop als waterbad is een teken — een zegel wordt hij in de Heilige Schrift niet genoemd. Hij is een teken van het gestorven en verrezen zijn met Christus; van het w e r k e l ij k met Christus gestorven en opgestaan zijn, getuigt de Heilige Geest. Het teken ziet de mens, die leeft aan deze zijde der schepping; het getuigenis verneemt hij, die deel heeft aan het nog in Christus verborgen leven. Wordt de doop in het geloof ontvangen, dan liggen teken en zegel in elkäar: de gelovige weet, dat hij in de werkelijkheid, die zich in de doop aftekent, is opgenomen. De Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Deze Geest noemt de Apostel onderpand of handgeld van onze erfenis. De mededeling van de Heilige Geest is meer dan getuigenis; zij is begin van verwerkelijking. De Heilige Geest is de eerstelingsgarf; genomen uit de rijpende oogst. De gelovigen ontvangen Hem als handgeld, als bewijs, dat de zaligheid voor hen voorhanden is, dat de volle heilsoogst van Christus' reddingswerk op hen wacht. Handgeld is de Heilige Geest tot op de dag, dat het verworven, het door Christus' bloed vrijgemaakte bezit, gelost zal worden. Wanneer de schepping weggehaald zal zijn van onder het juk der dienstbaarheid uit, zullen de kinderen Gods deze schepping betreden en als hun erfgoed ontvangen.

Deze verzegeling waarborgt dus de verlossing van het lichaam. Het zal ophouden werkplaats van de dood te zijn; het zal niet langer kanaal zijn, waardoor het vergif naar binnen stroomt, instrument van verdriet en pijn. Het zal een verandering ondergaan, waardoor het in de sfeer der onsterfelijkheid wordt opgenomen. De Geest van Hem die Jezus uit de doden heeft opgewekt, zal onze sterfelijke lichamen levend maken met Hem.

Deze verzegeling waarborgt een nieuwe woonplaats. Er zal harmonie zijn tussen bewoner en woonplaats. Van zonde en verderf zal deze aarde gezuiverd worden want ze is de erfenis der heiligen. Hoe dat zijn zal? Geen oog heeft het gezien, geen oor gehoord en in geen hart klom het op. We zullen zijn als degenen die dromen. Ons denken voedt zich met het bestaande; onze

---

Orde van dienst voor de

Radiokerkdienst

van de Baptisten Gemeente te Treebeek
op Zondag 22 Juni 1952, 10 uur v.m.

Voorganger: Ds H. Hornstra.
Organist: de heer A. Niemeijer.
Medewerking van het zangkoor „Sursum Corda" te Treebeek. Dirigent de heer A. Niemeijer.

Zangkoor: Hymne: Alles wat adem heeft, love de Heer (F. Silcher).
Gebed.
Gemeentezang Gezang 15 : 1, 2, 4, 5.
Schriftlezing 1 Tim. 1 : 12—17.
Gemeentezang Gezang 358 : 1, 3, 4, 5.
Zangkoor: God is tegenwoordig (Adr. Kousemaker).
Prediking: Jezus Christus en de wereld (1 Tim. 1: 15).
Zangkoor: Jezus, ga ons voor (Adr. Kousemaker).
Gemeentezang Gezang 17 : 1, 3, 5.
Zegen.

De gezangen zijn uit de bundel „Lofzangen en Gebeden", uitgave 1940.

fantasie (ons hart) teert van de ervaring. Maar God schept iets nieuws.

Nadat.... nadat....
Stations worden genoemd, langs welke de Heer de Zijnen opwaarts leidt.
God liet u horen het Evangelie van uw zaligheid: de Boodschap dat de wereld een Zaligmaker *heeft*. Gij dus ook. Gij hebt het gehoord.
Ook geloofd? G e l o o f t ge dat ge een Zaligmaker h e b t?
Zeg het dan en leg uw leven in Zijn hand.
En God zet er Zijn zegel op.
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrienden,
Naar Zijn vreêverbond, getoond.

L.

Losse Schakels

Intern. Zendingsconf. Van 5 tot 18 Juli zal in dit jaar de Internationale Zendingsconferentie gehouden worden in een kleine stad in West-Duitsland: Willingen. Het thema van deze conferentie zal zijn: De Zendingsroeping van de Chr. Kerk. De fundamenten van het Chr. geloof zullen daar opnieuw in ogenschouw genomen worden, want de theologische ontwikkeling staat niet stil. Voor de behandeling van het thema zijn de volgende lijnen uitgestippeld: 1. De Christelijke zending als theologische noodzaak. 2. De inheemse (nieuwe of jonge) Kerken, haar tegenwoordige kracht en zwakheid als instrument voor wereldomvattende evangliesatie. 3. Plaats en taak van het Zendingsgenootschap in de nieuwe dag. 4. De Christelijke roeping en haar vervulling, gezien in een wereldwijd verband. 5. De methoden van het zendingswerk en de noodzakelijkheid van hun verandering. — Voor deze conferentie wordt de voorbede gevraagd.

Populair Wat is dat? Die vraag is van belang wanneer gezegd wordt dat er populair gepreekt moet worden. Populair is — zegt het woordenboek — wat bij het volk geliefd, en voor het volk verstaanbaar is. Maar hierbij komt direct de vraag op: welk volk? Op wie en wier behoefte moet de prediking zijn afgestemd? Voor wie moet ze verstaanbaar zijn? Er is allerlei „volk" onder het volk. We weten dat de dieven en hun aanhang en omgeving een eigen taal spreken. Behoren de geleerde mensen ook tot het volk? Spreken we dàn populair wanneer we de taal van de achterbuurt gebruiken? Iemand heeft van de Bijbel gezegd, dat hij het meest geleerde en meest populaire boek is. Luther is er in geslaagd de bijbel voor iedere Duitser verstaanbaar te vertalen. De Apostelen verkondigden het Evangelie in de volkstaal. Dat alles is voorbeeldig en moet dus nagevolgd worden. Maar wat is nu de volkstaal? Waar hoor ik die? Op de markt? In de achterbuurt? Is ordinair synoniem met populair? We geloven het niet. Er zijn uitdrukkingen die beschaafde mensen in hun omgang niet gebruiken. Die moeten ook niet op de kansel komen. Dat doet „gewild" aan. Dat leidt meer af dan dat het de kracht der Boodschap doet doorkomen. Vreemde woorden moeten we vermijden althans niet bezigen zonder hun betekenis te verduidelijken, maar niet minder moeten onbeschaafde uitdrukkingen achterwege blijven. We zijn koningskinderen en gezanten van een grote Koning. Dat blijke ook uit onze woordenkeus.

Woord en contact. Bij het spreken zal de woordkeus een andere zijn en moeten zijn dan wanneer men schrijft. Bij het spreken heeft men direct contact. Het gesproken woord wordt ondersteund en verduidelijkt door houding, pauzes en mimiek van de spreker. Daardoor krijgt zijn woord een bepaalde kleur en kracht en wordt de mogelijkheid verkeerd te worden verstaan, weggenomen. Anders is het wanneer het woord gedrukt voor ons staat. Dan missen we de indrukken, die het woord een bepaalde scherpte ontnemen, misverstand voorkomen. Het geschreven woord stelt daarom veel hogere eisen aan ons dan het gesprokene. Het moet precieser, beter overwogen zijn. Zijn werking wordt niet mede bepaald, door de kennis, die de luisterende schare van de spreker heeft, door mimiek en gebaar. In het Chinees moeten er woorden zijn, wier verschillende betekenis alleen bepaald wordt door de toonhoogte waarop ze gesproken worden. Dat feit zegt al genoeg voor het verschil dat men moet maken tussen spreken en schrijven. Steinmeyer, de bekende hoogleeraar aan de Berlijnse Universiteit voor de „ambtelijke" vakken, dus ook voor de predikkunde, gaf nooit een preek in druk gelijk hij haar had uitgesproken. De situatie van de lezer is een andere dan die van de hoorder en dat vraagt een andere woordkeuze. — Maar al kan het gesproken woord wat „losser" zijn dan het geschrevene, ordinair mag het nooit zijn. De aard van de Boodschap, dat we moeten verkondigen, verbiedt dat reeds. Waarom zou beschaafde taal het minder „doen" dan platte taal? En met „platte" taal bedoelen we dan niet dialect of streektaal, maar ordinaire taal.

Hereniging? Vereniging? De Kerken en Gemeenten kijken tegenwoordig naar elkander, d.w.z. ze kijken naar elkander om. Vroeger stonden ze veelal met de rug naar elkaar gekeerd, thans zien ze elkander aan en spreken met elkander. Dit is, dunkt ons, al veel gewonnen. Wat moet daarbij het doel zijn? Ons dunkt voorlopig niet meer dan elkander eens goed te zien. Misverstanden moeten opgeruimd worden; de werkelijke verhouding moet aan het licht komen. We moeten er achter zien te komen, wat we aan elkander hebben. Dat eist geduld, want ieder is zo in de loop der eeuwen zijn eigen taal gaan spreken; legt zo op eigen wijze de klemtoon; hoort bepaalde dingen scherp en anderen maar flauw of in het geheel niet. Niemand heeft een prettig gevoel, wanneer hij er van overtuigd is, verkeerd begrepen en beoordeeld te worden. En „wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook aan anderen niet".

Wat daaruit voort kan komen? Afwachten. Niet vooruig zeggen en vastleggen wat resultaat van deze kennismakin zal moeten zijn en niet zal mogen zijn. Hereniging? Indien dat mogelijk blijkt en zodra dat mogelijk blijkt: graag! Maar zolang dat niet kan of wanneer dat helemaal niet mogelijk zou blijken, dan kunnen we het allicht proberen met vereniging. En met vereniging bedoelen we dan een vorm van samengaan, van elkander erkennen, zolang diepgaand, bijbels meningsverschil ons gescheiden houdt. Er zijn scheidingen, die onschriftuurlijk zijn, wijl voortgesproten uit ons zélf, maar ook scheidingen die voortsproten uit ernstig verschil van inzicht in hetgeen de Schrift leert en eist. Tegenover de eerste moeten we afkeurend, tegenover de laatste biddende staan.

Federatie? Een federatie is wel een zeer losse vorm van samengaan. Onze Unie is zo iets — althans als zoiets

bedoeld. En in en door de Unie zijn we dicht bij elkaar gekomen en veel op elkander gaan lijken. Misschien te veel? Heeft de rijkdom van de Schrift waarheid er niet wat bij ingeboet? Waarom zou er geen verschil in vorm van eredienst onder ons kunnen zijn? Waarom zouden er geen gemeenten onder ons kunnen zijn, die elke Zondag het Avondmaal vieren, zonder voorafgaande prediking? Waarom zouden er geen „Vrije Samenkomsten" gehouden mogen worden? Het is onder ons niet verboden — we weten het, maar het komt weinig of niet voor en dat is misschien een onbedoeld gevolg van onze onderlinge contacten. In elk geval moet het duidelijk zijn, dat we als Baptistengemeenten elke gemeente vrij achten in haar gemeente-inrichting en haar vormen van eredienst en van Evangelieverkondiging. „Vrije Broeders" behoeven, wat dát aangaat, niet buiten verband met onze gemeenten te blijven of wij buiten hun verband. Wanneer we in die dingen, waarin de Heilige Schrift geen bepaalde voorschriften geeft, elkander maar geen wetten gaan opleggen. De gemeente kan zich als lichaam van Christus in verschillende vormen van samenkomen openbaren: door geleerde mensen even goed als door ongeletterden. Ieder hebbe er een plaats naardat hij gaven ontvangen heeft en zijn talenten zijn. Geen starre kerkvormen maar ook geen starre andere votmen. Waar de Geest des Heeren is en heerst ontvangt het leven die gestalte, waardoor het zich het beste kan ontplooien en kan groeien.

Belangrijke opmerkingen In het weekblad „In de Waagschaal" worden zo enkele opmerkingen over het ambt van predikant gemaakt en dat naar aanleiding van het feit, dat het nogal veel moet voorkomen dat predikanten solliciteren naar maatschappelijke betrekking. Eén reden daarvan ziet de schrijver in de lage tractementen, maar een andere reden, die „ons nog veel meer aan het schrikken moet brengen" is „het ontbreken van elke persoonlijke en kerkelijke toetsing op de waarachtige begeerte in het ambt de gemeente te dienen en dat voor het gehele leven". Dit doet zo zegt hij niet af aan de mogelijkheid dat iemand „in volle oprechtheid en na ernstig beraad predikant is geworden". Nadien kan men „in de praktijk tot de afschuwelijke ontdekking komen, niet in staat te zijn het ambt te vervullen". Aan de theologische studenten wordt de raad gegeven alle romantiek over boord te gooien. „Een pastorie is niet zo gezellig en een dorp is niet zo aardig". „Het gaat ook niet om een kerkelijk onderdak in een tijd, waarin men moeilijk een werkkring vindt".

We verheugen ons om velerlei redenen om deze opmerkingen, raadgevingen en waarschuwingen. Zou zo vragen we echter — de Kerk hier ook geen taak hebben en de jonge mensen moeten toetsen op „hun waarachtige begeerte in het ambt de gemeente te dienen"? Is men dat en de jonge mensen en de gemeenten niet schuldig en.. is het geen eis der Heilige Schrift, dat men er zich van vergewist of hij, die herder en leeraar zal zijn, een door God daartoe geroepene is? Mensen kunnen bij hun onderzoek falen, ook ervaren mensen, maar aan hun mening kan toch grote waarde worden toegekend? Het gaat niet om een groot aantal kwekelingen maar om zulken, die weten dat God achter hen staat in de weg, die zij zich gedrongen gevoelen te gaan. We lazen onlangs van de Ger. Gemeenten, dat allen, die zich hadden aangemeld voor de opleiding, waren afgewezen. Liever een lege School, dan anderen dan door God gewaarmerkte jonge mensen hebben die brs zeker gedacht. Het getuigt in elk geval van ernst, waarmede de Ger. Gemeenten — broeders deze zaak behandelen. Maar zulk een ernst vraagt deze zaak altijd en overal. Het is een tere zaak, want daarin moeten beslissingen genomen worden van zo vergaande strekking.

L.

ZAND en ZAAD

„In verontrustende mate verbranden er kerken in ons land. Gedurende de laatste tien jaren komt men per dag op een gemiddelde van zeven kerkbranden. Deze branden vindt men onder alle richtingen en in alle seizoenen van het jaar, maar meest in de winter."

Een flink artikel wordt aan dit onderwerp gewijd in een weekblad van de Baptisten in Virginia, U.S.A. Men wordt gewaarschuwd toch de lichtleidingen te laten controleren, de schoorstenen schoon te houden en de bergplaatsen. Vooral de voorganger hebbe een open oog voor deze dingen. Er volgen dan allerlei waardevolle adviezen, een paar berichten over plaatsgevonden rampen en een oproep: laat de kerk verzekeren tegen brand.

Ik houd hier geen pleidooi voor onze verzekeringsagenten. Dat slag lieden kan het in de regel zelf wel af. Noch minder ga ik met u discussiëren over wat voor sommigen een vraag is: mag men wel verzekeren. Ik voor mij bezie dat als een vorm van sparen, waartoe men zichzelf dwingt. 't Gaat anders toch op. Wie spaart of tracht het bezit te doen toenemen wil in wezen hetzelfde als wat hij wil, die zich verzekert: een appeltje voor de dorst hebben.

Maar ik had echt een ander artikel verwacht, dat moet ik wel zeggen. Er boven stond: Kerken zijn brandend. Wat zou u denken, als u dat las. Als u dat nu leest. Een brandende kerk! Wie denkt er dan aan vuur en brandweer. Onmiddellijk veren we innerlijk op en verwachten een boeiend verhaal van een gemeente, die blaakt van werklust, van initiatief en ijver, van offervaardigheid en broederliefde. En wat lezen we? Een nuchter verhaal van gewoon vuur, van schade en as.

Een brandende kerk. Een kerk, die Pinksteren gevierd heeft, beleefd heeft. Niet dus maar een vereniging tot bevordering van godsdienstige overwegingen, eenmaal in de week, maar een gegrepen groep, samengesmeed, hecht verbonden, waarlijk verenigd, dood voor eigen eer en bezit, levend voor de ander en voor de wereld. Een brandende kerk. Niet een ledenboek met keurig ingedragen namen van mensen, die eens geloofden en gedoopt werden — nee, ik heb niets tegen een ledenboek, ik houd van orde en vrees de anarchie — maar die nu volkomen rustig zijn, o zo rustig en zo stijlvol en zelfverzekerd. Een brandende kerk. Met leden die wel dronken lijken; die verlost zijn van de macht van het bezit; die de gemeenschap dankbaar aanvaarden en ervaren; en die nog graag een bidstond houden.

Zou u graag lid willen zijn van zo'n kerk, van zo'n gemeente? Wacht dan eens niet op anderen, wat zij doen. Zie, hoe weinig vuur een groot bos in brand steekt. Ten kwade, ja, maar ook ten goede!

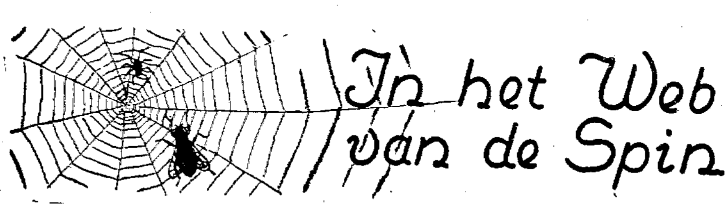
Hebt u dat gelezen van die dominee in Friesland, die de kerk binnenging en dat de koster, terwijl de dominee ergens rondscharrelde de deur sloot? Daar zat de man en kon er niet uit. Nu was hij wel geduldig geworden in de loop der jaren, maar wachten duurt lang. Toen er bovendien nog een onweer kwam opzetten wist de dienaar niet beter te doen dan de klok te gaan luiden,

daarmee het hele dorp in onrust brengend, want ieder dacht dat ergens de bliksem was ingeslagen. Velen stroomden naar de kerk om te weten waarom geluid werd. De koster was een der eersten en ontsloot de deur, daardoor de dominee bevrijdend.

Ik dacht aan dat mooie lied, dat de jeugd zo graag zingt in het kamp: Klokke Roeland. „Trilt in uw graf. Trilt Gentse helden, Gij Jan Hyoens, Gij Artevelden. Mijn naam is Roeland, 'k kleppe brand en luide storm in Vlaanderland!"

Op vele Zondagen luidt van kansels de brandklok. Velen zijn verontrust over de situatie in de wereld en de schaduwen van heden. Velen zijn verontrust over de gerustheid der gelovigen, die de tijden niet te schijnen onderkennen. Enigen luiden brand en storm. Zullen ze gehoord worden? Zullen we een brandende kerk aanschouwen? Minder bezorgd over verzekeringen en meer bezorgd over een wereld in doodsnood?

HUIZINGA

De Evangelisatietaak onzer Gemeenten

2

GEESTELIJKE HERBEWAPENING

En nu wij.

Verschillenden Uwer hebben misschien al uitgezien naar een schema, een programma, een handleiding, een methode. Je behoeft de betreffende paragraaf maar op te slaan als Evangelisatie-Commissie, en het werk kan beginnen. Het goede Evangeliseren is dan dus een technische kwestie! Neen, lezer. Het is een *geestelijke aangelegenheid,* die ook een technische kant heeft

Wat onze Gemeenten nodig hebben, is een geestelijke herbewapening, na een *nieuwe overgave* onder schuldbelijdenis.

Men kan, schreven wij een vorige maal reeds, niet met de vissersschuit wanneer die het van de zeilen moet hebben, uitvaren zonder wind. Maar evenmin kan men, wanneer men vissen wil, het stellen zonder netten! Het materiaal moet in orde zijn.

Willen we werkelijk strijden voor Christus, aanrukken op de stellingen van satan, mensen rukken uit de machten der duisternis, dan zullen we goed gewapend en getraind moeten zijn. Zijn we dat?

Van een Gemeente, die liever in de Dinsdagavondtrein boemelt, dan in een Bidstond verblijft, kan men geen wereldoverwinnende daden verwachten. Van jongemensen, die nauwelijks of helemaal niet weten wie Gideon is en Jona, wat de Romeinenbrief predikt en wat in de Doop tot uitdrukking gebracht wordt, kan men niet veronderstellen, dat zij het ZWAARD DES GEESTES (het Woord), met succes zullen hanteren. Van mensen, die niet meer dicht bij Christus leven, kan men niet eisen dat ze in een demonische wereld dapper op zullen rukken en de boze geesten uit zullen werpen. Hoe verder men achter de muziek aan marcheert, hoe slechter vadsiger en trager men loopt.

Het komt mij voor, dat, willen we werkelijk aan onze taak beginnen we allereerst wat anders ter hand moeten nemen.

Er zal aan BIJBELSTUDIE gedaan moeten worden. De Baptisten-ouders zullen hun diep-gewortelde afschuw voor de Catechisatie terzijde moeten schuiven en hun kinderen „ter lering" zenden. Zij zullen misschien nog meer terzijde moeten schuiven en ook zelf gaan studeren in de Bijbel.

Dat onze pioniers van vroeger zoveel konden doen, komt zeker niet in de laatste plaats daardoor, dat ze de Bijbel kenden, en het zwaard des Geestes konden hanteren.

In vele Baptisten Gemeenten in Amerika beginnen de leden — jong en oud — de Zondag met naar de Zondagsschool te gaan. Van 1—80 jaar vindt men ze daar bij wijze van spreken in de schoolbanken om maar steeds meer te leren uit het Woord van God. Daarná gaan ze gezamenlijk naar de Kerk.

Waar vindt men in onze Gemeenten momenteel het instituut dat aan alle leden Bijbelkennis „meedeelt"? Onze Bidstonden voldoen in dit opzicht niet meer. Wie wijst een betere weg?

Er zal bij dit alles *meer gelegenheid tot discussie, tot gedachtenuitwisseling* gegeven moeten worden, zodat de leden weer leren, zich te uiten, en hun monden ook te roeren waar het de zaken van het Koninkrijk betreft. Het *gebed* (persoonlijk, maar vooral ook gemeenschappelijk) zal een, ik zou bijna willen zeggen allesoverheersende, plaats moeten gaan innemen, en meer op practische leest geschoeid moeten worden. Het zal minder moeten worden een college in dogmatiek, dat men ons Lieven Heer geeft, en meer kinderlijk moeten zijn.

Zegt ook Paulus niet in dit verband, dat we moeten blijven bidden met grote volharding?

Evangeliseren zonder voldoende bewapening is een dwaas avontuur, waarbij men de tegenstander schromelijk onderschat. Het zou lijken op de KINDERKRUISTOCHTEN uit de Middeleeuwen, waarbij duizenden ongewapende kinderen naar het Heilige Land trokken om het te veroveren op de vijanden. Zij die niet schipbreuk leden, werden door de arabieren tot *slaven* gemaakt.

Als alle Voorgangers, alle verantwoordelijke leiders, alle ouders, zich eens in gingen spannen om deze herbewapening van de Gemeenten, de gezinnen, ter hand te nemen, zouden we dan niet verder komen?

Welk belang kan God er bij hebben Zijn winden te laten blazen in de zeilen van een vissersvloot, die de netten niet in orde heeft?

Hier en daar zijn Gemeenten waarin — meestal kleine — groepen gaan begrijpen, hoe het moet. Ze ontdekken eigen armoe, komen tot aanhoudend bidden, ontdekken ook anderer nood, de nood van hun naaste; ze gaan meer zien dan alleen maar hun te kleine inkomens en de dreigende wolken in het Oosten, ze verliezen de interesse voor kleine ruzies over onbenulligheden, ze debateren niet langer over vermeende rechten, maar zien hun taak. En ze beginnen....en de vreugde breekt door!

Slot volgt.

Het derde licht

Titel klinkt erg romantisch, maar bedoeling is u te zeggen, dat het rode licht zo meteen gaat branden. U, in elk geval de stedeling en die wel eens de stad bezoekt, kent de stoplichten. Groen! en de hele caravaan flitst weg. Rood! en ieder remt. Daartussen ligt de geel-oranje kleur, om nog net om het hoekje te kunnen glippen. Het voorwiel was al over de streep. Zo meteen gaat de lamp hier rood branden. De wakkeren zijn er al door gestoven. Hun tientjes vormen het fundament van de kerk te Enschede. Sommigen beloofden me wat te zenden. Doe u dat nu. U is met het voorwiel over de streep. Het gele licht brandt nu. We hebben ieder eerlijk in de gelegenheid gesteld ons te helpen. Zeuren doen we niet. Het moet van harte gaan nietwaar? Volgende week laatste officiele verantwoording. Voor deze keer in dank ontvangen van K. te H. f 10,—; D. H. te S. f 25,— en van B. te S. f 10,—. In totaal f 7047,94. Let op de lamp. Nog brandt het derde licht.

Met vriendelijke groet,
HUIZINGA.

Uit ons Unie-bureau

Allereerst wil ik hier meedelen, dat de Unie-Commissie in nieuwe samenstelling het volgende dagelijks bestuur koos: Ds F. E. Huizinga (voorzitter), Ds G. W. Tijman en W. Modderman. De overige leden van de U.C. zijn: Ds H. Bakker, P. de Boer, F. Bos, Ds H. Jut, S. W. Vis en Ds S. Zijlstra.

Volgens besluit van de Alg. Vergadering zijn de notulen aan de gemeenten toegezonden, zodat onze gemeenten dus met de officiële besluiten op de hoogte zijn en bovendien ook door het redactionele verslag in De Christen over indrukken van de Alg. Vergadering zijn ingelicht. Er behoeft hier dus eigenlijk niets meer genoemd te worden. Doch ik meen goed te doen toch nog even het brandende punt van de moeilijke financiële positie onder aller aandacht te brengen. De Alg. Vergadering heeft als uitweg uit de ogenblikkelijke nood gezien om naast de Unie-contributie, die weer op f 1,15 per kwartaal per gemeentelid werd vastgesteld, en het verzoek aan de Unie-Commissie om te bezuinigen waar ook maar in de takken van arbeid bezuinigd kan worden, een beroep te doen op de bereidwilligheid onzer gemeenten teneinde door vrijwillige bijdragen het begrotingstekort (groot rond f 6000,—) weg te werken. Natuurlijk wordt de grootte van deze vrijwillige bijdrage aan de gemeenten overgelaten naar plaatselijke omstandigheden en mogelijkheden overeenkomstig de draagkracht en het vermogen der leden. Ter oriëntering heeft de Alg. Vergadering echter goed gedacht om als doelstelling voor deze vrijwillige bijdrage f 1,— per gemeentelid te noemen. In elke gemeente kan, met dit streef-doel voor ogen, gehandeld en gecollecteerd worden naar eigen inzicht en mogelijkheid. Broeders en zusters, laat daarbij de toekomst onzer gemeenten bedacht worden, enerzijds door de opleiding onzer toekomstige voorgangers warm te gedenken en anderzijds door onze binnenlandse zending (evangelisatie-werk der E.C.U.) voor ogen te houden. Wij vragen uw innig gebed, uw warme hart en uw milde hand voor ons gezamenlijk werk in ons vaderland!

Ook aan de nood in andere landen willen we denken. In het bijzonder kwam door een brief van de Ned. Bapt. Vrouwenbeweging „Zusterhulp" de nood van de oorlogsslachtoffers in Korea ter sprake op de vergadering der Unie-Commissie. Er is op het ogenblik een goede mogelijkheid om pakketten te zenden naar dat land, en wel door middel van de hulporganisatie CARE te Den Haag. De Unie-Commissie beveelt gaarne aan om giften te storten op het gironummer van Care, 512679, en daarbij te vermelden: voor welk land u dit wenst te bestemmen, voor welke categorie van mensen (b.v. weeskinderen), voor welke gezindte (b.v. Baptist). Met deze bestemmingen wordt rekening gehouden.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

UTRECHT

We hadden hier onlangs een Appèlweek, U weet wel zo'n hele week met de gehele gemeente evangeliseren in de kerk en buiten de kerk. Het is voor onze gemeente een magnifieke belevenis geworden. Lees maar wat een bezoeker hierover schrijft:

„Ik wil U niet vermoeien met een verslag van de gehouden „appèlbijeenkomsten", maar toch stel ik er prijs op te mogen zeggen, dat de appèlweek voor mij iets heeft betekend. Op werkelijk uitnemende wijze en doordringend tot ons, bezoekers, hebben de sprekers laten horen dat „U speelt met vuur" ook op ons van toepassing is. Och, hoe gaat dat, je gaat er eigenlijk naar toe, nou ja, de mensen verwachten het van je! Niet, dat je 't nu *zelf* zo hard nodig hebt om geappelleerd te worden aan je tekortkomingen. Natuurlijk niet! Dat is eigenlijk alleen maar voor mensen zoals Jansen en Pietersen, die nooit of maar zelden naar de kerk gaan!

Maar....

O, wat ben ik beschaamd uitgekomen!

Wat een ontdekking, te moeten constateren dat je zelf ook een vuurtje aan het stoken bent en er erg hard naar toe gaat je hele ziel te verbranden. En wat een nog grotere beschaming voor je eigen „heiligheid", dat het nodig was voor *jou* een appèlweek te houden!

Ik geloof dat het eigenlijk niet nodig is te herhalen *wat* er gezegd is, maar alleen maar dankbaar te zijn *dat* het gezegd is en dat je er zelf naar hebt mogen (moeten) luisteren.

Dankbaar ben ik, dat deze week niet aan mij is voorbijgegaan. Dat ook de boodschap: „Wat u nodig hebt.... geeft Hij" voor mij bestemd is!

Genoten heb ik van de aan mij gerichte verkondiging: „Niemand als Hij": zó vriendellijk, zó genadig, zó liefdevol, zó vergevensgezind! Na afloop wist ik, dat Jansens en Pietersens tekortkomingen niet waren in vergelijking met mijn gebreken en dat de „Appelweek" *juist* voor broeder „ondergetekende" noodzakelijk was.

Halleluja, 't Kruis blijft staan
Halleluja, 't Kruis zal nimmer ondergaan.

Wanneer is het volgende appél?"

U ziet dat het niet alleen een appél--naar-buiten, maar ook een-naar-binnen is geworden. En dat is belangrijk.

Dat volgende appél zal dan ook niet lang op zich laten wachten. Daar moet meer op volgen.

Zeker, de arbeid in Utrecht ontwikkeld zich gunstig. 4 Mei hadden we weer een doopdienst. Een broeder deed de goede belijdenis des geloofs.

In ons voorgangersgezin gaat gelukkig alles weer goed. Mevr. v. d. Werf is zover hersteld, dat ze de diensten al een paar keer kon bezoeken. Ook daarvoor zijn we erg dankbaar.

U groeten de brs en zrs van Utrecht.

F. B.

APELDOORN

De eerste Pinksterdag was voor ons een dag van vreugde. Na enige weken door ziekte verhinderd te zijn geweest, was onze Voorganger thans weer in staat zijn werkzaamheden te hervatten. Op gloedvolle wijze werd ons het Pinksterevangelie gebracht. Met grote nadruk werd de gemeente opgewekt tot verhoging van haar gebedsactiviteit. In de middagdienst daalde een zoon van onze br en zr Waldner af in het watergraf. Het kerkgebouw was geheel gevuld. De Heer was kennelijk in ons midden. Tijdens de dienst gaf een jonge vrouw zich over aan haar Heiland. Zij gaf spontaan de wens te kennen eveneens gedoopt te willen worden. De viering van het H. Avondmaal was een waardig besluit van deze feestdag.

G.

Toekomstdromen van „Tabitha"

Vorige keer liet ik U meelezen uit één van de vele dankbare brieven, die getuigen over de lichamelijke en geestelijke verzorging in het „huis" ondervonden.

Fijn was dat; jammer dat niet iedereen financieel bij machte is om in zijn geval zò dit nodig is, te genieten van die zorgen!

Wanneer behoort dit in onze Baptisten kringen tot het verleden?

Het antwoord hierop ligt bij U; éénmaal per jaar àllen één kwartje, en wij hebben een fonds om *een verpleging in „Tabitha" voor ieder mogelijk te maken!*

Fijn is dat; jammer blijft dat voor velen „Tabitha" zo ver weg is!

„Tabitha" moet naar de centra's van onze Baptisten gemeenten!!!

Dit kan in de naaste toekomst zeker bereikt worden! Op welke wijze?

Het antwoord hierop ligt óók bij U; als „Tabitha" in Uw àller belangstelling staat dan bereiken ons zóveel aanmeldingen als „proefzuster" en zóveel aanvragen voor opname, dat wij óók in de plaats Uwer inwoning of directe omgeving een verpleeginrichting kunnen en moeten vestigen, met aan het hoofd een Diacones uit het moederhuis „Tabitha". Hierdoor zou in Uw gemeente en directe omgeving, hulp verleend kunnen worden aan zieken thuis en algehele verpleging in het „huis" uwer omgeving. **Mogelijk ware dan ook een gedeelte van zulk een „huis" in te richten om „Ouden van dagen" een onbezorgde levensavond te bereiden!**

Fijn zou dat zijn; U hebt zeker wel gelezen in de exploitatie-rekening, dat „Tabitha" al een „fonds Tehuis voor Ouden van dagen" heeft, van f 3000,—?

„Tabitha" in Wassenaar moesten wij dus zien als onze éérste Baptisten verpleeginrichting en bovenal ook als „opleidingscentrum" onzer Diaconessen, het z.g. „Moederhuis"!

Vroeger fèl voorstander voor verplaatsing van „Tabitha", verklaar nù door beter inzicht in het werk **dat is fout!** Het „opleidingscentrum" verplaatsen zou practisch betekenen, elders opnieuw beginnen na 14 jaar.

Jammer zou dat zijn en niet nodig; het doel van „Tabitha" voor een hopelijk niet al te verre toekomst omscheef ik U hierboven!

„Onbekend maakt onbemind"; daarom is mijn doel met deze artikelen, Uw aller sympathie te verkrijgen voor „Tabitha" want dat is zij zeker waard! Tot de volgende week, met de slagzin: *Een verpleging in „Tabitha" moet voor ieder mogelijk zijn"!*

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES.

E.C.U.-nieuws

Afscheid van een werker

Sinds 1 Mei j.l. heeft Br. F. G. J. Hofhuis van Drachten de arbeid in dienst van de E.C.U met eervol ontslag verlaten. Namens de E.C.U past ons hier een woord van afscheid. Br. Hofhuis heeft in Alkmaar en Drachten gewerkt sinds April 1947. Beide Gemeenten hebben van zijn gaven mogen profiteren en waren zeer dankbaar voor hetgeen hij heeft verricht. Het werkterrein in N.-Holland en Friesland is niet gemakkelijk. In beide streken is het modernisme sterk vertegenwoordigd. Maar Br. Hofhuis heeft zich ijverig van zijn taak gekweten en heeft de beide Gemeenten aangevuurd en opgebouwd in de kracht des Geestes. Moge de Heer hem voor zijn verdere levenstaak geven, wat hij behoeft, opdat het Rijk van God worde uitgebreid.

Herstel

Namens de meerderheid der Unie-Commissie merkte br. Modderman op de Alg. vergadering te Groningen op, dat de E.C.U.-secretaris wel schreef en schreef, maar dat het „geen cent" opleverde. Dat lijkt nogal ontmoedigend.

Stel U echter gerust. Aan **vrijwillige giften** heeft de E.C.U. volgens het verslag over 1951 ontvangen:

ruim vijfduizend gulden

Dat is gelukkig wel een beetje meer dan „geen cent". Zeker, voor de ene gulden moeten we meer moeite doen dan voor de andere. Er zijn briefjes geschreven, die f 1500 opbrachten, er zijn bezoekjes gebracht, die f 1000 in onze kas deden stromen, maar er zijn ook brieven en bezoeken geweest, met minder resultaat. Maar klein en groot tezamen, via gewestelijke en landelijke organisaties of rechtstreeks, nog afgezien van de steun uit de U.Z.C.-fondsen, gaf Baptistisch Nederland ruim f 5000.—

Daarom is de E.C.U. dankbaar en gaat moedig voort met het vervullen van zijn taak en roeping.

Arnhem BROERTJES

Ingezonden

Vacantie plannen!!

Voor velen is vacantie een tijd van ontspanning en inspanning of anders gezegd van ledigheid en sport. Deze sport bestaat dan in reizen, trekken, kamperen of vissen. Zó tracht men rust te vinden. Zó zijn velen naar de oppervlakte van hun bestaan gedreven, weggevlucht uit de diepte van hun schuld, onrust en zorgen.

Helaas wordt deze vacantie-vlucht ook steeds meer eigen aan Christenen. Dat Jezus eens gezegd heeft: „Komt tot Mij en Ik zal U rust geven" is voor hun slechts een uitgeholde „geestelijke waarheid". Iets om over te mediteren, niet om van uit te leven. Toch bedoelde Jezus daar een rust, die inspirerend en activerend voor ons gehele leven zou zijn.

De N.B.J.B. heeft al enkele jaren haar Kampen georganiseerd om de vacantie deze waardevolle bestemming te geven. Vooral de ouderen-kampen zijn in dit opzicht zeer geslaagd te noemen.

Eén groep kon echter nog steeds niet de aandacht van de N.B.J.B. vragen, wegens zijn geringe omvang. Dit jaar is er echter een mogelijkheid voor deze groep van scholieren, studenten, onderwijzers en allen die in nauwere aanraking gekomen zijn met de moderne geesteswereld en techniek enerzijds en hun bijbel anderzijds. Bezinning en rust op dit terrein is voor velen dringend nodig. Een ieder die het betreft, roepen we toe: Laten we met elkaar één week samen leven, spelen, denken en praten in het Grashopper kamp (9—16 Aug.) In verband met de voorbereiding de aanmelding graag vóór 1 Juli aan het bekende adres: „Renderloo" Epe.

Namens de
Ned. Bapt. Stud. Vereniging,
Uw aller JAN J. KIWIET.

Leestafel

Ds H. A. Visser. HET ONZE VADER ing. 2,50, geb. f 3,50. Boekencentrum N.V., 's-Gravenhage 1952.

Dit boekje bevat een serie preken over het Onze Vader. In totaal een achttal. Het leest prettig, is boeiend. M.i. hier en daar wat al te populair. De preken dragen het stempel van jeugd-preken, die ook ouderen iets te zeggen hebben.

D. Sl.

Dr F. W. Grosheide. DE PSALMEN, dl. I. Psalm 1—70. Uitg. Kok, Kampen. Geb. f 6,90, 192 blz.

Een nieuw-testamenticus houdt zich hier bezig met de Psalmen. Maar moeten we ook niet de Psalmen lezen bij het licht van het N. Testament? Het is geen commentaar, maar een stichtelijke overdenking en dan stichtelijk in de goede zin van het woord! Niet een boek om achterelkaar uit te lezen. Wie elke dag een psalm leest, rustig en met aandacht, zal gezegend worden. We kunnen dit boek aanbevelen.

D. Sl.

Dr S. Greydanus. DE DRIE BRIEVEN VAN JOHANNES, 2e druk, geb. f 4,75. Uitgave Kok, Kampen.

Dit is weer een voortreffelijk deeltje van de Korte Verklaring. Schrijver houdt vast, dat we hier met brieven te doen hebben, en niet met een verhandeling. Johannes de auteur, vandaar gelijkheid in taal en stijl met het Johannes Evangelie. In de inleiding wordt stilgestaan bij de gevaren, waarin de gemeenten van Klein-Azië hebben verkeerd, en welke dwalingen door Johannes zijn gesignaleerd. Men schaffe zich dit werkje aan.

D. Sl.

N.B.J.B.-nieuws

Mutaties in de Jeugdraad

In de vacatures van Mevr. L. Speelman-Kruit, L. van Dam en Ds J. Broertjes zijn respectievelijk gekozen: Mej. M. Veenstra, Amsterdam, Ds H. Jut, Nieuwe Pekela en Ds H. P. de Boer, Deventer. Sinds de Jeugdconferentie in Almelo bestaat de Jeugdraad thans uit de volgende personen:

Ds H. van der Werf, Utrecht, Voorzitter.

Ds W. Veenstra, Musselkanaal, Vice-Voorzitter.

Ds H. P. de Boer, Keizerstraat 25, tel. 4406, Deventer Alg. Secr.

Mej. M Veenstra, Smitstraat 28III, Amsterdam—O, Penningmeesteresse en Meisjesleidster.

Ds R. Reiling, Dorpsweg 119a, Rotterdam—Z., Red. „Jong Leven".

Ds S. Zijlstra, Eindhoven, Jongensleider.

Ds H. Jut, Nieuwe Pekela, vertegenwoordiger Unie-Commissie.

Adviserende leden: Ds J. W. Weenink, Haarlem, Ere-Voorzitter.

E. de Haan, Heerenveen, Leider Jeugdburo.

Correspondentie-adres: Jeugdburo N.B.J.B., Dracht 32, tel. 2195, Heerenveen.

Als scheidende Alg. Secretaris zeg Ik U allen dank voor de ondervonden belangstelling en hulp. Speciaal de redactie van „De Christen" voor het afstaan van ruimte in voorkomende gevallen.

Moge de nieuwe Jeugdraad Gods rijke zegen ondervinden, mee dank zij onze voorbede voor deze jeugdleiders.

Arnhem. BROERTJES.

Mededelingen

Het secretariaat der gemeente Apeldoorn is tijdelijk:
J. Gorter, Zwolseweg 366, Apeldoorn.

Beroepen te *Rotterdam—C* Ds H. D. Hooghwinkel van Noordbergum.

ZANGBUNDEL

Het *Am. Baptisten Genootschap voor Buitenlandse Zending* heeft de aanvrage van de zangbundel-commissie ingewilligd, zodat hij het tekort voor zijn rekening neemt. Zingt, gij hoog- en laaggestemden, nu maar een jubellied!

OPROEP AAN DE KOPENHAGEN-CONGRESSISTEN

Nu blijkt dat er meer belangstelling bestaat voor de eerste Europese Baptisten Conferentie in de Deense hoofdstad als aanvankelijk scheen, zou de mogelijkheid overwogen kunnen worden een groep samen te stellen voor een gemeenschappelijk reisbiljet. Dit zal een besparing van de reiskosten zijn van ongeveer 30 %. Dus wel de moeite waard!

Natuurlijk geldt hiervoor het parool: samen uit, samen thuis. Willen allen die hiervoor in aanmerking wensen te komen mij bericht zenden — liefst zo spoedig mogelijk, maar in ieder geval vóór 30 Juni.

Ik kan hierbij nog mededelen dat vertrek naar Kopenhagen zal plaats vinden één dag voor aanvang der Conferentie en de terugreis de dag na afloop van de vergaderingen. Tenzij meerderen er voor zouden zijn een of een paar dagen langer in Kopenhagen te vertoeven. Uw wensen hieromtrent worden ook gaarne in ontvangst genomen.

Zo nodig volgen later meerdere en nadere inlichtingen. In afwachting dus op uw schrijven.

A. A. HARDENBERG.

Hengelo (O.), Oelerweg 22 B.

Verantwoording

De maand Mei bracht de volgende giften en collecten, alle bestemd voor de E.C.U.: Nieuwe-Pekela f 114,26; Muntendam f 25,54; Emmen f 18,48, f47,01 en f 16,27; Enschede f 21,69; zr. K.—B. te C. f 10.—.

Naar wij vertrouwen zal ten gevolge van de bewogen bespreking ter Alg. Vergadering in verband met de ernstige financiële toestand uit al onze gemeenten met warme welwillendheid, behalve de Unie-contributie, een stroom van blijmoedige giften naar het Unie-bureau gaan, bestemd voor ons gemeenschappelijk werk, zoals Binnenlandse Zending en Opleiding. Met blijdschap zullen wij deze aan het einde van elke maand hier verantwoorden.

Met hart. br.gr.
de Unie-administrateur,
T. JANSMA

Giro 9260 ten name van de Unie.

Correspondentie

J. V. te V. Uw uitvoerige brief belangstellend gelezen. Ja, wij overwegen welke bruggen we zouden kunnen slaan om met hen in verbinding te komen, die schoon anders gemodelleerd, toch dezelfde wezenstrekken hebben als wij. We zouden elkander zo gunstig kunnen beïnvloeden, als we de argwaan konden afleggen en elkander met vertrouwen tegemoet treden. Misschien moesten er ook zonden beleden en vergeven worden. Maar wanneer iemand verzekerd is van liefdevol begrip en ootmoedig aanhoren komt hij daar lichter toe dan wanneer hij vreest niet dan veroordeling te zullen ontmoeten.

Overigens is in eigen kring ook wel wat verstoord wat liefdevol en met begrip opgebouwd had kunnen worden. Bidden we maar om vernieuwing van de geest door vervulling met de Heilige Geest.

De Vr. te A. De drukker plaatst geen stukken, hem anders dan door de E. R. of met diens voorkennis toegezonden. Dat baarde een chaos. We streven naar de grootst mogelijke orde en tijd en ruimte, ook wat De Christen aangaat, maar de mogelijkheden zijn beperkt. Houd moed.

H. En. te B. We hebben al zo vaak gezegd, dat we op die dominees-betiteling geen prijs stellen, maar men ontkomt er in ons lieve Vaderland niet aan. De gevraagde adressen vindt U in de Statistiek van De Christen. Overigens: kunt U Uw kruit niet nuttiger verschieten?

E. R.

Advertentiën

Met 1 Juli, dus over slechts een paar weken, begint het 3de kwartaal en daarmee het 2de halfjaar 1952. Het is nu een mooie gelegenheid om zich te abonneren op ons weekblad De Christen. Het is een prachtige kans om geëmigreerde familie te verrassen met de toezending van ons blad door hen als abonné te melden en het abonnementsgeld voor hen te betalen! Nieuwe abonné's ontvangen deze maand ons weekblad **GRATIS**. En u weet: de administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem, noteert graag de nieuwe lezers!

JAARGANG 69 - Nr. 3110
VRIJDAG 20 JUNI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

De kopy voor De Christen van Vrijdag 27 JUNI te zenden aan Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90, Utrecht.

Het wegwijzende WOORD

De kracht van de Heilige Geest

En ziet, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.

Lucas 24 : 49.

De H. Geest is de grote Werker in deze bedeling. De tijd waarin gezegd kon worden „de H. Geest is er nog niet", is reeds eeuwen voorbij. Een christen of een gemeente die de Geest niet bezit is achter. Immers Christus is verheerlijkt en de Geest is nedergedaald van de Vader en de Zoon. De H. Geest zet het werk van Christus op aarde voort. En met kracht. Daarvan was het geluid als van een storm het teken. Het is Gods wil, dat die kracht ieder persoonlijk en ook de gemeente vervult, dat wij blijven in die storm. Dat door die storm de zeilen van het gemeente-schip bol staan, dat de H. Geest de drijvende, voortstuwende kracht is van geheel ons werk. — Het is belangrijk dat in de gemeente een zuivere leer wordt gebracht, dat Gods Woord wordt bediend, maar niet minder belangrijk is de vraag: is de kracht van de H. Geest in onze gemeenten aanwezig, en in ieder lid van Christus' lichaam?

Ontbreekt deze kracht, dan zette men de predikdienst om in een gebeds-dienst. Dan worde eendrachtig gebeden om die onmisbare kracht! Deze kracht is nodig. Dat was de mening van Christus. Hij weet wat Zijn discipelen van node hebben. Geen uitgaan, geen getuigen is mogelijk zonder die kracht van Omhoog. Niet door liturgie, noch door sierlijke kerkgebouwen, noch door bloemrijke en stijlvolle preken, noch door theologie, dogma of wat dan ook, maar *door Mijn Geest* zal het geschieden!

Wij moeten wachten op die kracht, zoals eens David wachten moest op het ritselen van de wind in de toppen der moerbei-bomen (2 Sam. 5 : 24), eerst dan kon hij uitgaan tegen de Filistijnen en....overwinnen!

Deze kracht is ons beloofd. Zie de tekst, die we boven afschreven. God heeft Zijn belofte gestand gedaan. De discipelen hebben het ervaren en Paulus schreef aan Timotheus: God heeft ons gegeven een Geest der kracht (2 Tim. 1 : 7). Wat heeft Pinkster ons gebracht, wat zin heeft Pinkster, als we er geen deel aan hebben? De kracht van de H. Geest moet even werkelijk voor ons zijn als de vergeving onzer zonden! Bezitten wij ze? Hebben we de belofte geloofd en de hand er opgelegd, ze van Hem begeerd. — „Hoeveel te meer zal de hemelse Vader de H. Geest geven degenen, die Hem bidden." En biddend zich de belofte in het geloof toe-eigenend, wordt deze kracht ons deel.

Deze kracht is leven-brengend. De Geest maakt levend. Dat wij leven bezitten is het voornaamste. Leven is niet te vervangen. De H. Geest is de levenskracht van de gemeente, zowel als van de christen persoonlijk. Een levend getuigenis voor Christus is slechts mogelijk door de kracht van de H. Geest. Wanneer die kracht ons heeft vervuld, zal uit de overvloed van ons hart, de mond gaan spreken.

Deze kracht is ook genoegzaam. Wanneer we vrucht willen zien op ons werk, moeten we afhankelijk willen zijn van deze kracht. Deze kracht is genoegzaam voor ons innerlijk leven. Paulus schrijft in zijn brief aan de Efeziërs: „opdat Hij u geve naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de *inwendige* mens". Deze inwendige mens wordt dagelijks vernieuwd door de H. Geest. Die inwendige mens is de nieuwe mens, in tegenstelling tot de oude mens. Deze kracht is ook genoegzaam voor het getuigenis naar buiten toe. De prediking van Paulus — die in zichzelf zwak was — was in betoning des Geestes en der kracht! Het is juist in onze zwakheid, dat Zijn kracht zich openbaren kan.

Het is mogelijk dat we deze kracht verliezen. De kracht van de H. Geest was eens op Simson, maar hij viel in de zonde, leefde er in, sliep in de schoot van Delila, en hij wist niet dat de Heere van Hem geweken was. Zo schudde hij zich vergeefs uit. Wat een hulpeloos, ellendig mens was hij zonder de kracht Gods! Niemand is er zo erg aan toe, als een kind Gods dat de kracht van de H. Geest eertijds bezat, en van wie die kracht

gelovigen in Uw buurt eens uit voor zulk een kring in Uw woning. Uw ziel, uw gezin en uw gemeente zullen er wel bij varen en geloof maar, dat uw Voorganger en Ouderlingen van tijd tot tijd al rondgaande graag aan Uw kring zullen deelnemen!

Nieuwe „Vrijzinnigheid" „Kerknieuws" citeert een uitvoerig art., verschenen in de Kerkbode van de Herv. Gemeente te Schiedam in welk art. een gesprek wordt weergegeven, gevoerd tussen rechtzinnigen en vrijzinnigen in die gemeente. Enkele citaten troffen we daarin aan, genomen uit de Vrijzinnige „Fundamenten en Perspectieven", die we hier gedeeltelijk overnemen. We achten n.l. het van belang, dat men wete wat er onder de Vrijzinnigen aan het veranderen is. Wie dat woord hoort, denkt licht aan wat voor enkele tientallen jaren als „vrijzinnigheid" in omloop was. — Aangaande Jezus Christus wordt het volgende beleden:

„Jezus Christus is waarlijk God met ons. In Hem kwam God door een gans oorspronkelijke vrijmachtige daad tot ons, zodat wij God in Hem ontmoeten. Jezus Christus is waarlijk God. In Hem is het Koninschap Gods midden onder ons. In Hem doet God de bevrijdende greep naar een schuldige en verloren wereld. Hij is de beslissende doorbraak van Gods Koninkrijk in de heerschappij van de Overste dezer wereld en alzo het voorteken en onderpand van de komende volmaakte verwerkelijking van dit Koninkrijk".

Over de voleinding wordt dit beleden:

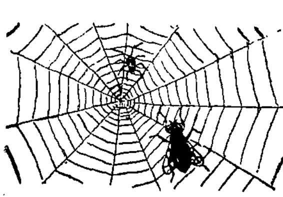
„Wij geloven dat het Koninkrijk Gods, nu slechts zichtbaar voor het geloof, eens in al zijn luister zal openbaar worden. Dan zal Jezus Christus onze nu nog verborgen Koning, in heerlijkheid openbaar worden en zal blijken, dat de beslissing voor of tegen Hem van eeuwig gewicht is geweest.

In dit gericht zullen vrijgesproken worden allen, die hun hoop volkomen gesteld hebben op de genade Gods in het gericht van Christus' Kruis en daarmede zichzelf veroordeeld hebben. Zij beërven het Koninkrijk en zullen eeuwig met Christus zijn.

In dat gericht zullen veroordeeld worden allen, die niet zichzelf hebben veroordeeld, maar de grond hunner gerechtigheid buiten de vrije ontferming Gods hebben willen zoeken".

Luisteren We moeten naar alle kanten belangstellend luisteren. We hebben ons vastgelegd op de Persoon van Jezus Christus. Onder welke namen en leuzen de mensen zich aandienen of worden aangediend, boezemt ons minder belang in. We wensen hen zelf te horen en, door hun woorden heen luisterende, hen in het hart te blikken om te weten of Christus ook in hunne harten woont en de Heer huns levens is. We naderen niemand via een belijdenisgeschrift. We wensen ons te scharen rondom de Bijbel zonder meer; niet rondom een bijbeltheorie; niet rondom één inspiratieleer. Het Woord zelf spreke! Dat Woord, dat in de Bijbel met klimmende duidelijkheid hoorbaar wordt, oefene selectie uit: het trekke aan en stote af. Zo wordt „des Heren heerschappij, in ons door niets verkort".

L.

In het Web van de Spin

De Evangelisatietaak onzer Gemeenten

3

Elementaire Evangelisatie

Waar zo de soldaat van Jezus Christus bewapend wordt, zal hij voor het rijk van satan een „gevaar" worden. Automatisch. Op de fabriek, op kantoor, bij de buren, op visite, in militaire dienst, op zakenreis, enz.

Hoevelen zijn er niet, die vandaag de dag Christen zijn en zakendoen gescheiden houden? Hoe is het in vredesnaam mogelijk? Waar het licht van Christus werkelijk in ons gaat branden, zal het a u t o m a t i s c h door de vensters naar buiten uitstralen, waar men ook is en wat men ook onder handen heeft, en anderen aantrekken òf afstoten!

Deze elementaire Evangelisatie is de grondslag voor die andere, meer georganiseerde, waarbij we „heen moeten gaan". Wanneer het Evangelie werkelijk leeft en zich beweegt in ons, waar het uitstraalt, zal rondom ons een lichtcirkel ontstaan, en onze samenkomsten zullen gevuld worden met mensen, die binnen die cirkel leven.

Waar men rekening mee moet houden.

Waar men rekening mee moet houden, wanneer men als Gemeente Evangeliseren gaat, is m.i. het volgende:

1. Begin ieder appèl naar buiten met een appèl naar binnen.

2. Wanneer de mensen niet naar *ons* komen, moeten *wij* naar de mensen gaan. (Gaat dan heen....)

3. We moeten de mensen, die belangstelling tonen en onze samenkomsten gaan bezoeken, niet domweg naast anderen op de bank zetten, zodat voor hen de enige belanghebbenden zijn de sprekers en zijzelf, neen: ze moeten in een gemeenschap komen van mensen die bekommerd zijn om hun heil en die hen met hun belangstelling, gebeden en liefde (niet: opdringerigheid) omringen. Voor Evangelisatie, om zondaren te vangen, is meer nodig dan een goede spreker, een bank om op te zitten en een zangkoor. Er is een biddende gemeente bij nodig, die de spreker ondersteunt.

4. We moeten de taal spreken van de mensen, die komen luisteren. Een Fransman kan men niet in het Vlaams be-evangeliseren, een klein kind niet in grotemensen-taal, een arbeider niet in salon-Nederlands en met citatenreeksen van zeer geleerde heren, en de „rijke jongeling" niet in het jargon van de achterbuurt.

5. Men zal, wanneer men zijn taak ter hand neemt, vooral het kind niet moeten vergeten. Nooit is een mens makkelijker te vangen, beter te beinvloeden, dan in zijn kinderjaren. Honderden Christenen (vaak zeer wijze en vooraanstaande) vinden het beneden hun waardigheid, zich met Zondagsschoolarbeid te bemoeien. Natuurlijk hoort het er bij, maar dat is een karweitje voor de lagere goden. Steek er vooral geen geld in, want het zijn maar kinderen! Welk een vergissing!

6 Men gebruike gerust, als het helpen kan, de modernste middelen, maar dan niet om de mensen aangenaam bezig te houden, want dan verlaagt men de Gemeente

tot Bewaarschool en zichzelf tot goochelaar en conferencier maar om het klare, rijke Evangelie zo duidelijk en doeltreffend mogelijk te verkondigen.

7. Het is niet verboden, op Evangelisatiesamenkomsten over de hèl te spreken. Ouders waarschuwen hun kinderen ook steeds voor gevaren en gevolgen, en dat zeker niet zonder zin. Het is maar, op welke wijze men het doet.

8. Wees steeds positief in de verkondiging. Kam niet anderen af, om zelf in een beter licht te komen. Predik de levende Christus.

9. Evangeliseer niet onder gelovigen uit andere gemeenschappen of kerken, maar zoek veeleer het verlorene.

10. Evangeliseer niet, om de statistiek een klimpartijtje te laten maken. Evangeliseer uit opdracht, en uit liefde, en anders helemaal niet.

11. Laat de propaganda voor een Evangelisatie-actie geen zaak zijn van een „reclame-expert" en een postbesteller, maar van het hart.

12. Leg nooit als Kerkeraad of Evangelisatie-commissie aan de Gemeente een tot in de puntjes uitgewerkt plan ter uitvoering voor, maar werk er veelmeer aan mee, dat het plan *vanuit de Gemeente opkomt en geboren wordt.* Alleen dan mag men rekenen op intense en warme belangstelling en medewerking.

Deze twaalf punten zijn lang niet compleet en hebben slechts een betrekkelijke geldigheid. Maar misschien maken ze hier en daar een lawine van gedachten los, die veel belangrijker zijn dan de punten zelf.

Zullen we onze taak weer overal verstaan en ter hand nemen? Dan zullen we eerst weer recht tegenover God moeten staan, veroverde zekerstellingen moeten prijsgeven, en opnieuw leren leven uit de rijkdom van genade die in Christus is. Geef U geheel en verwacht dan veel.

Wf.

WAT HEEFT EZECHIËL ONS TE ZEGGEN?

Ezechiël was een priester-profeet. Hij behoorde tot de weggevoerden in Babylonische ballingschap. De profeten des Heren hadden een boodschap tot Gods volk in oude tijd en via dat volk is hun boodschap ook tot ons gekomen. Het is een bizondere genade van God, dat Hij ook in tijden van ballingschap tot Zijn volk spreekt. Hij bedroeft en kastijdt de mensenkinderen niet van harte, en in de toorn gedenkt Hij des ontfermens. Wat heeft Ezechiël geleerd aangaande God?

Hij heeft God gekend als de God van Israël toen hij woonde in het land Israëls, maar ook kende hij de God Israëls in het vreemde land. God was niet gebonden aan één bepaald land. Hij is de God der ganse aarde. Ook God in het land van ballingschap. Dit was de ervaring van de profeet. — Treffend in de profetie van Ezechiël is het woord: mensenkind. Daar ligt in uitgedrukt de grote afstand tussen een heilig God en een onheilig volk; tussen de Schepper en Zijn zondig schepsel. In de beschrijvingen die Ezechiël geeft over God, treft ons de verhevenheid Gods. De Godsopenbaringen die de profeet ontving aan de rivier Chebar, tonen de overweldigende heerlijkheid Gods. Wie kan zonder ontroering het eerste hoofdstuk lezen, in het bizonder de verzen 26—28? Het eindigt met deze woorden: „dit was de gedaante van de gelijkenis (gelijkenis, want niemand kan God zien en leven) der heerlijkheid des Heeren". Verwondert het ons, dat de profeet op zijn aangezicht viel?

Hij zag God in licht en vuur, ongenaakbaar! Ontzaglijke, onzegbare heerlijkheid Gods.

Verder is in het boek Ezechiël sprake van *bovenmenselijke wezens.* Het schijnt, dat deze een medium vormden, een verbindingsschakel tussen de Heilige en het volk. Hoewel God anders direct tot Zijn volk spreekt, is het bij Ezechiël zó, dat God spreekt door middel van deze bovenmenselijke wezens. B.v. in Ezech. 40: 3: „Er was een man, wiens gedaante was als de gedaante van koper, en die man sprak tot mij: mensenkind!" enz.

Treffend is ook dat Ezechiël Cherubs beschrijft. We wijzen weer op Ezechiël 1 en merken op, dat ze allen „de gelijkenis van een mens" (Ezech. 1 : 5) hadden. De geleerden zeggen, dat is Babylonische invloed! De bijbel zegt wat anders en wel dit: „het geschiedde, dat *de hemelen geopend werden en ik gezichten Gods zag*". Het woord des Heeren geschiedde uitdrukkelijk tot Ezechiël (1 : 3).

Dus geen Babylonische maar Goddelijke afkomst. — Daarmee wil ik niet ontkennen, dat de profeet in Babylonië dergelijke vreemde gestalten met vleugelen gezien heeft. De opgravingen hebben dergelijke beelden aan het licht gebracht. Stellig hebben deze beelden in de geest van Ezechiël een indruk nagelaten. Wat de profeet zag was van Goddelijke oorsprong, waarbij de Heilige Geest de in Ezechiëls geest liggende beelden heeft gebruikt. God werkt dan door de geest van de mens heen. Maar alle nadruk blijve vallen op de Goddelijke inspiratie. Woord Gòds brengt ons de profeet.

Opmerkelijk is vooral het feit, dat in Ezechiëls prediking de *persoonlijke verantwoordelijkheid* wordt onderstreept. „De ziel, die zondigt, die zal sterven: de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheid des zoons; de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn en de goddeloosheid des goddelozen zal op hem zijn" (18: 20). Hier treffen we dus een andere beschouwing aan, dan die welke we vinden in de dagen van Mozes in het boek Deuteronomium (5 : 9). „Die de misdaad der vaderen bezoek aan de kinderen en aan het derde en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten", of, waar dezelfde woorden voorkomen, Exod. 20 : 5. — Dat zijn dus tegengestelde standpunten. (De oude Dr J. H. Gunning Jhz. heeft aan dit vraagstuk een proefschrift gewijd onder de titel: „De Goddelijke vergelding". Ik kan mij niet meer herinneren welke oplossing hij aan de hand doet.) Echter zal hier niet sprake kunnen zijn van een met-elkaar-instrijd-zijn. De Schrift spreekt zichzelf niet tegen. De oplossing zal gezocht moeten worden in een voortschrijden der Godsopenbaring. Mozes' woorden brengen ons bij de verbondssluiting en toen was de positie van Israël anders dan in de tijd der ballingschap. In Mozes' dagen werd juist door de wetgeving Israël tot volk. Dit volk werd als één geheel gezien, ieder deelde in het lot van het geheel. In de ballingschap wordt het volk verstrooid en treedt de enkeling op de voorgrond. Ezechiël legt daarop de nadruk. Hij stelt persoonlijke verantwoordelijkheid.

Vervolgens vinden we bij Ezechiël de prediking van *wedergeboorte.* Deze is allereerst als heilsbelofte aan Israël gegeven. Op grond van deze beloften, gesteund door wat Paulus leert in Rom. 9—11, mogen we geloven in de wedergeboorte, het geestelijk herstel van Israël. In

Ezech. 36 lezen we: En Ik zal u een nieuw hart geven en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u: en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven (36 : 26). Dat alles zal God doen, om Zijn heilige Naam. Bij deze vernieuwing komt dan ook diep berouw over het schuldig verleden. „Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uwe handelingen, die niet goed waren, en gij zult een walging van uzelven hebben" (36 : 31). Die wedergeboorte wordt in hoofdstuk 37 getekend als het opstaan uit de doden. De doodsbeenderen herleven. Aldus ontvangt Israël vergeving, reiniging (: 25) en wedergeboorte! Ook leert Ezechiël een nationaal herstel, een terugkeer naar het land der vaderen; de teksten zullen we niet uitschrijven, maar u kunt ze vinden in 11 : 17; 20 : 34; het land zal zich herstellen (36 : 34 en 35), het zal worden als een hof van Eden.

Tenslotte brengt de profeet ons bij *de laatste dingen*. Wij lezen 7 : 7: „De tijd is gekomen, de dag is nabij, een dag van tumult en niet van gejubel op de bergen". De begeleidende tekenen van de dag des Heren worden aldus beschreven: wolk en donkerheid, plasregen, grote hagelstenen, storm, droogte, vuur, hongersnood, pestilentie, bloed en zwaard; het zwaard des Heren! Deze dingen vinden we in verschillende hoofdstukken genoemd en ten laatste een heerlijk vergezicht. „Te dien dage zal de Here koning zijn. En Ik zal een enige Herder over hen verwekken en Hij zal hen weiden, n.l. Mijn knecht David, die zal ze weiden, en Die zal hun tot een Herder zijn" (34 : 23, 24). Ik de Here heb het gesproken. — De Herder is de Messias.

De priester-profeet bepaalde onze gedachten bij de Heilige God, de hemel-wezens, persoonlijke verantwoordelijkheid, wedergeboorte en de dag des Heren.

Was het niet rijk? Voorwaar stof ter overdenking.

D. SLORT.

Uit ons Unie-bureau

Het wil me voorkomen, dat ik niet mag nalaten u te doen delen in de vreugde der verrassende mededeling, die ik van een gemeente kreeg, namelijk deze: „Op onze laatstgehouden raadsvergadering der gemeente werd spontaan besloten ons deel van het tekort (ca f 1,— per lid) te betalen". Zie, dat doet ons hart, dat klopt van liefde voor onze gemeenschappelijke arbeid, goed en het is alsof de Geest tot ons spreekt: zó gaat het goed!

Ik mag er ook wel bij vertellen wèlke gemeente dit schreef en haar deel in het tekort betaalde. Het is de kleine gemeente Heerenveen! En als men bovendien nog weet, dat deze gemeente reeds in Maart de Unie-contributie over het volle jaar 1952 ineens voldeed, dan klinkt hieruit een véélzeggende taal, die als een oproep tot ons komt!

Trouwens nog een andere kleine gemeente, namelijk Makkum — de jongste in de rij der Unie-gemeenten —, voldeed eveneens reeds in Maart de Unie-contributie over het gehele jaar 1952 ineens! Evenzo gaf een grote gemeente een prachtig voorbeeld ter navolging: Groningen met haar 728 leden betaalde in April (de eerste maand van het 2de kwartaal) de Unie-contributie over het 2de kwartaal. Over het geheel mogen we met grote dankbaarheid constateren, dat de betaling der Unie-contributie vlot gaat; vrijwel alle penningmeesters betalen in de 3de maand van het kwartaal na ontvangst van de kwartaal-nota inzake de Unie-contributie het betreffende bedrag. We mogen vertrouwen, dat in verband met de huidige financiële geldnood der Unie *alle* penningmeesters de Unie contributie over het 2de kwartaal, waarvoor ze de nota verleden week ontvingen, in deze maand (Juni) betalen (plus nog het eventueel achterstallige bedrag over een vorig kwartaal). Ieder mag verzekerd zijn van de welgemeende dank van gans de Unie voor deze goedbegrepen en welwillende medewerking!

Ondertussen houden we naast de Unie-contributie nog het streefdoel van een vrijwillige bijdrage van f 1,— per gemeentelid voor ogen ter wegneming van het tekort. De daad van Heerenveen zij als een wekroep!

De uwe in Unie-dienst,
T. JANSMA.

Lofzangen en Gebeden

Met grote vreugde kunnen we U mededelen, dat, dank zij een vorstelijke gift uit Amerika, het tekort dat er op onze Zangbundel drukte, is weggewerkt. Van deze plaats willen we de milde geefster „The Foreign Mission Board of the Southern Baptist Convention" ook nog van harte bedanken, dat zij de uitgave van de harmonisatie bundels, behorende bij de eenstemmige uitgave, mogelijk heeft gemaakt. De grote zorgen die op de commissie en ook op de A. V. te Groningen drukten, zijn hiermee weggenomen.

Ook de andere broeders en zusters, die ons een gift of renteloos voorschot gaven, willen we in deze dank betrekken.

Aan ons nu de taak, om deze voorschotten en ook de gelden die ons door A. V. te Woudschoten renteloos ter beschikking werden gesteld, binnen de kortstmogelijke tijd af te lossen. Dit kunnen we doen, door bestelde bundels direct na ontvangst, te voldoen. Maar ook door tot aanschaffing van de eenstemmige en harmonisatie bundels over te gaan. Mogen we op Uw medewerking rekenen, broeders penningmeesters en ook broeders en zusters particulieren?

Voor de goede orde geven we U hierbij nog even de prijzen:

eenstemmige bundel in balacuirband (slap)	f 4,20
eenstemmige bundel gebonden	f 4,75
eenstemmige bundel luxe uitvoering	f 5,25
harmonisatie deel I	f 5,50
harmonisatie deel II	f 9,50

Alles franco thuis.

Met belangstelling zien we Uw overboekingen en bestellingen tegemoet.

De Zangbundel Comm.

Correspondentie-adres: J. Germeraad, Breitnerstr. 77B, Rotterdam.

Een zorgvuldige, ofschoon heel letterlijke Duitse ververtaling, presenteert de tekst aldus:

De Heer echter deed dagelijks (tot de gemeente) die gered zouden worden.

Ze voegt er in een voetnoot deze opmerking aan toe:

„Dat wil zeggen het overblijfsel van Israel, hetwelk God voor de oordelen wou redden, doordat Hij hen aan de vergadering (Chr. gemeente) toevoegde".

Een andere Duitse vert. geeft:

De Heer voegde elke dag aan hun die samenwonen toe, die zich lieten redden.

Het voorstel van een bekend Schriftverklaarder om de laatste woorden van vers 47 bij het eerste vers van hoofdst. 3 te voegen, brengt ons, dunkt mij, van het rechte spoor.

Het woordje. in de N. Vert. weergegeven met „kring" vinden we ook in Luk. 17:35, alwaar gesproken wordt van twee vrouwen, die de molen malen en van twee mensen, die op één bed slapen. Het ziet dus op een plaatselijk verenigd, een lichamelijk, een zintuigelijk waarneembaar bij elkaar zijn.

Lukas spreekt hier inderdaad niet van de gemeente, (ofschoon deze woorden in een bepaalde weergave van de grondtekst wel zijn ingelast) omdat hij op iets anders de nadruk wil leggen, n. l. niet op het ideëel met elkander verbonden worden door het geloof in dezelfde Heer, maar op het plaatselijk, organisatorisch met elkander verbonden worden van hen, die geloofden. Lukas wijst er hier op dat de gemeente zich steeds duidelijker van het volk der Joden ging onderscheiden en afscheiden. Het geloof in Jezus als Messias maakte *onderscheid* tussen Jood en Jood te Jeruzalem, maar ook tot een *scheiding*: de Joden, die in Jezus geloofden, traden zelfstandig op, daartoe gedrongen door de niet-bekeerde Joden. Hùn armen en wezen werden n. l. uitgesloten van de wekelijkse uitkering uit de tempelinkomsten, zodat ze een eigen armen-en wezenzorg moesten gaan organiseren. Daartoe had de verkoop van goederen en have plaats (vers 45). Perfect werkte deze organisatie direct niet, zoals we merken uit hoofdst. 6:1, maar dat ze er was, wijst op de *in het Jeruzalemse Jodendom ingetreden* scheiding.

Wat Lukas in zijn slotmededeling van dit 2de hoofdst., in het in bespreking zijnde vers, nu laat uitkomen is dit, dat de nieuw-bekeerden, die tot het geloof kwamen, in gehoorzaamheid aan de Heer, die scheiding aanvaardden en zich openlijk voegde bij het afgewezen deel van het volk, dat in zichzelf het „overblijfsel" het Nieuwe Israel zag, dat zich noodgedwongen, zelfstandig ging organiseren. Dit feit was belangrijk genoeg om de nadruk op te leggen. Het betekende een belangrijke fase in de ontwikkeling der jonge gemeente. Ze stelden de gemeenschap met de Heer boven de volksgemeenschap. En dat keurde de Heer goed. Hij gaf het hun in het hart, zo te handelen. Hij wees de nieuw-bekeerden de weg naar die afgezonderde groep, Zijn gemeente.

Wat zegt dit ons? Welke lering ligt in deze mededeling voor onze tijd? Dat Lukas niet zegt dat de Heer Jezus de nieuw-bekeerden aan de gemeente toevoegde, doch zegt dat er een uitwendige, zichtbaar waarneembare samenvoeging plaats vond, is van groot belang. Natuurlijk behoorden deze mensen, door hun geloof in de Heere Jezus, tot Zijn gemeente, maar dat was de Heer niet genoeg. Tot de gemeente te behoren in ideëele zin, zonder zich ook u i t e r l i j k te voegen bij de overige gelovigen is — zegt Lukas hier — niet naar de wil van de Heer. Hierin lag een bedekte berisping van dié Joden, die Jezus wel als Messias wilden erkennen, maar zich niet openlijk afscheiden van de rest van hun volk, om zo aan de bezwaren en moeiten van het christen-zijn te ontkomen. — Het is ook een berisping van die gelovigen in onze dagen, die menen dat het genoeg is lid te zijn van de z.g.n. onzichtbare gemeente, maar het niet nodig achtten, zich uiterlijk, plaatselijk te voegen bij de andere gelovigen. Wat Lukas hier naar voren brengt is, dat de Heer een zichtbaar zijn van Zijn gemeente wil, een samenw o n e n van Zijn gelovigen, hun g eo r g a n i s e e r d zijn.

L.

Gemeenteberichten

HENGELO (O.)

Het is altijd prettig als je mooie dingen mag vertellen over je eigen Gemeente. Als je daarbij mag vermelden dat er grote vreugde is dan is het dubbel aangenaam.

Zaterdag 6 Juni was het 60 jaar geleden dat zr P. R. van der Baaren—Compaan op haar belijdenis gedoopt werd en lid werd van de Baptiste Gemeente te Stadskanaal. Dat was in die tijd een zeer moeilijke stap want hoewel de Baptisten toen niet vervolgd werden, ontstonden toch, door toetreding tot de Gemeente, grote moeilijkheden. Onze zuster herinnert zich nog heel goed de strijd die thuis ontstond toen een der dochters de „verkeerde" weg opging. Gelukkig ging zij die weg met Jezus en daarom kon zij volharden. 60 jaar trouw zijn is het vermelden ten volle waard. In de dienst van Zondag 7 Juni werd zij speciaal herdacht en onze voorganger, Ds Hardenberg, dankte voor het vele dat zij, door haar trouw, voor God en zijn Gemeente gedaan had. Nog is zij onder ons en haar plaats wordt alleen ledig gevonden, als het onmogelijk voor haar is met de Gemeente op te gaan. Haar liefde en trouw maken ons jaloers en doen ons beschaamd staan. God zegene haar in en met de Gemeente en geve haar nog enkele gelukkige jaren.

S. W. VIS.

Leestafel

Dr C. Barth scheef een boek van 116 blz. over TOYOHIKO KAGAWA, CHRISTEN EN HERVORMER. Dr J. J. Buskes Jr. schreef een voorwoord en de firma G. J. A. Ruys te A'dam gaf het uit in een keurig bandje voor de prijs van f 3,90. Ik hoop zeer dat velen de korte levensbeschrijving van deze Japanner zullen lezen. We maken kennis met het kind, de jongeling, de man, die zo heel veel gebeden, gedacht en gedaan heeft en boven wiens leven zou kunnen staan: „Want de liefde van Christus dringt mij". Het volgend woord tekent deze ijveraar: „Ik protesteer tegen elke kerk, die het geloof predikt maar tekort schiet in liefde. Ik verzet mij tegen

de polities, die steunen op macht en geweld en de liefde niet kennen." „Wanneer de kerk het kruis van Christus werkelijk verstaan had, zou het Marxisme geen kans hebben gehad." „Het Christendom verslapt bij hem (Kagawa) niet tot een weke zorg voor eigen ziel en zaligheid, het is voor hem een hartstochtelijke wil zijn leven voor anderen op het spel te zetten, een tot offer bereide inzet van de ganse mens voor de krachtige, reddende daad". „Zodra het geloof geleid wordt door lieden, die het als een beroep beschouwen, neemt het verval onvermijdelijk een aanvang". Als hij het beeld der allerarmsten tekent: „Hun magen zijn leeg en zij hebben geen plaats, waar zij hun hoofd neer kunnen leggen. Wat helpt het, hen die voedsel en woning ontberen, alleen maar de verkondiging des Woords te brengen? God wil barmhartigheid, geen godsdienstig eerbetoon".

Wij zijn geneigd nog meer te citeren. Lees het boekje alstublieft. Een paar drukfoutjes: op blz. 62 — verbaard, blz. 100 — invloed vonden we. Het oorspronkelijk in het duits verschenen werk heeft een goede vertaling ontvangen.

HUIZINGA.

PAULUS EN JEZUS, door Dr Herman Ridderbos. Uitgave J. H. Kok N.V. te Kampen. Geb. 129 blz.

Belangrijk is de vraag hoe Paulus Jezus verstaan heeft. Is de Jezus der Evangeliën een ondere dan de Christus, die Paulus predikte of vinden we de elementen van Paulus verkondiging reeds in de Evangeliën? De blik, die zich richtte op de Heer in Zijn vernedering moest eerst wel andere dingen opvangen, dan de blik opving, die zich op de verrezen en verhoogde Heer richtte. Is er aan het Jezusbeeld allerlei toegevoegd, of is er een dieper verstaan gekomen? Deze vragen worden door Dr Ridderbos behandeld waarbij hij ingaat op hetgeen over dit onderwerp in de laatste halve eeuw gepubliceerd is. Een werk, dat we gaarne aanbevelen.

L.

Wij lazen voor U:

Hein Kray HELDEN IN DE POOLNACHT, geb. f 3,50. 170 pag. Uitg. Jan Haan N.V., Groningen.

Steeds weer zijn er onverschrokken mannen die proberen de Pool zijn geheimen te ontfutselen. Een van die mannen was de Amerikaanse journalist Hall. Dit boek vertelt van zijn gevaarlijke tochten en zijn dapper gedrag. Het zijn verhalen van grote ontberingen, maar ook van heldenmoed, zelfopofferingen en Godsvertrouwen. Een boek waarmee elke jongen blij is.

P. de Zeeuw STANLEY DE PADVINDER, geb. f 3,50. 163 pag. Uitg. Jan Haan N.V., Groningen.

Zowel de schrijver als de hoofdpersoon van het boek zijn bij de jeugd geliefd. In dit boek de boeiende beschrijving van de avonturen van Stanley in Afrika bij het opsporen van Emin Pacha.

J. Smelik DE WAGENMEESTER VAN DELFT, geb. f 3,50. 223 pag. Uitg. Jan Haan N.V., Groningen.

Een heel spannend verhaal uit de 80-jarige oorlog. Dat elke jongen en meisje zeker met veel genoegen zal lezen.

J. P. Stulp DE SPEELMAN VAN PETERSBURG, geb. f 3,50. 167 pag. Uitg. Jan Haan N.V., Groningen.

Een echt jongensboek, vol spannende avonturen. Doortrokken van een fijne christelijke geest. Van harte aanbevolen.

G. BR.

Mededelingen

RUSCHLIKON

De administratie van het Baptisten Theol. Seminarie te Ruschlikon in Zwitserland, verzoekt ons mede te delen, dat in het gebouw van 3—9 Juli a.s. een Internationale Baptisten „Leken"-conferentie gehouden zal worden met vele „leken"sprekers. Verblijf in de School met verzorging gratis.

Van 15—22 Juli zal in hetzelfde gebouw en op dezelfde voorwaarden gehouden worden een Internationale Baptisten Studenten-conferentie.

Aanmelding voor deelneming aan deze conferenties te richten aan Dr J. D. Franks. Doe het spoedig!

Voertaal voor beide conf. is Engels.

OOSTENRIJK

Wie, bij voorkeur 20 Juli—3 Aug. 1952, twee weken gratis bij Baptisten in Oostenrijk wil verblijven in Salzburg en Salzkammergut, schrijve direct aan N. Haagsma, Oostergrachtswal 35, Leeuwarden. Geslacht, leeftijd en burgerl. staat opgeven.

Beroepen te *Hoogezand* Ds J. Bosma van Leeuwarden.

J. H. GNODDE.

Advertentiën

Gaf u reeds een nieuwe abonné op?
Het is nu juist de tijd daarvoor, want per 1 Juli begint een nieuw kwartaal. U weet: nieuwe lezers zijn hartelijk welkom bij de administratie, Tetterodestraat 47, Haarlem.

Zoals bekend worden ABONNEMENTSGELDEN bij vooruitbetaling vóór het begin van de nieuwe periode betaald. Daar met 1 Juli het 3de kwartaal begint verzoeken wij u vriendelijk het abonnementsgeld voor De Christen (f 1.50) te voldoen door storting op giro 9260 ten name van de Unie. Natuurlijk mag u ook meteen voor het 2de halfjaar ineens f 3.— storten. Door deze tijdige storting bewijst u de administratie een grote dienst en bespaart u zich de inningskosten!

De administratie, Haarlem.

In de loop van deze week zijn op de betreffende adressen de kwartaal-nota's zowel voor de partijen van DE ZAAIER als ook voor de partijen van DE KINDERVRIEND ontvangen. Zouden we nu vriendelijk maar ook dringend mogen verzoeken om deze nota's spoedig te voldoen, in elk geval in de loop van deze maand? Dat is dan een medewerking, die eigenlijk wel vanzelfsprekend is, maar waar we toch hartelijk dankbaar voor zijn!

De administratie, Haarlem.

JAARGANG 69 - Nr. 3111
VRIJDAG 27 JUNI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Geroepen om te verkondigen

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen....
1 Petr. 2 : 9.

Zou dàt wel wáár zijn?

Petrus zegt daar nogal wat!

Gij (wij dus óók!) zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk. God heeft u geroepen uit de duisternis, opgeraapt uit de goot, weggehaald uit het donkere krot en de gore achterbuurt der zonde, opdat U zoudt verkondigen de deugden van Hem die Uw weldoener is. God heeft U samengebracht in de Gemeente, U apartgesteld in de wereld, een onnoemelijk hoge prijs voor U betaald in Gethsemane en op Golgotha, opdat Hij een volk zou hebben dat Zijn Zaak zou voorstaan en Zijn Rijk zou vertegenwoordigen op de aarde.

En wat dòen wij?

Velen van ons hebben het zich erg gemakkelijk gemaakt. Ze hebben zich van hun schooiersplunje laten ontdoen, zich een nieuw costuum aan laten meten, het zich laten welgevallen dat een glanzend-gouden ring aan hun vinger geschoven werd, zich het allerbeste eten voor laten zetten, en hebben zich daarna heerlijk knus in de allerzachtste fauteuils genesteld die ze in die nieuwe woning maar vinden konden. Welterusten!

Maar wij zijn niet geroepen om neergevleid te worden op zachte bedden en onder zijden dekens om daarna heerlijk toegestopt te worden door gedienstige engelen uit de Hemel. Wij zijn geroepen om te VERKONDIGEN!

De ogen open

Ondertussen moet geconstateerd worden, dat velen van de slapers toch niet *droomloos* geslapen hebben. Wie kan dat trouwens in een oord waar God Zijn commando's roept, en waarin de noodkreten van zeer velen die eenzaam en reddeloos in het leven staan, gehoord worden? Er zijn er, die knipperen met de ogen. Er zijn er, die al rechtop zitten en zich afvragen, hoe het toch wel met hen gesteld is. Ja er zijn er zelfs die al opgesprongen zijn en naar hun post snellen, om nog in te halen wat er in te halen is.

Het wordt tòch weer waar!

Wij danken God dat Hij voor ons, luie priestertjes en slaperige koninkjes, de noodklok geluid heeft en nog luidt, en dat er leven gaat komen. Hoorden we niet dat hier en daar men weer behoefte krijgt om te bidden? Vind je niet, waar je ook komt, mensen die weten dat het veranderen moet, en die nog wel wat onbeholpen rondtasten in de nieuwe situatie van het felle daglicht, maar die toch bereid zijn om te gaan?

Wat zal het een grote tijd zijn, als ook de leden van ònze Gemeenten weer worden die ze zijn: een Koninklijk Priesterdom. Priesters, die de Blijde Boodschap met zich dragen. Priesters die de troost uit de Hemel brengen, Priesters, die de leeggeplunderde mens van deze tijd overeind helpen en naar Gods herberg leiden. Priesters, koninklijk van aard, die voor niemand knielen dan voor God alleen, die slechts het recht en de waarheid dienen, die vorstelijk bereid zijn hun schuldenaren te vergeven, die gaarne diep in het stof buigen om eigen zonden te belijden, en die samen optrekken, om het Rijk van de boze te weerstaan.

Broeder, zuster, door God opgeraapt uit de modder, gemaakt tot koningen en priesters, wordt weer, die ge zijt!

Wf.

Losse Schakels

Alleen voor Voorgangers In Engeland bestaat een Broederschap van Baptistenpredikanten, al net zoals hier. Ze geeft een maanblad uit: „The Fraternal". Nu heeft men in Engeland ook een Comité dat de belangen van de Baptisten op het vasteland van Europa behartigt. Dit Comité vraagt of er onder de Nederl. Baptisten-voorgangers mannen zijn, die zich voor dit maandblad interesseren. Zo ja, dan gelieven ze hun naam en adres op te geven aan de secr. van dat Comité: Mr Sydney G. Morris, 253 Creighton Avenue, London, N. 2, Engeland.

Propaganda Het is moeilijk een kar uit een oud en diep ingereden spoor te trekken. Daar waar de bodem vast gereden is, loopt de wagen gemakkelijker. Toch is het mogelijk, dat men van methode en middelen moet veranderen. De grote vraag is in onze tijd, hoe de wereld met het Evangelie te bereiken. De wijze waarop het voor enkele tientallen jaren ging en vaak goed ging, voldoet nu niet meer. We hebben er vaker op gewezen dat de tentarbeid in zijn begin vele buitenstaanders trok. De kerksfeer ontbrak er en dat gaf velen moed eens te gaan luisteren naar wat er onder dat tentdoek gezegd werd. Maar wij hebben het wel klaar gekregen om de kerksfeer in de tent te krijgen. Er wordt gebeden, gelezen en de zegen uitgesproken, zoals dat in de samenkomsten der gelovigen plaats heeft en zin heeft. En het gevolg mede daarvan is allicht geweest, dat de buitenstaanders de tent mijden gelijk ze de kerk plegen te doen. Propaganda om de aandacht te trekken is beslist nodig. Er is zo ontzaglijk veel dat afleidt dat men zich wel met nadruk moet presenteren. Wie onverschillig is voor hen, die geen belangstelling voor het Evangelie hebben en gelooft dat God Zijn uitverkorenen wel bereiken zal, voelt zich minder benauwd door de stroom van mensen, die aan alle kerkdeuren en alle tentopeningen voorbij gaan, zonder zich ook maar een ogenblik te bekommeren om hetgeen zich daarachter voor doet.

Hoe dan? In de eerste plaats: de kerk er tussen uit. We bedoelen het kerkgebouw. Dat staat in een ongunstige reuk. Kies een neutraal gebouw. Dan de kerksfeer er uit! Niet doen alsof men weer „onder ons" is met wat of veel meer belangstellenden dan men gewoonlijk heeft in zijn samenkomsten en erediensten. Niet gaan staan bidden (waarvoor de klankbodem ontbreekt), geen geestelijke liederen gezongen met de massa, waardoor de buitenstaanders zich al direct in een uitzonderingspositie geplaatst zien en zich afvragen: wat doen *wij* hier eigenlijk? Laat er gemusiceerd worden en gezongen, door een solist. Bekwame mensen. Laat ook eigen koor een goed lied, goed getoonzet, zingen. De toespraak zij, dunkt mij — een inleiding, roepe vragen wakker, stelle zich op de bodem van het leven der buitenstaanders en ga uit van de vragen en problemen die serieuze mensen bezig houden. Dan zij er voor belangstellenden gelegenheid door vragen te laten blijken, waar het onderwerp hen geraakt heeft en waar het niet tot hen heeft gesproken. Zo ontstaat door de toespraak in de grote-bijeenkomst een selectie en leert men allicht die mensen kennen, wier belangstelling voor de Evangelieboodschap gewekt is. Wanneer het mogelijk is deze samenkomsten b.v. een week achtereen te houden samen met andere organisaties of enkelingen, dan zou dat de wereld het binnengaan van de zaal vergemakkelijken.

Als we geloven dat de wereld nog altijd het Evangelie verkondigd moet worden, dan zullen we moeten zoeken naar wegen, waarlangs we haar kunnen bereiken. Uit onwaardige handen glipt het Evangelie weg; een gemeente, die haar bezit niet waardig is ziet het haar ontnomen. De vraag is voor ons immers niet: zullen we het Evangelie verkondigen? „maar: *hoe* zullen we het doen?"

Geen tractaten als uitnodigingen (schoon het tractaat niet afgeschaft behoeft te worden). Zou de Oecumenische Raad geen afd. Christelijk Reclamebureau kunnen oprichten? Een bekwame reclame-tekenaar, tevens goed christen, zou hier de zaak van de Meester nuttige diensten kunnen bewijzen.

Verantwoording Dat het art. behelzend de verantwoording, door elke Permanente Commissie af te leggen tegenover de geunieerde gemeenten, gehandhaafd is, verheugt ons. We achten het een noodzakelijkheid, dat elke Commissie rekenschap geeft aan de Algem. Verg. van haar handelingen en haar plannen en deze haar ter goedkeuring voorlegt. De toestand is thans in feite zo, dat we heel weinig afweten van hetgeen er gebeurt. Er rijzen allerlei vragen betreffende het beleid van verschillende commissies. Men vraagt en gist, maar weet het rechte niet. Tenslotte zoekt men rust in de gedachte: „het zal wel goed zijn", maar deze rust wordt licht verstoord. We moeten weten, wat er door onze commissies gedaan wordt, gelegenheid hebben haar daden te critiseren, van haar plannen kennis te nemen en die ter keuring ons voorgelegd zien. Dan moeten de gemeenten weten, hoe hun gelden besteed zijn en hoe men aangevraagde gelden precies denkt te besteden. Deze gelegenheid heeft tot nu toe in onze organisatie ontbroken. Ook het beleid der redactie van De Christen, gelijk van onze andere periodieken, moet besproken kunnen worden. Nu is er terloops wat losgelaten over De Christen en over haar redactie, maar we zijn daarop niet ingegaan. Het was eenvoudig niet aan de orde en men moet van een Algemene Vergadering geen hutspot maken. Maar bevredigen deed ons dat niet. Die mensen, die wat zeiden, hadden op dát moment niet moeten spreken. Maar er moet wel gelegenheid komen om over de bladen te spreken gelijk over de arbeid der andere commissies. Dat we niet weten waarom sommige broeders aangenomen voor de opleiding tot zendeling, geen zendeling zijn geworden, waarom anderen, aangenomen voor de opleiding ontijdig geeindigd zijn met hun studie, is niet in orde. Het zijn mannen door de Algem. Verg. aanvaard voor een bepaald doel en nu moet de Algem. Verg. ook weten, waarom deze, háár kwekelingen, zich terug trokken of niet doorzetten naar het zendingsveld. Er is bovendien ook Unie-geld mee gemoeid geweest hetzij zendingsgeld of ander geld, en dus mogen zij, die dat geld opbrachten ook weten, waarom hun geld het beoogde doel niet heeft gediend.

Vrijwilligheid Wanneer we voor de arbeid voortaan vrijwillig zullen geven dan zullen we goed ingelicht en voorgelicht moeten worden en nauwkeurig kennis moeten hebben vande wijze waarop gelden besteed werden en zullen worden. Een en ander zal onze instemming moeten hebben. Wanneer men ons in het halfdonker zou laten staan, zou men op weinig steun kunnen rekenen. Openbaarheid, vooral wat de financien betreft, is van groot belang. En dan geen ingewikkelde cijferlijsten, maar afzonderlijke verslagen en begrotingen voor elke tak van arbeid.

De sfeer Als de temperatuur te laag is, is er weinig

groei in de natuur. Wat temperatuur is voor vruchten en bloemen is sfeer voor de menselijke samenleving en arbeid. Zullen we vruchtdragend kunnen werken, dan is eerste vereiste, dat we er zorg voor dragen, dat de sfeer gezuiverd wordt en zuiver blijft. Geen mensen afstoten, maar dankbaar inschakelen ieder, die wil meewerken. Met een dictatoriale houding schept men slechts verwijdering. In het verleden is de noodzaak van het bewaren van een goede sfeer niet altijd in acht genomen en we bezondigden ons aan Gods werk.

Waartoe geroepen? We lazen in een bescheiden blaadje, uitgegeven voor een kleine evangelisatiearbeid in Oostenrijk een citaat uit een boek van E. Studd, een bekend zendingsman:

„Christus roept ons om de hongerigen te spijzen, niet de verzadigden; de verlorenen te redden, niet de verstokten, om de zondaren tot bekering te roepen en niet de spotters, niet om imponerende kerken en kathedralen te bouwen en in te richten, waarin christelijke professoren in slaap gewiegd worden door liturgische gebeden en kunstvolle muzikale prestaties, maar Hij roept ons om onder de eenzamen een levende gemeente te bouwen, mensen uit de klauwen van de duivel te redden en voor Jezus te winnen. Maar deze taak kan alleen verricht worden door een gloeiende godsdienst, niet in starre vormen vastgelegd — een godsdienst, waarin Kerk noch Staat, mensen noch traditie vereerd en gepredikt worden, doch alleen Christus en wel de Gekruizigde".

We moeten ons voortdurend oriënteren aan onze oorsprong en, over de eeuwen heen, proberen in contakt daarmede te leven.

De zendelingen Ook het Zendingsgenootschap der Engelse Baptisten heeft haar Zendelingen in China moeten terug roepen. Vanzelfsprekend is de vraag opgekomen: wat gaan deze zendelingen nu doen? Het antwoord, dat de Secr. van dit Genootschap geeft, is: zeven zijn er reeds naar India vertrokken, twee naar Ceylon, twee naar de Congo en twee zullen er binnenkort afreizen naar Tribida. Verwacht wordt dat anderen later naar deze verschillende terreinen zullen vertrekken. Sommigen zullen een pastorie in Engeland betrekken terwijl vijf artsen in Engeland zullen blijven, hoofdzakelijk om gezinsbelangen. Sommigen zijn nog vragende naar de wil van God. Hun terugkeer naar het moederland was geen zaak van hun keus en zich op geheel nieuwe plannen te bezinnen vraagt tijd. Ondertussen dienen zij het Genootschap op zendingsbijeenkomsten in de verschillende gemeenten. Men diene te bedenken, schrijft de Secr., dat de meerderheid der teruggekeerde zendelingen, onderhouden moeten worden uit de inkomsten van het Genootschap.

L.

ZAND en ZAAD

Ik las in de plaatselijke krant, dat er in de verkiezingsweken daarom zo weinig spanning zat, dat er daarom zo weinig geladen vergaderingen werden gehouden, omdat het nederlandse publiek bij voorbaat al wist met welke cijfers de diverse partijen uit de bus zouden komen. Tenminste zo ongeveer. Ja, dat kon wel eens waar zijn. Er kunnen natuurlijk een paar van de geleide economie overstappen op het oude liberalisme, een paar verontrusten uit de welgefundamenteerde burchten naar grensloze verten doorbreken, het gros der kiezers waagt geen avontuur. We houden van de rust, verblijden ons over consolidatie en hebben maar een hekel aan felle kleuren. We mogen die oproerkraaiers niet, nietwaar. O, en ze hebben geen schijn van kans. 't Lief vaderland kan rustig zijn.

Een dominee moet zich buiten de politiek houden, zegt men. Wat een dwaasheid, vindt u niet? Waarom een dominee, en niet ook de dokter, de schipper en boer? Als u meent, dat een dominee allereerst zijn aandacht moet geven aan het leven zijner gemeenteleden, moet trachten toe te zien op hun geestelijk leven, op de goede verhoudingen in de gemeente, in de gezinnen, dan wil ik dat niet ontkennen. Maar als hij ziet dat het geestelijk leven schade lijdt door een opelkaar proppen van mensen in een huis, dat veler geluk in schaduwen gaat vanwege materiele omstandigheden, dan moet hij meer doen dan bidden en troostwoorden opzoeken. Dan moet hij spreken over de rijken, die paleizen bewonen, waar een arm mens in zou verdwalen. Dan moet hij maar vertellen, dat het fout is, dat de een in weelde omkomt en de ander in armoe verbittert. Dat is meer dan fout. Het is zonde en daarom fataal. Moet een dominee zwijgen over de heilloze wedloop naar meer wapens, meer mensenmateriaal? De ogen dicht doen voor concentratiekampen en plundering van bodemschatten door hen, die in hun ganse geschiedenis nooit anders deden dan hun handen uitstrekken naar de rijkdommen der aarde? Is dat politiek of de kreet van een hart dat ziet hoe God terzijde geschoven wordt? In de dagen dat de N.S.B. in ons land volgelingen maakte, had ik een onderhoud met een van deze mensen. Al gauw viel het verwijt: de dominees doen aan de politiek en dat moet uit zijn. Dat was in de dagen van Colijn en vele N.S.B. ers waren zijn vrienden niet. Ik vroeg mijn vriend: „Als Colijn vandaag of morgen een wet uitvaardigt, een bevel uitdeelt, indruisend tegen het Woord van God, dat ik tracht te verkondigen, geloof je niet, dat ik de plicht heb de gemeente daarop te wijzen?" „O zeker," antwoordde hij. „Juist," zei ik op mijn beurt, „want ik getuig dan namens God. Mijn geloof gebiedt mij te spreken. Maar als ik hetzelfde doe, wanneer Mussert straks dit of dat ge- of verbiedt, dan schreeuwen jullie: hij doet aan politiek! Hoe kan een dominee zwijgen? Ook al meent de een dat hij in opdracht van God spreekt en de ander dat hij obstructie voert tegen de overheid?"

Er is geen verkiezingsstrijd meer. Er zijn geen politieke profeten, eer profiteurs. Er is geen verontrusting over de wegterende koorts, die over de volken der aarde gekomen is. Nergens vlamt het j' accuse — ik beschuldig, op. Niemand ontplooit de banieren voor een heilige kruistocht. Willoos deint het volk naar de velden des doods. Gave God ons een Johannes, een Elia, een Savonarola. Een profeet, machtig in woorden en werken. Maar God heeft toch Zijn Heilige Geest gegeven? Ik vroeg aan jonge mensen, waarop de nadruk viel als ik zei: de Heilige Geest. Op Heilige antwoordde een van hen. Juist, op Heilige. Heilige Geest, vuur en wind, en wat is bestand wanneer deze beide elementen vat krijgen op een mens. O, dat toch dra dit vuur mocht branden, eer de zeven schalen leeggegoten worden over een mensheid, die vuur uit de hel geleend heeft om zichzelf te verderven.

HUIZINGA.

De huidige stand der

Oud-Testamentische wetenschap

Enige tijd geleden hield Prof. G. Ch. Aalders een afscheids-college (in 1950) over het hierboven genoemde onderwerp. Het lijkt me niet ondienstig iets weer te geven van hetgeen door deze geleerde naar voren is gebracht. Ik doe dat om de lezers van dit blad mede te overtuigen van het feit, dat Gods Woord staat en van geen wankelen weet.

Als woeste golven beukten de aanvallen van theologische zijde, in het bijzonder op het Oude Testament, doch dit bleek daartegen bestand te zijn! Dat zal uit het volgende blijken.

1. Allereerst de tekstkritiek.

In 1931 kwam de omkeer. Tegen de tekstkritiek werd geprotesteerd. Aan het licht kwam, dat de geleerden vaak op „zeer subjectieve gronden" de juistheid van de Hebreeuwse tekst in twijfel trokken. — Men ging terug van de dwaalweg, en ten onzent was het Prof. Eerdmans, die in zijn commentaar op de Psalmen weer de overgeleverde tekst aanvaardde. — Zij die bleven bij het Woord, hadden zich niet ten onrechte gekeerd tegen het veranderen, vaak verknoeien, van de tekst. Op een conferentie op „Woudschoten" waar bijbelvertalers bijeenkwamen, werd als regel aanvaard zich te houden aan de tekst!

De vondst van oude handschriften in een grot in de omgeving van de Dode Zee, heeft hier ook een woordje meegesproken. In de couranten is daarover destijds het een en ander gepubliceerd. U zult zich herinneren, dat er ook een compleet manuscript van Jesaja werd gevonden en een commentaar op Habakuk en nog enkele andere geschriften. Prof. Aalders verhaalde op bovengenoemd college, dat hij een 60-tal steekproeven had genomen, en dat in zeer vele gevallen de tekst overeenstemde met de tekst van de gevonden Jesaja-rol, behoudens zeer geringe afwijkingen. — Het gevonden oude handschrift heeft de betrouwbaarheid van de tekst onderstreept.

2. De wetenschap is ook omgezwaaid wat betreft de theorieën over het ontstaan van de boeken van het O. T., in het bizonder wat de boeken van Mozes betreft. Reeds eerder schreef Prof. Joh. de Groot (bekend door z'n bijbellezingen voor de N.C.R.V.): „het scheepje der literaire kritiek zal voor algehele ombouw op de helling moeten worden geplaatst". — De reparatie zal naar ik vrees lang duren. Dat het door priester Hilkia gevonden wetboek het boek Deuteronomium zou zijn, dat in die tijd zou ontstaan zijn, wordt nu niet meer aanvaard. — Ook de bronnen-theorie wordt door velen niet meer geaccepteerd. Zij die vasthielden aan Mozes als schrijver worden meer in het gelijk gesteld dan vroeger het geval was.

Een Egyptoloog (Yahuda) heeft na grondige studie de conclusie getrokken, dat de eerste boeken van de bijbel geschreven zijn in een periode die niet *zo* heel ver af ligt van de tijd waarop dit geschrift betrekking heeft. Een ander geleerde zegt, wat het boek Genesis betreft, „dat dit boek de pennevrucht moet zijn van één enkele auteur".

Wij zullen hier niet stilstaan bij de boeken Jesaja, Zacharia en Daniël waarover ook nog al wat te doen is geweest. — Ten onzent heeft Prof. Edelkoort de eenheid van het boek Zacharia gehandhaafd. — Thans worden aanvallen gedaan op het boek Ezechiël en Zefanja. — Echter is het ons een gerustheid te weten, dat men niets tegen de waarheid vermag, ook daar zal de ongelovige wetenschap de grond eens onder de voeten wegzakken.

3. Een zeer verblijdend verschijnsel is het, dat de huidige wetenschap meer dan vóórheen zich gaat bezig houden met de inhoud der Schrift. Te veel is over de Schrift geleerd, te weinig de boodschap beluisterd. Uit de literatuur die de laatste tijd verschenen is, blijkt de belangstelling voor de inhoud van de Oud-Testamentische geschriften. Prof. Aalders zeide verder: „in de Oud-Testamentische wetenschap wordt een duidelijke neiging merkbaar om met het element de „openbaring" rekening te houden". — Voor die verandering wijst hij op de invloed van Barth en op de reactie die komen moest op het optreden van het Duitse Nationaal Socialisme.

Wij aanvaarden de Heilige Schrift als Gods Woord en hopen dat dit artikel bij de lezers mede dit geloof der Schriften zal versterken. Uw Woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.

D. SLORT.

Zendingsrubriek

Eigenlijk is bovenstaande benaming in dit geval niet helemaal correct. Het gaat thans om het beantwoorden van vragen, die door de gemeente te Rotterdam C. tijdens de j.l. A. V. aan U. C. gesteld en waarvan de beantwoording in handen werd gelegd van de zendingssecretaris.

De vragen van de gemeente te Rotterdam C. luidden als volgt: In „De Christen" van j.l. Vrijdag (dit nummer is thans 4 weken oud, schrijver dezes) lazen we een verslag van de uitzendingsdienst, die in de gemeente te Den Haag S. werd gehouden. Hierbij werd br Kool namens bovengenoemde gemeente als zendeling uitgezonden naar Suriname. Hieruit blijkt ons, dat er mogelijkheden zijn om op dat stukje „Nederland" zending te drijven.

Daar o. i. onze roeping in de eerste plaats uitgaat naar de vroegere koloniën, zouden we de vraag willen stellen of hier voor ons als Unie geen mogelijkheden liggen.

Wanneer we een concreet doel voor ogen hebben, zal de liefde aanmerkelijk stijgen en het werk, dat daar in de aanvang klein aangepakt zal moeten worden geleidelijk uitgroeien.

De taalmoeilijkheden zijn daar niet in die mate als in de Congo. Onze zendings-verpleegsters zullen zich daar veel sneller kunnen aanpassen en tot ontwikkeling kunnen komen. Wel zal in de aanvang de uitzending wel niet aan haar doel beantwoorden, doch snel zullen onze verpleegsters o. i. zich daar van hun eigenlijke roeping kunnen kwijten.

Gaarne willen we dit onder de aandacht van de U.C., U.Z.C. en A. V. brengen. Kan men ons een bevredigend antwoord geven?

Betreffende de uitzending van br. Kool naar Suriname door de gemeente te Den Haag. S. moet hier gezegd worden, dat dit een aangelegenheid is waar de Zendingscommissie buiten staat. De gemeente Den Haag. S. handelde volkomen zelfstandig. Als U.C. en U.Z.C. kunnen we deze gang van zaken betreuren zonder daarmee iets te hebben gezegd tegen de persoon van br. Kool zelf.

De rode lamp

Daar staan we dan. Na een half jaar loven en bieden. Na zes maanden klokgelui. Welke klok? Ik zei: daar staan we dan en er mag niemand meer door. Dan wil ik nu maar allereerst al die broeders, zusters en vrienden heel hartelijk danken voor de zo zeer gewaardeerde medewerking. Sommigen stortten veel, anderen weinig, weten wij niet dat veel weinig en weinig veel kan zijn? Dank, allen, overal. U hebt me niet alleen geld willen lenen, geven soms, maar ook geloof, dat er dezulken zijn die nog ergens warm voor kunnen lopen. We hadden gehoopt meer te krijgen. In plaats van tien kwam er maar een gulden gemiddeld van iedere Baptist. Te hoog gegrepen. Te schoon gedacht. Te veel verwacht. Natuurlijk zullen we u op de hoogte houden van het werk in Enschede. U weet, grond hebben we. Een schets ook. En nu een paar centen. O ja, dat wilde ik nog wel zeggen: het kan zijn, dat iemand me nu toch nog geld wil sturen. Dat kan natuurlijk heel best en het zal ook wel verantwoord worden, officieel, maar niet meer regelmatig op deze plaats. En zullen we dan nu maar afscheid van elkaar nemen? 't Was me soms heel aangenaam. Dank aan u allen.

Op de valreep letterlijk en figuurlijk, nog wat ontvangen. Van iemand, die al met een been op de Waterman staat, f 10,—; goede reis, fam. D. van R. te A, die schrijft: een extra weekloon; ik acht het als mijn plicht er iets van af te staan voor uw nieuwe kerk, f 10,—; N. N. te T. f 10,—; V. D. te D.H.: Een stap naar het volgend mijlpaaltje. God moge het zegenen, f 10,—; N. N. te F. f 10,— (ik denk graag aan uw stadje N. N. te F.)

Alles met elkaar f 50.—; in totaal f 7097,94 + 5 aandelen U.B.S. + toezegging van f 250,—.

En voelen zij die ons verblijdden en bemoedigden, nu nog iets van „verlies", dat ze leden, toen ze ons een tientje of meer gaven of leenden?

Ik steek m'n hand op en wuif, met m'n rechter.

Uw HUIZINGA.

Organisatorisch lijkt het ons echter minder juist te zijn. De gemeenten vormen samen met elkaar de Unie. Dat impliceert dus vrijwillige coöperatie.

Het ligt verder niet op onze weg de factoren te beoordelen, die de gemeente te Den Haag S. tot deze stap en uitzending bewogen hebben.

Wanneer hier verder Suriname genoemd wordt, wordt ter verduidelijking de hoofdstad daarvan door schrijver dezes genoemd, n.l. Paramaribo. In deze stad is een kleine Baptisten gemeente. Br. Kool is naar *deze* gemeente uitgezonden en *niet* naar het land dat we Suriname noemen.

Dit om de situatie te tekenen zoals zij in werkelijkheid is.

Wanneer de Zendingscommissie een geschikt persoon naar Paramaribo had kunnen zenden, dan zou zij dit ter wille van de kleine gemeente daar zeker niet hebben nagelaten. Dat deze aangelegenheid ten alle tijde de aandacht van de Zendingscommissie heeft gehad, blijkt uit de gevoerde correspondentie, maatregelen en pogingen, die zij daarvoor in het verleden reeds trof. Deze heeft de U.Z.C. niet ten uitvoer kunnen brengen.

Wat Suriname zelf betreft moet ook nog opgemerkt worden, dat dit land het eeuwenoude zendingsterrein is der Hernhutters. De Hernhutters kunnen door financiele zorgen geplaagd, niet alles doen wat zij gaarne zouden willen doen.

Bovendien is het niet bepaald „fair" om op een zendingsterrein van een ander te gaan arbeiden zonder voorafgaande toestemming en instemming van het zendinggenootschap, dat de oudste rechten heeft. Dit is zoiets als een erecode op het terrein der zending. Dit heeft ook de U.Z.C. te eerbiedigen. De Engelsman zou dat „fair play" noemen.

Waar verder in de vraag van de gemeente te Rotterdam C. over de vroegere koloniën gesproken wordt, benut de Zendingscommissie deze kans om daarover het een en ander te zeggen.

In het algemeen kan opgemerkt worden, dat de zendingscommissie zich *informatief* ook over het huidige Indonesie georienteerd heeft. Zelfs bood een Amerikaans zendingsgenootschap ons terreinen aan. Het ene op Sumatra onder de Kubus, het andere ergens op Borneo. (Dajaks). Doch de heersende politieke onzekerheid en vele andere factoren meer, weerhielden de U.Z.C. om meerdere stappen in dit opzicht te ondernemen.

Bovendien, en dat is een zeer belangrijk motief, mag nimmer uit het oog verloren worden, dat de *U.C. zich al voor de Congo had uitgesproken.*

Daarmee en daardoor werd het zendingsterrein der Hollandse Baptisten aangegeven en vastgelegd.

Welke overwegingen hebben de U.C. er toe gebracht om zich uit te spreken voor de Congo? In de 1e plaats, dat onze huidige zendelinge zr Reiling daar reeds werkzaam was geweest. In de 2e plaats de zeer zwaar wegende gedachte, dat onze zending *jong* is; nog in haar kinderschoenen staat en geleidelijk er in te groeien heeft. Gezien het aantal geloofsgenoten kunnen we ons de weelde van experimenten absoluut niet veroorloven. Samenwerking met een ervaren zendingsgenootschap als de B.M.S. waarborgt het op gang komen van onze zending met als einddoel t.z.t. zelfstandig zending te kunnen drijven op een eigen terrein.

Tussen haakjes: dit eigen terrein heeft de B.M.S. ons reeds min of meer toegezegd, wanneer onze mensen de nodige ervaring en zendingstaktiek zich eigen hebben gemaakt.

De U.Z.C. heeft dus wel terdege een *concreet* doel voor ogen. Dat is als *hoofdterrein* de Congo.

Daarvoor worden de huidige zendingscandidaten in Belgie voorbereid en ontvangen zij daar hun laatste en definitieve opleiding. Maar dat betekent niet, dat de Zendingscommissie niet een neventerrein als b.v. Paramaribo had willen helpen, indien zij het gekund had.

Dit laatste natuurlijk in overleg met de U.C., die in dit opzicht volgens de nog gangbare bepalingen haar fiat had moeten geven. Voorlopig is en gaat de aandacht uit naar de Congo. Wat in de toekomst nog zal kunnen gebeuren, zullen we dan wel weer zien.

Weest overtuigd van de brede belangstelling der U.Z.C. voor de buitenlandse zending

De gemeente te Rotterdam—C. tevreden?

Met hartelijke zendingsgroet
H. D. HOOGHWINKEL.

★

Een verpleging in „Tabitha" moet voor ièder mogelijk zijn!

Vorige week vertelde ik U, wat verplaatsing van het Diaconessenhuis „Tabitha" naar elders zou betekenen; n.l. het „huis" dat zich in lange jaren een renderend bestaan heeft verworven, waardoor meisjes en vrouwen hun studie en opleiding kunnen ontvangen tot Diacones; het „huis" dat zich in haar omgeving een dergelijk goede naam heeft verworven, dat ze de Good-will der doktoren uit de wijde omtrek geniet, zou tot de grond toe afgebroken en elders opgebouwd moeten worden, zonder voldoende garanties of het daar slagen zal.

Nee, dat mooie „opleidingscentrum" vernietigen door risico's nemen wil geen enkele Baptist!

Wèl medebouwen aan de toekomstdromen van „Tabitha"; meerdere verpleeginrichtingen in de centra's van onze Baptisten gemeenten, eventueel gecombineerd met tehuizen voor „Ouden van dagen"!

Dat dit in de naaste toekomst zèker mogelijk is vertelde ik U dè vorige week.

Het doel van deze artikelen is: de goede naam die het „huis" zich verworven heeft uit te dragen onder ons Baptisten, zodat het de Good-will van ons àllen gaat genieten. Dit is het eerste doel, als wij door deze artikelen dit konden bereiken, bouwen wij allen reeds aan de toekomst U omschreven!

Immers door: „Een verpleging in „Tabitha" voor ièder mogelijk te maken", dragen wij de zegen en de goede klank van het „huis" uit in brede lagen van onze gemeenschappen. Dit wordt de sneeuwbal die al rollende groeit en groeit, zodat we spoedig moeten uitzien naar meerdere „tehuizen" om aan de grote aanvraag te kunnen voldoen. Vanzelf zien wij dan uit in die plaatsen vanwaar de meeste aanvragen ons bereiken en de droom begint werkelijkheid voor ons allen te worden.

Het „opleidingscentrum" in Wassenaar krijgt door die goede klank zoveel aanmeldingen als „proefzuster" dat ze als „Moederhuis" haar Diaconessen kan uitzenden naar die verpleeginrichtingen.

„Een verpleging in „Tabitha" moet voor ieder mogelijk zijn!" Dit wordt de slagzin waarmede onze ijverige zusters van „Zusterhulp" bij U aankloppen voor het jaarlijkse kaartje.

Nu ik het toch over U heb zusters; meerderen van U vroegen mij of ze dóór mochten gaan met de bonactie, anderen of ze deze op àndere, voor de gemeente geschiktere maanden mocht houden? Zeker *mag* dat; de Unie *adviseerde* de maanden April en Mei voor „Tabitha", om ook de E.C.U., de U.B.S. en anderen op háár tijd en beurt gelegenheid te geven bij de gemeenten aan te kloppen. Ga dus rustig door met de actie of begin er nog dit jaar aan, zo U nog niet medewerkt, maar neem het advies ter harte, als het om de gemeente *kan* dan volgend jaar in April en Mei.

Allen op naar het eerste doel van Baptist Nederland: *„Een verpleging in „Tabitha" moet voor ieder mogelijk zijn!"*

Hier nog iets voor een goed verstaander .... Er zijn leden en vrienden die in de verstrooiing leven of in een gemeente die nog niet medewerkt aan ons mooie doel; dat is het girono. 69236, ten name van „de Penningmeester, Propaganda Comité, stichting „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem".

Tot de volgende week, met een overzicht: „Wie werkt mee voor „Tabitha"?

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES.

Een reactie

De verzorger van de rubriek „E.C.U.-NIEUWS" Ds J. Broertjes van Arnhem schrijft in de „CHRISTEN" van 13 Juni onder het hoofd *„Herstel"* iets over wat door ondergetekende namens de meerderheid der U.C. tijdens de Algem. Vergadering te Groningen gezegd zou zijn over het pogen der secr. van de E.C.U. om de Gemeenten door vrijwillige bijdragen te interesseren voor het werk der E.C.U.

In de vorm waarin dit thans wordt weergegeven vind ik wel aanleiding om hierop even nader terug te komen en ook meen ik dat het bedrag ad Fl. 5000.— dat door Ds Broertjes is genoemd wel enige nadere toelichting behoeft.

Tijdens de discussies op de A. V. over de reorganisatievoorstellen waar het ging over de VRIJWILLIGHEID als basis waaruit de Gemeenten in de toekomst het werk o.a. dat der E.C.U. in stand zou moeten houden is door mij gezegd namens de meerderheid der U.C. dat het noodzakelijk werd dat de Gemeenten zelf meer geconfronteerd zouden worden met het werk dat door de Unie gedaan werd. Dat de Gemeenten hiervan nog niet voldoende doordrongen zijn werd aangetoond met het voorbeeld E.C.U. dat de secr. van deze E.C.U. met alle waardering voor zijn werk maar schreef en schreef en geen cent ontving. Dit klinkt inderdaad ontmoedigend.

Maar uit de GEMEENTEN is over 1951 vrijwillig bijeengebracht ruim F. 2000.— op een tekort van ruim Fl 9000.—

Her ging er in mijn betoog om de noodzakelijkheid aan te tonen dat wij in ons werk naar de basis „vrijwilligheid" moeten opdat het werk geheel vanuit de Gemeenten en dus door de leden gedragen wordt.

In het bedrag van ruim F 5000.— door Ds Broertjes genoemd is ook nog begrepen:

Gift N.B.J.B.	F. 1500.—
Gift N.B.V.B.	F. 500.—
Gift N.B.V.B.	F. 916.68

Speciaal voor de Evangeliste Zr. v. Beek.

Deze bijdragen van neven-organisaties kunnen moeilijk aangemerkt worden als vrijwillige bijdragen uit GEMEENTEN en juist daarom ging het.

Inmiddels wordt graag toegegeven dat „geen cent" wat overdreven is, doch de voorstelling van zaken door de E.C.U.-secretaris gegeven schudt de Gemeenten niet wakker maar sust ze in slaap wat veel erger is.

W. MODDERMAN,
lid der Unie-Commissie.

Gemeenteberichten

DEN HAAG—Zuid Binnensingel 10

Het zijn voor ons kerkkoor „Gode zij ons lied" en de mandolineclub „Semper Paratus" onvergetelijke dagen geworden toen zij op 14, 15 en 16 Juni j.l. haar uitstapje maakten naar Hengelo en Almelo.

Dit gold een tegenbezoek, want verleden jaar had het

kerkkoor uit Hengelo ons een bezoek gebracht en tevens in Rotterdam en Den Haag—Singel een dienst verzorgd.

Zaterdagsmiddags vertrokken we, na een korte bidstond, in een blijde stemming per touringcar naar Hengelo waar we met vreugde werden begroet. Oude vriendschapsbanden werden hernieuwd en nieuwe gelegd.

's Zondags waren we de gast van de gemeente Almelo, de morgen gedeeltelijk en de middagdienst geheel werd verzorgd met zang, muziek, vrije getuigenissen en koren.

's Avonds werd nog een uitgebreider programma afwerkt in Hengelo, waar ondanks de aanhoudende regen, de kerk geheel gevuld was met belangstellenden.

Nu we dit schrijven zijn we nog verblijd over de zegen, die we in alle diensten mochten ervaren. De Geest des Heren was kennelijk in ons midden en ik geloof, dat het organiseren van zulke samenkomsten het saamhorigheidsgevoel sterk bevorderd. Men ervaart zo de verbondenheid in Christus die toch een wezelijk bestanddeel is van onze Gemeenten.

Wij twijfelen er niet aan of ook de Twentenaren hebben genoten van het eenvoudige lied dat met volle overgave werd gezongen. Het ging hier niet om prestaties doch slechts om al zingend het rijke evangelie der verlossing uit te dragen en zo mogelijk mensenzielen dichter bij onze Heiland te brengen.

Na dit gezegend samenzijn trokken we naar de gastvrije woningen van onze broeders en zusters.

Deze gastvrijheid en goede verzorging zullen we niet licht vergeten.

's Maandagsmorgens werd er bij de kerk weer verzamelen geblazen. Alvorens afscheid te nemen heeft het zangkoor nog enige liederen gezongen aan het ziekbed van de koster, br Kuiper, die ziek te bed lag en zodoende niet in staat was geweest de dienst in de kerk bij te wonen.

Bij monde van br Gebel werd hem een spoedig herstel en Gods zegen toegewenst. Na het afscheid togen we naar het mooie Renderloo waar br en zr Siesling ons verwelkomden. Na de koffie en een heerlijk diner genoten we van een mooie wandeling door de bossen.

Node namen we afscheid van deze schone omgeving. Na nog de thee gebruikt te hebben trokken we tegen vier uur weer verder over de Veluwe met zijn schitterende flora en wijde verten.

Via de pleisterplaats „'t Jagershuis" waar de lachspieren door dito spiegels en imitatie radio medewerkers danig in beweging werden gebracht, gingen we weer westwaarts om tegen tien uur in de Residentie te arriveren.

Al met al zijn het mooie dagen geweest; dagen van blijdschap en vreugde, waaraan we met genoegen zullen terugdenken en past ons slechts een woord van dank aan onze Hemelse Vader, die ons zo kennelijk gezegend heeft.

HOLLE.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Mattheus

TWEE OF DRIE Matth. 18 : 20

Het gaat hier om een vergadering van Zaakgelastigden of Vertegenwoordigers van Christus. Ze zijn samen om de Zaak te bespreken die hun ter behartiging is toevertrouwd. Er moeten besluiten genomen worden, maar twee kunnen dat niet. Twee plus één is een quorum, een tot het nemen van besluiten bevoegde vergadering. Zijn er nu twee van Mijn Vertegenwoordigers samen, zegt de Heer, dan ben Ik als de derde aanwezig en kan er rechtsgeldig gehandeld worden: de hemelse Vader zal de genomen besluiten bekrachtigen. De hemelse Vader doet dat, omdat *Christus* „in het midden" was. *Zonder Hem is er nimmer* een quorum, een Vergadering, die besluiten kan nemen, die door God erkend worden, al bestaat die vergadering ook uit honderden. Slechts de aanwezigheid van Christus schept het quorum, het geldige aantal aanwezigen. Het is opmerkelijk, dat de Heer Zijn tegenwoordigheid niet toezegt aan één persoon. Nooit kan één persoon een besluit nemen, dat in de gemeente van kracht zou zijn, wijl het door de Vader erkend wordt, omdat Christus zich niet bij één persoon voegt. Het moeten er tenminste twee zijn. Dit feit pleit tegen de regering van één persoon over de Kerk, zoals Rome dat kent.

MIJN BROEDER Matth. 18 : 21.

De „broeder" is slechts hij met wie men in verzoende verhouding leeft. Toen de Heere Jezus na Zijn opstanding Zijn jongeren opdroeg, om onder alle volken de vergeving der zonden in Zijn Naam te prediken, wisten ze dat Hij door Zijn dood de wereld met God verzoend had, want vergeving is uiting en vrucht der verzoening. De subjectieve voorwaarde der vergeving is echter de belijdenis van zonden. Waar die uitblijft kan de verzoening niet effectief worden.

Leestafel

DE BIJBEL IN NIEUWE VERTALING, met verklarende aantekeningen. Nauwelijks is de nieuwe vertaling gereed en in gebruik of reeds legt de firma Kok van Kampen een aflevering op tafel, waarin we Genesis vinden en enige hoofdstukken van Exodus. Het is de eerste aflevering van de 18, die het Oude Testament zullen vormen. De prijs is F 1,80 per aflevering. Het O. T. is ook verkrijgbaar in twee gebonden delen à F 18,75 per deel. De uitvoering van de eerste aflevering is keurig; duidelijke letter op mooi papier. De verhelderende aantekeningen komen van een rij van godgeleerden. Het geheel staat onder redactie van Prof. Dr G. Ch. Aalders en Prof. Dr W. H. Gispen WHzn.

HUIZINGA.

Drankbestrijding

Men mag met enige vreugde constateren, dat het alcoholisme als maatschappelijk verschijnsel door de christenen van de reformatorische kerken het eerst gezien is. Zij zijn het vooral geweest, die in de eerste helft van de vorige eeuw begrepen hebben, dat dit niet alleen een zaak van persoonlijke beslissing was, maar in ieder geval van broederlijke solidariteit. Aan de wieg van alle drankbestrijders-organisaties staan steeds belijdende en sociaal bewogene christenen.

Over de wijze waarop het alcoholisme als maatschappelijk kwaad bestreden moet worden bestaat geen eensgezindheid. Dat echter bestrijding noodzadelijk is getuigen de meer dan 20.000 hulpzoekenden wegens alcoholmoeilijkheden in ons land.

De drankwet nu, opgezet indertijd om de openbare dronkenschap te beteugelen, is in de loop der jaren, vooral door toedoen van Dr A. Kuyper, later enige malen gewijzigd, een middel om paal en perk te stellen aan de neiging van het alcoholisme om oeverloos te worden. Die wetten hebben veel goed gedaan: zij hebben de openbare gelegenheden, waar men drinken kon, beperkt en aan de verkoop voorwaarden opgelegd. Zij hebben de suggestie van de vanzelfsprekendheid van de drank in de maatschappij doorbroken.

Het probleem intussen, ook bij deze wet, is, hoe men de bevolking mede-verantwoordelijkheid kan geven voor wat de wet bedoelt. En hier komt *plaatselijke keuze* om de hoek kijken.

Plaatselijke keuze gaat van de zeer eenvoudige gedachte uit dat de bevolking zelf te kennen moet kunnen geven in welke mate haar overgrote meerderheid drankgelegenheden in haar midden wil zien. Een van de facetten immers van het alcoholisme is, dat de gelegenheid de gewoonte stimuleert. De aanwezigheid van een vergunningsgelegenheid is reeds propaganda. Wanneer nu een gemeenschap in overgrote meerderheid — zo willen de voorstanders van P.K. — te kennen geeft, dat zij geen vergunningen in haar midden wil hebben, dan zal de Gemeenteraad, die hierover de beslissing heeft te nemen, deze uitspraak moeten overwegen. P.K. is dus geen verbod. Niemand wordt in zijn persoonlijke gewoonte gestoord. De gemeenschap echter, geconsulteerd door de Gemeenteraad en officieel opgeroepen, kan tot die Gemeenteraad zeggen: Wij adviseren U dringend om de vergunningen op te heffen.

De voorstanders van Plaatselijke Keuze menen, dat thans de tijd rijp is om te trachten Plaatselijke Keuze in de wet opgenomen te krijgen. Daartoe wordt thans actie gevoerd.

Van het christelijk volksdeel in de eerste plaats wordt verwacht, dat het gaarne zijn steun zal verlenen aan deze actie, wanneer zich een gelegenheid daartoe voordoet.

Kampstaven
N.B.J.B. Zomerkampen

We verzoeken de Stafleden vriendelijk er rekening mee te willen houden, dat vanaf heden de correspondentie door ondergetekende afgehandeld wordt!

L. SIESLING,
„Renderloo".

Een buitenlandse reis in eigen land . . . .

. . . .zó zou men kunnen noemen een reis naar het Bijbels Museum van Oudheden te Amsterdam, Hemonylaan 19a.

Immers . . . . een uitgebreide collectie uit Palestina, Egypte en Mesopotamië geeft de bezoeker het gevoel eens echt in andere landen te zijn en te vertoeven in oosterse sfeer.

Vooral door de aanwezigheid van originele mummies en vele andere voorwerpen uit pyramiden en rotsgraven; 4000 jaar oude Babylonische kleitabletten met spijkerschrift, opgegraven Palestijns aardewerk (de Sichem-collectie) en de modellen van de Tempel van Herodes, de huidige Tempelberg (Omar-Moskee) te Jeruzalem.

Dit alles geeft op illustratieve wijze een duidelijk beeld van de cultuur en de godsdienst der Bijbelse volkeren, waartoe niet het minst bijdraagt het grote model van de Gouden Tabernakel in de woestijn.

Maak deze zomer Uw reis hierheen. Geopend op werkdagen (behalve Donderdags) 10—12 en 2—5 uur. Voor groepen gaarne tijdige afspraken aan het corr.-adres: Stadhouderskade 137, Amsterdam—Z, tel. 26410.

Mededelingen

Het adres van de secretaris der Bapt. Gemeente te Deventer is na 1 Juli:

H. J. Groothedde, Borgelerstraat 10, Deventer.

DENKT U ER GOED OM?

A.s. Maandag 30 Juni is de laatste dag van het betalen van het abonnementsgeld voor De Christen (over het 3de kwartaal f 1.50 of, desgewenst, over het 2de halfjaar ineens f 3.—). Daarna volgt aanbieding van kwitantie verhoogd met 20 cent inningskosten. Voor een tijdige storting op giro 9260 ten name van de Unie, Haarlem zeggen wij u hartelijk dank!

JAARGANG 69 - Nr. 3112
VRIJDAG 4 JULI 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 19032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Voor De Christen van 18 Juli, 25 Juli en 1 Aug. is het adres van de Eind-Redactie:

Ds H. v. d. Werf,
Stadhoudersiaan 90, Utrecht.

Het wegwijzende WOORD

Vlees en Geest

„Dat vlees was nog tussen hun tanden...."
„Och, of al het volk des Heren profeten ware...."

Num. 11.

Mozes gaf de moed op. Hij zag zich er geen kans toe dit volk door de woestijn te brengen. Nauwelijks was hij met de twaalf stammen op weg, na een jaarlang bij de Sinai geleefd te hebben, of het gemopper begint. Ze willen wat anders dan dat eeuwige Man, dat elke morgen voor het grijpen ligt. Dat toch zo goed was. Je kon het koken, bakken, malen en het was heerlijk om te eten. Nee, denk eens aan Egypte. Wat voor heerlijke vis we hadden, en fruit, en groente. Pittig, pikant. Anders wat als dit zoete meel. Dat soort praat begon bij 't gemene volk, de meelopers, gelukzoekers, maar sloeg zo maar over op het volk van God. Ja, men kan wel zeggen dat ze heimwee kregen naar Egypte. Ze waren de ellenden glad vergeten. Dat ze hun kinderen in de Nijl hadden moeten werpen, dat ze krom gelegen hadden bij de aanleg van allerlei bouwwerken, daaraan dachten ze niet. Ze roken nog de heerlijke uien, de vis. Mozes is radeloos. Waarom hebt U mij met dit volk belast, vraagt hij God. Ik heb het toch niet gebaard? Is het mijn volk soms? Wat een kortzichtige massa. In grote lijnen kunnen ze niet eens denken. Zijn ze door een machtige hand verlost, op een wonderlijke wijze gered, op bovennatuurlijke wijze gevoed; ze zijn op weg naar een nieuw vaderland, terwijl de wolk de weg wijst en daar beginnen ze me te schreien om zoiets als vlees en knoflook. Het is ook om wanhopig te worden.

Ze vragen om een zuurtje onder het zingen van het Halleluja van Händel en om een pepermuntje, terwijl de dienaar des Woords in Gods voetsporen tracht te wandelen. Ze hebben het over film en ijsrevue, over spijs en drank en over de nieuwste mode na even te hebben laten bidden door de man, die het feest mag leiden. Het gaat om het allergrootste, elk uur van de dag, en de aandacht is gericht op het bijkomstige. In de open lucht wordt het Evangelie verkondigd en de medewerkers steken even op. Ook een wolk- en vuurkolom. Zodat men zich afvraagt: zijn wij gegrepenen Gods? Zijn wij op weg naar het land Gods? Geloven wij een eeuwigheid bij God te zijn?

Zeker, God heeft ook vlees. En Geest. Mozes kon niet geloven, dat God dat kon. Maar wat ontvangt gij, dat niet van God is? Hij zendt kwakkelen. Maar door de gulzigheid naar wat het vlees bezint zullen velen in het vlees omkomen. God gaf het vlees wel, maar niet om er voor te leven. Alleen om er van te leven. Natuurlijk vergeet God het lichaam niet, maar een mens is niet enkel lichaam, vlees.

God geeft de Geest. Mozes kan er niet tegen op. Hij is ontsteld, ontmoedigd. God laat zeventig mannen roepen en Hij geeft hun de Geest. Twee van de zeventig zijn op dat ogenblik niet bij de tent, maar in het lager. Die beginnen daar te profeteren. Machtig is het. Jozua adviseert Mozes dat te verbieden. En dan komt dat zo begrijpelijk woord uit de mond van deze gemartelde: „Och, dat al het volk des Heren profeten ware!" Dat ze minder wilden profiteren, meer profeteren. Meer uit

Radiomorgenwijding

op Vrijdag 4 Juli a.s. van 10.30—11 uur.

Voorganger Ds H. P. de Boer te Deventer.

Orde van de dienst:

1 Zingen lied 190 : 1, 2, 3 en 5.
2 Gebed.
3 Schriftlezing Luc. 15 : 1—7.
4 Toespraak over: God zoekt het verdwaalde.
5 Dankgebed.
6 Zingen lied 414 : 1 en 3.

De liederen zijn uit Lofzangen en Gebeden (uitgave 1940).

de Geest wilden leven. Het vlees wordt hun immers wel toegeworpen! Op de Pinksterdag dachten ze aan geen vis, groente en pikante mengseltjes. Als het waarlijk Pinksteren is denk je aan geen Egyptische kunsten. Dan is er alleen nog maar een machtige beleving van Gods zuiverende wind en vuur. Geest en vlees. De een verlangt naar de kwakkel, de ander naar de duif des Geestes. De een sterft in het vlees, de ander leeft door de Geest. Wat zoekt uw hart eigenlijk. Ik zei: eigenlijk.

HUIZINGA.

Losse Schakels

Gemeente-verlangen Voor enkele maanden bespraken we aan deze plaats het Meinummer van „Oorspronkelijk Christendom", dat wordt uitgegeven door br A. Zijpp. We konden veel in dat Nr, dat een uiteenzetting geeft van het streven van deze broeder naar herstel der „Ene ware Gemeente" waarderen, doch hadden een paar opmerkingen. — Door omstandigheden kwam eerst heden het antwoord van br Zijpp op mijn opmerkingen in mijn bezit. Hij had gezegd dat geen kerk of groep van gelovigen kan instaan voor de waarachtigheid van haar leden en dat had ons de vraag ontlokt of die ene waarachtige gemeente van Christus, die de Schrijver op het oog heeft dat dan wel zou kunnen? Hij had zijn opmerking echter gemaakt ter ondersteuning van de verklaring dat „de ware gelovigen niet in groepen, maar als individuen tezamen (moeten) worden gebracht". Het moeten mensen zijn, die het getuigenis Rom. 8 : 16 in het hart dragen en telkens, na onderling vast te stellen tijd, dit getuigenis opnieuw bevestigen hetzij schriftelijk, hetzij mondeling. — Het gaat dus om ware gelovigen als bouwstenen voor de ene ware gemeente. Matth. 18 : 17 moet zo nodig tegen de belijders worden toegepast.

Geen adres Wanneer br Zijpp dan echter verder gaat en schrijft:

> „U en ondergetekende zullen het wellicht met elkander eens zijn, dat, terwijl de Hervormde Kerk wordt erkend, evenals de Gereformeerde, de Lutherse, de Baptistengemeente, de Pinkstergemeente, zels de Mormonenkerk, de Jehova-getuigen en de uitgesproken moderne Vrije Gemeente, daartegenover de ENE WARE GEMEENTE VAN CHRISTUS P R A C T I S C H N I E T wordt erkend".

dan vragen we: heeft die laatstgenoemde gemeente dan al een adres? Want wanneer b.v. het Nederl. Bijbelgenootschap, de door br. Z. genoemde kerkgenootschappen uitnodigt om de N. Vert. in ontvangst te komen nemen, dan weet ze tot wie het zich wenden moet, om die Kerken te bereiken met haar uitnodiging, maar tot wie had ze zich moeten wenden om „de ene ware gemeente van Christus" te bereiken?

Zij, die door genade van zichzelf mogen weten tot die gemeente te behoren moesten maar beginnen om zich samen te voegen tot een geordend geheel. Wanneer niémand daarmede zou willen beginnen aleer álle waarachtig gelovigen daartoe bereid bleken, dan zou het wel nimmer zo ver komen. Nu zijn we als Baptisten daarmede begonnen en dus openbaring van de ene ware gemeente — d.w.z.: openbaring daarvan op een heel, heel kleine schaal. Bovendien nog lang niet zonder vlekken en gebreken, maar .... de echtheid van een goudstuk wordt niet gekend van de onbezoedelde blankheid van de munt, maar wordt uit zijn samenstelling afgeleid.

Het gezag der Gemeente Br Z. betreurt de afwezigheid van gemeentelijk gezag. Hij bedoelt er dit mee: wanneer iemand zich aan de tucht der gemeente, bij welke hij is aangesloten, onttrekt, kan hij desverkiezende zo overstappen naar een gemeente van andere naam, b.v. van de Baptistengemeente naar een Pinktergemeente. — Dat is verkeerd en kan natuurlijk alleen voorkomen worden, óf door een onderlinge afspraak tussen de verschillend gemeenten, óf doordat alle gelovigen zich organisatorisch verenigen, dus in feite de verschillende gemeenten één gemeente worden. Nu is het goed te voelen dat we in veelzins chaotische toestanden leven. De gelovigen moesten elkander maar eens opzoeken, samen spreken en onderzoeken hoe zij, naar eis en volgens de regel der Heil. Schrift, zich konden verenigen. — We verheugen ons hartelijk over het streven van br Zijpp en raden onze gemeenten aan in dit opzicht wakker te worden opdat wij niet verschrompelen en ons afsluiten alsof het met de stichting van Baptistengemeente eigenlijk alles in orde gekomen was. We willen g e t u i g e n i s zijn; h e r i n n e r i n g aan de N. Test. gemeente en oproep om zich te geven voor herstel dier gemeente in haar openbaringsvormen. — Reeds té lang hebben wij als kinderen Gods vreemd van elkander geleefd; o v e r elkander gesproken en verzuimd met elkander plaats te nemen om de open Schrift om de weg terug te vinden.

Recht en Vrijheid Moest het niet zo zijn, dat de gemeenten die willen en — nemen we aan — moeten bouwen, hulp moeten kunnen krijgen van de Bouwstichting, ook zonder dat de te bouwen kerk eigendom der Stichting wordt? Hebben zij, die dat niet wensen, niet evengoed recht op de steun van de Am. broeders, als de anderen? De door de Amerikanen te geven hulp kan aanvaard worden op de door dezen te stellen voorwaarden. Willen de Amerikanen dat het liefst of uitsluitend via de Bouwstichting doen — accoord, maar dan met behoud van de volledige zelfstandigheid, ook financiele van de betrokken gemeenten. Het geld kan geleend worden, zó, dat het „levend" geld blijft, dus doorstroomt van ene gemeente naar anderen, en b.v. als eerste hypotheek veilig gesteld worden, terwijl rente als aflossing kan gegeven worden. — Wat we bedoelen is de Unie, ons samenwonen als gemeenten, vrijer te maken, meer gedecentraliseerd, meer zo, dat de verantwoordelijkheid der afzonderlijke gemeenten de klemtoon heeft.

Brood en Woord? Grappig was het prea-advies van de Unie-Com. bij het voorstel Treebeek omtrent de reiskosten der predikanten (erkende) naar de Algem. Verg.: „Het komt de Unie-Com. voor, dat de gemeenten de kosten betalen". Was dit een ongewilde geestigheid? Die waarheid deed Treebeek juist naar de pen grijpen. Overigens: Ging Treebeek uit van de gedachte: wiens brood men eet, diens woord men spreekt? en dit dan zo overgezet: wie op gemeentekosten ter Unieveг. trekt, moet het woord der gemeente spreken? Komt, laat ons onze dominees het reisgeld geven en er ons over verheugen als zij genoeg ruggegraat hebben om er soms anders over te denken en te spreken dan wij. Dat ook daarbij de broederlijke liefde plus de open beurs blijve!

De Grondslag De kans heeft bestaan, dat onze Unie de dood in de orthodoxie was gestorven — althans de

dood op papier. De Reorganisatie-Com. had een nieuwe formulering van de grondslag der Unie aangeboden. Deze werd in een Verg. in Friesland gehouden afgekeurd en ter vervanging bood men een andere aan en zag die aan de Alg. Verg. doorgereikt. Vreemd, dat onze stevige Friezen zulk een formulering, waarop iedere orthodoxe „ja" kon zeggen, ons voorlegden. Wij zijn toch geen Kerk, toch niet in wezen elke andere Kerk gelijk? We willen toch iets anders zijn, omdat we geloven, dat de Nieuw Testamentische gemeenten iets anders waren dan die lichamen, die in de loop der eeuwen als „Kerken" zijn opgedoken. Ons meedoen in de Oecumenische beweging wil toch niet zeggen, dat we ons gelijk geschakeld wensen te zien? Proberen we, lieve broeders, het wezen der N. Testamentische gemeente te vatten en dat pand te bewaren. Aan haar hebben de gelovigen behoefte en niet aan een Baptisten-Kerk. — Gelukkig is het gevaar om ook maar op papier in een „Kerk" onder te gaan en als „Orthodoxe gemeenschap" de Schrift onder de voeten te verliezen, te Groningen afgewend.

L.

ZAND en ZAAD

De rijstpotten van de Heer!

Ik werd nog eens herinnerd aan een geschiedenis, die in een amerikaans tijdschrift voor de Baptisten vrouwen verscheen. Heel in 't kort wil ik die hier wel vertellen.

In een dorpje in India waren de mensen zo ontzettend arm, dat ze per dag maar één karig maal kregen. Maar ze hadden de Here Jezus lief en wilden Hem ook graag iets geven. Op zekere dag gaf de voorganger aan alle vrouwen een aarden pot, waarop een kruis getekend was. Hij zei hun, dat ze, wanneer ze de rijst namen, die ze voor die dag nodig hadden, er één hand vol van zouden doen in de pot, die hij nu gegeven had. Die rijst zou dan in de kerk bijeengebracht worden en verkocht. De opbrengst was voor het werk des Heren. En zo deed men.

Een paar maanden later sprak de voorganger over de geschiedenis van Ananias en Sapphira. U kent dat droef verhaal ook. Een paar mensen, die de schijn verwekten, dat ze de opbrengst van een verkoop aan de Heer gaven, terwijl ze slechts een deel brachten. Opeens stond een vrouw op, trillend over al haar leden: „Zo ben ik ook. Ik heb wel rijst in des Heren pot gedaan, maar toen mijn kinderen honger hadden, heb ik het genomen en aan hen gegeven." Daarop kwamen meerderen en zeiden dat zij ook zo gedaan hadden.

Gelukkig maar zegt u. De Heer zal niet willen dat de kinderen honger lijden. Zeker niet. Het pijnlijke was natuurlijk, dat zij het gevoel hadden oneerlijk te doen met de rijst van de Heer. Nu was er geen vreugde over verzadigde kinderen, maar misschien vrees voor een vertoornde Heer. Wij weten dat de Heer zich verheugt over goed gevoede kinderen.

Maar er zat toch iets in deze geschiedenis, dat mij beschaamde. Een keer rijst per dag. Wij beginnen 's morgens met thee. We hebben ons ontbijt en niemand staat hongerig van tafel op. Om half elf zitten allen, die tijd hebben, aan de koffie. Tussen twaalf en een eet heel Nederland. Om een uur of drie wordt er weer thee gedronken. Ik meen te weten dat sommigen om vijf nog eens koffie nemen en nauwelijks heeft de klok zes geslagen of de veldslag rondom volle tafels begint opnieuw. En weer een paar uur later drinkt men nog eens. En dan misschien nog eens. Lieve mensen, wat een overvloed. En dan heb ik nog niets van koek, koekjes, beleg en lekkere hapjes gezegd. Of ik u dat niet gun? Hoe komt u er bij. Ik lust zelf graag wat. Een lekkere sigaar. Nog eens een paar schoenen. Een hoedje. Een paar nylons.

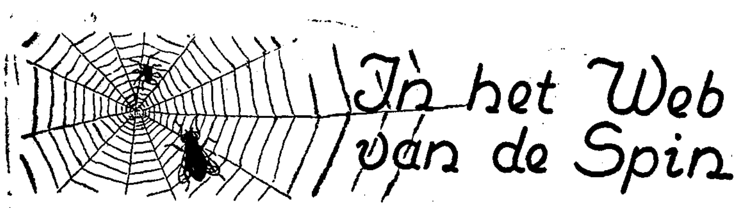
Neemt u misschien ook uit een verkeerde pot? Er is hier eens geschreven door een van ons, dat we geen voorschriften mochten geven voor wat men zou moeten afzonderen voor het werk des Heren. Dat is ook verkeerd. Wij verkiezen de vrijheid. We houden niet van enige druk of aanslag in die richting. Als het hart recht is voor de Heer, dan vormen de financien in gemeente noch Unie enig bezwaar of bron van zorg. Als de mens zijn zegeningen overdenkt, als hij dankbaar is voor de vrede en de vrijheid, voor arbeid en gezondheid, voor Gods genade over zijn leven en zijn gezin, als de mens eens al zijn zegeningen wil gaan overdenken, dan scheept hij de Heer niet af met wat er overgebleven is nadat hij z'n doosje, z'n ditje en datje gehaald heeft. Dan zegt hij van zijn loon: dit is des Heren. Dan zegt hij van geld: ik ben slechts tijdelijk rentmeester. Ik mag daarvan nemen om er met de mijnen in dankbaarheid van te leven, maar het is des Heren. Is het niet waar broeders? Wij buigen toch niet voor zoiets als geld. Wij dansen toch niet stiekum om dat gouden kalfje dat langzamerhand een koe wordt. Zijn wij verlost? Hebben wij een Vader? Wiens het goud is en het zilver en het vee op duizend bergen! Wat zitten we dan in de gemeenten te lamenteren over inkomsten. Het is een bewijs van onze innerlijke armoede, als we met een lege kas zitten en op werk zouden moeten bezuinigen, omdat het geld ontbreekt. Als men ergens zijn innerlijke dood duidelijk wil zien, dan zie men naar het geld, dat men uitgeeft voor z'n „plezier" en voor de Heer! Of misschien ook: zijn leven.

* * *

Wat ik nu nog zeg, staat niet in verband met het voorgaande. Daarop komen we de volgende keer wel terug. Nee, ik was druk bezig met het Kerstnummer van De Zaaier. Terwijl u doolt tussen margrieten en kamperfoelie zie ik al weer grijze ijsbloemen op de ruiten en terwijl u de groene kaarsen ziet opgestoken op de den (het is geloof ik spar, maar roei die verwarring nou eens uit) zie ik het dodelijk wit der stille branders in de kerstboom. Voor deze keer genoeg hierover. U weet weer dat we er aan bezig zijn. Leest u de gewone Zaaier ook? Wat zegt u: NEE? Vraag Ds Jansma direct u een nummer te zenden. En we zijn er zeker van dat hij u met vreugde bedient. Uw voorganger wil u ook wel helpen. Hij kent in de gemeente wel die stille werkers, die Zaaiers rondbrengen. Zonder ophef altijd trouw in hun taak. Ze zaaien. Zou u er ook niet eens tien kunnen nemen voor uw straat? Dat zou nou eens echt iets voor u zijn Vertel u me eens, waarom zou u het niet doen? Of doet u helemaal niets. Leeft u op pantoffeltjes? In een kamerjasje? Op twee stoelen, d.w.z. ook nog een voor de benen? O beeld van ijver en liefde. En misschien nog wel een kruis aan de wand en aan de andere muur de tekst: Doet handeling totdat Ik kom! U kent me nu zo langzamerhand wel in mijn schrijven, maar is het zo vreemd als ik vraag: wie en wat zijn wij, Christenen? Die leven van het grote offer. Zo klein leven. Voorzover we leven. Ik generaliseer zegt u. Het beeld van weinigen is niet het beeld van allen.

Och, of al het volk des Heren profeten waren, dat de Heer Zijn Geest over hen gave.

HUIZINGA.

Van bundels, beren en buitelingen

5

A Happy end

U kent ook wel die romannetjes die zodanig inelkaar gedraaid zijn, dat „ze" elkaar, na vele en vreselijke wederwaardigheden, toch „krijgen". Ook zijn er dan nog van die heerlijke halfzachte detective-stories, waarin aan het slot de knappe speurder de knaap-van-een-boef toch nog te vlug en te slim af is.

Het Happy end dat wij vandaag bedoelen is van ietwat ander karakter. Het betreft „Lofzangen en Gebeden" in zijn nieuwste verschijningsvorm.

Twee jaar geleden

Twee jaar geleden schreven we onder bovenstaand hoofd een viertal artikeltjes die daarmee begonnen dat iemand die in de Gemeente Gods een nieuwe bundel invoert, op zijn weg veel „beren" ontmoet en vele „buitelingen" maakt. Wij zijn blij thans te kunnen constateren dat de mannen broeders van de Zangbundelcommissie na veel gebuitel als goede gymnasten weer helemaal overeind zijn gekomen. We feliciteren hen met het eindresultaat van hun prachtig streven, en denken meteen ook aan het grote aandeel dat Ds Hasper gehad heeft in de tot stand koming van dit prachtige boek.

Een boek voor zwervers

Wat mij het meeste verblijdde in deze bundel is de rijkdom en de verscheidenheid van liederen. Bijna zou ik zeggen: Hier kan iedere Baptist terecht. Het is een grote vreugde, in dit boek te bladeren, en al bladerende wat te lezen en te neuriën. Hoe veelzijdig is toch het geloof, dat zich op zo velerlei wijze moet en weet te uiten. Hoe fijn is het nu, liederen bij de preek te zoeken: honderden liederen en Psalmen staan tot je beschikking. Neem je de bundel mee naar de Bijbellezing, dan kom je ook klaar, en in de Openluchtsamenkomst kon je het ook al niet beter treffen. Ja, en dan zou ik bijna vergeten te zeggen hoe mooi het is, als gezin uit dit boek te zingen.

Neemt U me niet kwalijk, dat ik een loflied zing. Het is zó beter dan andersom. En iedere gebruiker van deze bundel zal het met me eens zijn.

Of dit boek geen fouten heeft?

Natuurlijk wel.

En als we na verloop van tijd aan een nieuwe druk toekomen, zal een en ander zeker nog wat beter kunnen. Ik denk slechts aan de registers, die op den duur (bepaalde omstandigheden maakten dit thans onmogelijk) tot één geheel moeten worden samengevoegd.

En wie zou niet willen (maar ook dat was thans om practische redenen nog onuitvoerbaar) dat er op den duur *één* handige *muziek*uitgave kwam, waarin *alles* te vinden is?

Maar er moet ook nog wat te wensen overblijven.

Wat een bundel tot een levende, bruikbare, geslaagde bundel maakt, is m.i. dit, dat er een voldoend aantal goede, waarlijk zingbare, naar inhoud rijk gevarieerde, bij alle „gelegenheden" bruikbare, en vooral: Bijbels verantwoorde liederen in te vinden is, waardoor het mogelijk wordt dat mensen van allerlei aard en karakter de mogelijkheid ontvangen al zingende uiting te geven aan hun geloof.

Wanneer er daarnaast dan in zo'n bundel ook nog een aantal liederen voorkomt van minder gehalte en geringere bruikbaarheid, is dat slechts een kwestie van latere orde.

Naar ik meen is de nieuwe uitgave van L. en G. zo'n *levend* boek.

En wat het Psalter 1949 betreft dat voorin is opgenomen: Wie het vergelijkt met het Psalter 1939, zoals dat in de oude bundel staat afgedrukt, kan in het algemeen gesproken blij zijn met de aangebrachte veranderingen, die in de meeste gevallen zullen blijken verbeteringen te zijn, gezien de grondige studie, die hier achter staat.

Critiek die opbouwt

Het zal zeker de wens der Commissie zijn t.z.t. van de gebruikers te horen, hoe ze over de bundel denken, en ze zullen zeer zeker een vertrouwde opslagplaats hebben om de aanmerkingen, voorgestelde verbeteringen e.d. in op te bergen en te bewaren tot een volgende druk. Alleen op deze wijze, wanneer men critiek oefent om te *bouwen*, kan een bundel *groeien*.

En wat velen nog niet door hebben, zal deze Commissie hen kunnen vertellen, n.l. dat het samenstellen van een bundel een zó veelzijdig, moeilijk en vermoeiend werk is, dat men slechts met het allergrootste doorzettingsvermogen klaar komt.

Wij zijn hen en Ds Hasper zeer veel dank verschuldigd.

Wf.

Enige flitsen uit het boek Openbaring

1

Het laatste bijbelboek wordt niet altijd gelezen door de doorsnee bijbellezer. Velen vinden het moeilijk en onverstaanbaar. Het is een bekend feit, dat Luther in het begin ook niet enthousiast was over dit boek, hoewel hij in de latere jaren er anders tegenover stond. Toen schreef hij een verklaring op dit boek welke met deze woorden eindigde: „Volgens deze uitlegging kunnen wij ons dit boek ten nutte maken en gebruiken. Ten eerste tot troost, omdat wij weten, dat geen geweld noch leugen, geen wijsheid .... de Christenheid kan onderdrukken, maar zij zal de overwinning behalen".

Wat sommigen vreemd en onwennig tegenover dit boek doet staan is de bizondere teken-taal. Er is geen enkel bijbelboek zó geschreven als dit boek Openbaring. Slechts enkele gedeelten uit Daniël vertonen er overeenkomst mee. Bovendien wordt dit bizondere bij de aanvang van het boek aangeduid. In het eerste vers lezen we de woorden: „te kennen gegeven heeft" (Opb. 1: 1). Dit woord heeft te maken in de grondtekst met „teken", dus door tekenen te kennen geven. Het boek bevat dus een boodschap in teken-taal. Vandaar dat we lezen van zegelen, bazuinen, schalen, van dieren en hoornen. Het komt er dus op aan dat wij verstaan, wat deze tekenen

Nog eens voor de stoplichten

Ik meende het toch zo goed. Ik wuifde immers ten afscheid. Maar u maakt het mij zo moeilijk. Al keer ik niet terug op mijn scheidende schreden, uw vriendelijke groeten nopen mij nog even om te zien en een hartelijk wederwoord te zeggen tegen zr ?—W. te H. voor f 10.—; drie u onbekende, meelevende zusters te V., waarvan er een zelfs een kerkje op een kastje heeft gezet, om, nu ze niet meer naar de kerk kunnen gaan, daarin het collectegeld stoppen voor een echte kerk in Enschede f 30.—; D. V. te N. f 10,—; T. W. te Z. f 5.—; H. te W. f 100.—; R. te E. f 10.—; V. B. te H. via A. f 10.—; V. de V.—K. te Z. f 10.—; V. d. W. te S, f 10,—; H. te D. uit dankbaarheid f 10.—; B. te G. namens een dappere jongelingsvereniging f 10.—; zr D. J. te S. (Gron. dag) f 5.—. Wat een heerlijk afscheid, dat het scheiden alleen maar moeilijker maakt. Zeker zuster, u wacht maar eerst de kinderbijslag af, en vergeet niet de kinderen! Vindt u het goed, dat we de volgende verantwoordingen gewoon maar achter op de laatste pagina doen? Als er wat te verantwoorden valt. We moeten toch binnenkort dit hoekje ruimen voor een andere activiteit. Nou ja, laten we zeggen tegen dat de bladeren vallen. Nog eens allemaal bedankt. Het totaal hier is: f 220.—. Prachtig vindt u niet? Alles samen f 7317,94 + 5 aandelen U.B.S. + belofte van f 250.—.

Nogmaals wuivend,
uw HUIZINGA.

---

beduiden. Als Johannes een Lam ziet, staande als geslacht, is dit een teken, dat Christus de gekruiste aanduidt, en moeten we niet denken, dat er in de hemel een lammetje staat in de letterlijke zin van het woord. Dat spreekt dunkt mij vanzelf.

Ik wlide nu enkele grepen doen uit dit bijbelboek.

In hoofdst. 6 is sprake van een viertal ruiters, die Johannes te zien kreeg. De eerste ruiter zit op een wit paard (Opb. 6 : 2). Hij had een boog; en hem is een kroon gegeven en hij ging uit overwinnende en opdat hij overwonne. — Wat heeft dit teken te betekenen? — Velen hebben hier gedacht aan Christus, de Overwinnaar. Men vond n.l. in Openb. 19 : 11 iets dergelijks. Doch als wij deze beide beschrijvingen naast elkaar leggen, dan is het duidelijk, dat de ruiter op het witte paard in Opb. 6 een andere is dan die uit Opb. 19. In het laatste geval is het volkomen zeker, dat Christus bedoeld wordt. In Opb. 6 ligt alles anders.

Wanneer we letten op de drie andere paarden die volgen, dan kan met het witte paard slechts bedoeld zijn een macht die om zich heengrijpt, alles aan zich onderwerpt. Met één woord: het *imperialisme*.

De tweede ruiter zat op een rood paard; hij nam de vrede van de aarde weg. Het is duidelijk dat hier het beeld heenwijst naar een macht, die wij met de naam *militairisme* aanduiden.

Het eerste paard treedt niet zonder het tweede op.

Met het derde paard wordt getekend wat noodzakelijk volgen moet op de voorgaande. De weegschaal gaat een rol spelen, en wel een bizondere, die we in gewone tijden niet opmerken. We herinneren ons de tijd, dat alles nauwkeurig afgewogen werd in grammetjes! Dan is er ook prijsstijging waar alles afgewogen wordt. Hier hebben we te denken aan verarming. Alleen de rijke, die over „olie en wijn" beschikt, komt er door.

Met dit derde paard wordt aangeduid het pauperisme.

Ten slotte wordt met het laatste, het vale paard, de dood aangeduid. Deze ruiters zijn de tekenen die het begin van de ellenden, die over de aarde komen zullen, de voorlopers van de Antichrist aanduiden.

Immers zag Johannes onmiddellijk daarop de zielen dergenen, die gedood waren om het woord Gods en om het getuigenis dat zij hadden. Zoals eens in de Keizertijd de gelovigen het leven lieten, die niet bogen voor de Romeinse keizer en hem geen goddelijke eer toebrachten, zo zullen er in het antichristelijke tijdperk de martelaren zijn.

Johannes noemt de Antichrist niet met name maar duidt hem aan met het getal 666. — Hoofdstuk 13 is de plaats waar we meer over hem vernemen. Daarover een volgend keer.

D. SLORT.

Wie werkt mee voor „Tabitha"?

Hier volgt dan een lijst van medewerkende gemeenten, tevens deelgenoten in de actie om „een verpleging in „Tabitha" voor ieder (in hun gemeente) mogelijk te maken". U vindt geen opsomming van het per gemeente opgebrachte; een ieder werkte naar vermogen! Voor ieder gestort bedrag zond ik een bevestiging van ontvangst, met onze hartelijke dank.

„Nog niet" achter de plaatsnaam betekent dat over dat jaar nog geen verrekening plaats vond; „——" dat in dat jaar nog niet medegewerkt werd of niet medegewerkt wordt; een „?" spreekt voor zichzelf, ik wacht nog steeds op antwoord (zie laatste schrijven, medewerksters!) n.l. hoeveel bonboekjes mag ik U toesturen voor 1952?

Plaats	1951	1952
Alkmaar	nog niet	?
Almelo	——	nog niet
Amsterdam	verrekend	nog niet
Arnhem	verrekend	nog niet
Deventer	nog niet	?
Zutphen	——	nog niet
Eindhoven	nog niet	?
Enschede	nog niet	?
's Gravenhage—S	nog niet	?
's Gravenhage—O	verrekend	verrekend
Groningen	verrekend	?
Harlingen	nog niet	?
Heerenveen	——	nog niet
Hengelo	verrekend	nog niet
Borne	verrekend	nog niet
Leeuwarden	——	verrekend
Noordbergum	verrekend	——
Rotterdam—C	verrekend	nog niet
Rotterdam—Z	verrekend	verrekend
Sneek	verrekend	nog niet
Staveren	verrekend	nog niet
Utrecht	nog niet	?
Vriescheloo	——	nog niet
Bellingwolde	nog niet	?
Workum	verrekend	nog niet

Over het jaar 1952 komen de afrekeningen nu druppelsgewijs binnen; deze afrekening gaat t/m 25-6-'52. Tot

op dat ogenblik werd over het aanloopjaar 1951 en dit actiejaar totaal f 379.75 ontvangen. Over beide jaren moet nog een bedrag van f 790.25 verrekend worden aan verkochte of nog te verkopen bonnen; hierbij komen nog de „?" over het jaar 1952!

Over het jaar 1951 hebben 8 gemeenten nog niet afgerekend, *wilt U dit spoedig doen* en tevens *opgeven voor 1952?*

Naast de bonnenactie werden in dank ontvangen: collecten, giften en opbrengsten (van de door de bonnenactie vervangen „Tabitha-busjes") van de gemeenten: *Almelo, Amsterdam, Apeldoorn, Bellingwolde, E. Erfscheidenveen, 's Gravenhage—S, Haarlem, Makkum, Nieuwe Pekela, Sneek, Stadskanaal, Vriescheloo* en van *zend. G. R., fam. H. te H., fam. B. te V., N. N., patienten en bezoekers van „Tabitha"* tot een totaalbedrag van f 358.78 dit over 1951.

In 1952 ontving ik van „Zusterhulp" *Franeker* f 5.50.

Aan alle geefsters en gevers, medewerksters en medewerkers *onze hartelijke dank!*

Nog één opmerking. Collecten worden vanzelfsprekend zéér gewaardeerd, doch wij zouden het nòg meer op prijs stellen, wanneer in elke gemeente de bonnenactie — en met succes — werd gevoerd, want: *„Een verpleging in „Tabitha" moet voor ièder mogelijk zijn!"*

Volgende week tot slot: „Vergeet „Tabitha" niet!"

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES.

Mededelingen

BERICHT

voor de gewestelijke Zondagsschoolbesturen en alle Zondagsschoolwerkers

Het dagelijks bestuur der L.Z.C. is nu als volgt samengesteld:

Voorzitter: Ds W. Veenstra, Musselkanaal.
Secretaresse: Mej. L. J. van Beek, Westzeedijk 112, Rotterdam.
Penningmeester: S. v. d. Werf, Kleinzand 9, Sneek.

De secretaresse.

Ds M. de Jong heeft bedankt voor de gemeente Zandbulten.

Aangenomen naar Rotterdam—C Ds H. D. Hooghwinkel te Noordbergum.

Drietal Groningen—Zuid
Ds Sj. Zijlstra
Ds J. Bosma
Ds G. Brongers.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Eerst deze week konden we de balans opmaken van onze bundelstand op de A.V. te Groningen en nu blijkt het, dat er een 4 tal harm. deel I en 2 st. eenstemmige bundels in luxe uitvoering ontbreken. Door de drukte hebben we mogelijk enkele namen niet genoteerd en gaarne zagen we, dat degenen, die bundels op de A.V. te Groningen van ons meegenomen hebben, doch hiervoor nog *geen nota van ons ontvingen,* zich per omgaande bij de commissie melden (dit geldt *niet* voor degenen, die op de A.V. contant betaalden,) doch *wel voor hen,* die een *zichtzending meegenomen hebben*). Bij voorbaat onze hartelijke dank voor de medewerking.

Verder verzoeken wij alle Gemeenten en particulieren, die hun bundels met balcuirband (slappe band) heringebonden wensen, in blauwe gebonden band of blauwe of donkerrode luxe band, zich p.o. bij ons te willen melden, met opgave van aantal en soort band.

De kosten bedragen voor de gebonden uitvoering f 0,55 en voor de luxe uitvoering f 1,05, franco thuis. De bundels moeten dan echter FRANCO opgestuurd worden. Mogen we ook op Uw medewerking in dezen rekenen en met enkele dagen Uw antwoord verwachten?

Als steeds, de Uwen in
dienst der Gemeenten,
de Zangbundel Comm.

Corr. adres: J. Germeraad,
Breitnerstr. 77B, Rotterdam.

P.S. De fout van het retourneren lag niet bij de drukker, doch aan een persoon in Groningen, die ons zijn medewerking had toegezegd, maar in gebreke bleef.

Conferentie te Rüschlikon

Ook dit jaar werd te Rüschlikon in Zwitserland in het seminarie van de Zuidelijke Baptisten een Theologische Conferentie gehouden. Ook Nederlanders waren daartoe weer uitgenodigd. Behalve Ds C. van Wier en Ds G. Brongers nam ondergetekende aan deze conferentie deel. De beide eersten voor de eerste keer. De ontvangst en verzorging waren opperbest. We zagen de uitbreiding van het gebouwencomplex. Bijgebouwd werden een internaat met al wat daarbij behoort en een bibliotheekruimte met leeszaal. Het bouwen is hier duur maar in Zwitserland liggen de bouwkosten nog veel hoger.

Er word echter buitengewoon soliede gebouwd, zodat er weinig onderhoudskosten zijn. De huren liggen daarom ook erg hoog waar tegenover staat dat de lonen ook hoog zijn. Exporteren moet Zwitserland wel moeilijk vallen. — Uit de uitbreiding, die men aan het werk geeft, blijkt wel dat de Zuidelijken van plan zijn het werk voort te zetten en uit te bouwen. Men moet dat hogelijk in deze broeders prijzen. Ze betalen voor dat schoolbedrijf verbazende sommen, die de Baptisten in de Zuidelijke Staten niet bloot uit hun overvloed geven, maar waarvoor ze duchtig weten te offeren. Velen van hen betalen tienden. Niet in hun rijdom maar in hun liefde tot de Heiland ligt de verklaring van hun grote offervaardige activiteit. En dat juist stemt zo heel dankbaar. Christus staat er achter. Zijn liefde greep deze harten aan en zette ze in vlam voor Zijn werk. Het is niet de schoonheid der gebouwen, de pracht van de omgeving en de grootse opzet van het werk, dat het hart bekoort, maar de liefde tot de Heer die men er geniet en prijzen moet.

Natuurlijk zoeken de leidende broeders nog hun weg. De School is eerst drie jaar in bedrijf. Hoe moet het? Hoe moet het hier in Europa gedaan worden? Men wil geen Amerikaanse methoden opdringen. Men wil dienen en dit Seminarie maken tot een Inrichting van theologisch onderwijs die de begaafste studenten van andere theologische scholen op het vasteland gelegenheid geeft tot verdere studie, teneinde in hun resp. landen beter voorlichting te kunnen geven. — Wij voor ons achten het van belang dat hier de gelegenheid geboden worde zich Baptistisch te orienteren, de vragen, die zich voordoen bij de ontwikkeling onzer gemeenten Baptistisch aan te voelen en van het N. Testament uit te beantwoorden. De bedoeling is dus geenszins om de Seminaries in de verschillende landen overbodig te maken. Integendeel: men wenst dat ook de kleinere Unies over een eigen opleidingsschool zullen beschikken, opdat de op te leiden Voorgangers in nauw contact komen met het geestesleven onder hun eigen volk. Maar naast deze landelijke opleiding een internationale, die wereldvisie geeft en plaats heeft in contact met Baptisten over de gehele wereld.

Dr Nordenhaug, de sympathieke en toegewijde Rector der School legde ons deze dingen nog eens uit en liet de gebouwen in wording en op tekening zien. Wanneer men bedenkt dat goten en afvoerpijpen gemaakt worden van rood koper, kan men zich enigszins indenken hoeveel geld voor een groot gebouw als hier verrijst, nodig is, waar alles de sporen van degelijkheid draagt. — Er moet op de school hard gewerkt worden. Men krijgt niets voor niets. De studenten moeten allerlei werk doen, waardoor krachten worden uitgespaard. Ofschoon de broeders de dingen royaal aanpakken moet men niet denken dat er onnodig geld wordt uitgegeven. Door „overuren" te maken, kunnen de studenten een zakgeld verdienen. Vijf uren per week is verplicht en de mogelijkheid is gegeven om vijf uren over te werken, die dan worden betaald.

De studie wordt nauwkeurig gecontroleerd. Dat doet wel wat Amerikaans aan. Er is een sterk toezicht. Aan de vrijheid der studerenden wordt niet veel over gelaten. We kregen de indruk dat er straffe leiding is. Al met al: we hebben opnieuw met dankbaarheid kennis genomen van het ondernemen der Zuidelijke Baptisten in Rüschlikon. En het weer was ditmaal goed; vooral de laatste helft, waardoor het mogelijk was ook van het mooie landschap, zo geheel anders dan het onze, te genieten!

L.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Mattheus

VRIEND Matth. 20 : 13

Het woord, hier met vriend vertaald, is niet hetzelfde als de Heere Jezus bezigt, wanneer Hij tot Zijn jongeren zegt: Ik heb u vrienden genoemd. De nadere motivering van die aanspraak toont duidelijk, dat de Heer er een zeer intieme verhouding mee bedoelt.

Anders is het hier en 22 : 12 en 26 : 50. Daar staat een woord hetwelk een neutraler betekenis heeft meer: kameraad. Het is een „familaire" uitdrukking, zonder diepere betekenis en geen persoonlijke verhouding aangevend.

LIEFHEBBEN Matth. 22 : 37

Het liefhebben van de Heer onze God, waarvan de Heiland hier zegt dat het het grote gebod is, is minder een gemoedsbeweging dan een houding. „Liefhebben" is hier geen abstract woord maar staat voor een concrete levenshouding. God „liefhebben" wil zeggen: Hem als slaaf dienen en volledig vertrouwen. Zo zegt ook de Heere Jezus: Die Mijn geboden heeft en dezelve bewaart, ***die is het die Mij liefheeft.*** Joh. 14 : 21. God liefhebben is in de rechte verhouding tot God staan en dat is de verhouding van slaaf, van volstrekte afhankelijkheid en gehoorzaamheid.

DODELIJKE DROEFHEID. Matth.26 : 37

De droefheid „tot de dood toe" kan het „Wee" het onstuimige en ontembare verlangen zijn naar het „Heem", naar de eigen bodem en omgeving. Jezus had heimwee. Er is een vertaling die de laatste woorden van vers 37 „zeer beangst te worden" weergeeft als: een sterk heimwee te krijgen. Jezus werd „thuisziek" heemziek, homesick. — Wie door dit wee is aangegrepen, trekt door alles heen, trotseert alles om weer thuis te komen. De Evangeliën laten wel merken dat onze Heer Zijn „heem", Zijn eigen thuis sterk gemist heeft. Hoe dichter Hij bij het einde kwam, hoe sterker greep het Hem aan.

Ingezonden

Plannen voor een Oecumenisch Centrum in ons land

In verband met het aanstaand emeritaat van Prof. Dr S. F. H. J. Berkelbach van der Sprenkel, hoogleraar vanwege de Ned. Herv. Kerk te Utrecht en voorzitter van de Oecumenische Raad in ons land, heeft een aantal vooraanstaande personen uit de verschillende bij de Oecumenische Raad aangesloten Kerken, het plan opgevat om aan de erkentelijkheid voor het vele, dat Prof. Berkelbach v.d. Sprenkel in de loop der jaren heeft willen verrichten, in een blijvende vorm uitdrukking te geven.

De scheidende hoogleraar, die elke vorm van persoonlijke huldiging van de hand wijst, zou, zo deelt men ons mede, hulp tot verwezenlijking van een bepaald plan, ongetwijfeld waarderen.

Wat dit plan betreft, denkt men daarom aan een fundatie, die, in eigen centrum, zou kunnen beschikken over al wat nodig is om de arbeid van de Oecumenische Raad te dienen in de ruimste zin, zodat, behalve een behoorlijke huisvesting, bibliotheek etc., ook de mogelijkheid zou ontstaan de studie van het oecumenisch vraagstuk beter ter hand te nemen en zo mede aan de samenwerking met de Europese Kerken een dienst te verrichten.

Naar dit Comité van voorbereiding van dit plan, waarvan voorzitter is Prof. Dr W. C. van Unnik, te Utrecht, ons meedeelt, ligt het in de bedoeling een bedrag bijeen te brengen dat als grondslag voor een en ander zou kunnen dienen, nu, na zijn afscheid als hoogleraar, Prof. Berkelbach v.d. Sprenkel het voornemen heeft zich nog meer dan tot nu toe te geven aan het oecumenische werk, dat zozeer de liefde van zijn hart heeft. Het comité roept ieder, die in enigerlei betrekking

een goede herinnering aan Prof. Berkelbach behoudt, op, aan de uitvoering van dit plan mede te werken.

Bijdragen voor dit doel worden gaarne ingewacht op de girorekening van de penningmeester: Mr J. H. v. Wichen, Corn. v. d. Lindenstr. 33, Amsterdam, postgiro 155555, en Mr F. J. Brevet, Haringvliet 98 Rotterdam, postgiro 280922.

Waarom eigenlijk ?

Waarom nu een speciale Baptisten Studenten Vereniging? En waarom nog weer eens een kamp georganiseerd? Deze kreten bereiken me zelfs in Zwitserland!

We zijn ons terdege bewust dat verenigingen en organisaties in zich geen zin hebben; wanneer echter enkele personen een zinvol streven gemeen hebben, dan moeten zij zich verenigen en iets organiseren, wil hun steven iets uitwerken.

Wat heeft ons nu verenigd? Vooral het feit, dat onze scholieren en studerende jeugd zo onverschillig of zelfs afwijzend komt te staan tegenover het gemeente- en het jeugdwerk. Samen hebben we nu het streven deze jeugd voor de gemeente te behouden en zo mogelijk haar er actief midden in te plaatsen.

„De wijze van verkondiging kan het Evangelie in de weg staan", zo merkte Prof. G. C. van Niftrik op in zijn referaat, dat hij op de jaarvergadering van de Nederlandse Zondagsschoolvereniging te Utrecht hield. Ondanks Zondagsschool en Catechisatie wordt de scheiding kerk en jeugd steeds groter.

Wij organiseren daarom het Grass-hopperskamp (van 9—16 Aug.) en willen samen de invloed van enkele moderne ideologieën nagaan, terwijl we tevens die dagen eens ernstig onze bijbel willen lezen.

De datum van aanmelding verschuiven we één week, zodat nu vóór de 8ste Juli uw aanmelding binnen moet zijn in Renderloo. Er rest dus slechts één week-end voor uw besluit. Is het bekend dat de kampprijs slechts f 15.— is en dat er tegelijk een internationaal kamp gehouden zal worden?

Hopenlijk tot ziens dus in Renderloo.

Namens de Vereniging van
Bapt. Stud. in Nederland,
uw aller JAN J. KIWIET.

Correspondentie

H. V. te Sn. Uw uitknipsel ontvangen. „Theocratische visie en „Volkskerkgedachte" worden in een bepaalde hoek van Hervormden voortdurend genoemd en daarbij kunnen ze de kinderdoop niet missen. Hun visie is niet die der apostelen.

E.R.

Wie uit het artikel van de Secr. van de U.Z.C. zou hebben afgeleid dat er geen overleg geweest is tussen den Haag-Singel en deze Com. zou dat ten onrechte doen. Het lijkt ons niet gewenst op deze zaak in ons blad in te gaan; zij kan beter in een vergadering besproken worden.

L.

Zr R. V.—W. te Am. reageert op de L. Schakel in De Christen van 23 Mei j.l. betreffende de reis door Ds V. te Amsterdam gemaakt naar Engeland.

We antwoorden: Ons „vermoeden" aangaande identiteit van deze Ds V. met de Voorg. van hetgeen eens een Evangelisatie was, was niet meer dan een voorzichtige wijze van spreken. Van de omzetting van deze gemeente is indertijd in De Christen gewag gemaakt — wat ons was ontschoten. Dat het contact met de gemeente Amsterdam en met de Unie — indertijd opgenomen —, is afgebroken, hebben we bemerkt. Probere Uw gemeente het nog eens. Misschien heeft het nu gunstiger resultaat. Heus, ik weet niet zoveel van Uw gemeente als U veronderstelt en dank U voor de mij verschafte inlichtingen. Maar overigens zij het mij geoorloofd op te merken dat ik Uw gemeente niet „Fundamenteel Baptisten gemeente" genoemd heb. Ik weet nu dat Uw gemeente zich noemt „Onafhankelijke Baptisten gemeente" om uit te drukken, dat zij (nog) buiten de Unie staat. Dank daarvoor.

E.R.

Leestafel

HET ONZE VADER door D. A. Wuite—van Maasdijk
Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs geb. f 8.90.

Als u misschien met het plan rondloopt, een werkelijk goed boek te kopen, dat u helpen kan rijker te worden van binnen, dan kan ik u een goede tip geven: koop bovenstaand boek.

Schrijfster heeft zich verdiept in het „Onze Vader", dat wonderlijk-diepe en toch weer kinderlijk-eenvoudige gebed, dat Jezus Zijn discipelen leerde bidden, en wat ze ons erover zegt is zo verhelderend en verrijkend, dat iedereen het zou moeten lezen.

Hier is niet in de eerste plaats een knappe exegeet aan het woord, die je het een en ander mooi en scherpzinnig weet uit te leggen, maar die zich heeft ingeleefd geheel en al in de dingen van Gods Rijk.

Natuurlijk kent u het „Onze Vader". U bidt het zelf af en toe of misschien wel regelmatig. Maar weet u wel, wat u bidt? Om welke grote, grootse, en voor de oude mens gevaarlijke dingen u God vraagt?

Neem en iees.

Wf.

Advertentiën

★

JAARGANG 69 - Nr. 3113
VRIJDAG 11 JULI 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 19033

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Voor De Christen van 18 Juli, 25 Juli en 1 Aug. is het adres van de Eind-Redactie:

Ds H. v. d. Werf,
Stadhoudersiaan 90, Utrecht.

Het wegwijzende WOORD

De Weg, waarlangs

Zingende . . . dankende . . . elkander onderdanig
Efeze 5 : 19, 20 en 21.

Op de grote Pinksterdag te Jeruzalem waren er mensen, die, toen zij de Apostelen hoorden, de indruk kregen het met dronken mensen te doen te hebben. „Zij zijn vol zoete wijn", zeiden ze. Dat deze indruk geheel onjuist was verandert niets aan het feit, dat de verschijnselen, die zich bij de discipelen voordeden, de oppervlakkige toeschouwer aan dronkenschap konden doen denken. Een zekere overeenkomst tussen de werking van de wijn en de vervulling met de Geest veronderstelt ook Paulus' opwekking: wordt niet dronken van wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest.

De wijn voert het levensgevoel op. Onder zijn invloed bolt het leven omhoog, maar zakt, als de wijn is uitgewerkt, des te dieper in. Het einde is zelfverwoesting.

De Geest voert het leven op, omdat Hij aansluit op God, de Levensbron. Hij vermeerdert het leven, intensiveert het dewijl Hij het van God uit, na wederbaring, vernieuwt.

Hoe gaat de ziel open en steeds verder open voor de Geest van God? Langs welke weg nadert Hij en trekt de ziel dieper in?

Door het zingen van geestelijke liederen en dat met het hart.

Spreekt, zingt, jubelt....!

Spreekt in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen!

Zingt en psalmzingt de Heer in uw hart!

Groot is dus de waarde van het christelijke lied: het ontsluit het hart voor Gods Geest. Het brengt in contact met de hemelse werkelijkheid.

Altijd?

Neen, bij lange niet.

Alleen wanneer er zuiver gezongen wordt. Geschiedt dat niet dan gaan de hemelvensters dicht. En wat is dat: zuiver zingen? Is dat het feilloos weergeven van de melodie? Neen.

Slechts dan is een lied zuiver gezongen, wanneer het met het hart gezongen wordt. Het ware, christelijke zingen is het doorzielde zingen. Dat lied, dat door de ziel heen ging, door de innerlijke overtuiging gedragen wordt, weergeeft, wat geloofsbezit is, eigen geloofsbezit, wordt zuiver gezongen. Daarin mengt zich de Geest van God.

Het lied moet doorvoeld, doorleefd zijn.

Soms voelt men een lied sterven door de manier, de zielloosheid, waarmede het gezongen wordt. Het sterft op de adem van de zanger. Het valt in de vergadering neer als een verwelkte bloem.

Goed zingen is niet technisch zuiver zingen, maar zó zingen dat de inhoud van het lied ingedacht, ingevoeld, doorleefd is en als drager van de Geest des Levens over de zielen der toehoorders strijkt.

Niet bij onbekende melodieën maar bij slapende harten sterft het lied.

Van goed zingen geldt: goed gezongen is tweemaal gebeden.

Wie goed zal zingen, moet zich in het lied ingebeden hebben; die moet in verbinding gekomen zijn met de werkelijkheid, waarvan het lied gewaagt.

In zulk zingen moeten alle gelovigen zich oefenen!

Door dankzegging wordt de Geest de weg naar het leven geopend. Wie kan nu geloven dat een mopperend, ontevreden mens de Heilige Geest zal ontvangen? Zulk een hart zit potdicht. Danken voor alles kan hij, die het leven in al zijn verscheidenheid is gaan zien in het licht van Golgotha; dat is tegen de achtergrond van Gods onoverwinnelijke en al-verwinnende liefde — de liefde, zich alles dienstbaar kan maken. Danken is vooruit grijpen op de overwinning:

'k Zal Zijn lof, zelfs in de nacht,
Zingen, daar ik Hem verwacht!

De derde poort is: dienen. Elkander onderdanig zijn. De dienende mens is de ontvangende mens. Wie zich dagelijks tot de dienst gordt, ontvangt de Kracht van Omhoog. L.

Losse Schakels

Indonesie Reeds Carey had het oog gevestigd op het tegenwoordige Indonesie. Hij zond zijn zoon er heen, die op Java gewerkt heeft. Die arbeid heeft geen stand gehouden — we weten niet door welke oorzaak. Thans hebben de Baptisten van de Zuidelijke Staten te Surabaja een post gevestigd. We hebben de indruk, dat ze van die post hun hoofdkwartier willen maken voor het werk in Indonesie. We hopen er van op de hoogte te blijven. Misschien bieden deze eilanden de Baptisten zendingsgenootschappen, die hun zendelingen uit China moesten terug trekken, de kansen hun arbeiders nu dáár te werk te stellen.

Wantrouwen een feit De minister-president van de Westduitse Bondsrepubliek neemt een houding aan tegenover Duitslands jongste verleden, waarvoor men waardering moet hebben. Hij verstaat de houding der Duitsland omringende volken ten opzichte van het Nazi-Duitsland. Hij drukte de Duitsers op het hart om de gevoelens van afkeer niet te negeren, die andere volken ten opzichte van Duitsland koesteren, wegens de wreedheden, die onder het nazi-regiem zijn begaan. Hij betreurde de pogingen door sommige Duitse elementen ondernomen om deze daden te vergoelijken. Hij noemde de Duitsers een „dynamisch volk", maar, zo vervolgde hij, vaak vergeten dynamische mensen het verleden, in het bizonder als dat zo goed voor hen uitkomt. Adenauer zei: „dat het opheffen van deze animositeiten een langdurig en moeilijk proces zal zijn".

Terwille van een goede verhouding en samenwerking zou het zoveel waard zijn als de Duitse gelovigen zich ook zo duidelijk uitspraken over Duitslands nazi-verleden. Als zij dat verleden maar duidelijk wilden veroordelen, dan hadden we daarmede afgedaan. Wie weigert het te veroordelen geeft er zelf aanleiding toe, dat men vreest dat hij eventueel zich weer achter zulke daden zal plaatsen. Wie zijn volk waarlijk liefheeft, zal niet kunnen nalaten het op zijn zonden te wijzen en tot afkeer en veroordelen daarvan op te wekken.

Jezus en de mens van nu! In Ruschlikon vertelde een Engelse Voorganger van een Baptistenpredikant, die in een nieuwe wijk, waarin zijn kerk stond, 2000 inwoners van die wijk persoonlijk bezocht had en uitgenodigd om de diensten in zijn kerk te bezoeken. Het resultaat van deze tijd-nemende activiteit was dat 2 personen van die 2000 elk éénmaal in zijn kerk kwamen. — Werkt persoonlijk contact hier meer uit? Hoe zit het toch? Hoe komt het dat de Boodschap, die de gemeente te brengen heeft, niet wordt opgevangen? Als we daarop geen antwoord kunnen geven (en wie zou de oorzaken kunnen opspeuren?), laat ons dan maar rustig doorgaan met te getuigen en te zorgen, dat de Waarheid bekend wordt. Meer kunnen we niet doen en tot dat getuigenis geven zijn we geroepen. We mogen zoeken en studeren om de beste methode te vinden, maar moeten ondertussen maar doorgaan. Zaaien is onze taak. Zaaien — ook als het schijnt dat al het zaad óf op de weg, of in de doornen, óf in ondiepe aarde valt. Onze verantwoordelijkheid is beperkt. En, lazen we dezer dagen niet dat uit een zaadkorrel van een lotusbloem, die duizenden jaren oud was een lotusplant in bloei gekomen is? Het zaad werd ontdekt in een duizenden jaren oude aardlaag. Wanneer de zaadkorrel van een lotusbloem zulk een kiemkracht blijkt medegekregen te hebben, hoe groot moet dan de kiemkracht van dat Zaad niet zijn, dat wij geroepen zijn uit te strooien? Maar: geen overhaasting! De dominee niet voortjakkeren. Niet doen als die oude Schotse edelman, die eens een gift geschonken had voor de zending onder de Joden en verbaasd en geërgerd vroeg, toen hem het volgende jaar weer om een bijdrage voor dat doel gevraagd werd: wat hebben die Joden zich nu nog niet bekeerd?! God gaat niet in ons tempo.

Zaad en akker De brief aan de Hebreen spreekt van een akker, die de regen menigmaal op hem komende, indrinkt doch niet anders voortbrengt dan doornen en distelen. Hij zet de zegen om in onnutte voortbrengselen. Deze akker treft een zwaar lot. Hij is nabij de vervloeking. Nu gaat het de schrijver niet om akkers en akkerbouw, maar om mensenharten en hemelzegen. — Veel hoorden we de laatste dagen (het viel ons op te Ruschlikon), bidden om zegen. Maar terwijl wij meebaden kwam telkens die akker ons voor de geest: gezegend en tóch verworpen. Wel gezegend, maar de zegen niet in zich opgenomen, niet aanvaard, niet omgezet in goede vrucht. Zouden we niet meer moeten denken aan de bodem, waarop we werken en die we bewerken? Zeker: de toebereiding van die bodem is ook een zegen, maar een onmisbare zegen. Zonder ontvankelijkheid geen vrucht op het Woord. Van een gesloten leven vloeit de zegen af als de regen van een kale en harde rots. Die openlegging van het leven het omwerken en loswerken van de bodem is zo gewichtig. „Als Gij het land begerig gemaakt hebt, verkwikt Gij het grotelijks" zegt een psalmist. Laat ons dus bidden om begerig makende genade, om behoefte scheppende zegen, om voorbereidende arbeid van de Heilige Geest.

Overzicht Dr Sadler gaf in enkele voorlezingen een goed overzicht over de stand van het Baptistische zendingswerk in de wereld. De nieuwste gegevens waren daartoe door hem verzameld. — Enkele punten halen we er uit naar voren: In Zuid-Amerika werken thans 3300 zendelingen, waaronder 340 baptisten. Deze staan op 69 posten. Men telt er 164.000 leden. In de laatste tien jaren groeide het ledental van 35.000—164.000. Gedoopt werden er in het laatste jaar 12.000 personen. Ook de Zweedse baptisten en de Ierse baptisten werken in dat werelddeel. In Japan weigerden de (Zuidelijke) baptisten mee te doen aan de „eenheidskerk". Niet als vijanden wensen ze naast de anderen te werken, maar als vrienden en zoveel dat kan met hen samen. De „Zuidelijke Baptisten", merkte Dr Sadler op, „hebben nu eenmaal wat „„„eigenzinnigs"''' aan zich". Ze staan in meer dingen appart. — In Israel heeft de Zuidelijke conventie 12 vertegenwoordigers en een weeshuis. In Trans-Jordanie een ziekenhuis met 40 bedden en de gestorven koning Abdoelah, die dit ziekenhuis eens bezocht, is donateur geweest.

De middelen? Het is moeilijk enigzins nauwkeurig te zeggen hoeveel de baptisten opbrengen voor de zendingsarbeid. Het zal een 42.000.000 gulden per jaar bedragen.

Men bedenke echter, dat er volken zijn veel te arm dan dat zij iets zouden kunnen bijdragen. Zo werd verteld van streken in India, waar het voedsel zo schaars is en de vogels er zo weinig van kunnen bemachtigen, dat ze onbekwaam zijn om te zingen. Millioenen mensen lijden daar permanent honger.

Overgave Het werk der wereldevangelisatie is gedaan en kon en kan alleen gedaan worden in een geest van

volkomen onbaatzuchtigheid en bereidheid om te sterven. Velen zijn vaak reeds kort nadat ze waren uitgegaan, gestorven. Carey heeft gedurende zijn leven enkele 100.000den guldens voor de zending bijgedragen — geld dat hij verdiende in zijn arbeid voor het Gouvernement. De Pionier onder de Telugus — een negroide volk, d.w.z. een volk verwant aan het negerras, aan de zuidkust van India —, zag geen vrucht op zijn arbeid. Ziek keerde hij terug naar Amerika om er herstel van gezondheid te zoeken. Hij woonde de jaarvergadering van zijn genootschap bij, waar werd overwogen de onvruchtbare arbeid onder de Telugus stop te zetten. Dr Trent, de pionier, stond op en zeide: „Gij moogt de Telugus opgeven, ik zal ze nooit opgeven; ik zal terug gaan en daar sterven". Daarop verrees een van de secretarissen en zei: „broeder, wanneer u naar de Telugus heengaat om daar te sterven, dan zullen we U een broeder meegeven, zodat U tenminste een christelijke begrafenis hebt". Het vertrouwen van deze pionier-zendeling is ruim beloond. De akker is overvloedige vrucht gaan dragen.

Conclusie We moeten de Bond van de Zuidelijke Baptisten, die jaar op jaar predikanten van de landen van Europa gastvrij ontvangt in haar gebouw te Rüschlikon en daar onthaalt op uitgezochte spijzen, — geestelijke en natuurlijke — zeer dankbaar zijn. Ze geven zich graag om ons te dienen en het is de liefde van Christus die er hen toe dringt. En is dat laatste niet het voornaamste? Hun daad eert de Zaligmaker en doet Zijn liefde uitvloeien naar vele delen van Europa.

Een ernstig slot Dr Sadler bepaalde in een van zijn voorlezingen ons bij het zendingsbevel, er vooral de nadruk op leggende dat het een bevel was. Wanneer in oorlogstijd een generaal een officier een opdracht geeft, moet deze later tot hem terugkeren om te vertellen hoe en met welk resultaat hij zijn opdracht heeft uitgevoerd. Zo zal de Heer ons eens vragen hoe wij zijn bevel, om het Evangelie overal te verkondigen en uit alle volken discipelen te maken hebben uitgevoerd. — Zullen we ons kunnen verantwoorden? Ik? Gij?

L.

ZAND en ZAAD

We hebben het de laatste keer over de rijstpotten gehad. U herinnert zich dat nog wel. En ook gezegd, dat we niemand mogen opleggen een bepaald percentage van zijn loon af te staan voor de gemeente, voor het werk des Heren. In dat verband denkt men vaak aan de tienden.

Laten we toch dit praatje nog eens voortzetten. Nemen we aan dat u op Zaterdag uw loon beurt. U komt er mee thuis en op het gezicht van moeder de vrouw is zoiets als een glimlach als u het geld op tafel deponeert. Wat doet ze nu met die duiten? Ja, nu moest toch eens een vrouw aan het woord. Het zou de moeite waard zijn te lezen. Nu moeten we maar wat gissen. Daar gaan we dan. Ze gaat op een rustig ogenblik bij de tafel zitten, het geld voor zich. Ze neemt er wat af. Da's de huur. En dat voor 't ziekenfonds, voor de verzekeringen. Zoveel voor de belasting. Ik weet wel, hier klopt het misschien niet, want bij sommigen zijn op 't kantoor al allerlei bijdragen afgetrokken. Dit wegleggen voor de brandstof. Dat voor licht, gas en water. Me dunkt, dat ze het verder niet splitst. Misschien reserveert ze een beetje voor schoeisel en kleding. Ze spaart wat want sommige dingen slaan er nogal in. Natuurlijk is de kinderbijslag er, maar daar kun je ook de wereld niet van doen. Dan blijft er nog zoveel voor het dagelijks brood, voor een snoepje en zo. Niet bar veel en de dubbeltjes zullen nog wel eens omgekeerd worden, voor ze ze loslaat. Ja, nu zie ik toch dat ik geen vrouw ben. Had ik de krant toch vergeten, de kranten.

Zou het nu zo vreemd zijn om, als zij daar aan tafel zit en vader de krant leest, even moeder te laten praten? Bij voorbeeld zo: „Wat dacht je man, wat zullen we hiervan aan het werk des Heren geven. Hoeveel in totaal zou jij willen apart leggen voor de voorganger". „Ja, wat had jij gedacht? Trouwens, je moet niet alleen aan de voorganger denken, die we hebben. Er zijn ook jongens, die het graag willen worden en die willen we toch ook helpen. En dan is er de zending. En 't evangelisatiewerk. Maar om je de waarheid te zeggen, ik weet ook niet hoeveel je daar nou voor moet opzij leggen. Als je nou eens een potje nam, nee, een stuk of drie, vier. En als je nou in dat potje voor de zending elke week een dubbeltje deed". Vrouw kijkt onthutst op: „Wat zeg je? Een dubbeltje? Nee, nou schaam ik me. Een dubbeltje zegt-ie. Dat sigaartje van jou kost al twaalf cent". „Nou ja, een dubbeltje. Maar je hebt immers nog meer potjes? Als je nou een potje studenten hebt, en een potje voor 't zendingswerk hier en een voor Congo, en een flinke voor de gemeente hier. Hoeveel heb je daar op tafel liggen?" „Nou, je loon." „Mooi, neem er dan zoveel af. En dat verdeel je over al die potjes. Zet er dan ook nog een voor contributies bij." „Ja maar man, dan kom ik er toch mee in de war!" „Ja, een beetje organisatie moet er wel bij. Maar dan weet je zeker, dat als er iemand komt om gemeentebijdrage, of als er voor de volgende Zondag een collecte voor Zending of zo wordt aangekondigd, dat je dan ook wat geven kunt en dat je niet met de restjes aan komt dragen." „Gelijk heb je, maar 't is nogal ingewikkeld." Och, met een beetje goede wil kan dat best, al doe je 't ook in een oude enveloppe. Laten we zeggen dat zijn de rijstpotten van de Heer, weet je wel. Laten we dan nou eens samen met verstand geven. Niet maar zo omdat dat nou een keer mode is, gebruik als je dat mooier vindt, maar omdat we dat graag geven voor al het werk, dat onder ons en door ons en voor ons gedaan wordt. Laten we nou ook eens goed met dat geld omgaan, dat ik elke week beuren mag. Dat is toch veel mooier." „Gelijk heb je, maar als ik nu toch maar alles in een potje deed. Dan kunnen we daaruit immers nemen wat we denken te willen geven voor al die dingen, die jij opnoemde. Misschien wordt er in de kerk nog wel eens wat aangehaald en dan heb ik daar geen potje voor." „Ook al goed, maar laten we nou elke keer als ik het loon thuis breng daarvan een deel wegleggen voor de Heer en Zijn werk."

En zo geschiedde het. Bij u ook?

Dan wordt het geven iets moois. Dan ligt er wijding, zelfs over het vuil papiertje van een gulden.

HUIZINGA

ADRESWIJZIGING

Het secretariaat der Bapt Gemeente te Vriescheloo berust thans bij:

B. Bomekamp, Lageweg 91, Wedde.

Enige flitsen uit het boek Openbaring

2

In een vorig artikel wezen wij op de komst van de Antichrist. Zijn komen zal voor de gelovigen betekenen een tijd van wrede vervolging. Velen zullen de marteldood sterven en hun getuigenis aangaande Christus met de dood bezegelen. Reeds ten tijde van Johannes vielen er martelaren om het woord Gods en om het getuigenis dat zij hadden. De geest van de Antichrist was alreeds in de wereld. Het Romeinse Imperium met zijn vergoddelijkte keizer was oppermachtig. Daartegenover stonden de eerste christenen, die een mens niet als God wilden verheerlijken. Die weigerden een stukje wierook aan te steken voor de buste van de keizer.

Dit vormt de historische achtergrond van Openb. 13.

Johannes stond aan de oever van de zee (12 : 18). Als Daniel eertijds, zag hij uit de zee een vreselijk — zich niet voor te stellen — monster opkomen. Dit

Een onderzoek

Examens kunnen ook wel een goede kant hebben. Men moet hun betekenis niet overschatten, maar geheel zonder waarde zijn ze ook niet. Me dunkt: de onderwijzer heeft er niet minder behoefte aan dan de onderwezene. De laatste zal misschien reden hebben om het resultaat van het genoten onderwijs in het donker te laten — de onderwijzer, die zijn taak ernstig opvat, zal ter zelfcontrôle willen weten, wat er van zijn onderwijs nu is blijven hangen en begrepen. Vooral dat laatste is van belang.

Eigenlijk moet elke les, gegeven op Zondagsschool en Bijbelklas, eindigen met een kort examen, opdat de onderwijzer wete, of hij zijn les goed gegeven heeft. Blijkt hij niet te zijn begrepen of blijken de kinderen het niet meer te weten, dan weet hij precies welke punten hij moet herhalen of nader moet toelichten. Hij behoeft de schuld daarom nog niet uitsluitend bij zichzelf te zoeken. De kinderen zijn ook geen engeltjes.

We hebben eens een onderzoek ingesteld naar wat kinderen tussen een twaalf en veertien jaar, leerlingen van Zondagsscholen en jongens en meisjes van twaalf tot zestien jaar, leerlingen van Bijbelklassen, wisten van de hoofdzaken van het Evangelie. Wat was hun nu duidelijk geworden; wat hadden ze nu meegenomen uit de jaren van Zondagsschoolonderwijs? De vragen werden in het Z.schooluur onder de ogen van de onderwijzers beantwoord.

De vragen waren zeven in getal en luidden:
1. Wie was Jezus Christus?
2. Wanneer leefde Hij?
3. In welk land werd Hij geboren?
4. Wat zijn de belangrijkste dingen, die Hij gedaan heeft?
5. Wat bedoelen de mensen er mee, als ze Jezus de Zaligmaker noemen?
6. Wat denk je, leeft Jezus nog, zoals sommige mensen zeggen?
7. Vaak wordt er gezegd, dat we ons moeten bekeren. Wat denk je dat dat is?

In het vervolg zullen we de vragen niet herhalen, maar alleen hun nummers vermelden.

1. Dertien van de vijftien Z.schoolleerlingen antwoordden op vraag een: de Zoon van God. Twee de Zaligmaker.

Dat was dus geen onbevredigend resultaat.

2. Op vraag twee antwoordden negen leerlingen: in de tijd der Joden. Drie: in de halve eeuw. Een: ongeveer tweeduizend jaar geleden. Een: Onder de regering van Augustus en Tiberias en in de tijd der Joden, terwijl één de vraag onbeantwoord had gelaten.

De antwoorden geven de indruk, dat de onderwijzers zich goed gehouden hebben aan het verzoek om op de uitslag van het onderzoek geen invloed uit te oefenen. Maar of ze er even goed op toegezien hebben, dat de kinderen niet spiekten en elkander voorzegden, moet men, gezien de gelijkluidendheid van sommige rare antwoorden, wel betwijfelen.

3. Op de eenvoudige derde vraag schemerde het de meesten toch nog wel wat. Drie antwoordden: in Bethlehem. (Slechts een enkele heeft deze naam goed geschreven.) Zes wilden nauwkeuriger zijn en antwoordden: in Palestina — in de stad Bethlehem (Palestina schreef maar een enkele goed). Eén antwoordde: in Galilea, in de stad Bethlehem. Twee schreven: in Palestina en drie: in Galilea. — De foutieve en halfgoede antwoorden op deze eenvoudige vraag zijn wel erg teleurstellend.

4. De antwoorden op de belangrijke vierde vraag geef ik hier woordelijk weer:
1. Jezus vergeeft hun zonden.
2. De mensen zalig maken op aarde en blinden en kreupelen te genezen.
3. Zonden vergeven aan iemand, die echt berouw had en mensen genezen.
4. Blinden en kreupelen genas Hij altijd.
5. Blinden ziende gemaakt; kreupelen genezen; doden opgewekt en zieken genezen en nog andere wonderen.
6. Wonderen; genezen.
7. Dat Hij kreupelen en blinden genas.
8. 9. 10. Dat Hij blinden genas en doden deed opstaan.
11. Wonderen.
12. Mensen de zonde te vergeven en gelukkig te maken.
13. De genezing; de vertellingen.
14. Mensen beter gemaakt.
15. Blinden genas, kreupelen genas en de mensen beter maakte van de ziekten.

Goed zijn de antwoorden 1, 2, 3 en 12. Deze leerlingen hebben gevoeld waarom het ging in de arbeid van de Heer. — Voor de anderen is Hij de *Wonderdoener* geworden. De onderwijzer moge er zijn gevolgtrekking uit maken. Het is opmerkelijk, dat slechts één der leerlingen er de gelijkenissen (vertellingen) des Heeren bij te pas brengt. Ik geloof, dat deze antwoorden wel duidelijk aan het licht brengen, dat men bij de vertellingen beter moet laten uitkomen, waarom Jezus op aarde kwam.

beest stelde voor de Romeinse heerschappij, welke door de Satan, de oude draak, geïnspireerd werd. — Een tweede dier uit de aarde opkomend, wordt opgemerkt in de gedaante van een Lam, maar sprekend als de draak. Dit dier is de propagandist van het eerste. Wat wordt met dit tweede beest bedoeld? Historisch gezien een cultus, een religieus bedrijf zich concentrerend om het eerste beest. De priesterschap ten tijde des keizers — een geestelijkheid, die de aanbidding van de keizer propageert.

Toekomstig gezien wordt de Antichrist bedoeld. Johannes schrijft: „Hier is wijsheid (nodig), die verstand heeft, die berekene het getal van het beest, want het is het getal eens mensen. En het getal is 666." — Wij willen ons herinneren, dat Johannes ook in zijn brieven reeds schreef over de Antichrist. „Gelijk gij gehoord hebt dat de Antichrist komt, zo zijn ook nu velen antichrist geworden" (1 Joh. 2 : 18).

Ook Paulus heeft in zijn brieven (2 Thess. 2) op de Antichrist gewezen, zonder hem met name te noemen, en dat zelfde deed ook de Heere Jezus in Zijn profetische rede. Johannes noemt hem niet met name. In zijn dagen

---

5. Bij deze vraag ging het ons om het begrip: zalig maken. Hoe vaak wordt dat gebruikt! Slagen we er in de kinderen daarbij iets te doen denken? Welke voorstellingen verbinden zij aan die woorden? — De meeste antwoorden waren niet onjuist. Eén schrijft: Jezus geneest de mensen altijd en Hij vergeeft de mensen altijd wat zij gedaan hebben. Een ander: dat Jezus de Zaligmaker is. Men kon altijd naar Hem toegaan. Hij schaamde zich niet als Hij een arme zondaar vergaf. Armen en rijken konden bij Hem komen. — De veelheid der woorden verraadt wel, dat de schrijfster wat met deze vraag „zat".

Een derde antwoordde: Jezus maakte altijd de mensen zalig. Dit is geen antwoord, maar herhaling van de vraag in andere vorm. Beter is wat de vierde en vijfde schreven: omdat hij de mensen vergeeft en gelukkig maakt. Het antwoord tweemaal gegeven: om de mensen gelukkig te maken, komt op hetzelfde neer. Zalig maken is gelukkig maken — hoe dat geluk geschonken wordt, blijft dan nog in het midden. Iets duidelijker is het antwoord: omdat Hij de mensen zalig maakt en hen naar God wijst. Hetzelfde geldt van het antwoord: omdat Hij je zalig maakt van de zonde. Ter zake is het antwoord: dat Jezus op aarde gekomen is om de mensen het eeuwige leven te geven. Twee waren er helemaal naast want ze zagen het zalig maken in de genezing, en twee andere leerlingen wisten er helemaal geen antwoord op te geven. — Het is opmerkelijk, dat niet één dezer leerlingen de zaligheid met de hemel in verband brengt. Wordt er op de Z.scholen zo weinig over de hemel gesproken? Dat twee kinderen tussen 12 en 14 jaar op geen enkele manier kunnen uitdrukken wat het betekent, dat we Jezus de Zaligmaker noemen, moge tot nadenken stemmen.

6. Deze eenvoudige vraag schiep blijkbaar toch ook nog wel enige verlegenheid. Het beste antwoord was wel van een veertienjarig meisje: Ja, alleen is Hij naar de hemel opgevaren; men kan nog altijd vergeving vragen. Een tweede antwoordde: neen, niet zo. Een derde: Neen, Hij is naar de Hemel gevaren. Een vierde: ja. Acht antwoordden: Hij leeft in de hemel. Een enkele voegt daar nog iets aan toe. Zo een meisje: neen, Hij leeft in de hemel bij God. En een ander meisje, iets duidelijker: Hij leeft nog in de hemel, maar Hij leeft niet op de aarde. Eén leerling wist helemaal geen antwoord.

7. Bij de beantwoording van deze vraag, komt het sprekendst uit welk een goed werk onze Z. scholen doen. De antwoorden op deze vraag zijn over het algemeen bevredigend. Drie leerlingen wisten er geen weg mee, en gaven dus geen antwoord. Eén schrijft: Geloven. Een tweede is wat nauwkeuriger en schrijft: altijd aan de Heere Jezus geloven; en een derde met rechtzinnige neigingen: Geloven in God de Vader en in Jezus Christus. Deze drie antwoorden blijven nogal bij de buitenkant staan. Beter is: tot God komen en een rein hart vragen. Een ander antwoord is praktisch gelijk aan dit. Uitvoeriger schrijft een meisje van veertien jaar: Bekeren is, als men heeft gestolen en men denkt dat Jezus hem dat niet wil vergeven. Dan moet men zich bekeren en men moet echt berouw hebben. Als men belijdt een kind van Jezus te zijn. — In dit antwoord is een zoeken en tasten om uit te drukken dat bekering het te maken heeft met zonde, berouw en geloof. Eenvoudiger klinkt het: vragen aan God of Hij je zonden wil vergeven. Een blik in de toekomst wordt mede geslagen in dit antwoord: Dat je je overgeeft aan God en dat je Hem liefhebt. Dat je geen kwaad meer zal doen. Een ander schrijft: bekering is om te belijden een kind van God te zijn en je een nieuw leven begint. Twee anderen schrijven: het hart aan Jezus geven. Een tweede schrijft datzelfde doch voegt er aan toe: en altijd aan de Heere Jezus te geloven. Dat is bekeren.

Zo, mijn waarde Zondagsschoolonderwijzers, ziet het er uit in de hersens van uw leerlingen. Nog verward, nietwaar? Zou het niet mogelijk zijn het onderwijs zó te geven, dat de begrippen in hun jonge hoofden wat klaarder werden? Repeteert u uw les wel? Lokt u wel reacties bij uw leerlingen uit? Het is goed boeiend te vertellen zodat de kinderen met aandacht luisteren. Maar uw doel staat immers hoger dan de kinderen een prettig uur te bezorgen door middel van de bijbelse geschiedenis? Geleidelijk aan moeten kinderen begrippen bij gebracht worden en telkens moet de stift des Woords over de lijnen gaan, in hun geest getrokken, opdat die er steeds dieper in komen. Maar ze moeten zuiver getrokken worden.

Bij de bespreking van het lesgeven in Jong Leven, hopen we er nog eens op terug te komen, hoe men zichzelve kan controleren, verbeteren en de kinderen helpen. Het is niet genoeg, dat we „mooi vertellen" doch het komt aan op wat er wordt opgenomen en achter blijft in verstand en gemoed van de jonge levens.

Misschien geven de resultaten van dit onderzoek u reeds aanleiding uzelf te contrôleren. En: leider van het Z.schoolwerk — is het uw taak niet, van tijd tot tijd zulk een onderzoek in elke klas in te stellen? Een ieder die zaait, kijkt toch ook of het opkomt?

Over de resultaten van gelijk onderzoek in een bijbelklasse een andermaal eens. Daar gaat het om kinderen tussen 12 en 16 jaar. In hoeverre zijn hun antwoorden beter?

L.

★

zou dat voor de gelovigen in zijn tijd vreselijke gevolgen kunnen hebben. Hij duidt daarom de Antichrist aan in geheimschrift, in getallen waarde, nl. 666.

Wij weten dat zowel in het Hebreeuws als in het Grieks letters ook een getalswaarde hebben. Telt men de getalswaarde der letters waardoor de naam van de Antichrist aangeduid wordt op, dan is de som 666.

Er is een anti-goddelijke drie-eenheid, nl. van Satan, eerste beest en tweede beest. Wanneer men let op de tekenen *vóór* en *met* en *nà* het optreden van de Antichrist, krijgt men de indruk dat telkens zo ongeveer hetzelfde wordt gezegd. Het gaf de indruk dat Johannes telkens weer opnieuw, met andere woorden, hetzelfde wilde zeggen. Zo kwam men er toe te spreken van een recapitulatie theorie. Toch is er wel voortgang. We zouden kunnen denken aan een spiraal. Steeds dezelfde ronde, maar toch opklimming.

Immers de verschillende gebeurtenissen, de plagen die beschreven worden nemen steeds in hevigheid toe. Anderzijds zijn de telkens weerkerende gebeurtenissen waarheidsgetrouw. In de geschiedenis der mensheid heeft gedurig repetitie, herhaling plaats. De geschiedenis herhaalt zich en toch weten we dat in deze herhaling een voortgang zit naar het einde der geschiedenis.

Na de eerste wereldoorlog meende men dat er nooit meer oorlog komen zou, doch dat zulks mogelijk was bleek al te spoedig. En deze laatste was verschrikkelijker dan de eerste. En zolang de grote aanstichter, de Satan, niet verpletterd is, zal het blijven. — Zowel op „politiek" terrein, beroering onder de volken, als ook in de natuur zullen er tekenen zijn, gebeurtenissen, die steeds sprekender gaan worden. Die ook openbaring zijn van Gods toorn over een mensdom, dat zich niet bekeert, want ook die onbekeerlijkheid noemt Johannes (Opb. 9 : 20).

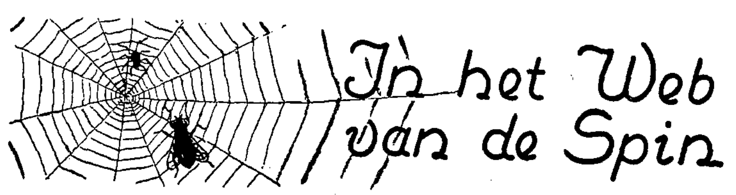
Satan is de grote aanstichter. Hij weet, dat hij het spel verloren heeft. Christus sprak reeds: „Ik zag de Satan als een bliksem uit de hemel vallen". Johannes beschrijft juist in het hoofdstuk, voorafgaande aan Openb. 13, hoe niet Satan maar het Lam overwinnaar is.

Satan is toornig, dat zijn plaats in de hemel niet meer gevonden wordt. Hij geeft zijn woede ruimte door het verwekken van het eerste en tweede beest. — Van dit laatste handelen we nu.

Wat wordt hier bedoeld met het geheimzinnige 666? Ten tijde van Johannes heerste Domitianus, die gehouden werd voor de herleefde Nero (Nero redivivus). De geleerden zijn tot de oplossing gekomen dat de getallen waarde van Neron Kesar (= Keizer Nero) 666 is. Dit is de meest gangbare verklaring.

Er is ook een handschrift dat 616 heeft; daarop gaan we niet verder in. Niet alleen is Nero herleefd in Domitianus, maar telkens weer zal hij in andere machthebbers herleven, want deze Nero is de type van de komende Antichrist, waarin hij ten volle herleven zal.

D. SLORT.

Ik TWIJFEL

Als die ene draad knapt....

Daar hebt U toch ook wel eens last van? Ik bedoel: van de twijfel.

Zo plotseling kan hij U overvallen, die angst of het nu wel werkelijk allemaal waar is, wat er in de Bijbel staat, en of we daar nu wel veilig ons leven op kunnen bouwen. Een gelovige is immers een mens, die alle aardse zekerheden prijs geeft om zich vast te klemmen aan die éne zekerheid, dat Jezus dóét en doen zàl wat Hij beloofd heeft.

Wanneer je langs de kabelbaan der genade over donker-diepe afgronden van zonde en verdoemenis zweeft, slechts vastgehouden door die ene staaldraad van Gods trouw, en je blikt eens naar omlaag, en ontwaart in die afgronden allerlei gevaarlijke monsters, is die angst dan wel zo verwonderlijk?

Slechts hij heeft makkelijk praten, die het druk over de Bijbel en het geloof heeft, maar ondertussen nog rustig steunt op duizend aardse zekerheden. Zo iemand kan lachen om twijfel en met de duimen achter het vest verklaren, zo'n sterk geloof te hebben, dat onwankelbaar vast staat.

Zullen we dan dus af en toe maar eens gaan twijfelen, om daarmee te bewijzen dat ons geloof werkelijk echt is?

Dat zeker niet! Want hoezeer de twijfel in veel gevallen (niet in alle) heenwijst naar een levend geloof, is het toch zo, dat twijfel ziekte, zonde, is. Immers zetten we in onze twijfel een *vraagteken* achter de waarachtigheid van Gods beloften, en schenken **we** Hem ons volle vertrouwen niet meer.

Wanneer allerlei machten buiten en in ons ons trachten te imponeren en te overtuigen van de dwaasheid van het geloof, dan mogen we de twijfel geen kans geven, maar moeten ons met onze vragen wenden tot Jezus Christus, waarop Hij ons geloof versterkt en ons bewaart voor vallen.

Twijfel, de burcht, waarin we ons verschansen

Lang niet altijd is de twijfel het gevolg van een geïmponeerd zijn door machten rondom en in ons, die zo overweldigend groot en sterk op ons afkomen, dat we gillende vluchten of als verlamd en aan de grond genageld blijven staan.

Heel dikwijls gebruiken we de twijfel als een burcht, waarin we ons verschansen tegen God.

Het is soms zo gemakkelijk, te gaan twijfelen.

Als we ons op het verkeerde pad begeven hebben, en God treedt ons tegen met Zijn waarschuwend woord, dan kunnen we ons eraan onttrekken, door dat Woord domweg in twijfel te trekken. Je kunt je toch aan iets, dat helemaal niet zeker is, niet storen?

Hoeveel zondaren zijn er niet, die twijfelen aan het bestaan van God, omdat ze wel weten dat, wanneer ze zijn bestaan toegeven, dat de consequenties met zich meebrengt van zo verstrekkende aard, dat zij die niet zouden willen aanvaarden?

Tweeërlei twijfel

In dit verband zouden we er op willen wijzen dat er tweeërlei twijfel is. Daar zijn mensen, die wel willen geloven, maar nog niet kunnen, en er zijn mensen, die twijfelen, omdat ze *willen* twijfelen. Die van de twijfel

dus een wapen maken tegen God, die haar gebruiken als schuilplaats om God te ontlopen, of als een burcht, zoals bovenomschreven.

Tot de eerste groep zouden we Thomas willen rekenen; en hij komt terecht. Wie twijfelt, om zo van God af te komen, hij is op het gevaarlijkste van alle paden; de duisternis om hem heen zal steeds ondoordringbaarder worden.

En nu we toch eenmaal aan het onderscheiden zijn, willen we ook nog een ander verschil-in-twijfel noemen. Er zijn mensen, die twijfelen aan de waarheid van Gods beloften, echter zijn er ook dezulken, die rustig aanvaarden, dat wat God zegt, gelovenswaard is, maar die niet kunnen geloven dat dat alles voor hún bestemd is!

We willen deze enkele opmerkingen besluiten met te wijzen op het belang van een regelmatig verkeer met Gods Woord. Hoe meer we van dat woord weten, hoe dieper het in onze harten is binnengedrongen, hoe moeilijker de twijfel vat op ons krijgt.

Want het Woord van God verzekerd ons dat het bij Hem volkomen veilig is, en dat Zijn beloften ja en amen zijn.

Wf.

Vergeet „Tabitha" niet!

Vorige week gaven wij u een overzicht van de medewerkende gemeenten en de resultaten, die wij nog even willen samenvatten; n.l. totaal werd ontvangen in 1951, f 421.53 of wel, 105 verpleegdagen konden verlaagd worden van f 6.50 tot f 2.50 per dag. Dat zijn nog geen 4 volle weken voor 3 patienten!

Voor 1952 werd ontvangen f 322,50, *als alle uitstaande bonnen te gelde komen,* komt hier f 790.25 bij, maakt totaal voor 1952, totaal f 1112.75 of wel, 278 verpleegdagen. Dat wordt dus hopen wij voor 10 patiënten bijna 4 weken verpleging voor f 2.50 per dag.

De gemiddelde verpleegduur van jonge patiënten is 4—6 weken, van ouderen langduriger! U ziet hieruit dat wij nog maar zeer weinigen kunnen helpen, met een verlaagde verpleegprijs van f 2.50 per dag. Op de ± 5000 verpleegdagen die per jaar opgenomen worden in ons „Huis", vallen die 278 wel erg in het niet! Daarom: **„Vergeet Tabitha niet!"**

„Een verpleging in „Tabitha" moet voor iéder mogelijk zijn"!

In een 8-tal sukjes mochten we uw belangstelling wekken voor dit mooie doel. De opzet was dat deze artikelen in de actie-maanden April en Mei werden geplaatst; maar het „tot de volgende week" werd soms 3 weken, wat wij erg jammer vonden, plaatsgebrek in ons weekblad was de oorzaak volgens de E.R.

Wij hebben u *bekend* willen maken met het werk van „Tabitha" en hopen dat u dit werk nu ook *bemint!*

U weet, het voornaamste doel van „Tabitha" is, door middel van liefdevolle verpleging en verzorging, het Evangelie uit te dragen!

De jonge zusters hebben wij toegeroepen: „Kom en help mede in dit mooie stukje Evangelisatiewerk!"

Anderen getuigden door brieven van de lichamelijke en geestelijke verzorging in het „Huis" ondervonden.

Wij hebben de „toekomstdromen" van „Tabitha" gehoord en willen hieraan àllen medebouwen!

Hierna spraken wij af dat ons éérste doel moet zijn: *„Een verpleging in „Tabitha" voor ieder mogelijk te maken!"*

De resultaten hebben wij gezien; wij waren erg dankbaar hiervoor, maar niet tevreden!

Nu zagen wij, dat slechts weinigen geholpen kunnen worden, als niet *àllen* hun jaarlijks kwartje voor dit doel offeren, werkt ook *gij* al mee?

Geef spontaan 1 maal per jaar uw kwartje voor ons „Huis" en maak het ieder (als het nodig is óók uzelf) **mogelijk rust en verpleging te ontvangen in „Tabitha"!**

Staat uw gemeente hier *„naast"* probeer haar dan te winnen voor dit mooie doel, *maar doe zelf in ieder geval mee!*

Wij zenden aan de leden der Unie, de voorgangers, de secr. der gemeenten, de leden van Centraal Zusterhulp, haar plaatselijke afdelingen, aan de medewerksters der bonnenactie en anderen, ons boekje „Terugblik en verantwoording over 1951". Dit gratis boekje over het werk van „Tabitha", zend ik óók u gaarne toe (zo lang de voorraad strekt) na ontvangst van uw volledig adres. Dat dit alles mede moge werken dat gij „Tabitha" niet vergeet! — **Niet vergeet** in uw voorbede! — **Niet vergeet** in uw gemeente! — **Niet vergeet** in uw afd. „Zusterhulp"! — **Niet vergeet:** gij die leeft in de „verstrooiing"!

Baptist Nederland: vergeet „Tabitha" niet en het girono. 69236, ten name van „Penningmeester Propaganda Comité, Stichting „Tabitha", Hoogstedelaan 59, Arnhem!

Bij voorbaat allen hartelijk dank!

De Uwe in 's Heren dienst,
W. DE VRIES,
Hoogstedelaan 59, Arnhem.

Leestafel

EIGENDOM EN RENTMEESTERSCHAP door Mr W. Brak. Bladz. 38. Prijs f 1.00 Met deze aankondiging volstaan wij.

L.

SOCIALE WORSTELING EN GEESTELIJKE STRIJD, door C van Baren Jr. Bladz. 32. Prijs f0.85 De schrijver waarschuwt voor vervaging der grenzen.

L.

HET GERICHT GODS in de Prediking des Woords, door Dr. K. Dijk. Blz. 48. Prijs f 0,25.
Een geschrift waarin de Kamper Hoogleraar wijst op de noodzakelijkheid om, in gehoorzaamheid aan de H. Schrift, te waarschuwen voor het toekomende oordeel. Veel zegt hij, wordt dit thans verzuimd, in ontrouw aan onze opdracht en tot schade der zielen. Hij bespreekt ook de vraag hoe over het grote oordeel en de straf op de ongehoorzaamheid aan het Evangelie te prediken. — We bevelen dit werkje gaarne onze brs predikanten ter lezing aan.

L.

★

Verantwoording

De maand Juni bracht de volgende giften binnen:

1. Voor de E.C.U.: G. M. te G. R. f 2,—; N. N. te M. f 5,—; N. N. te H. f 2,—.
2. Voor het tekort der Unie-begroting: Heerenveen f 70,— (obligatie U.B.S.).
3. Voor de Zangbundel: Br X. f 50,—; E. d. H. te H. f 75,50 + f 9,50. Verder werd door Ds J. W. W. het renteloos voorschot ad f 100,— omgezet in een gift.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Voor de volledigheid herinner ik er aan, dat collecten voor de U.Z.C., in het Unie-bureau ontvangen, naar de adm. van de U.Z.C. worden doorgezonden en door deze verantwoord.

En zal de grote stroom van collecten en vrijwillige bijdragen voor de Unie-doeleinden, in het bijzonder voor de Binnenlandse Zending (de E.C.U.) en voor de Opleiding van Voorgangers (C. v. d. O.) in de maand Juli beginnen te komen? Ons hart is vol geloof en klopt vol verwachting!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Mededelingen

Een groot aantal Amerikaanse soldaten liggen thans in Duitsland in garnizoen. Hoe lang dat nog zo zal blijven is onzeker. Vermoedelijk nog wel enige tijd, ook al wordt het bezettingsstatuut opgeheven. Veldpredikers zorgen voor de geestelijke belangen van deze soldaten. Daar er in Amerika vele baptisten wonen is het aantal baptisten onder deze soldaten ook groot. Van tijd tot tijd hebben de militairen een korte verlofperiode, die zij buiten Duitsland mogen doorbrengen. Maar waar? Ze zouden graag een tehuis hebben zo voor ongeveer vijf dagen in een baptistisch gezin, wanneer ze die korte verlofperiode in Nederland doorbrengen. Een der veldpredikers, die we te Rüschlikon ontmoetten, vroeg of ook Nederlandse Baptisten bereid zouden zijn Amerikaanse baptisten, die in Duitsland in garnizoen liggen, zo'n korte verlofperiode te herbergen. Wie die jongelui dat genoegen zou willen en kunnen doen, dele dit mede aan

Chaplain C. W. Fogleman,
Mangin Kaserne,
MAINZ — Gonsenheim Duitsland.

Deze veldprediker verschaft alle nadere inlichtingen.

We dachten zo: dit verzoek moeten we doorgeven. Hoe gaarne zouden wij zien, dat onze jongens, als ze ver weg in een vreemd land moesten vertoeven, van tijd tot tijd gastvrijheid zouden genieten in een baptistisch gezin!

L.

Beroepen te Groningen—Zuid Ds Sj. Zijlstra te Eindhoven.

Br G. Metz, vroeger te Steenwijk, woont thans: Verl. Semsstr. G 77, Stadskanaal.

In gesprek met onze lezers

Br D. N. te H. Op een jeugdsamenkomst te H. is het Pinksterwonder besproken. Men kon het niet verklaren. Wat is er gebeurd? Waren het dialecten of talen, die de discipelen spraken toen de Heilige Geest op hen was uitgestort en hóé spraken ze die?

Antwoord. De eerste indruk die het verhaal in Hand. 2 maakt is, dat er vele talen gesproken werden. De mensen die daar samen gekomen waren verstonden vermoedelijk allemaal Grieks en de Apostelen waren zeker in staat hen in het Grieks toe te spreken. — Het zou nu juist geen nieuwe openbaring geweest zijn, dat de Heilige Geest in staat stelde in verschillende talen te spreken. Het bizondere zou zijn geweest dat de Apostelen en allen die de Geest ontvingen, ze konden spreken zonder voorafgaande studie.

M.i. moeten we hier denken aan iets anders, iets dat men van geen mens kan leren: aan een nieuwe taal. De Heilige Geest gaf te spreken met andere tongen — andere in de zin van andersoortige. Hij sprak door hen en Hij sprak de taal des hemels, de oorspronkelijke taal, de taal die men met de menselijke tong niet kan uitspreken. Die taal hoorde Paulus spreken toen hij was opgetrokken tot aan de derde hemel. De Heilige Geest gaf de toehoorders te verstaan wat werd aangeduid doch in menselijke woorden niet te vatten is. Er is een eenheidstaal. Taal is uiting van geestesleven. Leven uit en door de Geest zal zich eenmaal uiten in de taal van die Geest. Daarvoor is echter een „andere" een nieuwe tong nodig. Die taal zal de omgangstaal zijn in het Koninkrijk van God, wanneer dat eenmaal in heerlijkheid gekomen zal zijn.

L.

JAARGANG 69 - Nr. 3114
VRIJDAG 18 JULI 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Voor De Christen van 25 Juli en 1 Aug. is het adres van de Eind-Redactie:

Ds H. v. d. Werf,
Stadhouderslaan 90, Utrecht.

Het wegwijzende WOORD

De zalving in de naam des Heeren

Is iemand krank onder u? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de naam des Heeren.

Jac. 5 : 14.

Dit woord uit de Jacobus-brief is ons wel bekend. Iedere lezer van dit blad zal ook weten, dat het ergens in de Jacobus-brief staat en dan is het daar ook veelal mee uit. Eigenlijk is het zó, dat we er in de practijk een papiertje over gelegd hebben. Als er staat: wie gelooft zal hebben en gedoopt zal zijn, dan maken velen er zich druk over en zeggen: dat staat in de bijbel. — Waarom doen we met dit woord van Jacobus niet hetzelfde? Dit staat toch ook in de bijbel en zowel het ene als het andere woord moeten we handhaven.

En dan niet zoals de Roomse kerk doet, er een sacrament der stervenden van maken, want het gaat juist niet over sterven, immers er volgt: „en het gebed des geloofs zal de zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten". Het gaat dus ook niet om „een laatste oliesel"!

Merk op, dat deze tekst ook spreekt van een georganiseerde gemeente. Een gemeente met ouderlingen. De zieke, die dus blijkbaar tot die georganiseerde gemeente behoort, moet de ouderlingen van zijn gemeente bij zich ontbieden. — Waarom gebeurt dat zo weinig of in het geheel niet in onze gemeenten?

Men heeft dit woord van Jacobus op een handige wijze krachteloos gemaakt, vermoedelijk als reactie-verschijnsel — door te zeggen: dit woord is niet voor ons. Schreef Jacobus niet aan de twaalf stammen, en zijn we hier niet op Joodse grond? Het is dus voor de Joden en niet voor ons. Zulk een redenering lijkt me niet juist. Immers schrijft Jacobus niet aan Joden alszodanig, maar aan gelovigen in Christus, die in een gemeente van Christus waren georganiseerd! In Christus is het onderscheid tussen Jood en Griek opgeheven. Jacobus schrijft niet aan Joden, maar aan leden der gemeente, leden van het lichaam van Christus!

Doch hoe zit dat nu met die zalving? We lezen in Marc. 6 : 12 en 13: „En uitgegaan zijnde predikten zij, dat zij zich zouden bekeren; en zij wierpen vele duivelen uit en *zalfden vele kranken met olie* en maakten hen gezond". Is olie hier als geneesmiddel bedoeld? Er zijn er die dat menen; men wijst dan op de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan, die olie en wijn in de wonden goot. (Zie ook Jes. 1 : 6.) Echter meen ik, dat we hier niet de olie als geneesmiddel moeten aanmerken. Het gaat hier om een ambtelijke handeling van de ouderlingen der gemeente. Daarmede willen we niet ontkennen dat in het oude Oosten de olie één der meest gebruikte geneesmiddelen was. Zalven kan dan ook in dat verband de betekenis hebben van wrijven, masseren. Ook in de Talmud kunnen we lezen, dat de Joden in het begin van de christelijke jaartelling bijna voor alle ziekten de olie als middel noemden.

Wanneer we de gedachte, dat olie hier als geneesmiddel genoemd wordt, verwerpen, komt vanzelf de vraag: wat wordt dan bedoeld? — Olie is in de H. Schrift vaak symbool van de Heilige Geest. „Bij de afzondering tot een ambt of de heiliging tot Gods dienst, moest de zalving met olie dienen als een teken van de toerusting met kracht van God voor het werk, of van de gehele toewijding aan Hem. — De zalving der kranken met olie in de naam des Heeren was een zeer krachtig getuigenis, dat het door de Heilige Geest was, dat de genezing kwam." (A. Murray.)

Jacobus wijst dan door de zalving heen naar de Heilige Geest als de kracht waardoor de genezing tot stand komt. Dit uiterlijk teken komt dan tegemoet aan de zwakheid van ons geloof, zoals de Heer ook door andere zichtbare tekenen tegemoet komt aan het zwakke geloof dat versterking behoeft.

De zalving geschiedt in de naam des Heeren, in naam van Christus. Christus is het die de genezing schenkt. Deze genezing is zowel lichamelijk als geestelijk. Jacobus spreekt van „vergeving der zonden", een totale genezing

van ziel en lichaam beide. Genezing mag niet zonder zielszorg gaan. De H. Schrift legt verband tussen zonde en ziekte. Zal het gebed werking hebben, dan moet het niet verhinderd worden door zonde. — Dat wil niet zeggen, dat we bij iedere zieke een bijzondere zonde aanwezig moeten achten. Het is zeer goed denkbaar, dat een kind Gods ziek is, zonder dat hij zichzelf een bepaalde zonde bewust is. Wel zal een zieke door z'n ziekte tot de vraag komen niet „waarom" maar bovenal „waartoe"?

Vaak brengt een ziekbed ons tot zelfonderzoek en dichter tot de Heer. Het is dikwijls een loutering die doorgemaakt wordt, de Heer heiligt Zijn kinderen. We leren onze kleinheid kennen en onze afhankelijkheid van Hem.

Het spreekt wel vanzelf, dat niet altijd een zieke behouden wordt. Boven alles staat de wil Gods, en Hij is het die ook de duur van ons leven in Zijn hand houdt. Hij kan het leven verlengen, als bij Hizkia, maar het kan ook zijn, dat Hij ons doet wederkeren tot verbrijzeling. Het is de mens gezet eenmaal te sterven.

Het wil mij voorkomen dat we goed doen meer aan dit woord van Jacobus te denken in dagen van ziekte. Meer in het geloof te staan en de kracht van het gebed te ervaren kan slechts tot geestelijk welzijn van de zieke, als ook van de Gemeente strekken. En bovenal de naam des Heeren zal daardoor verwezenlijkt worden.

D. SLORT.

N a s c h r i f t. Zouden we met deze tekst klaar zijn, als we met de schrijver van de Korte Verklaring (Dr Grosheide) alleen maar opmerkten, dat „de wonderbare gaven van Gods Geest, welke de Heere aan de eerste christenen had geschonken, allengs ophielden, toen de kerk de canon van het Nieuwe Testament had ontvangen"? — Zou die canon de oorzaak zijn van het ophouden, of veeleer de afval der christenen, en de toenemende verzwakking van het geloof? Is Christus gisteren en heden niet meer Dezelfde?

Losse Schakels

Leiderschap De Rector van het Seminarie te Rüschlikon gaf ter algemene inleiding van de conferentie daar dit jaar gehouden voor predikanten, een voorlezing over: „De uitrusting van predikanten voor het leiderschap der wereldevangelisatie". Het thema van deze conferentie was n.l. de Zending. Wij onderscheiden wat scherper tussen evangelisatie en zending dan de Amerikanen doen. Het is bij hen zowat allemaal „mission" waarbij wij dus zowel te denken hebben aan zending in de zin, waarin wij dat woord gebruiken als aan evangelisatiewerk. Dr Nordenhaug wees op de fundering van de Wereld-evangelisatie. Zij is gegrondvest in Gods liefde tot de wereld. Gods plan met het menselijk geslacht wordt verwerkelijkt door evangelisatiewerk en in dit werk is ieder christen betrokken. Zo begrijpen we, dat de spreker de bijbel stempelde als een boek van wereldzending. Alle teksten zijn eigenlijk zendingsteksten en in de grond der zaak is alle arbeid tot verbreiding van het Evangelie en ten doel hebbende mensen voor Christus te winnen, één. De behoefte aan geschreven Evangeliën werd geboren op de zendingsvelden der eerste Christenheid. — De kracht voor deze arbeid is een hemelse: die van de Heilige Geest. Daarom moet het werk gedaan worden onder voortdurend gebed. „Men spaart geen tijd uit door minder te bidden". Is dus de noodzaak van voorbereiding uitgesloten? Neen! Wij kunnen geen blinde ziende maken, maar we kunnen iemands gezichtsveld en waarnemingsvermogen vergroten en versterken. Door onze gaven toe te passen, te gebruiken, worden we geoefend. — Twee jongens groeiden met elkaar op. De een was zwak en de ander sterk gebouwd. Na jaren ontmoetten ze elkander weer en er ontstond een bokspartij. De stevig gebouwde jongeling vroeg, terwijl hij zich het bloed van de lippen veegde, waar de ander dat boksen geleerd had? „Ach, antwoordde deze: ik heb een schriftelijke cursus gevolgd".

De Handelingen De Rector van het Seminarie der Noorse Baptisten te Oslo gaf een serie voorlezingen over het Boek der Handelingen. Hij deed dit onder het thema: „De eerste Gemeente betreedt het veld". Hij bepaalde ons bij de hoogte- of keerpunten in dat boek, d.w.z. in de geschiedenis der oudste gemeente. Deze kwam met haar nieuwe boodschap in conflct met Jodendom en Heidendom en had tegenover beide haar plaats en houding te bepalen. Dat veroorzaakte soms hevige conflicten, maar de gemeente handhaafde zich en won haar plaats. De voor de ontwikkeling der oudste gemeente zo belangrijke rede van Stefanus, typerend voor die opvatting in de Apostolische gemeenten, die zich heeft weten door te zetten, verdeelde Rector Engelsen in drie pericopen: 1. God had Jozef verkoren, maar de aartsvaders wensten hem niet en verkochten hem; 2. God had Mozes geroepen en gezonden, maar Israel wenste hem niet. Ze waren zowel tegen Jozef als tegen Mozes in oppositie, d.w.z. ze waren steeds in opstand tegen God. 3. Zoals de vaderen eens waren de joden in de dagen van Stefanus in oppositie en zij tegen Jezus: ze wilden Hem niet en lieten Hem kruisigen.

Scheurmaker Mij trof in de uiteenzettingen van Rector Engelsen vooral wat hij opmerkte over Paulus als scheurmaker. Paulus scheurde de Synagoge uit elkaar, waar hij kwam. Hij zou dat natuurlijk liever niet hebben zien gebeuren, maar terwille van de waarheid aanvaardde hij dit gevolg van zijn arbeid. Paulus rukte Israel uiteen. We zullen de eenheid zoeken, maar mogen wij, zo vroeg ik onder het luisteren mij af, de vrede in de Kerken stellen boven de Waarheid, zoals God die ons te verstaan gaf? Wanneer is er recht tot splitsing? In Paulus geval ging het om het fundament van leven en Godsrijk: de Messianiteit van Jezus en ik ben overtuigd: de Persoon van de Heere Jezus moet steeds boven alles gaan. Of Paulus leerde dat Jezus op aarde over het Joodse volk zal regeren? Dat was een vraag, die de Spreker ons mee naar huis gaf. Hij wees er op dat men in het woord Opziener (Bisschop) niet teveel moest zoeken. In het Romeinse Rijk had men vele sociale verenigingen; de leider of voorzitter van zo'n vereniging heette „opziener". Deze titel werd voor de leidende broeder in de gemeente overgenomen. Van de synagoge namen ze de „ouderlingen" of „oudsten" over. Zo werden in die groepen de leidende broeders genoemd. In later tijd is men aan die titels allerlei bevoegdheden gaan hangen, die de gemeente terug drongen.

Doorgaande openbaring? In het midden der gemeente openbaarde zich díé wereld, uit welke ze geboren is, en die haar eigenlijke vaderland is. Heilswonderen en strafwonderen werden door haar verricht. Er was geen

scheiding tussen deze wereld en de toekomende, jr de afstand tussen beide was gering. — Daarin is wel wat veranderd. Die krachten der toekomende eeuw, hebben zich teruggetrokken; zijn zover van ons af komen te staan, dat we ze moeilijk meer kunnen bereiken en weinig meer van hun werkzaam zijn bespeuren. Wanneer „de werkelijkheid van de levende Heer der Gemeente, gezien in de genezingswonderen" dan komt de vraag op: waarom zien we Hem daarin dan nu niet meer? Deze vraag werd onderwerp van bespreking in discussiegroepen. We kwamen er niet uit. De Engelsen stonden gereserveerd tegenover deze materie. Hoe de Duits sprekende groep er over dacht is ons niet bekend geworden, maar wel werd ons verzekerd, dat in Duitsland deze zaak onderwerp is van levendige besprekingen. Rector Engelsen vond de toestand van nu abnormaal. — Deze Spreker wierp ook de vraag op, of in onze prediking genoegzame nadruk gelegd wordt op het feit, dat de Heere te vrezen is?

Dr Lord De president van het Baptisten-wereldverbond, Dr Lord, een Engelse predikant, hield een serie voorlezingen over elkander verwante onderwerpen. Ons trof de opmerking, waarmede de eerste voorlezing over „Christus in het Centrum" werd ingeleid: Het stemt altijd tot nadenken als een rechtvaardig mens sterft. Men zag de dood als iets on-ontwijkbaars, maar niemand zei, dat ze noodzakelijk was. Maar dat werd gezegd van de dood van Jezus: die had een doel. Het kruis werd verkondigd als iets noodzakelijks. Waarom was het noodzakelijk? Omdat er voor ons geslacht geen redding was buiten het Kruis om. Er was iets in God, dat het Kruis noodzakelijk maakte. De Apostelen zagen het Kruis onder een nieuw gezichtspunt.

Hij wees in zijn tweede voorlezing daarop, dat het Evangelie een bovennatuurlijk karakter draagt. Confusius was onverschillig voor wonderen; Boeddha wees ze af; Mohammed hield niet van wonderen en beweerde niet wonderen te hebben verricht. Maar in het Evangelie is het geheel anders: het begint met de maagdelijke geboorte; het eindigt met de opstanding van Jezus en daar tussenin liggen de wonderbare daden van onze Heer.— Het bovennatuurlijke in het Evangelie behoort tot het wezenlijke van het Evangelie. God openbaart daarin een Rijk, dat buiten het bereik van wetenschappelijke maatstaven valt, maar bereikbaar is voor het geloof. Het zegt ons dat het laatste woord niet aan de dood maar aan het leven is.

Het lijden Ook met het vraagstuk van het lijden hield Dr Lord zich bezig. Als we het goed hebben verstaan, dan zei hij: God fluistert in het geweten; Hij spreekt in het Woord en Hij roept in de pijn. Hoe kan een God der liefde pijn toelaten? Er is een dierlijke, zuiver lichamelijke vorm van lijden; een menselijke en een goddelijke. Dr Lord sprak hier van „leavel". Voor vele dingen hebben we geen verklaring en het lijden is te diep en te groot om het te kunnen verklaren. De vraag is niet wat wij moeten doormaken, maar hoé wij het doormaken, zei de spreker.

Sommigen zeggen: pijn is een illusie (Christian Sciense)
Anderen zien in het leven een last die wij slechts kwijt worden door de begeerte om te leven op te geven.

De Stoicijn (een oude filosofenschool) zegt dat de wijze door de pijn zich niet uit zijn koers laat brengen,

en dan is er nog een richting, die geloofd dat alle pijn eens, in een zeer lange strijd van ons geslacht tegen al wat kwaad is, zal worden overwonnen.

Gezondmaking Door de gave der gezondmaking vindt de verzoening toepassing op het lichamelijke leven. De gezondmaking van het geloof uit is een licht voorspel van de opstanding der doden en de verandering van ons vernederd lichaam tot gelijkvormigheid aan Christus' verheerlijkt lichaam. Deze gave bezitten niet allen. Wie ze bezat, beschikte niet altijd over haar. Ze werd geschonken en haar toepassing mogelijk gemaakt al naardat de opbouw der gemeente er mede gediend werd. Het gaat bij deze genezing, die geschonken wordt van uit de verzoening, niet om de genezing als zodanig, maar om haar als teken en getuigenis. Maar niemand zegge nu zonder meer, dat ze als teken en getuigenis niet meer nodig zou zijn. Dat kon wel eens een poging zijn om uit een situatie, die niet helemaal aanvaardbaar is, uit te komen. Wie zegt: we hebben ze niet meer nodig omdat onze medische wetenschap zo hoog staat, heeft de genezing gebracht in het natuurlijke vlak, waarop de magnetiseur en de hypnotiseur werken, maar miskend haar als teken der verzoening.

L.

ZAND en ZAAD

Ik zou niet graag willen dat u van de rijstpotten teveel kreeg. Herinnert u zich nog het geval? De vrouwen zouden elke dag een handvol rijst in een aparte pot doen en dat later meebrengen naar de kerk. De opbrengst van de verkoop was voor het werk des Heren. Een enkele had bij grote honger toch uit de rijstpot van de Heer genomen. Wij verbonden daaraan de u welbekende gedachten, die, naar we hopen, serieus door u nagedacht worden.

Hebt u al eens gelezen hoe William Colgate gaf? Die naam is over de hele wereld bekend door de zeep, die naar hem werd genoemd. Als kind moest WIlliam al het huis uit vanwege de armoede daar. Het leven was vroeger wel wat harder dan in deze dagen. Hij ging op weg naar New York. Op zijn weg daarheen ontmoette hij een oude schipper, die echt godsdienstig was. Schippers zijn vrijmoedig in de regel. Deze sprak en bad met de knaap. Nadat ze opgestaan waren van het gebed vroeg de oude schipper hem: „William, wat kun je"? De jongen zei: „Ik kan talkkaarsen maken en zachte zeep". Waarop de schipper antwoordde: „Wel, geef je hart aan de Heer en tien cent van iedere dollar, die je verdient voor Zijn dienst; mogelijk wil God je nog eens op een goede dag een groot zeepfabrikant maken".

William deed wat de schipper hem geraden had. Hij gaf eerst tien cent van iedere dollar, bracht het later op vijftien cent, toen op vijfentwintig en hij ging zo door tot hij eindelijk de helft van zijn inkomen aan God gaf. En voor hij stierf gaf hij alles om daarmee voort te kunnen werken.

Misschien is het u wel bekend, dat ze in Amerika erg veel de nadruk leggen op het geven van de tienden. Wij kwamen overeen dat men niemand enige last in dezen mag opleggen. Maar aan de andere kant constateren wij dat vele gemeenten aan de overzij meerdere zendelingen in dienst kunnen nemen. Zeker, de gemeenten zijn daar groter en we hebben de indruk: ook rijker. Maar zijn wij nu echt arm? Ik zat laatst naar een gesprek te luisteren. Ook al over verdienen, en uitgeven. Dat een gezin van vijf personen toch zeker f 60,— in de week moest hebben om van te leven. En dan was dat niet te veel. Waarop de andere antwoordde, dat sommigen

met een kwartje meer kunnen dan anderen met een gulden. Dat de grens heel moeilijk was aan te geven en dat wij allemaal de neiging hadden de schoenen een maat groter te nemen. Een pracht van een radio, een Hoover, een bromfiets. Nou ja, en wat is daar op tegen? Niks, helemaal niks. Hadden we allemaal maar deze dingen, waarvan men toch niet zou willen zeggen, dat ze uitbarstingen van genot-en weeldezucht demonstreren.

Wat je dan wel opvalt is dat nooit eens iemand op de gedachte komt om te vragen hoeveel men eigenlijk van zijn inkomsten zou mogen afzonderen voor des Heren zaak. Het kan natuurlijk zijn dat men daarover zwijgen wil, omdat er zoiets van linker-en rechterhand staat. Het kan ook zijn, dat er helemaal niet aan gedacht wordt, omdat men er nooit aan denkt en z'n kinderen maar wat in de handen stopt om straks in 't zakje te gooien. Een paar geldstukjes, waar ze gistermiddag nog geen ijsco'tje voor konden kopen. Onze ijsco's zijn zo groot.

Zo nu en dan krijgt men de indruk dat er slordig gegeven wordt. Dat is dan ook geen geven. Men maakt zich er af. Of liever: men denkt gewoon niet over het geven. Soms merkt men dat met aandacht gegeven wordt. Ik hoorde een moeder zeggen: „Verleden Zondag ben jij niet naar de jeugd geweest. Hier is het dubbele". Zie, dat is de weerschijn van 't Koninkrijk. Nee, niet om dat dubbeltje meer of minder, maar om de aandacht die er bij het geven is. Onlangs werd hier nog eens op de gewoonte in de Engelse kerkdiensten gewezen. Daar wordt na de collecte door de voorganger het geld aan de Heer opgedragen. In elk geval bepaalt men dan de mens duidelijk bij wat hij misschien twee minuten geleden uit gewoonte, zonder aandacht of dankbaarheid, deed.

Laten we niet vergeten, dat Jezus niet alleen Zijn land doorwandelde, niet alleen getuigde in de tempel, maar dat wij ook van Hem lezen dat Hij eens tegenover de offerkist ging zitten en met aandacht zag hoe de schare gaven bracht. Zelfs daarvoor heeft de Heer oog. Ook nu nog.

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

EMMEN

Wij bouwen!

Kent U Emmen? Als U die vraag ontkennend moet beantwoorden dan ontbreekt U iets, mijn broeders en zusters. Emmen is een zeer liefelijk plaatsje, gelegen op de glooiingen van de Hondsrug. Emmen wordt ook wel de „Parel van de Hondsrug" genoemd. Hij die des zomers rust zoekt voor zijn, door het hedendaagse jachtende leven, afgetobd lichaam en vermoeide geest, hij zoeke Emmen op en ik ben er van overtuigd dat hij in de stille, eenvoudige schoonheid van het „Oude Landschap" de rust zal vinden die zijn lichaam nodig heeft.

De eerste bewoners van ons land hebben eeuwen geleden hier reeds hun doden begraven. De monumenten die zij op de graven van hun dierbaren hebben opgericht, hebben de eeuwen getrotseerd en vervullen thans nog ieder met ontzag. De oude Romeinen bouwden hier reeds hun forten en men kan de overblijfselen daarvan heden ten dage nog aanschouwen.

Daar, op die historische grond, zijn wij thans bezig een kerk te bouwen. Eigenlijk moet ik schrijven „kerkje" want slechts aan 200 personen zal het een zitplaats kunnen bieden. „Te klein" hoor ik U reeds zeggen en ik geef U gelijk. Maar de Baptisten gemeente te Emmen is ook nog klein. Zij is ook nog zo jong. Het is de kleuter onder de Baptisten gemeenten in Nederland. In 1949 is die kleuter geboren en in 1952 durft zij het aan een kerk te bouwen. Is dat niet geweldig? Wat een durf. Dat kan alleen als we „God nog niet op pensioen gesteld hebben". De broeders en zusters die dit jaar de A. V. bezocht hebben weten wie ik hier citeer. Ik citeer hem die 17 jaar lang als het ware mijn geestelijke vader is geweest. Ik hoor reeds iemand zeggen: „Dat is rhetorica".

Maar de kleuter in Emmen heeft ook reeds zakelijke overwegingen. Wat toch is het geval? De N.V. „A.K.U." is ongeveer twee jaar geleden begonnen om in Emmen een geweldige „Emkalongarenfabriek" te bouwen. Die bouw is nog lang niet voltooid en zal nog jaren duren. Maar reeds wordt de ragfijne draad gesponnen waarvan de Nederlandse nylons worden geweven, waarmede onze zusters zich zo graag sieren. De opbouw van die industrie trekt duizenden mensen naar Emmen. Onder die mensen wil de jonge Baptisten gemeente te Emmen werken en hen vertellen dat er nog belangrijker dingen zijn dan nylonkousen. Als alle zusters in Nederland voor die zaak het geld, dat een paar nylonkousen kost, over hebben is onze kerk betaald. Daarom heeft die kleuter dat aangedurfd. Hier ligt een geweldig arbeidsveld. De grond van de Hondsrug is dor, maar zo mogelijk nog dorder is de bodem waarop het geestelijk zaad gestrooid moet worden. Jaren lang vierde hier het oppervlakkige zelfingenomene modernisme hoogtij. Moet hier niet gewerkt worden?

Op de grond waar onze voorouders, arme heidenen als zij waren, geweldige gedenktekenen hebben opgericht op de graven van hun doden, waar nog de versterkingen zichtbaar zijn die de Romeinen hebben gebouwd ten behoeve van hun zucht om de wereld te veroveren, daar bouwt de Baptisten gemeente van Emmen een eenvoudig kerkgebouw voor de zaak van Koning Jezus, de Overwinnaar der wereld.

Als straks de herfst- en winterstormen de bladeren zal rukken van de Drentse eiken zal ons kerkgebouw gereed zijn. De kleine schare pioniers zal dan samenkomen in in eigen kerkgebouw. Ze zal dan willen zingen tot Gods eer, maar .... zij heeft geen orgel om de onvaste stemmen in het rechte spoor te houden. Zij heeft ook geen geld om een passend kerkorgel aan te schaffen. Wie van de gemeenten, of wie van de broeders en zusters in Nederland kan de gemeente Emmen helpen aan een goed orgel dat voorlopig als kerkorgel dienst kan doen. Misschien staat hier of daar nog een instrument dat niet meer gebruikt wordt. Helpt ons daar mede en bovenal — gedenkt ons in Uw gebeden. Voor hen die willen en kunnen helpen volgt hier het adres van onze secretaris:

B. KOMDUUR.

Emmen, A. L. Lestergeonstraat 6.

HEERENVEEN

Zondag 29 Juni stond voor onze gemeente in het teken van afscheid. Nadat in het najaar van 1951 en in het voorjaar van 1952 een dochter van br en zr Sissing—Spier met haar man naar Canada was geëmigreerd, gingen thans br en zr Sissing zelf met hun 4 andere kinderen de oversteek wagen.

Des morgens werd van de Zondagsschool afscheid genomen. Br Sissing en zijn dochter Lyda werkten beide in deze arbeid, die wel de bijzondere liefde van hun hart had. Des middags na de dienst vierden wij met hen het heilig Avondmaal, terwijl des avonds iedereen in de gelegenheid werd gesteld van de familie afscheid te nemen. Vele banden moesten worden losgemaakt. Br Sissing bewoog zich op nagenoeg elk terrein van het gemeentelijk leven.

Voor onze gemeente betekent het vertrek van dit gezin een verlies van 4 leden.

Wij betaalden intussen reeds de nodige tol aan Canada. Totaal verlieten ons 13 leden, en indien alle verwachtingen in vervulling gaan, zal het hierbij nog niet blijven.

De gebeden van de gehele gemeente vergezellen het ook thans vertrokken gezin.

De secretaris,
M. DE LANGE.

....drieduizend, zevenduizend, elfduizend, achttienduizend, vijfentwintigduizend, negenentwintigduizend, eenendertigduizend, tweeëndertigduizend. Laten we zeggen drieëndertigduizend. En als dan elk nummer door gemiddeld vier mensen gelezen wordt, dan kom ik op een totaal van een honderdentwintigduizend mensen, die we bereiken. Of is 't honderddertigduizend? Goed, de hele zaak komt hierop neer, dat wij zorgen voor een prima nummer, doelbewuste artikelen, keurige illustraties en verder zullen onze mensen zich er allemaal weer eens voor moeten spannen. Er is met Gods zegen en opgestroopte mouwen nog waarlijk wel wat te doen en te bereiken....

Wat dacht u waarover die lui metelkaar praten? Natuurlijk. 't Kan niet anders! Nou al? Ja, maar wat is een maand tijd. Eer je 't weet eet je weer stoofperen.

De volgende keer over tien procent meer.

'T Nummer.

Zendingsrubriek

Het recht, de plicht en noodzaak der zending

In onze gemeenschap wordt gelukkig niet gestreden over het recht, de plicht en noodzaak der buitenlandse zending. Heel het N. T. is een aangrijpende en overtuigende illustratie daarvan.

Het Baptisme propageert de belichaming te zijn van het N. Testamentisch christendom. Deze zin is een geladen volzin. Laten wij liever spreken over en het is bescheidener: *tracht* de belichaming daarvan te zijn!

Wie het N. Testamentisch christendom voorstaat heeft tevens een warm hart en een open oog voor de buitenlandse zending. Dat houdt echter *niet* in, dat we nooit vergeten mogen ook een taak te hebben in het eigen moederland. Dat beseft de U.Z.C. heel goed.

Een eenzijdig standpunt is bepaald fnuikend. Wanneer tijdens de j.l. A.V. door een woordvoerder, die zelf daarmee echter niet eens was namens zijn gemeente de opmerking gemaakt werd: „Dat er in eigen land nog zoveel te doen is" dan mag hier wel gesproken worden over de vraag hoever „het beginnende in Jeruzalem" wel verstaan moet worden.

Uit het zendingsboek van het N. Testament de Handelingen der apostelen lezen we niet en nergens, dat de eerste Gemeente in Jeruzalem aan het werk bleef *tòtdat* geheel Jeruzalem voor de Heer gewonnen was. Integendeel, zij kreeg daartoe niet eens de kans. De actie van de zijde der priesters, de Joodse Hoge raad verhinderde het, althans probeerde de expansie der eerste christenen zoveel mogelijk tegen te gaan. Het hoogtepunt der vervolging werd bereikt onder de fanatieke leiding van de Farizeer Saulus.

Lezen we niet in het 8e hoofdstuk het volgende?.... „En er ontstond te dien dage een zware vervolging tegen de gemeente te Jeruzalem, en allen werden verstrooid over de streken van Judea en Samaria, met uitzondering van de apostelen". En even later: „Zij dan, die verstrooid werden, trokken het land door het Evangelie verkondigende".

In dit verband mogen wel de woorden van de zendingshoogleraar Dr J. H. Bavinck aangehaald worden: „De uitbreiding van de eerste gemeente loopt reeds spoedig vast. Zij loopt vast in plaatselijk opzicht, doordat zij geheel beperkt blijft tot Jeruzalem. Zij loopt ook vast in geestelijk opzicht, doordat de Kerk teruggezogen wordt in de Joodse sfeer en daardoor innerlijk verlamd wordt in haar actie naar buiten. Door de gehele eerste periode van de geschiedenis der Kerk heen blijft Jeruzalem een remmend element, telkens weer wanneer er van krachtige actie naar buiten sprake komt. Er zijn bijzondere leidingen Gods nodig, om de Kerk weer te herinneren aan haar roeping: verkondigster te zijn van goede boodschap".

Daarom heeft de plaatselijke gemeente in eigen land haar taak en roeping te verstaan om dáár te evangeliseren waar zij een open deur meent te kunnen bespeuren. Daarnaast om via de E.C.U. in groter verband haar aandeel te leveren.

Het Koninkrijk Gods mogen we niet localiseren. Dat is helemaal in strijd met de geest van het N. T.

Wanneer de Zendingscommissie regelmatig blijk geeft van haar bestaan, dan doet zij dat niet omdat zij geen oog heeft voor de nood in het eigen land, doch omdat zij opkomt voor de haar toevertrouwde taak. En opdat u niet vergeten zoudt, dat de buitenlandse zending eveneens uw aandacht en hart zou hebben.

Zending en gebed

Uit het verre Australie zond iemand ons „ The Missionary Prayer Calandar", (de Zendingsgebed Kalender). Het nummer van Maart 1952. Hierin bladerend werden we getroffen doordat iedere dag de naam van een bepaald zendingsgenootschap droeg. Halverwege de bladzijde stond met opvallende letters het woord: pray (bid), of: please pray for (bid a.u.b. om).

Hoe is dat eigenlijk met ons gebed gesteld? Gedenken we in onze gebeden onze zendelinge in actieve dienst zr G. Reiling? En gaat onze voorbede ook voortdurend uit naar hen, die zich momenteel daarop voorbereiden?

Tijdens de uitzendingsdienst van zr G. Reiling te

Stadskanaal beloofde de Voorzitter der U.Z.C. haar, dat geheel Baptist Nederland met een hecht gebedsfront achter haar zou staan. Was dit misschien te veel gezegd? Aan u om het tegendeel te bewijzen!

Laten we toch vooral niet de zendingsarbeiders en hen, die zich daarvoor klaar maken, vergeten in onze gebeden! Want ook in dit opzicht geldt nog te dikwijls het gezegde: Uit het oog, uit het hart!

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Ingezonden

Ootacamund, Zuid India, 23 Februari 1952.

Wij, de leden van de Raad en van de conferentie van de Wereldbond van Bijbelgenootschappen, bijeen te Ootacamund, Zuid-India, in Februari 1952, hebben op ons genomen u deelgenoot te maken van ons gevoel van urgentie en tevens van het inzicht op enkele punten, dat zich voor ons opende tijdens onze bijeenkomst.

De aanwezigen kwamen als vertegenwoordigers van 25 naties en van bijna iedere Christelijke kerkformatie. Niettegenstaande vele verschillen in ras, cultuur en leer, mochten wij de zegen van de gemeenschap en de eenheid in onzen Heer en Zijn Woord ontvangen. Wij geloven, dat deze ervaring een diepe betekenis heeft voor de vervulling van onze taak in de tegenwoordige tijd.

Bij het overzien van het werk van de Bijbelgenootschappen in vele landen kwam het ons opnieuw zeer duidelijk voor ogen, dat het werk en het getuigenis van de Kerk als nooit te voren worden uitgedaagd door krachten over de gehele wereld, die tegen de wil van God werken. Dit heeft ons de onweerstaanbare overtuiging geschonken, dat God ons beveelt onze bijdrage te leveren om de crisis het hoofd te bieden.

Als nooit te voren hebben wij beseft, dat enkel het vlees geworden Woord van God, zoals dit in de Heilige Schrift wordt geopenbaard, voldoende is. Wij kunnen ons echter niet aan de conclusie onttrekken, dat wij Christenen niet alle rijkdommen van de Bijbel benutten. Wij gevoelen ons verplicht U derhalve deelgenoot te maken van de dringende eis, waarvoor wij ons door de Heilige Geest gesteld zagen, dat alles gedaan moet worden om de Bijbel terug te brengen op zijn rechtmatige plaats in de prediking, het onderwijs en binnen de gemeenschap der Kerk, alsook in het leven van het gezin en van iedere gelovige persoonlijk.

Verder geloven wij, dat God in deze moeilijke dagen ons nieuwe kansen biedt om de Bijbel te gebruiken bij de verbreiding van het Evangelie. De mislukking van zoveel puur menselijk presteren en streven heeft een vacuum veroorzaakt in ontelbare zielen, die alleen door het Woord van God gevuld kan worden. Wij hebben duidelijk tekenen van een nieuwe bereidheid in de niet-Christelijke wereld gezien om te luisteren naar hetgeen de Bijbel te zeggen heeft. Wij mogen ons verheugen, dat de afname van het analfabetisme bij het achtergestelde gedeelte van onze wereldbevolking het aantal van hen, die de Bijbel kunnen lezen, zoveel groter heeft gemaakt.

In 1954 hopen we de 150ste verjaardag te vieren van Gods gave aan de wereld, in de actie der Bijbelgenootschappen. Wij dringen er bij U op aan deze gelegenheid te gebruiken en onverwijld maatregelen te nemen om door verklaring, prediking, persoonlijke en gemeenschappelijke studie het begrip voor de actualiteit van de Bijbel voor het gehele menselijke leven te herstellen en tevens deze gelegenheid aan te grijpen om tot nauwer samenwerking met de Bijbelgenootschappen bij de verspreiding van de Bijbel over de hele wereld te geraken.

Namens de Raad en de Conferentie
van de Bijbelgenootschappen.

De Unie-Bouwstichting

Ons Vier-kerken-plan en Dr Sadler

Deze horen bij elkaar. Hij is immers de secretaris van de Baptist Foreign Mission van de Zuidelijke Conventie, aan wie wij dit vier kerkenplan ter orientering en ter verwezenlijking hadden gestuurd. Want zonder buitenlandse hulp kunnen wij onmogelijk al deze vier objecten financieren; Alkmaar, Emmen, Eindhoven en de noodkerk in Rotterdam. En toch is dit het programma van de U. B. S. voor 1952. Niet alleen het programma, maar reeds voor een groot gedeelte uitgevoerd:

In Emmen wordt reeds gebouwd, de muren staan al $1^1/_2$ meter hoog, het geheel wordt echter belast met een hypotheek van f 29000.—.

Alkmaar: het voorlopige koopcontract is reeds gepasseerd, maar op deze gebouwen komt een hypotheek van ong. f 20000.—

Rotterdam—Z heeft al haar noodkerk en zal in deze herfst haar nieuw tehuis kunnen betrekken. Hier zijn het renteloze aandelen die de onkosten zullen dekken.

Voor Eindhoven zijn de voorbereidingen in volle gang en hopen wij nog dit jaar met de bouw te kunnen beginnen.

Maar als wij denken, dat wij in Holland alleen maar hulp nodig hebben, dan is dat toch een vergissing. Dr. Sadler liet mij de lijst zien, waar 7 landen op stonden en waar nog enkele aan toe gevoegd zullen worden.

Allen in Europa. En wat wordt er nog in de andere werelddelen gedaan door onze Amerikaanse broeders. Dan is het ook te begrijpen, dat zij elk land maar beperkt kunnen steunen. Zo stond er achter elke naam het bedrag van f 5000.—. Dit even ter kennisname van hen, die menen dat er bij onze broeders „van over het water" genoeg is te halen.

Toch was er grote interesse voor ons bouwprogramma. Met als gevolg dat ook onze naam op die lange lijst werd geplaatst, maar nog zonder een bedrag. Dit zal eerst worden ingevuld na hun bezoek aan de verschillende objecten. Dit bezoek zal de volgende week plaats vinden.

21 Juli in Eindhoven, waar de gemeente een speciale avond zal beleggen. Dan staat er ook nog een bezoek aan Alkmaar op het programma. Moge deze bezoeken met de daaraan verbonden besprekingen het gewenste resultaat opbrengen!

Een volgende keer over de verhouding van de gemeente, die door medewerking van de U. B. S. bouwt, en de U.B.S. Want dat hierover nog allerlei misverstand heerst, bleek ons bij het lezen van „Losse Schakels" in „De Christen" van 4 Juli j.l.

Met hart. brgroet,
Uw G. BRONGERS.

Correspondentie

Uw conclusie dat het zich door overlopen onttrekken aan de tucht der gemeente, eigenlijk maar alleen voorkomen kan worden „door een onderlinge afspraak" (U kunt toch met een kerk of gemeente die anders over de tucht denkt dan U, geen afspraak inzake de tucht maken?) of „doordat alle gelovigen zich organisatorisch verenigen, dus in feite de verschillende gemeenten één worden" houdt naar mijn bescheiden mening niet voldoende rekening met het feit dat wij over de mogelijkheid spraken „dat de ware gelovigen niet in groepen, maar als individuen te samen worden gebracht". En juist in dit laatste ligt DE OPLOSSING, omdat daarbij de gemeenten die naar Gods Woord en wil menen te leven NIET opgelost behoeven te worden.

In ons aanstaand Julinummer dat D.V. eind dezer maand zal verschijnen, hopen wij KLAAR EN DUIDELIJK te zeggen hoe de ENE WARE GEMEENTE VAN CHRISTUS N U R E E D S kan worden hersteld zonder nog eens weer een nieuwe kerk of secte te stichten, dus OOK dat wij niet behoeven te wachten tot al Gods kinderen hetzelfde inzicht hebben. Ik vertrouw dat U aan dit komende Julinummer bijzondere aandacht wilt schenken. Onze correspondentie ging over ons Meinummer 1951, ik hoop dat U ook ons Meinummer 1952 hebt gelezen omdat dit weer een stap verder ging dan dat van Mei 1951. Mist U het, dan wil ik het alsnog gaarne aan U toezenden.

Moge ons beider „Gemeenteverlangen" spoedig worden vervuld, tot eer van de Naam des Heeren en tot redding van VELE zielen.

Met hartelijke Broedergroet,
de Uwe in Zijn dienst,
A. ZIJP.

Amsterdam—Z, Heinzestraat 19.

We zullen met belangstelling van een en ander kennis nemen.

L.

Een volk in nood

In welk een nood het Nationaal Socialisme het Duitse volk gebracht heeft, blijkt wel uit onderstaande gegevens:

42.754 werkloze jonge mensen beneden de 18 jaar;
134.589 jonge mensen onder de 18 jaar, die ander werk zoeken;
100.000 studenten aan de Universiteiten, terwijl er slechts behoefte is aan 45.000;
3000.000 vluchtelingen onder de dertig jaar;
30.000 gevluchte kinderen, die hun ouders zoeken;
80.000 (ongeveer) jonge mensen, die illegaal de West-Zone zijn binnen gekomen;
$^1/_4$ deel van alle kinderen heeft geen vader;
295.316 echtscheidingen hadden plaats in de jaren 1946—1949;
57 $^0/_0$ der gezinnen hebben een woning, die ze niet met anderen behoeven te delen;

Dan volgt nog een cijfer dat spreekt van het verval op zedelijk gebied.

De laatste oorlogen met hun lange duur, grote omvang en geweldige verdelgingsmiddelen hebben gevolgen gehad, die de volken nauwelijks meer te boven kunnen komen. En toch moeten we ons over en weer voorbereiden op een nieuwe oorlog? De a-redelijke krachten schijnen niet te bedwingen te zijn. En....brengen deze krachten ons niet op het niveau van het Beest?

Uit ons Unie-bureau

Het is vacantie-tijd en zeer vele categoriën genieten daarvan. Gelukkig mag ook uw secretaris uitrusten van de velerlei bezigheden. Zijn vacantie zal a.s. Dinsdag 22 Juli beginnen. Stukken voor de Unie-Commissie kunnen echter gewoon aan het Unie-bureau gericht blijven, want er wordt voor afwerking gezorgd; wanneer er echter een dringende zaak zou zijn, dan kunt u die rechtstreeks richten tot de voorzitter, Ds F. E. Huizinga, Volksparksingel 27, Enschedé, die dan waarnemingsdiensten verricht, en wel tot 8 Augustus, daar deze per die dag van zijn vacantie gaat genieten. Wat de administratieve aangelegenheden aangaat, deze lopen ook gewoon door; eveneens kan het overmaken van geld aan de Unie als altijd per giro of per Rotterdamse Bank geschieden. Ondertussen wensen wij van hieruit allen, die in de dienst van onze Gemeenten staan een verkwikkende vacantie toe en een herbegin vol nieuwe kracht!

De Uwe in Unie-dienst,
T. JANSMA.

Leestafel

GENEZING DOOR GEBED, door L. D. Weatherhead. Uitgever W. Gaade, Delft. Bladz. 20; Prijs f 0.75

Een mooi boekje over een onderwerp dat aan de orde is, geschreven door iemand, die op dat gebied veel ervaring heeft. Zes vragen omtrent de gebedsgenezing worden door hem besproken en de antwoorden met voorbeelden uit zijn „praktijk" geillustreerd. In zijn kerk wordt in elke Zondagavonddienst een tijd afgezonderd, waarin voor zieken gebeden wordt: gemeenteleden en anderen, die daarom verzocht hebben. De Schrijver eindigt zijn brochure met de woorden:

„Ik denk, dat wij vrij moeten zijn in het noemen van namen bij de voorbede voor onze broeders en zusters, evenals wij dat thuis in een familiekring zouden doen. Ook is het mijn wens, dat er in elke kerk vaste *gebedskringen* worden opgericht, bestaande uit mensen vol geloof en toewijding.

Deze wetenschappelijke generatie loopt gevaar te vergeten, dat er meer dingen door 't gebed tot stand komen,

dan deze wereld vermoedt". We bevelen deze brochure gaarne ter bestudering aan. En....God dringe onze gemeenten tot een heilige gebedspraktijk!

De Uitgeverij van Keulen te Delft zond ons de volgende geschriftjes.

HET GEBED OM GENEZING, door H. v. Andel, Ger. predt te 's Gravenhage. Bladz. 32. Prijs f 0.85.

Een brochure die waarschuwt tegen eenzijdigheid in de behandeling van het vraagstuk der gebedsgenezing. O. i. kon de gebedsgenezing alszodanig wel wat positiever zijn gewaardeerd. Enigzins vrees ik bij zulk een zeer voorzichtige houding voor Deisme: een God van verre, van 20 eeuwen terug; een God, die eens wonderdaden deed, maar thans niet meer. Het is goed ook deze brochure te lezen, teneinde het bijbelse midden te vinden.

Uit deze brochure citeren we graag:

„Bijbelkringen, die tegelijk gebedskringen zijn, kunnen een zeer krachtig middel zijn tot opbloei van het geestelijk leven.

En is er niet veel, waarvoor het nodig is samen te bidden? Dan denken we niet alleen aan onze zieken, hoe ze ook in het midden van onze belangstelling staan. Dan denken we aan allen, die op enigerlei wijze, lichamelijk of geestelijk, maatschappelijk of anderszins in lijden en nood verkeren. Dan zien we ook breder naar heel de nood van de wereld. Dan bidden we vooral om de arbeid in en de komst van het koninkrijk Gods".

L.

Verantwoording

Verhuisd, zoals reeds meegedeeld. Woon nu driehoog-achter. Ik wilde nog even een paar mensen bedanken. Een gezin, aan boord van een wegijlend schip, gaf, eer de laatste zware stoten het afscheid bezegelden, een tientje voor de kerk en twee gulden voor de zending. Br Modderman krijgt ze wel. Een predikant kon niet langer weerstand bieden. Ook een tientje. En van de N.B.J.B. te S.: wij geven u (al zijn we laat) een tientje. Nooit te laat vrienden! Een trouwe broeder uit S. is NIET uitgegaan en berekent dat op een tientje. Bedankt hoor! Ook voor de brief.

Met vriendelijke groet,
HUIZINGA.

Mededelingen

Bedankt voor Hoogezand Ds J. Bosma van Leeuwarden.

Wie kan de administratie helpen aan het tegenwoordige adres van:

Mej. T. Westerveld, gewoond hebbende Preadiniussingel 6, Groningen;

H. Breider, gewoond hebbende Verl. Scholtenskanaal O.Z. 58, Emmer Erfscheidenveen.

Bij voorbaat onze dank!

AAN DE CONFERENTIEGANGERS VOOR KOPENHAGEN

Het lijkt mij goed toe nog even mede te delen dat er tè weinig deelname blijkt te zijn voor een gezelschapsbiljet naar de Deense hoofdstad, zodat iedereen die deze Conferentie wil bijwonen, voor eigen reisgelegenheid zal moeten zorgen.

Sommigen hebben reeds bericht over logies e.d. uit Kopenhagen ontvangen, naar mij ter ore gekomen is, maar dit is mij niet van allen bekend. Daarom wil ik nog even herhalen dat ik reeds lang geleden alle namen en adressen, zelfs met speciale wensen, zo die mij doorgegeven zijn, heb doorgezonden. Men is dus van uw komst op de hoogte. In geval u niets hebt gehoord, kunt u de reis onbezorgd maken en u vervoegen aan het Conferentie-bureau, waar men u de nodige inlichtingen en adres van logies zal verschaffen.

Ten overvloede geef ik nog eenmaal dit adres door. Het luidt:

The Conference Office,
c/o Kobnerkirken,
Shetlandsgade,
Kopenhagen S.

Wij wensen alle deelnemers een prettige reis, veel genoegen en een zeer gezegende Conferentie toe.

A. A. HARDENBERG.

Herstel

In De Christen van 4 Juli is onder het berichtje van br J. Germeraad een P.S. opgenomen, dat voor de E.R. en niet voor publicatie bestemd was. Ons excuus!

E.R.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3115
VRIJDAG 25 JULI 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 28, DEN HAAG - TEL. 320708
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Voor De Christen van 1 Aug. is het adres van de Eind-Redactie:

Ds H. v. d. Werf,
Stadhouderslaan 90, Utrecht.

Copy voor dit nummer moet **uiterlijk 26 Juli binnen zijn.** Alle latere copy s.v.p. weer zenden aan Ds J. Louw, Den Haag.

Het wegwijzende WOORD

Onmisbaar alleen is JEZUS

Wien heb ik nevens U in de Hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde.

Ps. 73 : 25.

Een geplaagd mens aan het woord

Die Psalmdichter-gelovige leidt nu juist niet wat je noemt een succesvol leven. Eer het tegendeel. Terwijl hij persoonlijk een kind van God is, en onder de bescherming staat van de Aller*grootste,* Aller*rijkste* en Aller*hoogste,* moet hij steeds weer constateren, dat juist de *vijanden* Gods de meeste voorspoed hebben en hijzelf het tegendeel! Zonder al te veel scrupules slaan ze zich door het leven, velen van hen baden in de rijkdom, hun ogen „puilen uit" van vet, hun beurzen zijn gespekt, hun maaltijden overvloedig, en dat alles terwijl ze God „een grote mond" geven! Zou je dan zelf de zaak er ook maar niet bij neergooien en mee gaan huilen met de wolven in het bos? Is dat nu een staaltje van hemelse rechtvaardigheid?

En hij bekent openhartig dat hij nijdig werd en jaloers op al die goddeloze vrijbuiters.

De gelovige aan het woord

Maar dan opeens nemen zijn gedachten een wending. Als de onrust niet meer te verdragen is en hij van binnen kapot dreigt te gaan aan jaloersheid en opstandigheid, doet hij een ontdekking.

„Waarin bestaat eigenlijk het geluk van een gelovige?" zo vraagt hij zich af. Bestaat het daarin, dat zijn vermogen groeit, zijn landerijen vergroot worden, zijn invloed toeneemt?

Dat heeft hij wel vaak gemeend.

Maar nu hij vanuit de diepte òpkijkt naar de hemel en wègkijkt van de aarde, weet hij het opeens ànders.

Jullie goddelozen zijn heel erg in tel bij de wereld, jullie worden geroemd en aangebeden, maar jullie zijn helemaal niet in tèl bij God. En ik, arme zwerver, die op heel deze wereld nergens een rustig plekje vinden kan en nooit eens onbezorgd de bloemetjes buiten zetten kan, ik ben bekènd en bemìnd bij God-de-Allerhoogste! Hij is bij mij, houdt gemeenschap met mij, en bewaart mij voor Zijn Rijk.

En daarom, hoe het ook reilt en zeilt: Nevens U lust mij ook niets op de aarde!

Ja, hij gaat nog veel verder. Het wordt hem opeens zonneklaar: Zelfs bij de Hemel heb ik geen belang en bij alle schoonheid en rijkdom ervan, *als God er niet is.* „Wien heb ik nevens U in de Hemel?" *Zonder U* verbleekt alles daarboven, *zonder U* is de Hemel al even armzalig en leeg als de prachtig gemeubileerde huiskamer voor die man, wiens overleden vrouw ze zo-even uit dat vertrek hebben weggedragen. Zonder God, plat gesproken, kunnen ze van hem die Hemel met alle engelen erbij, cadeau krijgen.

Want hij houdt van God als het Licht zijner ogen. God is zijn leven, zijn licht, zijn heil. God is zijn a l l e s!

De crisis maakt openbaar

In deze geweldige crisis van zijn leven ontdekt hij, hoeveel God daarin betekent. In deze ogenblikken ontdekt hij, wat gelóóf is.

Geloof hecht zich niet aan d i n g e n.

Geloof leeft niet bij de gratie van geld en goed.

Geloof is geen verzekering tegen allerlei maatschappelijke narigheid en ellende.

Geloof is niets anders dan een levende relatie van liefde met *God,* een nieuwe, hoogste liefdesverhouding die boven elke andere verhouding uitgaat.

* * *

Er is vaak veel toe nodig voor een gelovige, om die ontdekking te doen.

Velen van hen (van òns!) leven als gezapige burgers een makkelijk, rustig en dan ook nog vróóm leventje. Ze hebben niet te klagen over God en willen Hem dat graag vergelden door een geregelde kerkgang en een vaste contributie. Maar niet zodra gaat het mis, of de opstandigheid begint en een hele serie klachten wordt geadresseerd aan God en de mede-christenen. Want niet daarvóor hebben ze connecties aangeknoopt met die rijke God, dat ze in armoe zouden leven!

Bent U misschien in zo'n crisis, lezer?

Lees dan deze psalm en bedenk dan met de dichter, dat niet in de materieële dingen de rijkdom van de gelovige ligt.

Onze rijkdom is, dat wij ons ten allen tijde mogen bergen in Gods liefde. En daarom: *„Ook al bezwijken mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid"*.

En is dat laatste niet heel veel, ja à l l e s?

Wf.

Losse Schakels

Vensters Er worden geen woningen gebouwd zonder vensters. Zelfs geen woningen voor blinden. Er moet licht en lucht binnen kunnen komen. God heeft in onze woonruimte, die we wereld noemen, (in het Huis Mijns Vaders — dit groot Heelal — zijn vele woningen!) een groot venster geplaatst: Jezus Christus. Door Hem valt het volle Licht der Eeuwigheid onze woning binnen. Maar God wil ook in elk kamertje van deze grote woonruimte, vensters hebben. Dat zijn zij, die in Hem geloven. Iedere gelovige is bedoeld venster te zijn, waardoor de wereld aan gene zijde getuigenis kan geven van haar aanwezig-zijn. Hij moet in zijn omgeving hemels licht laten vallen. Dat stemt hoopvol, dat heeft een genezende invloed, dat maakt vrolijk, want: „het licht is gezaaid voor de rechtvaardigen en vrolijkheid voor de oprechten van hart". Wie venster mag zijn moet er zorg voor dragen, dat zijn leven zuiver blijft. Vensters moeten telkens weer worden „afgenomen", schoon gemaakt. Er wirbelt stof op en dat vermindert de nuttigheid van het venster. Geen kind van God verzuime zich dag aan dag (Joh. 15) te laten reinigen. Zou hij dat nalaten, dan zou zijn leven zo langzamerhand alle eeuwigheidswaarde verliezen. Laat geen vlekken op het venster zitten: een rein leven zij uw vreugde en heilige trots. De vraag of het leven een zegen, een gelukkig bezit is hangt helemaal af van de vraag, welk gebruik er van gemaakt wordt. Het ongebruikte is het waardeloze; het verkeerd gebruikte is het schadelijke. Het door de Heer gebruikte is het bewaarde en aan waarde winnende leven.

Voedsel en leven Het bericht van het kiemkrachtige lotuszaad herinnert ons aan hetgeen wij voor vele jaren lazen over de grote kiemkracht van koren, gevonden in de grafkamers der Egyptische pyramiden. Deze korrels, duizenden jaren oud, ontkiemden toen ze in de aarde gelegd waren. We hebben dat wel eens oververteld, maar ontmoetten niet anders dan ontkenning van de mogelijkheid van zo grote kiemkracht. Men zeide dat ons koren reeds na enkele jaren (ik meen dat men zei van drie) zijn kiemkracht kwijt is. Aan dat laatste willen we niet twijfelen, maar daarmede is toch de juistheid van het andere bericht niet weerlegd. Men zou met haast evenveel recht kunnen zeggen, dat de mensen vóór de zondvloed geen honderden jaren oud geworden kunnen zijn, omdat onze levenskracht, d.i. de levenskracht van de mens van de òns bekende wereldperiode, reeds na hoogstens hònderd jaren is uitgeput. Zou men niet met enige grond mogen veronderstellen, dat de grote levenskracht die in de vorige wereldperiode, die van vóór de zondvloed, aan de planten en hun zaden eigen was, oorzaak was, dat de lichamelijke levenskracht van de mens honderden jaren in stand gehouden werd? Ons lichaam is in zijn opbouw en onderhoud toch afhankelijk van de bouwstoffen, die het ontvangt. En als deze bouwstoffen nu eens van zulk een ongeëvenaarde kwaliteit geweest zijn, dat ze hun kracht eeuwen aaneen behielden, waarom zou dat zich dan niet hebben medegedeeld aan de lichamen, die er zich mee voedden — zowel die van mens als van dier?

Vacantie-gangers Gij vergeet immers uw bijbeltje niet als ge met vacantie gaat? De kamerling van de koningin der Mooren kocht zich te Jeruzalem een bijbel en las die tijdens zijn reis. Ge weet welk een zegen deze man zijn reis geworden is. Ge weet dat er een moment van verandering kwam, bewerkt door het getuigenis van het Boek en hoe hij na dat moment zijn reis voortzette met blijdschap. Halveer uw leven gedurende de vacantie niet. Neem uw ziel mee op reis en wanneer de Zondag is aangebroken, blijf dan de gewoonte getrouw en bezoek een godsdienstoefening. Als ge kunt; neem dan deel aan de diensten, die gehouden worden door een gemeente in uw vacantie-omgeving en kan dat niet, bezoek dan een kerk, die ge bereiken kunt. Wijdt heel de dag daaraan. Geef niet de indruk dat het er bij u om gaat een „godsdienstplicht" te hebben vervuld. Leef niet met de gedachte: eenmaal naar een samenkomst en dan is de dag verder voor ons. Geen dag-verdeling tussen de Heer en uzelf, evenmin als ge u w l e v e n verdelen moogt tussen de Heer en uzelf. — We hoorden iemand in een tent eens spreken over 's Heilands woord: Werkt niet om de spijze die vergaat, maar werkt om de spijze die blijft tot in het eeuwige leven. Hij legde de tekst helaas zo uit, dat deze onder zijn behandeling stierf. Het was geweldig tragisch. Hij raadde een verdeling aan van onze krachten: niet alléén werken om de spijze die vergaat, maar óók om die andere spijs. Onder zijn ademging het Evangelie de tent uit en hielden we een stumperig wereldsgevalletje over. De moeilijkheid werd nu om vast te stellen hoe we onze tijd juist konden verdelen: hoeveel voor de eeuwigheidsspijs en hoeveel voor de aardse. Toen we daar eenmaal aan toe waren werden we verstrooid over alle bergen.

Hoeveel eenvoudiger is het Evangelie! Is het Evangelie niet daarom zo aantrekkelijk, dat het onze vraagstukken vereenvoudigd heeft? De Heiland zegt: héél het hart gericht op het eeuwig-blijvende. In die weg wordt het honger lijden naar het lichaam? Geenszins: die dingen vindt ge dan als bijproduct, volgens de wet van het bijkomstige.

Wie héél zijn begeerte op God richt, ontmoet een God, die voor hem zorgt en hem in de weg van geloofsgehoorzaamheid alles laat vinden, wat hij aan kleding en voedsel behoeft.

Dus: gebruik in uw vacantie de Zondagen om onder het Woord, waar dan ook verkondigd, uw God te ontmoeten en maak u er niet af. Als dat uw Zondagmorgenkerkgang is „zo, dat hebben we nu weer gehad, de dag is verder voor ons" ach, hoe arm is dan uw leven! hoe leeg en God bedroevend!

Vrijheid van getuigen De bladen melden dat het Congres der Jehova-getuigen, dat te Venlo gehouden werd, door Venlose ingezetenen verstoord is. Ze wierpen stinkbommen in de zaal o.a. De Jehova-getuigen zijn ons niet goed gezind en ze zijn het de Roomsen allerminst. De manier, waarop ze hun getuigenis geven, is afstotend. Paulus deed het anders, als we hem goed begrepen hebben, ofschoon ook zijn prediking onrust verwekte. Grote onrust zelfs. De reactie op zijn arbeid joeg soms een hele stadsbevolking op een hoop en hij en zijn vrienden hadden somwijlen slagen te incasseren. Maar dat kwam van de kant van Joden en opgehitste heidenen. De Roomsen moesten deze methode om de hen zeer onwelgevallige Jehova-getuigen te bestrijden niet volgen. Telkens weer verheugt het ons als we lezen dat de Hoge Raad gemeentelijke en Politie-verordeningen buiten werking stelt, waarin de vrijheid van godsdienstige propaganda wordt ingekort. Het zijn de Jehova-getuigen, die Gemeentelijke autoriteiten er mede zoeken te treffen. — Men stelle tegenover hun onsympathieke propagandamethode een betere en denke zich hun innerlijke armoede in, want ze verloren het Evangelie, dat een volkomen heil de zondaar aanbiedt.

Niet fanatisme, maar liefde is symptoom van de waarheid van de boodschap, die de Heere ons heeft toevertrouwd. Fanatiek waren de volgelingen van Mohammed. Dat overtuigt ons niet van de waarheid van hun leer. God is Liefde, Heilige Liefde, die de eigen Zoon niet spaarde en wie deze Boodschap brengt, zal ook zichzelf niet sparen, opdat anderen gespaard mogen blijven.

Lot of dienst? Toen de wijsgeer Socrates veroordeeld was om de gifbeker te drinken, verzamelde hij zijn leerlingen om zich en sprak hen een laatst vaarwel toe. „Morgen, mijn kinderen, zal de dood mij van mijn discipelen beroofd hebben en u van uw meester. Ge zult naar mij vragen, doch mij niet meer horen en niet meer van mij leren. Vaarwel!"

De dood van Socrates was zijn lot, zinloos. Christus zei: Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding der wereld. Met Zijn vrijwillig sterven bekroonde Hij Zijn levenswerk. Op het graf van een christen past geen afgeknotte zuil. Christus is de Voleinder.

Heroriëntering? Voor de laatste wereldoorlog rondziende, en de toestanden en mogelijkheden in ogenschouw nemende, meenden we, dat we onze opmerkzaamheid als Zendingsgemeente op de Congo moesten blijven vestigen. — Maar nog steeds is daar geen zendeling, door Nederland aangewezen en de kans er een eigen, onafhankelijk terrein te krijgen, is verdwenen. Bovendien heeft de tweede wereldoorlog veel veranderd: oude terreinen gingen verloren en nieuwe werden ontsloten. De vraag is dus gewettigd of wij ons door de loop der geschiedenis ook andere wegen moeten laten wijzen. De Amerik. Baptisten betraden met zendingsdoeleinden Java. — De Doopsgezinde zending trok N. Guinea binnen. Br Kool betrad de bodem van Suriname, waar de Herrnhutters of Broedergemeente het werk alleen lang niet af kan en werd er door de Baptistengemeente te Paramaribo dankbaar ontvangen. Laten we biddende om licht rondzien om te weten hoe God ons leiden wil. — Waar blijven toch de andere jonge broeders, brandende van begeerte naar 't zendingsveld?

L.

Je schiet m'n schapen dood!

Vermoedelijk zal elke voorganger wel eens in de put zitten, wanneer hij bedenkt hoe weinig mensen hij met zijn boodschap bereikt. En die naar hem luisteren weten het al zo goed. Het is natuurlijk mooi, dat ze nochtans komen en ze zullen het ook wel nodig hebben, maar iedere dienaar des Woords verlangt naar mensen, die niet weten hoe ze zich in een kerk zouden moeten gedragen.

Een der mogelijkheden zulke mensen te bereiken is hen op te zoeken. Een kerkdienst op straat houden. Maar dan natuurlijk geen kerkdienst zoals wijdie kennen. Laatst maakte ik een openlucht samenkomst mee, die een getrouwe copie was van een gewone kerkdienst: er werd gezongen, gebeden, uit de bijbel gelezen en gepreekt en ik zag dat oudere vromen met kennelijk genoegen de bijeenkomst beleefden, maar de vraag rijst wel, waarom men toch buiten stond. Dat had beter in een gebouw kunnen geschieden zou men zo zeggen.

Het gaat er in de openluchtsamenkomsten toch om de mens zonder God, de van God vervreemde, te bereiken. Nu zal ieder, die dit werk doet, daarover wel zijn eigen inzichten hebben, zijn eigen weg volgen. Het liefst begin ik met een verhaal, met een stuk uit de krant, met vragen te stellen en ook op antwoord te wachten.

Ik herinner me nog hoe we, na geluisterd te hebben naar zang en muziek, aan voorbijgangers en staanblijvers vroegen naar het verschil tussen een christen en een niet-christen. Ze werden vriendelijk uitgenodigd toch hun gedachten daarover te zeggen. Ja, het waren de gelovigen, die toen het woord namen en enige antwoorden gaven. Ook goed. Het trekt in elk geval mensen, die wel van een discussie houden. Een andere keer vroegen we aan de omstanders wat ze deden, als ze honger hadden. Een rij van altijd aanwezige kinderen zeiden, dat ze dan aten. Dus naar de bakker. Wat ze deden als ze ziek waren. Naar de dokter. Wat ze dan deden als ze verdriet hadden. Via zulke vragen, die de interesse van velen opwekte kan men snel tot het Evangelie komen.

Maar nu van de schapen verteld. Twee voorgangers hielden Maandag. Dat doen sommigen. Dan laten ze hun werk wat liggen en doen wat anders. Deze twee, Amerikanen, gingen jagen. Eerst een eind met een auto het wijde veld in en toen maar lopen. Kilometer na kilometer. Berg op, berg af. Geen konijn te bekennen. Vermoeid gingen ze ergens zitten om wat te eten. Daar zag opeens een van hen iets boven een rots uitsteken. Het kon de staart van een soort eekhoorn zijn „Die zal ik er even wegschieten," zei de een. „Als jij dat kunt, zal ik hem rauw, met huid en haar, zonder zout, opeten," antwoordde de andere. Het schot daverde door de ruimte en het pluimpje stak ongeschonden nog in de lucht. Het was ook een honderd meter van hen vandaan. „Nu zal ik", zei de tweede. Hij richtte zich op, mikte, trok af, maar het pluimpje verroerde zich niet. Ja, toch, het verdween. En opeens kwam van achter de rots de pluim vandaan, prijkend op een grote hoed en onder die hoed een man, een herder kennelijk. „He, kwajongens, voorzichtig toch, jullie schieten m'n schapen dood!"

De Zondagsjagers maakten hun verontschuldiging en dropen af. Maar op de weg terug zeiden ze tot elkaar: „Heb je 't opgemerkt? Hij zei niet: jullie schieten mij nog dood, maar: jullie schieten m'n schapen dood. Hij dacht niet aan zichzelf, maar aan zijn schapen. Dat is een echte herder!"

Het is goed de mensen te kunnen zeggen, dat er Een

is, Die zich om hen bekommert en dat is de boodschap, die wij vandaag de zwerver moeten zeggen. Want wie bekommert zich nog om een mens, alle sociale voorzieningen ten spijt? Wie interesseert zich waarlijk voor de andere? De andere? Dat is een roomse, een communist, een bakker, een dokter. Maar wie speurt nog naar de mens achter dat naambordje? Dat is een herder, die aan het buitenste voorbijtast naar de mens zelf. Die door het gordijn heen dringt en naar die eenzame daarachter zoekt. Dat deed de Heer, toen Hij Nicodemus ontmoette en Zacheus en Levi en Maria Magdalena. Hij zag de mensen als schapen, die geen herder hebben. Mij dunkt, dat, wanneer wij met zulke ogen gaan zien, wij een woord zullen hebben, dat wij kwijt kunnen. Want in de grond haakt ieder naar een woord van verstaan, van liefde. Ik wens u vele, gezegende openluchtsamenkomsten.

* * *

Maar een heel ander ding zou ik willen zeggen. Of is het niet een heel ander ding? Nee, het is hetzelfde.

Ik zou het even willen hebben over de verhouding: ouders—kinderen. Dat „even" klinkt in dit verband wel wat onaangenaam oppervlakkig, want we snijden dan een terrein aan, dat men nooit even kan afdoen. En toch wil ik, denkend aan het woord van die herder, een blik op dat veld slaan.

Natuurlijk ondervinden mijn gedachten daaromtrent de invloed van dat stukje wereld, waarin we hier in Twente leven. Bovendien ben ik nu ruim twintig jaar ouder dan toen ik het voorgangerswerk aanvaardde, heb zelf twee kinderen, en stel vast, dat ik vroeger minder oog had voor problemen van opvoedkundige aard dan nu. Het oog is thans scherper voor bovengenoemde verhouding. Misschien is het ook zo, dat de verhoudingen hier en nu veel scherper aan de dag treden dan daar en toen.

Het zou mij bevreemden als ik al niet eerder iets geschreven had over de jeugd, die, juist opgestaan van de schoolbank, losgelaten wordt, nee, gegrepen wordt en in de fabriek ondergebracht wordt. En misschien ook ten onder. In zeker opzicht nog kinderen, worden ze, ter vermeerdering van de gezinsinkomsten, temidden van drommen andere, oudere arbeiders en arbeidsters geworpen. Het duurt maar een paar weken en de frisse dauw is weggebrand, het heldere oog bestoven. De vleugels dezer vlinders zijn verwoest, althans gedeeltelijk. De vreemde wereld wordt voor hen, die de eerste stappen op de levensweg gezet hebben, opengescheurd. Ze vallen in een maalstroom van moppen over liefde en God. Niemand en niets is veilig. Iets te zwart getekend? Vraag ze maar, die 't kunnen weten.

Je schiet m'n schapen dood, riep de herder.

Hoe zwaar wordt de taak der ouders in een omgeving, waarin kinderen zo voorgelicht, beschadigd en verduisterd worden. Niet naar de fabriek sturen, zal iemand zeggen. Dat is inderdaad een zaak, die wel overwogen moet worden. Slechts bij noodzaak daartoe overgaan. Maar toch, ze leven dan toch in een wereld, waarin het kind geen kind meer is. Het kind van vijftien weet alles, verdient geld, verwerft zich daardoor een zekere positie en velen worden topzwaar en kapseizen.

Je schiet m'n schapen dood.

Ouders moeten hun kinderen loslaten. Ze moeten ze leren lopen. Maar dat betekent toch zeker niet, dat ze het kind alleen laten en op eigen verantwoordelijkheid laten leven. Dat is onverantwoordelijk. Ieder grijpt naar dat kind. De lui op het werk grijpen er naar. Een drijver van een baas grijpt er op zijn wijze naar. De bioscoop grijpt. De vrienden grijpen. Hebben de ouders dan de greep verloren? Soms zou men tot die conclusie komen.

Het zij verre van mij beschuldigingen uit te spreken. Het is al veel, wanneer we beseffen, dat allerlei jagers achter de schapen aanzitten en dat wij, ouders, herders moeten zijn, die de wacht houden.

HUIZINGA.

P.S. Het is nog vroeg en aan samenkomsten denken we pas weer in September, October. Maar de raad der gemeente denkt er eerder aan. De voorganger ook. Zou ik deze broeders er op attent mogen maken, dat ze een heel goede, deugdelijke reclame kunnen maken door aan de eindredacteur van De Zaaier te vragen of de plaatselijke voorganger niet een artikel voor het blad mag schrijven, vergezeld gaande van zijn foto. Dat nummer kunt u dan in de omgeving van de kerk verspreiden. Op de achterkant kan uw advertentie nog eens attenderen op de ophanden zijnde bijeenkomsten. Wie het eerst komt, maalt het eerst. Wacht er niet te lang mee. Wanneer u b.v. half October samenkomsten wilt houden zouden wij begin September deze dingen moeten regelen.

H.

Over de Troonbestijgingspsalmen

Er zijn in het psalmboek zogenaamde koningspsalmen. Als voorbeelden daarvan zijn te noemen Ps. 46—48, Ps. 99 enz. Over die psalmen is vroeger eigenaardig gedacht. Daarover wilde ik u wat gaan vertellen. Men heeft gedacht dat deze psalmen gezongen werden bij het feest der troonsbestijging. De genoemde psalmen zouden dan troonsbestijgingsliederen zijn.

Hoe zit dat met die troonsbestijging? Laat ik mogen opmerken, dat niet alleen gesproken kan worden van een babylonische gevangenschap van het volk Israël, maar ook van een babylonische gevangenschap van het oude testament. Daaronder is te verstaan, de poging het oude testament te verklaren van uit Babylonië. Zo heeft men genoemde psalmen Babylonisch willen interpreteren. Daar was de god Marduk de hoofdgod, die het monster Tiamat had verslagen. Deze god Marduk werd beschouwd als de hersteller van de kosmos, als de koning der wereld en der goden. Deze Marduk werd op het Nieuwjaarsfeest, dat twaalf dagen duurde gehuldigd. Hij had niet minder dan vijftig erenamen.

Welnu, in Babylonië vierde men elk jaar de troonsbestijging van Marduk. Nu zijn er geleerden, die meenden dat er in Israel ook zulk een feest geweest is, waarop het koningschap van Israels God zou gevierd worden. Ieder jaar, op het zo belangrijke nieuwjaarsfeest, werd dan God geacht weder Zijn troon te bestijgen en Zijn plan van het wereldgebeuren vast te leggen. Uit dit feest meende men dan de toekomstverwachting van Israel te kunnen afleiden. Hiertegen zijn bezwaren. De toekomstverwachting van Israel komt niet uit Babylonië, noch uit Assyrië. Het behoort tot het geheel bizondere van Israels godsdienst, dat dit volk het enige is, dat toekomstverwachting, eschatologie heeft gehad, omdat het 't volk is dat *Gods openbaring* heeft ontvangen.

Men meende dat de Kanaänieten eerst deze Babylonische gedachten overgenomen zouden hebben, en dat de Israelieten bij hun binnentrekken van Kanaän, het weer van de Kanaänieten overkregen. Echter bleek al

spoedig, dat de werkelijkheid niet aan de hoge verwachtingen, die bij het troonsbestijgingsfeest gewekt werden, beantwoordde. Een geleerde als Mowinckel, meende dat tijdens Salomo, dit feest met de meeste luister gevierd werd. Maar hoe gans anders was de werkelijkheid. Een gescheurd rijk? Mowinckel meende, dat uit deze teleurstelling de toekomstverwachting zou ontstaan zijn.... Eenmaal zou het komen en werkelijkheid worden, wat op het feest der troonsbestijging al doorleefd werd.

Doch het moet ons nu goed voor ogen staan, dat in het gehele Oude Testament geen letter te lezen staat van zulk een troonsbestijgingsfeest. Ook in de profetische boeken is daar niets van te vinden. Zouden de profeten niet geprotesteerd hebben tegen de invoering van zulk een in oorsprong heidensch-Babylonisch feest?

Kortom het is alles veronderstelling, die geen waarschijnlijkheid heeft. Als het eens waar was, dat Israels toekomstverwachting geboren was uit de teleurstelling, uit de schrijnende tegenstelling tussen de heerlijkheid van het troonsbestijgingsfeest en de werkelijkheid, wat grond was er dan om te hopen, dat het in de toekomst anders zou gaan? Men kan zich allerlei idealen voor ogen stellen, maar er moet een deugdelijke grond zijn, waarop men de verwezenlijking van die idealen mag verwachten.

Een troonbestijgingsfeest, waarvan alle schriftuurlijke gegevens ontbreken, kan niet een fundament, slechts drijfzand zijn! Terecht schrijft Prof. Edelkoort: „dan hoort die eschatologie thuis in het wijde gebied der menselijke begeerten en aspiraties en idealen". — In de bijbel is het anders. De profeten brachten een boodschap, heilsboodschap, eschatologie niet op grond van vrome wensen, maar de grond van hun toekomstprediking was: alzo spreekt de Heer!

De hypothese van het troonbestijgingsfeest ondermijnt de zekerheid van de heilsverwachting, omdat zij louter op fantasie berust. Er is nog een belangrijke vraag. Als uit dit troonbestijgingsfeest de heilsverwachting, de eschatologie is voortgekomen, waarom is dit dan niet het geval geweest in Babylonië zelf, waar de oorsprong van die troonbestijgingsfeesten te zoeken is? — Het blijft een feit, dat *de eschatologie van Israel slechts één bron heeft, de openbaring Gods aan Zijn volk.*

Keren we terug tot het begin van dit artikel, dan is het duidelijk dat ook een streep gezet moet worden door de troonbestijgingspsalmen. Let wel, niet door de psalmen, maar door die troonbestijgingsgedachte, want daarmede hebben die psalmen niets van doen. Nu gaan we deze genoemde psalmen hier niet behandelen, maar ten zeerste wordt de lezer aangeraden genoemde psalmen liefst in de nieuwe vertaling te lezen. Desgewenst aangevuld met Ps. 75, 76, 93, 96 en 97. Wanneer de gedachte aan troonbestijging terzijde gesteld moet worden, hoe moeten deze psalmen dan worden verstaan? In het algemeen kan dit worden opgemerkt. In deze psalmen wordt de Heere als Koning verheerlijkt. Meestal ligt daaraan ten grondslag, dat God Zijn volk de overwinning schonk op een zijner vijanden. Zo kan bij psalm 46 gedacht worden aan de overwinning op Sanherib (zie 1 Kon. 19). De psalmist ziet echter deze overwinning als een ouverture, als een inleiding op de uiteindelijke overwinning Gods en de volkomene verlossing van Zijn volk. Daarom wordt die historische overwinning meestal beschreven op een wijze, die overdreven schijnt. Maar juist die overdrijving moet de gedachten sturen in de richting van de toekomst, van de heilstijd. M.a.w. deze psalmen met hun historische aanleiding moeten eschatologisch verstaan worden. De vervulling ervan zal plaats hebben in de toekomst, m.i. in de tijd van het Duizendjarig rijk. Door al die psalmen jubelt het: de Heer is Koning geworden, Hij is de Overwinnaar. Hoeveel rijker worden in dit licht gezien deze psalmen. Van liederen gezongen bij een in fantasie slechts bestaand troonbestijgingsfeest kan geen sprake zijn.

D. SLORT.

Natuurlijk. U had het verleden week zo door. Dat kon alleen maar over het komend Kerstnummer gaan. Wel wat vroeg zegt u. Maar wist u wel, dat er nu al artikelen geschreven zijn voor het blad? Vergeet u niet dat sommige van de bijdragen geillustreerd worden. De tekenaar moet ze dus lezen, goed lezen, en dan begint het schetsen. Hij is nu al geruime tijd bezig met de buitenste pagina. U zult ervan versteld staan, als u het ziet. Ja, ja, er is heel wat werk verzet, eer u zich met zo'n blad in de hand in de stoel laat vallen. Maar om tot zaken te komen. Wat dacht u, zou de bestelling dit jaar niet tien procent hoger kunnen liggen? Ik dacht van wel. Ik zal u de volgende keer eens wat laten horen. Tien procent meer. Kom, dat is de moeite niet. De gemeenten staan eigenlijk allemaal als trappelende paarden te wachten op het startschot. De leden, ze willen wel. Leiding, de weg wijzen en dan gaat het zo maar.

't Nummer.

Gemeenteberichten

TREEBEEK

In de weken die passeerden beleefde de gemeente enkele feiten, die zij gaarne even wil vermelden. Zo werd 22 Juni j.l. de Eredienst over de radio uitgezonden; dat was voor ons de eerste maal, dat de techniek dienstbaar werd gemaakt om de morgendienst onder een brede kring van toehoorders te brengen. Dat er zegen van uit gegaan is getuige de goede brieven die onze voorganger uit verschillende delen van het land mocht ontvangen.

Zaterdagavond 28 Juni ontvingen we de Zangvereniging van Hengelo. In samenwerking met het koor alhier werd deze avond aan de zang gewijd.

Zondagmorgen verleende het Hengelose zangkoor medewerking in de morgendienst, door enkele liederen te zingen uit onze nieuwe bundel.

's Maandags hebben onze gasten bij prachtig weer kennis gemaakt met het schitterende Limburgse landschap. Dat deze ontmoeting ons allen veel vreugde geschonken heeft behoeft niet gezegd te worden. Werkelijk dit bezoek van de Zangver. van Hengelo verdient navolging te vinden. De wetenschap dat anderen aan ons hier in 't zuiden denken, sterkt ons.

U kunt uw bezoek aan ons combineren met een uitstapje. U zult verbaasd staan, wat God Limburg aan natuurschoon geschonken heeft, en God wil ons nog

meer geven dan alleen natuurschoon als wij onze harten maar afstemmen op Zijn zegenstroom.

Broeders en zusters, u heeft weer iets uit Treebeek gehoord. Komt u eens kennismaken met de Gemeente hier.

De secr.,
J. A. OOSTERLOO.

HENGELO

Tot vreugde melden wij u dat Hengelo weer feestgevierd heeft op Zondag 6 Juli. Drie jonge mensen hadden de goede keuze gedaan en traden toe tot de gemeente. En hoewel deze berichten in zekere zin eentonig worden omdat je alleen maar kan vertellen dat zij belijdenis gedaan hebben — gedoopt zijn — tot de gemeente gekomen — welkom geheten zijn in de gemeente bij het Avondmaal en dat wij weer een feestdag beleefd hebben. Inderdaad het zou eentonig zijn als er niet meer was. Beleven we zelf op zo'n dag niet ons eigen feest weer? Het feest van de dag toen wij Jezus vonden. En, is het niet zo dat het telkens weer een wonder is dat God jonge harten beweegt zich aan Hem te verbinden. Daarom is het niet eentonig, maar telkens nieuw en een grote vreugde de wonderen van Gods genade te mogen doorgeven. En dat doen wij met blijdschap.

S. W. VIS.

Uit ons Unie-bureau

Enige weken geleden is vanuit het Unie-bureau een brief van het Dagelijks Bestuur der Unie-Commissie aan de voorgangers en de besturen der Unie-gemeenten toegezonden. Het betrof een appèl tot het opbrengen van een extra bijdrage voor het werk ten einde de financiële nood te overwinnen en de toekomst van onze arbeid te dienen. Natuurlijk vertrouwen wij, dat deze oproep ernstige overweging krijgt zowel in het bestuur als in de gemeenten, opdat door spontane daden van vrijwilligheid de zorgen vanwege het tekort verdwijnen. Wij kunnen ons voorstellen, dat vele meelevende leden ook graag kennis willen nemen van deze oproep van het Dagelijks Bestuur van de Unie-Commissie. Daarom wordt hieronder de volledige tekst afgedrukt en het lezen daarvan moge een ieder dringen om te komen tot dat wat de uitweg uit de huidige nood is en zich tevens ten gunste van de toekomst van onze arbeid uitwerkt. Zou een gemeente het op prijs stellen, dat er vanuit de Unie-Commissie nog nadere toelichting en verduidelijking gegeven wordt, dan bevelen wij gaarne aan om te dien einde een lid der Unie-Commissie uit te nodigen naar uw gemeente te komen en haar van voorlichting te dienen. Broeders, zusters, laat ons hart en hand bereid houden tot dienstvaardigheid en offervaardigheid! Het is de Heer zélf, die het ons tot een vreugde maakt om Zijn gemeente te dienen en Zijn koninkrijk te bouwen!

De Uwe in 's Meesters dienst,
T. JANSMA.

Met dankbaarheid zien wij terug op de Algemene Vergadering, die wij in de laatste week van Mei in Groningen mochten houden. Alle afgevaardigden der gemeenten voorzagen een drukke, inspannende en misschien ook wel spannende bijeenkomst.

En dat met recht, want er waren voorstellen van buitengewoon ingrijpende aard aan de orde. Het ligt niet in onze bedoeling ze U alle nog weer voor de geest te brengen. Wel mogen wij zeggen, dat alle afgevaardigden blijk gegeven hebben van een duidelijk begrijpen der aan de orde zijnde zaken. En met vreugde hebben wij mogen constateren, dat er in deze samenkomst geen sprake was van een overweldigen van een minderheid, als het ging om dat stuk, dat de meeste geesten zeer in beslag nam.

Ieder, die de vergadering bezocht, zal zeggen dat er een gezonde, broederlijke sfeer was toen het zeer ingrijpende plan van de „vrijwilligheid" ter discussie stond. Enige uren lang duurde de strijd, waarbij allen meeleefden als deelgenoten en niet als toeschouwers. Tenslotte besloot een grote meerderheid der gedelegeerden het te wagen met de „vrijwilligheid", waarna de anderen, die op de „verantwoordelijkheid" de nadruk gelegd hadden, unaniem verklaarden zich achter de nu te volgen regel van samenwerking te willen stellen. Een zakenvergadering was het, die stichtelijker was dan menige toespraak. De liefde tot het werk overheerste de beide delen, zelfs toen, toen ze het niet eens waren.

Nu staan we dus in de vrijheid. Met een tekort van f 6000.—. We besloten de Uniecontributie, de omslag, niet te verhogen. We zeiden: we zullen nu trachten direct ons geloof in de vrijwilligheid te tonen. Wat zullen we nog meer zeggen? We hebben gepraat toen dat nodig was. Nu moesten we ook allen tonen, dat we niet alleen maar kunnen theoretiseren over de inderdaad grote heerlijkheid van de vrijheid. Dat nu de gemeenten openbaren dat zij met hart en ziel achter het werk staan, dat de Evangelisatie-commissie op vele plaatsen van Nederland verricht; dat zij van harte gaarne de studie willen bekostigen van jongemannen, die verklaard hebben zich geroepen te weten tot de dienst van het Evangelie. Vooral de opleiding van onze jonge broeders kost veel geld vanwege het feit, dat er zovelen zijn, die nu in opleiding zijn. Wij zijn er zeker van broeders, dat gij er met ons van overtuigd zijt, dat we een wonderlijke zo niet zondige weg zouden inslaan, indien we of op onze evangelisatie of op de opleiding van studenten gingen besnoeien. We zouden het gevoel krijgen niet aan de takken, maar aan de wortelen van het werk te snijden.

Zullen wij nu laten zien wie wij zijn en wat wij willen? Wilt gij, broeders, de gemeente niet vragen om een extra bijdrage voor het werk, dat wij nu verrichten en dat tevens op de toekomst ziet? Van Uw goede wil zijn wij overtuigd. En waar een wil is, is een weg. Wij kunnen de weg der vrijwilligheid ook de weg des geloofs noemen. En dat is de weg, die wij moeten bewandelen, altijd weer.

Wij geven U in overweging het bovenstaande onder elkander en met de gemeente door te spreken. En wij twijfelen niet, indien ieder ziet waar het om gaat, verdwijnt binnen enige maanden dat tekort.

Laten we tonen, dat we de weg der vrijheid en vrijwilligheid waard zijn te bewandelen. Tenslotte, en allereerst, het is het werk des Heren dat ons nu bezighoudt en waartoe wij allen geroepen zijn. Hij leidde ons door Zijn Geest. Hij make ons gehoorzaam aan de leiding van die Geest. Zeker, dan gaan we grote dagen tegemoet.

Met de bede dat God Uw werk moge zegenen en dat Zijn naam onder ons allen verheerlijkt worde, groeten U de broeders

HUIZINGA
TIJMAN
MODDERMAN

Dag. Bestuur der Unie-Commissie.

De Lekenconferentie te Rüschlikon

De lekenconferentie, welke van 3 tot 9 Juli j.l. in het baptist theologisch Seminarie in Ruschlikon Zwitserland, is gehouden, is op verzoek van het bestuur van dat Seminarie bijgewoond door br E. de Haan uit Heerenveen en ondergetekende uit Deventer.

Terugziende op al hetgeen wij daar hebben ontvangen, zowel in geestelijke als in stoffelijke zin welt dankbaarheid op uit ons hart. Wij hadden deze conferentie niet gaarne willen missen. Welk een inspirerende invloed gaat er van zulk een samenzijn uit. Daar hoort men van verschillende sprekers hoe zij in hun land werken, op welke wijze zij trachten hun medemensen bekend te maken met het reddende evangelie van Jezus Christus. Men hoort er tevens van de vele moeilijkheden, die hen in sommige landen in de weg werd gelegd. Wij op onze beurt mochten vertellen op welke wijze wij in Nederland evangeliseren en de middelen, die wij ter bereiking van ons doel aanvaarden.

Maar het mooiste is, dat wij hoewel van verschillende nationaliteiten bijeen, ons toch één wisten in Christus Jezus onze Heer. In het bijzonder kwam dit uit in de bidstond, die wij van het einde van onze conferentie mochten houden. Daar werd gedankt en gebeden door de aanwezigen in eigen taal, klonk het „Onze Vader" gezamelijk gebeden in alle talen van Europa. Vooral deze laatste avond vormde een hoogtepunt van de conferentie.

Op voorstel van een klein comité, samengesteld uit vertegenwoordigers van alle landen, waarvan afgevaardigden aanwezig waren, is besloten het volgende jaar op ongeveer dezelfde tijd als dit jaar weer een soortgelijke conferentie in Rüschlikon te houden. Broeders of zusters werkers in onze gemeenten houdt dit in gedahcten. Het correspondentie-adres zal t.z.t. wel worden medegedeeld in „De Christen".

Mede namens br. de Haan dank ik de leiders van het Seminarie te Rüschlikon voor de goede verzorging ons geschonken en voor de uitnodiging deze conferentie bij te wonen.

Verschillende landen bezitten een vereniging van lekenarbeiders in de gemeenten en in andere landen is de oprichting van zulk een vereniging in voorbereiding. Is dit óok iets voor ons land?

Uw br. in Chr. J.,
R. v. d. G.

De film David en Bathséba

Op uitnodiging van de Heerenveense Jeugd Evangelisatie heeft Dr N. J. Hommes te Rotterdam een artikel geschreven dat op een keurige 2-kleurendruk folder is afgedrukt en uitgegeven kan worden bij de uitgang van de bioscoop. Denk er dus om als in *Uw plaats deze film draait dat U hiervan gebruik maakt,* door deze folders te bestellen!

Zo drukt U duizenden als het ware het Evangelie letterlijk en figuurlijk in de handen!!

De Heerenveense jongelui zullen U gaarne een proefexemplaar zenden. Schrijft U maar eens aan de secretaris: Henk D. v. d. Zwaag, Herenwal 64, Heerenveen.

Hier is de kans om ook eens daad-Christen te zijn!

Leestafel

ROMEINEN. Dr J. A. C. van Leeuwen en Dr D. Jacobs. Geb. 7.75, derde druk. Uitgave J. H. Kok, Kampen.

Dit is weer een deeltje uit de „Korte Verklaring". Eerstgenoemde auteur was in leven hoogleraar aan de Rijks-Universiteit te Utrecht. Hij was de Calvinistische theologie uit overtuiging toegedaan. Na zijn overlijden in 1930 werd de voltooiing van dit werk opgedragen aan de tweede auteur. Tot en met blz. 185 is het werk van Prof. van L. Dr Jacobs bewerkte naar dictaten van de overledene het overige, waarbij veel woordelijk overgenomen kon worden. Het blijft aldus het werk van Prof. v. Leeuwen. — Daar Romeinen vele gewichtige onderwerpen behandelt o.a. de gerechtigheid Gods, God de Schepper, Christus de tweede Adam, vraagstuk der verhouding Israel—Heidenen, de strijd van de bekeerde in Rom. 7, Gods souvereiniteit enz. is het de moeite zeker waard deze verklaring te lezen. De uitleg is degelijk. Het aanschaffen van dit werkje (ruim 300 blz.) bevelen we van harte aan.

D. S.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Mattheus

SIMON VAN CYRENE LAKEI? Matth. 27 : 32

We verkeren misschien in gevaar de lijdensgeschiedenis van de Heiland te veel te lezen met ons, door Christus zelf gezuiverd, gevoelsleven en daardoor de ontzaglijke diepte en hardheid van dat lijden niet te verstaan. Het werd met welgevallen opgevoerd tot de hoogst bereikbare hoogte, lichamelijk en moreel. Men voegde aan de kruisiging zoveel mogelijk schande toe. Hebr. 12 : 2. Daartoe behoort ook het Jezus behandelen als een spotkoning. De Heer heeft deze ontzettende mishandeling zwijgend verdragen. Dat Simon van Cyrene „gedwongen" werd achter Jezus het kruis te dragen was zeker niet uit medelijden, maar om de spot op te voeren: de koning draagt niet zijn eigen bagage. Daarvoor heeft Hij zijn lakeien. Zo wordt Hem dan een lakei toegevoegd om het achtereinde van het kruis op een schouder te nemen en zo de „koning" te volgen.

L.

Mededelingen

Wie van de H.H. predikanten die op 24 en/of 31 Aug. in deze omgeving vertoeft, wil de gemeente APELDOORN deze Zondagen met het Woord dienen?

Gaarne bericht voor 3 Augustus a.s. aan W. de Jong, Bosweg 45, Apeldoorn.

Het secretariaat van de *Gem. Leeuwarden* berust voorlopig bij:
O. Koster, Mendelsohnstraat 48, Leeuwarden.

De Unie-Bouwstichting

Recht en Vrijheid

Onder deze titel uitte de schrijver van de „Losse Schakels" in ons weekblad van 4 Juli j.l. een tweetal bezwaren tegen de U.B.S.:

1e „Moest het niet zo zijn, dat de gemeenten, die willen en moeten bouwen, hulp moeten kunnen krijgen van de Bouwstichting, ook zonder dat de te bouwen kerk eigendom der Stichting wordt?"

2e „Hebben zij, die dat niet wensen, niet evengoed recht op de steun van de Am. broeders, als de andere?"

Het is ons bekend op welke gegevens de schrijver zijn bezwaren fundeert. Of zijn ze vertolking van een veronderstelling, die misschien ook nog elders leeft?

De brs U.B.S.-leden betreuren het ten zeerste, dat er nog steeds een betrokken lucht hangt rondom de U.B.S. Dit geeft geen vlotte en prettige samenwerking, zo deze daardoor niet onmogelijk wordt gemaakt. Zij wensen daarom met nadruk op het volgende Uw aandacht te vestigen:

DE UNIE-BOUWSTICHTING EERBIEDIGT GEHEEL DE AUTONOMIE DER GEMEENTE.

Elke Gemeente, die bouwt met de hulp van de U.B.S. behoudt haar volledige zelfstandigheid. Zij wordt eigenaresse van de te bouwen Kerk of het te kopen pand.

ZIJ WORDT EIGENARESSE.

Deze formulering vraagt eerlijkheidshalve nadere toelichting. De Gemeente wordt *direct* eigenaresse in het geval eigen kapitaal met buitenlandse hulp toereikend is om te bouwen. Dit is eveneens het geval, indien daarbij nog een hypotheek nodig is en de betrokken bank of persoon geen grotere waarborg vraagt.

Maar nu een veel voorkomend geval: het eigen kapitaal der gemeente is zeer gering, buitenlandse hulp laat op zich wachten en toch zijn er grote perspectieven voor die gemeente, zodat er terwille van het werk een eigen kerkgebouwtje moet komen. De hypotheek of de lening bedraagt in zulke gevallen dikwijls drie/vierde van de bouw- of koopsom. Deze is natuurlijk alleen te verkrijgen, zo de Bouwstichting eigenaresse is. In zulke gevallen is uit praktische overwegingen de U.B.S. eigenaresse, maar wordt de plaatselijke Gemeente na een zeker of geheel verloop van de financiele verplichtingen zelf eigenaresse.

In een heel enkel geval wordt zelfs geëist, dat de U.B.S. eigenaresse wordt, n.l. wanneer de plaatselijke situatie in de Gemeente niet duidelijk, niet stabiel is. Dit gebeurt eerst na overleg met de E.C.U. of met de U.C.

Hoe gaat het met de buitenlandse hulp? Het is niet zoals misschien gedacht wordt, dat deze aan de U.B.S. gegeven wordt. Zij krijgt geen cent, zelfs niet eens in handen. De U.B.S. beveelt de bouw of de koop aan op gegronde redenen. Wanneer de Am. broeders zekerheid hebben, dat hun gift safe is, dan gaat dit geld rechtstreeks naar de betrokken gemeente.

Het is dus een gift aan de Gemeente en niet aan de U.B.S., die over dit geld niets te zeggen heeft.

Wel wordt er door de U.B.S. bij de Am. broeders op aangedrongen aan elke gift de bepaling te verbinden, dat dit bedrag — hetzij geheel of gedeeltelijk — na verloop van enige tijd in de vorm van rente of aflossing weer beschikbaar komt, niet voor de U.B.S., maar voor een andere Gemeente. Soms wordt aan dit verzoek der U.B.S. voldaan, soms ook niet. Dan zouden wij stromend, levend geld hebben in ons werk. TENMINSTE ALS ZO'N GEMEENTE DIE BEPALING NAKOMT!

STROMEND, LEVEND GELD. Het zou onwaarachtig zijn, zo wij hiervoor alleen aangewezen waren op buitenlandse hulp. De werkelijkheid van LEVEND geld ligt binnen ons eigen bereik.

Wanneer Gemeenten hun gebouwen willen belasten met een hypotheek ten bate van de U.B.S. voor een te bouwen of te kopen project, dan hebben wij reeds levend geld.

Wanneer Gemeenten hun gebouwen beschikbaar stellen aan de U.B.S. om deze te belasten met een hypotheek, dan hebben wij reeds levend geld.

Wanneer Gemeenten hun eigen baar geld beschikbaar stellen, dan hebben wij reeds levend geld. In deze gevallen worden nog niet eens OFFERS gevraagd, het gaat alles op zuiver zakelijke basis.

Gelukkig zijn er reeds Gemeenten, die dit doen. Typisch, alleen maar kleine Gemeenten.

RECHT en VRIJHEID: twee begrippen, ze kunnen tot zonde worden, maar ook tot grote ZEGEN.

Met hartelijke brgroet,
namens de U.B.S.,
Uw G. BRONGERS.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3116
VRIJDAG 1 AUG. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Begin, voortzetting en einde

Als pasgeborene kinderen ....
Als levende stenen ....
Een heilig priesterschap ......
1 Petr. 2.

De brede stroom, die in de oceaan uitmondt, is een riviertje geweest en daarvoor een beekje en dat beekje vond zijn oorsprong in een hoge bron. Die man, die grote man, met zoveel macht en invloed, was eens een schooljongen en daarvoor was hij een zuigeling. Toen betekende hij in deze wereld nog niets. Maar, de zuigeling werd een man.

Petrus noemt de aangesproken gelovigen pasgeboren kinderen. Daarbij zijn zij, die tot het geloof in de Heer komen, te vergelijken. Een gelijkenis, die te denken geeft. Wij verwachten van zuigelingen niet, dat ze stamppot van boerenkool eten, of dat ze ingewikkelde betogen afsteken of aan grondwerk gaan doen. Het is dwaas zulke dingen te schrijven.

Wanneer de genade Gods een zondaar gemaakt heeft tot een kind des hemels, dan is dat zo te zeggen een zuigeling en van zo iemand moet men niet verwachten, dat hij zware theologische boeken leest, disputen over dogmatische wijsheden houdt en in de gemeente dadelijk verantwoordelijke posten bekleedt. Daar klopt iets niet. Zo iemand, indien gezond, verlangt onvervalste melk. Dat: onvervalst is werkelijk prachtig en doet wel even argwaan tegen melkhandelaren in het Oosten oprijzen. In het Westen heeft men daar ook van alles mee beleefd. Petrus vindt dat jonge gelovigen zich vooral moeten houden aan het Woord Gods. Dat is voor ons de bijbel en niet allereerst een kalenderblaadje met een kleine tekst en een lang verhaal. Van de jonge christenen in Jeruzalem hebben we gelezen dat ze volhardden in de leer der apostelen, in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden en dat is zeker eten en drinken voor hen, die het voorrecht hebben kinderen Gods te heten.

Wij hebben ze gezien, die wel geboren waren, maar verder geen lust toonden om te eten. Vraag eens aan een moeder wat zij uitstaat als haar kind het eten weigert. Het kind is bepaald niet gezond, het heeft wat onder de leden. Waarom zou een kind Gods wel gezond zijn en niets onder de leden hebben als het tamelijk constant weigert op te nemen. Dat gaat niet goed zou men zeggen. Zulke niet-etende kinderen zijn vervelend, hangerig, huilerig en een verdriet voor de dienaar des Woords, want hij wil zo graag dat ze toenemen.

Dat ze uitgroeien tot levende stenen. Dat is ook een merkwaardige uitdrukking, want wie heeft ooit van levende stenen gehoord. Stenen zijn dood. Vooral als ze op een hoop liggen, wel keurig opgetast, maar dan in een hoop. Zodra ze een gebouw gaan vormen en de metselaar als een kunstenaar de steen neerlegt, betikt met z'n truffel, zodat de muziek eruit opklinkt, dan is zo'n steen niet meer dood, maar leeft het met al de andere stenen samen. Dan heeft zo'n steen zin, doel. Voor of achter, desnoods onder de grond — laten wij die stenen niet verachten, want waren zij daar niet, dan zagen we er geen boven de grond. Petrus wil dat de kinderen levende stenen worden in de tempel van God, de Gemeente. De tempel in Jeruzalem met die machtige, zeer machtige, indrukwekkende stenen, is uitelkaar geslagen. Dat is het lot van tempels. Petrus ziet het geestelijk huis, waarvan Jezus Christus het enig en eeuwigdragend fundament is. En verheerlijkt niet een machtig gebouw het verborgen fundament? Hoe is het mijn broeder. Zijt ge gegroeid? Het eerste stadium voorbij en nu een levende steen? Niet maar met een naam in het ledenboek, maar met heel uw zijn midden in het werk Gods?

Het beekje wordt een rivier, de rivier een imponerende stroom, breed, rustig, wijd, met de hemel er in. Oudere christenen hebben dat soms over zich. Verstild, verrijkt in de weg, gerijpt in zon en regen. Gegroeid tot het heilig priesterschap. Minder actief naar buiten op 't oog, maar van een dynamische kracht door het gesprek dat zij voordurend met God onderhouden. Priesters, die offeren en bidden. Alle gelovigen moeten groeien tot zulke mannen en vrouwen, die heilige handen opheffen tot gebed voor kinderen en voor een wereld verloren in schuld. Groeien. Toenemen. Uitdelen. Dat is voor u weggelegd. Dat is Gods voornemen met u. Maar een rijker leven. Van kind tot man. Zodat men zich nu wel mag afvragen hoe het er nu eigenlijk bij staat.

HUIZINGA.

★

Losse Schakels

Aantekeningen bij het Evangelie van Lukas

Lukas' Evangelie Lukas is geen ooggetuige geweest van het leven van de Heer. Hij vertelt dat hij zijn gegevens verzameld en nauwkeurig getoetst heeft. Wij mogen aannemen dat hij schriftelijke bronnen heeft geraadpleegd maar het ligt niet minder voor de hand dat hij mondelinge inlichtingen heeft ingewonnen. Finley meent die beide terug te kunnen vinden in Lukas' Evangelie. De vraag of een schriftelijke bron geraadpleegd werd of mondelijke overlevering gevolgd is, meent hij af te leiden uit het verschil in aanduidingen, voor de Heiland gebezigd. — Toen de Heiland nog op aarde was, was Hij voor zijn discipelen de Meester; voor de andere Joden: Jezus. Na zijn verheerlijking spraken de discipelen van Hem als de Heer. Een nieuwe eerbied voor zijn persoon was geboren. Een afstand, groter dan ooit, werd gevoeld. Ze begonnen Hem te aanbidden. Spraken ze over Hem, dan spraken ze van de „Heer". In die stukken dus in Lukas' Evangelie, waarin van Jezus gesproken wordt, zouden wij het met schriftelijke bronnen te doen hebben, geschreven nog tijdens 's Heilands leven op aarde. Wordt Hij echter de „Heer" genoemd, dan was dat mondeling verhaal. De verteller stond achter de opstanding. Hij zag nu het gebeurde in het licht van de verheerlijking van de Meester. Het was de HEER, die dat gezegd of gedaan had. — Ieder kan nu zelf maar eens gaan onderzoeken of deze theorie klopt.

Hoofdst. 1 : 68 Geloofd zij de Heere de God Israels, want Hij heeft bezocht en verlossing teweeggebracht Zijnen volke. De N. Vert. heeft inplaats van bezocht: omgezien. Dat wil dus zeggen: Zich met het volk ingelaten. Misschien: aangenomen; zich zijn lot aangetrokken. Is begonnen aan te nemen.

Hoofdst. 2 : 14 en 3 : 22 In deze beide verzen treffen we het woord „welbehagen" aan. Ofschoon we wel verstaan of aanvoelen wat onder welbehagen te verstaan is, is het toch wel mogelijk, dat de uitdrukking een meer concrete betekenis heeft: plan, voornemen, raad. Aan de komst en het dienstwerk van Christus lag een plan ten grondslag. Er is een „Raad" Gods. Zijn heilsplan wordt in Christus uitgevoerd. Bij Christus geboorte is een begin van uitvoering gemaakt: in de mensen is God begonnen Zijn plan uit te voeren, zongen de engelen. En toen de Heere Jezus gedoopt werd, zeide God dat Hij in Hem „al Zijn welbehagen had" heel Zijn heilsplan in de, tot volle gehoorzaamheid bereidde Zoon, kon uitvoeren.

Hoofdst. 6 : 35 Maar hebt uw vijanden lief, en doet goed en leent zonder iets weder te hopen. Dat laatste wordt ook anders verstaan. Inplaats van „zonder iets weder te hopen", leest men: zonder iets als verloren te beschouwen, of: zonder iemand op te geven, of zonder aan iemand te wanhopen. — Ongetwijfeld zijn dat mooie gedachten: leent, zonder vrees dat het weggegooid geld is. Verwacht echter de oogst niet te vroeg.

Hoofdst. 8 : 43 en 44 En een vrouw .... van achteren tot Hem komende, raakte de zoom Zijns kleeds aan. Naar de opvatting der ouden deelde het kleed in de kracht van de persoon. Er stond een nauwere betrekking tussen het kleed en de drager, dan naar onze begrippen. De Schrift legt grote nadruk op het kleed, dat „rein gehouden" moet worden. Denken we aan Elia's mantel, waarmede Elisa de Jordaan kliefde. Vrg. 2 Kon. 2 : 8, 13, 15; Jes. 59 : 17; 61 : 10; I Sam. 24 : 4—6, 11; Hand. 19 : 12. Vergelijk ook de uitdrukking „Christus aandoen".

Hoofdst. 12 : 33 Verkoopt hetgeen gij hebt en geeft aalmoes. Het eerste gedeelte schijnt een spreekwoord te zijn geweest Het betekende: zich geheel aan een zaak geven. Letterlijk moeten we dat dus niet nemen. Het is wel mogelijk, dat meerdere uitdrukkingen in de Evangelien spreekwoorden zijn, die wij ten onrechte letterlijk opvatten, waardoor we het Evangelie een onjuiste uitlegging geven. We denken hier ook aan het antwoord dat in hoofdst. 9 : 59 de man geeft op Jezus' bevel: Volg Mij! Heer, laat mij toe dat ik heenga en eerst mijn vader begrave. — Dit kan een spreekwoord geweest zijn van dezelfde strekking als ons gezegde: zijn schaapjes op het droge hebben.

De discipelen van Jezus moesten leven van hetgeen gegeven werd. Deze man vond dat risico te groot. Hij wou wel toetreden tot de kring van Jezus jongeren, maar dan eerst nadat zijn financiele positie veilig gesteld was. Het antwoord van de Heer is dat hij zich daarover niet moet bekommeren. Wie niet vrij staat inzake de vraag van zijn levensonderhoud, moet niet in de dienst van Christus treden.

Hoofdst. 16 : 9 En Ik zeg ulieden maak u vrienden uit de onrechtvaardige Mammon. De N. Vert. heeft: maakt u vrienden met behulp van de onrechtvaardige Mammon. Het schijnt ook mogelijk te zijn de tekst in juist tegenovergestelde zin te vertalen: Maak u vrienden buiten de onrechtvaardige Mammon om, of: maakt u vrienden met loslating van de onrechtvaardige Mammon. We kunnen niet ontkennen, dat de laatste vertalingen sympathieker zijn en misschien ook wel geplaatst in het licht van het Evangelie, waarschijnlijker.

Hoofdst. 16 : 22 En het geschiedde dat de bedelaar stierf en door de engelen gedragen werd in de schoot van Abraham.

De schoot van Abraham was meer dan de beste ereplaats. De betekenis gaat dieper en is schoner. De bedelaar was een door boze zweren geplaagde geweest. Hij droeg in zijn zweren de tekenen van zijn verworpen zijn. Hij scheen (was, naar Joodse opvatting) een wegens ernstige zonde gestrafte geweest. Dat zware oordeel wist Jezus uit. Tot stomme verbazing van Zijn toehoorders verklaart Hij dat deze man, die altijd geleden had — niet maar onder de pijn der zweren, maar moreel geleden had onder de op hem rustende veroordeling van mensen — dat hij Abraham in de s hoot gezet werd! Dat was de troost, die zijn deel werd: zijn zedelijke pijn werd weggenomen door deze daad, want de schootzetting was de handeling, waardoor de v der het kind erkende als het zijne. Niet de pijn der wonden slechts, maar de pijn van het hart was nu weggenomen; ik ben niet verworpen geweest; ook ik ben echt een kind van Abraham.

Hoofdst. 18 : 7 Het laatste gedeelte van dit vers luidt in de St. Vert.: hoewel Hij lankmoedig is over hen. Waarop heeft dat betrekking? Het gehele vers luidt:

Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen,

die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?

De N. Vert. geeft als volgt weer:

Zal God dan Zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten?

Ter verklaring van dit vers is het wellicht goed Jer. 15 : 15 te raadplegen. Daar klaagt Jeremia:

O, Heere! Gij weet het, gedenk mijner en bezoek mij, en wreek mij van mijn vervolgers; *neem mij niet weg in Uw lankmoedigheid over hen;* weet dat ik om Uwentwil versmaadheid draag.

Jeremia vreest dus dat God ten opzichte van zijn vijanden lankmoedigheid zal zijn ten koste van hem. Deze vrees, die ook de uitverkorenen van nu kan overvallen, neemt de Heiland in onze tekst weg. God, zegt de Heere Jezus is wel lankmoedig over de vijanden van Zijn volk, maar dat gaat niet ten koste van Zijn volk. Dátzelve zal Hij recht doen — hoe lankmoedig Hij ook is ten opzichte van de goddelozen, die Zijn volk belagen.

Hoofdst. 17 : 21 En men zal niet zeggen: Zie híér of zie dáár want zie het Koninkrijk Gods is binnen ulieden.

Dat „binnen ulieden" heeft al heel wat hoofdbrekens gekost. Men heeft vertaald: onder ulieden. De N. Vert. heeft: „bij u". Voorgesteld is ook te vertalen: in uw bezit of onder uw contrôle. De vraag is dan: wat doen we er mee?

Hoofdst. 22 : 36 Daar staan moeilijk te verklaren woorden. De Heere Jezus zeide in de nacht van Gethsemané tot Zijn discipelen:

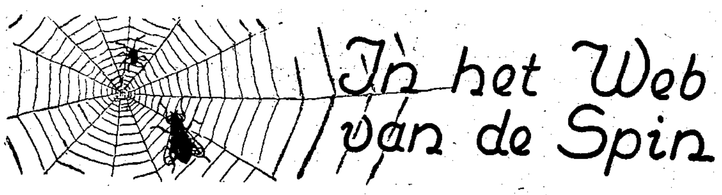
Maar nu wie een buidel heeft, die neme hem, desgelijks ook een male en die geen heeft, die verkope zijn kleed en kope een zwaard.

Jezus zag zichzelf als uitgebannen. Hij was geëxcommuniceerd, buiten de wet geplaatst. Het dragen van wapenen was verboden. De woorden: die kope een zwaard, was voor de discipelen de duidelijke mededeling van de nu ingetreden situatie. Wij zegt de Meester, staan nu buiten de wet. Maak u maar klaar voor het leven van een „outcast" van een rechtloze. Letterlijk is de opwekking „een zwaard te kopen" dus niet bedoeld. Zij was mededeling van de door Judas' verraad geschapen toestand: — we staan van nu aan buiten de wet.

Hoofdst. 23 : 56 En wedergekeerd zijnde (van het graf, n.l.) bereidden zij (de vrouwen n.l. die Jezus gevolgd waren uit Galilea en van Zijn graflegging getuigen geweest waren) specerijen en zalven; en op de Sabbat rustten zij naar het gebod.

Dit rusten wil zeggen: waren zij stil. Tijdens de graflegging hadden ze n.l. de rouwklacht verzorgd. Gedurende de Sabbat mocht niet gerouwklaagd worden — iets dat gedurende de eerste drie dagen na het overlijden steeds plaats had.

L.

GEMEENTELID of KERKGANGER ?

Het is verblijdend, op te merken, hoe er alom in de Kerken nieuw leven gekomen is. Met enthousiasme heeft men het pad der Evangelisatie betreden en ook de prediking is, in het algemeen, genomen, Bijbelser van inhoud geworden.

De grote nood

De grote nood van de grote (Volks-) Kerken der Reformatie is, dat ze geen Gemeenten hebben. Wel zijn er registers van doop*leden*, en andere belijdende *leden*. Wel is er *sprake* van Gemeenten, maar in Nw. Testamentische zin is dit toch niet waar. De dominee van de „grote" kerk heeft 's Zondags een meer of minder goed luisterend Kerk-*publiek*, en de in die dienst aanwezige *leden* zijn vaak juister getypeerd door het woord *Kerkgangers*, daar het woord leden een veel nauwere binding veronderstelt dan hier aanwezig is.

Deze kerkgangers komen op Zondag naar Kerk en preekstoel en soms ook nog naar de avondmaalstafel om er een zekere portie geestelijk voedsel te halen, en verdwijnen dan weer in de grote ruimte van maatschappij en wereld tot de volgende keer.

De Kerk is gaarkeuken van geestelijk voedsel, geen geestelijk tehuis, dat onderdak en gemeenschap wil bieden, en het ook kàn aan hen die dat zozeer nodig hebben in de harde strijd tegen de ontbindende machten dezer eeuw.

De kerkganger heeft eigenlijk maar een kort ogenblik (op Zondag) een zeer onpersoonlijk contact met de predikant die voorgaat, en deze met hen. Zijn buurman naast hem op de bank kent hij niet en deze hèm evenmin. Wie zijn broeders en zusters zijn in Christus, is hem onbekend; hun noden en vreugden dringen niet tot hem door; medeleven in dit alles is daardoor uitgesloten. Hij zit wellicht vlak naast een broeder-in-nood, hun ellebogen raken elkaar, maar ze blijven elkaar puur vreemd. Ze zijn leden van één lichaam, ze moeten elkaar tot een hand en een voet zijn, maar ieder zit totaal geisoleerd (hoewel op slechts tien cm afstand van de ander) te luisteren. Zo geldt het zelfs hier op de banken der Kerk: ieder voor zich en God voor allen.

Er is een grote kloof tussen geestelijkheid en leken, tussen hen die de Kerk besturen en hen die het schip der kerk vullen; tussen bemanning en passagiers. Laatstgenoemden weten door de bank genomen bitter weinig van de aangelegenheden hunner Kerk, ze zijn meer toeschouwers dan deelgenoten, meer „gasten van de Kerkeraad" dan leden van een lichaam. Ze hebben — practisch genomen — geen enkele mogelijkheid om zich te uiten en hun gaven te ontplooien en zinken weg in de massa van zoveel-duizend leden.

Dit knelt vooral in de grote steden, terwijl de situatie op het platte land, vooral in de kleine dorpen, veel gunstiger is.

Maar het is ook juist de grote-stads-mens, die lijdt onder het nummer-zoveel zijn in de massa en die de Gemeente, waarin men elkaar kent, waardeert, de ruimte geeft en bijstaat, het meeste nodig heeft.

De Gemeente van vandaag moet, evenals de Gemeen-

te van vroeger, een tehuis zijn voor hem, die in de maatschappij slechts een nummer is. In de N. T.-Gemeente leeft hij in een organisch verband. Hij is — onmisbaar — onderdeel van een Lichaam, waarin hij zijn eigen functie heeft. Hoe klein, arm, burgelijk en onbelangrijk ook in de wereld, hier wordt hij gekend en erkend, bemind en voortgeholpen. Hoe onopgemerkt ook in de grote machine van de maatschappij, kent men hem hier bij name; hier leeft en lijdt en zingt men met hem mee.

Hier beleeft hij de wonderlijke gemeenschap tussen arm en rijk, tussen boer en burger, tussen adel en arbeider, hier is hij waarlijk mens!

Deze nood zal pas verminderen, wanneer er waarlijk Gemeenten komen van mensen die belijden persoonlijk te geloven in Jezus Christus als hun Heer en Zaligmaker. En wanneer die gemeenten klein en overzichtelijk gemaakt worden, zodat werkelijke gemeenschap en meeleven mogelijk wordt, en wanneer in het kader van het algemeen priesterschap der gelovigen de leken mondiger gemaakt worden en nauwer betrokken bij de gang van zaken.

Enfin, we noemen maar iets, maar in werkelijkheid is het heel veel en betekent het een enorme opgave voor hen die het betreft.

Gelukkig, dat de kerken zelf het ook zien en er mee worstelen.

En u lezer?

Maar wat ik u nog vragen wou: Wat bent u eigenlijk? Kerkganger of Gemeentelid? Een Baptist, volbloed, bekeerd en gedoopt, en wat er nog meer aan goede eigenschappen te noemen zijn, kan ook makkelijk ver-worden tot alleen maar Kerkganger. Het is ook zo makkelijk, weet U? 's Zondags naar de Kerk en dan verder de zaak maar laten marcheeren. Geen verantwoordelijkheid meedragen, niet de schouders meezetten onder de arbeid, niet mee nadenken over de problemen, alleen maar Kerkganger zijn.....

Als U het zo opvat, staat U wel heel erg aan de rand, en profiteert het Lichaam in het geheel niet van Uw gaven. Dan functionneert er ergens iets niet, en dat maakt dan het lichaam een klein beetje ziek!

Denk er eens over na. Wat bent U?

Wf.

Melchizedek

In Genesis 14 wordt melding gemaakt van Melchizedek, wiens naam reeds bizondere betekenis heeft. Immers de eerste helft van dit woord betekent: koning, en de rest van de naam heeft de betekenis van gerechtigheid. Deze Melchizedek was koning van Salem. Belangrijk is ook, dat hij niet alleen koning was, maar ook priester van El-Eljon, d.i. van de Allerhoogste God.

Men heeft terecht opgemerkt, dat deze Melchizedek even mysterieus verdwijnt als hij weer gekomen is. In Genesis staat dan weer Abraham in het centrum. In het N.T. en wel in de Hebreën-brief komt deze Melchizedek weer naar voren in verband met het priesterschap, en merkwaardig, dan wordt bijna een geheel hoofdstuk (Hebr. 7) aan hem gewijd.

In het O.T. komt hij, de priester-koning, nog eenmaal voor en wel in de 110de Psalm, zonder dat daar op een toen werkelijk heersende, presente koning wordt gewezen. We lezen daar: „De Heere heeft tot mijnen Heere gesproken: Zit aan Mijne rechterhand, totdat Ik uwe vijanden gezet zal hebben tot een voetbank uwer voeten. De Heere heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek" (vs. 1 en 4).

Ps. 110 is Messiaans en wijst naar de toekomst, naar de dag waarop Christus komen zou. Melchizedek wordt als type gesteld van de Messias. Het is merkwaardig, dat wij in de landen van het zgn. Nabije Oosten de beide ambten aan elkaar verbonden aantreffen. In Egypte was het de koning, de Farao, die het priesterambt bediende. Hij was de enige die in het heiligdom mocht binnengaan. Alleen in Babylonie lag het anders (volgens Prof. Holwerda). Daar voorzag de koning in de behoeften van de tempel, maar „vond een volledige scheiding plaats tussen politieke macht en religieuze waardigheid". In het algemeen kon koningschap en priesterschap in één persoon vertegenwoordigd zijn. — Nu is het eigenaardige, dat dit juist *bij Israel niet het geval was*. Het priesterschap is er eerder dan het koningschap. Wij blijven de bijbel trouw als we aannemen, dat sedert Mozes de priesterstand werd ingesteld. (De bijbelcritici zetten alles op z'n kop, en willen ons doen geloven, dat de priesterwetten eerst nà de ballingschap ontstaan zouden zijn.) Het koningschap kwam veel later en er is dus geen sprake van dat in Israel de koning ook priester zijn kon. Mozes was er heel wat jaren vóór de eerste koning kwam.

Wij kunnen niet meegaan met hen, die persé willen, dat in Israel alles zou zijn als in Babylonie, en verklaren dat Israels godsdienst vanuit de openbaring gezien moet worden. Nu lezen we inderdaad dat Saul en later ook David en Salomo vóór de ballingschap levend offers brachten. (Denk bijvoorbeeld aan de offers bij de inwijding van de tempel.) En ook bij Ezechiël ná de ballingschap vinden we zelfs de verplichting, dat de vorst offers moest brengen.

Daaruit blijkt dat zowel vóór als nà de ballingschap koningen hebben geofferd n.l. brand- en dankoffers. Maar daarmee is *niet* gezegd, dat dus die koningen ook priesters waren. Integendeel. Het was ieder Israeliet geoorloofd de Heere te offeren, zowel verplichte als vrijwillige offers te brengen.

Dat priesterambt en koningsambt niet verbonden waren, blijkt klaar als de dag uit de bekende geschiedenis van Uzzia. Deze koning werd met melaatsheid geslagen, toen hij priesterdienst wilde doen. Nergens blijkt uit de Schrift dat ooit een koning tegelijk (hoge)priester was. Uzzia wilde het reukoffer bedienen, dat was niet geoorloofd. Dat kwam aan Aäron en zijn opvolgers toe. — In tegenstelling met de andere volken heeft dus Israel de Koning-priester niet gekend. Temeer is daarom Melchizedek een alleenstaande figuur en moet Psalm 110 een zeer bijzondere betekenis hebben. Deze Psalm is ons bekend geworden door het feit dat Christus in een dispuut met de Farizeën de woorden van het eerste vers aanhaalde. (We schreven deze woorden boven reeds uit.) De vraag aan de Farizeën was (zie Matth. 22 : 43): „Hoe noemt Hem dan David, in de Geest, zijn Heere?"

De psalm duidt op de Messias, die Davids zoon zijn zou. Daar hadden de Farizeën geen moeite mee. Jezus vraagde hun: Wat dunkt u van de Christus? Wiens Zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem *Davids Zoon!* Dat was juist. Maar in Psalm 110 wordt de Messias niet Davids zoon, maar *Davids Heer* genoemd. Wat wordt daarmee bedoeld? Waarom is dan Davids Zoon meer dan David, waarom is Hij dan Davids Heer?

Het antwoord wordt in het 4de vers gegeven: „Gij

zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek". Omdat Davids Zoon ook Priester is, daarom is Hij meer dan David, is Hij Davids Heer!

Dat de Messias, dat Jezus Priester was en priesterdienst ging doen, wilden de Farizeën niet zien! Zij kenden alleen een Messias, die Heerser zijn zou. Dat de Messias Priester was, die de zonden des volks zou verzoenen, was hun ten enenmale onbekend. Zelfs de discipelen begrepen het niet, en in hun denken was geen plaats voor het kruis!

Het priesterschap van Aäron wordt in Hebr. 7 vergeleken met dat van Melchizedek. Het eerste was vergankelijk, de priesters werden in de lijn van Aäron, erfelijk, priester, en dat zoals de Heere verordend had. Er is echter ook nog een andere ordening, en wel die van Melchizedek. Een ordening die niet aan successie verbonden is. Melchizedek was er vóór Aäron. Merkwaardig zijn dan ook de woorden: „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening". Dat wil niet zeggen dat Melchizedek geen vader noch moeder had, dan zou hij immers ook niet geboren kunnen zijn. Doch het feit dat de vader en moeder niet genoemd worden, en dat er van hem geen geslachtsregister is nagelaten, heeft voor de schrijver van de Hebreën-brief een bizondere betekenis.

Het niet-spreken der Schrift is voor hem toch een spreken. Hij ziet er de aanduiding van het tijd-loze, van het eeuwige in! *Voor de Messias is „eeuwig" gelijk aan altijd-durend*, nimmer eindigend. (Eeuwig heeft niet altijd die betekenis; het kan ook als „lange duur" worden verstaan. Zo wordt ook van het priesterambt van Aäron gezegd, dat het eeuwig is. Ex 29 : 9; Ex. 40: 15, (vergelijk hiermee Hebr. 7 : 23.)

De Messias werd door „eedzwering" tot het priesterambt „geordend". David, die woonde als koning te Jerusalem, waar eertijds Melchizedek koning was, heeft gezien dat het koningschap van zijn Zoon anders was dan het zijne. Dat verschil lag hierin, dat Davids Zoon niet alleen koning was, maar ook priester. Daarom is Davids Zoon Davids Heer! En niet alleen dat — dus om de verbinding van het koning- en priesterschap in één persoon — maar vooral ook omdat dit priesterschap niet was naar de ordening van Aäron, maar naar die van Melchizedek!

M.a.w. de Schrift leert, dat het priesterschap van Aäron moest plaats maken voor dat van Melchizedek. *Aäron ruimt het veld voor Melchizedek.* De bijbelcritiek wilde aanvangen met Melchizedek, met de veronderstelling dat in Israël, als bij de volken van het Nabije Oosten, Koning en Priester één waren. Dat in de tijd vóór de ballingschap „Melchizedek" aan de orde was, en ná de ballingschap „Aäron". — De critiek beperkte zich niet alleen, tot dat wat men „de litteratuur" believt te noemen, maar zij doet nog meer zij tast ook de Christus der schriften aan, zij geeft een geheel andere voorstelling van de Christus! Met David kan alleen mee-getuigen, wie „de critiek aan de kant zet". Wie Melchizedek aan het eind stelt.

Kom, verheug u met mij, in Davids Zoon, de heerlijke Koning, die onze hulde zo waard is en wiens koningschap daarom zo heerlijk is, omdat Hij ook de Priester is naar *Melchizedeksorde*, de *ware hogepriester*.

Immers, die Koning gaf voor ons Zijn leven! En daarom is Hij Davids Zoon en Davids Heer, en ook onze Heer!

De vraag, die de Farizeën niet konden oplossen, werd door Christus beantwoord, niet met woorden, maar met de daad, Zijn kruisdood.

Hij is de *ware* Melchizedek!

D. SLORT.

Deze week zou ik u nog eens wat vertellen. Ik pluk wat uit brieven, die me gezonden werden na de slag van verleden jaar. Een oude broeder, slecht ter been, verkocht in eigen omgeving 120 nummers. In een paar dagen. „Doch nu komt het. Donderdag 20 Dec. krijg ik bezoek van een jonge vrouw uit D. met de vraag: „Hoe zit het .... heb je ook nog Kerstnummers van De Zaaier. We horen dat het zo'n mooi blad is. 'k Weet zeker dat je er in D. (een klein fries dorpje) wel meer kwijt wordt. Nu, ik had bezoek. Maar dat liet ik even links liggen. Ik belde de dominee of er nog Kerstnummers waren. Ja! Dan verwacht ik Vrijdagmorgen nog 30 exemplaren. Die boodschap gaf ik aan de jonge vrouw mee. Zaterdag kom ik 's namiddags in D. met Kerstnummers. Twee gezinnen afwezig. Bij de 28 overigen verkocht ik een nummer. Lichamelijk door en door vermoeid, maar een rijke middag".

Weet u wat „Kerknieuws" verleden jaar schreef? „Van het maandblad „De Zaaier" is een Kerstnummer verschenen, waarop wij gaarne de aandacht vestigen. Het is voortreffelijk uitgevoerd en spreekt in proza en poëzie van het wonder van de Kerstnacht .... Het is evangelisatiemateriaal van hoog gehalte, dat ons hier geboden wordt".

Wij doen ons best om met minstens zo'n goed nummer voor de dag te komen. Helpt u nu ook? En, niet waar? 10 % hoger de bestellingen. De hand aan de ploeg. Allemaal.

't Nummer.

O, die Bliksemafleiders!

Of ik bezwaar tegen bliksemafleiders heb? Och welnee! Evenmin als tegen een goede brandverzekering.

Bliksemafleiders zijn goed, die bliksemafleiders tenminste, die op het dak van een boerderij of ziekenhuis, of op de spits van een kerktoren staan.

Maar er zijn ook heel andere, die een groot *gevaar* betekenen. En dáárvoor beware U God!

Er was, jaren geleden, eens een zuster in één onzer Gemeenten, die een buitengewoon scherpe tong had. Die tong deed heel wat kwaad en veroorzaakte heel wat ruzietjes, die op hun beurt de arbeid voor de Meester bemoeilijkten. Door die ene tong kwamen steeds meer tongen „los". Het was zeker daarom, dat op zekere Zondagmorgen de predikant der Gemeente tegen dat kwaad van leer trok.

Hij bracht de boodschap van zijn Meester, die wil dat wij elkaar liefhebben, en dat de één de ander uitnemender acht dan zichzelf!

Het was een goed woord dat hij sprak, Góds Woord, een woord recht op de man af, zoals de bliksem, die soms met geweldige kracht en felheid naar de aarde schiet. Het was doodstil in de kerk. Het Woord werd met macht gebracht.

Maar toch?

Waar bleef de „inslag"?

Waarom veranderde er niets? Waarom blééf die zuster ook voortáán doorgaan met kwaad te stichten? Had ze dan zitten dutten?

In geen geval! Ze had zelfs bijzondere aandacht gehad voor de mooie preek van de man op de kansel. Ze had het een *treffend* woord gevonden. Raak!

Er waren er heel wat in de kerk, vond ze, die het zich aan konden trekken. Haar schoonzuster zeker ook; en de melkboer, die daar vooraan zat in de middelste rij. Een schone toepassing maakte ze bij de preek, maar: voor een ander! Ze begreep de betekenis van Gods Woord, maar: niet voor zichzelf.

Dat luisteren ***voor een ander*** was geestelijk gesproken de bliksemafleider die ze op het huis van haar leven geplaatst had, zodat de bliksem van Gods Woord nooit in kon slaan in haar eigen hart, maar steeds náást haar in de bank.

Die bliksemafleider maakte, dat er nooit brand kwam in het verdorven hart van deze vrouw, en dat alles bij het oude bleef.

Beste lezer, dat is ontzettend.

Als wij anders niet kunnen dan luisteren voor een ander....dan gaan we verloren. Gods boodschap is een *persoonlijke* boodschap, gericht tot ieder der aanwezigen. En als zodanig is die boodschap zegenbrengend. Ook al komt die boodschap als een felle bliksemslag. Ook al veroorzaakt die blikseminslag brand. Want is het niet nodig dat velerlei zonde in ons uitgebrand wordt?

De ***zondaar,*** die deze blikseminslag angstvallig ontwijkt, zal altijd de oude, verdorven mens blijven. Er zal nooit iets nieuws in zijn leven komen. Er zal nooit een wedergeboorte plaats kunnen vinden. En tenslotte zal ander vuur, het vuur van de oordeelsdag, hem treffen.

Het is de teleurstelling van velen, die in het Evangelie arbeiden, dat er zovelen zijn, die zich met zo'n bliksemafleidertje veilig stellen.

Het is de grote smart van de Here Jezus, dat Zijn geweldig pogen, ***levens te vernieuwen,*** afstuit op dergelijke ontwijkende manoevres van ***zondaren.***

De *Christen,* die zo luistert naar het vermanende, terechtwijzende, helpende woord van de Meester, verwordt zo tot een huichelaar, een sta in de weg, een lantaarnpaal zonder licht. Een wel heel grote schuld laadt hij op zich.

Openstaan voor het woord, dàt brengt zegen!

Wf.

Ned. Baptisten Studenten
Vereniging organiseert

Studentenkruistocht 1952

Het is een goede gewoonte geworden, dat wij, studenten, een week van onze vacantie besteden aan evangelisatie in eigen land. Dit jaar zullen we in Hoogeveen en Assen zijn om daar de Boodschap door te geven onder het motto: „Vrede door het kruis!"

Gemakkelijk zal 't niet zijn om in deze plaatsen voor het Evangelie gehoor te krijgen. Van Hoogeveen kunnen we zeggen, dat 't „alleszins godsdienstig" is en ook in Assen behoeft men niet naar een kerk te zoeken!

Toch zullen we in openlucht- en zaalsamenkomsten met blijdschap een klaar getuigenis laten horen en daarbij bedenken, dat Gods Woord niet ledig wederkeert.

We rekenen er op, dat heel Baptist Nederland zich in gedachten achter ons schaart en in 't gebed deze arbeid wil gedenken.

Het zal ons tot een grote steun zijn.

De actie wordt gehouden van 18 t/m 20 Augustus in Hoogeveen en van 21 t/m 23 Augustus in Assen.

Namens de N.B.S.V.,
Uw br. in Christus,
JAC. TROMP.

Alb. Agnesstr. 5a, Groningen.

P.S. Wij kunnen voor deze Studentenkruistocht heel goed oude Zaaiers gebruiken. Zendt U ze maar naar S. J. Schuil, de Ruyterstr. 43, Hoogeveen.

Dank voor Uw medewerking!

Verantwoording U.Z.C.

In het 1e halfjaar werden onderstaande bijdragen in dank ontvangen voor de buitenl. zending:

Gemeente	Ter Apel	f 30.—
„	Heerenveen	- 4.—
„	Sneek	- 55.—
„	Emmen	- 11.21
„	Leeuwarden	- 484.73
Chr. Nat. School, Hengelo		- 20.—
Zondagsschool Workum		- 6.25
Gemeente	Winschoten	- 25.—
„	Treebeek	- 28.10
„	2e Exloermond	- 178.—
„	Nw. Pekela	- 38.85
„	Staveren	- 50.—
„	Amsterdam	- 43.50
„	Zandbulten	- 23.—
„	Workum	- 75.—
„	Stadskanaal	- 400.—
„	Treebeek	- 43.50
„	Alkmaar	- 111.99
„	Harlingen	- 32.53
„	Makkum	- 50.—
„	Arnhem	- 24.—
Zondagsschool Deventer		- 7.13
Gemeente	Rotterdam—Zuid	- 26.15
„	Den Haag—Singel	- 34.22
„	Apeldoorn	- 12.50
„	Rotterdam—C	- 30.50
Chr. Nat. School, Hengelo		f 10.—
Gemeente	Haulerwijk	- 30.97
„	Valthermond	- 9.75

„ Staveren	-	17.81
„ Leeuwarden	-	46.57
„ Muntendam	-	84.21
„ Groningen	-	169.49
„ Emmen	-	102.09
„ Nw. Weerdinge	-	100.—
„ Apeldoorn	-	32.-
„ Enschede	-	28.15
B. v/d H. Den Haag	-	10.—
Gemeente Sneek	-	122.17
„ Musselkanaal	-	52.50
N.B.J.B.	-	1500.—
v/d Melaatsen	-	25.—
Gemeente Pernis	-	7.59
„ Muntendam	-	80.—
„ 2e Exloërmond	-	160.45
„ Staveren	-	50.—
„ Muntendam	-	68.—
„ Heeg	-	49.30
„ Drachten	-	20.50
„ Makkum	-	35.25
„ Emmen	-	16.68
„ Rotterdam—C	-	58.36
Mej. G. de Sch. E.	-	10.—
Gemeente Delfzijl	-	49.08
„ Treebeek	-	21.—
„ Harlingen	-	54.25
„ Haulerwijk	-	52.36
H. S. te Nw. Loosdrecht	-	5.—
Gemeente Apeldoorn	-	50.—
N.B.J.B. Zandbulten	-	20.—
N. N te M.	-	5.—
Gemeente Den Haag—Oost	-	27.22
„ Rotterdam—C.	-	86.12
„ Winschoten	-	10.—
„ Enschedé	-	40.68
„ Musselkanaal	-	52.50
„ Deventer	-	75.—
„ Heerenveen	-	28.88
„ Deventer	-	43.—
„ Vriescheloo	-	45.13
„ Valthermond	-	20.01
„ E.-Erfscheidenveen	-	62.88
„ Eindhoven	-	65.—
„ Nw. Pekela	-	134.72
N.B.V.B. Zusterhulp	-	542.95
Gemeente Arnhem	-	25.40
R. S. via Ds Huizinga	-	2.—
Gemeente Haarlem	-	62.10

Bijdragen voor de U.Z.C. zijn altijd welkom op giro 523019 op naam van Unie-Zendingscommissie, Willemstraat 9, Sneek.

Uw dw. dn.,
W. MODDERMAN

★

Onze Kerstkist

Alle zusters die de Algemene Vergadering in Groningen bezochten, wilden graag dat onze kerstkist een echte kerstgave werd. Dat kan, wanneer U op tijd Uw goederen zendt. Afgesproken was 1 Aug. De uiterste sluitingsdatum is nu gesteld op 9 Aug. Stuur Uw gaven graag wat eerder. Het is niet prettig wanneer veel op het laatste nippertje komt.

Wilt U er een lijstje bij in doen met inhoud en prijs?

Alles zenden aan:

de heer J. C. v. Beek,
v. Hasseltlaan 67,
Apeldoorn.

IJ. d. H. E.

Mededelingen

De Bapt. Gem. te Noordbergum bracht een beroep uit op Ds J. Bosma te Leeuwarden.

ZANDBULTEN

Beroepen: D. J. van Dam van Ter Apel.

Ds Sj. Zijlstra van Eindhoven heeft bedankt voor het beroep hetwelk de Gemeente Groningen—Zuid op hem had uit gebracht.

KINDERKAMP „RENDERLOO"

Omdat de groep Duitse kinderen, die ons bezoeken zullen, kleiner is dan wij meenden, zijn er nog enkele plaatsen vrij in het Kinderkamp van 16—23 Aug.

Aanmeldingen zo spoedig mogelijk bij

L. SIESLING.

N.B.J.B. Centrum „Renderloo", Epe.

Alle copy nu weer zenden aan:

Ds J. Louw,
Valkenboskade 25, Den Haag.

Wat verstaat de Schrift onder zachtmoedig ?

We willen onderzoeken wat het woord in het oude testament betekent. In het O.T. heeft het Woord te maken met „beantwoorden" aan iets.

Een zachtmoedige is iemand die in zijn leven beantwoordt aan de positie waarin hij gesteld is, ten opzichte van anderen. Een zachtmoedige is niet iemand, die op een stuk stopverf gelijkt, dat zich in alle bochten laat kneden, maar iemand, die z'n plaats weet. Tegenover zijn meerdere weet hij z'n plaats, hij kiest partij voor z'n superieur, en weet van zichzelf af te zien.

Wij lezen van Mozes, dat hij een *man* was, en deze màn was zachtmoedig (anaw). Niet iemand die een hoge borst opzette, maar die in alles de eer van Gods naam zocht, steeds bekommerd over de naam Gods.

Uit de geschiedenis weten we, dat er tijdens en ook na de Babylonische ballingschap een groep Joden gevonden werd, die bekend was onder de naam: de zachtmoedigen (anawiem). Zij legden zich niet zonder meer bij de tyrannie van Babel en haar afgoderij neer. We lezen in een der psalmen van David: „De goddeloze zal er niet zijn, en gij zult acht nemen op zijne plaats, maar hij zal er niet wezen. De *zachtmoedigen* daarentegen zullen de aarde erfelijk bezitten (zie ook Mt 5 : 5).

Wat zijn of wie zijn de zachtmoedigen? — Het zijn niet de mensen die zich uit het strijdperk van dit leven terugtrekken, die alles slikken zonder meer. Het zijn niet de defaitisten, de mensen die zich bij de nederlaag neerleggen. Een Christen is geroepen tot overwinning, ze leeft uit de Overwinning van Christus.

We haalden een woord van David aan, en wel uit de 37e psalm. Wanneer we die psalm lezen, blijkt het, dat deze „zachtmoedigen" een tegenstelling vormen met de „boosdoeners" (vs 1). De zachtmoedigen zijn degenen, die stand houden, het zijn de rechtvaardigen, de vromen.

Zij zijn niet zonder begeerten, maar zij weten dat de Heere machtig is, hun hunne begeerten te geven. „Verlustig u in de Heere, zo zal Hij u geven de begeerten uws harten" (Ps 37 : 4). Het zijn mensen, die sterk zijn in het geloof, die alles van de Heere verwachten, die weten dat ze van de Heere zullen ontvangen wat ze begeren, voorzover deze begeerten met Gods wil in overeenstemming zijn. Zij weten, dat ze alles zullen ontvangen. Sprak Ezau: „mijn broeder, ik heb *veel*", Jakob kon zeggen: „ik heb *alles*". — Paulus zeide: *alles* is uwe! De zachtmoedigen weten dat ze *„alles"* zullen ontvangen, en kunnen daarom *„het stukje"* rustig laten voorbijgaan. De mens, die niets verwacht, die geen toekomst heeft, zoekt hier een deel, een stukje te bemachtigen, zoals vele Joden in de ballingschap, een stukje uit de Babylonische overvloed zochten te verkrijgen. — Hoe anders een zachtmoedig man als Mozes, die de schatten van Egypte liet passeren, omdat hij een andere verwachting had. De zachtmoedigen verwachten van de Here, niet een tijdelijk een gedeeltelijk genieten, zij verwachten het koninkrijk! d.w.z. alles!

De zachtmoedige verwacht niet minder, maar juist meer, dan de mens die de Heere niet verwacht. De zachtmoedigen verwachten een glorierijk einde een koninklijk-slot. De zachtmoedigen zijn degenen, die aan Gods beloften niet twijfelen door ongeloof. Door het geloof konden zij zachtmoedig zijn.

De zachtmoedigen strekken zich niet uit naar het aardse en tijdelijke, zij zoeken wat blijft. Keren we tot psalm 37 terug, daar lezen we: „Zwijg de Heere en verbeid Hem" (: 7). De boosdoeners zullen uitgeroeid worden, maar die de Heere verwachten, zullen de aarde erfelijk bezitten.

De Heer Jezus nam in de Zaligsprekingen dit woord over: „Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven". (Matth. 5 : 5).

D. SLORT.

Wanneer komt het Wereldeinde?

Erwin Gross laat in één zijner romans enkele mensen een gesprek voeren over het eens komende wereldeinde. Een van hen zegt dan dat dat einde komt, als de wereldklok twaalf uur wijst. Die klok heeft twee wijzers: De grote wijzer van Jezus' wereldklok: oorlog, oproer, pestilentie, dure tijd en het de overhand nemen van de ongerechtigheid. Deze wijzer heeft al dikwijls op twaalf gestaan, maar dat betekent het einde niet, hoewel sommigen dat steeds weer dachten.

Want er is nog een kleine wijzer op die klok en die heet: „Het Evangelie moet verkondigd worden tot een getuigenis aan *alle* volken, en dàn komt het einde".

Als nu die beide wijzers samentreffen, als beide op twaalf staan, dan komt de tijd.

Inplaats van een te grote nieuwsgierigheid aan de dag te leggen werken wij liever, de tijd uitkopende, tot heil van zondaren.

Leestafel

OM HET VEN, door E. Karst Jr, Uitgeverij J. H. Kok N.V. Kampen.

Prijs geb. f 5.40. Voor V.C.L.-abonne's f 2.70.

Dit boek geeft het verhaal van Karel Beverink, die uit het mijngebied komt en jachtopziener wordt. Het beschrijft op boeiende wijze flora en fauna van een jachtrevier, terwijl het geheel spanning verkrijgt door een duistere aanslag op het leven van de vorige jachtopziener, waardoor ook het leven van Karel Beverink bedreigd wordt. Wie de natuur liefheeft en gaarne iets leest over hazen en herten, over de verrichtingen van een jachtopziener, e.d., kan hier terecht. Het boek is vlot geschreven.

Wf.

JAARGANG 69 - Nr. 3117
VRIJDAG 8 AUG. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Drie trappen opwaarts

Joh. 2 : 1.

„Op de derde dag", zegt Johannes, „zagen de discipelen de heerlijkheid van de Heere Jezus."

Het was de derde dag na hun eerste ontmoeting met de Heiland.

Het aanschouwen van 's Heeren heerlijkheid was dus niet verbonden aan het ogenblik van de bekering.

Neen! de *derde* dag was de grote, de heerlijke dag van hun leven.

Wat de eerste discipelen ervoeren, vinden we terug in het leven van de gelovigen van later eeuwen.

1 Wat is de ervaring van de eerste dag?

We lezen het antwoord op deze vraag in vers 38. Het is de persoonlijke aanraking met de Heere Jezus, die deze dag onvergetelijk maakt.

Heilzame en standhoudende verbinding met de Heere Jezus begint hiermede, dat we in Hem het Lam Gods zien, dat de zonde der wereld wegneemt; *onze* zonde. Wie Hem niet in dit licht ziet, zal Hem niet zien gelijk Hij is. Zijn eigen woorden zijn: „Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij". „Ik weet alles, maar ik bezit het niet", zei een jonge man, en toen boog hij zijn knieën, zag op de Gekruisigde, aanvaardde Hem en in Hem de vergeving van zijn zonden.

Dat is de *eerste* dag. Dan begint men als *christen* te leven, en zoekt Christus' bestendige tegenwoordigheid, vragende: Meester waar woont Gij? Want: „zij kwamen en zagen waar Hij woonde en bleven die dag bij Hem". Zij spraken hun harten voor Hem uit; zij spraken met Hem over datgene wat in hun leven niet in orde was, zij spraken over hun zonden en moeilijkheden en zo sprekende raakten zij zichzelf aan Christus kwijt.

Er leek de avond van die dag weinig te zijn veranderd; er was niets opvallends gebeurd, maar na vele jaren terugziende op zijn leven, zag Johannes dat die dag zijn leven een nieuwe richting en een andere inhoud gekregen had.

De dag, waarop ge u aan Christus geeft zal de beslissende dag van uw leven worden. De Hemel zal zeggen: *dat was de eerste dag.*

2 Wat is de ervaring van de tweede dag?

We lezen het antwoord op deze vraag in vers 44. Des anderen daags....zeide Jezus: Volg Mij!

Het *vinden* leidt tot *volgen.*

De eerste dag in het leven der wedergeboorte heet: *vinden;* de tweede dag: *volgen.*

„Jezus wilde heengaan naar Galilea" zegt Johannes.

Hij had nu Zijn eerste discipelen. Dat waren allen Galileërs, doch buiten Galilea, in Judea, hadden ze hun Verlosser gevonden.

En wat deed de Heere nu? Nu ging Hij met hen naar Galilea, naar de oude omgeving, dáárheen, waar hun ouders woonden, hun bloedverwanten en vrienden en geestverwanten. Hij bracht ze in die oude omgeving

RADIO-KERKDIENST

vanuit de Kerkzaal der Baptisten Gemeente te Harlingen op Zondag 10 Augustus des n.m. van 5—6.30 uur.

Voorganger: Ds G. Visser.
Organist: Sijbrand Spannenburg.

Orde van de dienst:

1 Votum.
2 Zingen Psalm 98 : 1, 2 en 4.
3 Begroetingswoord: 1 Tim. 1 : 15—17.
4 Antwoordzingen Gez. 93 : 1, 3 en 4.
5 Gebed.
6 Schriftlezing Mattheus 16 : 13—28.
7 Tekst Mattheus 16 : 15.
8 Inleiding tot de preek.
9 Zingen Psalm 118 : 1, 7, 11 en 14.
10 Prediking over: „Opinie of Openbaring".
11 Orgelspel: Melodie van Gezang 223.
12 Dankzegging.
13 Zingen Gezang 259 : 1, 3 en 4.
14 Zegenbede.
15 Slotzang Gezang 222 : 1.

De liederen zijn genomen uit de nieuwe bundel der N. H. kerk.

terug, opdat ze dáár allereerst getuigen zouden van hun geloof, van het nieuwe contact.

Bedenkt: wie gevonden heeft, moet volgen. Volgen, allereerst in de kring, waartoe hij behoort. Hij moet allereerst heen gaan naar zijn huis en de zijnen en zeggen hoe het tussen hem en Christus staat.

Laat u niet remmen! Blijft niet leven in de eerste dag! Wat ge bezit zoudt ge verliezen. Hebt ge gevonden, volgt dan!

Volgt zonder voorbehoud. Wie de eerste dag kent, wie kan jubelen:

Blijde dag, zaal'ge stond,
Toen 'k Jezus als mijn Heiland vond....
Die legge voor de andere dag de belofte af:
'k Wil U volgen, 'k wil U volgen,
Waar de weg ook henen gaat....

3 De ervaring van de derde dag

„Op de derde dag zagen zij Zijne heerlijkheid". Het bekeerde en overgegeven, de Heiland navolgende leven, wordt een leven in heerlijkheid.

De verandering van water in wijn had een verstrekkende betekenis. Johannes noemt het „het beginsel der tekenen". Het was het teken hiervan, dat met Christus' komst de grote dag der zaligheid, de heilstijd was aangebroken.

Toen de discipelen dat teken gezien hadden „geloofden zij in Hem", dat wil zeggen, dat ze hun vertrouwen in Hem bevestigd zagen en de voorsmaak ontvingen van het eeuwig heil, dat Hij zou schenken.

Deze verzekerdheid van verlossing en heil is het kenmerk van de derde dag. De ziel ziet steeds meer van Zijn heerlijkheid, ervaart steeds meer van Zijn liefde.

Vreugde deelt Christus mede aan de ziel die tot overgave kwam (eerste dag), Hem navolgt (tweede dag). „Gaat in", heet het op de derde dag, „in de vreugde uws Heeren".

Komt tot het Lam Gods, dat uw zonden droeg!
Volgt dat Lam, waar het ook heen gaat!
En op de „derde dag" zult ge aanzitten aan de Maaltijd van de Bruiloft des Lams.
Leide God u allen, die dit leest, tot de heerlijkheid van de levensgemeenschap met Christus, de zegen van de derde dag!

L.

Losse Schakels

„Zeer sterk" Kerkeraadsleden van Vrije Evangelische gemeenten, in vergadering bijeen te Amsterdam, hebben geluisterd naar een inleiding van Ds Lissenberg over: „De secten en hun aantrekkingskracht". Omtrent de Baptisten lezen we in het verslag in „Ons Orgaan":

> „.... terwijl hij de Baptisten noemt omdat ze ook een bepaald onderdeel van het christelijke geloof zeer sterk beklemtonen. Overigens staan zij — vooral in ons land — wel op Bijbels fundament".

Wanneer wij zeggen, wat anderen niet zeggen, dan zal dat in de oren dier anderen wel de indruk kunnen maken dat wij dat, wat zij alleen uit ónze mond horen „zeer sterk beklemtonen". Die indruk klopt echter niet met de werkelijkheid, want we beklemtonen de leer van de Doop niet meer dan welke heilswaarheid ook. Sterker klemtoon dan in de Heilige Schrift heeft in onze prediking, de Doop niet.

Vernieuwing of begrenzing? Over de moeilijkheden waarin de Protestanten in Spanje verkeren om hun geloofswille, is zo een en ander opgemerkt, dat ons doet vragen of volkseigenheden, volkskaraktertrekken door het Woord Gods vernieuwd en gezuiverd moeten worden tot gehoorzaamheid aan de Heer van alle volken of dat deze mogen worden gezien als aanvaardbare begrenzingen van het Woord Gods en de roeping tot gehoorzaamheid. In „Salvo", het Roomse weekblad voor de Nederlandse strijdkrachten wordt geschreven over „De Protestanten in Spanje" en het stuk, voorzien van citaten uit de rapporten van Dr H. v. d. Linde en Dr Thijssen is eigenlijk een doorlopende verontschuldiging van de vervolging der Protestanten in Spanje op grond van de eigenaardigheden en hebbelijkheden der Spanjaarden. Die Spanjaarden „zijn nu eenmaal zo", maar wij menen dat noch een volk noch een enkeling vrijuit gaat voor zijn houding, omdat zo'n houding als hij aanneemt, hem nu eenmaal ligt. De Roomse geestelijkheid moest dan de Spanjaarden hun foutieve instelling voorhouden — foutief, getoetst aan het Woord Gods — en die bestrijden. Wij menen dat niet de vraag wat een volk „ligt" maar wat God wil, gepredikt moet worden door hen die als Gods dienaren optreden.

Hereniging In zijn blaadje „Oorspronkelijk Christendom" Nr 37, geeft br A. Zijp een nadere uiteenzetting van zijn baptistisch streven om te komen tot het zichtbaar worden van de eenheid dergenen, die in Christus geloven. We noemen dit streven baptistisch; het is bijbels. We kunnen de Kerk niet aanvaarden — onverschillig of zij nu uitgaat van een (onbijbelse) Verbondsgedachte, of van de natuurlijke volkseenheid of als uitgangspunt de leer heeft van de wedergeboorte door de Doop. De bijbelse gemeente is niet anders dan een vergadering van gelovigen. Terecht stelt o.i. br Zijp dat in zijn artikel voorop. We geloven dat welhaast alle gelovigen, die buiten de Kerken staan, de opvatting a.g. het beslissende kenmerk van de oorspronkelijke gemeente met br Zijp zullen delen.

Maar hoe komen deze gelovigen nu bij elkaar? Hoe kunnen zij hun geestelijke eenheid zichtbaar maken? We staan voor het feit, dat ze van elkander vervreemd leven. Ze nemen weinig notitie van elkander; bekommeren zich weinig om elkaar. Het is in br Zijp te prijzen, dat hij deze toestand niet kan accepteren. Hij heeft er hinder van. Het mag zo niet voortduren, is zijn overtuiging — en wij delen deze. We zijn als kinderen van één huisgezin verantwoordelijk voor elkander; moeten naar elkander omzien; met elkander rekening houden. Hoe denkt br Zijp toenadering te bewerken? Hij denkt aan huissamenkomsten, waar vooral de vereniging der gelovigen, dus het herstel van het oorspronkelijk Christendom, onderwerp van gebed is. In kleine kringen kunnen gelovigen dan elkander ontmoeten, elkander leren kennen, en hun een-zijn in Christus ervaren naar zijn vertroostende en verantwoordelijke zijde.

Kennismaking Het gescheiden leven van de kinderen van het éne huisgezin heeft het nadeel, dat men elkander niet of slecht kent, met als gevolg dat men elkander veroordeelt zonder elkander te begrijpen. Men praat o v e r elkander en het is zoveel beter m e t elkander te praten. Slechts zouden we br Zijp willen raden — als dat ons geoorloofd is — zich te wachten voor

„verklaringen" en accoorden", waardoor vaak een scheiding om woorden ontstaat terwijl men in wezen het éêns is. Laat de Geest van God de eenheid, die er is, maar voel- en kenbaar maken, buiten onze formuleringen en accoorden en verklaringen om. De Geest voegt saâm in openbaring van het wezenlijke in de gemeenschap van Gods kinderen en wij komen zo licht aandragen met hetgeen ons belangrijk is. M.a.w.: wij willen het subjectieve hierbij geen beslissende rol toekennen. De Persoon van onze Levende Zaligmaker moet domineren, maar niet de exegese. In het middelpunt willen we vastgelegd worden, maar niet aan de periferie.

Een fout We achten het een fout, dat br Zijp dit werk op „eigen houtje" onderneemt. Waarom doet deze broeder dit werk alsof hij de eerste in Nederland is, die de gelovigen als zodanig verenigd wenst te zien? Waarom geen gehoor gevraagd bij gelijk gerichten en gelijk gezinden? Het negeren en ondermijnen van de bestaande gemeenten en gemeenschappen zal zeker niet tot het beoogde doel leiden, maar slechts nieuwe vervreemding en verwijdering veroorzaken. We stemmen in met zijn doelstelling maar kunnen zijn methode niet aanvaarden.

Het moet alle „dienende" broeders enz., duidelijk zijn dat we geen aanval op hun werk doen noch hen wensen uit te schakelen. We willen erkennen hetgeen zij deden en beoogden, ons naast hen scharen en aan hun personen niét voorbij gaan. Het enige wat br Zijp zo bereikt, zal — naar wij vrezen — zijn, dat men voor zijn „eenheidsstreven" gaat waarschuwen en hij dus het tegenovergestelde bereikt van hetgeen hij beoogt. Zij die in ons vaderland leven en werken van uit het beginsel van de saâmvergadering der gelovigen in plaatselijke gemeenten (kringen) moesten elkander zoeken en de handen inéén kunnen slaan. De basis is breed genoeg om plaats te bieden aan hetgeen historisch misschien wat uit elkander gegroeid is.

Wereldraad van Kerken Onze bedoeling: het herstel van de oorspronkelijke gemeente naar haar wezen, is voor sommigen slecht te rijmen met ons lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken. Dat komt o.i. omdat we die Wereldraad verschillend zien, en niet alleen wij zien hem verschillend maar ook zij, die in de wereldraad plaats genomen hebben, doen dat. Deze Raad verkeerd nog in embryoale toestand. Het is nog heel moeilijk te zeggen wat er uit groeien zal. Hij kan bij verdere groei nog allerlei vormen aannemen — ook vormen, waarin we ons niet zullen kunnen vinden. De bezwaren der bezwaarden onder ons delen wij niet, maar verstaan wij wel. We willen daarom met die bezwaren rekenen, want ze raken een beginsel.

Wat ziet ge er in? Men ziet er in wat men hoopt dat er uit groeien zal en die hoop is in de harten van hen, die in de Raad zitting hebben en er in vertegenwoordigd zijn, niet hetzelfde. Persoonlijk hebben we geen bezwaren tegen het zitting nemen in deze Raad, omdat we hem zien als een plaats van ontmoeting; een gesprekcentrum. O neen, zegt een vooraanstaande bestuurder van deze Raad; hij is veel meer; het ideaal is een Wereldkerk. Wij vermoeden dat er weinig baptisten zullen zijn, die dat ideaal ook koesteren en zij zullen dus hun invloed aanwenden om dat te keren. Wij willen de eenheid der gelovigen, maar geen ineensmelting van Kerken. Omdat wij de Raad zo zien (en we hebben het recht hem zo te zien, menen wij), deert het ons niet dat er vrijzinnigen in de Raad zitten, want ook met hen moet men praten en naar hen luisteren, teneinde precies te weten waar ze staan en wat ze beogen. Daar hebben ze recht op. Op de vraag van een vrijzinnig predikant, of de vrijzinnigen in de Wereldraad g e d u l d worden, óf e r k e n d worden als gelijk rechthebbenden op een plaats, werd het eerste ontkend en het laatste bevestigd. Daarom deerde ons de klacht aangaande die Chinese theoloog, die zo „puur" vrijzinnig was (doch later heeft ingebonden) en tevens lid was van het Uitvoerend Comité van de Wereldraad, heel weinig. Elke vrijzinnige theoloog, die meent de basis-formule van de Wereldraad te kunnen aanvaarden, kan lid zijn van het Uitvoerend Comite. Het zou, gezien de opzet van de Wereldraad, helemaal niet eerlijk zijn om hem te weren. — Waar echter nog geenszins vaststaat in welke richting de Wereldraad zich zal ontwikkelen, blijft een voorzichtige houding geboden. Men tone begrip voor de bezwaren tegen deze Raad gelijk ze in onze gelederen en in brede kringen van gelovigen bestaan. Ons lidmaatschap binde ons niet vast aan deze Raad, zodat we onwillekeurig een ontwikkeling zouden meemaken, die ons baptistisch en, naar we menen, bijbels ideaal weerspreekt. Niet de eenheid der Kerken is ons beginsel of ons ideaal, maar de eenheid der gelovigen in gemeenten, vergaderd over de gehele aarde.

„Onderlinge samenkomst" Vroeger werden bepaalde samenkomsten in onze gemeenten aangeduid als „onderlinge samenkomsten". Dit geschiedde wel op grond van Hebr. 10 : 25 waar staat: laat ons onze onderlinge bijeenkomsten niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben. De Nieuwe Vertaling zegt: Wij moeten onze eigene bijeenkomsten niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn. — Onder „onderlinge" bijeenkomst verstond men de samenkomst waarin enkele boeders de gemeente toespraken en door andere gemeenteleden de liederen konden worden opgegeven. Dat wil niet zeggen, dat de broeders, die er als regel spraken zich niet voorbereiden, maar dat ook anderen dan ouderlingen de gelegenheid kregen een woord van vermaning of vertroosting te spreken. — Zou het niet mogelijk zijn, om nu op verschilllende plaatsen geen namiddagdiensten gehouden worden, de namiddag te gebruiken voor zulk een samenkomst, maar dan rondom de Tafel des Heren? Zeker: het is geen voorschrift het Avondmaal wekelijks te vieren, maar geoorloofd is het wel. Het is slechts een vraag, die wij U voorleggen.

Tweeërlei gemeente In zijn vacanties komt men zo hier en daar en heeft gelegenheid de mensen wat te observeren. Ze praten tegen de minder bekende of onbekende wat openhartiger en laten zo bij zich naar binnen kijken. Luisterende opmerkende krijgt men de indruk, dat er hier op aarde twee gemeenten door elkander lopen: de nemende en de gevende gemeente. Er zijn deuren, die gaan alleen naar binnen open en er zijn deuren, die alleen naar buiten open gedraaid kunnen worden. Van zulk soort deuren schijnen ook de harten voorzien te zijn: naar binnen draaiende: op ontvangen berekende, vragende deuren, en naar buiten draaiende: op uitgaan, naar buiten treden, afgestelde, gevende deuren.

Het merkwaardige is echter, dat de nemende gemeente armer is dan de gevende. De leden der eerste gemeente ontvangen altijd te weinig. Zijn ze maatschappelijk behoeftig, dan gedenken de diakenen hen niet voldoende; voorts ontvangen ze (zeggen ze) te weinig liefde; krijgen te weinig huisbezoek en worden onvoldoende gevoed. De leden der gevende gemeente hebben echter altijd nog wat over. Zij schijnen onder open hemel te leven; bij de bronnen te zitten. Ze kunnen geven en houden nog genoeg over voor zichzelf. Ja, hoe meer ze geven, hoe meer schijnen ze te ontvangen. Heeft de Heere Jezus

ook niet gezegd: geef en u zal gegeven worden? En: in de maat waarin ge geeft, zal u weder gegeven worden?

Als de nemende gemeente de deuren eens liet veranderen, zodat ze naar buiten gaan draaien inplaats van naar binnen, wanneer ze eens begon te geven (te geven van haar armoede!) zou ze dan de weg tot rijkdom niet vinden? Zo zij, die over te weinig huisbezoek klagen, eens huisbezoek gingen doen? Wanneer zij, die niet genoeg liefde opmerken, eens begonnen met liefde uit te dragen? Misschien zou er een omwenteling plaats hebben en zouden er verborgen bronnen openspringen. — In ieder geval raden wij u, die lid zijt van de nemende gemeente aan, over te stappen in de gevende gemeente. De verandering zult ge niet betreuren!

L.

ZAND en ZAAD

Enschede, 25-7-'52.

Waarom die datum er opeens bij staat? Waarom zou die er niet bij staan. Niemand kan er wat op tegen hebben en voor mij is 't gemakkelijker. Natuurlijk, dat kan samenhangen met dd inhoud. U leest dit vandaag over veertien dagen bij leven en welzijn en ieder van ons kent nu al dat gevleugelde woord, dat men zich moet haasten als men tijd heeft, opdat men tijd heeft wanneer er haast bij is. De administrateur heeft, wel gezegd, dat ik met vacantie ging maar dat is een halve waarheid. Het is het plan om in Renderloo een week met jongelui samen te zijn en voorts met de helft van diezelfde groep, dan alleen uit buitenlanders bestaande, een weekje door Nederland te reizen om ze de Afsluitdijk, wijd en machtig, Volendam, lelijk als een oude dame die erg opzichtig geverfd en gekleed is, en Amsterdam, welvarende koopmansstad, te laten zien. Om nu toch wat vollediger te zijn. Van Epe naar Hengelo, waar we een Zondag zijn, vandaar naar Sneek voor een avond en nacht. Over naar Noord Holland, zuidwaarts via reeds genoemde plaatsen naar Den Haag en Rotterdam om Zaterdags in Utrecht weer te scheiden. We zouden graag in meerdere gemeenten avond en nacht hebben doorgebracht, maar vacanties en ruimtegebrek drijven ons in jeugdherbergen.

Groot is de groep niet en zo bont als de volkeren, die in Helsinki zijn samengekomen. Tot dusver is het maar slecht met de nederlandse sportlieden gegaan. Och, we doen er zelf misschien niet aan, maar we vinden het toch maar vervelend dat al dat goud en zilver naar Amerika en Rusland gaat. Ongeveer tenminste alles. Geen wonder overigens. Uit honderd of twee honderd millioen mensen krijg je tien tot twintig maal zoveel van die supermensen als uit 10 millioen Nederlanders. Die dan natuurlijk ook weer tegenelkaar uitgespeeld worden. Of het nut heeft vraagt u me? Ik zou niet weten welke. Niet dat ik afkerig ben van sport. Het lijkt me zelfs aantrekkelijk en voor de velen, die de hele dag achter de machine zitten of staan, is het een zegen, dat ze daarna een paar uren hebben, dat hoeft niet elke dag, dat ze zich eens kunnen uitspringen. Nee vroeger was dat niet zo. Maar vroeger zaten ze ook, althans een heel groot deel, meer in de buitenlucht. Toen waren ze, mee door de lange arbeidstijden, blij, dat ze thuis zaten en alleen de jongelui hadden misschien nog ambitie om een uurtje bij de straat te slijten. En wat daaruit kwam was ook niet altijd van het beste. Ik zie ze liever op een sportveld dan in stoffige stad of rokerige herbergzaal. Maar dat is wat anders dan een dolle fietstocht door Frankrijk of adembenemende prestaties in de olympische spelen. Wanneer sport ontaardt in iets wat men bedrijft tot meerdere glorie van eigen naam en 's lands vlag, dan heeft het dunkt me niet veel meer te maken met een gezonde zorg voor het wonder van het lichaam, het lichaam dat God ons gaf en dat te goed is om te bederven door een overbelasting van deze fijnste aller constructies, ongeacht of dat in de productie-of prijzenjacht geschiedt. De arbeid moest een vreugde kunnen blijven en de sport een spel. Jammer dat het element van spel in de sport steeds meer verslonden wordt door het verterende vuur van de ook nog door duizenden aangewakkerde eerzucht en dat de arbeid veelal zelfs de herinnering aan het scheppen verloren heeft.

Het is ons overigens allen bekend, dat Paulus zeer veel beelden gebruikt, die uit de sportwereld genomen zijn. In „De antieke wereld en het Nieuwe Testament" van Prof. Dr A. Sizoo is daaraan ook aandacht geschonken.

„Het woord stadion, dat in de Statenvertaling weergegeven wordt door loopbaan, in de nieuwe vertaling door renbaan, betekent eigenlijk een lengtemaat van ongeveer 185 meter. „Van Emmaus naar Jeruzalem is 60 stadiën, dat is ruim 11 K.M., twee uur lopen dus. Een stadion was een rechte baan, het liefst tussen twee heuvels om toeschouwers een goed zicht mogelijk te maken". In zulk een stadion nu werden wedlopen gehouden over verschillende afstanden. De gewone loop was die, waarbij men van de beginstreep af tot het einddoel eenmaal de afstand aflegde. Zwaarder was de dubbelloop, dus heen en terug, nog zwaarder de duurloop, waarbij men verscheidene malen het stadion afliep. De deelnemers liepen meestal met twee of vier tegelijk. De overwinnaars der verschillende ploegen streden daarna weer met elkaar, want er was slechts een prijs. „Weet gij niet dat wie de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat een de prijs ontvangt"?

Bij de aanvang werd aan ieder van de deelnemers een plaats op de beginstreep aangewezen, die aangebracht was op een stenen drempel. Zij zetten zich dan in een houding, die hen in staat stelde, zo vlug mogelijk voorwaarts te schieten. Voorovergebogen, soms op één knie rustend, wachtten zij het sein af. Dit bestond hierin dat een touw, dat vóór de deelnemers gespannen was, neergelaten werd. Geschiedde dit, dan stormden zij, zich met één voet tegen de drempel afzettend, voorwaarts. Om in de termen van Paulus te spreken: vergetend hetgeen achter was en strekkende zich tot hetgeen voor was, joegen zij naar het einddoel tot de prijs. Wanneer ze dan de goede wedstrijd gestreden hadden en de loop geeindigd, dan werd aan de overwinnaar door de kamprechter de prijs uitgereikt".

De prijs was een krans. Van bladeren van de olijfboom, de myrten, pijn-of laurierboom. Deze bleven wat langer groen, maar toch, ze waren verderfelijk, verwelkelijk.

„Natuurlijk hadden er in het stadion ook wedstrijden plaats in andere vaardigheden dan snellopen. Zo kende men de zogenaamde vijfkamp, een combinatie van wedstrijden in het verspringen, de wedloop, het speerwerpen, het discuswerpen en het worstelen. Dit laatste combineerde men ook wel met het boksen. In zulk een worstelbokswedstrijd moest men trachten de tegenstander eerst worstelend op de grond te werpen en hem dan met vuistslagen buiten gevecht te stellen, „knock out" te slaan. Ook op dit boksen zinspeelt Paulus, wanneer hij zegt: „Ik kamp alzo niet als de lucht slaande". „Eigelijk staat hier: „Ik boks alzo niet".

Paulus zal zeker niet de christenen geanimeerd hebben

deel te nemen aan de spelen. Tenslotte: de zaak des Konings heeft haast. Hij zelf had het ook te druk voor zulke dingen. Bovendien waren daaraan soms ook nog godsdienstige (afgodische) plechtigheden verbonden. Wel kan ieder, die moet spreken, daaruit leren, dat het goed is beelden te kunnen gebruiken, die den volke bekend zijn. Het is heel goed, wanneer een dienaar des Woords weet wat een strafschop is en wat de uitdrukking buitenspel betekent. Want honderdduizenden in Nederland weten beter de weg op het sportveld dan in de bijbel. Het lijkt mij niet slecht op beide de weg te weten. Doch wee hem, die er kwaad van denkt.

HUIZINGA.

We hebben aan de opmerkingen van sommige brievenschrijvers grote aandacht geschonken en hopen ze te verwerken in de nieuwe editie van het groeiend Kerstnummer. Mevr. Jongejan—de Groot, bekend door vele boeken, vertelde mij van het verhaal, dat zij voor ons gaat schrijven en ik verlang ernaar de kopy in handen te krijgen. Trouwens, een legertje van medewerkers hebben we deze keer. Voorgangers, natuurlijk, maar ook de gewone man die aardappels rooit, de steenkool houwt, boeken bijhoudt, textiel verkoopt. Het wordt een nummer van ieder voor ieder. Velen van onze broeders hebben medewerking toegezegd. En voor wat wij er doen kunnen zal het kloppen als een bus. Maar dit is een zaak van ons allemaal. Dat is juist zo fijn. Alle man (en vrouw) van deze stam....

Daar stuurt me onze administrateur juist een prachtig berichtje: „Hierbij kan ik je tot mijn genoegen meedelen, dat de drukker voor een iets steviger omslag-papier zal zorgen. Ook krijgen we een iets lichtere tint van de binnenpagina's. Het vorige was wat te grauw."

U merkt vrienden, we hebben uw opmerkingen niet alleen maar aandacht geschonken, maar er ook naar gehandeld. Ja, dit wordt een goed Kerstnummer. Maar nu ook tien procent meer. Tien? Dat is op duizend nog maar honderd. Waarom geen twintig procent? Heft de slappe handen op en strekt de knikkende knieën. Staat er in Leeuwarden niet op een school: Die slagen wil — die slagen kan!?

'Nummer.

Gemeenteberichten

PARAMARIBO

Ware feestdagen

Het heeft wel een poosje geduurd, aleer we iets laten merken van de grote vreugde die de komst van br Kool voor onze Gemeente bracht. Al jaren werd gebeden om aanvulling der gelederen en om blijvend contact met een groter Baptistenlichaam. Telkens verlevendigde de hoop, als de U.Z.C. of U.C. over eventuele overkomst van een broeder schreef, de gebeden vermenigvuldigden zich, ondanks de vele teleurstellingen en....op 5 Juni d.j. omstreeks 8 uur in de morgen stapte br Johannes Kool aan wal, verwelkomt door de wd. voorganger en enkele zusters van de Gemeente van Gedoopte Christenen te Paramaribo. De bestelde wagen reed onmiddellijk naar Prinsessestraat 3 (Huis Heilbron) waar al enkele zusters en een broeder wachtten.

Daar werd een korte, maar vurige bidstond gehouden. Toen ging het naar de Weidestraat 30, waar onze broeder voorlopig gehuisvest werd. Diezelfde avond (Donderdag) trok hij met de kleine troep getrouwen naar de openluchtsamenkomst en mocht hij voor het eerst op Surinaamse bodem zijn getuigenis doen horen en de boodschap der verlossing in warme bewoordingen doorgeven. Een klein maar aandachtig gehoor volgde deze „nieuwe stem" en mocht „papieren boodschappen" meenemen, die in de huizen zouden spreken. De volgende dag werden onze drie scholen bezocht en met de kinderen en personeel kennis gemaakt. Deze drie scholen tellen met de Fröbelklassen er bij 1250 kinderen, onder een totaal personeel van 36 leerkrachten. 's Avonds 7 uur vond de officiele begroeting plaats in ons Kerkgebouw (Vrije Evangelisatie) aan de Wagenwegstraat 20. Verschillende voorgangers van andere Gemeenten en kringen hadden aan onze uitnodiging tot bijwoning van dit welkomsfeest gevolg gegeven, terwijl de zaal vrijgoed bezet was. Er is die avond flink gezongen, vurig gedankt en gebeden. Nog klinkt in hart en hoofd het welkomslied na: „Straks begint de arbeid, Zie Gods Heilbanier, Christus geev' de zege, Strijd flink en fier. Welkom, welkom, welkom, in des Heren kracht. Hij werke door u en ons met grote macht." Br Heilbron heette br Kool welkom en prees met de Gemeente de Verhoorder der gebeden naar aanleiding van Psalm 118 : 24—27a.

Br Kool beantwoordde opgewekt de begroetingstoespraken en sprak naar aanleiding van Hand. 1 : 8 „Gij zult Mijne getuigen zijn.... tot aan het uiterste der aarde." Hij voelde reeds jaren de roeping, maar de Here hield nog de deuren gesloten. Hier bad een Gemeente om een broeder uit te zenden, daar bad een broeder om een open deur. Toen het 's Heren tijd was, smolten alle moeilijkheden als sneeuw voor de zon. En nu leidde de Here hem tot ons. Het was een heerlijke zegenrijke avond. Twee mooie bloemstukken verhoogden de vreugdestemming. Ook de andere diensten hadden een vlot en zegenrijk verloop. De nieuwe stem werd op de hoeken der straten, in de nabijgelegen districten, in zalen en op de erven vernomen, de „Aloude tijding" werd door onze jonge broeder op eenvoudige en pakkende wijze doorgegeven, de Gemeente ondersteunde met gebed, getuigenis en lofgezang. Van 6—21 Juni maakten we ware feestdagen mee.

Op 6 Juli, net een maand na zijn komst, mocht br Kool zijn eerste doopcandidaat in de doopvont leiden. Dit doopfeest, voorafgegaan door Evangelieverkondiging en besloten met het Avondmaal des Heren, werd door vele belangstellenden en haast de hele Gemeente bijgewoond. Br Kool sprak naar aanleiding van Matth. 28 : 19. Hij had goed contact met de aandachtige hoorders.

In het vertrouwen dat de Here mede door onze jonge broeder Zijn Gemeente naar binnen en naar buiten zal opbouwen en versterken, gaan we blijmoedig voorwaarts. Broeders en zusters, blijft ons in de gebeden gedenken!

De Here bevolen,
Uw br in Christus,
H. J. HEILBRON.

Zending

Een Japanse dokter vertelt

Zendelinge G. was naar de stad K. (in Japan) gezonden om daar te werken. Tot haar grote verwondering merkte zij dat haar volle vrijheid gegeven werd om te werken in het marinehospitaal. Een zekere keer was zij in de gelegenheid de geneesheer-directeur te vragen, hoe het kwam dat zij in het hospitaal haar boodschap mocht brengen. Toen zij hem vroeg of hij wellicht een christen was, antwoordde de geneesheer ongeveer:

„Ik ben geen christen, maar mijn vrouw wel en mijn kinderen worden in dat geloof opgevoed. Toen ik een jonge man was zond de Admiraliteit mij naar Londen, om daar aan bizondere cursus voor artsen deel te nemen. Voor mijn afreis bestormden mijn verwanten en vrienden mij met het dringende verzoek toch in geen geval een christen te worden, onverschillig wat ik daar verder zou doen of laten. Ik ging echter naar Engeland met een open oog, vast besloten er achter te komen welke invloed het Christendom op de jeugd uitoefende en welke plaats het in haar leven innam.

Toen ik op zekere dag in een zijstraat van de grote wereldstad wandelde, zag ik een loopjongen, die een mand op zijn schouder droeg, terwijl hij een bekend volksdeuntje floot en een stok lustig heen en weer zwaaide. Hij liep op het trottoir een eindje voor mij uit. Plotseling gleed de stok hem uit de hand en vloog door de ruit van een woning, waar hij juist voorbij ging.

Nu, dacht ik, nu zal ik eens kunnen zien hoe goed een Engelse loopjongen zijn benen gebruiken kan.

Tot mijn verbazing bleef hij echter staan, zette zijn mand op de straat neer en schelde aan. Op dat ogenblik was ik juist aan hem toegekomen en hoorde, terwijl ik mijn schreden wat inhield hoe hij zich tegenover de bewoner van het huis verontschuldigde en zeide, dat hij op 't moment wel is waar geen geld bij zich had, maar dat hij direct als hij zijn weekloon had ontvangen terug zou komen en de gebroken ruit betalen. Toen hij van het stoepje afkwam en verder ging, vroeg ik hem waarom hij niet gauw was weggelopen daar hem toch niemand gezien had dan ik, een buitenlander.

Hij antwoordde: U vergist zich mijnheer: Er is nog iemand, die mij gezien heeft! Mijn Vader in de hemel heeft mij gezien en die verheugt er zich niet over als Zijn kinderen ruiten ingooien en dan weglopen zonder ze te betalen.

Dat maakte een diepe indruk op mij.

Een paar weken later, toen ik op weg was naar het Victoriastation, zag ik twee of drie in een rood jasje gestoken kleine schoenpoetsers en, denkende aan hetgeen ik van het werk van Lord Shaftesbury en zijn schoenpoetsersbrigade had gelezen, dacht ik, ik wil mij toch eens door een van deze jongens de schoenen laten poetsen.

De knaap werkte met ijver en poetste de schoenen totdat men er zich bijna in kon spiegelen. Ik gaf hem het dubbele bedrag voor zijn werk en zei hem, dat hij zijn werk uitstekend gedaan had. Lachend keek hij tot mij op en zeide: Mijnheer ik poets de schoenen om Jezus wil.

Deze beide eenvoudige gebeurtenissen oefenden een grote invloed op mij uit, en ik vatte het vaste voornemen op om als ik na mijn terugkeer in Japan zou trouwen, het met een christin zou zijn, en ik mijn kinderen in het christelijk geloof zou laten opvoeden. Verder besloot ik alles te doen wat in mijn macht zou staan om het christendom uit te breiden en dat bij elke gelegenheid. Dat is de reden, waarom ik christelijke zendelingen de gelegenheid geef het hospitaal te bezoeken en christelijke lectuur te verspreiden. Neen, ik zelf ben geen christen. Ik heb een zeer werkzaam leven; maar wanneer ik volgend jaar mijn betrekking bij de marine neerleg, zal ik er de tijd voor nemen de Bijbel te lezen teneinde de christelijke waarheid nader te leren kennen.

Niemand onderschatte zijn leven. God kan het eenvoudigste gebruiken om Zijn Koninkrijk uit te breiden. Door hun eerlijk christendom dienden de jongens (onbewust, en zullen ze het hier op aarde wel ooit gehoord hebben?) de zending in Japan. Niets zij ons te gering om het doen „om Jezus wil".

Aantekeningen

bij het Evangelie van Johannes

Hoofdst. 1 : 14 De slotwoorden van dit vers: vol van genade en waarheid, schijnen op Christus betrekking te hebben. Het gehele vers luidt: En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eengeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid.

De Joden gebruikten vele omschrijvingen van de Naam Gods. Eén daarvan was: Die vol is van genade en waarheid. Het gaat Johannes dáár om te zeggen, dat Jezus de Zoon van Israels God was, de Zoon van die God, die zich aan Israel en in Israels geschiedenis geopenbaard heeft. Daarom sluit hij zijn eerste brief ook met de verklaring 1 Joh. 5 : 20, dat wij door Christus het verstand hebben ontvangen om de Waarachtige te kennen en dat wij, zijnde in Christus, in de Waarachtige zijn. Die God, zegt Johannes, tot welke Jezus Christus ons toegang geeft, is de waarachtige God en het eeuwige Leven. M.a.w.: die God, die Israel meent te vereren buiten Jezus Christus om, ja met verwerping van Hem, is niet de God der Vaderen, de God der heilsopenbaring, is *niet* de waarachtige God. Hier aan het begin van zijn Evangelie zegt hij, dat het vlees geworden Woord de eengeborene is van de waarachtige God en hij zegt dat doordat hij deze God aanduidt als „vol van genade en waarheid".

De God, door Israel onder die naamsomschrijving vereerd, is de Vader van Jezus Christus.

Hoofdst. 1 : 18 De eengeboren Zoon is in de schoot des Vaders en heeft ons God verklaard. Eigenlijk: die zich gezet heeft en nu zit in de schoot des Vaders. Zinspeling op de plechtigheid der schootzetting in Israel, op welke we gewezen hebben in een aantekening bij de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus. Jezus, door de Joden op grond van Zijn aanspraak de Zoon van de Levende God te zijn, ter dood veroordeeld en gekruizigd, heeft zich bij Zijn hemelvaart gezet en zit nu in de schoot des Vaders. De Levende God heeft daarmede Jezus als Zijn Zoon erkend en Israel in het ongelijk gesteld en schuldig verklaard. — Deze Jezus nu — staande in de zoonsbetrekking tot de Levende God, die niemand ooit gezien heeft, „verklaard", dat is vertolkt. In het leven van een mens heeft Hij deze God „uitgedrukt", zichtbaar gemaakt; geopenbaard.

Hoofdst. 1 : 44 Men lette op het verschil tussen de Statenvertaling en de Nieuwe Vertaling. De N. Vert. heeft:

de volgende dag wilde Hij naar Galilea gaan en Hij vond Filippus. En Jezus zeide tot hem: Volg mij.

De vraag is: wie was die „hij" die Filippus vond? Door dat woordje met een hoofdletter te plaatsen, geeft de N. Vert. uiting aan de opvatting, onder deze „hij" Jezus te verstaan. Is het niet waarschijnlijker dat Andreas er mede bedoeld wordt? Het gaat in de verzen 41—43 toch over de activiteit van Andreas. En letten we er ook op, dat vers 42 zegt dat Andreas „eerst" zijn broeder Simon vond. Wie daarna? vragen we onwillekeurig. Geeft vers 44 niet het antwoord? De tweede was Filippus. „Hij" wilde naar Galilea vertrekken, zegt Johannes. Het schijnt er dus niet van gekomen te zijn. Andreas' voornemen om terug te keren naar zijn vaderstad kwam niet tot uitvoering. Waarom wou hij terug? Kende hij in zijn woonplaats nog andere heilshongerige zielen? O.a. Filippus? Wilde hij snel naar huis gaan om deze te vertellen, wat hij zijn broer Simon zo gelukkig had toegeroepen: wij hebben gevonden de Messias?

Andreas „vond" of ontmoette, toen hij zich op weg naar huis wou begeven Filippus, die hij natuurlijk goed kende, want Bethsaida was maar een klein vissersdorpje. Deze ontmoeting zal tevens een vasthouden geweest zijn, en Jezus zeide tot Filippus: Volg Mij.

Hoofdst. 5 : 16—47 Dit is een belangrijk Schriftgedeelte. Er blijkt uit dat de Heer tenminste tweemaal terecht gestaan heeft. De laatste rechtszitttng, waarop Hij zich moest verantwoorden, eindigde met Zijn veroordeling tot de dood. Déze is geëindigd met Zijn loslating.

Vers 16 gewaagt van Zijn gevangenneming:

> Daarom vervolgden de Joden Jezus.

Dat „vervolgen" is: „ijverig opzoeken, met de bedoeling hem in hun macht te krijgen". Reden daartoe was Jezus verhouding tot de Sabbat. Voor de overtreding, die men daarin zag, werd Hij gevangen genomen en voor de Rechtbank getrokken. Ze wensten iets te horen, wat hun reden kon geven om Hem te doden. Dat laatste was hun oogmerk, maar dat konden ze niet doen op grond van zijn aanspraak Gods Zoon te zijn. Zij hoopten nu tijdens het verhoor een andere grond te vinden om dit verborgen oogmerk te bereiken.

We hebben nu in de verzen 19—30 Jezus verdedigingsrede voor de Joodse Raad.

In de verzen 31—44: Jezus' getuigen.

In de verzen 44—47: het slot: de rechters zullen eenmaal aangeklaagden zijn.

Daarna wordt Jezus vrijgelaten en verlaat hij Jeruzalem en Judea en vertrekt naar een grensgebied van Palestina.

Hoofdst. 6 : 32 In dit vers is sprake van „brood uit de Hemel".

> Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, Mozes heeft u niet gegeven het brood uit de hemel, maar mijn Vader geeft u het ware brood uit de hemel.

Men is licht geneigd onder dit „brood uit de hemel" het manna te verstaan dat Israel in de woestijn vond. Zou Israel echter gemeend hebben, dat dat het „ware brood uit de hemel" was? Moeten we niet eerder denken aan de Wet, die Israel in de woestijn ontving? Zeide God niet: doet dat en gij zult leven? Zou wetsvervulling niet leiden tot het verwerven van het eeuwige leven? Daarom konden de Joden wél menen dat de Wet het „ware brood uit de hemel" was. — Dit is het nu wat de Heer beslist ontkent en wat in Zijn voetspoor Zijn Apostelen zo overtuigd bestreden hebben: niet door wetsvervulling verwerft men het ware Leven, maar door te geloven in Christus. De wet — hoe goed ook — is geen voedsel voor zondaren; deze kunnen door middel van wetsvervulling niet het leven vinden. Integendeel: ze raken er welbewust steeds verder van af en we horen een hunner in het Evangelie vragen: al deze dingen (die de wet voorschrijft) heb ik onderhouden en nog heb ik honger! Wat doende zal ik nu toch het eeuwige Leven verwerven? Wetsvervulling verzadigt niet; het is voor mij niet het ware brood.

Hoofdst. 7 : 10 Niet openlijk, maar als in 't verborgene. Wat wil dat zeggen? Dat Jezus langs sluipwegen naar Jeruzalem trok? Waarom zou Hij dat gedaan hebben, waar Hij in Jeruzalem, de stad met haar duizend gevaren, toch onmiddellijk herkend zou worden? — Het wil, dunkt ons, zeggen:

> niet zich proklamerende als de Messias; niet aanspraak makende op de erkenning de Messias te zijn, maar incognito, d.w.z. als een gewone pelgrim.

Hoofdst. 7 : 12 Sommigen uit de schare zeiden van Jezus: Hij is goed. Wat was daarmede bedoeld? Dat Hij een goed mens was en geen boosdoener? Dat laatste zullen wel weinigen in Hem gezien hebben. Het heeft bepaalt diepere zin: Hij is de Messias. Dat was de strijdvraag onder de Joden. Men mompelde over Hem; wisselde van gedachten over Zijn Persoon. Nu waren er die in Hem iemand zagen, die de scharen (b.v. door zijn houding ten opzichte van de Wet) misleidde. Sommigen echter geloofden in Zijn Messianiteit: Hij is goed.

Hoofdst. 7 : 37—39 Het verband tussen deze verzen is wat moeilijk te vinden. In vers 17 nodigt Jezus degene, die dorst heeft uit tot Hem te komen en te drinken. Nu is drinken *ontvangen*, maar direct daarop krijgt de gelovige de toezegging, zowel volgens de Nieuwe als volgens de Oude Vert., dat (overeenkomstig de Schrift) uit hem stromen des levenden waters zullen vloeien. Dan gaat het in vers 39 echter weer over dat de gelovigen ontvangen. Die in Christus geloofden, zouden de Geest ontvangen zodra de Heer verheerlijkt was.

Vers 38, waarin sprake is van het, uit het binnenste uitstromende water, kan dus moeilijk slaan op de dorstenden van vers 37 en evenmin op de gelovenden van vers 39.

In de verzen 37 en 39 gaat het over dorstende en over gelaafde zondaren en in vers 38 over de Gever van dat Levende water. Wanneer die Gever verheerlijkt zou zijn zou uit Zijn Lichaam (aan het Kruis verbroken) de Geest als Levend Water vloeien.

De eerste woorden van vers 38: die in Mij gelooft moeten dus bij vers 37 getrokken worden en bevatten een nadere toelichting op het „drinken" van dat vers. Drinken is geloven, zegt de Heiland. En wanneer nu de dorstige drinkt, d.w.z. gelooft, dan ontvangt hij van de verhoogde Heer de Geest. De verzen 37 en 39 gaan over de zondaren en vers 38 over Christus.

L.

Leestafel

Wel ieder kent de plaat, waarop wij Jezus ergens buiten zien zitten met vijf kinderen om Zich heen. Klederdracht en huidskleur tonen aan dat de delen der aarde vertegenwoordigd zijn. Een mooie plaat, die bij J. N. Voorhoeve, Den Haag verkrijgbaar is. Als briefkaart voor 10 ct, als wandplaat (18 x 24 cm.) voor 35 ct. Deze plaat wordt „De Hoop der wereld" genoemd.

Een herinnering aan de bovengenoemde voorstelling wordt gewekt door een nieuwe plaat, waarop de Heer staande gezien wordt, met een meisje op de arm, terwijl een ander meisje, dat juist boodschappen deed, luistert naar Jezus, Die een krantenjongen aanziet, terwijl Zijn vrije arm rust op de schouders van nog een jongen. Een moderne versie dus van de eerdergenoemde plaat. Deze heet: Krantenjongen, die evenals De Hoop der wereld in kleuren is gedrukt. Prijs 35 ct. Afm. 16 x 22 cm.

Ik vind beide platen prachtig en vrij wat zinrijker dan de onmogelijke heide-, water-, sneeuw- of molentaferelen, die nu soms aan de wand hangen. Koopt u dit. Duur is het niet en het zegt u en anderen wat. Men moest het in alle jeugdzalen vinden.

HUIZINGA.

OUD TESTAMENTISCHE KANONIEK, door Prof. Dr G. Ch. Aalders. Uitgeefster J. H. Kok N.V., Kampen. Bladz. 415. Geb. f 18.50.

Na een inleiding waarin de vragen, die ons tot het onderwerp brengen en er verband mee houden, worden besproken, volgt een „Algemene Kanoniek" waarin over het Oude Testament, zijn ontstaan en de volgorde der bijbelboeken gehandeld wordt. Daarna volgt een „Bizondere Kanoniek" een bespreking van de tijd en van de wijze van ontstaan, zomede van de Schrijvers der verschillende boeken. — De uiteenzettingen zijn helder en getuigen van grote en o.i. gepaste voorzichtigheid ten opzichte van de opvattingen, die ons zijn overgeleverd. Bezwaren daartegen worden gewogen en hun óf niet steekhoudende, óf niet overtuigende karakter aangetoond. Op dit terrein is al zoveel beweerd en dat met een nadruk, alsof falen was buitengesloten, dat een gereserveerde houding tegenover nieuwe hypothesen gerechtvaardigd is. — Wat Bornhäuser ergens van het N. Testament opmerkt, geldt ook van het Oude: „het vertrouwen in de bronnen brengt ons verder dan het wantrouwen". — We bevelen dit standaardwerk allen die in deze vragen belang stellen of het behoorden te doen, heel hartelijk aan.

L.

Mededelingen

Wie naar Nieuw Zeeland voornemens is te emigreren, kan ook inlichtingen inwinnen bij

J. R. Fijn, 26 Aurora Terrace, C I,
Wellington, Nieuw Zeeland.

Ingezonden

Een pionier wordt 80 jaar

8 Aug. a.s. hoopt broeder J. Maarssen, Surinamestr. 38bis te Utrecht zijn 80e verjaardag te vieren.

Velen zullen die dag met hem God danken voor de zegeningen onze broeder geschonken.

In 1920 mocht ondergetekende br M. en gezin leren kennen en gedurende 5 jaar gastvrijheid genieten en ....hij leidde mij tot Jezus. De Gemeente te Utrecht is met 3 leden begonnen aan huis bij onze broeder en zie na 25 jaar de zegeningen des Heeren eens. Broeder Maarssen had steeds een goed woord, een blij lied en een gulle lach. In grote dankbaarheid denk ik terug aan de mooie tijd te Utrecht.

Dat de Heer onze broeder straks een heerlijke Thuiskomst in de Hemelse Gewesten geve is de wens van

P. NOORDIJK en Fam.
te Hoogkerk.

Deze en vorige weken werden door de Bijbel-Kiosk Vereniging te Amsterdam ten behoeve van het Lectuurfonds der Indonesische Kerken (Dr J. Verkuyl) verzonden:

50.000 Bijbelse kinder leesboekjes, elk 92 pagina's. Voor deze boekjes werden 550.000 driekleurendruk plaatjes gebruikt, die alle met de hand werden ingeplakt.

5.000 liederboeken, in blauwlinnen stempelband gebonden.

50.000 grote kalender-wandplaten.

Al deze uitgaven zijn gedrukt in de Indonesische taal.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3118
VRIJDAG 15 AUG. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Christus alles

Opdat Hij in allen de eerste zou zijn.
Col. 1 : 18.

Christus is alles en in allen.
Col. 3 : 11.

In de Nieuwe Vertaling luidt 1 : 18: „Zodat Hij onder alles de eerste geworden is". Christus in alles de eerste! Dat is de standaard, die Paulus voor de Gemeente omhoog heft. Hoort het Christenen: Christus in alles de eerste! Alle lof komt Hem toe. Om Hem moet het gaan, telkens weer en alleen!

Christus de eerste, om Hem gaat het *in de ganse schepping*. Wetenschappelijke verhandelingen, boeken vol zijn geschreven over het heelal, de schepping. Doch de Bijbel geeft het enige antwoord, waarom de schepping er is, waardoor ze is en door Wie ze haar bestand heeft. Die ganse schepping is er om Christus! „Alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En alle dingen bestaan tezamen door Hem." Christus alles ook in de schepping. Het was Gods bedoeling, toen Hij in de beginne de hemel en de aarde schiep, dat deze ganse schepping Christus zou verheerlijken! En eens zal iedere atoom in de schepping de heerlijkheid van Christus ten toon spreiden.

Wij lezen in Rom. 8 : 20: „Want het schepsel is der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar op hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods". — De schepping is niet zonder hoop, ze zal eens worden vrijgemaakt. En in die schepping zal zich dóórzetten, dat Christus alles in alles is.

In die schepping staat ook de mens. Ook *onder de mensen* zal Christus alles in allen zijn! De mens is het object van studie. Ik bedoel niet de medische studie, die zich alleen met het lichaam bezighoudt, maar de mens als totale mens is voorwerp van overdenking. De moderne filosofie houdt zich met de mens bezig. En nu zegt de Schrift, dat de mens er is, opdat Christus in alles de eerste zou zijn. De mens is er om Christus. We zien niet altijd Christus in de mens. Ook in de Christen is er veel, dat niet-Christus is. Soms zien we in de Christenen iets van Christus, maar eens zal Christus in allen gezien worden. En niets en niemand anders dan Christus.

Daartoe zijn we door God uitverkoren. We lezen in Efeze 1 : 4: „Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem", en „die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd *de beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden*". Daartoe heeft God ons geschapen en herschapen. De mens is er, opdat Christus alles in allen zou zijn.

Ook in de Verlossing is Christus alles.

Toen na de schepping de val volgde, werd verlossing noodzakelijk. De Satan, de oorzaak van de val, wenste alles in alles te zijn. Hij zocht, als bij de verzoeking in de woestijn, aangebeden te worden. Hij vernietigde het beeld Gods in de mens. Maar er kwam verlossing door het kruis! Het kruis rekende af met onze zonde en schuld. Het Lam Gods droeg onze zonden in Zijn lichaam op het kruis. — Toch is er nog een andere zijde aan het kruis van Golgotha. De in Christus gelovige wordt volgens de leer van Paulus met Christus verenigd „in de gelijkmaking Zijns doods". Hij wordt met Christus gekruisigd. — Het kruis in ons leven is niet aangenaam. Het duidt aan, dat onze oude mens er aan moet, dat ons vlees de dood in moet. „Die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd". — Waarom dat alles? Wat is er de betekenis van? Er is slechts één antwoord: „opdat Christus alles in allen zou zijn". Daarom moet de oude mens worden afgelegd om plaats te maken voor Christus!

Daarom was er het kruis! Als de Heilige Geest ons tot schulderkentenis brengt, ons op de knieën brengt, ons bedroefd doet zijn om onze zonden, dan is het om Christus voor ons te maken tot ons alles! Dat is de betekenis van het kruis, van het gehele werk der verzoening.

Christus alles in alles moet het centrum zijn *van al ons werken in het Koninkrijk Gods.* Dan gaat het niet om een mooie statistiek, ook niet om veel doopcandidaten, dan gaat het er niet om, dat een hele lijst van hetgeen gedaan is zal prijken in een jaarverslag. Dan gaat het er niet om dat de mensen ons prijzen om onze arbeid in de verenigingen of om het getuigenis dat we gaven enz. enz., maar dan gaat het alleen om dit ene: Christus alles in alles.

Is dat zo in de gemeente?

Is dat zo in ons leven? Is Christus u alles? Is Hij u volkomen genoeg? Kunt u het van harte meezingen:

Mijn Jezus is genoeg voor mij?

D. SLORT.

Losse Schakels

De Voorzitter In de nieuwe organisatie van de Unie neemt de Unie-Commissie een andere plaats in dan onder de oude bedeling. Ze draagt meer het karakter — lazen we in een gemeentebode — van een werkerscomité. Daarmede is het karakter van deze Com. niet onaardig getypeerd. Ze staat niet boven de gemeenten, maar is de plaats van ontmoeting voor hen, die het werk doen en dus de ingewijden zijn in de verschillende Unie-taken. — We zitten echter nog wat met de Voorz. Als uiting van de plaats gehad hebbende centralisatie zou het misschien aanbeveling verdienen daarin het voorbeeld te volgen van de Conventie der Noordelijke gemeenten in de Ver. Staten. Daar heerst deze regel, dat, wanneer arbeid plus begroting van een „permanente Commissie" aan de orde is, de Voorz. van deze Commissie op de voorzittersstoel plaats neemt en de vergadering de inlichtingen verschaft en toelichtingen geeft, die zij begeert en nodig heeft. Zulk een man, vertrouwd als geen ander met de materie die aan de orde is, kan de vergadering het beste leiden. — Kunnen we deze bepaling niet nog een plaats geven in ons — voorlopig aanvaard reglement?

Geen hierarchie Het karakter onzer gemeenten als zelfstandige lichamen verdraagt geen gezag boven dat der plaatselijke gemeenten. Wanneer de gemeenten samen zijn is er geen nieuwe instantie, die boven de afzonderlijke gemeenten zou staan. Er is geen „Top". Er zijn dan zoveel toppen als er gemeenten zijn. Er ontstaat geen nieuw gezaghebbend lichaam: de Algemene Vergadering in de plaats van de verschillende gemeente-vergaderingen. Er ontstaat een nieuw gezagsorgaan: de Commissie. De Unie-Commissie is de band, die gelegd is tussen de verschillende werkcommissies: de plaats waar deze Commissies in hun vertegenwoordigers, elkander ontmoeten en overleggen al eer hun zaken in de Algem. Verg. komen. Ze vergadert om zo mogelijk de werkzaamheden der verschillende Commissies te coördineren. — Geen gemeente kan in een andere gemeente doorvoeren, wat deze zelf niet wil; ook een meerderheid van gemeenten kan dat niet. Geen dwang bindt ons samen maar het vrijwillig aanvaarden van geboden mogelijkheden — met het recht dus deze mogelijkheden niet te aanvaarden. Zo kan de Unie de plaats worden, waar we als baptistisch geörienteerde gelovigen elkander ontmoeten, erkennen, samen overleggen en overwegen hoe we de eenheid van Gods kinderen tot openbaring kunnen brengen,

Reisgeld omgeslagen Er is voor enkele jaren besloten de reiskosten naar de Algem. Verg. om te slaan over alle afgevaardigden. Zou dat in de toekomst niet wat secuurder kunnen gebeuren dan in Groningen geschiedde? Wanneer elke afgevaardigde bij het tekenen van de presentielijst opgeeft hoe hoog zijn reiskosten zijn, kan de volgende morgen zijn vastgesteld, hoe hoog het gemiddelde bedrag is en ieder gegeven worden, waarop hij recht heeft. Men vergete niet dat dat geld particulier bezit is, waaraan slechts iedere afgevaardigde of diens gemeente individueel een bestemming kan geven. Het ging nu zo'n beetje holderdebolder. Een meerderheidsbesluit betreffende de bestemming van dat geld was buiten de orde.

Beduusd We willen wel weten, dat we persoonlijk wat beduusd geweest zijn door datgene wat aan het einde van de laatst gehouden Algem. Verg. gebeurde: een tekort van zesduizend gulden en op het nippertje nog tot uitgaven besloten, zonder welke het Unie-werk toch wel kon draaien. Nu: het is geschied. Maar er was eens een koning in Israel die maar één gebrek had, maar het is hem duur te staan gekomen: hij kon niet: neen! zeggen. Als we in een geest van welwillendheid samen zijn, wil niemand die graag verstoren, maar dat legt ons de plicht op, voorzichtig te zijn met onze voorstellen. Een Vergadering kan men gemakkelijk uitgaven laten voteren, want slechts weinigen realiseren zich, dat zij het tenslotte zijn, die het moeten betalen; zij óók.

We zullen zo langzamerhand echter wel in het nieuwe klimaat terecht komen. Dat acclimatiseren zal niet zonder rillingen, misschien niet zonder schokken gaan. Zoeken we echter als gelovigen te leven op de bodem onzer geestelijke en aardse werkelijkheid.

Wreken Moet hetgeen voorspeld wordt in Openbaring 6 vallen buiten onze bedeling, de bedeling der genade, omdat de martelaren daar roepen:

> Hoe lang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen. die op de aarde wonen.

Waarom zouden degenen die hier om wraak vragen, tot een andere bedeling moeten horen? Zijn er dan bedelingen, waarin de wraakgevoelens geoorloofd zijn en zulke, waarin ze zondig zijn? Zou God in de ene bedeling goedkeuren, wat Hij in een andere afkeurt?

Paulus zegt wel tot de gelovigen in Rom. 12 : 19:

> Wreekt uzelve niet beminden, maar geeft de toorn plaats; want daar is geschreven: Mij komt de wraak toe. Ik zal het vergelden, zegt de Heere.

De martelaren in Openb. 6 wensen ook niet zichzelven te wreken. Afgezien daarvan dat ze dat niet konden, was dat hun wens ook niet. Ze wilden hun zaken niet in eigen hand nemen. Dat wil een christen immers niet meer. Hij is slaaf, eigendom van een Ander. Die Ander moet voor hem zorgen, en die Ander is aangetast als hij mishandeld is. Wat de martelaren is aangedaan aan lijden en smaad, dat is Christus zelf aangedaan. Vraagt Hij niet aan Saulus van Tarsen, als hij hem staande houdt en ter aarde doet vallen voor de poorten van Damascus: Saul, Saul, wat vervolgt ge MIJ?

De martelaren onder het altaar willen bevestigd zien dat zij Christus' eigendom waren; dat zij stierven om het Woord Gods en de getuigenis, die zij hadden. Dat, zo wensen zij, zal openbaar worden. Daarom roepen zij om gewroken te worden. Hun moet worden recht gedaan; wat de wereld onderst boven zette, moet weer overeind gebracht worden. Het moet alom blijken, dat recht en gerechtigheid de vastheid, de fundamenten van Gods Troon zijn. — Dat te begeren is toch zeker niet iets zondigs? Mogen we er niet naar hunkeren, dat God blijke GOD te zijn? Is het niet recht bij God om verdrukking te vergelden dengenen die verdrukken? om met vlammend vuur wraak te doen over degenen die God

niet kennen en over degenen, die het Evangelie onzes Heeren Jezus Christus ongehoorzaam zijn? 2 Thess. 1 : 7, 8.

Nog doet God ons niet en doet Hij niemand naar verdienste. Nog zit Hij op de gouden Troon: de Troon van genade. Maar eens heeft er een troonverwisseling plaats. Johannes zag een grote witte Troon. Christus is de aangewezen Verlosser vanwege Zijn offerdood, maar tevens de verordineerde Rechter van levenden en doden.

Neen, wij moeten niet onszelf wreken. Wij kennen de juiste strafmaat niet. Licht speelden onzuiver menselijke gevoelens mede wanneer wij het ons aangedane onrecht gingen wreken. Maar het ons geschonken leven is Gods bezit en die het de mens ontneemt zal daarvan rekenschap moeten afleggen, en die het een mens ontnam, om het Woord Gods en de getuigenis, die die mens had van Gods welgevallen, zal ervaren, dat God het Zijne niet laat aantasten doch vergelding zal doen.

Vreselijk is het te vallen in de handen van de Levende God. Dat blijft staan. Het leven heeft ook deze dimensie. Het is de mens gezet eenmaal te sterven (dat is zijn adel) en daarna het oordeel (dat is zijns levens ernst).

L.

ZAND en ZAAD

Wat is waarheid?

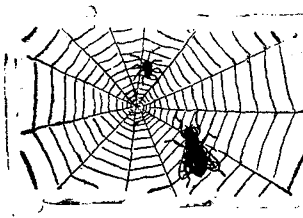
In de verkiezingsdagen ben ik nu en dan blijven stilstaan om naar mensen te luisteren, die het gehoor opwekten op die en die lijst te stemmen. In een van onze arbeidersbuurten stond een auto, waarin een luidsprekerinstallatie en naast die auto stond een man met de microfoon in de hand een rede af te steken tot de kameraden. Ieder van de ministers kreeg een veeg uit de pan. Och ja, het kan altijd beter, om het even wie aan 't roer zit. Terwijl ik luisterde naderde een man, die brochures verkocht. Hij bleef ook bij mij staan en bood zijn waren aan. Op een der boekjes was een rode vlag met in de hoek een hamer en sikkel. Ik vind dat sympathieke emblemen. Beiden doen aan de arbeid denken en daar moet het toch maar van komen. Met de netgeklede arbeider begon ik een gesprekje. Ik zei: „Waarom mag ik nou niet naar Rusland. Als ik naar België of Zwitserland of Zweden wil, dan tracht ik aan geld te komen. Ik schaf me een pas aan en een spoorkaartje en ik reis over bergen en door dalen tot ik ergens in Stockholm, Bern of Brussel beland en daar dwaal ik dan maar rond naar hartelust en geniet de bekoring van een vreemdeling te zijn te midden van vreemden. Ik kijk in de winkels en eet in een of andere lunchroom en voel me als wandelend op de wolken. Ik zou nu zo graag eens naar Rusland willen". „O", zegt mijn vriend, „maar dat kan toch! Als u dat wilt kunt u daar wel heen. Er gaan nu en dan delegaties en als u dat zou willen, dan zou er zeker een mogelijkheid zijn". „Ja vriend", zeg ik „maar dat bedoel ik niet. Ik wil niet in een delegatie. Niet officieel. Niet: o, daar komen ze aan, dat groepje buitenlanders. Laadt ze maar in en rijdt ze langs die en die route. Nee, ik wil daar helemaal op eigen houtje heen. Zo maar eens met een trein de grens passeren en dan hier uitstappen, daar instappen, en overal rondstappen". Mijn vriend de verkoper kon mij niet inlichten. Hij wist niet van zulke mogelijkheden. „Nee, maar vind je dat nu niet vervelend? Jullie zeggen dat het goed is in Rusland. Ik kan dat niet zo maar bestrijden, maar evenmin onderschrijven. Vele kranten weten nooit wat goeds van dat millioenenrijk te zeggen en daarom geloof ik die kranten niet. En een enkele krant weet nooit wat slechts van Rusland te zeggen en daarom geloof ik die ook niet. Voor de een is alles heilig wat uit Rusland komt en voor de andere ruikt alles naar de hel. Wat is waarheid? Waarom de grenzen niet open en zeggen: Komt er in en beziet onze samenleving." „Maar", ging de verkoper voort, „Dan zouden de spionnen bij grote getallen binnenstromen." „Ja, dat is waar. Dat kunnen ze in Nederland, Belgie en de rest van deze kant ook,"zei ik en verder: „en dacht je nu dat er nu geen spion het grote russische rijk binnen kan komen? En geloof je niet dat er ook wel Russen zijn, die voor vuil werk te vinden zijn net zo goed als Nederlanders en andere stervelingen?" Hij adviseerde mij tenslotte mijn vraag aan De Waarheid voor te leggen. Dat heb ik tot dusver niet gedaan. Ik weet ook niet of ik zo maar op reis zou gaan naar Rusland. Dan zou ik toch wel eerst russisch moeten leren. Maar dat was niet onoverkomelijk. Ik had het er zelfs voor over. Er wonen namelijk honderdduizenden Baptisten in dat gesloten land en nu en dan is er wel eens een officieel briefje, bijvoorbeeld tussen de engelse en russische unie gewisseld, maar dat kan men toch niet het contact noemen dat we zouden willen hebben. En trouwens, niet alleen om onze broeders en zusters daar, ook om het russische volk zelf zouden we nader kennis willen nemen van de stand van zaken. Want wat weten wij er van? Onze kranten worden allemaal gevoed uit westerse persbureaux of het vaticaan en niemand van ons is overtuigd van een zo veelzijdige inlichting als mogelijk en in elk geval als nodig om tot een zuiver beeld en voorstelling van de zaken te komen. Dat kunnen we slechts betreuren. Wat is de wereld scherp in twee delen gesneden. En wonen niet aan weerszijden van dat fatale gordijn mensen, die arbeiden op de akker, in de fabriek, achter tekentafels en hebben deze mensen waarlijk verlangen naar deze verdeeldheid? Waarom die lange strook van onbewoond gebied tussen Oost en West? O, wij zijn natuurlijk te simpel om de achtergronden der handelingen te beseffen, maar het moet de mens, die geen haat in het hart draagt, leed doen dat prikkeldraad niet alleen om een veld vol dieren maar ook om ganse werelddelen gespannen is. En nu en dan dringt de vraag zich op of er geen werktuig is in de handen der gelovigen in West en Oost om de draad door te knippen. Eer de draden ons allen verwarren en verwonden en Oost en West sterven op de vergiftigde en verbrande velden der blanken.

28-7-'52 HUIZINGA.

Correspondentie

A. K. te St. Heb Uw uitvoerige brief gelezen. Moge Uw begeerte, dat zieken regelmatig bezocht zullen worden, maar begrepen en vervuld worden! Pleit er maar voor en bid er maar om. Gelovigen moeten de Heiland bij elkander vertegenwoordigen.

E.R.

In het Web van de Spin

Het enige, wat tot me doordringt . . .

Enige tijd geleden las ik een interessant artikel over de gramofoonplaten-industrie. Deze platen groeien, zoals de lezer weet, niet aan de bomen, maar hebben al een hele serie behandelingen achter de rug, voor ze hun liedjes aan de luisteraars prijs kunnen geven.

De Decca-fabrieken te Doetinchem hebben een jongeman in dienst die de dag doorbrengt met het controleren van gramofoonplaten op hun muzikale kwaliteiten. De hele dag door draait hij plaat na plaat en zwemt hij in de klanken der muziek.

„Maar ik hoor het niet meer", verklaarde hij, toen iemand hem er naar vroeg. „Het enige, wat tot me doordringt, zijn de ongerechtigheden".

Deze jongeman verricht belangrijk werk. Hij zorgt er voor, dat alleen goede platen in de handel gebracht worden, en dat het minderwaardige verdwijnt.

Er zijn echter mensen, die, wat deze jongeman in zijn beroep noodgedwongen wel moet doen, tot levensprincipe verheven hebben.

Terwijl ze midden in het leven staan, en er naast het minder mooie ook veel schoons om hen heen te vinden is, horen ze alleen maar de ongerechtigheden. De goede wil van hun buurman, de stille toewijding van hun vrouw, de vrolijkheid van hun kroost, de warmte van de Gemeente, de ijver van hun dominé, etc. ect. valt hun niet op. Het enige wat nog tot hen doordringt zijn, om maar eens wat te noemen, een boze bui van de buurman, een gebroken schoteltje in de huishouding, een ruw woord van de oudste, een collecte teveel in de Gemeente, en een huisbezoek te weinig (of was het teveel? maar dat kan bijna niet!) van de predikant.

Wat erg is dat. Terwijl de hele wereld, en ook onze omgeving, zo vol is van duizend heerlijkheden, als we het maar willen zien en er maar open voor staan, lijkt hun ziel wel een vergaarbak van ongerechtigheden, hun geheugen een boekhouding van boosheden en hun tong een grove teerkwast die alles en iedereen zwartverft.

Zulke mensen heb je soms ook in de kerk zitten. Luisteren? Nou en of! Zie ze daar eens zitten. Vol gespannen aandacht soms. Alles horen ze, maar het enige wat tot hen doordringt, zijn de ongerechtigheden.

En als dan later eens een keer deze of gene broeder ouderling met hem komt praten over de grote dingen van het Koninkrijk der Hemelen, weten ze niets anders te doen dan deze broeder hun kostbare verzameling van ongerechtigheden voor te leggen.

Geef mij dan maar een verzamelaar van sigarebandjes, of desnoods van luciferdoosjes! Die zijn minder gevaarlijk dan dezen.

Misschien is het ergste nog wel, dat op deze wijze zij alle vreugden uitroeien in hun eigen leven. Wie kan vrolijk zijn, die alleen maar onkruid ziet in een tuin vol rozen. Wie kan echt genieten, die alleen maar aldoor bezig is de onaangename geurtjes van de vuile was van zijn medemensen in te snuiven?

Het is zo belangrijk, juist op het tegenovergestelde te gaan letten. Onze buurman heeft wel eens een boze bui, maar misschien nog veel vaker een prettige! Onze wederhelft breekt wel eens een oor van een kopje, maar tegenover dat ene oortje staan duizend andere, fijne, zegenrijke daden. En verder, in de Gemeente? Och, ik geloof, dat het niet nodig is, nog meer woorden en schrijfmachine-inkt te verspillen. We hebben elkaar al begrepen.

Laten we geloven, en er mee rekenen, dat God geen teerkwasten, geen zwartkijkers, geen galbrakers, nodig heeft, maar mensen, in wie de grote mildheid van de liefde gevonden wordt. Apostelen der Liefde, die zichzelf voldoende kennen om niet meer te oordelen en te veroordelen de zwakheden en fouten van een ander. Realisten, die weet hebben van de balk in hun eigen oog, en daarom niet meer roodaan lopen bij het zien van de splinter in het oog van de broeder.

„Het enige wat tot me doordringt .... zijn de ongerechtigheden".

Dat mag, voor een controleur van gramofoonplaten!

Maar dat mag zeker niet bij U!

Wf.

Over de Kanon
van het N. Testament

Nog zeer goed kan ik mij herinneren, dat op een gewone jeugdsamenkomst op Zondagavond, één der N.B. J.B.ers vroeg: hoe is de bijbel eigenlijk tot stand gekomen? Het wil mij voorkomen, dat een serieus bijbellezer, wanneer hij de Schrift in handen houdt, diezelfde vraag zal gesteld hebben.

„Waar komt die Bijbel vandaan? — Zulk een vraag is niet zo maar eventjes te beantwoorden. We willen ons beperken tot het nieuwe testament. Hoe hebben we ons de gang van zaken voor te stellen?

Herinneren wij ons dat de Gemeente des Heren niet zonder de heilige Schriften is geweest. Het oude testament werd van de Joden overgenomen in de gemeente van Christus. — En verder? Hoe is de verzameling van de boeken van het nieuwe testament tot stand gekomen? Naast de genoemde O.T. schriften is een andere autotiteit gekomen. Het ging om hetgeen de Heer zelf gesproken had. De woorden van de Heer, die mondeling overgeleverd waren, werden vastgelegd. — Hetgeen Jezus gesproken had en de werken die Hij gedaan had, werden in de Evangeliën vastgelegd en door de Gemeente, als gezaghebbend erkend.

De verzameling van Evangeliën had allereerst ten doel, de godsdienstoefeningen te dienen. Ze werden in de Gemeente voorgelezen. —

De apostelen, die nà het heengaan van onze Heer hebben gepredikt, die met Jezus „gegeten en gedronken hadden" en met Hem in- en uitgegaan waren, werden als autoriteiten beschouwd. Wat zij leerden was gezaghebbend, en al spoedig werd de behoefte gevoeld, schriftelijk vast te leggen, wat zij gepredikt hadden. Moeilijker werd het toen er verschillende geschriften in omloop kwamen, die soms op naam van de apostelen gesteld werden. Zelfs ten tijde van Paulus, waren er valse geschriften. Paulus heeft het in de Thessalonicenzenbrief, over ondergeschoven brieven, („zendbrief als van ons geschreven" 2 Th. 2 : 2) het was alleerst de taak van de theologen uit te maken welke geschriften naar hun inhoud „apostolisch" waren, d.w.z. of de inhoud met de leer der apostelen in overeenstemming was. Ook werden de

(O.T.) Schriften als proefsteen gebruikt. Daarnaast werden al spoedig *de brieven van Paulus* verzameld en in de gemeenten gelezen.

Dat zulk een verzameling van Paulinische brieven bestond, blijkt uit een woord van de Petrus-brief (2 Petr. 3 : 15) dat aldus luidt: „gelijk ook onze geliefde broeder Paulus ulieden geschreven heeft in alle zendbrieven". Waar deze verzameling plaats gevonden heeft is niet te zeggen, maar het is niet onwaarschijnlijk, dat dit te Rome geweest is.

Het verzamelen — en ook het afwijzen — van geschriften was begonnen nog voordat er één centrale kerkelijke autoriteit was, maar omstreeks de 2de eeuw stond de kanon wat de voornaamste boeken betrof wel vast. Niet alle boeken werden toen als gezaghebbend aanvaard, niet eenparig was het oordeel over de opname van de boeken: Hebreën, 2 Petrus, de 2e en 3e Johannesbrief, Jacobus en Judas. Ook heeft het nog wel even geduurd, eer de Openbaring van Johannes algemeen werd aanvaard. In de kerken van het Oosten stond men afwijzend tegenover het laatste bijbelboek.

De Syrische bijbel (de zgn. Peschitto) heeft de Openbaring buitengesloten. In de 4e eeuw was de kanon eindelijk afgesloten. *Athanasius* is de eerste geweest, die in 367, in zijn Paasbrief, de 27 boeken van ons huidig Nieuw Testament als alleen kanoniek erkend heeft.

In de verschillende gemeenten en op meerdere synoden werden deze boeken aanvaard en tenslotte algemeen erkend. Het is een daad van de kerk geweest, deze verzameling van 27 boeken kanoniek te verklaren. We merkten reeds op, dat de apostolische afkomst een der maatstaven is geweest, doch er is nog een andere reden. Deze schriften bewezen zichzelf kanoniek te zijn door het feit dat door de prediking dier schriften het geloof in de harten der hoorders werd geboren; deze schriften werden daarom als kanoniek aangemerkt. Dat was dus een dogmatische uitspraak, een geloofsuitspraak, zoals later „*de leer* der Schrift" als „algenoegzaam" en „duidelijk" werd aangemerkt.

Dit is dan in enkele grove trekken de gang van zaken geweest, betreffende de tot stand koming van de kanon van het Nieuwe Testament. Wij doen goed ons aan deze kanon te houden.

D. SLORT.

Uit ons Unie-bureau

Op a.s. Maandag keert uw secretaris uit de vacantie weer in 't Unie-Bureau terug. Alle stukken voor de Unie-Commissie kunnen dus nu weer aan haar vast adres, de Unie-secretaris, Tetterodestraat 47, Haarlem, geadresseerd worden. Administratieve aangelegenheden hebben door de vacantie geen adresverandering ondergaan; deze blijven even als altijd aan 't Unie-bureau gericht. 't Lijkt mij goed u nu reeds mee te delen, dat de eerstkomende vergadering van de Unie-Commissie is vastgesteld op 16 en 17 September, en wel te houden in Groningen. Wie een zaak aan de Unie-Commissie wenst voor te leggen, zende tijdig een en ander aan de Unie-secretaris, opdat 't betreffende stuk ordelijk op de agenda kan geplaatst worden.

Gaarne wekken wij u op om de komende Unie-Commissie-vergadering mee voor te bereiden door uw voorbede!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Meer dan honderdduizend Nederlanders zullen de boodschap via het Kerstnummer lezen. Dat is een inspirerende gedachte. Dat moesten twee honderdduizend kunnen zijn. Dat kan ook wel. Het ligt er maar aan hoeveel exemplaren u aan de man wilt brengen. Kom, overdenkt u eens wat u gedaan heeft voor de Heer en de mensheid om u. Misschien niet zo bar veel. We gaan natuurlijk trouw naar de kerk, bezoeken de vereniging en zeggen niet nee als er eens een extra collecte wordt gehouden voor het tekort in ons Uniewerk. Zullen we van het nieuwe Kerstnummer nu eens een flinke oplaag laten verschijnen? Natuurlijk kan het. Als u klaar zou zijn in uw straat, liggen er nog tientallen straten om u. Wonen er niet op elke vierkante kilometer driehonderd Nederlanders? Het wemelt van Nederlanders. Aan die meer dan tien millioen Nederlanders zouden wij niet een dertig, veertig, vijftig duizend Kerstnummers kwijt kunnen? Kom, minstens tien procent meer bestellen. En dan allemaal aan de slag.

't Nummer.

Kopenhagen 1952

In de mooie Deense hoofdstad, die een bevolking heeft van bijna 1.200.000 zielen, werd van 29 Juli t/m 3 Aug. het eerste Congres van de *Europese Baptisten Federatie* gehouden.

Honderden Baptisten uit vele landen van Europa (behalve van achter het ijzeren gordijn), en zelfs daarbuiten, ontmoetten hier elkander en hebben op velerlei wijze elkaar hun ervaringen in de arbeid voor de Meester verteld.

Als U zelf wel eens een dergelijk Internationaal Congres meemaakte, kent U wel die wonderlijke belevenis van onmiddellijk contact met broeders en zusters uit andere landen en continenten, die men nooit eerder ontmoette, maar met wie men gemeen heeft, dezelfde Heer te dienen en in dezelfde wereldwijde arbeid te staan.

Persoonlijk vind ik dat contact altijd weer het allermooiste van deze Congressen. Er is inderdaad een *Macht*, die het bestaat mensen van zeer uiteenlopende Volksaard en nationaliteit, die verschillende talen spreken en onderscheidene culturen hebben, samen te binden tot één geheel. En juist deze samenbinding van Europese Baptisten uit vele landen was de bedoeling van dit Congres.

Opening

Vooral *Dr Lewis*, één van de oude bekende figuren uit het werk van de Baptisten Wereld-Alliantie, legde hierop de nadruk bij de opening van het Congres. Het kan niet goed zijn dat Baptisten die op één en hetzelfde Continent wonen, zo weinig samen leven en samen werken. De Wereldsituatie is in een dergelijk critiek stadium gekomen, dat de volkeren van Europa in navolging van de Verenigde Staten, zich ernstig hebben te bezinnen op de vorming van een verenigd Europa. En nog meer geldt dit voor de Christenen, ook: Baptisten, van Europa. Zullen we niet veel meer kunnen doen en een veel grotere mate

van kracht kunnen ontplooien, als we co-opereren in de arbeid van relief, evangelisatie en zending?

En is de grote opdracht tot Wereld-Evangeliesatie in de huidige situatie niet te zwaar voor ieder afzonderlijk?

Het Thema

Het thema voor dit Congres luidde: „De Baptisten en de Evangelisatie van Europa".

Op dit thema werd voortgespeeld in alle mogelijke toonaarden. Hier en daar maakte het de indruk dat men Evangelisatie nog teveel ziet als een bij uitstek technisch probleem, dat opgelost kan worden als men de juiste man, de juiste organisatie, de meest efficiënte methode, en voldoende financiën, gevonden heeft.

Er klonken echter ook andere geluiden.

Georg Würfel

Levendig herinner ik mij de toespraak van Georg Würfel, Evangelist in Berlijn, die vertelde over het Evangelisatiewerk in het Duitsland (speciaal Berlijn) van na de oorlog.

Hoe groot was de verbittering, armoe, wanhoop, na 1945. Maar hoe groot ook de interesse voor het Evangelie. Men schafte zich tenten aan, kleine maar ook zeer grote en begon een machtige Evangelisatie-campagne, waarin men enkele millioenen met de Blijde Boodschap bereikte, meer dan 10.000 mensen in na-samenkomsten achterbleven, en vele honderden tot bekering kwamen.

Deze Würfel legde er de nadruk op dat Evangelisatie *Gemeente-werk* is, geen zaak van enkelingen, en zeker niet alleen een technische kwestie. Het is het werk van de *Heilige Geest*, en zonder die is het onmogelijk, ook maar iets tot stand te brengen.

Hij constateerde dat al dit werk (in Berlijn alleen heeft men momenteel 30 tenten!) bevruchtend werkt op de Gemeenten, die steeds meer mission-minded worden.

Naar zijn overtuiging hebben de Europese Baptisten van vandaag zeer dringend behoefte aan een *door de Heilige Geest gewerkte vernieuwing*. En die vernieuwing begint bij de *enkeling*. Zij kan dus beginnen bij *U* en bij *mij!*

Dit Congres lichtte ons in over het Evangelisatiewerk en de zendingsarbeid der verschillende nationale Unies en besteedde verder speciale aandacht aan het „Vrouwenwerk", Zondagsschoolwerk, de Padvinderij en het Jeugdwerk-in-het-algemeen. Ook kwam het probleem van het leken-apostolaat aan de orde.

Bijbelstudie

Wat opviel, vooral bij de jongere generatie, was een grote behoefte aan meer Bijbelstudie. Onze Gemeenten zullen nooit stand kunnen houden, we zullen nooit voorwaarts kunnen schrijden in een tijd als de onze met zijn vele spanningen en crises, tenzij de inhoud van de Bijbel weer tot een levend bezit is geworden van de leden der diverse Gemeenten.

Het is niet voldoende, bekeerd te zijn, er moet groei, verdieping volgen. Dit laatste is onder de Baptisten wel eens vergeten. En ook wij, Hollandse Baptisten, staan hier min of meer schuldig.

Laten we op onze tellen passen, en op korte termijn, waar dat nog niet gebeurde, onze koers zodanig grondig wijzigen, dat de nieuwe generatie die thans opgroeit, de schatten van de Bijbel aanstonds meedraagt in hoofd èn hart, en voldoende bewapend is om met succes de grote strijd tegen de machten der duisternis te leveren en te winnen.

Wordt vervolgd. Wf.

Gemeenteberichten

ROTTERDAM—Zuid

Met grote dankbaarheid willen wij u ook in onze blijdschap laten delen. De Heer zegent ons rijkelijk. Mochten wij kort geleden een zuster door de doop in de gemeente opnemen, Zondag 3 Aug. was wederom een feestdag voor de gemeente R'dam—Zuid. Want na de prediking, waardoor we weer werden bepaald bij onze eigen kleinheid en Christus' wondere grootheid en kracht werden 3 jonge mensen gedoopt, 2 brs en 1 zr. Deze jongeren werd op het hart gebonden het niet van de vromen of van zichzelf te verwachten om vol te kunnen houden, maar van de Heiland alleen.

Ook stoffelijk worden wij gezegend. Waarschijnlijk kunnen wij in September het kerkje bouwen, hetwelk van Delfzijl naar Rotterdam is overgebracht. Door de gemeenteleden wordt werkelijk geofferd om het grote bedrag, dat hiermee gemoeid is, bij elkaar te krijgen. Er moet nog veel komen en veel werk verzet worden, maar de dominé en de broeders helpen mee om te bouwen en de kerk een mooi aanzien te geven. Met Gods hulp zullen wij er komen.

B. BAKKER, secr.

Mededelingen

VERANTWOORDING

Voor de kerkbouw in Enschede werd ontvangen f 12.50 via V. d. M. te G., zijnde een vrucht van door verkoop verworven geld. Dank aan A. d. J. en C. Mevr. N. N. te H. wordt wel bedankt voor het tientje, via H. ontvangen. H. te H. leende ook een tientje, na hem eerst moeizaam te hebben verdiend. H. te A. gaf het mij onderweg en ik bedankte hem reeds. H. te E. schonk f 20.— en ik waardeerde dat zeer. Achter alles staat altijd een kleine geschiedenis. Allemaal bedankt.

HUIZINGA.

Uit een berichtje in „De Christen" van 13 Juni j.l. van de secretaris der E.C.U., Ds Broertjes, hebben velen gelezen, dat ik niet meer in dienst van de Unie van Baptisten Gemeenten zou zijn.

Dit betrof echter alleen het afscheid van de E.C.U., om voortaan als zelfstandig voorganger werkzaam te zijn.

F. HOFHUIS,
Drachten.

LOFZANGEN EN GEBEDEN

Gaarne willen we U nog eenmaal in de gelegenheid stel-

len, om Uw bundel met slappe balacuirband te laten herinbinden, in gebonden blauwe band of blauwe of donkerrode luxe band, resp. tegen de prijs van f 0.55 en f 1.05.

Uw bundel moet dan *uiterlijk Maandag 18 Aug.* franco worden toegezonden aan C. V. wijlen A. Jongbloed's Uitgeverszaak, Grote Kerkstr. 16, Leeuwarden, met opgave van verlangde uitvoering.

Na die datum kunnen we geen bundels meer aanvaarden voor herinbinden.

Wij rekenen op Uw medewerking en vertrouwen dat U zich stipt aan de vastgestelde datum houdt.

Als steeds, gaarne de Uwe,
De Zangbundel Comm.

Corr. adres:
J. Germeraad, Breitnerstr. 77B, Rotterdam.

De raad der gemeente R'dam—Zuid vestigt hiermede de aandacht er op dat br M. N. Looije alsnog op de sprekerslijst staat.
Belanghebbende gemeenten kunnen zich richten tot bovengenoemde broeder. Adres is: v. Oostendestr. 23.

B. BAKKER, secr.

GEMEENTE ROTTERDAM—CENTRUM

Zondag 7 Sept. a.s. bevestiging en intrede van Ds H. D. Hooghwinkel.

Dagindeling:
10 uur v.m. Bevestiging door Ds K. Reiling van Almelo.
5 uur n.m. Intrede van Ds H. D. Hooghwinkel.
6.30—7.30 uur n.m. Pauze. Tijdens de pauze zal u thee en/of koffie worden aangeboden. Voor een boterham gelieve u zelf zorg te dragen.
7.30 uur n.m. Begroetingssamenkomst.

Afgevaardigden en gasten van zustergemeenten die dag- en/of nachtlogies wensen worden verzocht dit tijdig ter kennis te brengen en kunnen zich wenden tot de secr. van de gemeente R'dam—Centrum: W. Visser, Koekkoekplein 21, Rotterdam—Noord.

De gemeente Zandbulten heeft tot herder en leraar der gemeente beroepen Ds J. van Dam van Ter Apel.

Aantekeningen

bij het Evangelie van Johannes

Hoofdst. 9 : 3 Zowel volgens de Statenvertaling als volgens de N. Vertaling geeft de Heiland op de vraag der discipelen, wie er gezondigd heeft, zodat de man, die voor hen zat blindgeboren moest worden een positief antwoord. Niet het verwachte: de man zelf of zijn ouders, maar als reden wordt genoemd: de werken Gods moesten in hem openbaar worden.

Dat is de arme man — gegeven het feit dat hij nu eenmaal blind was, de werken Gods openbaar zouden worden, is aanvaardbaar, maar dat hij daarom blind geboren moest worden....?

We kunnen achter in vers 3 achter het woord „ouders" een punt zetten, en dan als volgt verder gaan:

Maar opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden, moeten wij werken de werken desgenen die Mij gezonden heeft, zolang het dag is, de nacht komt, wanneer niemand werken kan.

De Heer laat de oorzaak van het blindgeboren worden van deze man in het midden. Slechts neemt hij de onjuiste veronderstellingen van Zijn discipelen dienaangaande weg. Hij zegt: wij zijn niet geroepen om problemen theoretisch maar om ze praktisch op te lossen. Met een verklaring van de oorzaak van dit blind geboren worden is niemand gediend. Deze man plaatst ons voor een taak: We moeten hem helpen. Daartoe ben Ik in de wereld gezonden om zulk leed weg te nemen en daarbij schakel Ik u in.

U merkt n.l. in de N. Vert. dat vers 4 met het meervoud begint. De Heiland haalt zijn jongeren weg uit dat onvruchtbare redeneren en zegt: helpen moet ge; door Uw daden Gods macht en ontferming openbaar maken.

Hoofdst. 10 : 8 Dit vers heeft bevreemding gewekt niet slechts vanwege zijn hardheid, maar vooral vanwege zijn algemeenheid. Zijn allen die er vóór Jezus geweest zijn, dieven en moordenaars geweest? Allen? „Zovelen als"? Let op de nadruk die deze woorden hebben.

De Heiland spreekt echter niet over mannen uit het verleden, maar uitsluitend over hen, die in Zijn tijd Israel leidden en deze leiding niet aan Hem, de Goede Herder, wilden afstaan. Daarom mogen we lezen:

> Allen, zovelen als er voor Mij gekomen zijn en nu nog zijn, zijn dieven en moordenaars.

Zij waren de valse herders, de boze landlieden, die de wijngaard voor zich wilden behouden en de Erfgenaam doden.

Hoofdst. 10 : 9 De Heere Jezus spreekt daar over ingaan en uitgaan en weide vinden. In Psalm 121 is ook sprake van ingang en uitgang, waarvan gezegd wordt dat de Heere ze de Zijnen bewaren zal. Het recht om bij God uit en in te gaan is het recht van Zijn kinderen. De vreemdelingen moeten zich eerst aanmelden. Ze moeten toegang vragen. Het kind echter mag vrij in- en uit lopen. Het behoort tot zijn kinderrechten.

Hoofdst. 16 : 23 en 24 „In Mijn Naam". De Heiland spreekt hier over het bidden in Zijn Naam en verzekert de discipelen, dat de Vader hun zal geven wat ze Hem bidden in Zijn (Jezus) Naam. Dat: in Mijn Naam, wil zeggen: als Mijn vertegenwoordigers; mijn zaakwaarnemers. Tot daartoe hadden de discipelen niet in die kwaliteit gebeden en hadden dat ook niet kunnen doen. Ze waren daartoe nog niet aangesteld. Maar nu, ziende dat Zijn dood naderde, roept Hij ze tot deze waardigheid: gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft, alzo zend Ik ook ulieden. — Niet de verhoring van elk gebed wordt ze hiermede toegezegd, maar ze ontvangen de zekerheid, dat God achter hún werken zal staan gelijk Hij stond achter het werken van de Meester zelf.

L.

Leestatel

De Brits Israël Beweging — Haar dwalingen en Fantasieën door Redactie „Het Zoeklicht". Uitg. „Het Zoeklicht". Prijs f 0.50, 24 pag.

Een uiterst bruikbaar boekje, waarvoor we de Redactie van „Het Zoeklicht" dankbaar mogen zijn. Immers de Brits-Israël-Beweging heeft reeds meerdere brochures de wereld ingezonden en meerderen kwamen met de B.I.B. in aanraking, ook in onze kringen.

Hier wordt dan gewezen op de dwalingen wanneer de Angel-Saksers werkelijk tot Israël zouden behoren zijn er heel wat onbesneden Israëlieten! — Uit de inhoud:

Haar ontstaan en doel — Waar zijn de verloren stammen van Israël te vinden? — Joden en Israëlieten — Israël heeft Christus niet gekruisigd — Brit-Isaacson — Wat Dr K. Bonar zegt — Het huwelijk van de dochter van koning Zedekia en de Ierse Prins Heremon — De Prins van Wales honderdste afstammeling van Koning David — De afstamming van Engeland en Amerika — Hoe de B.I.B. verder met Gods beloften omspringt — De Bethel-steen in de kroningsstoel — Het gevaar der B.I.B. — Zeer aanbevolen.

SLORT.

HET ROZEKRUISERS GENOOTSCHAP door Redactie „Het Zoeklicht". Uitgave „Het Zoeklicht". Prijs f 0.30. 12 blz.

Met veel interesse heb ik dit boekje gelezen. Het boeit van het begin tot eind en geeft in deze kleine omvang veel. Wie het aandachtig leest weet duidelijk waaraan hij toe is. Klaar wordt uiteengezet, dat in de leer der Rozekruisers geen plaats is voor zonde, noch verzoening. De Schrift wordt op theosofisch-astrologische wijze uitgelegd. Christus wordt tot een Planeet-geest gemaakt enz.

Wij kunnen het hartelijk aanbevelen.

D. SLORT.

Correspondentie

Br. A. K. te S. U schreef naar aanleiding van mijn wegwijzend woord, in zake „de zalving met olie in de naam des Heren". Zeker is dit voor de ouderlingen geen gemakkelijke taak. Zoals U schreef zullen deze ambtsdragers trouw moeten zijn in hun geestelijk werk, en zelf ook geestelijk moeten zijn, alvorens zij de vrijmoedigheid tot deze ambtelijke handeling zullen hebben. Vriendelijk dank voor Uw brief.

D. S.

Hoe vindt U dat?

In het maandblad „Prophecy" komt voor een artikel overgenomen uit „Our Hope", waarin het volgende te lezen staat.

Prof. Floyd H. Ross, hoogleraar in kerkgeschiedenis en Wereldgodsdiensten aan de Universiteit van Zuid Californië (Los Angeles) vertelt zijn studenten:

„De voornaamste taak van de Christelijke Kerk voor heden is mensen ervan af te brengen dat ze leunen op de Schriften tot hun troost en hoop." Kerkgeschiedenis in een universiteit die gesticht is met Methodistisch geld!!!

ISRAELS SCHATTEN. „Voor duizenden jaren" zegt Ben Gurion, „hebben wij Joden in het boek Deuteronomium gelezen, dat ons land is een land waarvan de stenen ijzer zijn en uit wier heuvelen koper gegraven zal worden, maar eerst nadat het leger van Israel de Negeb heeft bemachtigd, werden de koper- en ijzermijnen ontdekt."

Hij verwijst naar de bijbel als Israëls beste gids voor de schatten die in het land aanwezig zijn.

„We zijn nog maar aan het begin van onze onderzoekingen" zei hij, „maar wij hebben alreeds rijke gebieden ontdekt, waarvan de geslachten voor ons niet geweten hebben."

Het is in dit verband interessant te lezen dat meer dan 50 vooraanstaande geleerden uit meer dan een dozijn landen en zes continenten in Israël vergaderden in Mei gedurende een gehele week voor Internationale samenwerking voor woestijn-onderzoek.

De geleerden die van buiten gekomen waren, hebben de Negeb-woestijn vlakte doorreisd en inspecteerden zowel de ruïnen van de oude beschaving en de irrigatie werken zowel als de ontwikkeling die met Israël weer begon, met bizondere belangstelling in de enorme bronnen, die voor onderzoek gereed liggen.

(Uit: Prophecy)

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3119
VRIJDAG 22 AUG. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

De diepe blik van de Heiland

Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen.

Luc. X : 20.

Met beven waren de discipelen uitgetrokken, ziende de ernst van de strijd die hen wachtte. Zich meer dan overwinnaars voelende, keerden ze met blijdschap weer.

Verrassend is daarop het antwoord van de Heer: „Ik zag de Satan als een bliksem uit de hemel vallen".

De discipelen meenden gestreden te hebben tegen de duivelen, Jezus zegt: gij streedt tegen Satan zelf. Deze zag, dat de arbeid van Jezus' boden de grondslagen zijner heerschappij deed wankelen, en stortte zich neer om zijn trawanten bij te staan in hun verweer. Gij meendet te strijden tegen Satans onderdanen, maar gij streedt tegen Satan zèlf, zegt de Heer.

* * *

Onze strijd is *zwaarder* dan wij denken.

Paulus heeft eens gezegd: wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen geestelijke boosheden.

Zó zag de Heere Jezus ook Zijn eigen strijd; niet tegen vlees en bloed, niet tegen mensen streed Hij, maar tegen Satan, die van de mensen zich bediende. „Ga achter mij Satan", zeide Hij tot....Petrus. En „Satan voer in het hart van Judas" toen deze uitging om zijn Meester over te leveren.

Wanneer we door de strijd heen zullen zijn, zullen we ons verbazen over zijn ernst.

Laat ons leven bij de waarheid, waarvoor Jezus hier het oog Zijner jongeren opent: onze strijd is strijd tegen Satan zèlf.

* * *

Uw kracht is groter dan gij denkt, is het tweede, dat de Heer Zijn blijde jongeren antwoordt.

Ook de duivelen waren hen onderworpen geweest in de Naam van Jezus.

In die Naam waren ze uitgegaan; in die Naam hadden ze gepredikt; in die Naam de zieken beter gemaakt. En .... die Naam hadden zij aangeroepen tegen de bezetenen en de kracht van die Naam had niet gefaald!

Hoe rijk, hoe sterk voelden ze zich met die naam!

> Waar die Naam werd verheven,
> Vloden de duivelen en vielen terneer!

* * *

Maar verrassend is het antwoord van de Heer.

Bij Hem geen verwondering. Gij hebt macht, zegt Hij, om op slangen en schorpioenen te treden en over *alle kracht des vijands,* en geen ding zal u enigszins beschadigen.

Dit overtrof wat de jongeren zich hadden gedacht. Niet slechts over de duivelen, maar over a l l e kracht des vijands konden zij heersen.

Van de strijd worden we niet ontheven. Slangen en schorpioenen worden niet uit onze weg verdreven. De strijd blijft; de gevaarlijke hindernissen moeten onder de voet gelopen worden.

Geloof blijft nodig; *vertrouwen* op een hogere kracht dan die des tegenstanders.

Op slangen en schorpioenen moet de voet gezet worden. Alle kracht des vijands moet worden getrotseerd.

Waar 't geloof ontbreekt, deinst men terug.

't Ongeloof zoekt een omweg en....komt om.

't Kleingeloof bidt: Heer, neem de slangen en schorpioenen weg, en....brengt tot mislukking.

't Geloof zet de voet op hen en....ondervindt geen schade.

Over slangen en schorpioenen heen gaat men ten hemel in.

* * *

Uw blijdschap heeft beter grond, dan gij meent, is het derde, wat de Heer Zijn juichende jongeren voorhoudt.

De zeventig keerden weder met blijdschap, want hun opdracht was volbracht, hun werk geslaagd, *zelfs waren de duivelen* hen onderworpen geweest.

Zo hadden ze de heerlijkheid ervaren, die verborgen was in de gemeenschap met de Heer. In hun *arbeid* was Hij hun eerst recht openbaar geworden. Nu *wisten ze,* wat ze in Hem hadden.

Tot grote daden, tot een heilzaam werken stelde de gemeenschap met Hem hen in staat. Door Hem werd hun leven een overwinning, een zegen, één welslagen.

Door Hem lagen ook de duivelen aan hun voeten en was de weg naar Gods heerlijkheid vrij.

* * *

Hoger wijst het antwoord van de Heer.

Gij hebt meer reden tot blijdschap, dan ge meent: Uw namen zijn geschreven in de hemelen.

Zullen we ons verblijden over ons levensresultaat?

Laten we ons liever verheugen over het *einde*.

Langs welke wegen het ook gaan zal; door welke diepten en donkerheden; over welke hoogten van blijdschap — de einduitkomst is het gewichtigste. Gelukkig maakt niet het *hier* en *nu*, maar het *eens* en *daar*.

Gelukkig is, wie van zijn zaligheid verzekerd is.

Immers: sommige zullen eens zeggen: Heere hebben we niet in Uw Naam....duivelen uitgeworpen? en de Heer zal hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend!

Daarom verblijdt u niet daarin, dat de geesten u onderworpen zijn.

Uw blijdschap heeft beter grond: Verblijdt u veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen!

L.

Losse Schakels

Theol. Scholen De Theologische Scholen in Engeland, die op Baptistische grondslag opleiden, tellen ongeveer 220 studenten. In Engeland telt men vijf Scholen, verbonden met de Unie, in Wales twee en in Schotland een. Bovendien erkent de Unie de opleiding, die gegeven wordt aan de theol. School te Dublin, van welke een kleinzoon van de bekende C. H. Spurgeon Rector is. In onderscheid van de andere gemeenten melden zich bij de Baptisten velen aan voor de opleiding voor predikant of zendeling. Dit is te opmerkelijker omdat de financiele vooruitzichten voor zendelingen en predikanten in de baptisten-gemeenten verre van rooskleurig zijn. De toewijding en geestdrift, die zovele jonge mannen aan de dag leggen, is een oproep tot de gemeenten om zich te gorden voor de strijd en een bewijs van het voorhanden zijn van echt geestelijk leven in de gezinnen en gemeenten, merkt de briefschrijver op, die deze gegevens verstrekt.

Met de geldmiddelen staat het er niet zo best voor. De scholen zijn geheel zelfstandig en moeten zelf voor hun middelen zorgen. Een maal per jaar komen de docenten der verschillende Scholen tezamen voor overleg. De oudste School is die te Belfast en gaat terug tot in de zevende eeuw.

Opleiding tot .... Is het eigenlijk niet wat misleidend wanneer we spreken van opleiding tot of voor Voorganger of predikant? Naar onze overtuiging kan men immers langs de weg van studie, dus door opleiding, geen predikant of Voorg. worden. Anders staat het met een maatschappelijk beroep. Daarvoor kan men opgeleid worden. Heeft men de vereiste examens op bevredigende wijze afgelegd, dan mag men zich vestigen als arts of advocaat of aanbieden als ingenieur enz. In de kerken is het predikambt veelal ook aan examens gebonden. Zijn die afgelegd, dan volgt nog wel een kerkelijke toetsing, maar deze is niet alléén beslissend. In de Kerkorde van Dordrecht is een bepaling opgenomen, die er aan herinnert, dat predikant worden toch een andere oorsprong heeft dan het treden in een maatschappelijk beroep. Ook theologisch niet wetenschappelijk gevormden kunnen in het ambt komen. Tot Voorg. kan men niet worden opgeleid. Evenmin als tot ouderling of diaken. Men wordt er door de Heer toe geroepen en deze roeping van Christus' wege erkent de gemeente. Opleiding is secundair. Iets van de tweede orde. In vele gevallen wel wenselijk, maar voor het bekleden van het ambt, het verrichten van deze dienst (wanneer u dat liever leest) niet noodzakelijk. De tot dit werk niet geroepene zal de waarde ener goede opleiding eerder onderschatten dan de geroepene. De niet-opgeleiden of onvoldoende opgeleiden voelen een tekort, dat zij door zelfstudie en studie onder leiding proberen in te halen. Maar met alle waardering voor de waarde ener opleiding, zo mag ze toch nimmer als eis gesteld worden.

„Hoor Israel" Zo luidt de titel van een tijdschrift, waarvan het oprichtingsnummer Pinksteren van dit jaar verscheen. De titel is ontleend aan Deut. 6 : 5 en het tijdschrift dient zich aan als „onafhankelijk maandelijks Cursus- en Contactorgaan van de kring „GETUIGENIS EN EENHEID." Redactieleden zijn Ds A. A. Leenhouts, Ds J. Ytsma, Ds D. Slort en M. Raven; Secr. F. H. van Dijk, Eikenlaan 6, Soest.

Het doel is overal in ons land intergelovige comite's te vormen voor de Evangelisatie-arbeid. Eigenlijk, zo heet het in een art. „Wat wil „ „Getuigenis en Eenheid" "? moesten de Kerken dat doen, maar die zijn er nog niet rijp voor. Herinnert wordt daarbij aan het zendingswerk, dat ook buiten de Kerken om begonnen is, omdat de Kerken er niet rijp voor waren. Men hoopt dat het met de Evangelisatie ook zo zal gaan. Maar we merken hierbij op, dat het gemakkelijker is een Kerk voor eigen zendingswerk bereid te maken dan de Kerken te krijgen voor interkerkelijk Evangelisatie-werk. In Groningen bestaat reed jaren zulk een Comite: inderdaad interkerkelijk, maar die er aan meedoen zijn de Baptisten, Vrije Evangelischen en het Leger des Heils. De Chr. Gereformeerde Kerk trok zich terug — we menen vanwege de methode van werken, en de Herv. Kerk was er evenmin voor te vinden als de Ger. Kerken.

Verscheidenheid tussen de gelovigen wil het blad aanvaarden; verdeeldheid niet.

We hopen dat ook deze zo welkome uiting van het lijden onder de verdeeldheid der gelovigen en van verlangen naar herstel van het „Pinksteraltaar" bij velen weerklank moge vinden. En de weg zal God ons wijzen in Zijn Woord en door Zijn Geest, als we Hem daarom vragen.

Windmolens Paulus wenst de kinderen Gods te zien opgroeien tot mannen en vrouwen. Zelfstandig, standvastig moeten we worden. Uitgerust met een gevestigde en gefundeerde overtuiging. Mensen, die allerlei leer, die wordt verkondigd, weten te toetsen aan de Schrift, te beoordelen op haar bijbelse gehalte en zo het zuivere van het ketterse weten te onderscheiden. Een stenen zuil heeft weinig last van de wind: hij laat er zich niet door omdraaien, maar een molen vangt het geringste zuchtje op en draait mee. Daarom moeten Gods kinderen door goede voorlichting, door onderricht in de prediking, door ijverige Schriftstudie het windmolenachtige verliezen en veranderen in pilaren in de tempel huns Gods. — Een predikant, die van deze verandering te weinig of helemaal niets bij zijn leden bespeurde, stelde voor de formuliergebeden van zijn kerk uit te breiden met de woorden: van alle windmolens in het hoofd, bevrijd ons, goede Heer!

Windmolens geven het landschap een pitoresk aanzien, maar we hebben liever een gemeente, die doet denken aan een reeks statige pilaren (Openb. 3 : 12), dan aan een rij windmolens.

Honger en gehoorzaamheid Abraham was geroepen om het rijke en vruchtbare Ur te verlaten en het land Kanaän met zijn schrale bodem te aanvaarden als erfdeel voor zijn nazaten. Al vrij spoedig na het betreden van Kanaäns bodem brak er hongersnood uit. Abraham's eerste gedachte (en dat is zelden de beste) was: hier van daan en naar het vruchtbare Egypte. Daar vond hij inderdaad overvloed en .... daar bezoedelde hij zijn leven. Hij kwam er in moeilijkheden en met gebogen hoofd keerde hij in Kanaän terug. Het eerste wat hij daar deed was offeren op het altaar, dat hij 't eerst gebouwd had. Dat symboliseerde zijn innerlijke terugkeer tot God.

Het is beter het schraal te hebben, dan uit de weg der gehoorzaamheid te treden. Niet wat wíj nodig hebben maar wat Gód toekomt, moet voorop staan. Het gaat bij onze bekering niet om ons, niet dáárom, dat wíj het ónze krijgen, maar dáárom, dat Gód het Zíjne krijgt.

Christenen zetten deze dingen wel eens op kun kop, hun instelling ten opzichte van God en zichzelf is niet veranderd, maar alleen overgeverfd. Zij zijn nog nummer 1 en God is hun dienaar. Wijst en leidt Hij een weg, waarin gebrek geleden moet worden, dan verlaten ze die. Dat is een zwak van vele gelovigen. Zijn er in de gemeente „schrale tijden", dan zoeken ze het elders. Het moet hun goed gaan. Of zo God tot het Zijne komt, is niet de vraag die hen bezig houdt. In Egypte had Abraham het goed (meende hij) maar in Kanaän was zijn plaats. In Egypte leed hij schade naar de ziel en in Kanaän bij het altaar was reiniging en — neen: geen overvloed, zelfs niet genoeg; daar was gebrek — en.... vrede: de vrede van: zó wil het God. Hij acht het nodig voor me, dat ik gebrek zal lijden. Paulus had het in zijn dienst van de Heere beide geleerd: overvloed te hebben én gebrek te lijden. Bij hem had het er stééds om gegaan, en had het om níét ánders gegaan, dan gehoorzaam te zijn en in Gods weg te blijven.

Als ge in Gods weg, in gehoorzaamheid aan het „hemelse gezicht", u in uw bekering geschonken, gebrek moet lijden; als er in uw gemeente hongersnood heerst: aanvaard dat. Ook dát kan opvoedingsmiddel zijn, middel om te louteren en u van uzelf af te helpen. Ge kent immers de bede wel: o, van mij zélven verlost te zijn? en gevoelt de noodzakelijkheid dier bede ook wel!

Daarom, lezer, die uitgeweken zijt vanwege geleden gebrek, vanwege het tekort in uw gemeente — keer weer en aanvaard dat. Gehoorzaamheid is de sleutel der hemelheerlijkheid.

Niet Jachten Aangaande de viering van het Avondmaal zeide de nieuwe president van de Engelse Unie van Baptistengemeenten:

> „Nooit moet zulk een dienst een jachtend verloop hebben. Nooit moet hij abrupt eindigen omdat de deelnemers haast hebben. Ik pleit voor waardigheid en eerbied. Ik pleit er voor dat de inzettingswoorden geheel worden gelezen. Ik pleit er voor dat er ruimschoots tijd zij voor persoonlijk gebed. De gesproken gebeden moeten kort en ter zake zijn. Het Avondmaal is geen bidstond maar een gemeenschapsoefening en het is van groot belang dat we onze aanbidding brengen, onze dankzegging opzenden; de Heere ontvangen en door het geloof onze harten met Hem voeden"

Onze wandel Een ernstig woord sprak bovengenoemde broeder ook in verband met onze levenswandel. Hij legde het vraagstuk der drankbestrijding de afgevaardigden voor. Verlangt gehoorzaamheid aan de aanwijzingen, vervat in Tm. 14 en I Cor. 8, in deze tijd niet van ons, dat we ons resoluut tegen het drankgebruik keren? Breidt zich hier — vooral na de jongste oorlog — geen kwaad uit, dat een besliste bestrijding van Gods kinderen vereist, en dit omwille van het heil van de naasten? — Dan waarschuwde hij voor de dobbelzucht; de loterij — slavernij. De speelhartstocht laait geweldig op. De Overheid bestrijde deze sociale kanker, maar moeten christenen niet zorgen dat, door hun houding deze bestrijding een klankbodem in het volk vinde? — En dan — zo vroeg de Engelse President:

Spreekt ons geweten wel zuiver en sterk genoeg, inzake het bijbelse Zondaggebruik? Wat is de Zondag voor ons? Is hij ook voor ons een uitgaansdag geworden? Reizen we op Zondag alsof het een gewone dag was? Zijn wij — gij en ik, vraagt de president in deze zaak onberispelijk? Gaan we tweemaal ter kerke of vinden we één keer voldoende en laten het daarbij? Leren we onze jonge mensen geregeld naar de kerk te gaan en geven we hun daarin het voorbeeld? Zijn we er in alle dingen op bedacht dat de Zondag een gewijde dag blijft?"

L.

ZAND en ZAAD

In Junge Mannschaft, een maandblad van de jonge duitse Baptisten, las ik een bijdrage, die ik hier gedeeltelijk zal weergeven. Vermoedelijk is het artikel afkomstig van Ds Arndt, Hamburg, die een conferentie van baptisten predikanten in Frankrijk heeft bezocht. De schrijver constateert dat zijn duitse lezers weinig over het Baptisme in Frankrijk weten en ik vrees, dat velen onder ons zelfs zullen vragen: zijn er dan Baptisten in dat roomse land? Inderdaad, ze zijn er.

Ze waren daar zelfs eerder dan in Duitsland, terwijl wij toch altijd meenden, dat het Baptisme op het vasteland van Europa althans in de nieuwere tijd zijn geboortedag herdenkt op 22 April, want op de avond van die dag in 1834 werden zeven personen in de Elbe bij Hamburg gedoopt. De daaropvolgende dag werd de eerste gemeente geïnstitueerd.

Maar in het jaar 1810 ontdekte een boer in een klein dorpje in Frankrijk, dicht bij de Belgische grens, in zijn eigen huis een bijbel. Hij las het boek eerst alleen, daarna met zijn gezin en tenslotte met zijn dorpsgenoten. Intussen werd hun één ding wel duidelijk: het grote verschil tussen wat de bijbel en wat de kerk leerde. Was er nu maar iemand, die hun alle dingen kon verklaren.

Na de slag bij Waterloo in 1815 werden enige engelse soldaten in de buurt van het kleine dorpje Nomain ingekwartierd. Een van hen had al gauw dat groepje bijbellezende dorpelingen ontdekt. En toen hij later verder trok was in Nomain een kleine gemeente ontstaan, die samen kwam in een eigen vergaderzaaltje. In 1819 kwam er een zwitserse evangelist, die ze een jaar diende en juist in dat jaar lazen ze een artikel over William Carey, de baptisten zendeling in India. Dat maakte voor sommigen van hen de zaak zo duidelijk, dat ze hun evangelist opzochten en zeiden: „Hier is water wat is er tegen dat wij gedoopt worden?" Niet alle gemeenteleden gingen daartoe over, maar de gedoopten, „Baptisten", on-

der hen besloten een eigen kleine gemeente te vormen. Het werk, toen en daar begonnen, heeft de Heer door de hand van geloofsgenoten in andere landen geholpen. Vandaag zijn er een zeventien gemeenten in Frankrijk met ongeveer duizend leden.

Dat is inderdaad niet veel. Ik lees dat het onze franse broeders en zusters ook zelf verdriet doet en dat zij zoeken naar wegen om hun getuigenis aan hun volk krachtiger te laten horen.

Wat u zeker getroffen heeft is dat de oorzaak van het werk te vinden is in het lezen van de bijbel. Die boer las de bijbel en daar begon het mee. Daar zal het altijd weer mee beginnen. Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard. Die De Zaaier lezen herinneren zich de ware gebeurtenis uit het ketelhuis, waar een onzer broeders de schafttijd doorbracht met andere arbeiders en waar het gesprek ook ging over de bijbel. Hoe de schrijver na zes jaren de spotter weer ontmoet en deze nu getuigt het leven en de vrede te hebben gevonden. Want hij was in de bijbel gaan lezen.

De reformatie begon toen hier en daar de bijbel werd ontdekt en gelezen. Wij kunnen voor ons persoonlijk en gemeentelijk leven geen gezondere wind begeren dan die zuiverend vanuit het Woord dwars door het woud van ons hart en van de gemeenschap waait. Dat Woord snijdt er in. Dat Woord richt en berecht en we buigen ons. Als mensen ons zo aanspreken verweren we ons. We laten ons niets zeggen. Maar als het Woord op de tafel komt dan verliezen we de strijd, misschien langzaam, maar zeker. Dat Woord alleen houdt ons ook overeind. Het richt op en sterkt.

Hoe meer wij onze kinderen van de bijbel kunnen meegeven, hoe beter het is. Het zuivert de ogen en maakt ziende. Het reinigt de gedachten en leert onderscheiden. Gelukkig is het bij velen onzer nog de gewoonte om aan tafel een gedeelte uit de bijbel te lezen. Maar is het u, lezende vaders, wel eens opgevallen, dat als u zelf niet las maar het een der anderen liet doen, het u veel moeilijker viel uw gedachten bij dat wat voorgelezen werd te bepalen? Zo maar gleed u over naar wat anders. Dat gaat uw disgenoten natuurlijk ook zo. Waarom ze allemaal geen bijbeltje in de hand gegeven. En dan ook maar allemaal een beurt om te lezen. Ieder een vers.

We hebben in onze beurs het liefst gaaf geld. Een kind neemt genoegen met blikjes. Waarom zullen de harten gevuld worden met heel flauwe verhaaltjes van aan-de-lopende-band-schrijvers? Ze kunnen er niets mee, onze kinderen, als ze in het harde leven geworpen worden.

Trachten wij hun het beste te geven: de bijbel.

2-8-'52. HUIZINGA.

Kopenhagen 1952

2

Een Jeugd-Rally

De Zaterdag van het Congres was een Jeugd-dag en speciaal gewijd aan het probleem van Jeugd-Evangelisatie. Deze dag besloot met een fijne Jeugd-Rally in de Jerusalemskirken, een prachtig mooie kerk, mahonie-kleurig aan de binnenkant, eigendom van de Methodisten. Het was tijdens deze vergadering dat Prof. Frederickson namens de Universiteit in Cansas de tekenen van het eredoctoraat overhandigde aan Joël Sörenson, de inspirerende Secretaris van de Baptisten Wereld-Jeugd, in verband met het prachtige werk verricht voor de tienduizenden Baptisten jongeren, alsmede voor zijn verrichtingen op sociaal terrein als lid van Stokholm's Gemeenteraad.

Daarna was het woord aan deze nieuwe Ere-Doctor, die op buitengewoon boeiende, meeslepende wijze de vele jongeren opriep, zich spontaan en onverdeeld te geven voor de arbeid van de Meester. Wat presteerde in de dagen van de oorlog, en ook reeds de jaren daarvoor, de Hitler-Jugend ongelooflijk veel voor haar Führer. Deze jongeren geloofden in hem, en wat het ook kosten moest, zij brachten het op, omdat ze er zeker van waren, op hem aan te kunnen. Zij gaven alles, en voor welk een zaak! Wij weten, dat ze zich op vreselijke wijze vergisten. Maar moeten wij ons niet diep schamen dat wij, die de zaak van Jezus Christus mogen dienen, zo bitter weinig van het *offer* terecht brengen? Wat is de zaak van Jezus ons waard? Zullen we in deze verscheurde wereld ook maar iets kunnen bereiken, als we halven zijn, die heel veel voor onszelf nodig hebben, en daarom bijna niets overhouden voor God? Laten we alles inzetten, want de tijd is kort.

Een groot Zweeds koor zong hierna: „Mijn ziel heeft U van node, elk uur, elk ogenblik". Wonderlijk mooi was deze zang en wij voelden het allen, dat het dan alleen wat worden kan met ieder van ons, als we ieder uur het van Hem verwachten!

Verscheurd Europa

Vaak in deze dagen zijn we er aan herinnerd, hoe verscheurd ons werelddeel is. Waar waren onze broeders, de Russen, de Roemenen, de Hongaren? Europa is in tweeën gehakt, en hoe groot zijn de spanningen niet tussen die beide delen van dat ene continent? We voeren door de havens van Kopenhagen, waar vele oorlogsbodems gemeerd lagen, en men druk bezig was honderden jongemannen voor de marine te trainen.

En nog eens dachten we er aan, toen we enkele uren doorbrachten in de Glyptotheek, waar tientallen prachtige beeldhouwwerken staan opgesteld. Daar zagen we o. a. de beide eerste mensen, de vader en de moeder van het menselijk geslacht, uitgebeeld. Moeder Eva droeg het ontzielde lichaam van haar juist vermoorde zoon in haar armen, en Adam, de sterke man, stond er naast, woordeloos, hulpeloos. Op één dag hadden zij hun beide zonen verloren, en voor een goed deel ook hun dromen over een betere toekomst. Haat, jalousie, had alles kapot geslagen. En hoeveel zonen van hetzelfde menselijk geslacht hebben nadien elkaar niet vermoord en de dood ingejaagd in revolutie en oorlog! En wat staat er nu voor de deur?

Daarover spraken we, toen een felle regenbui ons van het asfalt afjoeg en we ergens neerstreken achter een glaasje citroensap tot het weer op zou klaren. Eindelijk brak de zon weer door, midden in de bui, en het wonder van de *regenboog* vertoonde zich aan ons. En we herinnerden ons weer dat God nog niet met Europa heeft afgedaan, maar zich nog met ons bezig houdt, en dat Zijn trouw onverbrekelijk vast staat.

Hebben we geen grote roeping? God blijft Zijn wereld trouw. Niet die wereld zoals wij die hebben toegetakeld en misvormd, maar die wereld, zoals die leefde in Zijn gedachten bij de schepping, en die Hij toch, door alles heen, verwezenlijken zal. Hij, die nooit laat varen de werken Zijner handen.

gebruik. De inhoud wordt samengevat in de woorden: „Gezicht van Obadja". Meer lezen we niet van hem en kunnen dus verder ook niets van deze man zeggen. Zijn naam betekent: knecht des Heren, Obad-ja. Is dit heel veel? De bijbel verstaat de kunst om met één woord veel te zeggen. Knecht des Heren, kan dat ook van u en mij gezegd worden? De knecht brengt het woord van zijn Heer ons over. Hij brengt niet zijn eigen woord, het zijn geen verzinsels van hem zelf. Leest u maar even verder. Alzo zegt de Heere Heere (Adonai-Jahwe) van Edom. Een profetie dus aangaande Edom. Die zijn er meer; niet alleen Obadja, maar ook Jeremia heeft over Edom geprofeteerd. Het gehele eerste vers vormt de inleiding en het opschrift voor het verdere van dit hoofdstuk. De verzen 2—9 vormen dan het eerste gedeelte van de profetie waarin *de ellende* beschreven wordt, die over Edom komen zal.

De *oorzaak* van die ramp wordt ook genoemd en wel in de verzen 10—14 en de laatste helft van het 15e vers. In de eerste helft van vers 15 vinden we een uitspraak die er schijnbaar wat plotseling tussen valt. Oppervlakkig gezien zouden we denken: dat woord past er niet in, en toch in werkelijkheid is dit het hart van de profetie. Die woorden luiden: *„Want de dag des Heeren is nabij over alle heidenen"*.

Deze woorden zijn de sleutel, die tot het openen van dit profetisch woord toegang geeft. Hier wordt a.h.w. het historische doorbroken en wordt zichtbaar de diepe achtergrond: wat achter de historie staat, waarheen het met de geschiedenis gaat. De zin der geschiedenis wordt hier geopenbaard. Het gaat alles heen naar de dag des Heeren. Dat is het grote profetische thema, dat in de geschriften der profeten, telkens in andere toonaard, gehoord wordt.

Dit 15e vers is het opschrift voor de rest van het hoofdstuk (16—21). We keren nu terug tot de verzen 2—9 en zullen daarvan een korte uitleg geven. „Ziet, Ik heb u klein gemaakt onder de heidenen, gij zijt zeer veracht." Dat wekt de indruk, alsof dit reeds geschied was, toen Obadja profeteerde. Zo is het echter niet. Neen, we hebben hier te doen met het verschijnsel, dat, wat in de toekomst nog gebeuren moet, ons beschreven wordt alsof het reeds geschied was. Zo zeker is het, wat de Heere te zien en te spreken geeft, dat het als reeds plaats gehad hebbend, kan worden beschreven. Dat inderdaad het alles *toekomstig* was, wat Obadja profeteerde, blijkt ook uit vers 1, waar een oproep tot strijd wordt gehoord. — Het zal met de hoogmoed, het zelf-vertrouwen, spoedig gedaan zijn. Edom moge tot zichzelf zeggen: „Wie zal mij ter aarde verstoten?" Hoogmoed komt voor de val! Dan helpen zelfs geen rotskloven, waarin men meent zich te kunnen verbergen en waarin men denkt veilig te zijn.

Edom lag in een bergachtig land, de hoofdstad heette Selah (dat is: rots), later ook Petra. Maar deze Petra zou ten onder gaan! Het 4de vers is op zichzelf duidelijk (vgl Jer. 49 : 7). In het 5de vers worden 2 beelden gebruikt. Het eerste van rovers, die altijd nog wel iets achterlaten; het 2de beeld is dat van de druiven-lezers, die toch wel iets laten hangen. Maar zo zou het niet zijn met Edom, die gaat er geheel aan. De profeet ziet het gezicht van Obadja (vers 1) vóór zich. God liet het hem zien en hij blijft niet onberoerd. Neen, de profeet ondergaat zelf, doorleeft mee, wat hij te spreken heeft. Vol ontzetting roept hij uit: „hoe zijt gij uitgeroeid!" (vgl. Openb.18 : 10)

Profetisch spreekt ook nu nog slechts hij, die deel heeft aan de boodschap. Het woord Gods moet eerst door onszelf heengaan, zullen we kunnen verwachten, dat het ook dwars door anderen heengaat. We moeten eerst zelf door het Woord Gods gegrepen zijn, zullen we werkelijk profetisch kunnen spreken! In het 7e vers blijkt, dat er in de nood niet vele vrienden te vinden zijn. De ervaring van velen. Edom verwacht hulp van zijn bondgenoten, maar komt bedrogen uit. De gezanten door Edom gezonden, worden heel hoffelijk weer naar de grens teruggebracht, (tot aan de landpalen uitgeleid). Werd ook David destijds niet teleurgesteld in zijn vriend Achitofel, die met hem aan tafel zat en zijn brood at? Klaagde David niet in één zijner psalmen: „Zelfs de man mijns vredes op welke ik vertrouwde...." (Psalm 41 : 19) Bondgenoten en vrienden lieten in de steek. In de St. Vert. luidt het eind van vers 7: „zullen een *gezwel* onder u zetten". Het woord „mazor" kan een etterende wond betekenen, (zo in Jer. 30 : 13, Hos. 5 : 13) maar doet hier vreemd aan. De griekse vertaling, de z.g. Septuaginta, heeft hier het woord hinderlaag. Dan wordt de betekenis, dat de vroegere bondgenoten en vrienden (letterlijk, mannen uws vredes) Edom een hinderlaag hebben gelegd. De bondgenoten en vrienden sloten zich bij de vijanden aan. En nu is Edom zo in het nauw dat het geen uitkomst meer ziet. „Er is geen verstand in hem." (: 7 eind).

De nieuwe vertaling van het 7e vers luidt: „Naar de grens zenden u al uw bondgenoten; u misleiden, u overmogen uw vrienden; wie uw brood eten (denk aan Ps 41 : 10) leggen u een valstrik". — De Edomieten, en voornamelijk de stam van de Themanieten, waren de wijzen. — Elifaz — ons uit het boek Job bekend — was een Themaniet (Job 2 : 11). De wijzen zullen geen redding kunnen brengen en ook de helden zullen versagen. In plaats van Ezau's gebergte, wordt in de Schrift gesproken van het gebergte van Seïr (zie Gen. 32 : 3). — Dat is de ellende, die over Edom komt! Waarom dit alles? — Daarover, zo de Heer wil, in een volgend artikel.

D. SLORT.

Brieven van hedendaagse Apostelen en Ambassadeurs

Onze zendelinge zr G. Reiling schrijft ons het volgende:

Helaas is er weer heel wat tijd voorbijgesneld sedert mijn laatste brief. Het leven is wel heel erg druk. Natuurlijk had ik er de tijd eenvoudig moeten afnemen om U het een en ander te berichten.

Een paar dagen geleden ontving ik „De Christen", het nummer van 6 Juni. Reeds lang had ik uitgezien naar het verslag over de A.V. van Groningen. Juist dit nummer was heel lang onderweg. En in dit nummer lees ik iets onder „Losse Schakels" overgenomen uit „the Yakusu Notes". Nu las ik daar, dat Yakusu het oudste en het grootste zendingsstation van B.M.S. in de Congo is. Dat is niet waar en het spijt mij erg wanneer de gedachte gewekt zou zijn alsof Yakusu de oudste zendingspost hier is. San Salvador 1879, Wathen 1884, Leopoldville 1882 en ik zal niet alle plaatsen noemen, maar Yakusu is van 1895. Nadat Leopoldville bereikt was en daar een zendingspost geopend werd, begonnen pas de reizen de rivier op. Verschillende zendingsstations werden geopend langs de rivier en zo werd het werk te Yakusu begonnen in 1895. Yakusu ligt 2000 K.M. van de kust in het hartje van Afrika.

Dan lees ik verder van 17000 Zondagsschoolleerlingen. Nu weet ik niet of er in alle dorpen Zondagsschool ge-

houden wordt. Dit getal geeft echter de leerlingen van onze scholen weer. We hebben in 500 dorpen schoolkerken. De kerk doet dus ook dienst als school. En al deze Evangelisten-onderwijzers worden door de Inlandse gemeenten betaald.

Uit bovenstaande blijkt, hoe gemakkelijk het is om te goeder trouw een verkeerd denkbeeld te wekken. Dat komt ook al daardoor, opdat hier alles zo anders is dan wij in ons land gewoon en gewend zijn.

Afrika, dat eeuwen lang leefde in de duisternis van het heidendom, in de slavernij van de toverdokter en vrees voor de geesten, ontwaakt. Een nieuwe ongekende vrijheid is gekomen. Vroeger was er geen geld, thans kan iemand, die wat onderwijs genoten heeft goed verdienen en die diploma's rijk is, bepaald veel verdienen. Door de handel wordt er veel geld verdiend. Dat is echter gevaarlijk voor vrouwen en meisjes en op die manier stranden vele jonge en oudere levens. Er is in dezelfde mate als vroeger veelwijverij, doch er zijn nog genoeg mannen, die een, twee of nog meer vrouwen nemen.

Jongens gaan naar school en willen naar school gaan om geld te verdienen en niet om kennis op te doen.

Het volgen en het genieten van onderwijs is natuurlijk altijd goed.

Ik kom nog even terug op de 17000 leerlingen in onze scholen. Dat lijkt een groot aantal, maar we hebben ook al 25000 gehad.

Dit geeft ook weer te denken. Wat zal de toekomst zijn van dit grote en ook rijke land met zijn plantages en mijnen, koper, tin, goudvelden en diamanten? Een land, dat aan het begin van een grote ontwikkeling staat. Wat zal de toekomst brengen? De velden zijn wit om te oogsten, maar de arbeiders zijn weinigen. Jezus woorden gelden ook voor hier: „Bidt dan de Heer des oogstes, dat Hij arbeiders uitstote". Ja, wat de arbeiders betreft zijn we ook al er niet op vooruitgegaan. In 1936 hadden we 20 zendelingen. Nu slechts 16. Het is een komen en een gaan, doch er gaan meer terug dan er komen.... Het werk schreeuwt om krachten. Ik denk aan Stanleyville en nog andere plaatsen. Waar zijn de werkers? Een andere overweging houdt mij ook nog bezig, n.l. dat de tijd kort is, want hoe lang kunnen we nog werken! Laten we toch vooral bidden: Uw Koninkrijk kome!

Voor mij zelf wordt de tijd heel kort. Daar ik juist weer ziek geweest ben, raadt de dokter mij aan om nog dit jaar naar Nederland terug te gaan.

Gelukkig maar dat we weten, dat de Heer des oogstes voor Zijn werk zal zorgen. We hebben Hem alleen te gehoorzamen. We zijn voor niets anders verantwoordelijk. In de gemeenschap en met Hem verbonden is het hoogste goed.

Met hartelijke groet,
G. Reiling.

De Zendingscommissie beveelt zr Reiling en ons werk ten zeerste in Uw gebeden aan.

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Mededelingen

De Bapt. Gemeente Winschoten heeft beroepen als predikant Ds J. Reiling te Haulerwijk.

Beroepen te Hoogezand: Ds C. van Wier te Alkmaar.

„Renderloo"

Er moet even een misverstand uit de weg worden geruimd. Het blijkt al dat er onder de „Renderloo"-bezoekers, die een week-end op ons Buitencentrum doorbrengen, zijn, die menen dat ons huis een hotel is, waar men uit kan rusten en zich van Zaterdagsmiddags tot Zondagsavonds kan laten bedienen.

Dat laatste is een vergissing. Bij enig nadenken zal men zelf wel tot deze conclusie kunnen komen. „Renderloo" is kamphuis, geen hotel. Bovendien hebben Beheerder, zijn vrouw en het personeel recht op een vrije Zondag. Wij moeten die vrije Zondag niet gaan verstoren door te vragen bediend te worden.

Verwacht wordt, dat U corvee doet. Denk niet dat corvee een „rust-verstoorder" is. Vele handen maken licht werk en U bewijst Uzelf en het personeel een grote dienst.

Voor de Beheerscommissie,
H. P. DE BOER, secr.

Of we het nu prettig vinden of niet....

De Zomer loopt ten einde; nog een korte tijd en we kunnen ons verlustigen in het kleurenspel, dat de herfst tovert in het bos. De normale gang van zaken is, dat begin Sept. het ook weer wat rustiger gaat worden op „Renderloo". Er zullen ongetwijfeld mensen zijn die van die rust willen genieten. Welnu dat kan! Hierbij de „Dienstregeling" voor Sept.

Tot 30 Aug. is alles volgeboekt. Event. bezoekers kunnen in het tijdvak *23 tot 30 Aug.* absoluut niet worden toegelaten, daar er dan in Huis een besloten groep is!

Van *30 Aug. tot 6 Sept.* gelegenheid voor daggroepen om „Renderloo" te bezoeken. Enkele data in deze week zijn reeds besproken.

Van *6 Sept. tot 20 Sept.* twee gezinsweken. In deze twee weken kan ieder komen, die het voornemen heeft om dit najaar nog een vac. op „Renderloo" door te brengen.

Van *20 Sept. tot 27 Sept.* weer vrij voor daggroepen en bezoekers. Hiervan zijn ook reeds enkele dagen bezet.

Na 27 Sept. is het Huis enige tijd gesloten in verband met onze vacantie!

Mogen we U *dringend* verzoeken, bij het maken van Uw plannen rekening te houden met bovenstaande?

L. SIESLING.

E.C.U.-*nieuws*

Goed Nieuws!

In Groningen hebben onlangs de zusters vergaderd. Op die vergadering gebeurden grote dingen! Uit alle Zusterhulpafdelingen waren de afgevaardigden bijeen en beslisten daar over de verdeling van opgebrachte gelden.

Op de agenda kwam een voorstel voor, om f 400 aan de E.C.U. te geven. Eer de vergadering begon, kwamen Hoofdbestuur en E.C.U. samen, om — gedwongen door de nood van de E.C.U. te overleggen, of dit bedrag ook verhoogd kon worden en of ook het salaris van onze Evangeliste waarvan de zusters nu f 1000 voor hun rekening hebben genomen, niet geheel door onze dappere Vrouwenbeweging betaald kon worden.

Het Hoofdbestuur beloofde in de bijeenkomst 't uiterste te zullen doen.

Maar zie — het was niet nodig, want uit de vergadering zelf kwamen stemmen op, om de E.C.U. krachtig te steunen. Onze zusters bleken de zorgen van ons Evangelisatie-werk te kennen en .... besloten:

voor 1952 f 1000 aan de E.C.U. af te staan;
bovendien minstens f 1000 voor Evang. Van Beek bijeen te brengen maar er tevens naar te streven het gehele salaris te bekostigen.

Van dit besluit heeft de E.C.U. met grote dankbaarheid kennis genomen. Met veel verwachting gaan we de toekomst tegemoet. Als de zusters — die 't meest met de moeilijke tijden en de gezinszorgen te maken hebben — nog zóveel doen, dan zal niemand verder nog achter willen blijven.

Het is ons een genoegen U dit goede nieuws door te geven, opdat U in onze vreugde kunt delen.

Wat voor de Binnenlandse Zending gedaan werd

Dit jaar is er al weer meer geld *vrijwillig* uit onze *Gemeenten* gekomen, dan vorig jaar om deze tijd. Begin Juli was het eindbedrag f 2122.35! Dat geeft de strijders moed. 't Is meer, dan we durfden verwachten.

Konden we in ons vorig berichtje schrijven, dat Baptistisch Nederland (Gemeenten, *organisaties* en personen) in 1951 vrijwillig ruim f 5000 had opgebracht, zo begint 't er op te lijken, dat we dit jaar dicht in de buurt van de f 6000 komen.

MAAR: Sust deze voorstelling van zaken ons in slaap?

Br Modderman uit Sneek is daar bevreesd voor. U herinnert zich misschien zijn reactie op ons bericht nog wel? Door mijn ziekte was ik niet eerder in de gelegenheid daarop in te gaan. Het is altijd wel aardig zulk een schriftelijke discussie te volgen. In onze broederlijke gemeenschap hebben we elkaar nodig en moeten we elkaar aanvullen, om in getrouwe samenwerking de Heer te dienen met waardering voor elkanders persoon en werk.

Wij delen de vrees van br Modderman niet. De activiteit van de E.C.U. in stilte en in 't openbaar ontplooit zich steeds meer tot een oproep, om waakzaam te zijn en mee te doen. Deze oproep wordt ook gehoord, dat blijkt wel uit 't bovenstaande goede nieuws.

Op de Alg. Verg. was in de discussie over de „vrijwilligheid" opgemerkt, dat het de E.C.U. zeker mogelijk moest zijn vrijwillig bijeen te brengen, wat nu nog verplicht binnenkwam. „De U.Z.C.", zo redeneerde men, „brengt toch ook al vrijwillig op, wat de E.C.U. verplicht ontvangt". Als deze logica opgaat, moeten we deze *steeds* toepassen. Het lag dus voor de hand bij het noemen van de E.C.U., zoals br Modderman dat daarna deed, even uit te rekenen, wat dan de E.C.U. reeds nu *vrijwillig* kreeg. Welnu, zoals de U.Z.C. van Gemeenten, organisaties en personen vrijwillig f 7500 in 1951 heeft ontvangen, zo kreeg de E.C.U. ruim f 5000! Dat is een bedrag, waarvoor we dankbaar zijn, want de E.C.U. ontving dit bóven de hulp uit de contributie!

Reeds eerder hadden we dit jaar vermeld, welk gedeelte hiervan uit de *Gemeenten* kwam. Het blijkt, dat br Modderman speciaal dít bedrag bedoelde en het weinig vond (f 2000) op een *tekort* van f 9000, en dit weet aan het gebrek aan confrontatie. We maken er bezwaar tegen het „E.C.U.-deel" van de Unie-contributie als een *tekort* aan te merken. Dat is niet juist. Bovendien laat de E.C.U. 't de Gemeenten zeker niet aan confrontatie en nieuws ontbreken. Maar vorig jaar heeft de E.C.U. zeer bewust besloten, om de vrijwilligheid — voorzover 't de Gemeenten betrof — te beperken tot het vragen van een extra collecte, zolang we nog de volle steun uit de contributie ontvingen. De boog mag immers niet overspannen worden, hoe gaarne we ook meer zouden willen vragen.

Want dat de E.C.U. nog meer nodig heeft, is een bekend feit en dat de inkomsten langzaam maar zeker stijgen, doet ons goed! Hetgeen onze Gemeenten, organisaties en vrienden — hetzij verplicht, hetzij vrijwillig — voor de Binnenlandse Zending deden en doen, dwingt ons respect af. Het bedroeg in 1951 *totaal* ongeveer f 14000.

Nogmaals: we zijn dankbaar. Maar deze dankbaarheid is gevuld met verwachting voor de toekomst. We hopen van harte, dat onze inkomsten stijgende blijven, dank zij een eendrachtige krachtsinspanning van ons allen.

Bovenal: dank zij de rijke zegen van onze Heer!

Arnhem. BROERTJES.

Verbeteringen

In De Christen van j.l. Vrijdag 15 Aug. staan enkele fouten die verbetering behoeven.

1 We hebben gevraagd (in de eerste schakel) of het geen aanbeveling zou verdienen om als gevolg van de plaats gehad hebbende decentralisatie, het voorbeeld te volgen van de Conventie van de Baptisten in de Noordel. Staten van Amerika, wat betreft het voorzitterschap.

2 In schakel twee hebben we gezegd, dat: „er ontstaat *geen* nieuw gezagsorgaan: de Commissie".

De Unie Com. is immers geen gezagdragend maar dienend lichaam, een „uitvoerende" Commissie.

L.

Correspondentie

J. B. te A. Vriendelijk dank voor Uw brief, die daad en bedoeling duidelijk uiteenzet.

E.R.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3120
VRIJDAG 29 AUG. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds J. LOUW, VALKENBOSKADE 25, DEN HAAG - TEL. 320709
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Water en Vuur

Wij zijn door vuur en door water gegaan maar Gij voerdet ons uit....

Ps. 66 : 12b.

Onze Psalm spreekt van vuur en water, waar de Israëlieten doorheen gegaan zijn. Deze beide woorden zeggen genoeg. Vuur en water. Wie daarmee te maken krijgt in verkeerde zin, is doorgaans niet gelukkig.

Inderdaad vertelt de Bijbel van dit vuur en water. De Israelieten zijn in Egypte. Ze wonen daar in de prachtige Provincie Gosen. Het gaat hun goed, materieel gezien. Ze groeien in aantal, verwerven zich bezittingen, en genieten van een rustig bestaan, waarbij de verlangens naar God en het beloofde land op de achtergrond komen. Wie zou ook de vermoeienissen van een lange trektocht op zich nemen, die het zo goed naar de zin heeft?

Dan komt Farao met het vuur.

Hij is bevreesd dat dit volk hem de baas zal worden en een gevaar gaat betekenen voor de Egyptenaren.

Daarom stuurt hij hen naar de tichelovens, waar ze stenen moeten bakken in een moordend tempo, bij hete vuren, onder de brandende zon, voortgejaagd door slavendrijvers met de zweep.

Zo gaan de Israelieten door het vuur, van deze eerste verdrukking. En God bewaart hen.

Als het vuur niet helpt, komt Farao met het water. Er gaat een decreet uit van het hof aan al zijn mannen, alsmede aan de vroedvrouwen die in het land Gosen hun diensten verrichten, dat alle pas geboren Joodse jongetjes in de Nijl geworpen moeten worden. Door het jonge mannelijke leven te doden, zal dit volk nooit sterk kunnen worden.

Wat erg, deze bedreiging met het water.

Een jonge moeder is in verwachting. Maar het is geen blijde verwachting. Want achter dit schone gebeuren staat de dreiging van Farao. En de jonge vader die anders zo heel blij zou zijn met een jonge stamhouder, bidt nu misschien of het een meisje worden mag.

Zo staat dit Joodse volk onder hoge druk.

Het is onder deze druk, dat oude verlangens weer wakker worden, en dat men gaat uitzien naar redding, en naar een ander Vaderland.

De zegen van Vuur en water

En het is pas na deze verdrukkingen van vuur en water, dat Mozes gehoor krijgt bij dit volk, en ze bereid zijn hem daarheen te volgen, waar God hen hebben wil. Ze gaan op reis naar het beloofde land, om daar aan hun voorlopige bestemming te beantwoorden.

Zo worden vuur en water, deze beide verschrikkingen, hun tot een zegen. En kan datzelfde niet ook vaak geconstateerd worden bij ons?

Stierven ook onze verlangens naar God en Zijn Koninkrijk niet vaak weg bij voorspoed en welvaart? Wat zijn we eigenlijk zwakkelingen, dat we er niet eens goed tegen kunnen, stoffelijk gezegend te worden!

En zo komen dan vaak vuur en water, verdrukking en zorg, ziekte en dood, om ons wakker te schudden en ons er aan te herinneren, dat we hier geen blijvende stad hebben, en dat het doel van ons leven niet is, ons hier zat te eten aan de heerlijkheden van deze wereld en dan als mensdieren in te dommelen in een zalige slaap.

God heeft een taak voor ons, en een ander Koninkrijk, om in te leven. En als het beslist niet anders kan, zal Hij ons eraan herinneren door vuur en water opdat we niet voor eeuwig verloren gaan.

Hoevelen van U, die dit lezen, hebben zo niet op de een of andere wijze met dit vuur en water van doen gehad? Als verschillenden Uwer eens zouden gaan vertellen, wat ze al niet hebben door moeten maken, dan zouden we stil worden van ontzetting.

Vast staat wel dat God ons zo lief heeft, dat Hij ons geen traan meer zal doen schreien dan beslist nodig is om ons te redden. En wat Hij van ons wil is, dat wij in de nood van het leven ons dichter tegen Hem aan zullen vleien en meer en intenser zullen gaan denken aan onze Hemelse bestemming.

Ook de kopy voor De Christen van Vrijdag 5 Sept. moet nog gezonden worden aan de tegenwoordige Eindredacteur, Ds J. Louw. **Daarna** berust de Eindredactie bij Ds H. v. d. Werf, Stadhouderslaan 90, Utrecht.

Uitredding

De Israelieten zijn niet ondergegaan in vuur en water. Behalve dan misschien diegenen die zelfs in de nood de les nog niet wilden leren. God heeft dit volk doorgeholpen, er uit gered. En ze zijn er beter, rijker uitgekomen, dan ze er in gingen.

Zo kunnen alle dingen, ook vuur en water, moeite en zorg, medewerken ten goede. Zo kunnen zelfs de allerergste dingen een volk, een mens, verrijken en hem meer doelbewust zijn schreden doen richten naar het Koninkrijk van God.

Kent U de zegen van vuur en water?

Wf.

Losse Schakels

Onze taak nú In „Bijbel en Gebed" het maandblaadje voor Nederland van de Bijbelschool „Beatenberg" in Zwitserland, schrijft a.g. „de grote taak van de gelovigen in deze tijd":

1. Bijbelkringen in elk huis, om het Woord Gods van het Oude en Nieuwe Testament te bestuderen.
2. Gebedskringen in elk huis, om in het gebed medearbeider te zijn met de Heilige Geest en met Zijn dienaren op het zendingsveld.
3. Het persoonlijke getuigenis van de levendmakende kracht van Jezus Christus, die verloren zondaars redt, opdat vele zielen voor Jezus Christus gewonnen worden.

We geven deze wenken gaarne door en wensen, dat ze ook onder ons behartigd zullen worden. Waar zijn de broeders of zusters, die het initieatief nemen? Kom, br zr die er wel voor „voelt", begin er eens mee.

Doopvonten Een br zond ons een uitknipsel uit een dagblad bevattende een berichtje a.g. een doopvont in de Kerk van Heer Oudelands Ambacht (kerkelijke gemeente Grote Lindt) dat vermoedelijk ook in andere kranten is opgenomen. In die kerk is aanwezig een middeleeuwse doopvont die sinds jaar en dag dienst gedaan heeft als voetstuk voor de kansel. Deze doopvont is nu onder de kansel vandaan gehaald en gerestaureerd en zal nu weer aan zijn oorspronkelijke bestemming gaan beantwoorden. Zij is reeds in gebruik genomen. Nu vraagt de broeder of er verschil is tussen doopvont en middeleeuwse doopvont of is die laatste gelijk aan ons doopvont?

In zekere zin moet die laatste veronderstelling als juist worden aangemerkt. De z.g.n. middeleeuwse doopvonten (waarvan er in ons land overigens niet zo weinigen zijn, als sommigen menen) waren bestemd om aan kleine kinderen de doop door onderdompeling te bedienen (in kerkelijke kringen bestaat de gewoonte om te spreken van „de doop toedienen", wel in het gevoel, dat men aan zuigelingen moeilijk de doop bedienen kan; inderdaad kan men o.i. echter de doop net zo min „toedienen" als het Avondmaal; beide veronderstellen een aanvaarden, een bewust en willens er bij zijn). Toen men ophield de doop door onderdompeling te bedienen aan de kleine kinderen, ruimde men de grote doopvonten, waarin die onderdompeling plaats kon hebben op, en verving ze door doop*bekkens*, zoals die nu nog in de kerken in gebruik zijn. We herinneren ons ergens (we menen in Hattem, in de Herv. Kerk) een echte doopvont gezien te hebben, die nog in gebruik was, maar in overeenstemming met later ingevoerde besprenging, voorzien was van twee, over de kom heen gelegde ijzers, in het midden waarvan een doopbekken bevestigd was.

Zou men in de kerk te Heer Oudelands Ambacht de kindertjes weer echt willen gaan dopen, onderdompelen dus? We vrezen.

Vragen Er zijn kerkelijke broeders en onder hen predikanten, die ons gaarne de broederhand reiken en onze doopopvatting en praktijk waarderen, maar het ons tegelijk zeer kwalijk nemen, dat we de kinderdoop niet maar nalaten, doch mensen, die dat verlangen, op hun geloofsbelijdenis dopen, ofschoon de kerk ze toch op verzoek van hun ouders als zuigelingen reeds gedoopt heeft. M.a.w.: ze vinden het ergerlijk, dat we hun doop niet erkennen, doch „overdopen".

We kennen de regels:

> Eén Naam is onze hope,
> eén grond heeft Christus' Kerk,
> zij rust in éne dope,
> en is Zijn scheppingswerk.

We kunnen dat moeilijk meezingen. In deze zin althans niet, dat we de doop zoals de kerken die bedienen als geldig zouden kunnen erkennen. We weten wel dat dat een diep ingrijpende overtuiging is. Het is voor onze kerkelijke broeders moeilijk te verteren dat we hun doop als waardeloos opzij zetten en iemand, die dat begeert en aan de voorwaarden voldoet, die de Schrift daarvoor stelt, dopen, ofschoon hij als klein kind, naar het getuigenis van ouders en kerk, reeds de doop ontving.

Maar nu vragen wij:

Als iemand overtuigd is dat de doop, zoals de Kerk die bedient, niet overeenkomstig Gods Woord en Wil is, mág hij die dan erkennen?

Mag iemand, die tot het geloof gekomen is en overtuigd, dat hij zich, als met Christus gestorven en opgestaan, overeenkomstig Gods Woord en Wil moet laten dopen, dat dan nalaten omdat men hem eens als zuigeling — en dat tegen Gods Woord en Wil — gedoopt heeft?

Men versta ons wel: het is ons niet gemakkelijk een doop als ongeldig te bestempelen, die aan millioenen is „toegediend" en door de Kerken die hem handhaven over heel de wereld onderling wordt erkend. Maar we mógen niet anders. Aan het Woord van God mogen we niets toedoen en niets afdoen. Wij zijn overtuigd dat we, wanneer we de kinderdoop zouden erkennen, we aan dat Woord iets zouden toedoen en als we een gelovige zouden weigeren hem te dopen, we iets van dat Woord zouden afdoen. Boven elke andere overweging staat ons de autoriteit van dat Woord.

We handelen zoals het Woord van Gód het van ons eist en menen dat onze medegelovigen daarom niet op ons mogen toornen — hoe verstrekkend en pijnlijk de consekwenties voor hen ook mogen zijn.

„In die tijd...." In zijn boek: „Hoofdsom der Historie" waarin Dr Miskotte de Openbaring uitlegt, ziet hij in de verzegeling der „knechten Gods" in Hoofdst. 7 : 3 een heenwijzing naar de Doop. Of Johannes hier inderdaad aan de Doop dacht is een vraag, die verschillend beantwoord zal worden. Wat ons echter belang inboezemt is de uitleg die Dr Miskotte daar van de Doop geeft. Hij schrijft:

„Hier is allereerst te denken aan de *doop*, de

heel gewone doop; hoewel hij naar de wijze, waarop hij toen werd toegediend niets te maken heeft met begieting of besproeiing van het voorhoofd, zodat de verzegeling aan het voorhoofd zeker niet daarop kan slaan. Niettemin het gaat om het sacrament van de doop, die door dompeling geschiedde, en door de dopeling ervaren werd als zijn nieuwe geboorte, als de ingang tot een nieuw leven, een leven van belijden en....lijden. In die tijd immers werden de mensen gedoopt op grond van hun belijdenis. En het was in die tijd zeker geen kleinigheid, om in het openbaar Jezus Christus te belijden.

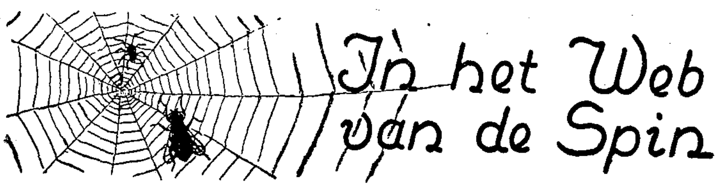
De gedoopte is een verzegelde, hij is beschermd tegen de dood, hij is in Christus' dood mede gestorven en in Christus' opstanding *mede opgewekt*. Hij heeft — daarvan is de onderdompeling het zinnebeeld — de kans gelopen te verdrinken, maar hij is nog juist van de verdrinkingsdood gered. Het leven van een christen is zo, dat hij de dood achter de rug heeft en dat hij het leven en enkel het leven voor de borst heeft. Daarvan is hij verzekerd. Maar hij is verzekerd omdat dat aan hem „verzegeld" is, uitwendig door het heilig sacrament. Zo heeft Jezus het ingesteld toen Hij Zijn apostelen uitzond, dat er dit teken en zegel zal zijn voor de heidenen, voor de menigte alle, die zullen gewonnen worden, voor de enkeling allereerst, die in het geloof zijn verleden en heel 's werelds verleden mag achterlaten, omdat hij bij de Naam behoort, bij de Openbaring van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Matth. 28 : 20.

Wanneer we uitgaan van de gedachte dat volgens het N. Testament bij de doop de mededeling van de Heilige Geest plaats vindt, zou men de doop, een „verzegeling" kunnen noemen. Het zegel is dan niet de doop zelf, maar de Heilige Geest.

„Vrijheid" Vrijheid is een gemarteld woord. Paulus, de Apostel der vrijheid, heeft al gevoeld dit woord te moeten beschermen. Het werd in zijn dagen al gebruikt als „een oorzaak voor het vlees", dat wil zeggen, dat men in naam der vrijheid een levenshouding aannam, die zich niet dekte met het Evangelie. Christus maakt vrij van de zonde en als gevolg daarvan vrij ten opzichte van die dingen en wetten, die om der zonde wil de mens werden opgelegd. Maar Christus maakte niet vrij voor de zonde! De verandering, die Hij te voorschijn riep, betekent niet dat de mens nu straffeloos mag en kan doen, wat hem vroeger verboden was. Het wil ook niet zeggen, dat de mens door haar bevrijd wordt van te doen, wat zijn plicht is.

De Geest en de Vrijheid Vaak wordt aangehaald: „waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid. De klemtoon wordt dan meer gelegd op het tweede, dan op het eerste gedeelte; meer op de vrijheid, dan op de voorwaarde, onder welke alleen vrijheid voorhanden is. *Waar de Geest des Heeren is*, aldaar is vrijheid. Men mag dit volstrekt niet omkeren en lezen, alsof er stond: waar vrijheid is, aldaar is de Geest des Heeren, Want zo is het lang niet. Er is veel vrijheid, die niet is dan een verloochening van de Geest des Heeren. Om de Apostel hier te verstaan is het goed zijn woorden te lezen alsof hij geschreven had: waar de Geest des Heeren **heerst**, aldaar heerst vrijheid. Er is een vertaling die de tekst zo weergeeft: „Waar de Geest de Heer is, aldaar is vrijheid" en we voelen dat dat juist moet zijn. Waar de Geest *de Heer* is, ja, dáár is vrijheid. Maar daar ook alleen. Men roepe dus niet om vrijheid, opdat de Geest er zij maar men roepe om de Geest, opdat er vrijheid zij.

L.

SPANJE

Spanje, Rooms-Katholicisme en Christen-vervolging, dat zijn drie zaken die sinds onze schooljaren in ons geheugen op één rijtje liggen. En niet zonder reden. Het aandeel dat Spanje had in de geloofsvervolging in de zestiende eeuw, was vrij groot, ook al waren daarin nog andere invloeden werkzaam.

En ook thans weer horen we vrij veel over nieuwe Christen-vervolgingen in dit grote land zelf, met zijn vele bergen en zijn oude glorie, ook al is het moeilijk na te gaan, hoe hoog de druk is, waar onder deze hedendaagse Protestanten daar leven. Protestantse Spanjaarden zelf zijn van mening dat de vervolging nog veel intensiever zou zijn, wanneer Spanje het zich zou kunnen veroorloven, minder rekening te houden met de wereldopinie, die zich steeds meer tegen een dergelijk Godsdienstig fanatisme keert.

In het algemeen gesproken kan men wel zeggen, dat het lidmaat-zijn van een protestantse Kerk in Spanje het leven *uiterlijk gezien* niet aangenamer maakt, iemand van allerlei belangrijke dingen uitsluit, en vrij grote risico's meebrengt.

Hoe staat het nu met de Baptisten in Spanje?

In de nieuwe druk (1952) van het door Dr Franks uitgegeven boekje „European Baptists to day" vinden we ook een artikel van de hand van A. Sanchis over het Baptisme in Spanje. Wat hierin aan belangrijks voorkomt voor Nederlandse lezers, willen we U graag doorgeven.

Oorsprong:

1868 wordt genoemd als het jaar, waarin de arbeid begonnen werd. De Zuidelijke Baptisten (U.S.A.) zijn sinds 1921 in Spanje werkzaam. Op dat tijdstip waren er wel 5 verschillende Baptisten groepen bezig, zending te drijven in Spanje: de Noordelijke Baptisten, de Zweedse Baptisten, een Zweeds Baptisten Zendings-comité te Chicago, een onafhankelijk comité uit Zweden, en een onafhankelijke Bapt. groep uit Engeland. Het was dus wel nodig, dat hierin werd ingegrepen, en dit gebeurde dan ook op het Bapt. Congres te Londen, in 1920, waar de Zuidelijke Baptisten de verantwoordelijkheid voor Spanje op zich namen.

Sindsdien is er meer eenheid in het werk gekomen, terwijl in later jaren een Baptisten Unie geformeerd werd.

Opleiding

De Spaanse Baptisten bezitten een eigen Seminarie, dat volgens de gegevens een tijdlang gesloten geweest is, maar in 1948 weer heropend is, en sindsdien een achttal krachten afgeleverd heeft. De schrijver ziet in dit Seminarie

een zeer belangrijk middel om het werk te dienen, en schrijft dat de grootste nood van de Spaanse Gemeenten is, dat er gebrek is aan een goed opgeleid corps van predikanten.

Statistische gegevens

De Spaanse Unie omvat 24 Gemeenten met een totaal ledenaantal van ongeveer 1600, gediend door 14 predikanten en verscheidene vrijgestelden. Het laatste jaar zijn er twee nieuwe Gemeenten bijgekomen, terwijl een vrij groot aantal mensen gedoopt werd. Gezien de hiervoor genoemde predikantennood, moet een groot deel van het werk door leken gedaan worden. Velen van hen geven zeer veel van hun tijd voor de zaak van de Meester, en op hun schouders rust dan ook heel wat werk in allerlei Evangeliesatieposten.

Kerkbouw

Ook de Spanjaarden hebben zich de laatste jaren ingespannen om hun Gemeenten goede Kerkgebouwen te verschaffen. Met behulp van het Zendingsgenootschap van de Southern Baptist Convention is er heel wat tot stand gekomen, en vandaag de dag staan er in de grootste steden van Spanje, zoals Barcelona Madrid, Valencia, Alicante en Albacete, prachtige kerken ten dienste van de arbeid.

Hoewel de Zuidelijke Baptisten door hun Zendingsgenootschap, een grote rol spelen, doen onze Spaanse broeders hun uiterste best, zover te komen, dat ze hun eigen boontjes kunnen doppen en financieel niet meer afhankelijk zijn van andere landen. Het spreekt echter vanzelf, dat dit in een land als Spanje waar men zoveel tegenkanting heeft, niet gemakkelijk gaat. Ze zijn echter vol goede hoop eenmaal zover te komen.

Het artikel sluit met de opmerking, dat als er ergens ter wereld een land is, dat behoefte heeft aan de prediking van het Evangelie, het Spanje wel is. Het Rooms-Katholicisme schenkt de bevolking geen bevrediging, maar laat hen leeg en krachteloos, waardoor ze bereid zijn, te luisteren naar de boodschap van Jezus Christus, de waarachtige Zaligmaker van zondaren.

De Spaanse Christenen, speciaal ook de Spaanse Baptisten, hebben onze voorbede nodig. Laten we hen gedenken in onze gebeden.

Wf.

Obadja

Slot

In ons vorig artikel hebben we stil gestaan bij de beschrijving van de rampen, die Edom zouden treffen, volgens de aankondiging van Obadja, die de woorden des Heeren sprak. Het hoogmoedige Edom, dat meende onoverwinnelijk te zijn, zou nedergestoten worden. De hoge bergen en rotskloven zouden geen veilige schuilplaatsen bieden. Geheel uitgeplunderd zou Edom worden. Zonder hulp van vrienden zou het worden uitgeroeid. Wij willen nu stilstaan bij de vraag:

WAAROM?

In de verzen 10—14 en 15 laatste helft vinden we de reden genoemd. Daaruit blijkt wel, dat deze verzen nauw samenhangen met het eerste gedeelte van dit hoofdstuk en er geen enkele reden is, om — zoals de critici willen — te denken aan twee auteurs! Bezien we deze verzen nader.

De reden is: *„om het geweld, begaan aan uw broeder Jacob".* — Ezau is Edom. De Edomieten waren het broedervolk van Jacob. Helaas dringt de zonde ook door in de verhouding van broeder tot broeder. Ook Amos spreekt ervan, dat Edom zijn broeder met het zwaard vervolgde (Amos 1 : 11). In de Wet werd de broederverhouding aldus beschreven: „De Edomiet zult gij voor geen gruwel houden, want hij is uw broeder" (Deut. 23 : 7).

Wanneer heeft zich dan Edom onbehoorlijk gedragen tegenover Jacob? Daarop geeft vers 11 een antwoord. Het gaat daar over Jeruzalem. De profeet spreekt dan van een wegvoering uit Jeruzalem. Wanneer sprake is van Jeruzalem, dan gaat het eigenlijk over *Juda*. Toch wordt hier van Jacob gesproken om te meer nadruk te leggen op het feit, dat Edom broedervolk is. Meerdere malen worden in de Schrift de namen Jacob en Juda verwisseld. (Dit pleit tegen de theoriën van de Brits-Israel-beweging, die een scherpe scheiding tussen Jacob en Juda wil doorvoeren.)

Vreemden trokken Jeruzalem binnen en Edom *snelde niet te hulp*. Met deze vreemden zijn de Babyloniërs bedoeld (586 voor Chr.) — Nu weten we tegelijk, in welke tijd onze Obadja heeft geleefd. — Edom stond van verre toe te zien en meer nog, zij waren één met de vijand in deze grote nood. — Dat is niet broederlijk!

Nog erger is het, dat *leedvermaak over Jeruzalem* bij Edom werd gevonden. „Zie niet (met leedvermaak) op die dag uws broeders, de dag van zijn vervreemding (de Nieuwe Vertaling heeft: rampspoed), verblijd u niet, zet geen grote mond op!"

Nog is de lijst van beschuldiging niet ten einde. — Edom ging zelfs mede met de vijand, de poorten van Jeruzalem binnen, en zij strekten hun hand uit naar hun have. Zij gingen mede *hun broeders beroven* (vers 13).

De maat wordt vol, als zij zich niet alleen aan de have, maar ook aan het leven van hun broeders vergrepen. Zij waren het, die de vluchtelingen opvingen, hen ter dood brachten of overleverden in de handen van de vijand (vers 14).

Hoe behandelen wij onze broeders?

Staan wij ook van verre als een broeder of zuster in nood is? Hebben wij leedvermaak? Beroven wij onze broeders, staan wij aan de kant van de vijand, van de ongelovigen? Haten wij onze broeder? Dan zijn wij ook doodslagers. „Een onbarmhartig oordeel zal gaan over degene, die geen barmhartigheid gedaan heeft". Schrijft niet Johannes: „Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben" (1 Joh. 3 : 14). Hebt gij uw broeders lief? Of is uw beeld getekend in dat van Edom?

De conclusie kan luiden: met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden; of populair uitgedrukt: zo ge doet, zo ge ontmoet!

We merkten reeds op, dat vers 15a er vreemd tussen kwam. Het wil zeggen, de regel is algemeen, het blijft niet tot Edom beperkt, *God is een Wreker van alle kwaad.* Voor Edom kan ook een andere naam ingevuld worden. Gods gericht zal — zonder aanzien des persoons — eveneens andere volken treffen! God zal ook de volken van heden bestraffen als zij een broedervolk niet juist hebben behandeld.

In de verzen 16 en 17 gaat het over de volken in het algemeen, terwijl in het 18e vers, weer over het huis

van Ezau gesproken wordt. (vgl. Ezech. 35 : 15) Ezau wordt als teken gesteld!

Een eschatologisch teken

van het oordeel over de volken, in de dag des Heeren! Men zie Matth. 25 : 32 „Want de dag des Heren is nabij over al de Heidenen," (volken).

Zullen de volkeren, de Heidenen, die de God van Israël niet kennen, ook niet geoordeeld worden, naar hetgeen zij Jeruzalem, Juda, hebben aangedaan?

Hoe staan wij tegenover hen? Hebben wij Jeruzalem lief? Wij zullen ook geoordeeld worden, naar onze houding die we aannamen tegenover Israël! Is de houding van Paulus de onze? Is er een gebed voor Israël in uw hart? (Rom. 10 : 1) Zijt ge hierin een navolger van de apostel? Eens hoorde ik een (baptisten)-broeder zeggen: „wat kan mij die Joden schelen?" Zulk een houding is niet juist! Zie toe dat er niet een Ezau in uw hart schuilt!

Keren we terug tot onze bijbelstudie in Obadja.

Men kan zich ook te vroeg verblijden

Edom en in het algemeen de volken, die zich hebben verblijd over de val van Jeruzalem, hebben te vroeg gejuicht. Zij zullen de drinkbeker van Gods toorn te drinken krijgen (vers 16). Dit beeld van een drinkbeker komt herhaaldelijk voor (men zie mijn: De Visioenen van de profeet Jeremia. Verkrijgbaar bij het Lectuurfonds in het bizonder pag. 17 en 18). — In de Openbaring (14 : 10; 16 : 19; 18 : 6) keert dit beeld van de drinkbeker telkens terug.

Het zal eindigen met ondergang, „en zij zullen zijn, alsof zij er niet geweest waren." (Er zijn uitleggers, die het „gijlieden" in vers 16, op de Joden laten slaan, — er is hier verandering in persoonsvorm. Het „gij" in de vorige verzen staat in het enkelvoud, en hier in vers 6b is een meervoudsvorm).

HEILSBELOFTE

Evenals in vele andere profetieën, breekt ook hier de heilsbelofte door. — Op de smart van Jeruzalem, zal nog iets anders volgen. Er zal *een herstel* komen, en die van het huis Jacobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten.

In onze dagen zien we iets van de vervulling van deze profetie

De kinderen Jacobs zijn bezig in bezit te nemen, het hun toegezegde land. Niemand zal dit in het gezicht der feiten nog kunnen ontkennen. Bij dit stoffelijk herstel, zal ook *geestelijk* herstel komen. Er is een overblijfsel, niet allen werden in Jeruzalem omgebracht. Er waren ontkomenen. Zo is Jeruzalem, als door het vuur gegaan. God heeft zijn volk door de verdrukking gelouterd, en een rest bleef behouden! „Maar op de berg Zions zal ontkoming zijn". (vers 17) Zij weten niet of Jeruzalem zijn laatste verdrukking heeft gehad, wij weten immers niet van „de dag en ure" waarin de Zoon des mensen weerkomt? Het is mogelijk, en zeer waarschijnlijk zelfs, dat er nog een grotere, laatste verdrukking over het huis van Jacob zal komen — maar na die laatste verdrukking zal ook de dag des Heeren nabij zijn. „Terstond na de verdrukking dier dagen, zal in de hemel verschijnen het teken van de Zoon des mensen". — Lettende op Israël, Gods klok, moeten we ernstig rekening houden met het feit, dat het einde dezer bedeling in het zicht komt!

De dag des Heren, zal voor het overblijfsel geen vrees of schrik, maar heil brengen. „'t Behoeftig volk in hunne noden, in hun ellend' en pijn — zal Hij ten redder zijn". *Zion* zal een heiligheid zijn! Ezau zal verteerd worden! Israël gereinigd, zal Zion weer tot centrum hebben.

Dat deze dingen niet vergeestelijkt moeten worden, blijkt uit de verzen 19—20. Probeert u maar eens, dat te vergeestelijken. Neen, daarbij past een atlas, een landkaart. Het is alles heel werkelijk, niet in de hemel maar op de aarde! — „En gijlieden zult weten, dat Ik de Heere uw God ben wonende op Zion, de berg Mijner heiligheid: en Jeruzalem zal een heiligheid zijn, en vreemden zullen niet meer door haar doorgaan" (Joël 3 : 17). En Juda zal blijven in eeuwigheid en Jeruzalem van geslacht tot geslacht!

Let op het slot van deze profetie (vers 21). Heilanden, d.i. Verlossers, zullen op de berg Zions opkomen, en achter hen allen staat Israëls grote verlosser, de Messias!

En het koninkrijk zal des Heeren zijn! Dat is waarlijk een slot! Zo eindigt geen menselijk boek, zo eindigt alleen het woord des Heren! Dat is nog onvervulde profetie, welker vervulling haast zal plaats vinden.

D. SLORT.

Zo, nu moeten we binnenkort tot zaken komen. De vacanties zijn gelukkig weer achter de rug en alle mensen zijn het er over eens, dat je maar het beste thuis kunt wezen en in je gewone doen. De vacanties zijn nuttig want ze leren ons hoe schoon het gewone leven is. Nu komt de dag, dat u ons moet zeggen hoeveel Kerstnummers u denkt aan de man te brengen. U niet alleen natuurlijk. Samen, met andere gemeenteleden. Veel aardiger. Met twee man in een straat. Ieder een kant. En maar zwaaien als 't goed gaat. Tien procent meer dit keer. Het kan heus wel. Wat is nou één op'de tien meer. En die er honderd verkoopt, verkoopt er ook honderd en tien. Ik hoop u binnenkort de namen van alle medewerkers eens te noemen. Jeuken u de handen niet? Was 't maar zover, dat ze klaar waren. Het is zulk prachtig werk.

HUIZINGA.

Gemeenteberichten

HOOGEVEEN

Velen uwer zullen reeds weten dat op 18, 19 en 20 Aug. hier in Hoogeveen de „Studentenactie" is gehouden.

Het zijn dagen geweest van intensieve arbeid van onze studenten waardoor het Baptisme hier weer meer bekendheid heeft gekregen. Spandoeken hebben gewapperd over de straten en achter verschillende ramen hebben de

raambiljetten de voorbijgangers uitgenodigd deze samenkomsten te bezoeken.

Na de colportage die overdag huis aan huis plaats vond, hadden wij 's avonds één en ander maal de gelegenheid in de openlucht via de geluidsinstallatie de Blijde Boodschap van Gods genade over de straten van Hoogeveen te laten schallen.

Op Dinsdag en Woensdagmiddag waren kindersamenkomsten belegd met filmvoorstelling, een vertelling met de flanelgraaf en een mooie prijsvraag. En het waren deze samenkomsten die zich in een zeer grote belangstelling mochten verheugen.

Waren er Dinsdags ruim 80 kinderen, de Woensdags bleek dat de kinderen niet in één keer in het gebouw konden en werden 2 samenkomsten georganiseerd waarbij aan bijna 200 kinderen van de Grote Kindervriend werd verteld. Moge het Zaad dat in deze jonge harten is gestrooid, spoedig ontkiemen tot Eer en Glorie van onze Heiland.

Iedere avond hadden wij tevens een samenkomst in ons gebouw belegd.

Jammer dat het weer niet meewerkte en daar de regen rijkelijk neerstroomde, hebben velen zich hierdoor laten weerhouden.

Toch heeft God onze gebeden en die van vele andere in de lande willen verhoren en ons rijk gezegende avonden geschonken.

Aan het eind der laatste samenkomst sprak Ds Tijman die hiervoor was overgekomen een kort slotwoord en als sluitstuk van deze actie mochten wij het genoegen smaken dat een jonge zuster haar hart aan de Heer gaf.

Moge de Heer de stille naprediker zijn aan de harten van hen die nog geen vrede gevonden hebben bij het Kruis, en zij de vreugde mogen ervaren die het Kruis hen schenkt en de zekerheid dat niets hen kan scheiden van de liefde Gods en wij bereid gevonden mogen worden uit liefde tot de Heiland deze arbeid voort te zetten.

De Secr. S. J. SCHUIL.

De Unie-Bouwstichting

Ons 10 ct fonds

Aan alle voorgangers en secretarissen werd een brief gezonden inzake de voorbereiding van deze actie. Het gaat hierbij om één contactpersoon in elke gemeente. Tot hiertoe ontving ik van elf gemeenten bericht. Mag ik de andere verzoeken mij zo mogelijk ten spoedigste te willen antwoorden! Natuurlijk spelen ons de vacantie's parten, maar wij willen toch graag in September starten. VAN DEZE ELF GEMEENTEN WAREN ER VIJF, DIE NIET MEEDOEN!

Ik hoop niet dat daar nog meer bij komen. Dat geeft allemaal extra geschrijf. Immers zo'n besluit berust op een vergissing.

Onze buitenlandse Contacten.

Nu de gebouwen in Alkmaar en Emmen steeds meer hun voltooiing naderen, spitsen zich ook de financieele moeilijkheden toe. Ook in Eindhoven worden de laatste voorbereidingen getroffen, zodat ook hier spoedig definitieve stappen kunnen worden ondernomen. De U.B.S. wacht in spanning op nadere berichten omtrent het verzoek om financieele steun voor deze bouwprojecten. Wel weten wij, dat dit verzoek zeer gunstig is ontvangen. DAT OOK DEZE DRIE GEBOUWEN GEPLAATST ZIJN OP DE UITGAVEN-POST. Maar hoe groot de bedragen zullen zijn is ons nog niet bekend.

We verwachten echter spoedig bericht. Te meer omdat wij dan onze eigen 10 ct fonds-actie kunnen lanceren voor die kerk, welke nog een extra gift nodig heeft.

Met hartelijke br groet,
namens de U.B.S.
Uw G. BRONGERS.

Het collecteren

Men kan haast wel zeggen dat het collecteren een belangrijk onderdeel van de godsdienstoefeningen geworden is. Veelal geschiedt het wat tersluiks; zo onder het zingen door. Dan kost het ook geen tijd. Bij voorkeur heeft het ook plaats met zakjes van behoorlijke diepte, soms aan de bovenkant wat vernauwd, vermoedelijk opdat niemand er zijn hand wat te diep in zal laten glijden — onverschillig met welke bedoeling. — Er zijn broeders die dit tersluikse en ietwat stiekeme gedoe niet kan behagen. Zij wensen geconcentreerd hun gave in zakje of schaal te kunnen deponeren, wat hun niet goed mogelijk is als ze onderwijl ook moeten zingen. Men kan als men twee dingen tegelijk doet, niet behoorlijk zijn gedachten bij elkaar houden. Het geven nu achten zij belangrijk genoeg om daarbij helemaal tegenwoordig te zijn. Hun hart wil graag weten wat hun hand doet en mét de hand de reis naar de penningmeester maken. — De lange stokken met zwabberende mutsen aan het einde zijn op vele plaatsen vervangen door wat minder opzichtige — maar niet minder zwarte — zakjes gehecht aan korte handgrepen. Nu mogen de gemeenteleden zelf meedoen en de zakjes doorgeven. Zo zijn ze dus bij dit onderdeel van de dienst „geactiveerd" in tweeërlei zin: ze geven en ze geven door! — De „open-schaal-collecte" staat in een minder goede reuk. Ze schijnt een appél te zijn aan de begeerte bij de buurman of buurvrouw een goede indruk te maken; meer met de mensen dan met de Heer te rekenen. Een kwade zaak, voorwaar!

Soms krijgt de voorganger het verzoek de collecte te willen aanbevelen, d.w.z. de aanwezigen met klem van redenen te verzoeken flink wat in het zakje te doen. Er moeten kerken zijn of geweest zijn waarin de dominee gewaardeerd werd naar zijn gave om het zakje aan te bevelen. Dat moest op ontroerende wijze geschieden en het resultaat moest daarnaar zijn. — Wat te zeggen van dat „aanbevelen"? Mij dunkt: de mensen die men vraagt om iets te geven moeten weten waarvoor het gevraagd wordt en wat er nodig is. Wanneer de penningmeester geen andere begeerte heeft dan een flink bedrag „aan kas" te hebben voor eventualiteiten, dan is er weinig reden om de collecte aan te bevelen. Waarom zou hij een spaarpot moeten maken van het geld dat anderen heus niet uit hun spaarpot halen maar moeten afnemen van hun wekelijks inkomen? Penningmeesters moeten het vertrouwen hebben doordat men van ze weet, dat het altijd precies klopt wat ze zeggen. Openhartigheid lijkt mij beter dan een min of meer gecamoufleerde voorstelling van zaken te geven. Laat de Voorganger dus maar nauwkeurig zeggen waarvoor gecollecteerd zal worden en hoeveel verwacht wordt dat de gemeente zal geven. Ik denk niet dat de gemeente zich dat vertrouwen onwaardig zal tonen.

* * *

Het collecteren moet nooit de indruk maken van een bedelpartij te zijn. Men bedenke dat het gaat om des Konings zaak. We vragen in opdracht. We vragen om hetgeen ieder zijn Heer schuldig is. De bedelaar maakt van de collecte een gevoelszaak. Het geven van de christen is echter een terug-geven. Hij geeft de Heer van het Zijne. Zijn geven is de erkenning dat alles van God is en God de Heer recht heeft op al het zijne. Het geven is hem een zaak van dankbaarheid. God heeft de blijmoedige gever lief. Dat wil niet zeggen, dat de christen ook op dit punt geen strijd zou kennen en niet aan verzoekingen bloot zou staan. Ook in het geven moet het geloof beoefend worden, maar ook daarin kan hij leven uit de overwinning.

Zo gezien kunnen we met collecteren dus gerust doorgaan. Het is een geestelijke oefening, op wier waarde heus wel van tijd tot tijd gewezen mag worden.

* * *

Als men in een werk betrokken is wil men ook graag met de gang van zaken op de hoogte gehouden worden. Daarom is in verschillende gemeenten de gewoonte ingevoerd om elke maand of om de drie maanden mede te delen wat de collecten over een bepaalde periode hebben opgebracht. Slechts vind ik die tussenruimte nog lang genoeg. In Engeland zijn we in kerken geweest, waar men op een groot bord, opgehangen in het kerkportaal, kon lezen wat de collecten de vorige en de vóór-vorige Zondag hadden opgebracht. Wie niet onverschillig geeft, niet geeft omdat het nu eenmaal gevraagd wordt, stelt daar belang in. Oók daarin. En hoe meer men de leden der gemeente in al deze dingen, de arbeid rakende, betrekt, hoe beter het is. We zijn samen verantwoordelijk en hebben geen Overheidskerk, geen kerk, die slechts als opvoedings-en bewaringsinstituut wil fungeren, maar gemeenten van gelovigen aangenomen tot kinderen Gods, die verantwoordelijkheid moeten leren dragen.

L.

Leestafel

AESCULAAP. — Wending Juli-Aug. 1952. — Prijs f 2.50.

Dit nummer is gericht tot verschillende groepen lezers, een „beroepsnummer". Het arts-beroep wordt aan de orde gesteld. Allerlei medewerkers uit de medische wereld o.a. Internisten, een geneesheer-directeur van een sanatorium, een psychotherapeut, een zenuwarts enz, leverden hun bijdragen. In het bijzonder zij vermeld Dr P. J. Roscam Abbing een N.H. predikant te Scheveningen, van wiens hand meerdere werken verschenen. Van de laatste verscheen het artikel: Gebed en Genezing. Van de andere onderwerpen noem ik: Over de verhouding tussen Zielzorg en Psychotherapie. Een artikel in het engels van de aartsbisschop van Canterbury enz. — Lezenswaardig.

D. SLORT.

TOCH EEN TAAK, door Gré van Bendegem—Van Ast. Uitgeverij J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs ingen. f 3.—, geb. f 4.50.

Aardige roman over een meisje, dat eerst haar plaats niet vinden kan en dat toch nog op verrassende wijze terecht komt. Happy end ontbreekt niet. Hier en daar, als we het zeggen mogen, is het een ietsje onwaarschijnlijk. Toch een boek dat de leden van het vrouwelijk geslacht gaarne zullen lezen.

Wf.

MOEDER, ZEG ME EENS .... geschreven door Gera Kraan—v. d. Burg en Dr K. J. Bult. Uitgegeven door J. H. Kok N.V. te Kampen, 207 pag., prijs f 5.15 ingen., en f 6.90 geb.

Volgens de aankondiging behandelt dit boek de zedelijke en sexuele opvoeding van het meisje vanaf de kinderjaren tot de volwassenheid, en is het zo ge-

schreven dat het zowel door de moeders als door de volwassen meisjes zelf gelezen kan worden.

Het prettige van dit boek is, dat het niet alléén sexuele voorlichtng geeft, maar dat het deze voorlichting uitstrekt over een veel breder terrein. Zo spreekt Gera v. d. Kraan—v. d. Burg op vertrouwelijke toon ook over de problemen van thuis, over het hebben van vrienden en vriendinnen, terwijl ze verder een apart hoofdstuk wijdt aan „meisjes-moeilijkheden". We zijn blij met dit boek, omdat juist op dit terrein de markt overstroomt wordt met grotendeels onverantwoorde lectuur.

Wie wel eens een roman van deze schrijfster gelezen heeft, weet, dat het haar wel is toevertrouwd, de dingen op goede en verantwoorde wijze te zeggen.

Ook het tweede, door een arts geschreven gedeelte, laat zich goed lezen en geeft meer dan alleen maar „technische" uiteenzettingen.

Van harte aanbevolen.

Wf.

LEERBOEK DER HEILIGE GESCHIEDENIS, door I. Snoek. 11e druk. Uitgeverij J. N. Voorhoeve, Den Haag. Prijs geb. f 4.90.

Goede wijn behoeft geen krans. Het feit, dat hier reeds een elfde druk verschijnt, zegt genoeg. Reeds vele jaren is dit boek in gebruik op Kweekscholen Gymnasia, H. B. Scholen, etc., als belangrijke hulp bij het Godsdienstonderwijs, en het is dan ook een boek dat er zijn mag. De in dit boek geciteerde tekst is in overeenstemming gebracht met de in 1952 verschenen ***nieuwe vertaling*** van het Nederl. Bijbelgen. Voor ieder die in de Bijbel thuis wil raken, is dit boek een prachtige Gids door de Bijbelstof. Ook onze Jeugdleiders vinden hier goede hulp.

Wf.

Mededelingen

Ds J. van Dam heeft het beroep naar de gemeente te Zandbulten *aangenomen.*

N. LOURENS.

De Voorgangers in Friesland en Groningen worden verzocht de sprekerslijst der gemeente Zandbulten terug te zenden aan br N. Lourens te Zandbulten, secr. der gemeente aldaar.

Correspondentie

Zr B. te O. P. Dank voor Uw brief. Het is heerlijk persoonlijk op het gebed genezing te hebben ontvangen. De Heere sterke u in uw moeilijke omstandigheden.

Ds F. D. te R. Aan verdere bijzonderheden kan ik U niet helpen. Het stukje, dat ik vertaalde kwam voor in Prophecy Monthly, August 1952, en was overgenomen uit „Our Hope" 6-'52. Schrijft u eens naar de redactie van laatst genoemd blad. Publication Office „Our Hope" 456 Fourth Avenue, New York.

D. S.

Advertentiën

De Heer verblijdde ons met de geboorte van een Zoon

Theodorus

H. Th. Plevier
H. Plevier—van Holstijn.

Emmen, 25 Aug. 1952.
Dr P. H. Roessinghstr. 7.

Jaap Adema
en
Tiny van Ek

Ate Egbert Delfstra
en
Zus Adema

geven U, mede namens wederzijdse ouders, kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Dinsdag 9 September a.s. om 3 uur te Murmerwoude. Kerkelijke bevestiging in de Baptisten Kerk te Zandbulten door de Weleerw. Heer Ds G. Visser van Harlingen om 4 uur.

Dantumawoude, H 124
Leeuwarden, Vierhuisterweg

Dantumawoude, H 101
Dantumawoude, H 124.

Aug. '52.

Heden overleed in zijn Heer en Heiland onze geliefde Man, zorgzame Vader, Behuwd- en Grootvader

Jelle Vos

echtgenoot van
A. Nijkeuter
in de leeftijd van 48 jaar.

A. Vos—Nijkeuter,
Kinderen,
Behuwd- en
Kleinkinderen.

Enschede, 11 Aug. 1952.
Rigtersbleekstraat 31.

JAARGANG 69 - Nr. 3121
VRIJDAG 5 SEPT. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN, 90 UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

De Eindredactie berust voortaan bij:
Ds H. v. d. Werf,
Stadhouderslaan 90, Utrecht

Het wegwijzende WOORD

Samen uit - samen thuis

Laten we daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven.
Hebr. 4 : 1.

Met dat samen uit-samen thuis gaat u toch wel accoord. Irriteert het u ook zo bar als u met een groepje mensen is gaan fietsen en op de terugweg ontdekt u dat er nu eens twee hier dan drie daar langzaam uit de ploeg afzakken? Toch niet aardig. We zijn toch samen uit. Hier bij ons geeft een fabrieksdirectie in de vacantie aan het personeel een keurig boekje, versierd met een veertig foto's, aan de hand waarvan men een prachtige fietstocht door onze omgeving kan maken. Verleden jaar schreef ik daar al eens over. Dit jaar zijn we de tocht ook gaan maken. Mannen metelkaar. Gezellig. Laat me u geruststellen: niemand bleef achter. Maar de zorgzamen onder ons keken nu en dan voor en achter en dan kwam de vraag: Zijn we er allemaal? Hebben we ze allemaal? We wilden toch niet graag een verliezen of achterlaten. Misschien hebt u in de vacantie ook een dergelijke ervaring opgedaan. Dan spreekt tot u nog sterker het woord in de brief, hierboven geciteerd.

Met Israel is het droevig gegaan. Door een machtige hand van God waren ze verlost. God had Farao gebroken. Ontreddering in de volkshuishouding. Groot verdriet in alle huizen. Farao moest de vlag strijken. En hij deed het. Met tegenzin. En nog eens veerde hij op in al zijn onwil en joeg achter de wegtrekkende slaven aan. Straks staan de geredden aan de veilige oever van de Rode Zee en Egyptes keurbenden zijn verdronken in de kolkende watervloeden. Er is geen klauw achtergebleven. God heeft het volk verlost. Nu, u weet hoe het dat volk van God gegaan is. Hoe ze gezeurd en gemord hebben, terug verlangd hebben naar de heerlijkheden van het onderdrukkende land, opgestaan zijn tegen Mozes en God. Gij weet hoe ze gevallen zijn in de woestijn. Jaar op jaar woonden ze daar en ze vielen, de een na de andere, tot ze allen gestorven waren, die schuldig stonden. Zij bereikten het beloofde land niet. Zeker, ze waren in Mozes gedoopt, ze hadden het hemelse brood gegeten, van het wondere water gedronken. Maar ze hadden geen geloof gehad.

Deze brief herinnert daaraan nogal eens. En de schrijver zegt: Weest op uw hoede! Blijft niet achter. Uitgetrokken zijt ge. O ja, velen van die dit lezen zijn uitgetrokken. Ze hebben hun vertrouwen gezet op Jezus Christus. Hun oog zag Hem als de Middelaar, de Delger van hun schuld, de Verzoener Gods. Zij zijn gedoopt en hebben het Avondmaal gevierd. De vraag die men zou willen stellen is deze: zijt ge nog waarlijk onderweg? Is het nog steeds uw verlangen in gemeenschap met de anderen Zijn gemeenschap te ondervinden?

Hoe licht blijven we soms even achter. We stonden te lang voor een etalage, we werden opgehouden door een vriend van vroeger, het leek ons dat we ergens een extra voordeeltje konden behalen, daar groeiden wilde frambozen en we konden de verzoeking niet weerstaan ze te plukken. Ik heb een vrouw getrouwd, een akker verworven, een stel ossen aangeschaft. M'n zaken eisen me helemaal op, m'n relaties rekenen er op, dat ik vanavond bij hen kom kaarten. Zondagmiddag ga ik zwemmen, waarom niet, want vader en moeder gaan

Radio-uitzending

Donderdag 18 Sept. a.s. Morgenwijding voor de N.C.R.V. van 10.30—11 uur, verzorgd door Ds C. van Wier.

De orde van de dienst is:
1 Zingen Ps. 146 : 1, 3.
2 Gebed.
3 Schriftlezing Ps. 146.
4 Toespraak: „'t Is vandaag de belangrijkste dag van uw leven!"
5 Dankgebed.
6 Zingen Gez. 510 : 1, 2.

De liederen zijn uit „Lofzangen en Gebeden".

praten met de Jansens en dat is veel erger. O, je blijft gauw wat achter. Dat bidden vergeet je gauwer dan je denkt en het lezen van de bijbel schiet er bij in tegenwoordig. Sedert wanneer heb ik eigenlijk het Avondmaal gevierd en wat beloofde ik wel allemaal toen ik gedoopt werd?

Zijn we er allemaal? Of zijn we als die hond van Petrus teruggekeerd, zoals die gewassen zeug? Achterblijven. Ik ben een achterblijver. Ik bid niet meer, ik ben nooit meer stil voor God, ik ben het verband met de anderen kwijt. Ik ben een achterblijver en steeds eenzamer wordt het hier, steeds verder wijkt de hemel en eigenlijk hoor ik al geen stem meer. Ik ben alleen. Achtergebleven. Als Lots vrouw. Verlost, verloren!

En als dat zo is, dan loopt daar door de stilte de herder, die dat achtergebleven schaap zoekt. Hij miste u en Hij wil, dat gij ook binnen komt. Hij draagt u naar huis, opdat gij niet omkomt. Jezus redt!

HUIZINGA.

Losse Schakels

Herberg-zaamheid Het oude geschrift „Leer der twaalf Apostelen" bevat enige regels betreffende de herbergzaamheid. Tegen misbruik van de door het Evangelie geschapen nieuwe verhoudingen werd reeds in de eerste eeuw gewaakt en gewaarschuwd. Het broeder-zijn mocht niet gebruikt worden om er aards voordeel van te hebben. Meldde iemand zich aan als „profeet" dan werd hij op dit punt nauwkeurig getoetst. Werden in zijn optreden en prediking sporen gevonden van begeerte naar geld, dan werd hij als valse profeet afgewezen. Voor iemand die zich eenvoudig aanmeldde als broeder, gold de volgende regel:

> „En ieder, die komt in de naam des Heeren worde ontvangen.
>
> Daarna als ge hem beproefd hebt, zult gij hem kennen want dan zult gij inzicht hebben over heel zijn doen en laten.
>
> Indien dan hij, die komt, doortrekkend is, helpt hem zoveel gij kunt; maar hij zal bij u niet langer dan twee of zo nodig drie dagen vertoeven. Als hij echter zich bij u wil vestigen als ambachtsman, laat hem (dan) werken en eten. (Vgl. 2 Thess. 3 : 10) Indien hij echter geen ambacht heeft, zorgt er dan naar uw beste weten voor, dat geen christen bij u in ledigheid zal leven.
>
> Maar als hij zo niet wil handelen, dan is hij een voor wie het christendom een „zaakje" is.
>
> Wacht u voor de zodanigen!"
>
> (Vert. J. C. Prins.)

Zaken en Woorden In bovengenoemd boekje valt het op hoe weinig de verschillende ambten onderscheiden worden. De evangelist wordt er niet in genoemd, maar over de profeet en zijn werkzaamheden wordt gesproken zoals wij het over een evangelist zouden doen. Reeds in het boek der Handelingen merken wij dat de verschillende diensten in de gemeenten niet streng gescheiden gehoudenw erden. De mannen, gekozen tot diakenen,ontmoetten we even later als evangelisten; ze trekken rond gelijk de Apostelen maar zonder de historische achtergrond van dezen te hebben. De profeten deden in de tijd, dat „De Leer der Twaalf Apostelen" werd opgesteld (tussen 150 en 200 na Christus?) wat tegenwoordig zo ongeveer de predikanten doen. Sommigen van hen waren trekkende, anderen hadden zich in een bepaalde gemeente gevestigd. Profeteren geleek toen al heel veel op preken. De aanduidingen zijn minder belangrijk dan de arbeid, die verricht wordt.

Feiten en Frasen Moeten we er niet op toezien, dat de woorden niet aan gehalte inboeten? Al te gemakkelijk wil men soms moeilijkheden oplossen en berooft daarmede het christen-zijn van zijn ernst, die men juist wilde handhaven. Waar feiten ontbreken opereert men met woorden. Inplaats dat de woorden feitelijkheden aanduiden en representeren staan ze op zichzelf als lege hulsen. Beide partijen moeten „schuld bekennen". Is er over en weer aanwijsbaar schuld voorhanden en vastgesteld? Is ze de betrokkene aangetoond? Is hij overtuigd geworden? — Men gaat vaak maar uit van het losse en wereldse gezegde: „waar twee kijven, hebben twee schuld". Voor wie schuld hebben en schuld bekennen een zaak is, die in elk geval God en zijn verhouding tot God raakt, is die oppervlakkige redenering die van het Evangelie niet veel over laat, onaanvaardbaar. „Er is geen koe bont of er is wel een vlekje aan" moeten we deze onnozele opmerking introduceren om de waarheid Gods te handhaven? Men moet niet werken met het „wit-zwart"-schema — zouden we deze diepzinnige raad maar niet daar laten waar ze is uitgebroed?

Wanneer op iemands houding en daden zodanig gereageerd werd (hetzij door misverstand of boosheid) dat er twist door ontstond, dan is het onjuist te zeggen, dat de eerste aan de ontstane twist „schuld" heeft. Schuld is eerst daar waar een overtreding heeft plaats gehad. Jezus' boden zijn in heel wat twistgedingen gedompeld, maar het ware dwaas daarop het gezegde van de twee kijvenden te willen toepassen. Toch gaven ze er aanleiding toe, schoon ongewild. Met lijmen en krammen hebben ze de vrede niet hersteld. Het gaat ten laatste niet om de vrede maar om de waarheid. Wie dat vergeet, legt mijnen.

Niet smalen Ons geschil met de Kerk is van principiele aard. Het komt er op aan, dat te zien en zuiver te stellen. We ontdekken in de Kerk ontrouw aan het Woord en afwijking van hetgeen de Schrift ons voorhoudt a.g. de wil des Heeren inzake Zijn gemeente op aarde. Wanneer de Kerk niet pretenteerde voortzetting te zijn van de gemeente van het N. Testament, openbaring van het Lichaam van Christus op aarde, zo zoudan we haar anders kunnen waarderen dan nu. — Maar afgezien van het feit, dat de Kerk wat anders is dan de N. Testamentische gemeente kunnen we voor heel veel dat de Kerk deed en doet dankbaar zijn. Ze is niet de gemeente, maar als evangelisatie — een opvoedingsinstituut heeft ze voor de volken der wereld ontzaglijk veel gedaan. Ze heeft het Evangelie verbreid, al was het vaak in een waas en verminkt. Ze heeft de Bijbel bewaard en de volken met zijn inhoud bekend gemaakt en opgeroepen om naar zijn inhoud te leven. Zij verdreef het heidendom in Europa uit het openbare leven — hoeveel heidens aanvoelen ook nog bleef doorsijpelen in de massa's der kerkleden. Zij heeft in haar grote theologen ontzaglijk veel gedaan voor de kennis der H. Schrift schoon deze op bepaalde punten door traditie en omstandigheden verhinderd waren de Boodschap tot zich te laten doordringen. Reformatie aan de reformatie had nimmer mogen stilstaan. Maar ook wij, die de Kerk op principiële gronden en omwille van het Woord Gods afwijzen, danken

aan de arbeid der Kerk onzaglijk veel — veel meer dan de historisch slecht georiënteerden menen. Daarom hebben wij allerminst het recht de Kerk te smalen en te beschimpen. Ons afgescheiden zijn is een getuigenis en dit getuigenis moet zuiver gehouden worden. Wanneer mensen aan hun Kerk gehecht zijn is dat vaak niet vanwege de fouten hunner kerk maar vanwege haar verdienste. Die laatste te ontkennen en de Kerk te smaden is niet alleen klein en lelijk, maar kan eigen getuigenis tegen de Kerk slechts verzwakken. Erkenning van het goede dat de volken van Europa door de Kerk ontvingen, betekent geen ontkennen van de kloof die ons van haar scheidt, of ook maar een vernauwen daarvan. Ondanks het goede dat ze deed en doet is ze onaanvaardbaar omdat ze de scheidslijn tussen de wereld en Christus' Lichaam onzichtbaar maakt, terwijl die juist tot heil der zielen duidelijk getrokken moet worden.

Deze lijn loopt over de gestorven, verrezen en wederkomende Zoon van God en wordt telkens daar getrokken waar een mens tot het geloof in deze Zaligmaker komt en wordt openbaar gemaakt door de Doop in diens Dood.

Wat wensen wij! Het is vanwege onze waardering voor de Kerk dat we zo hartelijk hopen, dat dit Instituut zal worden wat het in waarheid kan zijn: n i e t openbaring van het Lichaam van Christus, maar Evangelisatiemiddel tot heil der volken. Naast de Kerk is er behoefte aan en plaats voor de gemeente: de vergadering der gelovigen, die Doop en Avondmaal ontvangen. Maar in en door de Kerk konden de gelovigen de handen uitstrekken naar de wereld buiten de gemeente. Ze heeft de gebouwen, ze heeft vele bekwame mannen en vrouwen, in staat door wetenschap en praktisch handelen de Boodschap Gods te verbreiden. Hoe gaarne zouden we allen, die Jezus als Heer en Heiland kennen ontmoeten als broeders en zusters — niet bij tijd en wijle, zo nu en dan, zo toevalligerwijs eens, maar in vast gemeentelijk en wereldomspannend verband. Van de Wereldraad van Kerken verwachten we het niet — tenzij indirect, als eigenlijk door haar niet beoogd resultaat, maar als vrucht van het medegetuigen van de H. Geest.

De eerste en de tweede mijl De vrijheidsvraag houdt verband met de woorden van de Heere Jezus over de eerste en de tweede mijl. Hij heeft gezegd: „Wanneer iemand u dwingt om één mijl te gaan, ga met hem twee mijlen".

De eerste mijl was men verplicht te gaan. De wet schreef voor, dat als een vreemdeling zich aanmeldde aan de stadspoort en vroeg om geleide naar de volgende stad, men dat niet mocht weigeren. De vreemdeling moest voor dat geleide een behoorlijke vergoeding geven. „En zo iemand u zal *dwingen* een mijl te gaan...." Matth. 5 : 41. „Dwingen" wil zeggen *huren*. Hij moet het vergoeden, maar gij moogt het niet weigeren.

Maar de tweede mijl? Die te gaan met de vreemdeling — daartoe was men niet verplicht, ook al wilde hij er een rijke vergoeding voor geven. En wat zegt nu de Heere Jezus? Hij zegt: ga de tweede mijl! Dat wil zeggen doe meer dan gij verplicht zijt te doen. Doe behalve datgene, wat ge verplicht zijt te doen en waarvoor ge vergoeding ontvangt, iets vrijwillig en zonder er enige vergoeding voor te vragen. Met andere woorden: Leef *boven* uw plicht!

De eerste mijl overspringen Kunnen we de eerste mijl overspringen? Buitengesloten! Sommigen doen echter alsof dat kon. Zij „willen vrij blijven!" Ze willen „tweede-mijls-christenen" zijn. Maar dat kan niet. Men moet de eerste mijl afgelegd hebben, alvorens de tweede te kunnen gaan. „Het moet alles vrij blijven!" Alles? Maar dat kan immers niet! De *tweede* mijl is vrij, maar niet de eerste. Eerst op de tweede mijl zijt gij vrij, dat wil zeggen, uw vrijheid begint eerst *nadat* ge uw plicht gedaan hebt.

Mijn christen-lezers: laat ons wandelen op de tweede mijl, dat wil zeggen: eerst doen wat we verplicht zijn en daarenboven nog iets doen om te tonen dat de liefde de drijfveer van ons leven is. Maar liefde of geen liefde — zijn *plicht* moet de mens doen; ook de christen-mens!

L.

P.S. Mogen we een paar regels gebruiken om zoek geraakte boeken te helpen terecht te komen? We missen: Jonkh. Mr. A. F. de Savornin Lohmann: „De Scheidslijn". Ondertitel: Naar de Kerk of naar het Evangelie? (Geschenkexemplaar); Dr A. Wumkes: Opkomst en Vestiging van het Baptisme in Nederland. Geb. (Geschenkexemplaar); Dr Ludwig von Gerdtell: Die Revolutionnierung der Kirchen. (Ingen.)

J. LOUW.

ZAND en ZAAD

U zult mij willen vergeven, indien ik deze keer alleen maar schrijf over onze vacantie, die daarin heeft bestaan, dat mijn vrouw en ik getracht hebben te doen alsof we nog twintig jaar jonger waren. Wij waren geko en geka van het internationale kamp, dat veertien dagen duurde en waarvan de eerste helft werd doorgebracht in ons prachtig tehuis op de Veluwe. Misschien zijn de uitdrukkingen geko en geka vreemd voor de ouderen. Als ik zeg vader en moeder komt er wat meer licht, doch ik vrees dan in wat te goed licht te komen te staan. Bovendien, welke vader en moeder hebben meer dan 35 kinderen, allen zo in de leeftijd van om en bij de twintig. U zou het niet eens begeren, denkende aan de spanningen, die in zo'n groep vanzelf ontstaan. Dat behoeven nog geen verkeerde spanningen te zijn, maar 't spande er wel eens om. En toch was het een mooie week op Renderloo, waar het echtpaar Siesling en hun trouwe hulpen prachtig werk onder soms grote offers van tijd en geduld verrichten.

Nederlanders waren er uit alle windstreken en voorts een Deen, Zweden, een Oostenrijker en Duitsers. En wat hebben ze een plezier gehad op het sportveld, in nachtelijke wandelingen, op de Renderklippen, in de conversatiezaal en de slaapzalen. Er waren dagen van achttien uren en toen we eindelijk weer veilig thuis waren was het hart inderdaad twintig jaar jonger, maar het lichaam voor ons gevoel veertig jaar ouder. Op het gemeentehuis tellen deze veranderingen echter niet.

Of we die week in Renderloo alleen maar plezier gemaakt hebben? We hebben ook avonden gehad, waarin we via een goede discussie afstaken naar de diepte. Ds J. Reiling bepaalde ons een avond bij: Ik en de staat, waarbij wij de macht van de huidige staat ontwaarden, waardoor als vanzelf allerlei problemen opdoken. Moeten wij steeds gehoorzamen? Moeten wij soms ook protesteren als de overheid wegen inslaat die wij als christenen niet mogen bewandelen? Moet niet soms ook de gemeente haar stem verheffen? Als voorbeeld werd de Jodenvervolging aangehaald, als probleem de scherpe tegenstelling tussen Oost en West. De herbewapening

kwam natuurlijk ter sprake en de verwarring bij onze duitse gasten, die vijf jaren geleden alle wapens werden afgenomen en nu weer volgestopt worden met dergelijke voortbrengselen onzer beschaving. Misschien kunt u aanvoelen hoe zwaar en ernstig soms de discussie werd. Een bidstond besloot die samenkomst.

Een andere avond hadden we het genoegen de schrijfster Jongejan-de Groot in ons midden te hebben, dezelfde die ook dit jaar in het Kerstnummer schrijft, die ons vertelde hoe zij tot schrijven was gekomen en wat zij beoogt met de verhalen, die zij brengt en die wij u graag aanbevelen. Een gezellige avond.

Ik en het andere geslacht. Een inleider hadden we niet kunnen vinden en toch meenden we er goed aan te doen een discussie daarover te hebben. Iemand werd bereid gevonden het onderwerp aan te snijden en wij hebben de indruk, dat sommigen die avond niet licht zullen vergeten.

Knut Köster van Weenen, student in Rüschlikon, sprak een avond over Ik en mijn levensbestemming en ook zijn inleiding bracht veel discussie. Wanneer ik tenslotte nog vermeld, dat we enige morgens een half uur samen waren om de bijbel te lezen, dan weet u meteen, dat we niet alleen plezierig maar ook met vreugde bijeen waren. Bij Een die ons samenriep.

De week vloog om en nadat de Nederlanders verdwenen waren, beklommen wij een bus die ons naar Hengelo bracht, waar de buitenlandse gasten een goede Zondag in het midden der gemeente en van de jeugd doorbrachten. Dank aan u, Hengelo. En dank aan u, Sneek. Ook die gemeente ontving ons voor een nacht en zond ons met veel goeds beladen verder het Westen in, over de machtige Afsluitdijk. Met zeventien mensen ging het toen door ons prachtig, nijvere Nederland. Musea, sluizen, havens, steden, velden, bouwwerken toonden de rijkdom van gisteren en de ondernemingslust van heden.

Op de Apeldoornse berg, haast aan het einde van de tocht, stopten we, spraken over de gemeenschap, die wij hadden en loofden de hand Gods, die ons beschermde op onze vele tochten. We dankten de Heer en scheidden.

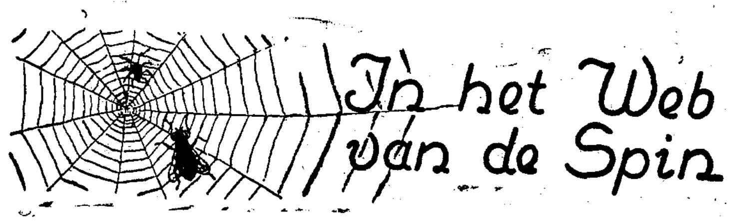
Het waren zware veertien dagen, maar zeker hebben ze deze en gene iets voor het gehele verdere leven meegegeven. De prijs was niet te hoog. God zegene onze jongeren in alle landen en geve ze moed in deze verwilderde wereld voort te schrijden, het oog gericht op Hem, Die ons in dit tijdgewricht doet leven. Terwijl ik dit schrijf herinner ik mij een vraag: heeft het nog zin je op het leven voor te bereiden? Voor de dag van morgen nog iets te doen? Overmorgen breekt de storm los en alles zal worden weggevaagd. Waarom dan nu nog al die inspanning? Toen citeerde iemand een woord: Plant vandaag nog een boom al vergaat morgen de wereld. En die wereldse wijsheid zetten wij in het licht van Gods Woord, dat ons oproept trouw te zijn tot het uur, waarop de Heer der uren en dagen en eeuwen verschijnt. We werken ziende op Hem, wetende dat onze arbeid niet ijdel zal zijn. Want God is de Heer en wij zijn des Heren.

Aan al onze nederlandse kampers onze hartelijke groeten. God zegene u en onze vrienden over de grenzen. Licht voor ons niet een wereld zonder grenzen en gordijnen? Weest Hem bevolen.

HUIZINGA.

P.S. W. H. te E. Brief ontvangen. Bedankt. Kom er misschien eens op terug. Hartelijke groeten.

H.

Rome en de Oecumenische Beweging I

Dezer dagen kon men in de couranten lezen dat de Duitse Rooms-Katholieken oecumenisch gezien een zeer royaal gebaar gemaakt hebben.

Wat was het geval?

Tijdens de oecumenische conferentie te Lund over „Geloof en Kerkorde" stuurden deze Rooms-Katholieken een telegram, waarin zij de hoop uitdrukten dat de conferentie te LUND de *„volmaakte eenheid"* van de nu nog verdeelde Christelijke Kerken dichterbij zou brengen.

Wanneer de Couranten de inhoud van dit telegram juist hebben weergegeven, spreekt dit Duitse deel van de Roomse Kerk hier wel een zeer milde taal, en houdt dit een zekere *erkenning* in van de andere, niet-Roomse, kerken.

Dat de Conferentie-gangers dit telegram ook zo zagen blijkt uit het feit dat de 230 aanwezige theologen uit 40 verschillende landen langdurig applaudiseerden na voorlezing van dit telegram, terwijl men bovendien een in zeer vriendelijke woorden opgesteld antwoord-telegram terugzond.

Is Rome bezig van houding te veranderen, of mag dit telegram slechts gezien worden als alleen maar een zeer subjectieve uiting van het Duitse deel van die Kerk?

Rome en de Oecumenische Beweging II

„Protestants Nederland" van Juli 1952 vertelt een heel ander staaltje van Rooms-Katholiek Oecumenisch streven, dat we u ook niet willen onthouden.

Het komt hierop neer dat de bisschoppen van deze kerk in Nederland 15 April j.l. via de Radio een oproep tot hun gelovigen hebben doen uitgaan om zich aan te gorden tot een strijd die tot doel heeft, *een grootscheepse aanval te doen op Protestant Nederland.*

Op 4 Maart 1953 zal het n.l. 100 jaar geleden zijn, dat het herstel van de Rooms-Katholieke hiërarchie in Nederland plaats had. Deze gebeurtenis zal gevierd worden, waarbij het *Vaticaan* zich zal laten vertegenwoordigen door een *Kardinaal.* Deze pauselijke vertegenwoordiger zal de Nederlandse Kerk danken voor de vele offers die men bracht, en die maakten dat Nederland, *in1853 nog missieterrein,* thans een *volwaardige provincie* van de kerkelijke staat is.

Aan deze Kardinaal nu wil men op genoemde datum een *passend geschenk* aanbieden, dat na lang en diepgaand overleg bestaan zal uit *50.000 bekeerlingen uit het protestantisme,* welke vóór of uiterlijk op 4 Maart 1953 hun terugkeer tot de Heilige Moederkerk voltooid zullen hebben.

Alle Nederlandse R. Katholieken moeten nu eendrachtig samenwerken in gebed en offer, om dit doel te verwezenlijken.

Dit is dus nu de wijze, waarop het Nederlandse deel van de R. K. kerk de *eenheid aller christenen* tracht te bewerkstelligen. Probeer hen, op welke wijze dan ook, terug te winnen voor de Heilige Moederkerk!

En wanneer Rome a'nstonds dit geschenk *aanvaardt* weten we dat ook de topleiding hiermee instemt.

„Protestants Nederland" richt tot zijn leden een vlammende oproep, het niet zover te laten komen. De Protes-

tanten zijn het aan zichzelf en hun voorvaderen verplicht, op deze brute, beledigende uitdaging een duidelijk en passend antwoord te geven.

Wij vragen ons af hoe het mogelijk is dat Rome een dergelijk aantal mensen in een zo korte periode aan het protestantisme denkt te kunnen ontfutselen. Zijn er zoveel Randgebied-Protestanten, die het om het even is of ze Rooms zijn of Protestants? Zijn er óók onder de protestanten grote aantallen leden met een „fides implicitas", een verpakt geloof, waarvan ze de inhoud niet kennen?

Is het wel voldoende, Rome om zijn gebruiken en handelwijze aan de kaak te stellen? Wijst deze actie 1953 niet veelmeer naar een *tekort* bij de protestanten zelf? Wanneer de protestantse Gemeenten weer waarlijk *Nieuw-Testamentische Gemeenten* zouden worden, die een duidelijke boodschap hebben, het *algemeen Priesterschap der gelovigen* waarlijk serieus nemen, de massale kerkgang als belangrijkste godsdienstplicht inruilden tegen een werkelijke gemeentelijke samenleving; wanneer de leden opgevoed werden tot een *nieuwe mondigheid* en een *Christelijke agressiviteit*; wanneer zij weer allen gebracht werden tot hernieuwde studie van Gods woord, zou dan een dergelijke actie nog succes kunnen hebben?

Angst voor deze R.K.-actie duidt op *zwakheid* van het Protestantisme.

Innerlijke herbewapening en een *voortgaande Reformatie* zijn de enige juiste en afdoende middelen van verweer.

Wf.

Terwijl ik nog wacht op de laatste bijdragen voor het Kersnummer, komt genoden, zendt mij uw gedachten, terwijl de tekenaar lijnen trekt en de fabrieken machtige rollen papier afleveren, waarop de goede boodschap gedrukt zal worden, zit Ds Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem voor de brievenbus. Hij zegt: Nu zullen de bestellingen haast moeten komen. De vacanties zijn gelukkig voorbij en we haasten ons om aan 't werk te komen. Het duurt niet meer zo lang, dan is het Kerstfeest. Vent al niet een vriend van mij weken met speculaasjes en suikeren hartjes? Allemaal voor December. Komt, helden van het kruis — hoe vaak hebt gij dat lied gezongen, toont dat uw liefde tot de Heer u inspireert tot daden. Ik houd niet bar veel van conferenties. Er wordt altijd zo ontzettend veel gepraat, gefantaseerd en soms ook met stroop gesmeerd. Laten we handelen, werken. Begint met uw bestelling op het Kerstnummer te doen. En .... probeer het eens met 10 % meer. Zullen we eens echt de handen uit de mouw steken? Wij allemaal, de voorgangers, ouderlingen, diakenen, mannen, vrouwen, jeugdigen. Een prachtige schare van gedrevenen door de Geest van God. Bericht Ds Jansma hoeveel u wenst. Ik moet u zeggen, ik brand van nieuwsgierigheid hoeveel we dit jaar onder ons volk zullen brengen.

't Nummer.

Rein en onrein

In het O.T. en in het bizonder in de wet, ontmoeten we deze begrippen. Men denke b.v. aan het boek Leviticus. — Nu ligt het voor de hand, dat wij daarbij denken aan wat schoon is en wat vuil is. Maar dan vergissen we ons, omdat wij dan met onze „westerse" ogen zien. Neen, de woorden hierboven afgedrukt zijn van godsdienstige aard. — Rein is hij die tot God mag en kan naderen, „die rein van handen en zuiver van hart is". De onreine zal tot God niet komen en zal geen deelhebben aan de dienst des Heren. — De onreine mocht dan ook niet onder het volk verkeren. Hij mocht ook niet aan de offermaaltijden deelnemen, en was van de feesten uitgesloten.

Wij lezen derhalve, dat men zich eerst moest reinigen, moest „heiligen" wanneer feest gevierd of geofferd zou worden. Ook vóór Mozes de berg beklom om „de tien woorden" van God te ontvangen, moest er heiliging zijn en moesten zij hunne klederen wassen" (Exod. 19 : 10).

Tot die onreinheid behoort lichamelijke onreinheid, men moest zich wassen of andere kleren aantrekken. Anders kon men niet voor God verschijnen.

Land en spijs

Het is ook opmerkelijk, dat de landen buiten Palestina als onrein werden aangezien. Dat laat zich ook wel verklaren. Immers buiten „het heilige land", waar God gediend werd, zijn de landen waar de afgoden gediend werden, dat is „onrein land". Wanneer een profeet als Amos de wegvoering van Israel profeteert (Amos 7 : 17) dan schrijft hij: „en gij zult in een onrein land sterven". En in Ezechiël lezen we: „En de Heere zeide: Alzo zullen de kinderen Israels hun *brood onrein* eten onder de Heidenen, waarheen Ik hen verdrijven zal" (4 : 13). De spijzen, die men in het vreemde land at, waren onrein.

Afgoderij

Alles wat met de „afgoden" te doen had was onrein. Het „gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben", moest het volk ingeprent worden. Dan werd het land verontreinigd en God ontheiligd. — Ook de toverij en waarzeggerij behoorde bij de afgodendienst, als ook het insnijdingen maken (tatoueren).

Een dode

Ook een dood lichaam werd als onrein aangezien. Daarin was de ontbinding werkzaam. En was niet de dood de straf op de zonde! Dat is niet een gedachte, die vanuit het Nieuwe Testament in het Oude is ingedragen, zoals een geleerde heeft beweerd. Neen, reeds in het begin van Genesis zien we de dood als de straf op de zonde. „Ten dage als gij daarvan eet zult gij de dood sterven". — Priesterzonen stierven in het heiligdom toen ze zondigden. Achan moest gestenigd om overtreding van Gods gebod. De dood heeft met de zonde te doen. Aanraking van een dode betekende verontreiniging. — Daarbij komt, dat bij de omwonende volken — in het bijzonder bij de Egyptenaren — een dodencultus bestond. Daar steeds „Gods bondsvolk" openstond voor infectie van buitenaf, d.w.z. voor overname van hetgeen bij andere volken plaats had, heeft de Heere in Zijn wijsheid en voorzorg bepaald, dat men geen aanraking met een dode mocht hebben.

Melaatsheid

Het is ieder wel bekend, dat een melaatse als een onreine werd aangezien. Door deze ziekte werd ontbinding van lichaamsdelen veroorzaakt. Dat èn van de godsdienstoefening èn van het verblijven in de gemeenschap van Gods volk geen sprake kon zijn, is overbekend. Melaatsheid kan dan ook als type van de zonde gelden. Voor God is zonde en zondaar onrein.

Het N. T. leert ons, dat tegen de melaatsheid der zonde één reinigingsmiddel bestaat: „Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden." De onreine, de gruwelijke, de ongehoorzame is tot alle goed werk ondeugende (Tit. 1 : 16). Reiniging is nodig.

Lucas 2

In dit hoofdstuk lezen we in het 22ste vers, van de dagen harer reiniging naar de wet van Mozes. In deze wet staat, dat een vrouw na baring van een zoon, eerst 7 dagen onrein is, op de achtste dag werd het knaapje besneden en daarna was de vrouw nog 33 dagen onrein. — Merkwaardig, dat bij de geboorte van een meisje, het dubbel aantal dagen genoemd wordt.

De geboorte van een kind verontreinigde de moeder. Dit is niet alleen bij Israël het geval. In de pas verschenen commentaar op het boek Leviticus van Prof. Dr W. H. Gispen, uitgave Kok, staat te lezen (pag. 195): „Ook bij andere volken dan Israël gold de kraamvrouw voor onrein, b.v. bij de Grieken en bij de Romeinen, bij de Perzen en bij de Indische volken. Onder Israël kan men een wet als deze het best in verband brengen met de vloek, die over de vrouw gekomen is. Ingevolge de zonde in het paradijs".

Niet het kind, maar alleen *de moeder*, was gedurende de genoemde tijd onrein. In die 40 dagen was ze van het gaan naar het heiligdom en het deelnemen aan een offermaaltijd uitgesloten. — Natuurlijk zitten hier godsdienstige motieven achter, die wij echter niet kennen, de heenwijzing naar de vrouw, als datgene die Adam heeft verleid, is niet onmogelijk.

Dieren

Het mag bekend verondersteld worden, dat er in het O. T. sprake is van reine en onreine dieren. De dieren zijn hier gegeven, als aanschouwelijk onderwijs. Zij hebben zinnebeeldige betekenis. Dr W. ten Boom schrijft ergens: „Het dier is het beschouwingsvoorwerp voor de mens, waaraan deze zijn eigen innerlijk demonstreert". Het varken is onrein, omdat het in de modder wroedt, en is voorbeeld voor een mens, dat hij niet in de modder der zonde moet leven. (Vgl. het beeld in 3 Petr. 2 : 22). Vogels die leven van dood aas, roofvogels zijn onrein, en daarin wordt ons gezegd, dat wij niet van roof moeten leven, omdat wij dan „onrein" zijn. — Zo geeft Lev. 11 een verdere lijst. —

Het is niet onmogelijk, dat juist ook die dieren onrein zijn verklaard, welke bij de heidense volken, het voorwerp van verering waren. Israël moest daarvan worden afgehouden. In een tekst bij de opgravingen van Gezer gevonden, staat te lezen dat het zwijn in Kanaän een huis- en *offerdier* is geweest. Juist daarom ook kan Jesaja tegen dezulken die zwijnenvlees eten uitvaren (Jes. 65 : 4; 66 : 17), daar immers ging men de heidense gebruiken navolgen. Geen wonder dat dit dier als onrein moest beschouwd worden. —

En wij?

Er is een prediking voor ons in deze dingen. Als de verschillende dieren de revue passeren, waarop gelijken zij dan? — Ook voor ons moet de scheiding, rein — onrein bewaard blijven! God wenst, dat wij rein zullen zijn! Heilig zullen zijn, dat we alleen voor Hem zullen leven. Zegt niet Crhistus: „Zalig zijn de reinen van hart?" — En heeft niet David gebeden: schep mij een rein hart?

Zijt ge rein, door het bloed van het Lam?

D. SLORT.

Schakels van één ketting

Een oude leraar vroeg aan een van zijn liefste leerlingen, die hem vragend aanzag: „Geloof je niet Jan, dat ook voor jou de tijd gekomen is, recht en aanspraak van Jezus Christus op je leven te erkennen"?

De vraag was ernstig en de oude leraar deed verstandig, dat hij de leerling verder met zijn gedachten alleen liet. Nergens leest men iets van de harde strijd, de opstand, en van de uiteindelijke zegepraal van de Heilige Geest in het hart van Jan. Maar enkele jaren later ging de jonge *Jan Elliot* als zendeling onder de Indianen naar Amerika.

Na zijn dood las men op de eerste bladzijde van de door hem geschreven spraakkunst van de taal de Indianen, waaronder hij gewerkt had, de woorden: „Gebed en het lijden omwille van het geloof in Jezus kunnen alles bereiken". De jaren gingen voorbij en het door Elliot begonnen zendingswerk scheen onvoltooid te blijven.

* * *

„Voor mij is er geloof ik, nergens een plekje waar ik werken kan. Ik geloof niet dat God mij kan gebruiken". Het gezicht van de jonge man trilde van de pijn der teleurstelling, toen hij deze woorden sprak tot zijn vriend Jonathan Edwards.

„Daarover kan ik niets zeggen", antwoordde Edwards, „maar heb je dit kleine boek al gelezen"? Daarbij nam hij de Indiaanse spraakkunst van Jan Elliot uit zijn boekenkast, waarin de woorden stonden: „Gebed en lijden omwille van het geloof in Jezus, kunnen alles bereiken". Hij overhandigde het boek zijn vriend en zei: „Kijk deze spraakkunst eens door en tevens deze levensbeschrijving van Jan Elliot en vertel me eens, wat je daarvan denkt".

De jonge man volgde deze raad op en toen hij tot zijn vriend terugkeerde, stond zijn besluit vast: „Ik weet wat ik doe; ik zal met Gods hulp het werk van Jan Ellioth opnemen, waar hij het moest opgeven".

Zo werd *David Brainerd* de opvolger van Jan Elliot. Twee jaren werkte hij onder de Indianen, werd toen ziek en stierf. Maar zijn arbeid was zodanig, geweest, dat de grote Jonathan Edwards, toen hij het doodsbericht ontving, in diepe smart uitriep: „Ik geloof dat het een vergissing van God is, dat Hij David Brainerd nu al opriep"!

* * *

Maar God had zich niet vergist. Jonathan Edwards schreef een ontroerende levensgeschiedenis van David Brainerd met uittreksel uit diens brieven en op zekere dag kwam een exemplaar van dit boek in de handen van

JAARGANG 69 - Nr. 3122
VRIJDAG 12 SEPT. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN, 90 UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Die ons ook bekwaam gemaakt heeft om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

2 Kor. 3 : 6.

Dit woord spreekt van dienen. Is dienen niet eigenlijk de samenvatting van het leven van de Christen? Niet heersen, niet paus-zijn, niet eigen wil ten koste van alles doorzetten, maar dienen. Altijd maar dienen en dat is nu juist het omgekeerde van zich laten bedienen, en commanderen. — Zelfs dat geldt van de *apostelen* en wanneer zij slechts dienen mogen, hoeveel te meer wij, die toch zoveel minder zijn, dan de apostelen.

Een gelijkheid

Toch is er bij de grote afstand tussen apostel en gelovige, een gelijkheid te constateren. Zij en wij worden gelijk geschakeld! Zij en wij mogen dienen. Daarin zijn we gelijk, zodat we kunnen spreken van een apostolaat van de gelovige! Maken wij daarvan gebruik, is dat niet de grootste eer die ons kan worden aangedaan. — Met de apostelen gelijkgesteld te worden, samen — zij en wij — te dienen? Maar deze gelijkheid kan nog meer uitgebreid worden. De in Christus gelovige wordt ook naast de Meester gesteld. Paulus zegt: weest mijne navolgers gelijk ook ik van Christus. De Heer is het, die gekomen is om te dienen. Hier is een gelijkheid tussen Meester en knecht. Gelijk Hij kwam om te dienen, mogen wij dienen en komen tot de wereld om haar te dienen.

Een heerlijke dienst

Waarin bestaat dit dienen? In 2 Kor. 2 : 15 lezen we: „want wij zijn Gode een goede reuk van Christus". Onze dienst bestaat in het verspreiden van een heerlijk parfum! Heeft u uw parfum niet vergeten?

Iemand die op een hyacinthenveld werkzaam is, brengt de geur van de hyacinth met zich. Iemand die in de gemeenschap van Christus leeft, brengt de geur van Christus mee. — Is deze merkbaar in uw en mijn leven? Dat is een aangename geur; helaas verspreiden vele christenen riool-lucht!

De verlossing effectief

Is het eigenlijk niet zo, dat ons dienen het gevolg moet zijn van onze verlossing? Wanneer we niet dienen, op non-actief zijn, maken we dan het werk van Christus niet ijdel? Hij toch heeft ons verlost opdat we Hem zouden toebehoren, opdat we Zijn eigendom zouden zijn, opdat we door Hem gebruikt zouden kunnen worden, opdat wij dienstbaar zijn!

Waarom verloste God eertijds, door de middelaar Mozes, Zijn volk? Waarom sprak de Heer: laat Mijn volk trekken? — Het antwoord luidt: „dat het Mij diene". We zijn verlost om te dienen.

Christus kocht ons met Zijn bloed, opdat we Hem dienen zouden!

Het kruis van Christus moet niet „zonder vrucht" blijven. Meerderen moeten de boodschap horen, meerderen moeten de Heiland van Golgotha leren kennen als hun Verlosser! Meer vruchten moeten aan dat dorre hout zichtbaar worden. — Wat een wondere paradox! Vruchten aan het dorre hout! Waar het dor schijnt, is het in wezen: leven! Waar het de schijn heeft van „ondergang" is in waarheid: overwinning. Waar het de schijn heeft van vermindering, van onvruchtbaarheid, daar is in waarheid een uitbreken in menigte! — Zo is Gods weg!

Oud en nieuw

Het kruis van Christus betekent het einde van de oude bedeling en de intrede van de nieuwe. — De drinkbeker aan de avondmaalstafel is een heenduiden naar het kruis en naar het vergoten bloed, teken van het uitgestorte, geofferde leven. „Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed". — De oude bedeling was voorbereiding tot de nieuwe. Ze droeg in zich het karakter van het voorlopige, dat bij het aanbreken van het nieuwe, definitieve, verdwijnen zou. De oude bedeling was „aanleiding", toeleiding. Ze bracht de „voorlopige" verzoening (zie Heb. 7 : 18, Heb. 8 : 6 en 13) en de gehele prediking stond in de lijst van de wet! Dit voorlopig karakter kwam tot uitdrukking in het verbreken van de stenen tafelen. Door de zonde werd de wet gebroken, krachteloos gemaakt. — De vernieuwing van de wet, het herstel van het gebrokene volgde daarop. Een nieuwe wet, door Gods vinger zelf geschreven, was

de aanduiding van het nieuwe verbond, waarin God niet op stenen tafelen, maar op vlezen tafelen des harten Zijn wet zou schrijven! — Zo verschijnt ook het Nieuwe Testament als de „koninklijke" wet, als de wet der vrijheid, als de wet des Geestes!

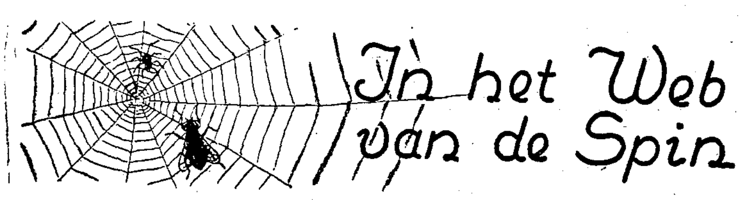
Hier springt het onderscheid in het oog. — De oude bedeling, de stenen wet, getuigt van een gebroken verhouding, en wat van God is losgeslagen is ten dode gedoemd; losmaking van het leven brengt de dood. — Vandaar *een bediening des doods!*

Het Nieuwe Testament betekent de heling van het verbond, de herstelling van Gods wet in ons leven. — Een wet, een band die de hoogste vrijheid is die aan God — die het leven is — bindt en daarom een *bediening des levens.*

Deze wet is de wet des Geestes! Door de Heilige ingegrafeerd in ons hart. De Heilige Geest is het, die de wet niet meer een dode letter doet zijn, maar een „gouden letter", een gulden regel, die ons bekend maakt met de wil van God. Wie God liefheeft zal gaarne de wil van God van harte doen. Die wet wordt hem een onderwijzing! De dode letter wordt door de Heilige Geest een levende letter!

Dan verstaan we dat de wet geestelijk is! Hoe krijgt dan alles kleur en gloed, want de gestalte van Christus wordt naar voren gehaald uit de schaduw.

D. SLORT.

Het gezin in de branding

Het verschralings-proces

Door de lectuur van een pas verschenen boek werden we weer eens bepaald bij de functie van het gezin.

Ieder weet, hoe belangrijk het gezin kan zijn voor een goede ontwikkeling van maatschappij zowel als van Gemeente. Vroeger werd altijd beweerd dat de gezinnen de *cellen* waren, waaruit de maatschappij was opgebouwd. In de gezinnen concentreerde zich het leven. Daar groeide het, werd het gevormd, en kwam het tot ontwikkeling. Hoe gezonder de cellen, hoe gezonder het lichaam. Of men dit alles nu nog met hetzelfde recht kan beweren? Bekleedt inderdaad het gezin-van-nu nog deze opvoedende, opbouwende, de staatsburger vormende functie?

De schrijver van het boek waarop we hierboven doelden (Dr P. Smits in de „Kerk en Stad"), wijst op drie belangrijke veranderingen die over het algemeen in de gezinnen zijn aan te wijzen.

Allereerst moet geconstateerd worden, dat het gezin niet meer een *arbeidsgemeenschap* is, zoals dat heel vroeger het geval was, met uitzondering dan van het boeren- en winkelbedrijf.

Ik denk hierbij even aan de veengebieden, waar ouders en kinderen vroeger (en hier en daar nu nog) samen het veen in trokken voor de productie van turf. In deze gezinnen waren de leden meer op elkaar aangewezen en ingespeeld en door nauwere banden aan elkaar verbonden.

Thans blijft de moeder doorgaans alleen thuis (tenzij ook zijzelf, zoals in de grote steden nogal eens het geval is, in het arbeidsproces betrokken is), terwijl vader en kinderen ieder een andere kant opgaan naar kantoor, school, fabriek of werkplaats.

Verder heeft het moderne gezin een groot deel van zijn *gezelligheidsfunctie* ingeboet. Vooral van deze laatste wijziging kan gezegd worden, dat die zich speciaal in de laatste tientallen jaren voltrokken heeft. De ouderen onder U zullen zich heel goed herinneren, hoe anders vroeger het leven in de huisgezinnen, vooral in de avonduren, was. Thans zijn in vele gevallen de huiskamers 's avonds even verlaten als overdag. Vader is naar een vergadering van de vakbond, zoonlief zit in de bank naast andere cursisten voor het middenstandsdiploma, oudste zus is naar een concert, en het jongere zusje is door de padvinderij opgetrommeld voor de een of andere activiteit. Misschien is moeder-de-vrouw vanwege de eenzaamheid naar „Zusterhulp" gegaan?

Werd er vroeger in de gezinnen veel gespeeld en gezongen en gemusiceerd, samen met vrienden en vriendinnen en kennissen, thans trekken de bioscopen duizenden tot zich, terwijl ook sportclubs, jeugdverenigingen en concerten vele jongeren zowel als ouderen tot zich trekken.

Het spreekt vanzelf dat de ouders veel van hun kansen om hun kinderen gunstig te beinvloeden, verspeeld hebben, en dat de vorming van het nageslacht voor een groot deel buitenshuis geschiedt.

De derde wijziging is, dat de *opvoedende culturele functie* van het gezin aanmerkelijk verschraald is. Vroeger leerde de moeder de dochter naaien, en onderwees de vader zijn zonen in allerlei nodige en nuttige zaken. Thans is deze beroepsscholing e.d. een kwestie van specialisten geworden, die via cursussen en scholen aan de jongeren de nodige kennis bijbrengen.

Het grote gevaar

En dit laatste kan ook ternauwernood anders. De moderne maatschappij is dermate ingewikkeld geworden en stelt aan hen die deel van haar uitmaken, zodanig hoge eisen, dat de ouders niet meer bekwaam zijn, hun kinderen de gevraagde scholing te geven, terwijl, als ze het wel zouden kunnen, ze niet voor de gevraagde diploma's zouden kunnen zorgen.

Zo doet het gezin van de moderne tijd aan een grootscheepse *uitbesteding van opvoedingstaken.* Het elementaire onderwijs wordt aan de schoolmeesters uitbesteed, de beroepsvorming aan een ander, meer gespecialiseerd lerarencorps, de lichamelijke ontwikkeling wordt verzorgd door een gymnastiekvereniging, en de dominee met zijn helpers moet zorgen voor het nodige godsdienstonderricht.

Zou je nu niet bijna de conclusie gaan trekken, dat de ouders er dan alleen nog maar zijn om een en ander te bekostigen en voor voedsel, kleding en onderdak te zorgen?

Toch verantwoordelijk!

Wij willen hier graag uitdrukkelijk constateren, dat ook in deze maatsehappij de ouders mede, en in de allereerste plaats, aansprakelijk blijven voor de opvoeding van hun kinderen. Hùn levenswijze, hùn gedrag als man en vrouw onderling, hùn gesprekken over kerk en dominee en over het geloof, hùn standvastigheid en trouw

De betekenis
van de
Oud-testamentische profeten
voor het
Nieuw-testamentisch Christendom

1

Wij moeten alvorens dit onderwerp aan te snijden, de grenzen wat nauwer trekken, daar anders het front wel zeer breed wordt. In het O. T. zijn n.l. heel wat profeten genoemd. Wij lezen zelfs van Abraham, dat hij een profeet was. Abraham moest bidden voor Abimelech en deze moest Sara aan Abraham terug geven. God sprak tot Abimelech in de droom: „zo geef dan nu dezes mans huisvrouw weder: want hij is een *profeet.*" (Gen 20 : 7) Ook *Mozes* is een profeet. Wij lezen in Deut. 18 : 15: „een *profeet,* uit het midden van u, uit uwe broederen, *als mij,* zal u de Heere uw God verwekken." — Wanneer wij letten op de profetische boeken, zal blijken dat ook dan de stof te omvangrijk wordt. Er zijn immers twee soorten profeten, n.l. „de vroege profeten" en „de latere profeten". Onder de vroegere profeten worden gerekend: Jozua, Richteren, I-II Samuel, I-II Koningen. Deze schakelen we van ons onderwerp uit. Wij willen onze aandacht schenken aan enkele van de latere profeten. Daaronder worden gerekend: Jesaja, Jeremia, Ezechiël, en de twaalf kleine profeten, en merk wel op, dat Daniël daar niet onder gerekend wordt. En ook dan is de stof nog te uitgebreid.

De vraag, die allereerst gesteld moet worden is deze: *wat is een profeet?* Misschien doet deze vraag u een glimlach om de mond spelen, omdat ge meent dat die vraag nogal onnozel is. Toch is het antwoord niet zo heel eenvoudig te geven. Wat is een profeet, een *nabi?* Ten tijde van het N. T. werden de profeten beschouwd als mensen, die de *komst van Christus en diens werk* hebben aangekondigd. Het O.T. zou dan de vraag hebben beantwoord: *wat* Christus was, en het N.T. zou dan zeggen: *wie* hij was! Later werden in christelijke kringen profeten aangemerkt als mensen, die allerlei details van de geschiedenis tot de tijd van het einde hebben voorzegd. Weer anderen menen, dat wij in de profetische boeken, de gebeurtenissen van onze tijd en de geheimen van de toekomst kunnen vinden.

De laatste tijd is men gaan inzien, dat profeten mensen waren in concrete menselijke situaties levend. Hun profetie stond met de tijd waarin ze leefden in verband en hun boodschap was allereerst aan het adres van de tijdgenoten gericht. Echter gaat men te ver, als men uit de profetie het voorzeggingselement verwijdert. De profeten riepen op tot reformatie, tot gerechtigheid, zij hadden in het staatsleven grote invloed. Naast de profeten van Jahwe staan de valse profeten van de Syrische Baäl. Daaruit blijkt, dat ook buiten Israël, de figuur van de profeet bekend was. Het is niet met een enkel woord te zeggen, wat nu het eigenlijke verschil tussen de valse en ware profeet was. Beiden verkondigden in de naam des Heeren! De namaak is soms zeer moeilijk van het origineel te onderscheiden.

Het profetisme blijkt een grote omvang gehad te hebben. Geleerden zeggen, dat het zich uitspreidde van Klein-Azië, over Syrië en Griekenland, „maar alleen de Israëlitische profetie werd van blijvende betekenis voor de wereld" (Rowley).

Het *wezenlijke* van de profetie ligt niet in de *extatische* verschijnselen, ook niet in bepaalde ***handelingen,*** welke door profeten werden verricht hoewel velen van die profetische daden op zichzelf profetie waren. Tussen daad en woord is daarom niet zulk 'n onderscheid als bij ons westerlingen. Daad en woord worden in 't hebreeuws met hetzelfde woord (dabar) aangeduid.

Wij ontmoeten ook in het O.T. de *„zieners".* Men heeft onderscheid willen maken tussen een *„ziener"* en een profeet (nabi). De ziener zou meer de profeet zijn, die rustig wachtte, dat men z'n raad kwam vragen, de „nabi" zou het volk opzoeken en toespreken. De „ziener" zou niet in „extase" komen, de „nabi" wel. — Ook hier ligt niet het wezenlijke, waar dan wel? De profeet *had een boodschap,* die niet uit eigen brein stamde, maar van God kwam en niet door een „leugen-geest" maar door Gods Geest was ingegeven. Een boodschap die afgestemd was op de H. Geest!

In het boek Exodus vinden we een uitspraak, die ons de weg wijst. Daar lezen we, 7 : 1: „Toen zeide Jahwe tot Mozes: zie, Ik heb u gegeven tot een god (elohim) over Farao, en Aäron uw broeder zal u zijn tot nabi (profeet)". Mozes legde Aäron zijn woorden in de mond! De verhouding Mozes—Aäron is gelijk aan de verhouding Elohim—Nabi, d.i. God en profeet. Nog duidelijker wordt dit door Exodus 4 : 15: „En gij zult tot hem spreken en de woorden in zijn mond leggen, en Ik zal zijn met uw mond en zijn mond, en Ik zal u leren ('t woord staat in verband met thora = onderwijzing) wat gij doen zult. En hij zal voor u tot het volk spreken en hij zal u tot een mond zijn en gij zult hem tot een god (elohim) zijn."

De profeet is de mond van God. Het woord profeet komt van een woord dat „roepen" betekent of ook wel „aankondigen". Hij is iemand die *spreekt,* maar ook een „geroepene", *één die de boodschap van een ander spreekt.* HET DOOR GOD GEROEPEN ZIJN EN HET MOND-ZIJN VAN GOD IS HET WEZENLIJKE VAN DE PROFEET.

Zo gezien was dus *Mozes* een profeet. „De Heere voerde Israel op uit Egypte door een *profeet* en door een profeet werd hij gehoed" (Hosea 12 ; 14). De roeping van Mozes wordt ons in de Schrift getekend (brandende braambos). Mozes bracht Gods woord tot het volk en was door God geroepen! Samuel was een profeet, hij werd in de nacht door God geroepen, in de tijd toen het woord des Heeren schaars was, en was geen openbaar gezicht (1 Sam. 3 : 1). In Amos 3 wordt wel niet van een roepingsvisioen gesproken, maar toch ligt de gedachte er wel. „De leeuw heeft gebruld: wie zou niet vrezen? De Heere Heere heeft gesproken: wie zou niet profeteren?" Wel zegt Amos later (7 : 14) tot Amazia, de priester van Bethel: „Ik was geen profeet, en ik was geen profetenzoon maar ik was een ossenherder en las wilde vijgen af, maar de Heere nam mij van achter de kudde en de Heere zeide tot mij: ga heen, profeteer tot mijn volk Israel". Daarmede wil Amos niet afstand doen van zijn „profetentitel" maar verklaart, dat God hem riep daartoe, hem dwong daartoe, hij moest profeteren.

Hij was geen profeet als de Bethel-profeten, die gesalarieerd werden, maar een van God geroepene. „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten geopenbaard hebbe".

De profeten brengen *Gods openbaring!*

De betekenis van de Oud-testamentische profeten is deze: Zij zijn Gods geroepenen, die Zijn boodschap brengen, ons Gods-openbaring mededelen! Soms als Jeremia tegen wil en dank. Hij had zich voorgenomen

niet meer te profeteren, maar het werd „als een brandend vuur" in zijn hart (Jer. 20 : 9). „Heere! Gij hebt mij overreed en ik ben overreed geworden: Gij zijt mij te sterk geweest en hebt overmocht".

Wordt vervolgd. D. SLORT.

Kroniek

De lezers zullen in dit nummer van ons weekblad voor het eerst sedert bijkans onheugelijke tijden de Losse Schakels missen. Het spreekt immers vanzelf, dat de voortzetting van deze rubriek door een ander dan Ds Louw een onmogelijkheid is. Wanneer deze kroniek typografisch aan de Losse Schakels herinnert, dan is dat omdat deze vorm zich voor dit doel zo uitstekend leent — een zuiver technische reden dus.

In één opzicht slechts is deze kroniek een poging om de Losse Schakels te vervangen en wel — zoals de naam al zegt — als nieuwsbron. Het leek de redactie goed om dit ene van de vele facetten van de Losse Schakels te doen voortzetten. Evenmin als in de Losse Schakels gaat het ons daarbij om de feiten als zodanig — die kan men in een dagblad of in het Kerknieuws van Scheps evengoed lezen — maar om hun betekenis en om hetgeen zij ons te zeggen hebben.

Doopsgezinde wereldconferentie Van 9—16 Augustus vond een Doopsgezinde wereldconferentie plaats op Sankt Chrischona bij Bazel in Zwitserland. De Doopsgezinden vormen een onderling zeer uiteenlopende groep: in ons land overwegend vrijzinnig georienteerd, zijn zij in Zwitserland en Frankrijk en in vele delen der U. S. A. „meer onder de invloed van pietisme en methodisme", zoals het verslag in de Nieuwe Rotterdamse Courant zegt. Wat eenvoudiger gezegd: daar vertonen ze wat meer overeenkomst met de Baptisten. Toch is op deze conferentie gebleken, dat er tussen de verschillende stromingen meer eenheid bestond dan men verwachtte. Het conferentiethema was „de Gemeente van Christus en haar opdracht". De Doopsgezinde visie is, zegt het verslag, dat niet op Woord en Sacrament maar op de levende gemeente van persoonlijk gelovigen de nadruk moet worden gelegd. Hierin zullen Doopsgezinden en Baptisten elkaar ongetwijfeld kunnen vinden en hebben zij in het veelstemmig koor der christelijke kerken een eigen geluid. Daarom kan het ons verheugen, dat het op deze conferentie mogelijk is gebleken een boodschap op te stellen, die door allen is aanvaard, een teken van groeiende geestelijke eenheid in de bonte groep der Doopsgezinden.

De conferentie is besloten met een tocht naar Zürich, de geboorteplaats van Dopers Christendom. De plek is bezocht, waar Felix Manz als eerste doopsgezinde martelaar is verdronken en een gedenksteen is aangebracht voor Conrad Grebel. Deze twee mannen scheidden zich in 1523 af van de hervormingsbeweging van Zwingli, omdat deze de kinderdoop handhaafde. In de kerkgeschiedenis staan zij te boek als Wederdopers, maar de Doopsgezinden hebben hen thans in het openbaar als hun pioniers en geestelijke vaders erkend. Over 't algemeen zijn wij er wat huiverig voor om onszelf te zien als afstammelingen van de Wederdopers en gezien langs de zuivere, rechte lijn van de geschiedenis zijn wij dat ook niet. Maar in de tijd van de Reformatie duikt naast Lutheranisme en Calvinisme een derde stroming op in soms zeer wilde, soms ook zeer zuivere vorm, die het Lichaam des Heeren ziet als de Gemeente van Gedoopte Christenen. Uit deze stroming zijn èn Doopsgezinden èn Baptisten voortgekomen.

De Gereformeerde Kerken en de I.C.C.C. Aan de Generale Synode van de Geref. Kerken is een rapport aangeboden over aansluiting bij de Internationale Raad van Christelijke Kerken, beter bekend als de I.C.C.C. De Geref. Kerken zijn bij deze Raad niet aangesloten, evenmin als bij de Wereldraad van Kerken. Het thans aangeboden rapport adviseert de synode niet tot aansluiting over te gaan. Het belangrijkste motief tot dit advies is wel dat toetreding tot de I.C.C.C. contact met kerken, die wel bij de Wereldtaad zijn aangesloten onmogelijk zou maken, omdat voor de leden van de I.C.C.C. zulk een contact verboden is. De Geref. Kerken zijn bijv. sedert twee jaren „in gesprek" met de Ned. Herv. Kerk en wanneer zij zich bij de I.C.C.C. zouden aansluiten moesten zij dit gesprek afbreken.

Blijkbaar hadden de rapporteurs tegen de I.C.C.C. geen principiele of theologische bezwaren. Dit is begrijpelijk, want niet voor niets voert deze Raad in haar devies: „trouw aan het historisch Protestants getuigenis", hetgeen practisch neerkomt op een orthodox Calvinisme. En haar leerstellige grondslag begint met de woorden: „benevens andere evenzeer Schriftuurlijke Waarheden geloven en handhaven wij". Kenmerkend zijn hier de woorden „waarheden" en „handhaven". Over het grote verschil tussen „waarheden" en „Waarheid" in de schriftuurlijke zin van het woord is door Ds Louw meer dan eens geschreven in de Losse Schakels en evenzo ligt het met „handhaven". Jezus Christus is de Waarheid en Hem „handhaven" wij niet: Hij handhaaft ons. Misschien komt U, waarde lezer, dit een beetje gezocht voor, een spel met woorden zonder meer. Maar 't gaat hier

---

Eerst dacht ik u al de namen onzer medewerkers(sters) te noemen, maar dat neemt zoveel ruimte weg en bovendien moet het Kerstnummer ook een verrassing blijven. En dan een aangename. Gelooft u maar dat wij daar net zozeer naar verlangen als u. U moet maar rekenen: het is net een kind van de redactie. Hoe mooier, vrolijker, heerlijker, enz., hoe liever. Als ik zo zie wie er allemaal om de nu nog ledige wieg staan, dan kunt u gerust zijn. Een hele schaar mannen en vrouwen.

Een broeder adviseert mij: vermeld hoeveel exemplaren de gemeenten bestellen. Nou, dat weet ik niet. Tussen haakjes: de gemeente daar bestelt 1000 plus 10 %, 1100 dus. Maar overigens, van gepubliceerde deugd en moet-je-ons-eens-zien houd ik niet. Graag of niet. Je geeft je er voor of je blijft in die luie stoel bij die warme kachel en die verschrikkelijke sloffen. Voor de liefhebbers.

En nu voor de laatste keer, want Ds Jansma gaat met papieren werken: veel vreugde in de verkoop. Weet, je brengt de beste boodschap bij de mensen binnen. God geve je veel vrijmoedigheid en een blij gezicht. Sterkte. (En vergeet het toch niet: 10 % meer! In elk geval!)

't Nummer.

om dingen van wezenlijk belang. Waar mensen de schrifttuurlijke waarheden handhaven, daar mist men licht de persoonlijke verhouding van de Heer en Zijn Gemeente en bestaat het gevaar, dat de waarheden in onze handhavende handen worden tot onpersoonlijke wapenen tegen ieder die deze waarheden niet onderschrijft. Van onze zijde is dit dunkt me, wel een zeer groot bezwaar tegen de I.C.C.C.

Overigens gaat de I.C.C.C. wel zeer ver door zijn leden contact met kerken, bij de Wereldraad aangesloten, te verbieden. Dit is misschien wat onvriendelijk uitgedrukt, maar voor kerken, die zich willen aansluiten, komt het er toch maar op neer. Een dergelijk verbod zou zelfs in onze Unie niet mogelijk zijn en het lijkt mij toe, dat de I.C.C.C. zich hier opwerpt tot een instantie boven de kerken, alweer iets, dat tegen ons Baptistisch aanvoelen indruist.

Nieuwsbronnen Uw kroniekenschrijver wil graag breed georienteerd zijn, opdat hij U veel kan doorgeven. Hij kan dat echter niet zonder Uw hulp en verzoekt daarom vriendelijk alle gemeentelijke en gewestelijke periodieken te mogen ontvangen. Ook zou het kunnen zijn, dat een lezer beschikt over nieuwsbronnen, die voor deze kroniek van waarde zijn. Stuurt U mij het dan s.v.p. Op deze wijze dienen wij elkaar en ons blad.

J. REILING.

Naschrift van de E.R.

We heten onze nieuwe Redacteur *Ds J. Reiling*, hartelijk welkom. We vertrouwen dat hij ons allerlei belangrijk nieuws, goed gecommentarieerd, door zal geven, en wensen hem Gods zegen in deze arbeid.

Ds J. Louw, die kort geleden zijn laatste Losse Schakels voor U neerlegde, heeft de wens te kennen gegeven, met de stille tromt e vertrekken. Wij willen deze wens eerbiedigen, en alle woorden van dank, die we hem zouden willen zeggen, in de machine houden in de stille hoop nu maar, dat U het op deze wijze ook wel begrepen zult hebben.

Uit ons Unie-bureau

Het is nog een paar maanden vóór Kerstmis, maar toch moeten nu al voorbereidingen getroffen worden voor de Kerstnummer-campagne. In elk geval zal nu overwogen moeten worden hoe groot de partij moet zijn, die ter plaatse en in de omgeving verspreid zal worden. Daartoe is weer de betreffende circulaire uitgegaan naar de Zaaier-agenten, de voorgangers en de secretarissen. De bestellingen moeten uiterlijk 30 September binnen zijn voor het vaststellen van de totale oplage. Wanneer men de mogelijkheden goed overweegt, geloven wij, dat de bestellingen minstens 10 % hoger zullen liggen dan verleden jaar. Vooral wanneer de evangelisatie-arbeid door middel van het Kerstnummer als taak en roeping, van de gehéle gemeente wordt gezien! Daartoe hebben de raden dan ook een speciale opwekking ontvangen, die naar we bidden ernstig overwogen zal worden en goede weerklank zal vinden! Ook het geregelde werk der verspreiding van de maand Zaaier zal, gezien en gedaan als arbeid van de gemeente overeenkomstig haar roeping, meer vruchtbaar zijn en zegenrijk werken. Gemeenten, weest wakker en warm voor de zaak des Meesters!

Aan de penningmeesters is verleden week de kwartaalnota voor de Unie-contributie toegezonden. Het behoeft wel geen nadruk meer, dat gaarne overmaking van het bedrag in deze maand, en liefst zo spoedig mogelijk, tegemoet gezien wordt; want de nood van de Unie-financiën is door het begrotingstekort nu wel duidelijk bekend. Penningmeesters, weest verzekerd van onze dank voor uw medewerking door een spoedige betaling! De kwartaalnota's voor de partijen van De Zaaier zijn deze week verzonden en die voor de partijen van De Kindervriend worden dezer dagen verzonden. Graag rekenen wij op een vlotte voldoening daarvan, want dat getuigt van een goed begrip voor een goede gang van zaken.

Onder het winterwerk, dat staat te beginnen, valt in de meeste gemeenten natuurlijk ook de catechisatie of bijbelonderricht. Graag willen wij op de geschikte boekjes opmerkzaam maken, die in het Lectuurfonds der Unie verkrijgbaar zijn, en waarover u in dit nummer een advertentie aantreft. Voorgangers en catechisanten zullen daarvan veel gemak en profijt hebben. Ook zou men goed doen bij het bijbelonderricht als ook bij de bijbelbespreking op verenigingen gebruik te maken van het handige bijbeltje (formaat 14 x $8^1/_2$ x $2^3/_4$ cm.), dat bij ons Lectuurfonds verkrijgbaar is tegen de prijs van f 4,20. Dat is van groot nut voor de bespreking en voor het verstaan van de bijbel.

Nog even wil ik weer herinneren aan de vergadering der Unie-Commissie op a.s. Dinsdag en Woensdag. Mochten uw gebeden de broeders vergezellen in hun overleggingen en beslissingen!

Tot slot deel ik u nog mee, dat ik een Deens programma toegezonden kreeg door Dr F. Bredahl Petersen van Kopenhagen betreffende een radiouitzending van de dienst in zijn kerk (Köbnerkirken) op Zondag 14 Sept. om 14 uur. Wie dan afstemt op de Deense radio zal het genoegen hebben om de stem van deze bekende figuur te beluisteren als ook koor- en gemeentezang!

Uw aller dienaar,
de Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

HOOGKERK

In lange tijd hoorde U niets van ons en toch is het heel goed in onze Evangelisatie. De brs Bolman en Roffel verkondigen met blijdschap de aloude goede tijding. Het bezoek is zeer afwisselend, doch gezien het ledental hier altijd goed te noemen. Twee gezinnen moesten we wegens emigratie missen en ook onze trouwe br Balsters zagen we node heengaan.

Het Zondagavondwerk gaat best: 15 à 16 jonge mensen weten elkaar stichtelijk en gezellig bezig te houden en bezochten bijna allen de conferentie in Almelo.

De Zondagsschool is ook nog best intact met plm. 20 kinderen. De 13e Augustus maakten ze een uitstapje naar de Suurse duinen, waar ze van zon, zand, spel en wind heerlijk hebben genoten.

Ook het zangkoor draait weer op volle toeren met plm. 25 leden onder de eminente leiding van haar nieuwe directeur, de heer Steenhuizen. Binnen afzienbare tijd hopen we ook in Groningen in de dienst ons te mogen doen horen.

Een feestdag was voor ons Zondag 27 Juli, toen onze oude prediker Ds Louw in de dienst voorging. Nu, we hadden weer een zaal vol mensen, die een goed gehoor bleken te zijn.

Vrouwenvereniging en Zusterhulp vergaderden steeds op prettige wijze en maakten haar jaarlijks uitstapje, ditmaal naar Alkmaar en Amsterdam.

Br ouderling Jager is ons komen helpen en maakt met één onzer broeders hier elke week een huisbezoek, wat zeer op prijs wordt gesteld.

Zo ziet U, broeders en zusters: geen tijding, goede tijding. Wij bemerken a.h.w. het ruisen des Geestes, zien biddend naar boven en zingen:

Waar Gij and'ren zegent, Heiland,
Zegen nu ook mij!

De correspondent.

EVANGELISATIE-ARBEID TE ASSEN

Broeders en zusters, vanuit Assen mogen we U ook iets laten horen. Al zijn we klein in getal, toch weten we dat onze Meester Jezus Christus in ons midden werkt.

Op 21, 22 en 23 Augustus j.l. mochten we de broeders studenten in ons midden hebben, die een evangelisatie actie op touw hadden gezet.

Een prachtig werk is er verricht door onze broeders, ter ere van onze Heiland; door tractaat-verspreiding en openluchtsamenkomsten werden de inwoners van Assen in kennis gebracht met Gods woord, terwijl steeds een ieder werd uitgenodigd om de evangelisatiesamenkomsten bij te wonen.

Het was een grote vreugde te mogen zien, dat de evangelisatiesamenkomsten goed bezocht werden. We mochten de vreugde smaken dat een jonge dochter haar hart aan de Heere gaf. Voorts had een jonge broeder behoefte te spreken over de doop.

We weten dat God zijn zaad niet tevergeefs heeft gestrooid. Hij zal zijn werk voltooien.

Met broeder groeten, De Uwe in Cristus,
J. BLANK, secretaris.

De Unie-Bouwstichting

Het 10 ct. Fonds

Gezien de enorme bouwkosten van de nieuwe kerk te Eindhoven, besloot de U.B.S. op haar vergadering van 4 Sept. j.l. de baten van dit fonds van de jaren '52 en '53 voor de Gemeente te Eindhoven te bestemmen, als bijdrage van Baptist Nederland in de bouwkosten van de nieuwe kerk.

U ontvangt nog deze maand een folder met alle bijzonderheden zowel over het bouwplan als over de mogelijkheid van uw medewerking.

Willen die secretarissen, welke mij nog geen contactpersoon voor hun Gemeente opgaven, dit alsnog doen? Onze hart. dank.

Het is heel erg jammer, dat verscheidene besturen meenden op dit verzoek niet te kunnen ingaan. Daarmee wordt ons de weg versperd tot de leden van die Gemeenten. Ik zit echt met deze vraag: is het wel juist, dat een Raad van de Gemeente contrôle uitoefent op de privé-uitgaven der leden. Is dit nu alleen uit angst, dat daardoor de Gemeente minder ontvangt? Zou de Gemeente dan nu meer krijgen? Overweegt U deze vraag nog eens, broeders. Er klopt hier iets niet.

Verantwoording binnengekomen giften:

Opbrengst collecte Groningen bestemd voor Emmen f 294.24; gift van J. G. B. te M. f 5.—; N. N. te Santpoort f 5.—; J. G. te R. f 50.—, bestemd voor Rotterdam—Z.

Onze hartelijke dank voor Uw gave en Uw sympathie.

De bouwprojecten:

EMMEN: hier is men bijna klaar. In October zal dit nieuwe kerkgebouw officieel ingewijd worden. De juiste datum wordt nog nader bekend gemaakt.

ALKMAAR: de restauratie en de inrichting van de synagoge en het bijbehorend jeugdgebouw zijn reeds in volle gang. Het jeugdgebouw is reeds bijna gereed. De enthousiaste medewerking der gemeente-leden heeft niet alleen het werk zeer bevorderd, maar ook de onkostenrekening zeer gedrukt.

DELFZIJL: de toegezegde f 5000.— werden ontvangen. Ook hier wordt hard gewerkt. Maar of de Gemeente nog voor de winter haar nieuw gebouw zal kunnen betrekken, moet nog worden afgewacht.

ROTTERDAM—ZUID: Het wachten is hier nog op de definitieve vergunning van de Prov. Griffie. Deze voorbereidingen vragen steeds kostbare tijd. Toch hopen wij voor onze Rotterdammers, dat zij nog voor de winter de noodkerk in gebruik kunnen nemen. Ds Reiling buit deze wachttijd uit met het verzamelen van giften en renteloze leningen om de bouwkosten van f 10.000 niet al te zwaar op de Gemeentelijke financiën te laten drukken.

Tot zover het nieuws van ons bouwfront.

Met hartelijke br.groet,
G. BRONGERS.

29e Voorgangers-Conferentie

Broeders, 15 en 16 Oct. a.s. worden wij in Leeuwarden verwacht. De Gemeente aldaar is al bezig zich in te spannen om aan allen plaats te bieden. Vanaf deze plaats reeds onze hartelijke dank voor haar bereidwilligheid. De agenda zult u inmiddels wel ontvangen hebben, en natuurlijk heeft u zich ook al aangemeld bij br O. Koster, Mendelsohnstr. 48 te Leeuwarden. Wat zegt U? Nog niet? Welnu het kan nog, maar a.u.b. vóór 17 Sept.

Alle Gemeenten willen natuurlijk graag hun Voorganger die Conferentie-dagen afstaan — ze komen immers versterkt weer terug — en de Broeders zelf zorgen er voor dat die twee dagen blanco in hun agenda blijven, behalve die aantekening. „Conf. Leeuwarden".

We mogen twee goede dagen verwachten en allen hopen allen daar te zien; dat toch niemand verhinderd worde.

Broeders, welkom in Leeuwarden, op ter Conferentie.

Uw secretaris,
H. PLEVIER.

Mededelingen

AAN DE N.B.J.B.ERS
VAN GEWEST FRIESLAND

Jongelui, voor ons weekend op 27 en 28 September welke wij te Staveren hopen te houden, spraken wij af dat jullie aanmeldingen vóór 17 Sept. a.s. binnen moesten zijn bij Mej. Ella Smits, Schans 17 te Staveren.

Hebben jullie dat reeds gedaan?

Staveren wacht!

K. L. ONGERSMA,
secr. Gewest Friesland.

VOOR LEDEN
VAN DE KAMPSTAVEN

Willen Kampstaven, die de leiding hadden in enig kamp in of rondom Renderloo ten spoedigste een rapport inzenden van hun bevindingen aan Ds W. Veenstra te Musselkanaal?

Alvast hartelijk dank voor uw medewerking.

Kamp-Commissie.

Wie helpt de administratie aan het nieuwe adres van verpleger J. H. Rauws, voorheen Stichting „Bloemendaal", Loosduinen?

Bij voorbaat onze dank.

Verantwoording

Gedurende de vacantie-maanden Juli en Augustus kwamen de volgende giften of collecten binnen:

1 voor onze militairen: Staveren f 10,—; N.B.V.B. f 50,—.

2 voor de opleiding: N.B.V.B. f 100,—.

3 voor de E.C.U.: Zandbulten f 24,—; Stadskanaal f 70,82; Nieuw-Weerdinge f 12,84; Foxhol f 5,—; Kamp 26 Juli—2 Aug. f 7,25; J. G. B. te V. f 5,—; A. de J. te G. (via C. v. d. M.) f 12,50.

4 voor het begrotingstekort van de Unie: Enschede f 28,91; Valthermond f 31,—; Makkum f 25,—; Delfzijl f 200,—; Nieuwe Pekela f 123,05.

Aan allen die gaven onze hartelijke dank!

Zoals U ziet hebben de gemeenten een begin gemaakt met de pogingen om het begrotingstekort weg te werken. De bedragen zijn zeer zeker verblijdend te noemen! U herinnert zich nog wel de doelstelling: ongeveer f 1,— per lid als extra vrijwillige bijdrage ter wegneming van genoemd tekort! De Heer heeft de blijmoedige gever lief!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Correspondentie

Zr T. te E. Hartelijk dank voor Uw schrijven, en Uw openhartigheid. Ook U hoort tot die grote familie van aangevochtenen met een bewogen geloofsleven, waarin we ook Abraham, Thomas, Petrus en andere „voorbeeldige" gelovigen aantreffen. Ook deze mensen hebben het soms ongelooflijk moeilijk gehad. Maar zij hadden zich aan God overgegeven en leefden voor Zijn rekening! En zo is God zich met hen blijven bemoeien en op Zijn wijze en door Zijn kracht keerde alles zich steeds weer ten goede. Als iedere gelovige eens zou gaan praten wat zou er dan bijwijlen veel twijfel blijken te zijn.

Maar ook: wat zou er gesproken kunnen worden over de wonderlijke wijze, waarop God steeds weer in Christus het licht door deed breken. Zeg ook Uw *twijfel* aan Hem, zoals U álles aan Hem mag toevertrouwen.

Wf.

Advertentiën

Maria Elsje v. d. Steen
en
Lambert Baptist

geven U, namens wederzijdse ouders, kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben Zaterdag 27 September 1952 in de Baptist Church te Oakville, Canada, door de Weleerwaarde Heer Rev. W. H. Mc. Whinnie.

35 Herald Ave, Oakville.
Mount R.R. 6, Hamilton.

Toekomstig adres:
Mount R.R. 6, Hamilton, (Ont.), Canada.

Heden ontsliep, na een langdurig doch geduldig gedragen lijden, in haar Heer en Heiland onze geliefde Moeder, Behuwd- en Grootmoeder

Hendrika Kuipers

Wed. van B. Hietbrink

in de ouderdom van 59 jaar.
2 Tim. 4 : 7—8.

V. d. Bijlpark,
Zuid Afrika:
H. Blenkers
E. Blenkers-Tijhuis
Hengelo (O):
J. Mulder-Blenkers
K. Mulder
en Kleinkinderen.

Hengelo (O), 5 Sept. '52.
Frederikstraat 27.

Bekend, solied, vertrouwd, beroemd!
't Gazelle-merk is wat je noemt!

J. MUNNIKS
Kruizebroederstraat 25
Sneek - tel. 3026

Uit Wortendijke (U.S.A.) ontvingen wij het droevige bericht, dat op Zondag 31 Aug. zeer onverwachts is overleden onze lieve Zuster en Tante

Maria Johanna Kuipers

echtgenote van de heer John Abbink

in de ouderdom van 78 jaar.
Haar leven was Christus, 't sterven dus gewin.

H. E. Kuipers
G. J. Kuipers-ten Brinke
J. E. Dijkhof-Kuipers
A. J. Dijkhof
K. Drent
neven en nichten.

Hengelo (O), Sept. 1952.

Corr.adres:
Mr John Abbink, Eaststreet, Wortendijke, New Yersey (U.S.A.)

Heden overleed in haar Heer en Heiland, tot onze grote droefheid, onze innig geliefde Vrouw, Moeder, Dochter en Behuwddochter, Zuster en Behuwdzuster

Petronella Christina Bakker—Smit

in de leeftijd van 39 jaar.

Uit aller naam,
D. W. Bakker.

Haarlem, 6 Sept. 1952.
Eikenstraat 58.

Voor BIJBELONDERRICHT
is aan te bevelen:

Ds J. Louw „De Bijbelse Geschiedenis in Grote Trekken"	à f 0,25
Ds J. Louw „Lesboekje voor Geloofsleer"	à - 0,30
Ds J. Louw „Ons Christelijk Geloof"	à - 1,35
Goedkope zakbijbel (Nw. Vertaling) 14 x $8^1/_2$ x $2^3/_4$ cm.	à - 4,20

Verkrijgbaar in:
HET LECTUURFONDS, Tetterodestraat 47, Haarlem

JAARGANG 69 - Nr. 3123
VRIJDAG 19 SEPT. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN, 90 UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Het Geheim der Gemeente

„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Heilige Geest in U woont?"

1 Corinthiers 3 : 16.

De Gemeente van Corinthe was geen Gemeente zonder vlek of rimpel. Het beeld, dat wij uit de beide brieven van Paulus krijgen, is een zeer onverkwikkelijk beeld. Er waren „partijen", die elkaar bestreden, zedeloosheid, misbruiken bij het Avondmaal en wanordelijkheden bij de samenkomsten gingen hand in hand. Voorwaar een weinig aantrekkelijk beeld.....

Evenmin als toen is de Gemeente van vandaag vlekkeloos. Vele verwijten worden haar, terecht, gemaakt. Wie op haar zonden en gebreken ziet, krijgt de neiging haar de rug toe te keren of haar af te schrijven. Wie haar nochtans trouw wil blijven, zucht er dikwijls onder en wordt moedeloos.

Tot allen, die met elkander de Gemeente vormen, die haar misschien verknoeien of aan haar wanhopen, roept Paulus: „weet ge, wie ge zijt?"

Tempel Gods

De tempel was het hart van Jeruzalem en van het volk Israel. In de tempel woonde de God Israels. Dit gebouw stond onder het woord uit Lev. 26 : 11 „Ik zal in het midden van U wonen en zal U tot een God zijn en gij zult mij tot een volk zijn".

Naar deze plaats, waar God was stroomde het volk met brandend verlangen, zingende Psalm 42 en 84. Daarvoor vergat men alles: ruzie en veten, smart en droefheid, vreugde en rouw. Want meer dan dit was daar: het Aangezicht des Heeren, het Heil en de Vrede.

Zo is ook de Gemeente oord van ontmoeting. In de Gemeente woont God Zelf. Zondagsmorgens „gaan wij op" uit de diepte van ons mensenbestaan naar de hoogte van Gods tegenwoordigheid. In de Gemeente belijden wij, dat Hij onze God is en wij Zijn volk zijn. In de Gemeente en nergens anders, want de tempel Gods is hier.

Daar gaat Israel op naar Jeruzalem. Was het een volk zonder vlek of rimpel? Neen, integendeel. Hoe hebben de profeten het oordeel Gods verkondigd over de zonden van het volk! Maar het ging toch, neen juist naar de tempel. Want de tempel is de plaats van het offer. Daar stroomde het bloed van offerdieren, het bloed van de schuld en zonde van een volk. Maar het was tegelijk het bloed der verzoening, door God gesteld en aanvaard. En niet door dat offer was heel het volk gereinigd.

Zo ook de Gemeente: zij, haar leden zijn niet waardiger dan anderen. Zij gaan en zijn in de Gemeente mét hun schuld en zonde. Maar juist daarom kunnen zij nooit meer de Gemeente verlaten. Want de Gemeente is oord der verzoening. Hier is de tempel, hier is de plaats van het offer voor de zonden, het offer van Jezus Christus, het Lam, dat onze zonden op zich nam. Bij dit offer leeft de Gemeente.

Israel wist, dat Jeruzalem en de tempel niet blijvend waren. Ook de tempel ging voorbij. Israel verwachtte de stad, die fundament heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is. Juist in de tempel beleed het volk vreemdelingen en bijwoners te zijn. De tempel is het oord der verwachting.

Zo ook de Gemeente. Zij weet de plaats te zijn, waar God onze God is en wij Zijn Volk zijn. Maar zij weet, dat dit maar voorlopig is. Eens zal een luide stem weerklinken en uitroepen, dat de tent Gods bij de mens is en dat God zelf bij hen is en zij Zijn volk zullen zijn. Dan zal de Gemeente belijden: „Vader, Uw Rijk is gekomen". Er is geen andere plaats op aarde, waar het heldere licht der verwachting schijnt dan de Gemeente, de tempel Gods.

Inwoning des Geestes

Zo is de Gemeente de plaats van ontmoeting, verzoening en verwachting. Maar zij is dat niet krachtens zichzelf. Zelf is zij niets, niet vele edelen, niet vele wijzen. Wat zij is, dat is zij door de Heilige Geest. God Zelf schept Zijn Gemeente uit het niets van verlorenheid en zonde.

Natuurlijk draagt de Gemeente een aards kleed, want

zij is op aarde en is zichtbaar. Een onzichtbare Gemeente bestaat er niet. *Zij heeft een naam en presenteert zich aan de wereld.*

En dit is het wonder van de Gemeente: zij blijft wat zij is. Zeker, zij kan vallen en zondigen. Maar zij blijft Tempel Gods en schepping des Geestes. Zij kan door haar kleed veel van haar hemelse glorie verduisteren, maar nochtans: zij is het. Want God breekt Zijn Tempel niet af en Gods Geest doet geen half werk.

Dit is geen vrijbrief voor de Gemeente om haar kleed te veronachtzamen en te bezoedelen. Integendeel „Uw kleed moet wit zijn als de sneeuw". Dat kan alleen, wanneer de Gemeente de Geest Gods niet beschouwt als „inwoning", lastig maar onvermijdelijk, maar wanneer zij dagelijks God dankt, dat zij mag zijn Zijn Tempel, oord van ontmoeting, verzoening en verwachting en schepping des Geestes, en bidt om de reiniging van haar kleed door de kracht van de Heilige Geest.

J. R.

ZAND en ZAAD

De vorige keer vertelde ik u reeds, dat we in het internationale kamp ook spraken over de staat. Geen wonder. De staat wordt steeds meer een macht in het leven. Langzaam maar zeker schijnen alle volkeren zich te moeten onderwerpen aan de beklemmende beheersing van de aldoor zekerder om zich heen grijpende machtige. We lezen, vooral in de herfst, van duinen, die voor een deel weggeslagen zijn door geweldige noordwesters en van de vrees van eilandbewoners, dat die goede, natuurlijke bescherming op zekere dag verdwenen zal zijn en de zee vrij spel krijgt over de daarachter gelegen landen. Een dergelijk, moet ik zeggen ellendig, gevoel krijgt men, als men ziet, dat de staat meer en meer opdringt. Dat woordje staat irriteert u. U zegt: „Nou nog mooier, de staat is toch zeker niet een of ander vreemde mogendheid, die ons tegen onze wil op het lijf komt vallen, de staat, dat zijn we zeker toch zelf! Wij vormen de gemeenschap en de regering en samen de staat, waar u zo bang voor is". Ja, dat is het vreemde er bij. Wij vormen samen een volk en dat volk schaft zich een apparaat aan om de samenleving mogelijk te maken en nu lijkt het wel alsof dat apparaat een zelfstandig leven gaat leiden en zich ontwikkelt tot een despoot. Een koekoeksei, door ons zelf gefabriceerd om het leven te veraangenamen, gemakkelijker te maken en geworden tot de commandant van het levenstempo en soms zelfs van de levensbestemming. Met eigenlijk geen benul over de handelingen, die de machine tot staan zouden kunnen brengen.

Ik ben geen politicus en heb van staatkunde absoluut geen begrip. Niemand denke dus dat ik in het geheim een verstokte liberaal ben, die op deze wijze wil werken tegen de vergaande overheidsbemoeiingen die allemaal in het kleed der naastenliefde gehuld gaan. Ja, want alles gaat per slot van rekening voor het algemeen belang. Jaren geleden werd het zo uitgedrukt: algemeen belang gaat voor persoonlijk belang, en wie kan daar nu tegen zijn. Het doet zelfs nu en dan aan het Nieuwe Testament denken. En dan zijn we helemaal op vertrouwde bodem en dus gerust gesteld.

We schreven reeds eerder, dat op Renderloo de vraag naar het geoorloofde van ongehoorzaamheid aan de staat ter sprake kwam. Merkwaardigerwijs zijn Romeinen 13 en Openbaringen 13 in die bijeenkomst niet letterlijk geciteerd, voorzover ik me tenminste herinner. Ik moet denken aan een paar zinnen, die ik laatst las, en waarin een man zijn ontevredenheid over het Christendom uitdrukte. Ik zal ze hier overschrijven, zonder op die bezwaren in te gaan. Hij schreef: Mijn bezwaren tegen het Christendom zijn: Het is doodgelopen in de strijd over mogelijke uitleggingen van Bijbelwoorden. Ik zie een diepe kloof tussen de uitspraken in de Bijbel en het leven der gelovigen. De afstand tussen de kerken onderling, en ook de leden, lijkt mij onverenigbaar met het christelijk geloof. Ik meen verschil te mogen verwachten in het leven van een Christen en een niet-Christen en vind dat in feite niet. Waarom drijven de kerken altijd op de stroom van de regeringen mee en blijken ze dus allereerst nationaal te zijn in plaats van werkelijk bovennationaal?

Die laatste zin is niet zo onduidelijk. En is de andere zijde van: moeten wij, moet de gemeente, niet soms ongehoorzaam *zijn* aan de staat? In de discussie op Renderloo werd vooral het geluid gehoord, dat de gemeente zich zo moeilijk eenstemmig kan uiten en dat met name bij Baptisten, die zo buitengewoon individualistisch zijn. Welke eigenschap steun vindt in het feit, dat persoonlijk geloof geeist wordt in de belijdenis. Reeds in de aanvang wordt ieder zeer duidelijk teruggewezen op zichzelf en zijn ervaring. Dat dat anderzijds een volkomen sluitende gemeenschap niet gemakkelijker maakt is wel duidelijk. Vandaar dat onder ons de gemeenten moeilijk tot een gezamenlijke opinie over leer- of levensvragen zullen komen. Vandaar dan ook dat wij ons moeilijk kunnen uitspreken over problemen samenhangende met de huidige ontwikkelingen in staat en maatschappij. Wat wij zeggen is eigen, persoonlijke visie.

Het is wel duidelijk dat de nu aan de gang zijnde ontwikkeling voor een lezer der Schriften in de richting wijst van een almachtige staat, onder leiding van een almachtige leider. Het einde en de bekroning van menselijk vermogen en tevens het einde, daar de Satan zich meester zal maken van de macht. De Schriften geven een fel licht en daaromtrent behoeven we niet in duisternis rond te tasten.

HUIZINGA.

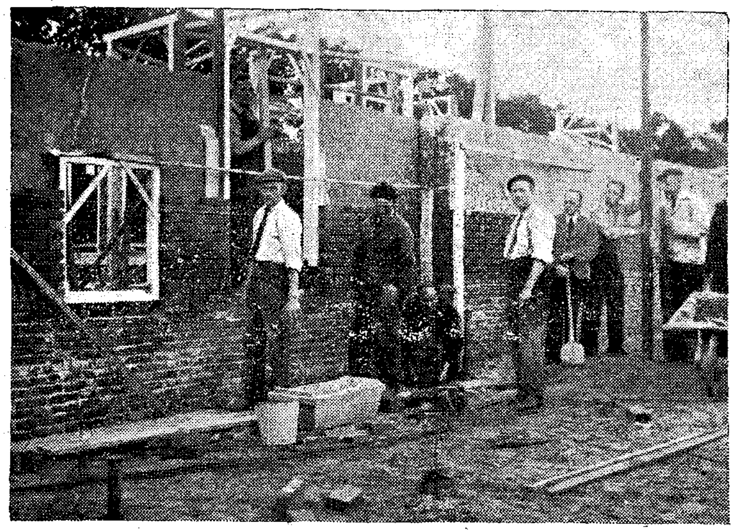
Een Gemeente bouwt *haar eigen Kerk*

Op bezoek in Musselkanaal

Wie vandaag de dag Musselkanaal aandoet, kan er grote dingen zien gebeuren. Laat hij een willekeurige voorbijganger vragen, of die ook iets weet van een kerk, die door doodgewone leken, en onder aanvoering van een dominee-op-klompen, gebouwd wordt, en tien tegen één dat er niet een heel verhaal loskomt, vol openlijke of bedekte bewondering, over dat formidabele stukje werk, dat de Musselkanaalse Baptisten Gemeente begonnen is en al voor een belangrijk deel heeft volbracht.

Laten we U de raad mogen geven, als U deze dynamische beweging zoudt willen zien, daarmee niet te lang te wachten, want zeer binnenkort, nog voor het kan gaan winteren, hopen onze bouwers de kerk onder de kap te hebben.

Wijzelf zijn ook niet vrij van enige nieuwsgierigheid; en het is zeker mee daardoor, dat we in de laatste week van de vacantie er op af gingen, om eens te zien, of dat nu allemaal wel zo was als men ons verteld had. En zo hesen we ons dan op zekere avond tegen schemerdonker op zekere stellage, om vandaar af, vergezeld door Ds Veenstra, het bouwsel te betreden, en vanaf dat moment hebben we niet anders gedaan dan ons steeds meer te verbazen over wat mensen tot stand kunnen brengen, ook al missen ze nog zoveel aan technische kennis, beroepsvaardigheid en welgesteldheid, wanneer ze gegrepen zijn door een grootse idee, en zich eens-

Geloof en toewijding doen geleidelijk aan deze Kerk verrijzen

willend ter beschikking stellen van de Heer der Gemeente, die recht heeft op alles wat wij hebben en zijn, en die onze vaak kleine talenten en bezittingen wonderlijk productief kan maken.

Een interview

Van het bouwterrein gingen we naar de pastorie, waar we bijkans de hele bouwcommissie aantroffen, van harte bereid om aan een nieuwsgierige redacteur alle inlichtingen te verschaffen die hij maar zou wensen. En zo zijn we dan aan de praat gekomen; en wat er gevraagd en geantwoord is, wil ik U heel in het kort, in grote trekken weergeven.

Wanneer werd Musselkanaal zelfstandig als Gemeente?

Na het vertrek van Ds Weenink uit Stadskanaal, in 1947. Daarvóór was Musselkanaal een post van Stadskanaal. Met 104 leden werd de Gemeente op 7 Sept. 1947 geinstitueerd door Ds Weenink, die voor die datum al heel wat voetstappen in Musselkanaal gezet had. Dit alles na boedelscheiding en in goede harmonie met de Gemeente Stadskanaal.

Hoe groot is de Gemeente momenteel?

Vandaag de dag telt de Gemeente 177 leden, terwijl er zowel 's morgens als 's middags dienst is. Verder heeft de Gemeente een zeer uitgebreid verenigingswerk, een Zondagavond-Jeugdwerk dat het verrassend goed doet, alsmede een fijn openluchtwerk, en U begrijpt dat het kleine kerkje aan de landskant met zijn 125 zitplaatsen oorspronkelijk, te klein begon te worden, terwijl ook een kleine vergroting, enkele jaren geleden, niet de oplossing bracht.

Wanneer zijn jullie begonnen met plannen maken voor wat nieuws?

In 1948 werd de Bouw-Commissie benoemd, die voor de zware opgave stond, de nodige financien te verzamelen en plannen te beramen.

In 1948 hielden we een *verkoopavond*, die f 750.— opbracht; in 1949 trok de Gemeente naar het *aardappelveld* om al rooiende geld voor de bouw te verdienen, en al krabbende en zwetende kwamen er twaalfhonderd guldentjes in de bouwkas binnen; in 1950 werden alom in de Gemeentelijke gezinnen *kuikentjes uitbesteed*, met het verzoek ze op moederlijke wijze te vertroetelen en groot te brengen, waarna ze als volwaardige kippen aan de man gebracht zouden worden, terwijl de Gemeente de winst op zou strijken. De leden bleken uitnemende fokkers en de winst bedroeg omstreeks f 1800.—.

Natuurlijk bouwt men van deze enkele duizenden guldens, plus nog een soortgelijk bedrag dat men reeds bezat, geen nieuwe kerk. Daarom werd 1951 gemaakt tot het *offerjaar* der Gemeente, waarbij bijkans ieder lid beloofde, naar vermogen bij te dragen, terwijl zeker 95 % der leden het toegezegde bedrag ook inderdaad opbracht. Een twee meter hoge glas-thermometer met een schaal van 1 tot 10.000 gulden hield de stand bij, en na verloop van dit jaar was een bedrag ad. f 7000.— binnengestroomd.

En hoe kwamen jullie nu op de gedachte zèlf te bouwen?

In Jan. 1952 dacht de commissie nog niet aan bouwen. Uit de Gemeente kwam echter de vraag of het niet mogelijk zou zijn, spoedig te beginnen. Vanaf dat moment is de Commissie op volle toeren gaan draaien. We probeerden het materiaal van een school-op-afbraak te kopen — wat mislukte; we stapten naar een aannemer om plannen voor een nieuwe kerk, die bij uitbesteding van het werk zeker op zo'n f 70.000 zou komen, en toen werd de gedachte geboren en nam vaste vorm aan, dat we het misschien zèlf wel zouden kunnen doen. Dat zou een enorme besparing kunnen betekenen aan arbeidsloon en materiaalprijs.

De plannen werden uitgewerkt en aan de Gemeente voorgelegd, en de leden beloofden, een vaste, regelmatige bijdrage te zullen geven, om rente en aflossing in de eerste jaren te verzekeren. Thans hangt er voor dit doel een bus in de kerk, die iedere week weer een zeer groot bedrag oplevert. Deze *vertrouwens-collecte*, waarbij ieder zijn plicht doet, ongecontroleerd en spontaan, is een van die mooie elementen in de geschiedenis van de kerkbouw.

En wanneer begon de bouw?

Maart 1952 werd de eerste schop in de grond gestoken. Eerst moest een groot stuk graafwerk verricht worden (veen eruit, zand erin), dat eind Mei klaar was. Daarbij hadden we de beschikking over gratis zand en gratis gebruik van praamruimte. Daarna gingen we stenen halen, en de 2e week in Juni begon het eigenlijke metselwerk. Halfweg Augustus hadden we zo'n 40 duizend stenen vermetseld.

Had U veel medewerking van de leden?

Heel veel, gemiddeld waren per avond 20 à 25 mensen bezig in dienst van de bouw-commissie. Zij gaven hun vrije avonden, Zaterdagmiddagen, sommigen zelfs hun vacantie-dagen, om het werk te verrichten. En dit werk duurt nog steeds voort. Zo werken voorganger en leden, kantoormensen en landarbeiders, fabriekschefs en fabrieksarbeiders naast elkaar aan hetzelfde project, terwijl ook

een tweetal betaalde krachten *tijdelijk* meewerkt. Bij dit alles hebben we van alle kanten prachtige medewerking. De betreffende overheidscommissies waren zeer welwillend, de architect Van der Mei hielp ons prachtig vooruit, enz.

En hoe gaat de kerk nu worden?

De Kerkzáál zal, galerij inbegrepen, zo'n 275 zitplaatsen tellen, hoewel we zo nodig, ook 350 mensen kunnen bergen. Er komt een groot podium, met daarin een *open doopvont,* waarachter kleedkamers, groot genoeg om event. ook voor kleine Zondagsschoolklasjes als verg.-ruimte te dienen. Verder komen beneden de toiletten, garderobe, bestuurskamer en keuken, terwijl in een kelder de verwarmings-installatie (hete lucht) plus benodigde brandstoffen een plaats zullen krijgen.

Bòven komt dan nog een vergaderzaal voor 70 mensen alsmede een kleiner zaaltje dat ruimte biedt aan 20 mensen. Een en ander zal het mogelijk maken dat practisch al het verenigingswerk (waarvan nu een groot deel in particuliere woningen is ondergebracht) in de Kerk een plaats zal kunnen vinden.

Zo zaten we daar te praten, en zelfs de sigaar die we gepresenteerd kregen, werkte nog mee aan de bouw, want alle winst op rookartikelen, bij een bepaalde winkelier door leden gekocht, komt in de bouwkas.

Ik zou U nog veel meer willen vertellen. Maar het wordt te lang.

Musselkanaal bouwt een Kerk. Niet van Amerikaanse dollars, niet van het geld van groot-fabrikanten die angst hebben voor het communisme, en nu het Christendom als afweer-middel financieel willen steunen, maar door *zelf* te offeren en daarbij tot de uiterste grens te gaan. En hier blijkt wel, wat er mogelijk is, als kinderen van God werkelijk willen!

Een Communistisch Raadslid uit die hoek vond wat hier gebeurt, werkelijk communisme; de bevolking rondom ziet met verbazing de ijver en moed van deze Baptisten bijenzwerm en men heeft groot respect voor de dominee-op-klompen.

Het fundament

De Kerk van Musselkanaal wordt gedragen door een fundament op goede bodem. Geen veen maar zand! Maar het eigenlijke fundament is het geloof, de hoop en de liefde, waardoor heel dit project gedragen wordt.

Onze broeders en zusters aldaar zullen het niet nodig hebben, een mooie gedenksteen in de kerk te metselen: Heel de kerk is één groot teken van wat broederlijke samenwerking, gedragen door een grote visie vermag.

Musselkanaal is een nog jonge Gemeente, in haar eerste liefde. God zegent haar, God is het ook die achter dit alles staat; haar leden zullen er zich niet op beroemen dat *zij* dit fijne Godshuis gebouwd hebben, want dan gaat het mis. Maar wel zullen ze zich verblijden als ze straks hun *eigen* (en dat in de meest werkelijke zin van het woord) kerk binnen mogen gaan om daar de Heer te loven en te danken.

Wordt het U niet warm om het hart, lezer?

Wf.

IN EN OM DE BIJBEL

De betekenis
van de
Oud-testamentische profeten
voor het
Nieuw-testamentisch Christendom

2

De betekenis van de profeten blijkt ook uit de plaats, die zij in het leven hebben ingenomen. Profeten zijn geen kluizenaars. Zij spreken tot het volk. Ze zijn te vinden in de buurt van paleis en van tempel.

Iemand schreef eens: „een profeet denkt in volken, hij is altijd bezig met het volk". De profeten spraken over Israel als Gods volk dat helaas Gods toorn had opgewekt vanwege de afval, d.i. de afgoderij. Zij spraken van *de volken,* die door God als tuchtroeden worden gebruikt om Zijn afvallig volk te bestraffen. Zo zien de profeten a.h.w. alles van boven uit! Ze geven licht over het wereldgebeuren van die tijd!

Het profetisch woord is daarom het woord over *Gods wereld politiek.* Zoals Israel onder de volken, is er *de Gemeente van Christus* in het midden der wereld, in het midden der volken. — Onze tijd leert ons denken, niet individualistisch, maar in volken en volken-conglomeraten — aaneengeklonte, samen„gepacte" volken, door verdragen bijeengebracht. Het profetisch woord laat ook *zien waarop de wereldgeschiedenis uitloopt, nl. de triumf* Gods! — Prof Bavinck geeft in zijn boek: *„De bijbel het boek der ontmoetingen"* enige profetische lijnen. Hij noemt 1e de *Rijk-gedachte.* Er treden in de profetische boeken volken op, maar ook die volken, die een *wereldrijk* willen stichten. „De gedachte van het wereldrijk is door heel de wereldgeschiedenis heen, van de dagen van de torenbouw van Babel af tot nu toe, een bizonder vruchtbare gedachte gebleken." — Denk slechts aan het Derde Rijk!

Die eenheid-gedachte geeft een veilig gevoel. Een eenheidsfront tegen de hemelse heirscharen! *In de dagen der profeten* was zulk een wereldrijk komende. De profeten zagen ze als dreigende wolken opkomen. — Het erge was dat zulk een wereldrijk eenheid van godsdienst eiste, de verheerlijking van de keizer of koning. 't Spreekt vanzelf dat Israel daarin niet mee kon gaan en 't conflict niet kon uitblijven.

Die wereldrijken volgden elkaar op, want zij moesten ervaren, dat God de oppermacht bezat. In de Openb. v. Johannes gaat het om het laatste wereldrijk. De profeten zagen de opkomende m a c h t e n als tuchtroeden in Gods hand.

2e *De kleinere machten* zoals *Edom, Moab, Syrië* en *Tyrus* keerden zich ook meestal tegen Israel. Het is daarom, dat wij in de profetische boeken profetieën aantreffen over Moab, Edom enz.

3e Er is door de uitzonderlijke positie die Israel innam als volk van God, als Monotheïstische staat, steeds *het gevaar dat Israel zeden en gewoonten overnam.* Zij begeren een koning. Vooral Hosea komt daarop terug; bij hem lezen we de woorden: „Ik gaf hun een koning in Mijn toorn en nam hem weg in Mijn grimmigheid". Over 't algemeen kan men zeggen dat deze profeet

sceptisch tegenover het koningschap staat. Daarbij kwam de invoering van de afgodsbeelden. Juist die afgoden, o.a. te Dan en te Bethel, vormen de onderwerpen, waarover de profeten spreken met de grootste verachting. „Ze (de profeten) treden op in de hoofdstad, ze deinzen er niet voor terug om te gewagen van de afval.... tot in het koninklijk paleis."

Zo wordt Amos eenvoudig weggejaagd. — „Gij ziener! ga weg, vlied in het land van Juda en eet aldaar brood en profeteer aldaar." Ook ontmoeten wij telkens de strijd van de valse profeten en priesters (b.v. Amazia, de priester te Bethel) tegen de profeten van Jahwe. Veel leed moesten de profeten des Heeren dragen, ze stonden alleen. „Hun boven historisch standpunt bracht dat mee" (Bavinck). Maar wat voor de profeten ontzettend moeilijk was, is ook dit, dat zij *de ondergang*, de wegvoering *moesten aanzeggen*. Daarbij kromp hun hart van pijn ineen. Immers het Assyrische rijk en ook het Babylonische waren door en door heidens, niet beter dan Israel. Wat zou er van Gods volk worden, als het in de macht kwam van deze wereldrijken? Bovendien wat zou van Israels God gezegd worden? Die overwinnaars zullen hun goden prijzen en verheerlijken als machtiger dan Israels God.

4e Daar is steeds het spreken van een *„vluchtheuvel"*. Israel trad steeds weer in een verbond met andere volken (b.v. Egypte) als het bedreigd werd door een wereldmacht (als Babel). De profeten noemden Egypte een rietstaf, die breken zou. — Juist het steunen op een macht bracht Israel er toe, de steun niet bij Jahwe te zoeken. De profeten predikten bekering en verootmoediging. *Steunen op God alleen* — is dat niet ook voor ons betekenisvol?

5 De vóór-exilische profeten spraken van de ballingschap. Hoewel velen meenden, dat God Jeruzalem en de tempel niet tot vertreding zou overgeven (in de theologie is sprake van het Jesajaanse dogma van de onschendbaarheid van Jeruzalem) zo is het toch gebeurd. Met de ballingschap *verandert* dan ook op eens *de toon* der profetie. Ze gaat op moederlijke, troostende wijze spreken. — In de ballingschap is Israel niet meer een zelfstandig volk. Ze is zonder koning, doch daar wordt ze zich haar „priesterlijkheid" bewust. Aan Babels stromen wordt geweend. In de ballingschap worden de dagen van ouds herdacht. De zucht naar het verleden stijgt op, de verzameling begint van de verschillende heilige boeken. — Israel gevoelt: met Babel kunnen we niet mee. — Het wordt zich haar priesterlijke taak bewust. Na de ballingschap is het eerste: de herbouw van de tempel.

Dan komen de nà-exilische profeten. Zij leren Israel *in het kleine* (wat was de tempel in vergelijking met de pracht van de Salomonische tempel) *het grote te zien*. De dag der kleine dingen niet te verachten! Als priesterlijk volk draagt het dan later ook het „koninklijke" weer in zich. Het herstel van het volk; de bouw van Jeruzalem vangt aan. De profeten wijzen dan op de komst van Hem, die èn *Koning* èn *Priester* zijn zal. „De raad des vredes zal tussen die beide (koningschap en priesterschap) zijn." Jozua de Hogepriester wordt door Zacharia gezien met een diadeem op 't hoofd. — Profetie aangaande de Messias, die Zijn volk maakt tot een koninkrijk van priesters en Zelf de grote Priester-Koning, naar Melchizedeks orde, zal zijn. — De aanvang der vervulling is te zien in de N. T. Gemeente, gelijk Petrus ons leert.

Wordt vervolgd. D. SLORT.

Kroniek

Doopsgezinde zendingsactiviteit Hoeveel Doopsgezinden er in de wereld zijn is mij niet precies bekend. Omstreeks 1930 waren het er ongeveer 500.000 en we kunnen wel aannemen, dat dit aantal sindsdien niet is verminderd. Nu vond ik ergens de mededeling, dat er op iedere 275 Doopsgezinden één zendeling is, in totaal dus ongeveer 1800, een respectabel getal. Met deze getallen voor ogen ben ik eens aan het rekenen en mijmeren geslagen: wanneer wij, Nederlandse Baptisten, eens een dergelijke liefde tot onze roeping hadden, dan zonden wij 24 zendelingen uit in plaats van één.... Waaraan ontbreekt het ons? Aan geld? Aan offerzin? Of aan liefde tot Jezus?

Gereformeerde samensprekingen De Generale Synode van de Geref. Kerken heeft in haar jongste zitting rapporten behandeld van de deputaten voor de samensprekingen met de Chr. Geref. Kerken. Uit het verslag in mijn dagblad blijkt, dat deze samensprekingen maar weinig resultaten hebben afgeworpen en de synode heeft daarover haar leedwezen uitgesproken. Wanneer we de kleinere Geref. groepen buiten beschouwing laten, is de Geref. wereld in drie groepen verdeeld: de Geref. Kerken, de Geref. Kerken onderh. art. 31 K.O. en de Chr. Geref. Kerken. Tussen de beide eerste bestaat nog wel een formeel contact, maar meer ook niet. Beide kerkformaties echter onderhouden contact met de Chr. Ger. Kerken, die dus min of meer tussen de beide anderen in staan. Op de laatste synode der vrijgemaakte kerken was men ook al niet enthousiast over dit contact met de Chr. Ger. Kerken. Er is zelfs voorgesteld om maar geen deputaten weer te benoemen, waarmee een definitief einde aan de samensprekingen zou zijn gemaakt. Dit voorstel is echter niet aangenomen.

Dat dit onderling Gereformeerd gesprek zo moeizaam en bijkans zonder vordering voortgaat, is ten zeerste te betreuren. Als buitenstaander is men geneigd te denken, dat zo ergens dan toch hier een samengaan mogelijk zou moeten zijn. De practijk wijst echter het tegendeel uit. De in 1944 begonnen scheiding in de Ger. Kerken, die geleid heeft tot het ontstaan der z.g. vrijgemaakten, zet zich juist nu wel zeer definitief door op alle terreinen, zowel in de politiek als in het onderwijs en voor Gereformeerd besef behoren ook deze terreinen tot de kerk. Bovendien liggen tussen „synodalen" en „vrijgemaakten" de schorsingen en afzettingen van 1944 als evenzovele stenen des aanstoots en deze zullen moeten worden opgeruimd, zal er ooit weer van toenadering sprake kunnen zijn. Mogelijk zouden de Chr. Ger. Kerken de rol van bemiddelaars tussen de beide andere Ger. formaties kunnen vervullen. Helaas is er nog niets, dat hierop wijst.

Wereldconferentie voor Geloof en Kerkorde Te Lund in Zweden is in de vorige maand de wereldconferentie voor Geloof en Kerkorde gehouden. Uit de persverslagen blijkt, dat er op deze conferentie diepgaand is gesproken over de theologische en liturgische verschillen tussen de deelnemende kerken. Zodra de rapporten in druk zijn verschenen, hopen we aan deze belangrijke conferentie een aparte beschouwing te wijden.

Wereldzendingsconferentie Wereldconferenties zijn aan de orde van de dag. Doopsgezinden en Luthersen van heel de wereld kwamen in conferentie bijeen. De Baptisten hielden een Europese conferentie. Hierboven

staat iets over de wereldconferentie voor Geloof en Kerkorde. En thans een enkele aantekening over de wereldzendingsconferentie, uitgaande van de Internationale Zendingsraad, gehouden van 5—17 Juli te Willingen in Duitsland. Het was reeds de vijfde wereldzendingsconferentie. De behoefte aan samenwerking tussen de christelijke kerken is het eerst gevoeld op het terrein van de zending. Op het zendingsveld immers is de kerk allereerst geinteresseerd bij haar roeping en pas in de tweede plaats aan zichzelf. Thuis is zij doorgaans druk bezig met haar eigen problemen, zo druk soms, dat zij haar zendingsroeping er bij vergeet.

Reeds in 1910 werd de eerste van deze conferenties gehouden te Edinburg en op deze conferentie schijnt men gedacht te hebben de wereld in één generatie te kunnen bekeren. Op de tweede conferentie, in 1928 te Jeruzalem gehouden, was men van het optimisme van voor 1914 grondig genezen. Daar overheerste de neiging met andere godsdiensten een „voorzichtig verdrag" te sluiten. Het optimisme had plaats gemaakt voor het idealisme dat in de andere godsdiensten verwantschap met het Christendom meende te ontdekken. Getracht zou dus moeten worden deze godsdiensten te kerstenen. Tien jaren later echter op de derde conferentie gehouden te Tambaran in India, wist men weer met de christelijke boodschap te staan in een niet-christelijke wereld. Na de oorlog kwam men in '47 weer bijeen te Whitby en thans voor de vijfde maal te Willingen. Deze geschiedenis is snel verteld en, zoals ze hier is weergegeven, nauwelijks interessant. Maar hierachter schuilt een geweldig stuk geestelijke worsteling, die voor heel de christenheid van groot belang is. Men kan gerust zeggen, dat de laatste twintig jaren weer duidelijk is geworden, wat „de wereld" is, waarin wij met onze boodschap staan. Daarbij komt, dat wij van dichtbij de ingrijpende verschuiving meemaken, die zich voltrekt in de verhouding tussen Oost en West. Denken we slechts aan Indonesie. Eeuwenlang heeft de niet-blanke wereld gesluimerd — het was de periode, waarin de blanken de wereld beheersten en naast andere, minder nuttige zaken, er het Woord Gods brachten. Deze periode is voorbij en de bruine en zwarte wereld is bezig te ontwaken en de heerschappij van het blanke ras brokkelt snel af. Daarmee breekt ook een nieuwe periode aan voor de zending. Haar prestige is gedaald met dat van het Westen. Maar, zo lezen we in Gemeenschap der Kerken, de conferentie was het er over eens, dat dit niet betekent, dat nu ook de opdracht is geeindigd. Integendeel, ook nu we in zo'n duistere periode van de wereld- en zendingsgeschiedenis staan, moeten we voortgaan. Dat dit allerlei spanningen met zich meebrengt, ligt voor de hand. Om één ding te noemen: op het zendingsveld zijn gemeenten gegroeid, die voor „vol" willen worden aangezien, terwijl de kerken van het Westen daarvoor nog wel eens wat huiverig zijn. Voorts heeft het ontwaken van het Oosten ook een opleving van de Oosterse godsdiensten en van de religieuze cultuur gebracht. Hoe moet de zending staan tegenover de vormen van het dagelijkse leven. Kunnen de bekeerde Oosterlingen zonder meer blijven leven in de religieus getinte levensvormen van hun omgeving? Dit zijn problemen, waaraan wij, kleine mensen in een klein land, nauwelijks denken, wanneer het over de zending gaat. Wij denken dan allereerst aan de beurs, die geopend moet worden. Maar het is goed te weten, dat er ook nog andere vragen zijn, die minstens even zwaar wegen. Laat ons bidden voor de zending en de zendelingen in de ontwakende wereld van Azie en Afrika.

Internationaal Vrijzinig Congres te Oxford Ook de Vrijzinnigen hebben in de afgelopen maand een congres gehouden, waaraan afgevaardigden uit 9 landen, waaronder Nederland, hebben deelgenomen. Klaarblijkelijk hebben zij de behoefte gevoeld om tegenover de algemene zwenking naar rechts, die in vele kerken valt waar te nemen, verzamelen te blazen en het eigen vrijzinnig geluid te laten horen. In deze zwenking naar rechts ziet men in het vrijzinnige kamp enerzijds een onbeholpen (!) poging om te geraken tot een oecumenische christenheid te komen, maar anderzijds „een symptoom van geestelijke moeheid, een geestestoestand, die gepaard gaat met een verlangen naar autoritaire leiding". Daartegenover heeft dit congres het thema „Gezag en Vrijheid" aan de orde gesteld en het op vrijzinnige wijze belicht. Zo is een sectie van het congres tot de conclusie gekomen, dat Bijbel, Christus en Kerk geen absoluut gezag dragen. Wie hun dat toekent, valt ten prooi aan geestelijke verstarring. Wel komt een christen niet tot waarachtige vrijheid buiten deze drie om, maar dan moet zij (Bijbel, Christus, Kerk) eerste door de Geest Gods toebereid worden tot middelen, waarvan God zich kan bedienen. Dat aan de kerk geen absoluut gezag toekomt, zullen wij graag beamen. Maar voor 't overige is deze conclusie toch wel heel typisch vrijzinnig. Dit wordt nog duidelijker, wanneer een andere sectie van dit congres de godsdienst beschrijft als gemeenschap met God en de naast in de geest van Jezus. Hier is een onoverbrugbare kloof naar de boodschap van de Bijbel. Want hier ontbreekt wat in het Nieuwe Testament centraal is: de boodschap, dat Jezus Christus is de Heer, dat Hij goddelijk en absoluut gezag heeft, waarvoor de mens in bekering en gehoorzaamheid heeft te buigen. Een middenweg tussen deze boodschap en de conclusie, waartoe dit congres kwam, is er niet. Wie dit vrijzinnig getuigenis aanvaardt, stelt zich, hoe zwaar en hard het ook moge klinken, buiten het Christendom.

Een bijkans komische noot bij dit alles is, dat Karl Barth, door velen versleten voor een modernist van het gevaarlijkste soort, in dit vrijzinnig millieu beticht wordt van het „galvaniseren van oude dogma's...."

J. R.

Gemeenteberichten

NOORDBERGUM

Gel. br en zr. Zondag 31 Aug. was voor de Gemeente Noordbergum wel een bijzondere dag d.i.v. met het afscheid van haar Voorganger Ds H. D. Hooghwinkel, wegens vertrek naar Rotterdam. Bijna 3 jaar mocht de Gem. N.bergum zich verheugen in het bezit van een Voorganger, doch na geroepen te zijn naar een Gemeente welke we in onze Heer en Heiland de broederhand mogen en willen reiken moesten we hem weer afstaan.

Maar God zei geloofd: Hij zal ons niet verlaten Hij is het hoofd van de Gemeenten. Wanneer wij in het geloof verder gaan, ziende op onze overste Leidsman dan zal ook straks te N.bergum het werk voortgezet kunnen worden. In deze afscheidsdienst werden we bepaald bij het lezen van Ps 121, en vervolgens uit de Schrift het lezen van 2 Cor. 13 de verzen 11—13 bijzonder de woorden: De genade van de Heere Jezus Christus

Bereid de Kerstnummer-campagne goed voor!

Wat we daartoe aan de besturen van onze gemeenten schreven? Dit:

„We hebben straks weer het grote voorrecht om door middel van het EXTRA KERSTNUMMER van De Zaaier het evangelie in onze omgeving en in den lande uit te dragen! Wat zou het groot en heerlijk zijn, wanneer onze gemeenten met warme toewijding als een wakkere schare „zendelingen" deze dienst aan de boodschap van de Gekomen Verlosser verrichtten! Juist daarom wend ik mij nu eens speciaal tot U, broeders. Want de verspreiding van ons evangelisatieblad De Zaaier is bij uitstek een tak van arbeid van de *gehele* gemeente. Het EXTRA KERSTNUMMER is ook bedoeld om een geschikt hulpmiddel te zijn voor onze gemeenten om nu eens met een bijzonder élan het Kerstevangelie door te geven! Natuurlijk zijn er elk jaar enthousiaste werkers geweest, Zaaier-agenten, N.B.J.B.ers, toegewijde zielen, die met dapperheid en vast vertrouwen op stap gingen met het Kerstnummer. Zó zal het dit jaar ook weer zijn. Maar als nu eens heel duidelijk gans de gemeente voor deze taak, die toch tot de eigenlijke roeping der gemeente mag gerekend worden, ontvlamd kon worden, wat zou er dan een kracht en een zegen van uit gaan! Broeders, helpt mee om velen te animeren en te stimuleren zich te geven voor deze evangelisatie-arbeid der gemeente! Zo zal ons kerstnummer en daarmee het blijde Evangelie in méér gezinnen en méér huizen komen dan ooit!"

Laat allen in en om de gemeente maar goed weten, dat op *ieder* wordt gerekend! Als nu eens op deze bodem en met deze visie dit jaar de Kerstnummer-campagne werd voorbereid! Dan zouden de bestellingen niet alleen 10 % hoger zijn dan verleden jaar, maar daar nog vér boven uit gaan! Let op: zend de bestelformulieren *UITERLIJK 30 September* aan de administratie, Tetterodestraat 47, HAARLEM. Het warme hart en een weloverwogen plan de campagne brengt grote bestellingen!

---

en de liefde van God, en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met U allen. Deze woorden verstaan we door en door, maar verstaan we ook wat ze zijn voor ons? We hebben ontvangen van de Geest die uit God is, opdat we weten klaarbewust de dingen van de Heilsopenbaring van God in Christus

Dóor de Heilige Geest weten wij wat dat alles is, vergeving van zonden, verzoening met God, vernieuwing van hart en leven, heiliging in Christus.

De Heilige Geest leert ons onszelf te te zien, zoals God ons ziet, maar ook Jezus Christus te zien zoals Hij is. De gemeenschap van de Heilige Geest verleent ons de volle gemeenschap, en door die Geest hebben wij de volle vergeving der zonden. Na deze predikatie sprak br ouderling P. Jonker namens de Gemeente woorden van dank en eerbied, voor het vele werk door de Voorg. in en buiten de Gem. verricht, en liet hierna zingen Ps. 134 : 3. Namens de plaatselijke Kerkgenootschappen sprak Ds Kooistra N. H. Predikant. Ook deze zette in woorden uiteen, hoewel gescheiden opgetrokken, in Christus één te kunnen zijn. Dat heeft de tijd in die 3 jaren bewezen, door de samenwerking welke is betoond. Doordat de Burgemeester wegens fam. omstandigheden verhinderd was te komen, was er een schriftelijk bericht binnen gekomen van medeleven zowel voor de Gemeente als voor de Voorg. De zusterGemeenten zowel het zangkoor welke haar medewerking verleende, hierna nog aan het woord gekomen zijnde sloot de Voorg. met een woord van dank aan allen deze namiddagdienst.

R. V., secr.

ROTTERDAM—CENTRUM

Zondag 7 September was voor onze gemeente een bijzondere dag. Tijdens de morgendienst werd Ds H. D. Hooghwinkel bevestigd door onze consulent Ds K. Reiling van Almelo. Naar aanleiding van de woorden uit Math. 16 vers 18 „zal ik mijn gemeente bouwen", werden wij allen bepaald dat God zijn gemeente bouwt. Een zeer bemoedigende wetenschap zowel voor de voorganger als de gemeente.

Des middags deed Ds Hooghwinkel zijn intrede naar aanleiding van de woorden uit Math 14 t.w. En hij kwam nader en zag een grote schare en hij ontfermde zich over hen en genas hunne zieken.

Namens de Raad der Gemeente en de Gemeente sprak ouderling W. Visser de predikant, diens vrouw en kinderen alsmede de familie een welkomswoord toe. Vervolgens voerden het woord Dr G. Scheers namens de Oecumenische Raad van Rotterdam en ouderling van Slochteren namens de Vrije Evangelische Gemeente te Rotterdam. Hierop sprak Ds Hooghwinkel een woord van dank tot de sprekers en nog een kort persoonlijk woord. Daarna een gezellige pauze, waarbij de zusters zich beijverden om de aanwezigen naar genoegen te bedienen.

Des avonds 7.30 uur begroetingsavond. Zowel de middag als de avond deelde de gemeente Rotterdam—Zuid en Pernis in onze vreugde. De avond kenmerkte zich door de bijzondere, aangename sfeer, die zich moeilijk laat omschrijven, maar met des te meer vreugde wordt aanvaard en genoten door allen die dit opmerken. Vele afgevaardigden van zustergemeenten lieten zich horen. Ook diverse verenigingen en zondagscholen lieten zich horen. De zondagsschool vertegenwoordigd door een groep zong er dapper op los. Zusterhulp gaf een geslaagde bijdrage t.w. WELKOM. Het mannenkoor streelde het oor met hun schone liederen. De N.B.J.B. kwam ferm voor de dag. Ds en Mevr. werden bijna bedolven onder al de schone bloemen en planten door reeds genoemde verenigingen enz. aangeboden. Te midden van deze vreugde werd de gemeente Noordbergum niet vergeten. Wij bidden en wensen dat de daar ontstane vacature spoedig op zeer bevredigende wijze een einde neemt.

Dankbaar voor het goede wat de Heere ons schonk gaan wij welgemoed verder, gedachtig aan de woorden: God bouwt Zijn gemeente en is vol ontferming bewogen over de scharen die dwalen zonder Herder.

Tot slot sprak br Amersfoort een woord van dank tot onze scheidende consulent Ds K. Reiling waarbij als blijk van erkentelijkheid hem een geschenk onder couvert werd aangeboden.

De secretaris V.

JAARGANG 69 - Nr. 3124
VRIJDAG 26 SEPT. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN, 90 UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Werktuigen van God

.... Opdat het lichaam der zonde teniet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen (enz.)

Rom. 6 : 6, 7.

Lichaam-der-zonde

Het lichaam dient te zijn een werktuig van de geest, uitvoerder van de bewegingen en daden, waar de geest toe aanzet.

Paulus spreekt in de brief aan de Romeinen over een *lichaam-der-zonde,* dat teniet gedaan moet worden.

Wat kan Paulus met dat zo aangeduide lichaam bedoelen? De meningen hierover zijn verdeeld en er is al heel wat over getwist.

Ons lijkt de aannemelijkste verklaring deze, dat een lichaam-der-zonde een zodanig lichaam is, dat geregeerd en gedirigeerd wordt door de macht der zonde. Een lichaam dus, dat werktuig is, niet van God, maar van een zondige wil.

Werkloos

Dat lichaam-in-zijn-verkeerde-functie moet teniet gedaan worden. Het lichaam moet ophouden op deze wijze, n.l. als lichaam-der-zonde, te functioneren. De uitdrukking voor „teniet gedaan worden", zoals die in het Grieks gebezigd wordt, kan ook vertaald worden met „buiten werking stellen" „werkloos maken".

Wat Paulus ons wil zeggen is dus, dat dat lichaam, dat God ons gegeven heeft, en dat een tempel dient te zijn van de Heilige Geest, op moet houden werk te verrichten voor de machten der duisternis. En dat zal steeds meer werkelijkheid worden naarmate de mens zich overgeeft aan Jezus Christus en Hem volmachten geeft om dit werk der vernietiging te voltooien.

Vrij van de zonde

Als we ons zo aan Christus overgegeven hebben, en met Hem gestorven, begraven en opgestaan zijn, zijn we *„rechtens vrij van de zonde",* zoals de Nieuwe Vertaling het zegt. (vers 7)

De mens in zijn oude toestand is slaaf der zonde. De eigenaar (in dit geval de duivel) zal dus deze slaaf, met alle energie waarover deze beschikt, met zijn spierkracht, denkkracht, verbeeldingskracht, financiële draagkracht etc. gebruiken in zijn dienst. Een slaaf kan wel tegenspartelen, maar daar hij volledig eigendom van zijn heer is, helpt het hem niet. Zolang hij eigendom blijft, zal hij altijd weer tot daden gedwongen worden, die hij misschien zelf afkeurt, ja, verafschuwt. Pas als hij in andermans dienst overgaat, wordt het anders.

Welnu daar gaat het hier om. Zodra een mens zich aan Christus overgeeft, in Zijn dienst treedt, Zijn slaaf wordt, en dat op wettige wijze, heeft de oude heer over zijn ex-slaaf niets meer te zeggen, en kan hij hem, zelfs niet langs de wettelijke weg, dwingen, arbeid voor hem te verrichten.

Christus heeft ons op wettige wijze gekocht en betaald. De losprijs neergeteld op Golgotha. Zo zijn wij in deze nieuwe, heerlijke dienst overgegaan, en wat satan nu ook zegt en beweert, om ons weer terug te winnen en ons tot nieuwe slavernij te brengen, hij zegt het alles ten *onrechte,* als grootspraak, om ons te imponeren en door vrees gedreven, terug te doen keren in zijn dienst.

Maar Christus zegt ons, dat wij v r ij zijn, en dat de dreiging van satan slechts een loze dreiging is, zonder wettelijke achtergrond, en onuitvoerbaar, omdat Hij, Christus, achter ons staat, wiens eigendom wij geworden zijn door de Doop.

Wonder-heerlijk: God wil thans gebruiken voor Hemelse doeleinden, wat vroeger misbruikt werd in dienst van de zonde: ons lichaam. En wil het maken tot een tempel van de Heilige Geest. Is Uw lichaam dat?

Wf.

IN EN OM DE BIJBEL

De betekenis
van de
Oud-testamentische profeten
voor het
Nieuw-testamentisch Christendom

3

Hebben wij tijd en plaats geschetst waarin zich de profeten bevonden, dan willen we ons nu wenden tot de profeten zelf en wel tot de z.g.n. Schriftprofeten, d.w.z. de profeten van de 8ste eeuw vóór Christus. De eerste is AMOS, gevolgd door Hosea. Welke betekenis heeft Amos voor ons? Hij leefde in de tijd van Jerobeam II, onder wiens regering het 10-stammenrijk een tijd van bloei beleefde. De politieke hemel was vrij helder. Het rijk van Syrië — de gevreesde vijand, met de hoofdstad Damascus, was beslissend verslagen, en van die zijde viel geen kwaad meer te duchten. Het 10-stammenrijk was bijna zo groot als het rijk van koning David.

Een groot oogstfeest werd gevierd. Het koninklijk heiligdom te Bethel trok de menigten samen, om de god van Bethel te danken. Als het feest 't hoogtepunt heeft bereikt treedt daar een man uit Juda naar voren, Amos! Daar klinkt over alles heen een litanie, een dodenzang: „De jonkvrouw Israels is gevallen, zij zal niet weder opstaan: zij is verlaten op haar land; er is niemand die haar opricht". — Waarom dit oordeel? Vanwege de afgoderij! Stonden daar niet de kalveren of stieren-beelden? Meer nog, de weelde, de voorspoed van het Rijk werd het deel van enkelen, niet van de gemeenschap. De enkelen bouwden hun huizen van gehouwen steen, maar de arme werd vertreden. De rechtspraak werd verkracht; om 't met Amos' woorden te zeggen: „die het recht in alsem verkeren en de gerechtigheid ter aarde doen liggen".

Hier ligt de betekenis van het profetische woord ook voor ons. God wil gerechtigheid, ook sociale gerechtigheid! Geen onderdrukking, niet de een zwelgend in rijkdom en de ander in diepste armoede en *rechteloos!*

Meer nog: Amos leert, dat het brengen van offeranden, dat het zingen van de schoonste liederen voor God een walging is, als de handen niet zuiver zijn en het hart onrein is. In Amos' dagen waren de offers talrijk, maar met de levenspraktijk klopte dat niet. (Onderdrukking, omkoperij.) Wat betekent het offer? Het is de erkenning van schuld en de vraag naar vergeving. Hoe kan dat samengaan met een levenspraktijk, waaruit blijkt dat geen berouw over 't kwaad aanwezig is en het de bedoeling is het kwaad opnieuw te bedrijven.

Van zulk een dode, vormelijke, onwaarachtige godsdienst zegt Amos met het woord Gods: „Ik haat, Ik versmaad uw feesten en Ik mag uw verbodsdagen niet rieken. Want ofschoon gij Mij brandofferen offert, mitsgaders uwe spijsofferen, Ik heb er toch geen welgevallen aan; en het dankoffer van uwe vette beesten mag Ik niet aanzien. Doe het getier (hoe kleinerend!) uwer liederen van Mij weg: ook mag Ik uw luitenspel niet horen" (Amos 5 : 20).

Zo krijgt Amos betekenis voor ons. Zijn boodschap is per slot van rekening geen andere dan die van Paulus, als deze spreekt van „een gedaante der godzaligheid" bezitten en de kracht ervan verloochenen.

Het woord van Amos is waard in een gouden lijst gezet te worden, of beter nog in het hart bewaard te worden: *„Laat het recht als water vloeien en de gerechtigheid als een immer vloeiende beek".* God is een God van *gerechtigheid!*

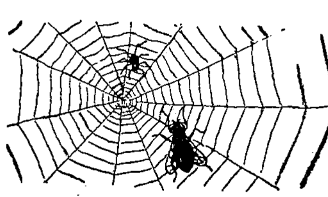
Voor wij tot Hosea overgaan nog een enkele opmerking! Sinds Amos is bekend gemaakt, dat *God niet alleen* de God van Israel is, maar evenzeer *de God der wereld!* Amos begint wel te zeggen: „uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend" (3 : 2) maar dat maakt de verantwoordelijkheid des te groter. Wie veel gegeven is, van die zal veel geëist worden. Het uiterlijk tot Gods volk behoren zegt nog niets! God kan daarom evengoed wel Israel overgeven in handen van de vijand en een *einde maken*, zoals de wegvoering naar Assyrie bewijst! Bovendien heeft God niet alleen Israel uit Egypte opgevoerd. „Heb ik *Israel* niet opgevoerd uit Egypteland en de *Filistijnen* uit Kaftor en de Syriërs uit Keir." God stelt Israel niet hoger dan de Filistijnen en Syriërs! M.a.w. God is niet alleen de God van Israel maar ook de *God der ganse wereld.*

Bij Amos worden de nationale grenzen doorbroken, God is de *God der wereld.* Omdat God de God van gerechtigheid is en gerechtigheid geen grenzen heeft, is Israels God de *God der wereld.* Dat is voor ons zeker van betekenis. God is ook onze God.

Daarbij komt nog dit! We kunnen van het verleden niet leven. Hoe schoon ook Gods verkiezing van Israel is, hoe heerlijk Zijn heilsdaden aan dat volk ook waren, het was geen „garantie" dat Israel onafgebroken zou blijven bestaan! De wegvoering bewijst dat.

Dat is van betekenis voor ons, hoe schoon ook onze historie is, hoe heerlijk Gods daden aan ons bewezen ook zijn, *bij het verleden kunnen we niet leven.* Als we nú het geloof niet bezitten, of niet meer bezitten, helpt 't ons niet al hebben we ook vroeger van Gods daden getuigd. Niet wat h e b ik eertijds bezeten, maar wat bezit ik *nu!* Niet allen zijn eertijds Kanaan binnengegaan, en dat vanwege het ongeloof! Niet of ik eens geloofd heb, eens gedoopt en aan de gemeente ben toegedaan zal mij helpen, maar of er nú nog het geloof is, *het levend* verband met Hem! Dat heeft Amos ook ons willen zeggen.

D. SLORT.

In het Web van de Spin

Onwaardig

Ik durf niet....

Een vrij groot percentage Christenen durft niet aan het Avondmaal deel te nemen gezien de mogelijkheid, dat men *onwaardig* eet en drinkt, en dan „geoordeeld" worden zal. U weet, dat Paulus in 1 Cor. 11 : 27 en 29 ongeveer zo schrijft. Men meent dan, dat het Avondmaal voor de volmaakten is, voor degenen, die het een behoorlijk eind gebracht hebben op de weg der heiligmaking, en durft zichzelf daar niet toe te rekenen. In onze

Gemeenten komen deze soort gevallen weinig voor, maar toch zijn er meerderen, die zich verontrust afvragen, wat Paulus er wel mee bedoelt, als hij deze woorden neerschrijft.

Een discussie

Enige weken geleden spraken we hier samen over op de bidstond in Utrecht, en het kan goed zijn hier weer te geven, tot welke uitspraken wij samen kwamen.

Allereerst meende men, dat diegene onwaardig aanzit, die onenigheid heeft met zijn broeder en niet het uiterste gedaan heeft om de zaak weer in het reine te brengen. Iemand die er zo voorstaat, moet ook niet wègblijven, maar actief en positief heengaan, en zich verzoenen met zijn broeder, en dàn komen om aan te zitten. (Deze zinsnede herinnert aan die tekst over een gave, die men brengen wil).

In de tweede plaats zit diegene onwaardig aan, wiens zonden niet onder het bloed zijn, maar die meent op grond van eigen gerechtigheid recht te hebben op gemeenschap met God en Gods kinderen. Hierbij werd nog even verwezen naar het grote Avondmaal uit de gelijkenis, waarbij ook iemand binnenkwam, die geen bruiloftskleed aan had. Hij werd buiten de poort gezet.

Tenslotte meenden we, dat Paulus hier in het bijzonder doelde op de wijze, waarop de Corinthiërs Avondmaal vierden, en die Hij even aanduidt in de verzen 20, 21 en 22. Oorspronkelijk bestond de Avondsmaalsviering uit twee onderdelen. Allereerst was daar de *Liefdemaaltijd.* Dit was mee een sociale instelling, bedoeld om ook de armen van het nodige te voorzien. Op die maaltijd bracht ieder zijn eigen brood mee, de een veel en goed, de ander weinig en misschien ook nog slecht. Deze gezamenlijke inbreng werd dan weer in gelijke porties verdeeld onder de aanzittenden. De Corinthiërs echter deden het anders. De rijke nam veel mee en hield het voor zichzelf, terwijl de arme naast hem het maar met zijn armzalige broodkorstjes moest doen. De rijken maakten er dus een soort feestgelag van, terwijl de armen het toekijken hadden. Dit nu vindt Paulus schandelijk, onbroederlijk, onchristelijk, o n w a a r d i g. Als men zó begìnt kan men daarná niet met vrome gezichten het *werkelijke avondmaal* gaan vieren, dat een gedachtenis aan het offer van Christus, dat gelijkelijk voor allen (zowel rijk als arm) geldt.

Wie zo aanzit, in deze geest, op een dergelijke onwaardige wijze, onderscheidt niet het Lichaam van Christus, en eet en drinkt zichzelf een oordeel. Let wel: niet H e t oordeel maar e e n oordeel, blijkbaar iets voorlopigs, waaraan men nog ontkomen kan door berouw en omkeer.

Voor wie is het Avondmaal?

Het Liefdemaal was bedoeld, om de armen op liefderijke wijze bij te staan in hun stoffelijke nood, en hun honger te stillen. De rijken deelden mee aan de armen.

Bij het tweede deel, de eigenlijke viering, deelde de rijke God aan de arme zondaren het brood en de wijn mee. Dáár was *Hij alleen* de rijke, en alle anderen mensen-van-de-bedeling.

Het Avondmaal is dus voor arme zondaren, die de Hemelse rijkdommen ontdekt hebben, en nu uit Gods hand leven. Juist de allerzwaksten, zij die het meest en makkelijkst wankelen, hebben het het meeste nodig, wanneer we het al zo mogen zeggen. Gòd voedt en sterkt hier zijn kinderen, die honger hebben. Laten we in dit opzicht het „onwaardig" nooit verkeerd uitleggen.

Wf.

ZAND en ZAAD

Er zijn lieden, die mij mijn hoofd kwalijk nemen. Ik bedoel, het hoofd boven deze wekelijkse uitweidingen: Zand en Zaad. Het is zo vaag. Maar broeders, ik bemin het vage, onbegrensde, wijde, altijd al, en waarom zou ik mij laten gevangen zetten binnen uwe grenzen. Jaren geleden las ik een gedicht van P. Minderaa en vergat het niet:

> Laat mij een nest in de hoogste kruinen
> open voor wilde wind.
> Ban mij niet veilig in rustige tuinen.
> 't Hart dat de hoogten mint,
> laat het maar vrij onder duizend gevaren
> hoog, waar de zwalpende stormen waren,
> maar onder de hemel,
> ver boven 't gewemel
> van mensen en wereld, het losbrekend lied
> te juichen wijd-uit naar het wazig verschiet.

Ik sta sterk in de verzoeking nog verder dit lied te citeren. Hij zegt:

> Kom mij met vaste beloften niet tegen
> voor mijne toekomststad.
> Laat mij de eigen onzekere wegen
> tot ongeweten schat.
> Steden zijn vast voor de wereldse volken....

Goed, ik zal er mee ophouden. De Christen, wat zou u zeggen om in plaats van deze naam voor ons blad in de toekomst eens: Ons getuigenis te nemen? — Het is maar een vraag zo tussen haakjes — ik wilde zeggen, De Christen is geen blad voor een kunstminnend publiek, hoezeer wij allen een goed gedicht weten te waarderen. Dit blad geeft woorden, die de weg willen wijzen. Ook de weg in het leven van alledag. Het is geen Zondagsblad. Want gij zijt geen Zondagsmensen, die alleen maar op die dag met een bepaald gezicht naar een stemmige plaats wandelt om daar enige statige liederen tezamen met plechtige lieden te zingen. Wij zijn, dat moge zo zijn, vrolijke gelovigen, die graag op de Zondag met de gemeente samenkomen, maar die dat kleed niet afleggen met het beste pak. Het geloofsleven eindigt niet in de nacht van Zondag op Maandag. Het geloof gaat mee naar de werkplaats, het kantoor, de polder en de keuken. Daar staan wij dan, onder andere mensen met andere overtuigingen, andere doelstellingen, andere woordkeuze en kunnen ook daar alleen maar gelovige zijn.

Dezer dagen stuurde ons de Nederlandse Christelijke Bond van Overheidspersoneel een brochure van 31 bladzijden. Ze was geschreven door de heer P. Kapinga en droeg als titel: „De kerk en het sociale leven". Sommigen onder ons luisteren even scherper. Immers in dit blad werd bij sommige gelegenheden al geattendeerd op het feit, dat de gelovigen het licht der wereld, het zout der aarde zijn, en dat derhalve hun getuigenis tot het totale leven van de huidige wereld moet uitgaan. Dat verkondiging van het Evangelie niet alleen bestaat in de prediking op Zondag, en dan alleen handelend over het centrum van de boodschap, maar dat het Evangelie het ganse leven aantast, omzet, wil reformeren. Deze brochure, die de werknemers vooral op het C.N.V. wil wijzen, zegt o.m.: De leden van Christus' kerk zullen in hun ganse leven moeten tonen, dat zij zich in alles willen laten regeren door het Woord van God. Niet alleen hun geestelijk leven, maar ook hun dagelijkse arbeid, hun verhouding onder de mensen, hun staan tegenover de vraagstukken van het brede leven, moet

gedragen worden door de eis van het Woord Gods en de geboden, die de Almachtige voor het leven gegeven heeft.

De schrijver wijst er op dat zulks in de prediking, bij het catechetisch onderwijs en bij het huisbezoek ter sprake gebracht dient te worden. Terwijl natuurlijk het eigen leven het gesproken woord moet ondersteunen. „Wie over de strijd alleen theoretiiseert, maar niet zelf om de gerechtigheid meestrijdt, is een saboteur van het Koninkrijk Gods", om het met de woorden van Dr J. Verkuyl te zeggen.

Wij worden dan in kennis gesteld met wat diverse kerken i.v.m. de vakverenigingen en sociale kwesties gezegd hebben, maar ook hoe de kerken hun eigen taak ten opzichte van dat brede leven der gemeenschap omschreven.

Daar wij in het openingswoord ter gelegenheid van de laatstgehouden Algemene Vergadering naar deze richting wezen, interesseert het sommigen wellicht het volgende te lezen.

De Gereformeerde Kerken zeiden in 1920: dat het niet tot de taak der kerk behoort, een uitgewerkt systeem te geven, dat het maatschappelijk leven zou moeten volgen, doch dat de kerk hier slechts de zedelijke beginselen heeft te prediken, die duidelijk door het Woord Gods worden geleerd.

In 1946 spraken deze kerken zich nog eens als volgt uit: dat uit de erkenning van het Koningschap van Christus over heel het leven, gelijk die door de kerk wordt beleden en gepredikt, voortvloeit, dat de gelovigen zich bij het licht der Schrift gemeenschappelijk hebben te bezinnen op de betekenis van dit beginsel voor elk levensterrein, en, dat het niet gerekend kan worden te behoren tot de taak der kerk zich in haar vergaderingen over de toepassing van de eis Gods op allerlei practische levensverhoudingen met het haar van Christus verleende gezag uit te spreken.

De Christelijke Gereformeerde kerken zijn ook „Doordrongen van de roeping der kerk om het licht van het profetisch Woord, haar toebetrouwd, te laten schijnen op alle terreinen des levens.." en wekken haar leden dan op zich bij christelijk-sociale organisaties aan te sluiten.

De Gereformeerde Gemeenten zeggen: dat de kerk zich niet hebbe te onttrekken aan wat op maatschappelijk terrein ook de leden der kerk wedervaart en mitsdien leiding hebbe te geven — om dan verder haar oordeel uit te spreken over vakbonden.

De vraag, die bij ons ontstond tijdens het lezen van de brochure, die voor F 0,45 te koop is, besteladres Bankaplein 1a, Den Haag, is: is het gevaar niet aanwezig, dat een zich naar het Woord richtende vakvereniging zich op de spreekplaats der gemeente stelt en de taak overneemt van haar, die een woord voor de wereld heeft? Het is juist het zwijgen der gemeente, en dat niet alleen in sociale en economische vragen, maar met name ook in politieke, dat vooral de arbeiderswereld verwart en ergert, want merkwaardig genoeg verwacht de „wereld" toch nog altijd een wegwijzend woord van de „kerk".

Het zal wel nodig zijn, en zeker nodig geweest zijn, dat er in een liberalistisch/kapitalistisch levende wereld, arbeidersbonden geboren werden, die de macht der bezitters tegemoet durfden te treden. Daar de gelovige, wel levende in dezelfde maatschappij, toch andere richtlijnen volgt dan een niet-gelovige heeft dit anders georiënteerd zijn geleid tot een aparte organisatie. Daarover willen wij hier niet schrijven. Ofschoon wij het misschien juist wel moesten doen om te tonen dat het ons ernst is, wanneer wij zeggen dat naar ons gevoelen meer en meer het profetisch getuigenis der Christenen gehoord moet worden. Zijn zij toch het zout der aarde, het licht der wereld.

Meer naar „de kerk" dan naar een vakvereniging is de blik van de „wereld" gericht en zij wacht op wat wij zullen zeggen in tijden van nationale en internationale spanningen. Hoe dankbaar arbeiders daarom ook zullen zijn voor de formatie hunner bonden, en daarvoor is alle reden, het gevaar dat daardoor juist de gemeente des Heren het gezicht op haar het ganse leven omvattende taak verliest is dunkt ons niet denkbeeldig. En wie denkt soms niet aan dat zout, dat smakeloos geworden, weggeworpen moest worden om door de mensen vertreden te worden?

HUIZINGA.

De Handelingen van Johannes Góédkoop

1

Mijn buurman is een man die „er is". Hij is prima bekeerd en goed gedoopt en nou leeft-ie voor 't lieve vaderland weg. Soms ben ik een tikkeltje jaloers op hem. Want Johannes heeft zijn vaste formules waarmee hij het hele mensdom meten kan, en hoeft niks meer bij te leren. En ik tippel maar naar de preek en dat mannengedoe en de bidstond — allemaal dingen, waar hij te hooi en te gras komt.

„Je hebt het of je hebt het niet", zei-die verleden week, en daar zat ik toen mee.

* * *

Gisteren ontmoette ik hem op het Smaldiep, met in elk van zijn knuisten de oorlel van een krijsende zoon.

Waar heb je die gevangen, Johannes? vroeg ik.

Die heb ik voor de helledeuren weggesleept, vadertje, zei-die.

Waar zijn die deuren, Johannes? vroeg ik weer, in mijn dommigheid. Want ik weet niet veel.

Op de catechisatie, buur, en meteen trok hij nog weer eens stevig aan die oorlellen voornoemd.

Ze hebben daar de zaak toch niet op stelten gezet? zei ik, met een licht bevinkje in mijn stem.

Veel erger, man, zei Johannes. Ze zaten met open snavels te luisteren naar die doomnee. Je reinste leer, man! Wettisch Christendom. Johannes spuugde. Ik lap dat hele gedoetje aan mijn laars, met de Christelijke school er bij — en hij liet een oor vrij, om laatstgenoemd instituut aan te wijzen.

Roets ging het meteen en weg was de losgelatene, en floep, de andere er achteraan. En toen Johannes weer pijlsnel achter die twee aan. En tussen twee scheldwoorden in mij nog zijn diepe leus toeroepend: „Je hebt het, of je hebt het niet!"

Buur.

Kroniek

Dalende doopcijfers in Noord-Duitsland In een verslag van de conferentie van de Noordduitse vereniging van Bapt. Gemeenten (de Duitse Bond is onderverdeeld in verenigingen) lezen we het volgende: „de verder dalende doopcijfers toonden opnieuw, dat sinds 1949 een hoogtepunt in de vloed van het geestelijke leven is overschreden. Niemand kon het terugebben afremmen, zoals ook de vloed van zegen in de tijd van de grootste nood van ons volk niet door mensen bewerkt is, maar een geschenk van Gods genade is geweest. Met dankbaarheid kon echter worden vastgesteld, dat de gemeenten niet gebroken zijn in hun zendingsijver en aanvalslust."

Deze regels stemmen tot nadenken. Ook bij ons willen de cijfers immers maar niet omhoog. We zeggen, dat de werfkracht van onze beweging gering is. Deze uitdrukking is erg onjuist en verraadt een verkeerde instelling tegenover het evangelisatiewerk. De werfkracht van onze beweging zal in ons land waarschijnlijk wel altijd gering blijven. Maar dat wil niet zeggen, dat de kracht van Gods Woord en Geest ook gering zijn! Wij moesten minder inzitten over onze geringe sucessen — het is de Heer, die Zijn Gemeente bouwt — en meer bezorgd zijn over onze gehoorzaamheid. Wanneer wij slechts gehoorzaam zijn aan onze opdracht, kan God ons gebruiken voor Zijn werk. En welke getallen er dan uit de bus komen, is Gods zaak, niet de onze.

Christelijke „ondergrondse" op Formosa Op het eiland Formosa in de Chinese zee werd in 1940, toen het eiland onder Japanse bezetting leefde de christelijke zending verboden. De zendelingen moesten het land verlaten en alle openbare uitoefening van de christelijke godsdienst werd verboden. Toen de zendelingen in 1946, na de bevrijding, terugkeerden vonden zij op het eiland duizenden christenen. De afzondering en de vervolging van zes jaren waren zeer gezegend geweest. Twee gewone mensen, een oude vrouw en een jonge man, hadden zonder organisatieplan en zonder ervaring het werk van het getuigen van Christus ter hand genomen. Zij deden wat hun hand vond om te doen en God zegende hun arbeid. Zo ontstonden overal kleine groepen van gelovigen, die ondanks verbod en vervolging van hun Heer niet konden zwijgen. Ondergronds verriehtten zij hun dienst.

Dezer dagen kreeg ik een boekje thuisgestuurd, dat zeer minutieuze aanwijzingen bevatte voor de methode van het evangelisatiewerk. Het zat allemaal prachtig in elkaar en bij 't lezen kreeg men haast onwillekeurig de gedachte: als 't op deze manier niet gaat, dan kunnen we er wel mee ophouden. Maar leest men het verhaal van de ondergrondse zending op het verre Formosa, dan schrompelen deze prachtig uitgewerkte schema's ineen tot dode vodjes papier. Werkschema's zijn nodig in de arbeid, maar soms lijkt het er op, alsof het schema alles is. Wij kunnen zelfs ons evangelisatiewerk doodorganiseren, wanneer wij niet bezield zijn van een kinderlijke liefde tot onze Heer en van een niet te stuiten drang om van Hem te getuigen.

Herleving van de Staatsgodsdienst in Japan Tot aan de bevrijding kende Japan een staatsgodsdienst, het z.g. Shintoisme. Krachtens geboorte als Japanner hoorde iedereen daarbij en het deelnemen aan de godsdienstige plechtigheden was zonder meer burgerplicht. Het ligt voor de hand, dat de Japanse christenen met deze godsdienst op gespannen voet stonden en groot was hun vreugde, toen in 1945 na de capitulatie van Japan de staatsgodsdienst werd afgeschaft. Iedereen kon toen naar eigen overtuiging zijn godsdienst belijden. Thans schijnen er tekenen te zijn, die er op wijzen, dat bepaalde politieke groeperingen naar een herstel van het Shintoisme als staatsgodsdienst streven. De motieven, waardoor zij worden geleid zijn van politieke aard. Een staatsgodsdienst is altijd nationaal ingesteld en krachtens zijn wezen vaderlandslievend. Hij vormt een soort politiek bindmiddel voor de gehele bevolking en het Shintoisme is zonder twijfel één van de middelen geweest, die Japan in de laatste kwarteeuw tot zulk een geweldige en geweldadige machtsontplooiing in staat hebben gesteld en het ligt voor de hand, dat politici een zeker heimwee hebben naar de tijd, waarin de godsdienst de staat steunde. Het christendom staat altijd tegenover de staat. Zoals de profeten zonder blikken of blozen de koningen van Israel en Juda tot de orde riepen, zo staat ook het christendom profetisch tegenover de staat en, politiek gezien, is dat dikwijls niet bevorderlijk voor de eenheid.

Daartegenover echter staat, dat er ook christelijke staatskerken bestaan en het is goed, dat zij, die ach en wee roepen over de niet-christelijke staatsgodsdiensten, zich dit herinneren. Er zijn ook christelijke kerken, die ingaan en opgaan in het nationale leven van het volk. In zulke kerken wordt men geboren en de doop is slechts een bevestiging van het onomstotelijke feit, dat men als lid van kerk en volk beide geboren is. En eer het Christendom zich gaat beklagen over 't feit, dat er niet-christelijke staatsgodsdiensten bestaan, dient het in eigen boezm klaarheid te hebben verschaft over zijn eigen verhouding tot de staat.

Bouwende Gemeenten In „Die Gemeinde", het orgaan van onze Duitse broeders lezen we, dat in Noord-Duitsland vele gemeenten bezig zijn met de aanbouw van kerken. In een land, waar zoveel kerkgebouwen door de oorlog zijn verwoest, is dat een teken van herstel. Maar — en dat is ook voor ons van gewicht — de periode van het bouwen is voor menige gemeente ook een periode van grote innerlijke zegen. Het samen werken en samen offeren voor de kerkbouw oefent op het geestelijk leven van de gemeenten een bijzonder heilzame invloed uit. Mijn gedachten gaan daarbij uit naar onze eigen bouwende gemeenten. Ook zij kennen iets van deze ervaringen. Maar zou het ook niet mogelijk zijn, dat deze dingen werden beleefd tot buiten de grenzen van de bouwende gemeenten en dat door het medeofferen voor de bouw van kerken ook in andere gemeenten iets merkbaar zou worden van de „bouwzegen". Hun, die een zware muts hebben in de bouw van kerken en veel spreken over de zware lasten, die dat bouwen met zich meebrengt, ter overdenking aanbevolen.

J. R.

Wij mochten reeds weer een aantal nieuwe abonné's noteren

Was de goede kennis van u, die u als abonné zou opgeven, daar al bij? Doet eens uw best en helpt mee aan de toename van ons lezersgezin!

Gemeenteberichten

EMMEN

De Gemeente Emmen wil Baptist Nederland deelgenoot maken van haar vreugde. Op Zondag, 5 October 1952 hoopt zij haar nieuw kerkgebouw aan de Princesselaan te Emmen in gebruik te nemen. Daar in de nabijheid van de bosrand, ongeveer 2 minuten gaans van het station, is een aardig kerkje verrezen. Wij hadden wel — zoals eens Salomo — een tempel willen bouwen, maar het goud van Parvaim en het cederhout van de Libanon ontbrak ons. Wij zijn ook niet bevriend met een Hiram, koning van Tyrus, die ons een en ander zou kunnen bezorgen. Daarom is het een eenvoudig kerkgebouw geworden, plaats biedende aan ongeveer 200 personen, maar de Gemeente Emmen hoopt en bidt dat dit kerkje voor velen een „Pniël" mag worden, de plaats waar men God zal zien van aangezicht tot aangezicht en waar de zielen van vele zondaars gered zullen worden.

Voor er echter sprake kan zijn van een „Pniël" zal er gestreden en geworsteld moeten worden en zullen wij ons vorstelijk moeten gedragen met God en met de mensen. Gedenkt ons daarom in uwe gebeden.

De Gemeente Emmen verwacht op 5 October a.s. vele broeders en zusters in Emmen om met haar God te loven en te danken voor hetgeen haar werd geschonken.

B. KOMDUUR.

DE UNIE-COMMISSIE VERGADERDE!

De „stad der vriendelijkheid", Groningen, was het, waar de Unie-Commissie verleden week in vergadering bijeen kwam. Natuurlijk wilt u graag een en ander horen en willen wij graag iets doorgeven van dat wat er zoal ter tafel kwam. Nu, de agenda was, gelukkig, deze keer niet overladen en van de herfst-vergaderingen, die ik totnutoe heb bijgewoond, was dit de kortste vergadering. Alle stukken konden in een rustig tempo afgehandeld worden. Dit zal de aanwezige broeders stellig genoegen hebben gedaan; ik zeg de „aanwezige broeders", want de U.C. was helaas niet voltallig, doordat br W. Modderman wegens omstandigheden in zijn betrekking verhinderd was te komen.

Van de U.Z.C. kreeg de U.C. bericht, dat zendelinge G. Reiling om medische redenen reeds in dit jaar zal terugkeren. Haar aankomst zal vermoedelijk in December plaats hebben. Natuurlijk is het voor de Unie en voor zr G. Reiling spijtig, dat deze zendingsarbeid moet beeindigd worden. Doch wij weten, dat zendelinge Reiling op haar plaats in des Heren wijngaard heeft gedaan, wat zij kon. Dat is een oorzaak van verheuging en van zegening! De Heer moge haar werk in de Congo achtervolgen met rijpende eeuwigheidsvruchten en moge haar verkwikking brengen in de komende tijd!

Een teleurstellende mededeling voor ons allen is evenzeer dat mej. L. J. Goudswaard te kennen heeft gegeven, dat ze zich als Uniezendingskwekelinge terugtrekt.

Daartegenover staan ook verblijdende zaken. Er heeft zich namelijk een 3-tal gemeld om dienstbaar te zijn in 's Heren wijngaard als zendelingen, en een 2-tal broeders heeft de begeerte te kennen gegeven om de gemeenten als voorganger te dienen! De Heer is voortgaande met Zijn werk en stoot zelf arbeiders in Zijn wijngaard uit! Och, dat een ieder onder ons maar de roep „weest Mijn getuige" hoorde en daarnaar leefde! Dan zou het Ned. Baptisme daadwerkelijk een opwekkingsbeweging zijn!

De Unie-Commissie heeft zich ook bezig gehouden met de vraag, hoe degene, die in een maatschappelijke betrekking staan en medewerking verlenen in een bepaalde tak van arbeid, voor deze taak meer toebereid kunnen worden. De Comm. voor de Opleiding gaf daartoe verschillende suggesties. Voor deze „kadervorming" (al is dit woord ook niet ideaal, het klinkt toch beter dan „lekenscholing") zal de Unie-Commissie contact opnemen met de broederschap van Bapt. voorgangers.

Overeenkomstig het besluit van de Alg. Vergadering kwamen de werkorde's der Permanente Commissie's ter sprake. Reeds waren deze in een voorafgaande samenspreking van de P.C.'s en het Dagelijks Bestuur der U.C. doorgenomen. In een volgende vergadering zal het definitieve concept aan de orde komen, nadat de secretarissen der P.C's met het oog op een overeenstemmende opbouw de concepten hebben uitgewerkt.

De Wet of de Pensioen- en Spaarfondsen is van betekenis voor ons Pensioenfonds. Daaraan wijdde de U.C. een bespreking, nadat reeds het bestuur van het Pensioenfonds dienaangaande onder deskundige voorlichting breedvoerig deze zaak onder de ogen had gezien. De hierbij betrokkenen krijgen over deze materie nog schriftelijk bericht.

De Centraal Bond voor Inwendige Zending nam het initiatief tot het vormen van een orgaan voor gezamenlijk overleg op het terrein der evangelisatie en „herkerstening" van ons volk. De U.C wil graag in dezen mee coöpereren door vertegenwoordiging in die raad en vertrouwt en hoopt dat gezamelijke evangelisatie grote volksgroepen weer met het evangelie in aanraking brengt.

Coöperatie wordt ook aan de dag gelegd betreffende de interkerkelijke commissie voor psalmberijming. Maar zo'n psalmberijming kan nog wel enige jaren duren!

De Unie-Commissse heeft, gehoord de desbetreffende gunstige rapporten, besloten voor de Unie-gemeenten beroepbaar te stellen de broeders B. Fabrie te Workum en J. Reiling te Haulerwijk. Mocht hun leven en arbeid tot rijke zegening gesteld worden voor de Unie-gemeenschap en in het bijzonder voor de gemeenten, die zij dienen of zullen dienen als herder en leraar!

Er zijn enige kerken in aanbouw en er bestaan meerdere kerkbouwplannen. Daarom heeft de Unie-Commissie met verbazing kennis gekomen van het feit, dat er nog een 8-tal gemeenten zijn, die niet medewerking verlenen aan het 10-cents fonds, dat de U.B.S. heeft gesticht overeenkomstig het besluit der Alg. Vergadering. Broeders, kerkbouw is een dergelijk belangrijke en tevens dure zaak, dat niemand zich aan de coöperatie in dezen zou onttrekken. Want alleen als álle Baptisten samenwerken, verrijzen er nieuwe kerken!

Over de benoemingen betreffende sub-commissies, stichtingsbesturen en vertegenwoordigingen kan ik meedelen, dat daarin zo goed als geen wijzigingen gekomen zijn. Dit komt mee door de overweging, dat volgend jaar een nieuw huishoudelijk reglement in werking treedt. De weinige wijzigingen, die er toch gekomen zijn, hoop ik u de volgende week te kunnen doen weten.

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

★

Leestafel

We ontvingen: De Kerk en het Sociale Leven, van P. Kapinga, uitgave van de Ned. Chr. Bond van Overheidspersoneel en verwijzen voor nadere bijzonderheden naar Zand en Zaad van dit nummer.

H.

Van de N. V. JAN HAAN te Groningen ontvingen we een serie KERSTBOEKJES voor ZONDAGSSCHOOL en HUISGEZIN, die er in het algemeen gesproken keurig verzorgd en fris uitzien, en waaraan we hieronder gaarne een aantal aparte, zij het zeer beknopte, besprekingen wijden.

DUIFJES, door Agnes van Driel, 32 blz., 2e dr., voor jongens en meisjes van 6—9 jaar. Prijs 40 ct. Erg aardig verhaal, boeiend verteld waarin een goed Christelijk gezin op de voorgrond treedt. Aardig geillustreerd. Hartelijk aanbevolen.

TOEN VADER MET VERLOF KWAM, van N. M. Schouten, 30 blz. voor j en m van 7 jr en ouder. Prijs 40 ct. Verhaal over mariniersgezin, een verdwaalde moeder, een teleurstelling en een mooi kerstfeest. Vlot verteld. Aanbevolen.

DE VERLOREN VLIEGER, van A. Duyser, 2e druk, 20 blz voor j en m. boven 6 jr. Prijs 35 ct. Leuke omslag, heel goed geillustreerd. Het verhaal loopt over een verloren vlieger, spelbreker koe, ongehoorzame jongens en een bezorgde vader. Moet U beslist bestellen!

't WAS MAAR EEN KLEINE NIETSNUT, van M. C. Capelle, 24 blz. voor j en m boven 6 jr, prijs 40 ct. Goed zendingsverhaal, dat vertelt van Karuna, arm, verlamd, verschoppelingetje, maar aangenomen door Jezus. Aanbevolen.

HET MUISJE, van Han Lisse, 16 blz. 3e druk, voor j en m van 6—8 jr. Prijs 30 ct. Goed kinderboekje met goede strekking.

't KWAM TOCH WEER GOED, van Joop v. d. Weg 16 blz. voor j en m van 6 jr en ouder. Prijs 30 ct. Prima! Gijs, onverschillige knaap uit onkerkelijk milieu, steelt boekje, maar komt door het lezen er van en nog iets tot ander leven. Heel hartelijk aanbevolen.

GROOTVADERS KLOK, van Gé Verhoog. 2e dr., 16 blz. voor j en m van 5—7 jr. Prijs 35 ct. Deze klok moeten de kinderen beslist horen slaan.

HET NESTJE AAN DE MUUR, van Jan van Groningen, 24 blz., voor j en m van 7 jr en ouder. Prijs 40 ct. Aardig verhaal over jonge merels, die gestolen worden en over de hoge schoenen van de dominee die wegraken.

EEN ZUSJE VOOR DRIE MAANDEN, door Wim Broos. 53 blz., voor m van 8—11 jr. Prijs 65 ct. (2e dr) Spannend verhaal met zeer goede strekking, over Marijke die jaloers is op Oostenrijks loge-tje, maar na allerlei spanningen en gebeurtenissen deze jaloersheid overwint. Uitstekend.

DE VLUCHT VAN WOLFSOOG, van Piecky de Jong. 2e dr., 62 blz., voor m van 10 j en ouder. Prijs 75 ct. Spannend Indianenverhaal. In zijn soort heel aardig

DIE ELS TOCH, van J. W. Grisnigt, 64 blz., voor m van 8—11 jr. Prijs 85 ct. Goed boekje, aardig geillustreerd met leuke omslag, over Els, die zich telkens weer in allerlei moeilijkheden werkt, maar toch uiteindelijk eerlijk opbiecht en de zaak weer goed maakt. Aanbevolen.

HET KAMERPLANTJE, van L. Spyer, 64 blz., voor j en m boven 10 j., prijs 85 ct.

Goed geillustreerd boekje, waarin jongens vechten en sarren om een eigenmachtig in bezit genomen voetbalveldje te behouden. Behoudens de beschrijving van het ongeluk met gevolgen, die erg onwaarschijnlijk aandoet, wel goed. Aanbevolen.

ROEKMINAH, van J. Bik—Meima, 60 blz., voor j en m boven 7 jr. Prijs 85 ct.

Een Mohammedaans meisje komt door omstandigheden terecht bij Christelijke familieleden, waar zij Jezus leert kennen. Aanbevolen.

ALS DE KAARSJES, door Gé Verhoog, 2e druk, 79 blz., voor m van 8—10 jr. Prijs 95 ct.

Anneloes neemt het op voor een arm schoolvriendinnetje en leert iets te doen voor de naaste.

Omslag wat druk, inhoud erg goed.

DIE ZONNIGE ZOMERVACANTIE, door D. Menkens— v. d. Spiegel, 86 blz. voor j en m van 8—10 jr. Prijs f 1.90 *gebonden.*

Onderwijzersgezin uit grote stad gaat vacantie houden in Rietlanderbroek. De belevenissen van gezin en kinderen worden op fijne wijze weergegeven terwijl dit boek tevens een zeer goede strekking heeft. Warm aanbevolen.

DE DIEF VAN COLOSSE, van D. J. Douwes, boek voor jongens van 10 jaar en ouder, 87 blz. Prijs f 1.90 *gebonden.*

Dit boekje brengt op prijzenswaardige wijze de bijbelse gestalte van Onesimus in het voetlicht. Is vlot leesbaar, met spannende momenten. Bestel zo mogelijk hiervan.

Jammer!

U hebt de nieuwe Zaaier al gezien? En wat zegt u ervan? We horen graag „op- of aanmerkingen".

In het Octobernummer spreekt Ds Bosma een woord. Dat is om dat van dat nummer een extra groot aantal naar Leeuwarden gaat met het oog op Evangelisatiesamenkomsten. Steeds meer broeders bestuursleden begrijpen welk een goede reclame er van De Zaaier kan uitgaan, temeer daar dan achterop het blad een advertentie verschijnt, die verwijst naar de bizondere bijeenkomsten. In elk geval heeft men dan toch al de boodschap kunnen brengen via het blad. Dat is eerste winst.

Nu belde mij zojuist een voorganger op, die me vroeg of ze in het Octobernummer nog ruimte konden krijgen voor hun bizondere actie. Jammer, want het was te laat.

Opdat we deze teleurstelling in de toekomst vermijden een voorbeeld. De gemeente houdt in Januari samenkomsten. De kopy voor het Januarinummer van De Zaaier moet half December bij de drukker zijn en begin December bij mij, met het oog op illustraties. Wilt u dus een speciale actie graag door een op uw arbeid afgestemde Zaaier voorbereiden, stelt u zich dan een week of zes daarvoor met ons in verbinding. In de regel schrijft de voorganger

Dinsdag is
de laatste dag!

Wat wij aan onze Kerstnummer-vrienden schreven over het komende Extra Kerstnummer van De Zaaier? Dit:

„Wat een prácht-nummer wordt het dit jaar:
schrijvers met een welversneden pen zullen U boeien;
een tip-top technische verzorging maakt het een lust voor de ogen;
de warme kleuren van koperdiepdruk scheppen een weldadige sfeer;
de rijke inhoud van de 20 pagina's geeft een gezegende Kersttijd.
Bovendien:
het omslagpapier wordt steviger dan voorheen!
het papier van de binnenpagina's wordt lichter van tint!
Toch blijft de verkoopsprijs bij de verspreiding slechts één kwartje!"

Moeten wij hier nog iets aan toevoegen? Welneen! Want U begrijpt heel goed, dat het er nú om gaat, dat de bestellingen gedaan worden. Het is nu hóóg tijd. Hebt U een warm hart en een weloverwogen plan voor de Kerstnummer-campagne, dan is de bestelling uit Uw gemeente (door de Zaaier-agent, colportage-groep, evangelisatie-comité, N.B.J.B.-afdeling of welke daarvoor in Uw gemeente aangewezen orgaan gedaan) minstens 10 % hóger dan die van verleden jaar!!

Laten de verspreide Baptisten, die door Kerstnummerverspreiding als pionier willen optreden, zich ook maar gerust wenden tot de administratie!

Denk er om: de bestellingen moeten UITERLIJK a.s. DINSDAG 30 SEPTEMBER bij de administratie, Tetterodestraat 47, HAARLEM ontvangen zijn!

De administrateur,
T. JANSMA.

P.S. De eerste bestelling luidde *3300 ex!!* Dit is 10 % méér dan verleden jaar. Goed voorbeeld doet goed volgen!

ter plaatse het eerste artikel, voor de voorpagina dus, en zendt tevens zijn foto in. Dat artikel is algemeen evangelistisch, zodat het door het gehele land gelezen wordt. De advertentie achterop verwijst dan naar de bijeenkomsten en die advertentie komt alleen op de exemplaren voor, die u bestelt. Voor de kosten van een en ander wilt u zich wel bij Ds Jansma vervoegen.

Wij werken graag op deze wijze met allen samen.

HUIZINGA.

Verantwoording

Voor de kerkbouw te Enschede ontvingen we: f 2,50 van Fam. S. te E., waarvoor heel hartelijk dank. En nog f 62,— van talloze vrienden. Ik vond die gaven in een aardig klein kerkje, 't kon wel in een stoof — u weet wel, zo'n ouderwetse met een test en kooltjes vuur, op zulke beelden kom je met dit koude weer — en dat kerkje stond op een schrijfbureau op mij te wachten. Mij in het gastvrij huis vertonend werd mij de geladen kerk aangeboden. De inhoud verantwoord ik hiermede onder warme dank.

HUIZINGA.

Mededelingen

Het secretariaat van de Bapt. Gem. te Emmen berust thans bij de heer J. Gringhuis, Meerveld 12, Emmen.

Advertentiën

Op a.s. Woensdag 1 October begint het laatste kwartaal

Willen de abonné's, die per kwartaal betalen, wel vóór die dag het abonnementsgeld (f 1,50) voldoen door storting op giro 9260 ten name van de Unie? Dat bespaart ons zeer veel drukte en de abonné's 20 ct. inningskosten. Hartelijk dank voor deze medewerking!

De administratie.

JAARGANG 69 - Nr. 3125
VRIJDAG 3 OCT. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Links of rechts!

Het valt niet mee op twee gedachten te hinken, er wel voor te zijn en ook wel tegen, het wel goed te vinden maar ook wel verkeerd. Er is geen ellendiger leven dan een verdeeld leven, gespleten, zowel de schaduw als de zonneschijn beminnend. Er zit dan niets anders op dan aan die van-twee-wallen-eterij een eind te maken, radicaal, grondig, definitief. Of voorgoed de vleespotten der slavernij of alleen de grootse vlakten der vrijheid.

Jozua voorziet de gespletenheid van het volk, dat nu zo langzamerhand het beloofde land heeft genomen. De goden der volkeren van gisteren en heden staan in lange rijen rondom de woningen der Israelieten, die de Schepper van hemel en aarde aanbidden en van Wien geen gesneden beeld te maken is. Hij weet dat het tot een duidelijke keuze moet komen, een aanvaarden of een afwijzen: Kiest dan heden wien gij dienen zult, de goden of God.

Met grote nadruk willen wij datzelfde woord op ons laten aankomen. En wij weten nu al dat de scharen met ons zullen zeggen: wij willen God dienen.

Het is wel duidelijk dat God ons niet nodig heeft. Dat we vooral niet een gevoel moeten kweken van: hier ben ik dus met mijn kwaliteiten en capaciteiten en die stel ik U ter beschikking. Dat is belachelijk. Tenslotte dient immers toch alles de alleen Grote. Zelfs de duivel openbaart, natuurlijk tegen zijn wil, de heerlijkheid van Gods recht, waarheid en liefde. Neen, wij moeten met grote schroom naderen en het als een groot voorrecht beschouwen, dat wij de Opperheer mogen naderen en op onze wijze dienen. Dat wij in Zijn dienst mogen staan. Dat is een onderscheiding, een bevordering. Dat tot deze dienst niemand gedwongen moet worden spreekt vanzelf. God vordert niet. Ja, Hij vordert wel uit Zijn kinderen Zijn knechten, maar uit de „wereld" dwingt Hij niemand, overweldigt Hij niemand. Men kan kiezen. Er zijn twee wegen en natuurlijk, men kan maar op een weg gaan. Men is op de ene of op de andere, want het zijn twee van elkaar wijkende wegen.

Wat is dat: God dienen. Dat is niet gelijk aan naar de kerk gaan en daar met min of meer genoegen een groot uur doorbrengen met zingen, luisteren en rondkijken. Dat is niet gelijk aan het dikwerf bezoeken van christelijke verenigingen, plus bidstonden en bijbellezingen. Het kan er wel mee in verband staan. Wat is dat: de wereld dienen. Dat is niet gelijk aan een glas bier met zes andere vrienden, aan een lachbui, ontstaan door een of andere dwaas, die door radio of film komieke dingen zegt. Maar het kan er wel mee in verband staan. Doch ik heb dikwerf de „wereld" in de bidstonden zien voorbijflitsen en langs de kansel en soms een herinnering aan God gezien in de speeltuin. Het is heel moeilijk te zeggen waar deze twee: God en wereld — waarlijk ver vanelkaar zijn. Maar daarom kunnen wij wel zeggen, dat God dienen gelijk is aan het zich buigen voor Hem, opdat Hij Zijn zegenende handen op ons leven kan leggen, op ons vermoeid hart en verbrand hoofd, op onze vuile handen en slechte ogen. God dienen is Hem ontvangen en met Hem het leven delen, wandelend aan Zijn hand, zingend op Zijn weg, ziende al Zijn wonderen. Het grote geschenk van het leven wordt in Zijn hand teruggelegd en Hij verguldt het met het goud van Zijn liefde. Hij werpt een nieuwe gloed over het anders zinloos bestaan.

Kiest heden wien gij dienen zult. Dienen doet gij dus toch. Jozua zegt, dat hij en zijn huis God willen dienen. Hij heeft gekozen. Maria heeft ook gekozen, het goede deel. En gij hebt ook gekozen en leeft op dit ogenblik met of zonder God. En in of uit de wereld. U leeft voor u zelf of voor de Heer, afgezien van de franje die u gebruikt. U zult moeten kiezen, definitief, radicaal, want het duister verdraagt het licht nu eenmaal niet. En die keuze moet dan echt zijn en zo diep als de bodem van uw hart diep ligt.

Dat moet heden gebeuren. We vinden dat vervelend, want we zouden God niet graag tegen ons hebben maar vinden het ook wel jammer, dat we die afgoden nu maar zo kwijt zullen raken. Heden. Dadelijk. Hier en nu. Voor of tegen. Links of rechts. Zie, dat moest er niet bij zijn, want dat maakt het zo moeilijk. Is dat waar? Is er nog een keus mogelijk als God op het tweetal staat? Als het gaat om leven en dood, zijn of niet-zijn, God of zonder God in de wereld?

HUIZINGA.

IN EN OM DE BIJBEL

De betekenis
van de
Oud-testamentische profeten
voor het
Nieuw-testamentisch Christendom
4

Naast Amos de prediker van Gods gerechtigheid, komt HOSEA. Hij predikt: *God is liefde*. Dat wil niet zeggen, dat dit voor Hosea iets onbekends was. Het woord uit Ex. 34 : 6 is zeker ouder dan het woord van Hosea. Toch wordt door Hosea de nadruk op Gods liefde gelegd. Die liefde heeft hij leren verstaan door ervaringen in eigen leven. Hosea is de man, die zijn overspelige vrouw blijft liefhebben, haar steeds weer achterna gaat, ze dan opsluit om haar de gelegenheid te ontnemen, weer met andere mannen te leven, en haar ten slotte weer in ere herstelt. Hosea's levensgeschiedenis wordt transparant. Zó beminde Jehova Zijn volk! God die liefde is, laat niet los! Wel brengt Hij zijn volk in een „ballingschap", sluit het op (daarom zie, Ik zal uwen weg met doornen betuinen en Ik zal een heiningsmuur maken Hos. 2 : 5), toch zal de Heere Zijn volk weder aannemen en „naar haar hart spreken".

Het is de kreet uit Gods-liefdevol hart: „Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm? u overleveren, o Israel? hoe zou Ik u maken als Adama? u stellen als Zeboïm? Mijn hart is in Mij omgekeerd; al mijn berouw is tezamen ontstoken" (11 : 8).

God die liefde is, vraagt ook van Zijn volk liefde! *Hij vraagt ook liefde tot de naaste.* Hoort wat Hosea zegt: „Want Ik heb lust tot weldadigheid en niet tot offer; en tot de kennis Gods (d.i. het liefhebben Gods, niet het westers-verstandelijk-kennen) meer dan tot brandofferen (6 : 6). „Gij dan bekeer u tot uwen God, bewaar weldadigheid en recht en wacht geduriglijk op uwen God" (12 : 7).

Dat God liefde is en wij tot liefhebben geroepen zijn is niet zonder betekenis! Zeker heeft Hosea niet minder dan Amos Gods gericht en oordeel aangekondigd. Voor Hosea is *God een Vader,* die met bloedend hart zijn kind kastijdt, maar straks valt dan ook dat kind wenend en berouwvol in Vaders armen en wordt alles weer goed! Daarom blijft Hosea spreken van: *„uwen God"*!

Heeft Amos meer op het *zedelijke* de nadruk gelegd, Hosea benadrukt het *religieuze*! Het gaat om de band met God! Daarom spreekt hij er ook van dat God Israel zal zijn als de dauw; en hij (Israel) zal bloeien als de lelie! Naast Hosea kunnen we leggen Luc. 15, de gelijkenis van de verloren zoon!

Voor we afscheid nemen van Hosea, nog een enkele opmerking! Hosea leefde in een bewogen tijd. Hij schreef zijn boek tussen 738 en 735, zo ongeveer een 25 jaar na Amos' optreden. — De ene koning vermoordde de ander, het ging als in tempo. „Al hunne koningen vallen" (7 : 7). Dan oordeelt de profeet: „Zij hebben koningen gemaakt maar niet uit Mij; zij hebben vorsten gesteld, maar Ik heb hen niet gekend".

Hosea is van overtuiging met Samuel, dat *het begeren van een koning* verwerping van Israels grote Koning, van God is geweest. In de komende heilstijd, waarin alle verkondigingen zullen zijn zoals God ze wenst, zal geen koning meer zijn. Daar zal Hij weer zijn: „de Heilige in het midden van u", dan zullen zij de Heere achterna wandelen.

Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van de dood: o dood waar zijn uw pestilentiën? Hel waar is uw verderf? Dan zullen zij zitten onder Hem, die is als een groenende dennenboom!

Bij Hosea vinden we de *„theocratie"* vermeld. Een gedachte, die in het Nieuwe Testament weerkeert. Ook daarbij hebben wij belang, wij bidden immers: „Uw koninkrijk kome!" Zenden wij dan Hosea niet heen met de woorden van zijn tegenstanders (9 : 6): „de profeet is een *dwaas,* de man des geestes is onzinnig!"

* * *

Een ster van de eerste grootte verschijnt nu aan de profetische hemel: JESAJA. Het boek Jesaja valt in twee delen uiteen. Jes. 1—39 en Jes. 40 en vervolgens. Het 2de deel spreekt over de ballingschap en de terugkeer. We kunnen hier niet te uitvoerig worden. Prof. Vriezen heeft eens geschreven: „het boek Jesaja is een kleine bibliotheek op zichzelf". Er zijn n.l. meerdere delen te onderscheiden, voor ons doel is dat van geen belang.

Heeft Amos de gerechtigheid Gods, Hosea de liefde Gods gepredikt, bij *Jesoja staat de heiligheid Gods* voorop. Al direct bij Jesaja's roepings-visioen in het sterfjaar van koning Uzzia, bevindt hij zich in de tempel en ziet hij in een gezicht Jahwe zitten op een hoge en verheven troon. Heilig betekent „afgescheiden zijn" — verheven — van God gezegd; gewijd — aan een zaak of persoon. *God is heilig,* d.w.z. hoog verheven boven Zijn schepping. Gods heiligheid is Gods vlekkeloze reinheid, waarbij Jesaja zichzelf ziet als een onreine. God is voor Jesaja *„de Heilige Israels"*, de God van zijn uitverkoren volk.

Jesaja heeft vooral *begrip voor de wereldgeschiedenis.* Alles wat op aarde geschiedt staat onder Gods bestuur. De theologie van Jesaja heeft eens iemand aldus gekarakteriseerd: „God is alles, de mens niets". Ook ontmoeten we, wat we reeds eerder zeiden, een profetische lijn. In Jesaja vinden we het optreden van een wereldmacht *(de Rijk-gedachte)* n.l. Assyrië. Assur was *een roede* van Gods toorn (10 : 5). Aan Assurs macht komt terstond een einde als hij meer wil zijn dan een werktuig in Gods hand (10 : 5—19).

Bij Jesaja gaat het er om, *dat God alles is!* „En de hoogheid des mensen zal gebogen en de hoogheid der mannen zal vernederd worden: en de Heere alleen zal in die dag verheven zijn." Als het volk te kort schoot, zocht het in Jesaja's dagen hulp bij *Egypte* (30, 31) of bij Assur (7 : 1). Dat hulp zoeken is hoogmoed van de mens tegen God *(de vluchtheuvellijn)*. Jesaja predikte het *absolute vertrouwen op de Heer alleen.* Het bekende woord moge ik hier in herinnering brengen: „Door wederkering en rust zoudt gijlieden behouden worden: in stilheid en in vertrouwen zou uwe sterkte zijn".

Bij Jesaja vinden we ook de *gedachte aan een rest.* Dit is voor ons belangrijk omdat we anders Paulus in z'n Romeinenbrief niet zouden verstaan. Een van de zonen van Jesaja droeg de naam: Sjear Josjoeb, d.i. „een rest keert terug". Paulus spreekt van die rest, als hij het heeft over „het overblijfsel naar de verkiezing der genade", het niet-verharde deel van Israel. Zulk een „rest" was er reeds ten tijde van Elia (de 7000 die de knie voor Baäl niet hadden gebogen).

Al gaat ook het oordeel over Israel, al wordt het ook weggevoerd, er blijft een rest, met Jesaja's woorden: „doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal

wederkeren en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik en gelijk de haageik, in dewelke nà de afwerping der bladeren nog steunsel is, alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn" (steunsel = tronk).

Maar juist uit dat overblijfsel, uit dat steunsel, uit de tronk zal iets nieuws spruiten. — Door het oordeel heen ziet Jesaja het nieuwe Messias-rijk opkomen! *Hij ziet de Grote Davids Zoon!* Er zal een rijsje voortkomen uit die afgehouwen tronk (Jes. 11). Zijn heerschappij zal „vrede" zijn en „recht" (Jes. 9 : 6). Jesaja's betekenis ligt ook voor ons hier in, dat hij *de komst van Christus* heeft vermeld. Wij kunnen het niet anders zien. Prof. Beek, een vrijzinnig theoloog, schreef eens „dat de Messiasverwachting van psalmen en profeten niet heenwijst naar Jezus Christus" (M. A. Beek, de betekenis van het O. T. voor deze tijd). Elders schreef hij in dat zelfde boekje: „men doet verkeerd, wanneer men hun verwachtingen van een „messias" en zijn rijk interpreteert van uit die zin, die het Nieuwe Testament daaraan geeft" (a. w. p. 53). Wij menen, dat het O. T. opengaat in het licht van het N. T. en dat de apostelen, door de H. Geest verlicht, de Schriften goed hebben uitgelegd en toegepast.

Slot volgt. D. SLORT.

ZAND en ZAAD

Hoe moeilijk kunnen de situaties zijn, waarin een Christen kan komen te verkeren. Een arbeider heeft het er moeilijk mee, want opeens moet hij, dat zegt hem zijn geweten, dat zegt hem Gods Geest, duidelijk een andere houding aannemen dan zijn kameraden, met wie hij anders zo goed kan samenwerken. Hij vindt dat vervelend, want hij is geen brave Hendrik en wil er ook zelfs niet op gelijken, maar de Heer eist opeens een woord, een houding van hem die hem scheidt van de anderen. Met grote haast zal zijn geest nog even naar een tussenweg zoeken, naar een uitweg, een middenweg, maar in zijn hart weet hij: er is geen andere weg, er is maar één weg — gehoorzaamheid aan Jezus. Of desertie. Waarschijnlijk is hij er nog het ellendigst aan toe, die toch meent een combinatie te kunnen forceren. Hij zegt ja met zijn hoofd en nee met zijn mond en verwart zichzelf en alle mensen.

Er is een herderlijk schrijven van de Generale Synode der Ned. Herv. Kerk uitgegaan betreffende het vraagstuk van oorlog en vrede, en Boekencentrum van Den Haag zond het ons toe. Het kost een kwartje. Toen ik dit las, dacht ik aan een mens, die in een vergadering blanco stemt en al stemmende vreest, dat hij, ofschoon hij ja noch nee kan zeggen, ook niet de vrede met zichzelf kan bewaren door geen van beide te doen.

We zullen direct maar tot de kern van de brief doordringen. Het zegt dat een aanvalsoorlog een misdaad is. Tegerlijkertijd echter wordt toegegeven, dat het bij de uiterst ingewikkelde verhoudingen en geraffineerde mogelijkheden van thans uitermate moeilijk is te omschrijven, wie op een gegeven ogenblik de aanvaller is. Men zou kunnen vragen: zal het vandaag de dag wel mogelijk zijn? Allerlei duistere machten kunnen het er op aan leggen, dat een bepaald land en volk zolang onder druk gezet worde, dat er ergens een kleine explosie volgt, bij voorbeeld aan een grens. Diezelfde duistere machten staan klaar om de in het nauw gedrevene uit te krijten voor de aanvaller en belager en de brand, aangewakkerd door pers en radio, is niet meer te stuiten. De pijl ligt verder. Ligt diep in het bos van wantrouwen, vrees, hebzucht en machtswellust. De afgronden der zonde zijn we genaderd en welke volgeling van de Heer kan het daar uithouden?

Wat moeten we denken van dit stuk als we lezen: „Ontdaan van alle glans en romantiek is de oorlog een massale vernietiging, die ons als gemeente van Christus met ontzetting moet vervullen. De tegenwoordige vorm van oorlogvoeren, waarin gehele volkeren elkander in de meest absolute zin naar het leven staan, waarin Gods geboden in alle opzichten worden overtreden, is een middel tot bereiking van vrede, vrijheid en gerechtigheid uitermate bedenkelijk is". Zodat men zich ook afvraagt: „of de geestelijke goederen en de humaniteit, die men denkt te verdedigen, daardoor (door een oorlog) niet juist geheel vernietigd zouden worden". Men zou tot het voeren van een verdedigingsoorlog volgens de grote meerderheid in de Ned. Herv. Kerk mogen overgaan, omdat het niet strijden een grotere zonde zou zijn.

Wij voelen de strijd van hen die deze brief opstelden. Zij proberen tegelijkertijd ja en neen te zeggen. En beide dingen trachten ze oprecht te zeggen. Of men toch niet helemaal aan het einde maar meer één geluid moest laten horen? Kan men willens en wetens, zeker, genoodzaakt (?) misschien, een zonde bedrijven? Is men wel zeker dat het niet strijden een grotere zonde zal zijn? Weet men dan wat daarna geschieden zal? Abraham trok uit, niet wetende, waar hij komen zou. Maar is dat nodig voor hen, die de Stem des Heren volgen?

Het zij verre van ons lichtvaardig het hoofd te schudden over hen die tussen ja en neen worstelen. Ons overvalt soms de huivering, wanneer we ons ons eigen standpunt in zijn consekwenties realiseren. Ik moest al schrijvend aan een plaatje denken. Men zag daarop twee spoorlijnen, dubbel spoor dus, die op de voorgrond scheidden naar links en rechts. In de verte kwam een trein, rijdend op de binnenste rails van beide lijnen, recht op de splitsing aan. En recht op de ontsporing aan.

Rijdt de trein niet op twee verschillende lijnen, wanneer men leest: „Gij zijt bereid het handwerk van de oorlog, de bescherming, maar ook de vernietiging van het leven van Uw medemens mede voor Uw verantwoording te nemen"....maar even later: „Hebt eerbied voor ieder mens...."?

Wij kunnen ons voorstellen dat de schrijvers ook graag een duidelijk geluid laten hadden horen. Zij betwijfelen of men dienstweigering in deze zondige en van geweld en onrecht vervulde wereld onder alle omstandigheden kan toepassen. Zij zeggen dit „met grote zorg en met een verontrust geweten".

Wij weten niet of het aangebracht is hier bijbelwoorden te citeren, maar dachten aan: En al wat uit het geloof niet is, dat is zonde.

Moge Gods Heilige Geest in deze geweldige tijden ons regeren en leiden, opdat ons leven in alle omstandigheden zij ter ere Gods en ten zege van de naaste. Hij verlosse ons van die aarzeling, die misschien verwant is aan het hinken op twee gedachten en brenge ons tot de aanbidding en dienst van de Heer alleen.

HUIZINGA.

Kroniek

„.... Baptisten" Onze naam wordt geciteerd in een tweetal zinnetjes in het Ger. Weekblad. Het eerste luidt: „Terwille van samenwerking met Baptisten en Methodisten in Amerika, die we nog nooit gezien hebben, zou de samenwerking met de Ger. Kerken op ons eigen zendingsterrein beeindigd moeten worden". En het tweede: „.... een aantal (bedoeld wordt de term „bijbelgetrouw"), waarachter tenslotte zelfs het Rooms-Katholicisme naast het Baptisme schuil zou kunnen gaan". Ja, als je nu een heel sterk voorbeeld moet hebben van een extreme groep, noem dan de Baptisten maar — altijd prijs!

Wat een kerkscheuring kost De scheuring in de Ger. kerken, die leidde tot het ontstaan van de Ger. kerken onderh. art. 31 K.O. heeft ook een financiele kant gehad. Vele z.g. synodale kerken bleven na de uittreding van de z.g. bezwaarden zonder gelden en gebouwen achter. Een rapport over de daardoor nodig geworden hulpactie is nu aan de synode der Ger. kerken aangeboden. Deze hulpactie omvat een bedrag van twee millioen gulden en het is gemakkelijk te becijferen, dat de werkelijke kosten der z.g. vrijmaking nog veel hoger zijn.

Zelfs nu de kruitdamp rondom de voor 8 jaren begonnen scheuring langzamerhand is opgetrokken, is het niet eenvoudig zich een oordeel te vormen over gelijk en ongelijk der beide partijen en we gaan dat hier zeker niet doen. Maar deze cijfers spreken toch hun taal. Brede lagen van ons volk zijn of raken vervreemd van het Evangelie. De arbeid om hen te bereiken kost veel, zeer veel geld. Maar dat geld is allereerst nodig om de gevolgen van een kerkscheuring te boven te komen ....

Perikelen rondom de psalmberijming Op het terrein van de psalmberijming heersen nog steeds verwarde toestanden in ons vaderland. Wij hebben het vorige jaar de bijkans onontwarbare knoop doorgehakt en als Unie in meerderheid gekozen voor Psalter 1949, de verbeterde berijming van Ds Hasper. Daarmee zijn natuurlijk niet ineens alle moeilijkheden verdwenen maar het laat zich toch wel aanzien, dat de nieuwe uitgave van Lofzangen en Gebeden mettertijd algemeen in onze gemeenten zal worden ingevoerd. Daarmee zijn wij andere kerken een stap voor. Maar het staat nog te bezien of onze voorsprong niet ligt op de weg naar het isolement. Want het is nog steeds niet zeker, dat de berijming-Hasper op de duur de algemeen aanvaarde psalmberijming in Nederland zal worden. Zelfs haar aanvaarding door de Gereformeerde synode waarborgt dit niet. Want aanvaarden is niet hetzelfde als invoeren. In Ger. kring voelt men als een van de grootste bezwaren tegen directe invoering het feit, dat men dan als Ger. kerken met de berijming-Hasper alleen zou komen te staan. Dit zou met name op schoolgebied grote moeilijkheden met zich meebrengen. Daarom is de aarzeling der Ger. kerken om tot daadwerkelijke invoering over te gaan zeer begrijpelijk.

De vraag, waar alles om draait, is die van het interkerkelijk overleg. De Gereformeerden hebben contact gezocht met andere kerken, inzonderheid met de Ned. Herv. Kerk. Tot dusverre heeft dit contact weinig of geen resultaat opgeleverd, maar de hiervoor aangewezen deputaten willen hun pogingen nog voortzetten, terwille van de eenheid in het kerkelijk en geestelijk lied. Waartoe dit uiteindelijk zal leiden is nog allerminst zeker en het is daarom begrijpelijk, dat sommigen, zoals wij hebben gedaan, de knoop op eigen gelegenheid willen doorhakken. De Ger. kerken zullen waarschijnlijk op advies van hun deputaten nog geen definitieve stappen ondernemen. Deze houding is voorlopig zeer zeker de verstandigste, ook al schenkt zij geen ogenblikkelijke bevrediging. Want de kwestie van de psalmberijming gaat de grenzen van één enkele kerkformatie verre te buiten en te boven: het is een zaak, die heel christelijk Nederland ten diepste raakt. Eenheid in het kerklied is meer dan alleen een geschikt hulpmiddel bij interkerkelijke samenwerking. Het is een zaak van verstrekkende geestelijke betekenis en daarom mogen wij dankbaar zijn voor de moeizame volharding, die de Gereformeerde deputaten in dit opzicht aan de dag leggen. In dit licht gezien is de vrijwel critiekloze aanvaarding van de berijming-Hasper door de Unievergadering van '51 lichtelijk overhaast geweest.

Kerkelijk Canada Canada telt 14 millioen inwoners en 96% daarvan behoort tot een van de tien grootste kerkgenootschappen. Procentsgewijze verhouden zij zich als volgt: R.K. kerk 43.3 %, United Church of Canada 20.5 % Anglicanen 15 %, Presbyterianen 5.6 %, Baptisten 3.7 % en Lutherianen 5.2 %.

In memoriam Paul Flügge Uit Lüdenscheid (Duitsland) bereikte ons de ontstellende tijding, dat op 19 Sept. j.l. tengevolge van een ongeval is overleden Paul Flügge, in leven voorganger van de Bapt. Gemeente aldaar. Hij was een zoon van de bekende C. A. Flügge, een van de voormannen van het Baptisme in het Duitsland van een vorige generatie, en in zijn Hamburger tijd was hij studiegenoot van verschillende onzer voorgangers. Door zijn huwelijk met zr. Elisabeth Hof dochter van wijlen Ds A. Hof, was hij met Nederland verbonden en in ons land bekend. Tijdens een gedwongen verblijf in Duitsland in de oorlogsjaren genoot ik meermalen gastvrijheid in zijn woning, destijds te Eimbeck, en had het voorrecht hem persoonlijk te leren kennen. Man van grote geestelijke en intellectuele gaven en van een fijne innerlijke beschaving, had hij zich met al zijn talenten gewonnen gegeven voor de dienst van zijn Heer. Treffend is het in het overlijdensbericht te lezen, dat hij thans begin en einde van zijn levensarbeid in de handen van zijn Meester heeft mogen leggen. Slechts 45 jaren is hij geworden en naar menselijke berekening stond hij in zijn rijpste en vruchtbaarste levensperiode. Maar God beschikte anders en ons rest slechts om met haar, die alleen achterbleef te zeggen „in deine Hände sei alles gelegt". De God aller vertroosting geve haar kracht om het zware verlies te dragen in geloof aan Zijn eeuwige Liefde.

Vrouwenkiesrecht in de Ger. kerken Met overgrote meerderheid heeft de Synode van de Ger. kerken besloten de vrouwelijke lidmaten stemrecht te verlenen voor de verkiezingen van ambtsdragers. Daarmee is een eind gekomen aan een kwestie, die lange tijd harten en tongen in Ger. kringen heeft bezig gehouden. Het is aldus de praeses van de synode, hiermee gegaan als met de gezangen. De invoering daarvan heeft eveneens lang geduurd, maar is tenslotte een verrijking gebleken.

Het vrouwenkiesrecht wordt gemotiveerd met de opmerking, dat gezien de plaats, die de vrouw thans in het christelijk huwelijk en in heel het christelijk leven inneemt, het kiesrecht haar alleen mag worden onthouden, wanneer de Heilige Schrift dit eiste. Het omgekeerde dat de Schrift gelijkheid van man en vrouw in de Gemeente des Heeren eist, schijnt dus niet aan de orde te zijn

De Handelingen van Johannes Góédkoop

2

'n ZONDAGMORGEN

Vanmorgen zijn Johannes en ik met hengelstokken, emmertjes, maden, wormen en suikerdeeg ter visvangst getogen. Leentje schudde heel ernstig het hoofd toen ik langs de ramen van ons huis in mijn Zondagse pak en schoenen wegging. Zij leeft nog te veel onder de wet, ziet U.

Johannes zegt dat het z o n d e is, met zulk hemels mooi weer in de kerk te zitten „en bovendien", zei die, „het moet geen sleur worden; een bekeerd mens staat in de vrijheid en goed vissen is ook een kerkgang".

Ik ben direct maar links van Johannes gaan lopen, want de Pastorie is rechts en je kunt nooit weten hoe vroeg de doomnee al over z'n preek gebogen zit. Overigens is het zijn schuld dat ik vanmorgen niet kom. Moet-ie geen open-schaal-collecte houden, waar je minstens een riks in moet doen. Ons doomnee haalt Mammon de kerk binnen zei Johannes gisteren nog. Die heeft een nieuw snoer gekocht van die riks. Johannes ziet alles meer diep-geestelijk en niet zo klein-materialistisch.

* * *

Of we gevangen hebben, zegt U?

Om halfnegen begon het te gieten, nee maar! Binnen drie minuten droop de nattighesd uit haar en kleren. Ik ga, buur, stotterde ik tegen Johannes, die doodkalm bleef vissen in zijn oud manchestertje met daaroverheen zo'n soldatengeval van regenjas; waterdicht.

Johannes had net beet, en haalde!

Ja buur, zei-die, bij het afhaken van een baars, je zult wel moeten. Je bent niet p r o f e t i s c h genoeg, en ik voelde dat ik deze bui had moeten voorzien.

En daar ging ik: Dorpsstraat door, stomme hengelstok in linkerhand, leeg emmertje in rechterhand, vod van een Zondagspak om m'n lijf, als een verslagen vrijheidsheld; toegewuifd door mevrouw van de doomnee, aangestaard door Pietje van ouderling Bijlsma en door mijn Leentje ontvangen met een grijns, een handdoek en een droog pak-van-door-de-week.

* * *

Elf uur hield diaken Hengelman de open schaal onder m'n neus en ik stortte de zilveren riks die Leentje mij in de hand drukte. Morgen laat ze mijn pak oppersen en zo voor nog een andere riks.

Tussen twee haakjes: doomnee had een mooie preek over de vrijheid van een Christenmens. Zal ik toch nog es met Johannes over praten.

Buur.

gekomen. Dat in Christus geen sprake is van mannelijk of vrouwelijk (Gel. 3 : 28), is de synode blijkbaar ontgaan. Het kiesrecht wordt de Ger. vrouwen verleend op gronden, ontleend aan de situatie van de dag.

J. R.

Een belangrijk boek

KERK EN STAD, een godsdienst-sociologisch onderzoek met inbegrip van een religiografie van de industriestad Enschede, door Dr P. Smits. Dit boek van 400 bladzijden, waarvan niet minder dan 60 bladzijden naar lectuur in verband met het onderwerp verwijzen, waaruit u de belezenheid van de schrijver moge blijken, is een uitgave van het sociologisch instituut der Ned. Herv. Kerk, en wordt door Boekencentrum N.V. te Den Haag tegen de prijs van f 12,50 in de handel gebracht. Wij wensten het ook in de handen van vele predikanten, die met open ogen de wereld van nu zien en trachten te begrijpen. Met name de mens, de stedeling, de massamens, bij wie alle horizontale en verticale, maatschappelijke en familiare bindingen zijn stuk gedreund, die geen dankbaarheid kent en geen geestelijke doelstelling, een levende exponent van een zinloos leven, zonder overtuiging, beginsel, ideaal, met een versnipperde ziel; die zich laaft aan de boeiende sensaties van het witte doek en tweeentwintig spelers op het groene veld. De schrijver maakt wel duidelijk, dat men niet te scherp moet scheiden tussen stedeling en plattelandsbewoner; er is slechts een faseverschil. De plattelander, geremd door bindingen, komt langzamer waar de stedeling al is. Hoe en waar staat de kerk bij deze mensen? Niet meer midden in het leven. Zo die daar ooit waarlijk stond. „De situatie van het christendom in de twintigste eeuw is zo verzwakt, dat alle gewagen van *de* kerk een pretentie en een postulaat is, daar er in werkelijkheid slechts kerkgenootschappen bestaan." Voelt u het, wat de citerende schrijver bedoelt? Natuurlijk wijdt Dr Smits veel aandacht aan de steeds toenemende onkerkelijkheid, die het sterkst is in de beide dichtstbevolkte en meest verstedelijkte provincies. Ruim 600.000 in Noord-Holland, bijna 500.000 in Zuid-Holland, Groningen volgt dan met 121.000, daarna Friesland met 107.000 onkerkelijken. Geregistreerde en bewust afkerigen dus. In Amsterdam 45,2 %, in Rotterdam 31,3 %, Den Haag 27,4 %. Van de wel-kerkelijken in Amsterdam zijn er bij de Hervormde Kerk echter slechts 4 % kerks. Men kan niet zeggen dat de schrijver zijn best doet de lezer gerust te stellen over de situatie. Hij vergeet niet ons ook een blik te gunnen over onze grenzen en de oceaan. Het gaat te ver om dit boek in een paar regels te beschrijven. En laat het soms niet gemakkelijk te lezen zijn, zowel vanwege de vele vreemde woorden als door verontrustende ontdekkingen, men leze het. Een paar citaten: Als de kerk ziet naar haar verontrustend functieverlies en tast naar de cultuur-sociologische achtergrond daarvan, moge ze, met Buber, niet langer geloven in Wieder*bringung*, maar des te sterker in Wieder*geburt* der Gemeinde. Met instemming haalt Dr Smits Dr J. C. Hoekendijk aan: „De constantinische christen van de volkskerk worde vervangen door de Nieuw-testamentische christen van de apocalypse en de wederkomst, die zich niet op aarde vestigt, maar alleen een weg vóór zich ziet; slechts progressief kan zijn en zonder ernst, met veel humor aan bestaande instituties en verbanden denken kan, die hem niet meer gevangen kunnen nemen, want hij is allang gevangen door het komende Godsrijk en daarom in deze wereld losgemaakt en vrij om zich in elk domein van het leven te laten parachuteren en daar, zo God wil, met twee of drie het wonder der kerk te beleven en te vieren."

We zouden de schrijver wel opmerkzaam willen maken op het feit, dat er verschil is tussen mensen en kerken. Hij schrijft, op bladz. 163,: „Zoals de wervende, zoekende liefde van Christus Schweitzer naar de negers in Afrika

dreef, en Kagawa naar de achterbuurten van de Japanse industriestad Kobé, en zoals ze thans Rooms-Katholieke priesters in Parijs reëel de weg doet vinden naar het hart van industrie-arbeiders, zo dienen de kerken in ons land de z.g. ongrijpbare (d.w.z. nòg niet gegrepen!) gezinnen te zoeken en te vinden. Als de kerken hier blijven falen, zal het zowel een uiterlijk als een innerlijk oordeel over haar blijken. „Wij wilden wel dat de kerken op weg gingen, maar vermoeden dat de voorgangers zullen moeten voorgaan en dat zij hun geestelijk isolement moeten verbrijzelen om te komen tot een waarachtige Evangelische solidariteit met de massa en massa-mens. Het gaat inderdaad om de radicale innerlijke vernieuwing van de mens, en gezien de predikanten en hun omstandigheden, hellen wij juist wel over naar de mening dat alleen nog in het opsteken van de wind van Gods Heilige Geest heil te verwachten is, al kunnen de donderkoppen van feiten wel verontrusten. Doch deze verontrusting is wellicht meer angst vanwege verlies van invloed, macht, dan zorg over zielen, die in de woestijn sterven.

Er zou veel te zeggen zijn, want ettelijke woorden onderstreepte ik in dit eerlijke boek. Ofschoon wij met dankbaarheid kunnen constateren, dat onze gemeenten en haar erediensten voor de meesten der leden een echt tehuis en ontmoetingsplaats met God en de naaste betekenen, zijn wij niet minder dan sommige Hervormden in nood, ziende het volk „zonder God in de wereld". Hoe onze weg tot het verloren volk ook moge zijn, indien slechts de liefde ons drijft, die liefde, die de Zoon ons toonde en schonk.

Over Enschede — het leven in deze stad beslaat een belangrijk deel in dit boek — schreef ik niet. Maar dat vooral ook dat deel voor mij interessant is kunt u begrijpen. En ook leerzaam. Ik beveel het boek dringend bij mijn broeders aan, en luistert. Misschien zit er voor u iets in een woord als: meerderen zijn meer na*kerkelijk* dan na*christelijk*. Wij leven in een veranderende wereld, een diepe crisis heeft de volkeren tot op het merg aangetast. Moge de Heer door ons de wereld aantasten en veranderen. Dat zal dan zijn, wanneer wij weer zout der aarde zijn.

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

De man, die deze rubriek verzorgt, is niet ingedommeld. Evenmin is hij gepensioneerd en geniet hij van een gezapige rust.

Hij is alleen verhuisd. Van het dorp in Friesland — het land met de wijde verten, die haar weilanden stoffeert met puik vee — naar de grote stad, een mierenhoop gelijk.

U kent wel het verhuizingswee. Afbreken en dan weer opbouwen. Het vraagt veel tijd. Vanwaar de ietwat breedvoerige uitweiding hierboven? Och, het is de aanloop om er weer in te komen. Want daar valt inderdaad wel het een en ander te berichten.

Zendelinge G. Reiling

Onze zuster komt weer thuis. Haar gezondheidstoestand is zodanig, dat de arts haar geadviseerd heeft terug te gaan naar het moederland.

Teleurstellend? Ja en neen. De kwestie is alleen hoe U het beziet. U mag niet vergeten, dat zr Reiling voor een periode van twee jaar, ten hoogste drie jaar zich beschikbaar gesteld heeft voor de arbeid in de Congo. Toen zij zich opnieuw aanmeldde voor het zendingsveld was de situatie zo voor de U.Z.C., dat deze commissie niemand had, die aanstonds uitgezonden kon of wilde worden. Zie, toen bood onze zuster zich spontaan aan. Zij, die reeds haar sporen verdiend had op het zendingsveld en kon terugzien op een welbesteed leven in de dienst van de Meester, voelde, dat de daad gesteld diende te worden.

Als onze zuster weer thuis is, dan heeft zij het doel van twee jaar op enkele weken na volgemaakt. En in zover is het voor haar en ons teleurstellend, dat zij de aflossing van de wacht op het zendingsveld door een van onze nieuwe zendelingen niet persoonlijk heeft kunnen meemaken.

6 November hoopt zendelinge Reiling uit de Congo te vertrekken en tegen 8 December in Antwerpen te arriveren. Waarschijnlijk zal zij 9 December weer in ons land kunnen zijn. Vanaf deze plaats wil de U.Z.C. haar recht hartelijk danken voor alles wat zij gedaan heeft, zij heeft zich ten volle gegeven. Zij wist zich een geroepene te zijn. Zij kende het hemels gezicht. Zij gaf zich zelf geheel.

Wees overtuigd van onze hartelijke dankbaarheid jegens U, zr Reiling. God zegene en belone U daarvoor rijkelijk.

Zr Leny Goudswaard

De Zendingscommissie deelt mede, dat bovengenoemde zuster wegens verandering van haar levensdoel zich niet langer beschouwt als adspirant zendelinge. Uit bepaalde feiten meende zij te kunnen opmaken, dat God met haar een andere levensweg voorhad.

Onze zendingscandidaten

Wanneer de Zendingsrubriek door U gelezen wordt, is zr Gerda reeds ten volle actief in de Accoucheuse cursus van het St Pierre ziekenhuis te Brussel. Het is een zware cursus, want deze wordt in de Franse taal gegeven. Wat zr Fenny Vorsteveld betreft kan gezegd worden, dat zij zich momenteel voorbereidt op een examen, dat in de maand October afgenomen zal worden.

Laten we hen in onze gebeden niet vergeten. Zij hebben het nodig. Wie onzer heeft het gebed niet nodig?

De roep van het zendingsveld

Misschien is het wel goed om nog eens de aandacht te vestigen op de nood van het zendingsveld. In haar brieven heeft zendelinge Reiling reeds meerdere malen onze aandacht er op gevestigd.

Het zendingsveld schreeuwt om de nodige krachten. Daar zijn kansen, levenskrachtige kansen en gelegenheden zelfs, doch waar blijven de arbeiders?

Het is kras, doch waar: Alle zendingsgenootschappen in de Congo kunnen zich niet ten volle ontplooien, omdat — en wat is dat droevig — er gebrek is aan zendelingen.

Een vraag in alle ernst hier neergelegd: Waar blijft de jonge mens, die zich zelf geven wil? Waar hij of zij, die met de daad toont en bewijst: Heiland, heb Uw stem vernomen, die mij riep uit levensnacht? Waar de Baptist, die zich gered weet en daarom na de nodige voorbereiding vastberaden en met een heilige geestdrift er op uit trekt om anderen weer te redden in de Congo?

Wie het Gereformeerde standpunt nader wil leren kennen, maar ook hij, die genoemde onderwerpen nog eens nader wil bestuderen, kan hier terecht. En hij zal er zeer zeker ook veel in vinden, waar hij winst mee kan doen.

Wf.

DE WEI IN, door L. J. Goedemondt en J. G. Th. van Nes. Uitg. J. H. Kok, Kampen. Prijs geb. f 5.75.

Gewoonlijk denkt men, dat natuurliefhebbers bos en heide nodig hebben om het rijke leven van de natuur te ontmoeten en te doorzoeken. Dit boek echter beschrijft een gewoonlijk veronachtzaamd stukje natuur, nl. het weiland. De schrijvers laten ons op boeiende en tegelijk gedegen wijze zien, dat het weiland meer is dan een stuk grond met gras en paardebloemen, waarin koeien en paarden plegen rond te lopen, maar dat het een biologische levensgemeenschap is van een verrassende rijkdom. Alle biologische levensvormen, die in het weiland voorkomen, van het gras tot de koeien en schapen worden in dit boek besproken. Een en ander wordt verduidelijkt met een keur van illustraties. Voor de natuurliefhebber is dit boek een kostbaar bezit, dat hij zich in een voortreffelijke uitvoering voor een, naar verhouding, geringe prijs kan aanschaffen.

J. R.

EEN VEILIG KOMPAS OP EEN ONVEILIGE WERELDZEE. Uitg. „Het Zoeklicht". Prijs f 0.60, 46 p.

Dit is een buitengewoon belangrijk geschriftje dat in korte trekken kijk geeft op de verschillende „zogenaamde" christelijke stromingen.

Bij nadere beschouwing krijgt men een goede kijk op de grove fouten, die de in dit boekje behandelde groepen maken.

Het is een beknopte handleiding, die door hen, die in Gods Koninkrijk arbeiden, waard is bestudeerd te worden.

G. S. H.

DE LEER DER ALVERZOENING GETOETST AAN DE H. SCHRIFT. Redactie „Het Zoeklicht" Prijs f 0.60, 28 pag.

De inhoud van deze uitgave is zeer lezenswaardig. Het is goed, aan de hand van Bijbelteksten de dwaling van de „alverzoeners" eens te onderzoeken. Daartoe leent dit boekje zich uitnemend.

G. S. H.

OORLOG EN VREDE. Over het herderlijk schrijven van de Generale Synode der Ned. Herv. Kerk in verband met dit onderwerp verwijzen wij u naar Zand en Zaad.

S.S.C.

Aan de Secretarissen der Gemeenten

In de vacantieperiode blijkt wel het meest, wat een nuttige instelling de S.S.C. toch is!

Heel wat Gemeenten konden ook nu weer aan een spreker geholpen worden; enkele moest ik helaas teleurstellen.

Voor de rest van dit jaar zal ik nu graag opgaaf van de vacante Zondagen ontvangen Denkt U ook aan de Kerstdagen en Oud- en Nieuwjaar? De eerste aanvragen zijn reeds binnen!

De studenten in Hamburg schreven me, dat hun Kerstvacantie dit jaar van 18 December t/m 10 Januari zal duren.

Met hartelijke broedergroeten,
Uw JAC. TROMP,
Alb. Agnesstraat 5a, Groningen.

Mededelingen

Het secretariaat van de Gemeente te Emmen berust tijdelijk bij
de heer J. Gringhuis, Meerveld 12, Emmen.

EMIGRANTEN NW. ZEELAND

Ons werd meegedeeld dat de Heer J. R. Fijn, die onlangs naar Nieuw Zeeland emigreerde, gaarne bereid is, nieuw aangekomen Baptisten (en event. ook anderen) met raad en daad terzijde te staan.

Voor hen, wier plannen in deze richting gaan volgt hier het adres van bovenvermelde broeder:

J. R. FIJN,
26 Aurora Terrace
C I, Wellington,
Nieuw Zeeland.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3126
VRIJDAG 10 OCT. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

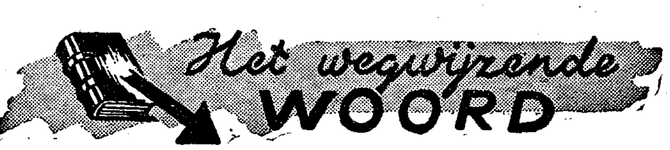
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.80

Het wegwijzende WOORD

Verkwikking of straf?

En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons....
2 Thess. 1 : 7.

Dewelke zullen tot straf lijden het eeuwig verderf....
2 Thess. 1 : 9.

De beide woorden „verkwikking" en „straf" zijn tegenstellingen. Hun ware betekenis zal duidelijk worden bij „de openbaring des Heeren Jezus van de hemel met de engelen Zijner kracht". — Wat die verkwikking zijn zal, zegt Paulus niet. Maar van de straf zegt hij, dat ze bestaat in eeuwig verderf, dat ze is de wraak des Heeren. Welk een vreselijke woorden: straf - eeuwig verderf - wraak. Dat komt over allen, die God niet kennen, die het Evangelie niet gehoorzaam zijn. — Het horen van het Evangelie is een kostelijke zaak, maar ook een vreselijke zaak. Wie het gehoord heeft, laadt op zich een zware verantwoordelijkheid. Wee hem, die het Evangelie ongehoorzaam is!

God geeft het Evangelie niet als een stuk speelgoed, als een waardeloos prul! Wee hem, die met het kostelijke Evangelie knoeit! Voor hem is de wederkomst van Christus, de dag van Zijn openbaring, een zwarte dag! „Ach, die dag! Want de dag des Heeren is nabij en zal als een verwoesting komen van de Almachtige! De dag des Heeren is groot en zeer vreselijk, wie zal hem verdragen?"

Voor hen, die het Evangelie gehoorzaam zijn, ligt de zaak anders. Verkwikking! Het woord betekent het nalaten van een spanning, *uit de spanning komen*, rust hebben, ontspanning krijgen, verlichting hebben. Leven wij als gelovigen niet in de spanning? Is wachten op de Heer niet in spanning zitten? Zijn komst is de opheffing van de spanning, de losmaking van de knellende banden.

Nog zijn we gebonden aan ons zondig vlees. Nog roepen we met Paulus: ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen? — Dan is dat voorbij! Er blijft een rust voor het volk Gods. Jezus zal ons in de rust brengen. De komst van Christus brengt aan de Zijnen rust. Dat is verkwikking. Niet alleen Paulus, maar ook Petrus sprak daarvan! Tijdens deze verkoeling, verkwikking zullen komen....als Hij zal gezonden hebben (de wederkomst) Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is.

De Thessalonicenzen wisten bij ervaring wat verdrukking is. — Heeft Christus niet gezegd: in de wereld zult gij verdrukking hebben? — Kennen we iets van de verdrukking? Of hebben we van verdrukking geen last, omdat we geen volgelingen zijn van het Lam? De Christenen in de dagen van Paulus waren getuigen, Christenen van de aanval. — Is niet het grote gevaar dat we „verburgerlijkt" zijn? Tevreden, dat we tot een kerk behoren. Spreken we van Christus, van Zijn reddend bloed? Of vrezen we uitgelachen te worden, schamen we ons voor het Evangelie? — Zaligheid wacht de dappere getuigen en strijders voor het Evangelie. — Voor hen geldt het woord: verkwikking!

Wat betekent voor ons de openbaring van de Heere Jezus Christus? Is het ons: verkwikking, verlichting, opheffing van de spanning, zaligheid? Of is die dag voor ons: verschrikking, straf?

D. SLORT.

ZAND en ZAAD

Nog levendig staat mij een discussie met een onzer voorgangers voor de geest. Onderwerp van de gedachtenwisseling was: opdragingsdienst. Ik weet niet of het alle lezers zonder meer duidelijk is wat daarmee bedoeld wordt. Het betreft een plechtigheid gedurende een godsdienstoefening, die verband houdt met de geboorte van een kind van leden der gemeente. Voorzover mij bekend wordt deze plechtigheid bij voorkeur gehouden, wanneer zowel de ouders als het kind in de bijeenkomst der gemeente tegenwoordig zijn. Ik neem aan, dat een ogenblik wordt stilgestaan bij het feit, dat God aan ouders zulk een groot geschenk toevertrouwde, waarna de Heer dank wordt gebracht en gebeden om Zijn genade, zowel voor ouders als kind. Ik meen te weten dat een enkeling zelfs daarbij aan het kind de handen oplegt.

Uit de zeer voorzichtige formulering: voorzover mij bekend — ik neem aan — ik meen te weten, blijkt wel dat deze opdragingsdiensten onder ons slechts hier en daar gehouden worden en dan ook nog, dat weet ik zeker, in verschillende vormen. Persoonlijk ben ik geen voorstander van deze zich steeds meer perfectionerende

plechtigheden. Een mijner motieven was: wij hebben voor deze dienst geen grond in het Woord. Waarop mijn broeder mij voor een ogenblik velde met: dat hebben we ook niet voor huwelijksinzegeningen en toch houd jij ze ook.

Inderdaad, nergens staat geschreven dat een huwelijk gesloten, bevestigd of ingezegend moet worden in een gemeentelijke bijeenkomst. Maar daarom kan het nog wel gebeuren, vooral wanneer de twee, die het eens geworden zijn, begeren in een aparte bijeenkomst God te bidden om Zijn zegenende gemeenschap. In een aparte bijeenkomst. Dus niet noodzakelijk samengekoppeld met een zondagse kerkdienst of op een door de weekse dag in tegenwoordigheid van de gemeente. Want het huwelijk tussen twee leden van een gemeente is daarom nog niet een zaak der gemeente. Ofschoon natuurlijk de gemeente met grote belangstelling het bruidspaar gadeslaat.

Eer ik een paar woorden zeg over Het Huwelijk, want dat is eigenlijk de bedoeling, wil ik toch ook nog de nadruk leggen op dat begeren van Gods zegenende gemeenschap. Het is wel voorgekomen, dat een paar jongemensen de pastorie binnenkwamen met het verzoek, of ze dan en dan in de kerk zouden kunnen „overtrouwen". Daarbij moest men zich wel neerzetten en koffiedrinken, om via kleine vriendelijkheden de sfeer te scheppen voor een nader onderzoek, dat toch moest geschieden. Na wat schipperen kwam men dan eindelijk in het goede vaarwater: en waarom wil jij dat graag? De bruid bleek het wel te weten. Het was niet om het kleed te tonen noch om een bizonder tintje aan de dag te geven. Zij wilde bidden tot God. Nu de bruidegom. Nee, zelf geen belang erbij, maar zij wil het graag. Nee, ik geloof niet. Nou ja, dat is wat veel gezegd, maar dat in de kerk trouwen gebeurt om haar. Ik zou er niet op komen.

In sommige kranten staan van die rubrieken: Wat zou U doen? U denkt er maar eens over, en ook over de vraag of de huwelijks-„inzegening" een zaak der gemeente is en dat derhalve de gemeente of vertegenwoordigers namens haar bij de dienst aanwezig behoren te zijn.

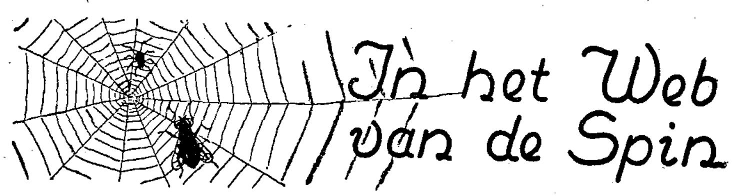
Om op het Huwelijk terug te komen. Alweer maken we u attent op een herderlijk schrijven van de generale synode der Ned. Herv. Kerk. Boekencentrum N.V. te Den Haag zendt ons de uitgaven en wij lezen ze, soms ook voor u. Of men niet beter van herderlijke brief dan herderlijk schrijven kan spreken willen we maar in 't midden laten, het boekje, waarin de gedachten neergelegd zijn, 160 bladz., prijs f 2,25, kunt u gerust lezen. Ik weet niet of onder ons een commissie gevonden zou worden, die zo zou schrijven. Trouwens, in het inleidend woord wordt ook wel duidelijk gemaakt, dat niet elk lid van de Synode achter alle uitspraken kon staan.

In verband met de door ons hierboven gestelde vraag willen we wel citeren wat we in het boekje vonden: Op grond van hetgeen God in Christus geschonken heeft en in de zegen wordt verkondigd, wordt in de voorbede gevraagd, dat de huwenden de rijkdom van Gods genade deelachtig mogen zijn. Aan de voorbede neemt de gemeente deel. De gemeente is zelf teken van Gods barmhartigheid. Zij neemt de huwenden op in haar gemeenschap, hen tot steun en bemoediging. Zij bidt, dat door het nieuwe huisgezin ook de gemeente gebouwd zal worden en de kinderen uit dit huwelijk geboren, tot leden van Gods gemeente zullen worden opgevoed.

Wij hebben de indruk dat achter deze zinnen, en met name de laatste, een heel gedachtenveld ligt, dat ons ten enenmale vreemd is. Geboorte noch opvoeding vermogen onze kinderen tot leden van Gods gemeente te maken. Hoe meer echter deze gedachte aanwezig is hoe beter begrijpen wij de nadruk, die sommigen leggen op de wenselijkheid, dat een huwelijk in het midden der gemeente bevestigd wordt. Immers, in hun lijn, betekent een met kinderen gezegend huwelijk van gelovigen de uitbouw der gemeente. Wij zouden nog met de laatste zin: Zij bidt enz. accoord kunnen gaan, doch de laatste woorden: zullen worden opgevoed, doen ons terugwijken. Overigens, er wordt zeer vrijmoedig over het huwelijk gesproken. Over de bijbelse fundering, het huwelijk in de kerk (historisch), het huwelijk in onze tijd, de taak an voverheid en kerk en tenslotte over echtscheiding en tweede huwelijk. Verloofden maken we graag attent op wat te lezen staat van bladz. 64—71. Over gezinsvorming wordt een en ander gezegd, en wel met grote ernst. Toch overvalt ons soms een aarzeling, wanneer we een rechtvaardiging van het voorkomen van zwangerschap lezen, waarbij een andere weg dan die der onthouding gevolgd wordt. Wij weten al de bezwarende omstandigheden, die door gezinsuitbreiding nog vermeerderd worden, maar kunnen ons niet onttrekken aan het gevoel dat we haarscherp langs een ravijn gaan. Maken tegemoetkomingen op dit terrein het leven niet nog gevaarlijker dan het al is? En wordt er toch niet iets van het niet uit te spreken schone der schepping.... één machtige schoonheid, hel bloeiend boven aarde en tijd, verstoord? Wordt de liefste engel Gods die zorgend wacht houdt in een klein vertrek, dat zwaar staat van eeuwigheid niet verjaagd? Deze woorden mogen dichterlijk zijn, een dichter sprak ze uit, maar waar enerzijds de voeten ontschoeid moeten worden kan men moeilijk van de andere kant een gewapende zien opkomen.

Het valt ons vaker op, en niet alleen in dit boek, maar ook in dat andere schrijven over Oorlog en Vrede, dat we onlangs lazen, hoe de schrijvers wel zuiver de situatie uiteenzetten, feiten constateren, maar dan moeilijk kunnen doorstoten tot een: Zo spreekt de Heer. Dat kan men ook niet van de mens uit, en zeker niet of althans moeilijker van een commissie uit, maar wij hebben dat zo nodig. Wij zijn blij dat deze kerk spreekt. En het is voor allen goed te horen wat zij zegt. Ook al is men het niet met alles eens.

HUIZINGA.

De Kerkgang

Over dit onderwerp zijn de meest uiteenlopende gedachten in omloop, terwijl ook de praktijk je soms voor zeer vreemde dingen stelt. Grote aantallen kerkleden komen nooit of maar heel zelden binnen de muren van de kerk. In een der vorige nummers van de Christen kon U lezen dat slechts 4 % van de leden der Herv. Kerk in Amsterdam kerks is. Hoe vaak hoor je niet dat mensen de kerkgang maar lastig en onnodig vinden! Je kunt immers evengoed en op veel gemakkelijker wijze een preek voor de *Radio* beluisteren?

Kan de Radiodienst de Kerkgang vervangen?

Inderdaad kan men een Radiodienst beluisteren. En het is ongelooflijk fijn voor zieken en oudjes en ieder ander die verhinderd is naar de kerk te gaan, dat deze

mogelijkheid er is. Maar is een *Kerkdienst bijwonen* en *op je eentje naar een Radiodienst zitten luisteren* nu precies hetzelfde? Is een Christen niet een deel van een groter geheel? Is hij niet lid van een lichaam, dat dan pas goed en doeltreffend functioneert, als het „compleet" is? Hoort hij niet, vanwege het grote werk dat God aan hem deed, bij al die andere genoten van het volk van God, en in het bijzonder bij dat gezin (Gemeente) waarin hij is opgegroeid? Als we de grote feiten van het dagelijks leven vieren, vieren we ze dan ook niet samen? Wie viert er nu op zijn eentje een verjaardag, of een bruiloft? Wie dat wel doet zou a-sociaal geheten kunnen worden. En zullen wij Christenen dan ook niet sámen iedere Zondag weer God loven en prijzen?

Ja je kunt een Radiodienst beluisteren. Maar hoe gaat dat doorgaans? Eenmaal was ik bij mensen, die met grote eerbied zaten te luisteren, alsof ze in de kerk waren. Ze zongen mee en ze baden mee en gedurende de dienst heerste er in die huiskamer grote stilte. Ik had alle respect voor deze wijze van doen. Deze mensen waren trouwe kerkgangers, maar hadden die ene keer een bijzondere reden om thuis te blijven.

Maar weet U wat er doorgaans bij zulke gelegenheden gebeurt? Er bromt een stofzuiger, er huilt een kind, pa rookt en rookt, en kijkt af en toe geeuwend in de krant op zijn knie, en onder het dankgebed is men juist zijn koffie aan het slurpen. En natuurlijk moet nog opgemerkt, dat de Collectezak niet verder rondging dan binnen de muren van de kerk. Wel goedkoop dus!

De Kerk van de Brandende Lampen

Wat mij erg trof is het verhaal van een klein Protestants kerkje ergens op het platteland van Frankrijk. Al vier eeuwen lang zie je daar 's winters in het donker tegen dat het tijd wordt voor de avonddienst, uit allerlei richtingen mensen aan komen lopen met een ouderwets olielampje in de hand. Die olielampjes zijn het eigendom van de Kerk, die aan iedereen, die belijdenis deed, zulk een lampje uitreikte. Met die brandende lampjes gaan de gelovigen het donkere kerkje binnen, en hoe meer leden er binnenkomen, hoe lichter het wordt. Het gebeurt in dit kerkje maar zelden, dat een bezitter van zo'n lampje thuis blijft. Want iedere thuisblijver maakt het donkerder in de kerk, en wie wil dat nu?

Is dat eigenlijk bij ons ook niet waar, dat iedere thuisblijver het een beetje donkerder maakt in de kerk? Wij zijn in de Kerkdienst toch niet louter passief? Samen zingen we, samen bidden we, samen brengen we de noden van de wereld en de naaste voor de troon van God, en als het Woord gebracht wordt, onderzoeken we onszelf, hoe het er met ons voorstaat. Kerkgaan is eten en drinken, loven en prijzen, bidden en danken, en dat alles gezamenlijk, omdat we bij elkaar horen door de Heilige Geest.

Wf.

Kroniek

Moeilijkheden in Oost-Duitsland De Oost-Duitse regering is van plan de Theologische Faculteiten aan de Oost-Duitse Universiteiten op te heffen, omdat hun bestaan in strijd is met de grondwet. De Oost-Duitse republiek kent immers geen staatskerk en kan bijgevolg ook niet zorgen voor de opleiding van predikanten. Daarom stelt de regering voor, dat de Evangelische kerk een eigen theologische hogeschool opricht, waarvoor de staat dan evenveel subsidie zal geven als tot dusverre voor de gezamenlijke theologische faculteiten. Dit voorstel stelt de Ev. kerk voor moeilijke problemen. Zij zal immers een opleiding in het leven moeten roepen, die plaats biedt aan tenminste 1000 studenten!

Hierbij valt het volgende aan te tekenen: er is weinig tegen in te brengen, wanneer de staat weigert bij te dragen in de opleiding van predikanten. Daarvoor behoort de kerk zelf te zorgen. Tijdens de oorlog heeft ten onzent de Ned. Herv. kerk de opleiding van haar eigen predikanten als haar onvervreemdbaar recht opgeeist, en dat terecht. Het omgekeerde is evenzeer waar: de opleiding is haar onvervreemdbare plicht en in dit opzicht is er tegen de regeringsplannen van Grotewohl en de zijnen niets in te brengen. Maar daar gaat het de regering kennelijk niet om. Want zij wil wel voor de predikantsopleiding betalen, wat evengoed in strijd is met de grondwet. Haar ware oogmerk is dus niet een principiele zuivering van de verhouding van kerk en staat, maar een welbewuste poging de kerk in moeilijkheden te brengen door haar voor bijkans onoplosbare problemen te stellen. Dat is een uiting van haar vijandschap jegens de christelijke kerk. Voorts wil zij breken met een eeuwenoude en waardevolle culturele traditie. Want een Europese universiteit is niet compleet zonder een theologische faculteit, hoeveel gebreken deze faculteit dan ook mogen aankleven. Wie hieraan tornt, bewijst, dat hij buiten de europese cultuur staat.

Tentzending in Duitsland In „Die Gemeinde" van 21-9 vinden we een uitvoerig verslag van de laatste campagnes der tentzending die in Duitsland bijzonder gezegend verloopt. Terwijl, naar het lijkt, in ons land de dagen van de tentzending geteld zijn, bloeit deze tak van evangelisatiewerk daar op bijzondere wijze. Vele van God vervreemden komen in de tenten en niet weinigen van hen komen tot bekering. Enkele bijzondere gevallen worden vermeld en het lijkt mij de moeite waard om ze hier over te nemen. Zo is ergens een zenuwpatient, die al bijna ongeneeslijk was verklaard, tot overgave en daarmee tot genezing gekomen: de artsen verklaarden hem voor genezen en ontsloegen hem uit de inrichting. Een vrouw, die leed aan hevige krampen, kwam tot belijdenis van haar zondig verleden en vond vrede voor haar hart en gezondheid voor haar lichaam. Dit zijn twee wel zeer treffende illustraties voor de allesomvattende macht van het Evangelie, die op mij meer indruk maken dan de z.g. gebedsgenezing.

J. R.

De Kerstkist

We zijn blij de zusters te kunnen mededelen dat de Kerstkist reeds op weg is naar de Congo.

Dank zij uw vlugge hulp en de activiteit van onze Zr en Br v. Beek in Apeldoorn, zal de kerstkist tegen de Kerstdagen op haar bestemming zijn.

Heel erg jammer is het, dat onze zendelinge de aankomst niet meer mee zal maken.

IJ. d. H.—E.

IN EN OM DE BIJBEL

De betekenis
van de
Oud-testamentische profeten
voor het
Nieuw-testamentisch Christendom

Slot

Het profetisch woord verkondigt ons: *de eerste komst* van Christus, maar evenzeer wijst het naar de verre toekomst van Christus' wederkomst. Wij geloven (al beweert Prof. Beek ook het tegendeel), dat het O. T. „eschatologie" bevat.

Voor wij daartoe overgaan, te wijzen op de toekomstverwachting, willen we nog opmerken, dat in Jesaja sprake is van 'n *Syrisch-Efraïmitische* oorlog. In een tijd waarin het Assyrische rijk nog opkomen moest ging het tien-stammenrijk, samen met Syrië, het land van Juda te lijf. De koning van Juda Achaz denkt er over zich veilig te stellen door hulp te zoeken bij Assyrië. Jesaja is daar fel tegen. Niet van Assyrië maar van de Heilige Israel's moet de hulp komen. Hoe sterk is hier *Jesaja's geloof*, hij treedt op de Koning toe, als deze blijkbaar bezig is, de vestingwerken te inspecteren bij „de watergang des oppersten vijvers" en zegt hem: begeer een teken: „eis beneden in de diepte of eis uit de hoogte".

Dan volgt de *Immanuëls-profetie*! Achaz luistert niet! Het gevolg is dat hij zich aan Assyreë onderwerpt — wel blijft in de woelige volkerenzee Juda behouden, doch later zal Juda het slagveld worden als de grootmachten Assyrië en Egypte zullen strijden om de oppermacht, dan zal Juda worden kaal geschoren (Jes.7).

Jesaja's houding blijft door de verdere geschiedenis dezelfde. Alleen geloof, vertrouwen op de Here zal redding brengen. Geen steun van andere volkeren vragen! Als Achaz is gestorven, treedt Hiskia in zijn plaats.

Weer wil men het juk van Assyrië afschudden. Jesaja ziet de macht van Assyrië, als een macht hem van de Here geschonken, daarom rustig blijven. Weer wijst hij een bondgenootschap met Egypte en Ethiopië tegen Assyrië af. Hij kleedt zich als een slaaf, en in deze profetische handeling toont hij 't volk, dat het van Egypte en Moorenland geen heil behoeft te verwachten! (Jes. 20) maar men luistert niet. Toch blijft Jesaja — onbegrijpelijk — prediken, dat Jeruzalem niet zal vallen. Het gaat gebeuren, de gezonden gezanten van Ethiopië zijn te Jeruzalem ontvangen (tegen Jesaja's wil Jes. 18) en hebben een verbond met Juda gesloten. Assyrië komt: Egypte en Ethiopië gaan onder, Juda wordt door de Assyriërs overstroomd, maar voor de poorten van Jeruzalem blijft hij staan. Jeruzalem viel niet! Jesaja's woord was waarheid gebleken! Op wondere wijze redde God de stad. De engel des Heren sloeg de Assyriërs. — *Juda werd gered!* Daaruit moest immers het heil voortkomen!

Het is ook voor ons van betekenis: *het vaste geloof van Jesaja te hebben*. „Zo je niet vertrouwt, ge wordt niet gebouwd (Jes. 7 : 9)". Afzien van alle steun, geen compromis met de wereld, op God vertrouwd.

Ligt er geen betekenis in de onverwoestbaarheid van Jeruzalem, daar vergadert Jesaja zijn leerlingen, de kern van mannen die God vrezen. Daar zijn vromen als een overblijfsel, het ware Israel, een vóór-type van de gemeente in het N. T. Daarom kan Jeruzalem niet vallen in Jesaja's dagen, daarop, op die groep doelt 8 : 6: „Bewaar de openbaring, verzegel de onderwijzing onder mijn leerlingen". Is daar niet op wonderbare wijze Gods macht geopenbaard, te vergelijken met Jezus' woord: „de poorten der hel zullen haar (de gemeente) niet overweldigen"?

In het in 1948 verschenen werkje van Prof. Th. C. Vriezen: Oud-Israelietische geschriften (Service, Den Haag) lezen we over *Jes. 24—27* het volgende. „Cap 24—27 is een verzameling apocalyptische profetieën en liederen .... ze houdt zich bezig met de ondergang der wereld. De opstanding der doden wordt hier *voor het eerst* geleerd (26 : 19)."

Het wereldgericht wordt ons daar beschreven. „De aarde zal ganselijk waggelen, gelijk een dronkaard, en zij zal heen en weder bewogen worden, gelijk een nachthut: en hare overtreding zal zwaar op haar zijn en zij zal vallen en niet weder opstaan.... En de maan zal schaamrood worden en de zon zal beschaamd worden als de Heere der heirscharen regeren zal op de berg Zion en te Jeruzalem en voor zijne oudsten zal heerlijkheid zijn".

De eigenlijke strijd zal niet alleen op aarde, maar in de lucht plaats grijpen!

„En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere bezoeking doen zal over de heirscharen des hogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op de aardbodem" (24 : 21).

Die machten worden overwonnen en in *een put geworpen* (24 : 22). Wij denken hier aan Opb. 20 waar de satan in een afgrond geworpen wordt. Gods volk zal het zien, hoe de Heere der heirscharen overwint!

Tot het volk Gods wordt gezegd (26 : 20—21): „Ga henen, mijn volk! ga in uwe binnenste kamers en sluit uwe deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. Want ziet, de Heere zal uit Zijne plaats uitgaan om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken." De gevolgen zullen zijn een *bekering* van de inwoners der wereld. „Want wanneer Uwe gerichten op de aarde zijn, zo leren de inwoners der wereld gerechtigheid" (26 : 9). Dan zal het vrederijk aanvangen en God zal op de berg Zion alle bekeerde volken een maaltijd bereiden!

„En de Heere zal op deze berg alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reine wijn, van vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn; en Hij zal op deze berg verslinden het bewindsel des aangezichts waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn. *Hij zal de dood verslinden* tot overwinning, en de Heere Heere zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid Zijns volks van de ganse aardbodem wegnemen, want de Heere heeft het gesproken!"

Is het ons niet of wij de Openb. van Joh. lezen: God zal alle tranen van hunne ogen afwissen en de dood zal niet meer zijn.

Eigenlijk zou ook Jes. 40—66 nog behandeling vragen. Bekend is algemeen, dat daarin gesproken wordt van de knecht des Heeren! Soms is dit Israel, maar ook wordt hij van Israel onderscheiden. De knecht des Heeren is op de meeste plaatsen een persoon en *zijn taak* is: om op te richten de stammen van Juda en om weder te brengen de bewaarden (de geredden vertaalt Obbink) in Israel. Doch meer nog: Hij is een licht der Heidenen om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.

Deze Knecht des Heeren wordt in Jes. 53 de *lijdende Knecht*, maar Hij heeft niet vergeefs geleden. Hij is geworden: een *Vorst en Gebieder der volken* (55 : 4).

Filippus heeft ons gezegd, dat de profeet dit zeide niet van zichzelf, maar van Hem!

Jesaja spreekt niet alleen van Christus, maar zelfs van „de nieuwe hemel en de nieuwe aarde"! Zou dit voor ons geen betekenis hebben?

Wij willen hier eindigen. Nog is geen woord gezegd over Micha, Jeremia, Ezechiël en vele andere profeten, doch wij hebben een indruk ontvangen van wat de oude profeten spraken en gesproken hebben ook tot ons!

D. SLORT.

Oecumenische Aardrijkskunde

Nog nooit in de geschiedenis van de christelijke kerk is er zoveel aandacht en arbeid besteed aan de eenheid van de Gemeente des Heeren. Sterker dan ooit is het heimwee naar de Una Sancta, de ene, heilige, algemene christelijke kerk. Over de eenheid wordt zoveel gesproken en geschreven, dat er soms verwarring ontstaat omdat we niet meer weten, waar het over gaat. In wat hier volgt willen wij proberen een paar lijnen te trekken in de veelheid van de eenheidsstrevingen.

W.C.C., I.C.C.C., W.E.F.

Dit zijn de afkortingen van de drie grootste bewegingen voor de eenheid van de chr. kerk. Afkortingen zijn een uiting van gemakzucht en geestelijke luiheid en daarom moesten ze eigenlijk worden verboden. *W.C.C.* is de afkorting van *World Council of Churches, de Wereldraad van Kerken,* waarbij ook onze Unie is aangesloten. *I.C.C.C.* betekent *International Council of Christian Churches,* in onze taal dus: *Internationale Raad van Christelijke Kerken. W.E.F.* is de *World Evangelical Fellowship,* overgezet: *Wereld-Gemeenschap van Evangelischen.*

Oecumenisch in de eigenlijke zin van het woord is van deze drie alleen de Wereldraad. Oecumenisch immers betekent zo ongeveer: wereldomspannend. De Wereldraad immers wil *alle* kerken met elkaar verbinden, die Jezus Christus belijden als God en Heiland. De beide andere groeperingen hebben geen andere doelstelling dan het verenigen van bepaalde protestantse kerken.

De Wereldraad is dus meer omvattend, maar haar doelstelling is in evenredigheid bescheidener: hij wil de deelnemende kerken met elkaar in gesprek brengen en, waar dat mogelijk is, ook tot samenwerking. Die samenwerking ligt vooral op het terrein van hulpverlening, bijvoorbeeld aan kerken, die door de oorlog materiele schade hebben geleden, of aan de stromen vluchtelingen, die onze beschaafde tijd kent. Op dat terrein wegen de verschillen in leer en kerkelijke praktijk niet zo zwaar, dat niet van een gemeenschappelijke roeping kan worden gesproken. Maar wat het geloven en belijden van de deelnemende kerken betreft zijn we nog lang niet aan de eenheid toe. Daartoe moet er eerst diepgaand met elkaar gesproken worden bij het licht van de Heilige Schrift. Daartoe dient de Wereldraad.

De Wereldraad van Kerken

In dit artikel blijven de beide andere groeperingen buiten beschouwing. Ze komen later aan de beurt. De Wereldraad is opgericht in 1948 in Amsterdam. Daaraan is natuurlijk wel het een en ander voorafgegaan. Kort gezegd het komt hierop neer: de Wereldraad is ontstaan uit de samensmelting van twee bewegingen; de ene beweging was die van „Life and Work" en zocht meer naar eenheid in de practijk dan naar eenheid in de belijdenis. De andere was die van „Faith and Order" en zocht naar eenheid in belijdenis en kerkorde. Beide bewegingen hebben in de wereldraad hun sporen wel nagelaten. Binnen deze Raad zijn duidelijk twee stromingen te onderscheiden: de ene stroming concentreert zich op de vraag: wat is de roeping van de kerk? De andere is vooral geinteresseerd bij de vraag: wat is de kerk en wat gelooft zij?

Welke kerken zijn lid van de Wereldraad? Het zou niet veel zin hebben en maar onnodig ruimte kosten, wanneer we nu een complete ledenlijst gingen afdrukken. Van meer belang is het de onderlinge verhoudingen te tekenen. En dit kan alleen maar door middel van een ruwe schets. De werkelijkheid is altijd ingewikkelder dan onze schema's.

Welnu: binnen de Wereldraad kunnen we onderscheiden een *catholieke* en een *reformotorische* vleugel.

Catholieke kerken

Catholiek is niet hetzelfde als katholiek. Bij dit laatste woord denken wij terstond aan de Rooms-Katholieke kerk en dat terecht. Maar catholiek is iets anders: het is een meeromvattende en meer algemene benaming voor een groep kerken, waaronder ook de R.K. kerk gerekend kan worden, al is die dan geen lid van de Wereldraad. Catholiek worden die kerken genoemd, die niet ontstaan zijn uit een hervorming of afscheiding, maar in regelrechte lijn afstammen van de catholieke kerk van de Middeleeuwen en de Oudheid. Uiteraard behoort dus de kerk van Rome hiertoe; verder de Grieks-Katholieke kerk van het Nabije Oosten en Zuid-Oost Europa en de Anglicaanse kerk, de Engelse staatskerk. Deze laatste kerk is wel geboren uit een afscheiding van Rome, maar deze afscheiding was geen hervorming maar droeg een politiek karakter. In de catholieke kerken leeft het besef, erfgenaam te zijn van de oude kerk, zeer sterk: de traditie der eeuwen wordt als een kostbaar bezit gewaardeerd. Daarmee hangt samen, dat zij een bijzondere waardering hebben voor het ambt. Ze staan, zoals dat heet, „in de apostolische successie". Het ambt is altijd doorgegeven, sinds Petrus door Jezus Christus, de Heer, werd aangesteld (Matth. 16 : 19). Deze lijn is nooit onderbroken. Daarom wordt de kerk ook geregeerd door hen, die in deze ambts-lijn staan, dus door de bischoppen. Deze wijze van kerkregering noemen wij: episcopaal. We zouden kunnen zeggen: het ambt, een zuiver geestelijke zaak, wordt in deze kerken op natuurlijke wijze doorgegeven. Datzelfde vinden we terug bij de sacramenten. De priester geeft op dezelfde natuurlijke wijze het heil door, en wel in de vorm van het Heilig Avondmaal. In het Sacrament des Altaars, zoals het Avondmaal in catholieke kringen wel wordt genoemd, realiseert zich de ontmoeting tussen God en de Gemeente. Daarom vormt het Avondmaal het centrum en het hart van de catholieke eredienst, niet de prediking. Daarom kennen deze kerken een uitgebreide liturgie want de liturgie is om zo te zeggen: het tekstboekje van de ontmoeting tussen God en mens, die zich afspeelt in aardse vormen.

Reformatorische kerken

Reformatorisch noemen wij die kerken, die zijn voort-

gekomen uit de reformatie, de kerkhervorming. In oorsprong zijn dit dus Lutheranen, Calvinisten en Dopersen. Verder bestaan er tal van kerken, die de trekken van de verschillende reformatorische stromingen in zich verenigen. Deze kerken zijn dus ontstaan uit een radicale breuk met de traditie van Oudheid en Middeleeuwen, maar daardoor verschillen zij onderling veel sterker dan de catholieke kerken. Zo kent de Lutherse kerk bisschoppen en heeft ook een episcopaal regiment. De Calvinistische kerken zijn „presbyteriaal", d.w.z. zij worden geregeerd door „presbyters" ouderlingen. De Dopersen zijn „congregationalistisch", dus bij hen regeert de congregatie, de gemeente. En het spreekt vanzelf, dat aan deze veschillende vormen van kerkregering evenzovele inzichten in het wezen van het ambt ten grondslag liggen. De reformatorische kerken kennen niet lijfelijke apostolische successie, zoals we die in de catholieke groepen vinden, hetgeen voor sommigen aanleiding is om de geldigheid van het ambt en de bevoegdheid van de ambtsdragers in de reformatorische kerken te betwisten. En tenslotte komt in de eredienst de eerste plaats niet toe aan het Avondmaal, maar aan de Verkondiging van het Woord Gods.

Baptisten Gemeenten

In dit oecumenische aardrijkskundelesje zijn de Baptisten ingedeeld bij de kerken der Reformatie. Tot de catholieke vleugel behoren wij zeer zeker niet. En op de hier genoemde punten behoren wij zelfs tot de radicalen onder de ge-reformeerden. Wij gaan in ambtsopvatting en in zaken van kerkregering belangrijk verder dan de meeste reformatorische kerken. Daarom neigen sommigen er toe om het Baptisme te zien als een soort van „derde macht" naast Catholiek en Reformatorisch, maar ik geloof, dat dit aan de geschiedenis geen recht doet. Wij hebben te veel gemeen met en te danken aan de hervorming van Luther en Calvijn dan dat we ons als een derde vleugel kunnen beschouwen.

De Moraal

Het zal ieder duidelijk zijn, dat het zoeken naar eenheid bij deze grote verschillen een uiterst hachelijke zaak is, zo hachelijk, dat wij dit zoeken alleen kunnen verrichten in geloof en gehoorzaamheid aan Jezus Christus, de Heer der Gemeente. Hoe dit zoeken geschiedt zal van tijd tot tijd in de Kroniek te lezen zijn. Ik hoop, dat de lezers dan de rijstebrijberg van dit artikel niet vergeten zullen zijn. Een oordeel in oecumenische zaken kunnen we alleen vellen, wanneer we in de oecumenische aardrijkskunde een klein beetje thuis zijn.

J. R.

Uit ons Unie-bureau

Over de weinige wijzigingen in de samenstelling der diverse commissie's, enz. zou ik U nog nader inlichten. Nu ik de antwoorden ontvangen heb, ben ik daartoe in de gelegenheid. Wat de Commissie voor de Opleiding betreft, overeenkomstig de door haarzelf getroffen regeling van aftreding stelde Ds J. de Jong zich niet herkiesbaar; in zijn plaats is Ds H. Bakker gekozen, die dus opnieuw deel uitmaakt van deze commissie. In het bestuur van de stichting „Tabitha" ontstond een vacature, doordat Mevr. D. Bakker—Edam berichtte tijdshalve niet voor een herbenoeming in aanmerking te kunnen komen; de Unie-Commissie benoemde in deze vacature Mevr. J. Krauze—Boiten van Den Haag, die deze benoeming in principe aannam. Ds J. de Jong en Mevr. D. Bakker—Edam verdienen de dank van geheel onze gemeenschap voor de arbeid, die zij volwaardig hebben verricht op het terrein hun toevertrouwd! In de vertegenwoordiging bij de Oecumenische Raad van Kerken verwisselen de vertegenwoordigers van plaats: Ds H. v. d. Werf is nu primus en Ds K. Reiling secudnus. Dezelfde verwisseling voltrok zich in de vertegenwoordiging bij het Contact in Overheidszaken: Ds G. Brongers is nu primus en Ds K. Reiling secundus.

Zoals u weet verkeert de Unie met haar financiën in nood; de begroting over het jaar 1952 wees een tekort aan van rond f 6000,—. De gemeenten besloten gezamenlijk ter Algemene Vergadering om te proberen dit tekort weg te werken door in 1952 bóven de Unie-contributie vrijwillige bijdragen bijeen te brengen met daarbij als doelstelling f 1,— per gemeentelid. In de 4 maanden, die sinds de Alg. Vergadering verstreken zijn (Juni, Juli, Augustus en September) hebben 11 gemeenten, die met elkaar 1070 leden tellen, samen ruim f 725,— opgebracht. Ofschoon het doel dus niet helemaal bereikt is, is deze medewerking prachtig te noemen! Maar U rekent nu zelf al gauw uit, dat er dan eigenlijk in de overige 3 maanden van dit jaar nog ongeveer f 5300 extra moest binnen komen. We wachten nu in spanning af, wat de 36 gemeenten, die nog geen bijdrage extra zonden, in de komende maanden zullen laten zien! Zoals u weet, wordt het Unie-tekort in hoofdzaak veroorzaakt door de Opleiding en eveneens door de Evangelisatie. Willen de gemeenten meedoen aan de instandhouding van de Opleiding en van de Evangelisatie — d.w.z. meedoen aan de verzorging van de toekomst van onze arbeid —, dan zullen ze zeker gaan proberen om de doelstelling van f 1,— extra vrijwillige bijdrage voor deze Unie-arbeid te bereiken. Hoe een gemeente dat doet, wordt aan haar eigen initiatief en mogelijkheid overgelaten (de ene gemeente zal het doen door een goed voorbereide extra collecte, een andere gemeente door een speciale rondgang langs de leden en vrienden, een derde gemeente door een busjes-actie: als het hart maar bij de zaak is, zal een gemeente wel een weg vinden, die in haar situatie de meest passende en efficiënte is). Broeders, laat ons doende zijn, opdat het werk des Heren voortgang hebbe!

In dit verband mag ik dan nog even die penningmeesters, die nog niet de Unie-contributie over het 3de kwartaal betaalden (het 4de kwartaal is ondertussen al begonnen!), vriendelijk opwekken dit nu spoedig te doen. Want de situatie der Unie-financiën roept om een regelmatige ontvangst van de Unie-contributie. Een tijdige en spoedige overmaking van het contributie-bedrag is een, ofschoon eigenlijk vanzelfsprekende, toch zeer gewaardeerde vorm van medewerking in onze gemeenschappelijke arbeid voor onze Heer!

De Unie-secretaris,
T. JANSMA.

Leestafel

HET HUWELIJK, herderl. schrijven v. d. Generale Synode der Ned. Herv. Kerk. Uitgave van Boekencentrum N.V., Den Haag. Wij verwijzen u naar de rubriek Zand en Zaad.

H.

KONING INCOGNITO, Bijbelse Hoorspelen door Dorothy L. Sayers, vertaling van Mr H. C. Dirkse-Bresters. Uitgeverij: Boekencentrum N.V., 's Gravenhage

Dit boek geeft een serie Hoorspelen, geschreven in opdracht van het Religieus Broadcasting Departement van de B.B.C. (Engeland) en voor het eerst uitgezonden in 1941/42. Het behandelt de stof der Evangeliën en geeft op zeer realistische wijze (deze uitdrukking in de goede zin genomen) leven en sterven van Jezus weer.

Rondom deze hoorspelen is in Engeland groot tumult geweest, en dat wel speciaal omdat de gestalte van de Heer sprekende werd ingevoerd, waartegen velen bezwaar hadden.

Anderzijds zijn velen juist hierdoor feller getroffen dan ooit tevoren, en zijn velen door het luisteren naar deze hoorspelen tot een nieuw verstaan van de boodschap van Jezus gekomen. Vele treffende getuigenissen hiervan kwamen binnen, vooral van buitenkerkelijken.

Wij lazen deze hoorspelen met intense aandacht, en daarbij vielen ons verschillende dingen op. Allereerst, dat de schrijfster — heel anders dan bijv. Lloyd C. Douglas in „De grote visserman" zich zo dicht als maar enigzins mogelijk houdt aan de Nieuw Testamentische gegevens, die zij met zeer veel inzicht heeft weten te plaatsen, en die soms nieuw en duidelijker gaan spreken. Zij heeft bij de studie van dit alles dan ook een Grieks Nieuwe Testament versleten.

Verder heeft zij niet de neiging die wij bij anderen soms aantreffen, om bepaalde wonderen „verklaarbaar" en daardoor „aannemelijk" te maken. Zij laat het wonder wonder blijven.

Tenslotte is het taalgebruik (ik ken alleen de Nederlandse vertaling) zodanig modern dat een en ander direct aanspreekt.

Als de Heer hier sprekend wordt ingevoerd, voeren de voorstanders hiervan ter verdediging aan, dat er groot verschil is tussen een hoor- en een toneelspel, daar bij het eerste alleen de stem, en bij het laatste vooral ook de lichamelijke gestalte het doen moet.

Verder speelt menig zeer orthodox predikant op de kansel de Christus, als hij door stem en gebaren een woord van Jezus in directe vorm weergeeft.

Van harte beveel ik dit boek *ter lezing* aan.

Naar het mij voorkomt, heeft het Evangeliserend gehalte, voorzover een boek dat bezitten kan. Maar dat alles komt pas volledig tot zijn recht wanneer een en ander vertolkt wordt op de wijze als door de schrijfster bedoeld, dus als hoorspel.

Wf.

RATJE, een jongen van de straat, door Anne de Vries. Uitg. J. N. Voorhoeve, Den Haag. 11e druk, geb. f 2.90.

Dat van dit mooie boekje een 11de druk kon verschijnen, bewijst wel, dat het er in is gegaan. En dat terecht: het verhaal van Ratje de jongen van de straat, die uit de onderste lagen van de maatschappij voortkomt, ontspoort en weer terecht komt, is een goed, levend en christelijk verhaal, dat jongens en meisjes graag zullen lezen. Hartelijk aanbevolen.

TUSSEN POEMA'S EN PIRATEN, door G. van Heerde. Uitg. J. N. Voorhoove, Den Haag. Geb. f 2,90.

Een spannend boek, dat de avonturen van een Hollandse jongen uit de Gouden Eeuw beschrijft, die hij op zee en in Zuid Amerika beleeft. Een boek voor jongens van 12 tot 90 jaar. Aanbevolen.

J. R.

Correspondentie

Enige copy moest blijven overstaan tot een volgend nummer.

Gemeenteberichten

SNEEK

Onze gemeente heeft dezer dagen een voor de toekomst zeer belangrijk besluit genomen. Zij kwam n.l. in de gelegenheid het voormalige sociteitsgebouw „De Harmonie" aan te kopen en meende hierop te moeten ingaan.

Na de nodige restauratie zal een ruime kerkzaal en een aantal vergaderlokalen het gemeentelijk werk ten dienste staan

Uiteraard schept deze aankoop vele problemen, ook financiele. Veel zal er gewerkt en geofferd dienen te worden. Wij geloven echter dat God Zijn zegen zal verbinden aan onze eendrachtige inspanning.

S. v. d. W.

Mededelingen

VOOR DE CONFERENTIE
DER BROEDERSCHAP

In de agenda voor onze 29e Conferentie staat onder punt B 3 vermeld, dat Prof. Dr G. Sevenster zal spreken over: „De Continentale en Angelsaksische theologie geconfronteerd met de Christologie van het N. T."

Na correspondentie met Prof. Sevenster blijkt dat door hem slechts een gedeelte van dit onderwerp behandeld zal worden en wel: „Problemen inzake verzoening en rechtvaardiging in het N. T."

Theologen, hier kunt ge alvast over nadenken!

Uw secretaris,
H. P.

Ds G. Brongers van Den Haag—Oost heeft het beroep van de gemeente Groningen—Zuid aangenomen.

Zondag 19 Oct. hoopt Ds C. van Wier zijn intrede te doen in de Bapt. kerk te Hoogezand. Regeling van de diensten als volgt:

's Morgens 10 uur Bevestiging door Ds G. Vegter van Groningen in de Bapt. kerk te Hoogezand.
's Middags 3 uur Intrede Ds C. van Wier in de Doopsgezinde kerk te Sappemeer.
's Avonds 7 uur Begroetingssamenkomst in de Bapt. kerk te Hoogezand.

Belangstellenden uit omliggende gemeenten en anderen zijn hartelijk welkom. Zij die logies wensen gelieven dit te melden aan de secretaris der gemeente J. H. Gnodde, Zuiderstr. 118, Sappemeer.

Verantwoording

In de maand September kwamen de volgende giften (collecten) binnen:

1. voor het begrotingstekort van de Unie: Apeldoorn f 21,63; Staveren f 95,77; Deventer f 30,—; Emmen f 17,75; Haulerwijk f 82,40.
2. voor de E.C.U.: Pernis f 8,09; N. N. te B. f 6,—.
3. voor het Pensioenfonds: Enschede f 36,05.

Hartelijk dank aan de gemeenten en personen, die deze maand blijk gaven van hun medewerking om uit de nood te komen!
Graag verwachten wij in de maand October een moedgevende serie van blijken van deze daadwerkelijke coöperatie.

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Haarlem.

De Unie-Bouwstichting

Wij starten met het 10 ct. fonds!

Het is dan eindelijk zover. Door allerlei omstandigheden vroegen de voorbereidingen meer tijd, dan oorspronkelijk gedacht werd. Met als gevolg dat het bijna midden October is geworden.

Wij hebben nu maar één wens meer: leest U bijgaand foldertje en vult het aangehecht formuliertje in!
Wilt U zich er niet afmaken? Het is een dringend beroep op U! Mocht U kennissen hebben, die eveneens mee willen werken, vraagt U even een paar folders.
Helpt mee in deze slag om nieuwe kerken!

In de volgende gemeenten zijn contactpersonen, welke dit 10 ct. fonds in hun gemeenten verzorgen. U kunt aan hen Uw formulier afgeven. Is er in Uw gemeente nog geen contactpersoon, wilt U dan de moeite nemen het formulier aan mij op te sturen.

De gemeenten: Leeuwarden, Haulerwijk, Workum, Alkmaar, Makkum, Arnhem, Nw. Weerdinge, Eindhoven, Rotterdam—C, Nw. Pekela en Vriescheloo hebben contactpersonen.
Hopende op serieuze medewerking.

Namens de U.B.S.,
Uw G. BRONGERS.

Den Haag, Rotganssstraat 59.

Landelijke Zondagsschool Centrale

Vrijdag 19 en Zaterdag 20 September vergaderden op Renderloo het Bestuur van de L.Z.C. en haar adviseurs uit verschillende delen van het land.
Het doel van deze vergadering was weer de adviseurs voor te bereiden voor hun taak de Zondagsscholen in het komende na- en voorjaar te bezoeken. Het Bestuur had zich ernstig voorbereid om de adviseurs datgene mee te geven wat voor Zondagsschool en leiding nuttig en nodig kan zijn. Als de kleine, gezellig verwarmde bibliotheek van Renderloo kon spreken, zou zij kunnen getuigen van de ernstige en nuttige besprekingen die er zijn gehouden ten dienste van het Zondagsschoolwerk. En daarbij hebben wij ons klein en zwak gevoeld in het besef van onze grote verantwoordelijkheid ten opzichte van onze taak.
Ook zijn wij doordrongen geworden van de grote noodzakelijkheid van dit werk.
Het was in alle opzichten weer zeer goed op Renderloo.

En nu — waar het Bestuur der L.Z.C. ons rijkelijk heeft overladen, waar ons hoofd en hart vol van is, willen wij gaarne doorgeven. Leidinggevende broeders en zusters in het Zondagsschoolwerk:
Verwacht ons met een biddend hart, opdat onze adviseursvergaderingen tot een zegen voor ons zelf en voor het Zondagsschoolwerk mogen zijn en wij in opdracht van onze Grote Meester getrouw het werk onder de kinderen mogen doen, waartoe Hij ons roept.

H. v. NETTEN.

Advertentiën

Gode dankbaar en verblijd geven wij kennis van de geboorte van ons Dochtertje

Nieske Alie

A. J. Nauta
B. Nauta—Sipma
en Kinderen.

Zwagerveen, 2 Oct. 1952.

J. Stukker
A. Stukker—Zwaan

zeggen mede namens wederzijdse ouders hartelijk dank voor de zeer vele blijken van belangstelling bij hun huwelijk ondervonden.

Groningen, Oct. 1952.
Bankastraat 18a.

Heden nam de Heer plotseling uit het midden der gemeente weg onze geliefde broeder

Willeminus Staal

in de ouderdom van 77 jaar.

Namens de
Bapt. gemeente,
de secr.
J. H. Gnodde.

Hoogezand, 5 Oct. 1952.

Adverteer in
De Christen

JAARGANG 69 - Nr. 3127
VRIJDAG 17 OCT. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Als God roept

Jeremia 1 : 4—11.

Het is een grote en heilige zaak een geroepene des Heeren te zijn, maar tegelijk uiterst riskant, en de oude bede „och dat al Gods volk profeten waren" werd niet zonder verlangen maar ook niet zonder huivering gebeden. Heerlijk is het profeet te zijn van dê Allerhoogste maar ook: welk een verantwoordelijkheid! Het is een eer, zeker, maar een uiterst gevaarlijke eer.

Zo denkt ook Jeremia, dat hij 't niet aan zal kunnen. Hij voelt zich voor deze taak nog te jong: hij is misschien pas vooraan in de twintiger jaren en zal hij dan het Woord Gods spreken? Zal hij, de jongeling, vermanen en oordelen, troosten en bemoedigen in de Naam des Heeren? Daarvoor was toch tenminste nodig de wijsheid van jaren en ervaring in de geheimen Gods en de raadselen van het leven.

Maar de Heere God weet wat Hij doet. Hij ziet niet op talent of ervaring maar kiest naar Zijn welbehagen. En Zijn keuze is altijd raak. Hij kiest ons, niet omdat wij zus of zo zijn, maar omdat Hij dat zo wil. Dat lijkt haast op willekeur — zeker — maar alleen omdat wij Zijn welbehagen niet kunnen narekenen. Het Woord kwam — en daarmee was Jeremia gesteld onder de roeping des Heeren.

* * *

God vraagt Zijn profeet niet of hij wel iets te zeggen heeft. Van Jeremia wordt niet verwacht zijn gedachten over staat en volk kenbaar te maken, hoe belangwekkend die misschien ook geweest zijn. Hem wordt gezegd: „zie, ik leg *mijn* woorden in uw mond" — hij moet Gods boodschap verkondigen. Dat is, gelijk gezegd, een hoge onderscheiding, zo hoog zelfs, dat zij hem, die haar ontvangt, onbelangrijk maakt. Gods woorden tellen, niet hijzelf.

Paulus dankt God, dat de gemeente in Thessalonica zijn prediking zo heeft aanvaard: niet als wijsheid van Paulus maar als Gods boodschap. Welk een bevrijding zou het zijn voor ons, wanneer dit ook ten volle van ons gezegd zou kunnen worden. Wij nemen de prediking van het Woord teveel als wijsheid van de prediker. Het ontgaat ons, dat hij spreekt als de spreker Gods, in wiens mond God Zijn boodschap heeft gelegd. En wij reageren dienovereenkomstig en vragen: is de preek mooi, worden wij gesticht? Maar wij worden er innerlijk doodarm onder. Wij horen veel maar ontvangen niets. Wij horen sprekers maar wij horen God niet, omdat het niet bij ons opkomt, dat door deze mond God het Woord tot ons richt.

* * *

Nu gaat God in en tot Juda spreken door de mond van Zijn profeet. Hij wordt gesteld om „ uit te rukken en af te breken, om te bouwen en te planten". En dat temidden van volken en koninkrijken. Dat is alweer, een grote taak. Om deze taak goed te volbrengen is veel nodig. Welk een apparaat zal Jeremia nodig hebben om in het politieke leven zijn invloed te doen gelden! Welk een organisatietalent zal hij daartoe moeten bezitten!

Maar het enige wapen en werktuig, waarvan hij zich kan en mag bedienen is de prediking. God had toch wel andere middelen tot Zijn beschikking, die meer overtuigden dan het simpele woord. Hij, de Almachtige, kon toch tekenen en wonderen doen, zo veel en zo machtig, dat de volken gingen beven en zich bekeerden tot Hem.

Inderdaad, God kan overweldigen, maar Hij wil en doet dat niet. Hij spreekt slechts door de mond van Zijn geroepenen. *Want God wil winnen,* niet overweldigen. Hij wil, dat wij Hem geloven, vertrouwen en gehoorzamen in liefde, omdat wij zijn Liefde hebben leren kennen. En geen ander wapen is de geroepenen gegeven dan het woord der prediking.

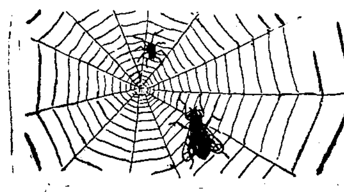
* * *

Het programma voor de door Ds H. Jut van Nw. Pekela te verzorgen rubriek „Uit de bijbel" voor de N.C.R.V. op 27 October van 16—16.30 uur, is als volgt:

1 Zingen Ps. 105 : 1 en 3.
2 Gebed.
3 Schriftlezing Ps 11 : 25—40.
4 Overdenking: „Maak mij levend".
5 Dankgebed.
6 Zingen Gez. 248 : 2 en 3 (L. en G).

Op het Pinksterfeest gaat het oude gebed in vervulling en wordt al Gods volk tot profeten. Daarmee is de schrik en de heerlijkheid der roeping uitgebreid tot gans de gemeente; daarmee is ook de volmacht en de machteloosheid van de prediking deel geworden van ieder lid van het volk des Heeren: „Gij zult mijne getuigen zijn". Gemeente des Heeren, kent gij deze schrik en deze heerlijkheid. Weet gij, dat het machteloze woord van getuigenis, dat uit uw mond uitgaat, geladen is met de volmacht Gods, Die Zijn woord in Uw mond heeft gelegd?

J. R.

In het Web van de Spin

Enkele opmerkingen

rondom Doop en Gemeente

Oorsprong v. d. Gemeente

De Gemeente is een schepping van de Heilige Geest. Zij ontstond aan de overzijde van het doopwater, waardoorheen God de zondaar leidde. Men had niet nodig een speciale vergadering te beleggen, op die eerste Pinksterdag, om tot Gemeente-stichting te komen. Men ontmoette elkaar na de Doop als nieuwe schepselen, als kinderen van één Vader, als gedreven door dezelfde Geest, en wist dat men bij elkaar hoorde, eens en voorgoed. Wat men later deed — het verkiezen van diakenen, het vooruitschuiven van herders en leraars, e.d., was slechts een antwoord geven op de vragen die deze nieuwe vorm van samenleving (de Gemeente) aan haar leden stelde, en ook hier weer was de Heilige Geest de Leiding gevende Persoon.

De Doop, een acte van overschrijving

In Hand. 2 lezen we, welke grote rol de Doop bij dit alles speelde. Deze is geen menselijke vinding van meer of minder stichtelijke aard, die men vrijblijvend al dan niet kan hanteren, maar gaat terug op een wel zeer duidelijke *opdracht:* Gaat dan heen, predikt....dezelve dopende....

Men doopte in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, of ook simpelweg in de Naam van Jezus. We mogen ook lezen: *op* de Naam van ....

We lezen bij Dr. W. Aalders, die weer naar Prof. A. Deiszmann verwijst, dat de uitdrukking „in de naam van" in de oerchristelijke tijd zeer veel gebezigd werd bij het *overdragen* van een geldsbedrag *op rekening (naam) van een ander.* Zo wil dus het gedoopt worden in of op de Naam van Jezus Christus zeggen, dat we overgeschreven worden op het conto, op de rekening, van Jezus Christus, die voortaan achter ons staat, zoals een vader achter zijn kind staat. Dit is een grote zaak, die we niet genoeg kunnen beklemtonen. Hoe zouden we ook ooit voor eigen rekening verder kunnen gaan na de Doop! Kunnen *wij* het nieuwe leven vasthouden? Kunnen we onszelf behoeden voor vallen en ondergaan? Maar nu is het anders. Nu hebben we ons overgegeven aan Jezus Christus, die ons *vrijkocht* uit de slavernij der zonde, die ons op Zijn eigen Naam overschreef (wij dragen nu zijn Naam, zoals een aangenomen kind de naam van zijn nieuwe ouders gaat dragen), en die voortaan verantwoordelijk voor ons wil zijn, in dezelfde zin als de vader dat wil zijn voor zijn kind. Zo gezien is de Doopshandeling een soort acte van overschrijving, waarin vastgelegd wordt dat we niet meer satan, maar Christus toebehoren, en dus Zijn onvervreemdbaar eigendom zijn.

Mogen we nu zeggen *dat we het eigendom van Christus worden door de Doop?* Niet zo heel lang geleden drukten we ons zo uit in dit blad, waarop prompt een broeder reageerde. Mag dat zo gezegd worden! Is de Doop niet veel meer een bevestiging van iets wat al (soms veel) eerder plaats greep?

Hierop moeten twee dingen geantwoord worden.

Allereerst dit, dat in de oerchristelijke tijd, de tijd van Handelingen 2, Doop en bekering ongedistancieerd op elkaar volgden. Tot de bewogen toehoorders op Pinksteren zegt Petrus: Bekeert U en een ieder van U worde gedoopt. Als deze mensen zich dan bekeren, hun schuld belijden, en Christus vragen hen aan te nemen, hen voor Zijn rekening te nemen, antwoordt Christus daarop door de Doop! In en door de Doop zegt Christus dus (al doet Hij het door de mond van de Apostelen): Ik schrijf U hierbij over op Mijn Naam, voortaan leeft U allen voor Mijn rekening! Ik was Uw zonden af en voer U door de dood het nieuwe leven binnen. Ik omschrijf dit hier maar zo, om wat duidelijker te maken, wat ik bedoel. De Doop was hier dus meer dan symbool, hij was ook: acte van Overschrijving.

Verder komen er, ook in het Nieuwe Testament, uitzonderingsgevallen voor, waarin de Doop niet allereerst antwoord is, maar waarin God op andere wijze de zondaar reeds de verzekering gaf van de schuldvergeving en het nieuwe kindschap. In die gevallen zou men kunnen zeggen dat de Doop de *officiële* bevestiging was van een *officieus* reeds gegeven antwoord.

Dit laatste is doorgaans het geval, wanneer in onze gelederen de Doop voltrokken wordt. Door de Doop wordt men dus *officieel* (men was het *officieus* reeds) eigendom van Christus. De handeling zelf is de — zichtbare — omschrijving van het onzichtbare, geestelijke gebeuren (n.l. de aflegging van het oude en het aandoen van het nieuwe leven).

Wf.

IN EN OM DE BIJBEL

Over de preek

Uit de bijbel wordt gepredikt. Dat is gelukkig nog in al onze gemeenten het geval. Dat behoort zo te zijn. Wanneer we in de Schrift lezen, kunnen we daar vinden, dat ook de apostelen gepredikt hebben, geleerd hebben uit de Schriften. Vooral Paulus was „machtig in de Schriften", en hij handelde „uit de Schriften".

Aan Timotheus geeft Paulus de aanwijzing: „voorhoudende het Woord des levens". — De prediking moet bijbels zijn. Dat wil nu niet zeggen, dat de prediker een soort Trommius moet zijn. Laat ik dit terwille van de lezers even mogen toelichten. — Bij Trommius denken we aan een bijbelconcordantie. Misschien weet u niet wat een concordantie is? Het is de opgave van de bijbelteksten waarin een bepaald woord voorkomt. — 'k Heb wel eens een spreker gehoord, wiens toespraak bestond uit een stichtelijke aaneenschakeling van bijbelteksten.

Er waren er, die genoten hadden, en zeker is dat een manier om kennis van de Schrift te verkrijgen — en toch geheel bevredigen kan het niet.

Wat baat het, als we niet doordringen tot de betekenis van de teksten zelf? Men moet niet een tekst kunnen citeren, maar weten wat ze te zeggen heeft. Dan is het niet zo eenvoudig, want om daar achter te komen, moeten verschillende vragen beantwoord worden. Daarover willen we nu niet te uitvoerig worden. Maar eerst dient de vraag gesteld te worden: wat betekent een bepaald woord in de grondtekst? — Dan zijn we er nog niet. Want een woord kan meer dan één betekenis hebben, en dan dient ook gelet te worden op de plaats waar het woord voorkomt. Er is onderscheid b.v. of het in het N. T. dan wel in het O. T. voorkomt. — Wat betekent b.v. het woord „verzoening" in de Levitische wetgeving, en is dit woord van dezelfde betekenis in het Nieuwe Testament? — Er is immers een voortgang der openbaring in de H. S. waar te nemen. — Dan hebben we nog te maken met de historische achtergrond, we moeten n.l. weten, wat een bepaald woord betekende in de tijd waarin het geschreven werd, en in welke omstandigheden. — Als voorbeeld zouden we kunnen denken aan het verbod van bloed-gebruik. Hoe kwamen de apostelen daartoe: het verstikte en het bloed te verbieden? — Waaruit laat zich dat verklaren? — Of denk eens aan een woord als dit: „men zal het bokje niet koken in de melk van de moeder". We komen er niet altijd achter, welke motieven tot zulk een uitspraak hebben geleid. Welke gedachten er toentertijd leefden. Er zouden nog meerdere dingen genoemd kunnen worden, b.v. is er de moeilijkheid: welke lezing men volgen zal. Er zijn kleine verschillen, wat de handschriften betreft. Gelukkig slechts „kleine" verschillen.

Onder een bijbelse preek zou ik dan willen verstaan een prediking die de nodige aandacht besteedt aan de uitleg van de tekst. Na het bovenstaande zal het wel duidelijk zijn, dat de uitleg niet zo een-twee-drie voor elkaar is! Daarvoor wordt de grootste inspanning vereist en helaas ontbreekt het velen aan de nodige tijd, dit deel der preek naar behoren te verzorgen.

Vroeger sprak men graag van leerrede. Tegenwoordig zijn de preken niet meer zo leerzaam, met gevolg dat van de bijbel steeds minder wordt verstaan. Menige preek is ontaard in een „stichtelijk, gemoedelijk woordje". Doch genoeg hierover. Het is niet mijn bedoeling in dit artikeltje een verhandeling over predikkunde te geven. Alleen wil ik nog enkele dingen vertellen. Een prediker moet duidelijk zijn, ieder moet hem kunnen begrijpen en dat dit moeilijk kan zijn, zal uit het volgende blijken. Prof. van Oosterzee deelt een merkwaardig staaltje mee in zijn „uit mijn levensboek". „Met grote opgewektheid had ik gepreekt over Psalm 104 : 35, waarvan het thema was: de grootste wanklank in het scheppingswerk opgelost. Een boerenvrouw beschaamde mij met haar woord, dat zij de preek heerlijk had gevonden, doch alleen niet begrepen had, wat toch....een wanklank was."

Hier volgt iets van een andere schrijver, D. Felix: „Het behoeft geen volkssprookje te zijn, wanneer een eenvoudig hoorder, toen de leraar sprak van folianten, meende dat Z. Weleerw. het over olifanten had, een ander van ideaal verstond liniaal, en een derde bij populair dacht aan populier".

Hier volgt nog een aardig staaltje. Ds P. Huet, de bekende predikant-dichter deelt in zijn „Gezangenstijl" mede, dat hij in zijn kerkgebouw te Kaapstad een Seraphine orgel wilde plaatsen, maar een zuster der gemeente, die dacht aan Terafim (Gen. 31 : 19) zeide: „O, dominee haal toch geen afgoden in Gods huis".

En nu een stukje uit de geschiedenis der predikkunde. In vroeger tijden gebruikte men op de kansel woorden die men thans niet meer hoort. Hier volgt iets van vader Brakel; hij zeide in een preek: „de mens van nature....krioelt van allerlei zonde, gelijk een dood aas van wormen. De onbekeerden stinken als krengen".

De prediker die zich zo uit zou drukken, zou thans zeker worden betiteld met onfatsoenlijk en grof.

Weer iets anders. Er was een tijd, dat men zeer bizonder deed op de preekstoel, dit blijkt b.v. uit de „leerredenen" uit de tijd van Voetsianen en Coccejanen. Men gaf z'n tekst als volgt op: „onze tekstwoorden", zijn geschept uit de Oceaan van Mozes, de vierde springbron, den vijfden emmer, de twaalfde druppel". Tegenwoordig zegt men: Num. 5 : 12

Ook bij de prediking dienen goede vormen in acht genomen te worden. Prof. A. Kuipers zou zeggen: „ook in de vormen, moet de glorie onzes Gods triumferen, of met het woord uit Spreuken 25 „gouden appelen in zilveren gebeelde schalen"

Wat tenslotte de inleiding van een preek betreft deze moet kort zijn. Het is wenselijk niet met de deur in huis te vallen. De inleiding dient als vriendelijk geleide, doch daarom moet ze niet te lang zijn.

Geestig werd dit uitgedrukt door Max Frommel, hij zeide: „het is niet netjes de gasten lang in de gang te laten staan". Wanneer de inleiding te lang is, wordt de rede een kind met een waterhoofd, en loopt de prediker gevaar in de preek te herhalen, wat reeds in de inleiding is gezegd.

D. SLORT.

ZAND en ZAAD

De in de laatste jaren erg bekend geworden evangelist Billy Graham, hij is Amerikaan en heeft in zijn vaderland aan duizenden het Evangelie bekend gemaakt, heeft meegedeeld, dat hij in de toekomst zijn toespraken niet meer met een verhaaltje zal besluiten. Dat verhaaltje is natuurlijk als toelichting op de toespraak bedoeld. Want, zo zegt hij, de mogelijkheid bestaat dat het verhaal in plaats van hun zonden de mensen doet wenen.

Wij kennen dat. Natuurlijk moeten we hier met ons oordeel erg voorzichtig zijn, maar velen onder ons zullen Billy Graham wel begrijpen. Men kan het tegenkomen dat een spreker, misschien is het woord verkondiger minder juist hier, wel een bijbelse geschiedenis als springplank heeft, maar verder zwelgt, en laat zwelgen in woorden en woorden, die als een wervelstorm over de zielen trekt. Met alle gevolgen van dien. Sommigen worden ondersteboven gewaaid, getrokken, gestoten en dat is dan de oogst. Het zij zeer verre van mij te spotten met een door Gods Geest gedreven verkondiging, maar ik herinner mij bijeenkomsten waar mij het zweet in de handen stond vanwege de aanvallen, die de spreker uitvoerde op de zielen der achtervolgde luisteraars. Het kan niet uitblijven, wanneer de dienaar des Woords gegrepen is door de ernst en vreugde van de boodschap, dat hij uitbreekt in waarschuwende en nodigende woorden en wij allen voelen wel hoe moeilijk het is kaf van koren te onderscheiden, maar de Geest zegt ons, dat sommiger ijver een andere bron dan die der ontferming en opdracht heeft. Trouwens, die sta zie toe dat hij niet valle. Iedere verkondiger staat in gevaar een spreker

te worden. Met een paar prachtige preken en treffende verhalen en wenende vrouwen en sidderende kinderen.

Tot de schoonste gelijkenissen, die een verkondiger vaak mag lezen, behoort die van de zaaier, die uitging om te zaaien. Wat een rustig, zwaar, heerlijk werk. Alleen maar zaaien. Op het open veld, onder Gods wijde hemel met koele regen en warme zon. Zonder de benauwende atmosfeer van een kas met kunstmatige warmte en regen. Gewoon maar zaaien, daar waar Gods winden de akker strelen en Zijn krachten het koren doen kiemen. Nimmer voor wasdom beducht. Want niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden.

Ik las eigenlijk een paar bladzijden in dat al eerder hier genoemd boek Kerk en Stad. Over de taal van de kerk. Wij hebben een Woord, maar hoe spreken wij het zó uit, dat de mens, die buiten alle kerkmuren leeft, ons ook verstaat. Onlangs had ik nog een gesprek met een onzer arbeiders, die bekende er geen kans toe te zien met zijn collega's over godsdienstige zaken te praten. Ze verstonden hem niet.

Onder meer wordt door Dr Smits opgemerkt: de kerk zoekt het vaker in een zekere popularisering van haar geloofstaal dan in een werkelijke actualisering. Hij acht dit, gesteund door J. J. Buskes en K. Strijd, bekende hervormde predikanten, een groot gevaar. Geen popularisering, maar actualisering. Met dit laatste wordt evenwel niet bedoeld, dat de preek hyper-actueel moet zijn, dus het liefst een „tijd"-preek, doch dat de kerk in al haar spreken zich waarachtig solidair zal tonen met de concrete sociale en geestelijke tijdnood, in hun onderlinge verstrengeling, en deze nood „van binnen uit", dus met kennis van zaken tracht te verstaan, om aldus vanuit de Bijbelse Boodschap een daadwerkelijk bevrijdend antwoord te kunnen geven, dat slaat op de nood van de mens in dit tijdsgewricht.

Als u het niet in een keer begreep, leest u de zin gerust nog eens. Wij lezen: Baptisten mogen wel evangelisatiesamenkomsten houden, want er komen in hun diensten kinderen, familieleden, enige vrienden, die nog niet gelovig zijn en het is mogelijk, dat deze op die weg tot geloof zullen komen, maar wanneer zij aan de wereld van nu, aan de mensen van vandaag, de buitenkerkelijken, die helemaal weggereisd zijn van het erf der kerk, het Woord willen brengen, dan zal men „profetisch" en „priesterlijk" de tijd en de mens moeten benaderen. Een verhaaltje doet het hier niet meer. Buiten wordt geglimlacht om die verhaaltjes. Buiten wenst men klare taal. En al wenste men dat buiten niet: Gods boodschappers moeten geen muggen uitzuigen en vallen over een of andere mode bij dames, en kamelen doorslikken, zwijgende over verkrachting van recht en verkwisting van mensen.

Wanneer we nog niet helemaal ingeslapen zijn op het oude spoor van dat karretje op die zandweg, dan zullen we wellicht zuchten en bidden: Heer, geef mij genade, dat ik Uw Woord recht versta en vrij verkondig.

HUIZINGA.

Kroniek

Het Unie-tekort In verschillende van onze gemeentebladen wordt geschreven over het financiele tekort van onze Unie. De gemeenten hebben immers beloofd te zullen trachten dit door vrijwillige offers weg te werken. Nu schrijft de penningmeester van een grote gemeente, dat hij op zijn lang geleden gedane oproep zegge en schrijve één gulden heeft ontvangen! In het blad van een andere gemeente was te lezen, dat de gemeenteleden hun bijdrage voor dit doel aan de penningmeester konden brengen of in een papiertje gewikkeld in de collectezak konden deponeren. In een derde gemeente werd het anders aangepakt. Een collecte werd gehouden, die twee Zondagen tevoren werd aangekondigd. In die aankondiging was nuchter en zakelijk gezegd, dat er x gulden van de gemeente werd verwacht, omdat anders de arbeid in de wijngaard des Heeren, voorzover aan Baptist Nederland toevertrouwd, zou moeten worden ingekrompen. De collecte bracht 30% meer op dan het gevraagde bedrag.

Nu is het niet mijn bedoeling deze gemeente hier een stille hulde te brengen, want „wie roemt, roeme in de Heer". Maar de wijze, waarop het geld bijeen is gebracht, is onze aandacht waard. Want dit geld is er gekomen, allereerst *dank zij het verantwoordelijkheidsbesef van de gemeente*. Ter Unievergadering werd de verantwoordelijkheid nogal eens tegenover de vrijwilligheid gesteld. Vele afgevaardigden betuigden: wij weten ons verantwoordelijk voor de arbeid van de Unie en wij willen dat ook vastgelegd zien, opdat niemand zich daaraan onttrekke. Zij vreesden, dat de invoering van het principe der vrijwilligheid voor sommigen aanleiding zou zijn zich van hun verantwoordelijkheid te ontdoen. Ik geloof, dat deze vrees ongegrond is. *Want in de arbeid van de Heer zijn vrijwilligheid en verantwoordelijkheid één.* Het voorbeeld, hierboven aangehaald, spreekt duidelijke taal. Maar wij moeten het elkaar gemakkelijk maken in de uitleving van deze verantwoordelijkheid. Doen wij dat ook niet ten aanzien van de — eveneens vrijwillige — vaste bijdragen voor de gemeente? Op een dergelijke wijze moeten wij ook handelen ten aanzien van de vrijwillige bijdragen voor het Uniewerk. Met andere woorden: wij zijn er niet mee klaar, wanneer wij zeggen: wie er wat voor over heeft, moet het maar brengen. Ook hier moeten wij een bedding graven, waardoor de stroom van de vrijwilligheid zich kan voortbewegen.

Vrijwilligheid en verantwoordelijkheid bij de Vrije Evangelischen In verband met het bovenstaande trof mij een berichtje in „Ons Orgaan", dat handelt over de Theol. School van onze Vrije Evangelische broeders en zusters. We nemen het hier zonder commentaar over:

> „De maand November is onder ons bekend als de tijd, waarin de offers voor onze School worden ingezameld. Dit offer voor onze School berust op vrijwilligheid en verplichting tegelijk. Vrijwillig hebben we de norm aangenomen dat f 1,— per lid, per jaar zou worden afgedragen.
>
> We hebben onze School samen gebouwd en hebben daarmee op ons genomen alle verplichtingen, die eruit voortvloeien, samen te dragen. Wel is die verpliching „vrijwillig" aangegaan, maar men moet haar daarom juist te meer nakomen".

Hoe offert Amerika? In 1950 schonken de Amerikanen $2^1/_2$ miliard dollar weg aan allerlei goede doeleinden.

Bij dit bedrag is 1,1 milliard van de Amerikaanse Protestanten (totaal 48 kerken). Daar deze gezamenlijk ruim 36 millioen leden boven 13 jaar tellen, offeren de Amerikaanse Protestanten per jaar gemiddeld 30,6 dollar aan hun kerk (dit is ongeveer f 116.—).

Hoe groot zou dit bedrag voor de Nederlandse Protestant zijn?

(Uit Evang. Luthers Weekblad).

Sovjet-bijbel-propaganda Naar de Religious News Service" uit New-York meldt, heeft zich in Jeruzalem een sovjetboekhandel gevestigd, die naast allerlei Sovjet-litteratuur, Bijbels verkoopt tegen een prijs, die de helft bedraagt van de gangbare prijs.

(Uit Evang. Luthers Weekblad)

Dominee en admiraal In Bridgwater in Engeland heeft de 69-jarige gepensioneerde admiraal E. W. Leir na afloop van de godsdienstoefening de predikant een pak slaag gegeven, omdat hij meende dat de Schriftlezing van die morgen op hem gemunt was. Hij heeft van de rechtbank een boete van 20 pond gekregen.

(Uit Evang. Luthers Weekblad).

Hervormd Imperialisme? De Doopsgezinde hoogleraar, Prof. Leendertz vertelt in het Alg. Doopsgezind Weekblad van 4 Oct. over een rondreis langs Friese Doopsgezinde pastorien en snijdt daarin ook de kwestie aan van oecumenische samenwerking. Hij schrijft:

> Nu ik de Ned. Herv. Kerk noem, wil ik een vrij algemene ervaring vermelden. Rechts- en links georiënteerde Doopsgezinde dominee's vertelden mij, dat zij meer omgang hadden en beter konden opschieten met hun Gereformeerde collega dan met de Ned. Herv. predikant. Wat is dàt anders dan vroeger!
>
> Er wordt tegenwoordig veel over „oecumenisch" gepraat, zodat je zou denken, dat we kerkelijk in een oecumenische tijd leefden. Maar die het meest luide hierover praten en het sterkst beweren aan de oecumene te arbeiden, zij z ij n 't het minst. Nu ± 25 jaar geleden waren we veel oecumenischer. In hoeveel Herv. gemeenten heb ik de dienst geleid, of stond ik mijn kansel af aan een N. H. predikant. Velen zullen met mij de meest prettige herinneringen hebben aan samenwerking met de Hervormden. En thans — er werd overal geklaagd; samenwerking was er niet en erger: de z.g. Volkskerk strekte haar handen — ze noemden het zorg — uit naar onze mensen. Als onze dominee er wat van zei, dan kreeg hij ten antwoord, dat hij niet oecumenisch was! Met de Gereformeerden, ook bij verschil van inzicht, was daarentegen een gesprek mogelijk. Hoe is in korte tijd de situatie veranderd!

Dergelijke geluiden worden zo hier en daar meer gehoord. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat dit de houding van de Ned. Herv. Kerk is, want het omgekeerde komt, gelukkig, ook niet zelden voor. Veel hangt hier af van de plaatselijke predikanten en kerkeraden. Belangrijker echter dan deze feiten is de achtergrond waaruit ze voortkomen. Deze achtergrond is een onzuiver kerkbegrip. In gevallen als hier door Prof. Leendertz beschreven hoort men van Herv. zijde altijd: ja maar wij zijn de volkskerk. En „volkskerk" is een woord, geladen met misverstanden. Zou men het woord nemen in de betekenis van „kerk van het volk" — wat taalkundig de eerste betekenis van het woord is —, dan zou menig Hervormde het woord afwijzen. Want in deze zin wil ook de Ned. Herv. kerk geen volkskerk zijn. En verstond men onder „volkskerk" een kerk, die een boodschap heeft en zich verantwoordelijk weet voor het gehele volk, dan kunnen we gevoegelijk zeggen, dat er in Nederland meerdere volkskerken zijn want deze roeping en verantwoordelijkheid heeft iedere Christus-belijdende kerk. In Hervormde kringen echter combineert men dikwijls deze beide betekenissen: dan wordt er gezegd, dat de Ned. Herv. kerk krachtens haar geschiedenis dè kerk is, die voor het Nederlandse volk deze verantwoordelijkheid draagt. Maar Bijbels gezien draagt geen enkele kerk haar verantwoordelijkheid krachtens haar geschiedenis, alleen krachtens haar roeping en opdracht. En wanneer daarom de Ned. Herv. kerk in sommige plaatsen samenwerking met andere kerken weigert of zelfs haar geestelijke zorg uitstrekt over degenen, die onder de hoede van andere kerken verkeren, en zich daarbij dekt door een beroep op haar volkskerk-zijn, dan voert zij daarmee een pretentie, die haar krachtens de Schrift en zelfs krachtens haar eigen belijdenis niet toekomt.

J. R.

E.C.U.-*nieuws*

Afscheid van werkers

Op 5 Oct. j.l. heeft Ds C. van Wier te Alkmaar afscheid genomen van de Gemeente Alkmaar en daarmee van zijn arbeid gedurende twee jaar in E.C.U.-dienst verricht. Op het werk van Ds van Wier rustte de zegen van de Heer en de samenwerking in E.C.U.-verband was steeds van bijzonder aangename aard. We zijn Ds van Wier veel dank verschuldigd voor al hetgeen hij in de kop van Noord-Holland heeft gedaan speciaal in de plaatsen Alkmaar en Den Helder. Men moet in deze streken thuis zijn, om te weten, hoe moeilijk daar het werk is en op hoeveel tegenstand men er stuit.

Het zijn helaas de financiën, die ons nopen Ds van Wier te laten gaan. De Alkmaarse Gemeente kon n.l. de oude synagoge kopen en heeft deze unieke kans benut, om aan een fraai in te richten kerkgebouw te komen. De lasten van de Gemeente worden daarmee echter verdubbeld en gezien het besluit van de laatste Alg. Vergadering, om te bezuinigen op alle takken van arbeid plus de toch al hoge uitgaven, had de E.C.U. geen financiën genoeg, om Alkmaar hogere subsidie te geven. Om deze reden werd aan de vacante Gemeenten de gelegenheid geboden een beroep op Ds van Wier uit te brengen en — in overleg met de Unie-Commissie, de Gemeente Alkmaar en Ds van Wier — werd hem toegestaan een beroep in overweging te nemen.

Thans zal Ds van Wier de herdersstaf in Hoogezand gaan opnemen en hoe node de E.C.U. hem van dit arbeidsveld heeft zien vertrekken, toch willen we ons met Hoogezand verblijden en Ds van Wier evenals in het verleden Gods rijke zegen toewensen.

Voor Alkmaar hebben wij ook goede hoop, dat met het nieuwe gebouw, dat t.z.t. zal worden ingewijd, de arbeid gediend is en de leden nu zelf met vermeerderde krachten en toewijding zullen voortbouwen aan het Koninkrijk Gods.

Overigens leert ons dit, hoe noodzakelijk de E.C.U. de steun van onze broeders, zusters en vrienden behoeft, opdat het werk niet geremd, maar krachtig uitgebreid worde!

Voorts zal de E.C.U. binnen afzienbare tijd eveneens afscheid nemen van Br B. Fabrie, die na 5 jaar E.C.U.-dienst te hebben vervuld, als zelfstandig Voorganger onze Gemeenten zal dienen. De berichten uit de Gemeenten Zandbulten, Workum en Makkum, waar onze Broeder werkte, waren steeds zéér verblijdend en we hopen, dat zijn weg ook in de toekomst door de Heer geleid èn gezegend wordt.

Werkers gaan, maar het werk blijft.
Ook en juist het pionierswerk onzer Gemeenten!
Moge het zich in onze belangstelling en liefde verheugen en onder de zegen Gods gedijen tot heil van velen.

Arnhem. BROERTJES.

Zendingsrubriek

Onze aandacht ging tot dusver vrijwel naar de Congo uit. Dat is niet te verwonderen, want de Belgisch Congo is toch het Zendingsveld waarheen straks onze zendelingen zullen uitgaan.

Maar dat betekent weer niet, dat onze aandacht te eenzijdig mag zijn, en enkel belangstelling zal hebben voor één sector van het wereldwijde zendingsveld. Eenzijdigheid schaadt. Heel ons hart en oog moet open staan voor al het zendingswerk, onverschillig waar ter wereld en door wie dan ook gedreven. Het gaat om het werk, dat de Heer de Zijnen heeft laten doen en laat doen. De grote Opdrachtgever zet de Zijnen aan het werk. En mensen met een visie in hun leven pakken aan. Zij verrichten pionierswerk of zetten het werk voort, dat anderen begonnen zijn.

Denk vooral niet, dat het werk van de zendeling gemakkelijk is. Een berg van moeilijkheden moet overwonnen worden.

Laten we even er bij stil staan welke deze moeilijkheden zijn. Nauurlijk kan dat hier slechts in grote lijnen aangegeven worden.

Nadat de adspirant zendeling(e) de nodige theologische voorbereiding en zendingsonderricht heeft genoten, komt de 2e etappe: het eigenlijke werk op het zendingsveld.

En dan begint het. Naast het acclimatiseren, het leren kennen van de zeden, gewoonten en gebruiken is de eerste vereiste het grondig leren van de inheemse taal. Dikwijls geldt het meervoud daarvan: talen. Zijn deze voorwaarden vervuld, dan komt de benadering van de stam of volk waaronder men arbeidt. Er moet vertrouwen gewonnen worden. En dat duurt een hele tijd. Soms is het een kwestie van jaren, zendingsgeschiedenis geeft daarover voorbeelden te over. Een grondige, verantwoordelijke aanpassing aan de bestaande gedachtenwereld is vereist. En dan begint geleidelijk aan het werk. Een kwestie van geduld en geloof, geloof en geduld, vermenigvuldigd tot in het oneindige. De wasdom moet van boven komen. Maar ook: zaaier, zaai!

Het Zendingswerk heeft uitgesproken vijanden. Laat ik u enkele daarvan mogen noemen: overspannen nationalisme, communisme, de Islam. Daarom is het b.v. zo verheugend om een voorbeeld over Indonesie te geven, dat Ds Rumanbi algemeen secretaris van de Raad van Kerken in Indonesie, verklaarde: „Ik ontmoette in Holland begrip voor de taak van de Kerken in Indonesie om boven de spanningen van deze tijd uit de boodschap van Christus door te geven". „En dat wederkerig, want de Indonesische Kerken vragen weer op hun beurt: Zend ons arbeiders!"

Het hart heeft te spreken en niet het sentiment. Helaas heeft dit laatste nog maar al te vaak de overhand.

Een blik op de wereldkaart doet ons verder het volgende opmerken n.l. dat vrijwel in elk werelddeel zendingswerk gedaan wordt. Let op, dat er gezegd wordt van vrijwel. Dat is jammer genoeg nog niet voor elle landen het geval. En dan hebben we hier in het bijzonte denken aan Nepal, Tibet, Afghanistan en het bolwerk der Islam Arabie.

Vooral de vooruitzichten in Afrika zijn zeer hoopvol te noemen.

Daar zijn jammer genoeg ook landen waar de zendingsarbeid ten zeerste bemoeilijkt wordt. B.v. China, het land van het bamboe gordijn en enkele Z. Amerikaanse landen.

Als de schrijver van dit artikeltje er in geslaagd is om Uw levendige belangstelling voor de werelwijde zending op te wekken prijst hij zich gelukkig. Christenen hebben mensen te zijn met een grootse visie. Jammer genoeg en dat is zeer te betreuren zijn vrijwel de meesten enghartig georienteerd. Laat het bij U niet zo zijn.

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,

H. D. HOOGHWINKEL.

Vriescheloo jubileert

Op Zondag 19 Oct. a.s. hoopt de Gemeente haar 75-jarig bestaan te herdenken. Dit is een diamanten jubileum. Als wij terugzien in het verleden, dan vervullen onze harten zich met blijdschap voor al de zegeningen en weldeden, die onze Heer heeft bewezen.

Hij leidde ons al de weg en maakte alles heerlijk wel. Ons verlangen is, die dag niet ongemerkt voorbij te laten gaan, maar onze vreugde te uiten in dank, lof en aanbidding aan onze Heiland.

Een 90 brs en zrs van onze Moeder-Gemeente Ihren (Dsl.) hopen tot ons over te komen. De pioniers hunner Gem. waren het die het werk hier zijn begonnen. Ook onze dochter-gemeente Wijmeer (Dsl.) die in dezelfde tijd is ontstaan, hoopt te komen.

Afgevaardigden van de omliggende Gemeenten ook hartelijk uitgenodigd, evenals oud-leden der Gemeente.

De diensten zijn als volgt: 's morgens 9.30—11 uur, en 's middags van 3.30—6.30 uur. Daarna volgt een gezamenlijk liefdemaal.

Voor eventueel nachtverblijf wendde men zich liefst spoedig tot onderstaand adres. Wij willen ook deze dag biddende voorbereiden, opdat onze Heer Zijn rijke zegen kan uitstrooien.

De secr. A. NOBBE,
Vriescheloo, L 101 [1].

Gemeenteberichten

UTRECHT

De gemeente te Utrecht beleefde Zondag 5 October een bijzondere dag. Twee echtparen en een broeder beleden in de doop, dat zij het nieuwe leven deelachtig geworden waren. En zij mochten het doen — deze vijf blijde mensen — in een stampvolle kerk. Na afloop van de doopdienst, bij de viering van het avondmaal — waarbij zeer veel leden aanwezig waren — was het een der ouderlingen een vreugde de nieuwe leden hartelijk welkom te heten in de rijen der gemeente.

Het is fijn, dat we U kunnen zeggen dat het zo goed gaat in de gemeente. De opkomsten in de diensten zijn uitstekend. Het verenigingsleven bloeit. Colportageploegen zetten de bij het openluchtwerk ontplooide activiteit voort.

Het pionierswerk in Zuillen gaat ook best.

Donderdag 9 October konden we kinderen en ouders op de bijzondere avond in ons zaaltje Werner Helmiahstr. 23 haast niet bergen. We willen hier nog even zeggen dat het zo prachtig is, dat de E.C.U. het pionierswerk in Zuilen mogelijk maakt door het verlenen van een subsidie ter grootte van het bedrag der zaalhuur. Zonder deze steun konden wij in Zuilen niets beginnen, daar de arbeid in Utrecht reeds een uiterste financiele inspanning vraagt. Wij danken U broeders en zusters voor hun gezamelijke bijdrage via de E.C.U. voor het pionierswerk in Zuilen.

Weest allen hartelijk gegroet van de Uwen in Christus te Utrecht.

F. B.

EMMEN Zondag 5 Oct. was voor de Gem. alhier een bizondere dag, we mochten n.l. onze nieuwe kerk in gebruik nemen. Onze Voorganger sprak des morgens naar aanleiding van 1 Cor. 13 : 13. Waar het gaat over de liefde, zo moeten wij ook als brs en zrs elkander hartelijk liefhebben, wil er zegen van ons uitgaan, aldus spreker. De Heere werd dank gebracht voor alle weldaden en zegeningen. In deze dienst zong de Zangver. een mooi lof- en danklied.

's Namiddags was de officiële ingebruikname van de kerk. De kerk was bij deze gelegenheid te klein om alle belangstellenden een plaats te bieden, naast de vele stoelen, die men had bijgeplaatst, moest ook het vergaderzaaltje gebruikt worden. Nadat was gezongen: Wij loven U, o God wij prijzen Uwen naam, en gelezen psalm 33 ging onze Voorganger voor in dankgebed, waarna allen welkom werden geheten.

Spreker bepaalde ons in 't bijzonder bij psalm 33. Uw Goedertierenheid Heer, zij over ons „Gelijk wij op U hopen". Hierna kregen de afgevaardigden het woord. Namens de Unie werd het woord gevoerd door br P. de Boer die de Gemeente hartelijk feliciteerde met het nieuwe gebouw, en overhandigde een nieuwe bijbel.

Verder waren vertegenwoordigd afgevaardigden uit omliggende Gemeenten en van andere Kerkgenootschappen, merkten we n.l. op B. en W., Ned. Herv. Kerk., Ned. Herv. Evangelisatie, Geref. Kerk en vergadering der Gelovigen.

Ds Scholte sprak namens de Bond van Zuid-Oost-Drente. Onze Voorganger zeide dank voor alle hartelijke toespraken, en ook aan hen, die op welke wijze dan ook, hebben medegewerkt aan de tot standkoming van het nieuwe kerkgebouw.

Nadat onze Voorganger was voorgegaan in dankgebed, werd nog gezongen, 'k Wil U, o God, mijn dank betalen. Hiermede was deze plechtigheid beëindigd.

's Avonds was er een feestelijk samenzijn voor Gemeente en vrienden. In deze dienst verleenden alle verenigingen hun medewerking.

Ouderling Molijn gaf een uiteenzetting over het pionierswerk.

Nadat er nog was gezongen sloot onze Voorganger dit feestelijk samenzijn.

De Heere heeft grote dingen aan ons gedaan, geprezen zij Zijn naam.

Nu gaan we moedig voorwaarts, ziende op onze overste Leidsman. De Heer hartelijk aanbevolen.

De secr.
J. GRINGHUIS.

Mededelingen

S.S.C.

In het berichtje in „De Christen" van 3 Oct. j.l. is een fout geslopen.

De Kerstvacantie van de Hamburger studenten duurt van 18 Dec. t/m 30 Januari. In deze periode zullen zij graag spreekbeurten vervullen.

Met hartelijke broedergroeten,
JAC. TROMP,
Alb. Agnesstr. 5a, Groningen.

FRIESE BESTUREN

Denkt U om de besturenconferentie te Leeuwarden op Woensdag 22 Oct. a.s.?

M. G. B.

October - Vleermuizen-maand

In de maand October fladderen onze „Vleermuizen" met hun prikkaarten rond. Onze „Vleermuizen" dat zijn jongens en meisjes van de clubs.

Ook bij U zullen ze zeer waarschijnlijk binnenfladderen. Geeft U ze even een injectie in de vorm van een prik (of meerdere prikken) op hun kaart en ze zullen weer verder kunnen gaan.

De opbrengst van deze prikkaarten wordt alsvolgt verdeeld:

60 % is voor de J.M.C., dus voor het landelijke werk.

20 % is voor de clubkas, die ook wel een extraatje kan gebruiken.

20 % is voor het kind. De leidster of leider van de club zet het bedrag op een spaarkaart en zodoende kunnen de kinderen zelf sparen voor een kamp of iets dergelijks.

U ziet het, U helpt door een prikje, drie zaken. Mogen de „Vleermuisjes" op U rekenen?

Hiervoor bij voorbaat onze hartelijke dank.

Namens de J.M.C.-Raad
M. L de JONGE, secretaresse.

Correspondentie

Br J. T. te H. Leest U ter beantwoording van Uw brief „In het Web" van dit nummer.

Wf.

Br J. C. K. te H. Dank voor Uw brief. Ons weekblad is geen strijdblad. Dat U het met de inhoud van de brochure over de Brits-Israel-Beweging niet eens bent, laat zich begrijpen, daar U deze beweging aanhangt. — Zeker is, dat de meesten onzer predikanten voor een diepgaande studie aangaande deze dingen geen tijd hebben.

De gedachten van de B.I.B. wijken zo af van de gangbare, dat het in de gemeente verwarring zou brengen en m.i. zijn in de ernstige tijden waarin we leven, andere dingen van meer belang.

Dat de spijswetten in het O. T. ook nu nog juist blijken, zal ik niet ontkennen. Echter heeft *niet de volksgezondheid* voorgezeten, maar is er bij „rein en onrein" zoals ik destijds in het door mij geschreven artikel heb geprobeerd aan te tonen, van *godsdienstige* motieven sprake, al moet toegegeven worden, dat vele dingen zeer oud zijn en voor ons niet meer te begrijpen.

Over Uw wetsbeschouwing zou zeker nog veel te schrijven zijn. Paulus vermaant tot vrijheid en waarschuwt voor het juk der dienstbaarheid.

D. S.

Leestatel

SPREUKEN dl I, Dr W. H. Gispen. Geb. f 6.90. Uitgave Kok, Kampen. 284 pag.

Weer een deeltje uit de Korte Verklaring. De schrijver, die onlangs een grote commentaar op Leviticus schreef, toont zich ook in dit deeltje een ter zake kundige.

De spreuken of spreekwoorden zijn niet allen van Salomo. Van Salomo zijn Spr. 10 : 1—22 : 16 en 25 : 1—29 : 27. Deze spreuken zijn bijeengebracht door de mannen van Hizkia, de koning van Juda. Verder bevat het boek: „de woorden der wijzen" (22 : 17—24 : 22) uit „(spreuken) van wijzen" (24 : 23—34), uit de woorden van Agur, verder „woorden van Lemuël" (31 : 1—9) en tot slot een lofrede over de deugdelijke huisvrouw. Spreuken is een verzamelboek, waarin een groot deel van „de spreuken van Salomo" een plaats gevonden heeft. Het is niet doenlijk een overzicht te geven van de inhoud.

Dr Gispen heeft gepoogd de Spreuken in verband te zien met één of meer geboden van de wet der tien geboden. Overigens geeft het boek Spreuken geen logisch verband. In alles gaat het er in dit boek om, de vreze des Heeren te bevorderen. Hoofdstuk 8 is bizonder mooi. Wij treffen in dit boek de tegenstelling aan tussen „wijzen" en „dwazen", of wat hetzelfde is tussen „rechtvaardigen" en „goddelozen".

Door de opgravingen zijn vele spreukenverzamelingen en boeken van wijsheid gevonden. Er is nu heel wat meer materiaal ter vergelijking losgekomen dan vroeger. Dr Gispen geeft een gehele opsomming uit Egypte van ruim 2000 jaar voor Chr. af, verder Angelsaksische spreuken, Aramese spreuken. De opgravingen te Ras Sjamra brachten heel wat aan het licht. — Kortom dit deeltje is een rijke bron voor hen die deze spreuken willen verstaan. De verklaring is glashelder. Aanbevolen.

D. SLORT.

DE ZEGE IS HEM BESCHOREN — Ds D. Sikkel. Uitgave Kok, Kampen. Geb. f 7.90.

Dit boek bevat een serie preken van wijlen Ds Sikkel, die bijna dertig jaar te Amsterdam stond. Preken zowel uit het O. T. als uit het N. T. Ze lezen prettig, zijn over 't algemeen kort, maar er zit leven in. Evenwel is overal de gereformeerde toon hoorbaar. De verbondsleer loopt er doorheen. Ook zijn er drie catechismuspredikaten, o.a. over Zondag 27, waarin de kinderdoop ter sprake komt. — Er staan vele goede dingen in. Eenvoudig en waar. B.v. pag. 246: „Wij moeten niet beginnen met naar elkáár te komen, maar wij moeten beginnen met tot Christus te komen, en daar vinden wij dan elkander."

Zo zouden meerdere voorbeelden aangehaald kunnen worden. Afgezien van die dingen, waarin we met onze gereformeerde broeders niet mee kunnen gaan, is het gezonde en stichtelijke — in de goede zin van het woord — lectuur.

D. S.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3128
VRIJDAG 24 OCT. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Een openingswoord

Zeer geachte broeders en mede-arbeiders, geroepen tot de dienst van JEZUS CHRISTUS in en tot welzijn van Zijn Gemeente.
Deze 29e conferentie der Broederschap van Baptisten Predikanten zou ik gaarne willen openen met een kort woord over:

Coöpereren met God

De ganse schepping Gods is, van oorsprong, aangelegd op coöperatie, d.i. op samenwerking.
In het wezen Gods zijn tegenstrijdigheden ondenkbaar, zo ook in Zijn gedachten, plannen en werken.
Wanneer echter de zonde haar intrede deed in de wereld, werd er een zware vloek uitgesproken, waaronder tot op de huidige dag al het bestaande gebukt gaat. Dat is de vloek der concurrentie.
„Ik zal vijandschap zetten...."
Dus geen Coöperatie maar Concurrentie.
Deze vloek is in zijn uitwerking allerverschrikkelijkst.
Elk mens en ieder ander deel van de grote „huishouding Gods" gaat daar, al zuchtende, onder gebogen.
Dat betuigt ook de apostel Paulus als hij schrijft:

> „Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is". Rom. 8 : 19—22.

De natuur die wij kennen, en waarin zo oneindig veel nog te genieten valt, is dus niet de schepping zoals die door God is gemaakt en bedoeld, maar is de „schepping-in-nood".
De wereld waarin wij wonen en waarvan wijzelf deel en onderdeel zijn, is dus niet de wereld zoals die door God werd gemaakt en bedoeld, maar is de „wereld-in-nood".
God heeft echter Zijn plan van een volmaakt harmonische schepping, waarin alle delen coöpereren, niet laten varen, want Hij heeft ons van de hemel Jezus Christus gezonden, en in Hem is, als in een „tweede Adam" de nieuwe schepping ingezet en in Hem heeft de nieuwe wereld een aanvang genomen.
Jezus Christus coöpereerde met God in de ware zin des woords. Alles wat in en door de eerste Adam werd verbroken en is verloren gegaan, wordt in de „tweede Adam", Jezus Christus, weer hersteld en bijeenvergaderd.
In Christus is de ware harmonie weer hersteld.
In Christus is Concurrentie dan ook onbestaanbaar.

> „Daarin is geen Jood en Heiden, Barbaar of Scyt, dienstknecht of vrije, man of vrouw, maar gij zijt allen één in Christus Jezus".

God bouwt nu een nieuwe wereld, een nieuwe schepping, een nieuwe harmonische samenleving van alle delen. Zo dan:

> „Wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont".

Satan is de grote „Concurrent" van God. Zijn werken bedoelen God te onteren en zich zelf te verheerlijken.
Jezus zeide: daartoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat hij de werken des duivels verbreken zoude.
Satan is de „overste dezer wereld", d.i. van de wereldhuishouding en de tijdsbedeling die nu is.
In de wereld die komt zal hij geen plaats meer hebben hoegenaamd.
De werken der nieuwe wereld vertonen zich reeds temidden van de oude, maar ze staan nog min of meer in de „schaduw" in een „hoek".
Maar hoewel veracht en miskend, toch gaat deze nieuwe wereld komen met grote kracht en heerlijkheid.
Jesaja heeft er over gepredikt en Johannes vertelt ons dat hij haar reeds heeft „gezien".
De apostel Paulus was eenmaal, in al zijn vuur en ijver, slechts medebouwer aan de „oude wereld". Hoewel hij meende een Gode welbehagelijk werk te doen was hij niet minder dan Gods concurrent.
Maar als hij door Christus zelf werd geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, werd hij een man die met God medewerkte.
Hij schrijft in 1 Kor. 3 : 9. „Wij zijn Gods medearbeiders", en in dat woord heeft hij ook, broeders, onze positie aangewezen.
Wij zijn Gods coöperanten.
Pas op, wij zijn niet Gods compagnons. Het is niet zo dat wij met God samen een onderneming hebben. Compagnons zijn gelijk gerechtigden, omdat hetgeen wat ze beiden in de onderneming hebben gestoken te-

genover elkaar in evenwicht is, hetzij aan ingebracht kapitaal of kennis.

God alleen is de schepper en ook alleen de herschepper, Hij is de kunstenaar en bouwmeester, van Hem alleen is de tekening zowel als het „volmaakt bestek".

Wij zijn Gods medearbeiders, „slechts" medewerkers. En het is voorwaar een onuitsprekelijke genade dat wij in het grote werk Gods mede betrokken worden en worden verwaardigd ook „een steentje" bij te dragen.

Hoe de schrift ziet zat wij, medearbeiders Gods, over ons zelf zullen denken, vinden we in 1 Kor. 3 : 7:

> „Daarom, noch wie plant, noch wie begiet, BETEKENT IETS, MAAR GOD, DIE DE WASDOM GEEFT".

En dan lezen we verder in 1 Kor. 4 : 2:

> „Voor zulke beheerders (dat zijn de medearbeiders Gods) is tenslotte het vereiste: BETROUWBAAR TE BLIJKEN".

„Betrouwbaarheid", kan, in verband met ons medearbeider Gods, niet anders betekenen dan dat wij werken naar bestek en tekening, naar het plan van God zelf.

Niet de plaats, die we aangewezen krijgen in het goote werk, is het voornaamste, alhoewel sommigen dit mogen menen, maar de „getrouwheid" waarmede wij naar Gods plannen werken daarop komt het aan.

> Een toerist kwam op zekere dag op zijn reizen ook in Keulen en hij bewonderde vanzelfsprekend ook de wereldberoemde DOM.
>
> Hij ontmoette daar een stokoud mannetje en hij vroeg hem enige dingen met betrekking tot het bouwwerk. Het mannetje antwoordde o.a. met WIJ bouwden deze DOM ...., waarop de toerist vol belangstelling vroeg of hij een medebouwer van dit schone werk voor zich had misschien. Inderdaad, zeide het mannetje, IK MENGDE DE KALK, mijnkeer.
>
> Voorwaar geen „voorname" in het oog lopende positie had deze man gehad bij het werk, maar veronderstel eens dat hij het niet met grote trouw had gedaan, wat zou er vandaag van de DOM te zien zijn overgebleven? NIETS.

Broeders, wij zijn Gods medearbeiders.

God heeft Zijn plan en dit wordt volvoerd totdat ook de laatste letter van het bestek is vervuld.

Toen wij er nog niet waren had God ook Zijn medearbeiders en als wij er niet meer zullen zijn, dan zal God weer andere medearbeiders roepen en bekwamen.

God heeft bestek en tekening gegeven en zelfs het fundament gelegd, en niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, namelijk Jezus Christus.

Tot kennis van Gods plan zijn wij opgeleid geworden aan de universiteiten en seminaria, en met die bedoeling zijn daar nu weer jonge mannen in opleiding.

En omdat er altijd met betrekking tot Gods plan en ons werk nog steeds veel te leren overblijft, daartoe hebben wij van tijd tot tijd ook onze ontmoeting als deze conferentie, opdat wij door en van elkander mogen leren, onder de leiding van de Heilige Geest, niet hoe we ons zelf moeten dienen, noch hoe we moeten leren vechten voor onze „kerk", en nog veel minder hoe wij de mensen zullen kunnen behagen, maar hoe wij kunnen en moeten coöpereren met God.

> Eens zal genade overwinnen,
> dan buigt terneer de helse macht.
> Eens zal het heilig rijk beginnen,
> dan is de strijd teneind gebracht.
> Eens treedt voor 's Vaders aangezicht
> een nieuwe wereld in het licht.

Dat is onze vaste overtuiging en de zekerheid van ons geloof, waarom wij ook van ganser garte aanhouden in het bidden met:

> Rijk van God, Rijk van God,
> kom, o kom, verschijn met macht!
> Dat de kracht van Uwe stralen
> — als de zon in hare pracht —
> op de bergen, in de dalen
> leven, licht en warmte wekke alom!
> Kom, o kom! KOM, O KOM!

Geve de Heere zelf ons een gezegende conferentie, d.w.z. een conferentie die ons helpt om met meerdere kennis van Gods grote plan dan voorheen en met nog groter getrouwheid dan vroeger „medearbeiders Gods" te zijn.

G. VISSER.

IN EN OM DE BIJBEL

Over de Jacobus-brief

De Jacobus-brief behoort tot de zgn. algemene brieven, ook wel „Katholieke brieven" genaamd. Dat heeft niets te maken met het Rooms-Katholicisme. Het woord katholiek betekent, dat de schrijver zich richt tot hen, die over het Romeinse Rijk verspreid woonden.

In die richting wijst de aanhef van de brief: „Aan de twaalf stammen die *in de verstrooiing* zijn". Wat de inhoud betreft, is er een bonte mengeling van onderwerpen op te merken. — Laten we dat eens nagaan. (Ik neem aan dat de lezer(es) bij het lezen van de rubriek „In en om de Bijbel" vanzelf begrijpt, dat het noodzakelijk is de bijbel bij de hand te hebben.)

Welnu, Jacobus begint met het onderwerp: „de verzoekingen" en wijst er op hoe men zich in de verzoekingen heeft te gedragen. Men lette op het 13e vers: „God kan niet verzocht worden met het kwade en Hij zelf verzoekt niemand". Het volgend onderwerp vinden we in vs 19—27. Het thema dat daar behandeld wordt luidt: „zijt daders des woords". Gewezen wordt verder op de zonden van de tong, met de vermaning: „indien iemand onder u dunkt, dat hij godsdienstig is, *en hij zijn tong niet in toom houdt*". Ook wordt gewaarschuwd tegen *toorn* (: 19) en aangespoord tot *barmhartigheid.*

Een verder onderwerp wordt in hoofdstuk 2 : 1—4 aangesneden, waarin over de verhouding van de armen tot de rijken wordt gehandeld. (Hoewel hiervan reeds in het eerste hoofdstuk, vs 9 en 10, iets doorschemert.) Bij de beproevingen behoort blijkbaar ook het arm-zijn en tot vertroosting zegt Jacobus: „heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld, om rijk te zijn in het geloof?" (2 : 5). De rijke wordt vermaand met de woorden van hoofdstuk 1 : 10, 11 (de rijke zal verwelken).

We krijgen de indruk, dat Jacobus de rijken als „nietchristen" op het oog heeft. Zonder meer spreekt hij geen oordeel tegen hen uit, maar hij richt zich tot de rijken, voorzover dezen zich aan onchristelijke praktijken schuldig maken, zoals: het voor de rechter dagen van de arme, ja hem zelfs ter dood laten brengen (5 : 6).

Voor alles komt het aan op het *houden van de koninklijke wet,* d.w.z. op het vervullen van het gebod der liefde. — Dat brengt mee, dat de gelovigen niet handelen naar aanzien des persoons; geen voortrekken van de rijke boven de arme.

Een der belangrijkste punten in deze brief is de kwestie van geloof en werken (2 : 14—26). Men heeft wel gemeend, dat Jacobus hier in strijd komt met Paulus. Dit behoeft niet het geval te zijn. Jacobus richt zich n.l. niet tegen Paulus, maar tegen *misbruik* van hetgeen Paulus had geleerd.

Paulus heeft gepredikt, zoals we weten, de gerechtigheid enkel uit genade, door het geloof in Christus en dat zonder de werken der wet, zonder verdienste uit eigen wetsvolbrenging. Wat de andere apostelen leerden, was met de leer van Paulus niet in strijd. Jacobus spreekt *over de geaardheid van het geloof*, waardoor we behouden worden, dat het is „een werkzaam geloof, dat zich betoont in werken van liefde (2 : 15—17), van gehoorzaamheid (2 : 21) en van vertrouwen (2 : 25)".

Paulus heeft echter ook geleerd in Gal. 5 : 6: „geloof door de liefde werkende". Ook Jacobus kent het geloven, niet slechts als een voor wáár houden, maar als echt vertrouwen; geloof in tegenstelling met twijfel, geloof als vertrouwen (1 : 6). Verder schrijft Jacobus over „het geloof van onze Heere Jezus Christus en over het gebed des geloofs" (5 : 15). Het is dus niet zo, dat Jacobus alleen maar oog zou hebben voor de werken; ook hij erkent de belangrijkheid van het geloof.

Met het 3e hoofdstuk wijst Jacobus op de grote verantwoordelijkheid welke het leermeester-zijn met zich brengt. *„Zijt niet vele meesters."* Het als-leermeester-optreden brengt mee, dat men spreken en leren moet en de tong brengt licht tot zonde. Duidelijk zijn de beelden, die Jacobus gebruikt (toom en roer). Wat Jacobus tevoren schreef: „een iegelijk mens zij ras om te horen, *traag om te spreken*", wordt in hoofdstuk 3 verder uitgewerkt. De zonden van de tong, wie kent ze niet? Hoe fel is het woord in 3 : 6!

Jacobus waarschuwt tegen twist en leugen. De leermeesters moeten geen wijsheid verkondigen, die tot twist aanleiding geeft, en die tegen de waarheid is. Het komt aan op zuivere wijsheid, d.w.z. wijsheid die haar bron in God heeft. — Het komt er voorts op aan, dat men *vrienden Gods* wordt. De vriendschap der wereld sluit de vriendschap Gods uit! „Wie een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld!" (4 : 4).

Jacobus ziet God als *Wetgever en Rechter*, hij komt op voor het *gezag der wet* (4 : 11, 12). Ook vinden we in deze brief (we gaan er slechts met grote stappen door) de *toekomst-verwachting : „De toekomst des Heeren genaakt!"* In het laatste hoofdstuk is sprake van koopleden en grondbezitters. Dat Jacobus spreekt over „de vroege en spade regen" wijst er op, dat de brief afkomstig is uit de Palestijnse wereld. Van daar uit richt hij zich tot de twaalf stammen in de verstrooiing, d.w.z. tot de gelovige Joden die buiten Palestina vertoefden. — Er zijn in de brief Joodse trekken.

Hij schrijft over de synagoge (grondtekst) in 2 : 2 (St. vert. „in uwe vergadering"). We noemden reeds „de vroege en spade regen". Ook de zonden die hij noemt wijzen op de Joden; bij hen kwam het lichtvaardig zweren herhaaldelijk voor.

De brief is gericht tot Joden-Christenen. Het waren gelovigen, broeders. Dat niet over besnijdenis gerept wordt, noch over de onderhouding van bepaalde wetten (men denke aan de moeilijkheden, die op het apostelconvent ter sprake kwamen in Hand. 13) wijst er op, dat deze brief geschreven is *voordat* die twistvragen aan de orde kwamen. Overigens lopen de meningen der geleerden over de tijd, waarin de brief geschreven is, nogal uiteen.

Als schrijver hebben we in Jacobus „de broeder des Heeren" te zien. Daar deze grote achting genoot, was het overbodig, dat Jacobus meerdere aanduidingen aangaande zichzelf gaf en kon hij volstaan met: Jacobus een dienstknecht van God (1 : 1).

Moge deze kleine studie de lezer een aansporing zijn, zich verder in deze brief te verdiepen.

D. SLORT.

ZAND en ZAAD

Als je lezende vrienden hebt, kun je mooi boeken lenen. De boekhandelaars zullen misschien wat somber kijken bij het lezen van deze woorden, maar wie van ons kan al de boeken aanschaffen, die ons aangeprezen worden. Een mijner kennissen liet me ter lezing een boekje van de bekende Bertus Aafjes brengen. Dat moest ik lezen. Bertus Aafjes is een kunstenaar, die zich vooral in gedichten uitspreekt. Als zulk een man een werkje schrijft, dat bedoeld is meer licht te werpen op gebeurtenissen en personen uit de Heilige Schrift, dan verwondert men zich. Een kunstenaar is toch geen Schriftgeleerde. Nu, u probeert maar eens zijn „Arenlezer achter de maaiers" te pakken te krijgen. Iedere Zondagsschoolonderwijzer, jeugdleider, voorganger kan er alleen maar winst mee doen. Dat de schrijver rooms is stoort u niet. Merkwaardig is wel de wijze waarop het werkje ontstond. De schrijver trok met een lunapark naar Egypte. Na drie dagen kon hij het niet meer bij cake-walk en auto-scooter uithouden en begon een reis, die hem verrijkte en nu ons.

Voor wie de boeken van Prof. Dr Sizoo heeft, ligt al veel van de oosterse wereld binnen bereik, maar ik las daarnet een paar bladzijden, die ik u gedeeltelijk wil weergeven. Het gaat over het onderduiken van kinderen naar aanleiding van de Jodenvervolging tijdens Farao en in het bizonder over Mozes.

Aafjes schrijft: Het heeft mij als kind reeds geintrigeerd hoe dat biezen kistje, waarin Mozes ronddreef, er wel heeft uitgezien...... Het biezen kistje van onze Nederlandse vertalingen is, juister vertaald, een kistje van papyrusriet. In het oude Egypte maakte men van alles van papyrusriet. Boten, tenten en kleren. Zelfs doodkisten. Wel, dat kistje van papyrusriet was dan ook een doodkistje. Het Hebreeuwse woord in de desbetreffende tekst, dat wij als kistje vertalen, blijkt evenzeer sarcophaagje of doodkistje te betekenen. Maar hoe is het mogelijk dat de kleine Mozes in de Nijl ronddreef in een doodkistje van papyrusriet? Wel niets is, als men het boek Exodus nauwkeurig leest, meer voor de hand liggend.

De schrijver vertelt van Farao's plannen het groeiende Jodenvolk te decimeren. Bij de bron doden. Bij de geboorte, indien een jongen, ombrengen.

Mozes werd geboren. Na drie maanden kon het kindje niet langer verborgen gehouden worden. En dan vertelt hij zelf: Ze legden „het jongsken der Hebreeën" als lijkje in een sarcophaagje van papyrusriet en sloten dit, zoals gebruikelijk was, met aardhars en pek dicht. Exodus bericht het letterlijk. Op deze wijze kon de kleine ongemoeid het huis verlaten, maar er was een nog veel belangrijker reden waarom de ouders van een doodkistje gebruik maakten. Dat wist de zuster van Mozes, die mee in het complot zat, en het huis met het kistje onder de arm verliet, niet om het te begraven maar met de opdracht het daar in het water te laten drijven, waar Pharao's dochter baden zou. De prinses was natuurlijk zeer verbaasd een drijvend doodkistje op zo'n ongewone plek te vinden. En zij deed wat ieder van haar verwach-

ten zou: zij opende het om te zien of er een kind in was of niet. Er lag een levend knaapje in dat weende. De prinses begreep onmiddellijk wat er aan de hand was, zoals blijkt uit haar uitroep: „Dit is een van de jongskens der Hebreeën!" Ongetwijfeld heeft zij daarbij niets anders gedacht dan wat men haar wilde laten denken. Het Joodse kind was, ondanks dat aan de formaliteit voldaan was, niet afdoende gewurgd en levend in zijn kistje begraven....Degenen die het in de grond hadden moeten stoppen, hadden het gemakshalve in de Nijl geworpen....

Tot zover maar dat wat wij eerder wellicht nooit zo gezien hadden. U vraagt of de kunstenaar niet meer aan het woord is dan de deskundige? Ik weet het niet. Maar deze belichting van de geschiedenis te overdenken en na te denken is zeker de moeite waard.

Besturenconferenties zijn in de regel vruchtdragende samenkomsten en misschien moesten de deelnemende broeders er eens over beraadslagen of men niet ook nietbesturende broeders moest uitnodigen de bijeenkomsten mee te maken. Daar dit soort vergaderingen regionaal gehouden worden, zullen de reiskosten geen onoverkomelijke hinderpaal vormen. Bovendien: twee dagen niet roken en de dubbeltjes zijn er.

Op een besturenconferentie in het Oosten des lands hield een inleider een toespraakje over „onze praktijk inzake prediking en bediening van de doop". Misschien wilt u ook eens over de vraag nadenken of wij met prediking en bediening van de doop op de juiste weg zijn. Deze broeder beweerde, dat de prediking van het Evangelie bij ons in de regel niet volledig geschiedde. Wel werd duidelijk op het offer van Christus gewezen en op de noodzakelijkheid van de bekering, maar zelden hoorde men iemand zeggen, dat de bekeerde zich moest laten dopen. De spreker ging nog verder: Men mag deze beide zaken, in de geschiedenis merkwaardigerwijs uitelkander getrokken, niet scheiden, Komt een mens tot belijdenis van schuld, dan moet hij zo mogelijk in datzelfde uur gedoopt worden, want in die doop ligt de belijdenis van zonden, de aanvaarding van het heil door Christus en de inlijving in de gemeente. Wij nemen genoegen met een mondeling getuigenis en de mond moet ook belijden, maar daarbij mag geen bekeerde blijven staan. Men mag hem daar niet laten staan, maar naar de schriften, daar en dan dopen. Wij lezen in het Nieuwe Testament, de bron van onze kennis, de gids voor onze handelingen, steeds dat de instemmenden, overtuigden, begerigen gedoopt werden. Daarin lag het moment van hun bekering, de uiting van de in hen op dat ogenblik plaatsgrijpende verandering. Het bleek ons dat de meerderheid der vergadering van mening was, dat de prediking in dezen zich aan de Schrift moest houden: Bekeert u en wordt gedoopt! Dat men geen recht had dezulken zoiets als een proeftijd op te leggen en eigenlijk geen schriftuurlijke grond om het teken, voor hoe korte tijd ook, te scheiden van de zaak. Het innerlijk JA en het uiterlijke kunnen niet buiten elkaar. Het zijn, zei de inleider, de twee zijden van een zilveren gulden en die laten zich niet, dan met schade, scheiden. Bekering en doop zijn geen twee verschillende verzen, maar het is er maar een.

Natuurlijk komt men tot een vraag als: maar hoe is het dan zo in de geschiedenis gegroeid, dat deze twee samenhorende zaken vanelkaar gespleten zijn. Waren de bekeerden te diep in het heidendom geworteld? Was er wantrouwen ten opzichte van het werk des Geestes? Of was het geen werk des Geestes, de bekering namelijk, maar vrucht van opvoeding — wat daarom nog niet Gods Geest terzijde behoeft te schuiven in Zijn werking. Of zag men in de doop een getuigschrift in plaats van een getuigenis?

Het zou wel goed zijn, wanneer wij over deze zaak nadachten. Vooral wij, die zeggen de schriftuurlijke doop te handhaven.

HUIZINGA.

De 29e Conferentie

van de

Broederschap van Baptisten Voorgangers

Zo togen we dan weer vanuit onze pastorieën en gemeenten naar Leeuwarden waar op 15 en 16 October het feest der broederschap werd gevierd. Actetassen, gevuld met pyama's en papieren in de linkerhand — iets, waaraan een Baptisten voorganger is te herkennen, wanneer hij op reis is — wandelden we naar Noordvliet 11, het verenigingsgebouw van de Bapt. Gemeente van Leeuwarden. Om 9 uur in de morgen hadden we er moeten zijn, maar ach, een voorganger is ook maar een mens.... Het is kwart voor 10, als voorzitter Visser met zijn stentorstem de vergadering tot de orde en tot het begin roept. Hoezeer hier de verhoudingen anders liggen dan ter Unievergadering, blijkt wel uit het feit, dat hij, die daar de voorzitting heeft, hier als aller dienaar achter het kofferorgeltje zit.

Vele broeders gaan voor in gebed en dan verklaart de voorzitter de conferentie voor geopend. Zijn eerste daad als conferentieleider is te vragen om een hamer .... Hij kent z'n pappenheimers. Dan volgt de openingsrede, die U elders in dit blad kunt lezen. De vergadering antwoordt met een lied, waarin minstens vier verschillende tenor -en baspartijen vallen te onderscheiden, want een voorganger is door zijn arbeid een solist. Dan krijgt Ds Bosma het woord, om middels de notulen ons de vorige conferentie in herinnering te roepen. De armen gaan over elkaar en wij luisteren naar wat wij een jaar geleden elkander als de hoogste wijsheid voorhielden. Sommigen schrikken bij 't horen van hun eigen woorden en vragen: heb ik dàt gezegd? Waaraan men kan zien hoezeer de gedachten in één luttel jaar kunnen veranderen. De minister van financiën is aan het eind van zijn ambtsperiode en Ds Van Dam wordt gekozen als zijn opvolger. Wel acht hij zich onbekwaam, maar de vergadering is van mening dat, gezien de naam die hij draagt, van hem een goed beheer van de penningen mag worden verwacht. En daarmee zijn de zakelijke aangelegenheden afgedaan.

Nu begint, wat met een lelijk woord het „theoretisch deel" van de conferentie wordt genoemd. Het is ondertussen allesbehalve theoretisch. Al dadelijk zitten we volop in de praktijk, wanneer Ds Sikkema gaat spreken over

Interkerkelijk gastrecht.

Hij bespreekt de vraag, of de kerken iets mogen en kunnen doen voor de verstrooide leden van andere kerken, die geen eigen gemeente in hun omgeving hebben, waarheen zij kunnen opgaan. De inleider wijst erop dat in onze gemeente de deuren altijd wijd open staan en dat niemand behoeft buiten te blijven. Maar er zit aan deze kwestie meer vast, want is iemand niet eerst tenvolle in de gemeenschap opgenomen, wanneer hij het Avondmaal mee kan vieren? En met de kwestie van de z.g. intercommunie zijn we nog lang niet klaar!

Zo voelen de voorgangers het tenminste ook aan want er wordt pauze gegeven en wij zetten ons aan de broodmaaltijd, die de gemeente Leeuwarden ons aanbiedt. Wanneer de vergadering een uur later wordt hervat, is er een „leek" in ons midden, om te spreken over het

Pensioenfonds.

Al dadelijk blijkt, dat de meeste voorgangers op dit terrein „leek" zijn waaruit we dan weer eens ten overvloede kunnen leren, welk een onmogelijk woord het woord „leek" is: het is een begrip, oud en der verdwijning nabij. Ondertussen heeft br P. de Boer ernstige dingen te vertellen. De regering heeft immers een wet op pensioen-en spaarfondsen uitgevaardigd en nu blijkt, dat ons fonds aan eisen van deze wet bij lange na niet kan voldoen. De consequenties, die hieruit voortvloeien, zijn niet gering, want er zit weinig anders op dan het Pensioenfonds maar te liquideren. Er zal op andere wijze voor de oude dag van de voorgangers en voor het onderhoud van weduwen en wezen gezorgd moeten worden. Te zijner tijd zullen de gemeenten hier wel meer van horen.

Daarna krijgt Ds Louw het woord, om ons te bepalen bij

Evangelie en Genezing.

Dit is wel een uitermate actueel en belangrijk onderwerp, nu de „gebedsgenezing" zo in het middelpunt van de belangstelling staat. Reeds vormen zich om de figuur van Hermann Zaiss allerlei legenden, die de één zeer enthousiast maken en de ander prikkelen tot verzet. Op zijn eigen klare en trefzekere wijze bespreekt Ds Louw de vragen, waarvoor de gebedsgenezing ons plaatst. Het is zeer te wensen, dat de volledige tekst van zijn inleiding in ons blad wordt opgenomen. In de hoop, dat dit binnenkort zal gebeuren, volstaan we hier met een enkele greep uit dit rijke referaat. De verzoening omvat de gehele mens, ook het lichaam. De opstanding is de toepassing van de verzoening op het lichaam; geen genezing mag derhalve op zichzelf worden gezien: zij is een teken van de verzoening. De voorbede om genezing behoort tot de priesterlijke taak van de gemeente. Wij hebben in navolging van onze Heer ons in te leven in het lijden van anderen en vanuit dit mede-lijden onze voorbede te doen. Op deze priesterlijke instelling van de gemeente komt het aan.

Een levendige en langdurige bespreking volgt; velen leggen hun ervaring met de gebedsgenezing voor of vertellen van hetgeen zij als herder en leraar aan ziekbedden hebben ondervonden. Natuurlijk raken we niet uitgesproken. Daarvoor is deze kwestie te belangrijk en grijpt zij te diep in de practijk van geloof en gemeentelijk leven in.

's Avonds wonen we een evangelisatiesamenkomst bij in de Bapt. Kerk en het is ons goed daar te zijn. In deze tijd, waarin de „ouderwetse" evangelisatiesamenkomsten niet meer zijn, wat ze vroeger waren is hier de kerk tot de nok toe gevuld!

De tweede dag komen we bijeen, om allereerst te luisteren naar onze nestor, Ds Weenink, die spreekt over:

De zielzorg in het huisbezoek

Hier spreekt iemand met een ruim veertigjarige ervaring en met een open en begrijpend oog voor de wondere en verwikkelde bouw van de menselijke ziel. Haar angsten en vrezen worden blootgelegd, haar drang naar volkomenheid aangewezen. Hoe zullen wij haar tegemoet treden? Er is een zielzorg op basis van de wet. Zij zoekt de ziel op te voeden, haar verkeerde neigingen te onderdrukken en haar uitingen te ordenen volgens de regels van wat wel of niet mag. Van deze zielzorg zijn Farizeën en Schriftgeleerden de wrange vrucht. De waarachtige christelijke zielzorg heeft te leiden tot de vrijheid der kinderen Gods, die spelen in het weldadige zonlicht van hun hemelse Vader. Maar om de mens daarheen te leiden is veel nodig, allereerst bij de zielzorger zelf. Hij moet kunnen luisteren en begrijpen. Niets menselijks mag hem vreemd zijn. En ook niets goddelijks. De zielzorger moet openstaan voor God en de mensen. Zijn eigen ziel moet het bevrijdende waaien van de Geest Gods kennen, die in hem de kinderlijkheid wekt, waartoe Jezus opriep.

Met aandacht luisteren de verenigde zielzorgers. Misschien is het sommige te gewaagd en anderen te kinderlijk. Maar zonder durf en de de kinderlijkheid van het geloof dringt geen mens door in de geheimen Gods en der mensen.

Na de oudste een der jongsten. Ds Plevier gaat spreken over

De ontwikkelingsgang van ons Jeugdwerk

Ds Plevier heeft het jeugdwerk in Zweden leren kennen en geconstateerd, dat dit in vele gevallen de jeugd van de gemeente aftrekt en de gemeente afbreekt en zijn vrees is, dat wij ook in ons land aan het begin van een dergelijke ontwikkeling staan. Zijn waarschuwing wordt ter harte genomen maar zijn vrees wordt over 't algemeen niet gedeeld. Vooral treft de reactie van de zijde der ouderen. „Als het gezin maar als gezin ter kerke gaat", zegt de pionier van ons jeugdwerk, Ds Weenink, „bestaat er geen gevaar voor een verdwijnen van de jeugd uit de gemeente". En daarmee is inderdaad het wezenlijke gezegd. Huisvaders en huismoeders, neemt dit ter harte!

Op de laatste bijeenkomst spreekt als gast Prof. Dr G. Sevenster uit Leiden over

Verzoening en Rechtvaardiging in het Nieuwe Testament

Hier is waarlijk een hoogleraar aan het woord. Rustig en weloverwogen is de gang van het betoog. Evenwichtig en trefzeker is de argumentering, en de wijze, waarop deze geleerde tot zijn conclusie komt, is een prachtig en leerzaam voorbeeld van een echte bijbelse methode van schriftonderzoek. Telkens wordt het geheel van de bijbelse boodschap over verzoening en rechtvaardiging in het oog gevat. De probleemstelling is niet: hoe dachten Jezus, Paulus of Johannes?, maar: wat is de prediking van het Nieuwe Testament? En de conclusies, waartoe de spreker komt, zijn positief, zo positief zelfs, dat menigeen zich afvraagt, waarin de vrijzinnigheid van deze hoogleraar dan wel moet bestaan. Wij zijn dankbaar voor dit echt schriftuurlijke spreken over het hart van het evangelie en wat doen dan namen en etiketten er toe?

Op zulk een lezing volgt uiteraard een schuchtere discussie. Begrijpelijk, want er is geen aanleiding, om de conclusies van Prof. Sevenster te bestrijden. En met een hoogleraar discussieert men niet even vlot als wanneer we onder elkaar zijn....

Zo komen we weer aan het einde van onze conferentie. We hadden het goed bij elkaar. Er was een fijne sfeer van kameraadschap en broederschap. Er was gemeenschap in onze Heer. Onze conferentie was een waar feest. Daartoe droeg de mooie, pas verbouwde zaal, waarin wij vergaderden, niet weinig bij. Dankbaar zijn we naar huis en arbeid teruggekeerd, dankbaar jegens God, de Schepper, van onze gemeenschap in Jezus Christus, dankbaar jegens Raad en leden van de gemeente Leeuwarden, die door hun royaliteit en gastvrijheid ons deze beleving der broederschap mogelijk maakten.

J. R.

De Handelingen van Johannes Góédkoop

3

Gisteravond is mijn Leentje door regen en wind ter Bidstond getogen en toen ben ik maar een deurtje verder, bij Johannes-buur, binnengewipt. Ik zit liever met droge voeten in de Dinsdagavondtrein. Johannes heeft een nieuwe radio gekocht, zie je, voor f 7,50 per maand afbetaling. Johannes betaalt alles per maand: die radio, zijn Berini, en zijn leren jekker. Dat is makkelijker, zegt-ie.

Johannes is een kanjer van een vent, eentje met durf. Verleden week heeft hij diaken Dijkstra, toen die de maandelijkse gemeentelijke bijdrage kwam innen, weggesnauwd: „Ik bind mij nergens meer aan, ik geef alleen maar spontaan, als 't mij ingegeven wordt", zei-die, en toen smeet hij de deur in 't slot. Johannes houdt niet van dat wettische, hij is meer Nieuw-Testamentisch ingesteld. Vanmorgen heb ik mij ook zo'n Radio-op-afbetaling besteld en ik zal Leentje zeggen dat we wat minder wettisch moeten worden. Johannes heeft gelijk.

* * *

Vanavond is me toch zo wat overkomen! Toen ik thuiskwam stond er een grote kartonnen doos-met-radio in de gang. En achter de doos stond Leentje, gezicht als een onweersbui. Ik aan 't vertellen, van Johannes en de afbetaling, en dat we ons niet zo wettisch moeten binden en zo. Waarop Leentje op mij afkwam, mij hardhandig in de wang kneep, mij de doos in de handen duwde, mij langzaam de deur uitwerkte en mij al duwende toevoegde dat ik mij dan zeker wél wilde binden aan „Radio-Modern", terwijl ze mij tenslotte nog een enveloppe in de zak stopte. „Die is voor diaken Dijkstra, dan hoeft die arme stakker het niet helemaal te komen halen", riep ze me nog achterna, en gooide daarna de deur achter me in 't slot.

Ik heb de radio maar weer teruggebracht en ben op de terugweg nog even bij Dijkstra aangelopen, met die f 7,50. „Die kom ik je maar even brengen", zei ik, „dan hoef je niet zo'n eind te lopen". „Jij bent een prachtkerel, Kees", zei-die tegen mij. Als ze allemaal zo waren als jij, zou het er heel wat anders voor staan met de Gemeentelijke financiën. Waarop ik maar „ja" knikte.

Blijkbaar ben ik toch nog niet zo slecht als Leentje wel denkt.

Buur.

Bedroefd verweer

Een ongevraagd antwoord aan Ds G. Toornvliet

Enkele weken geleden signaleerden we in de Kroniek twee voorbeelden van de wijze, waarop in de discussie over de I.C.C.C. onze naam in Gereformeerde kringen als handgranaat wordt gebruikt. Ik hoop, dat de lezers zich, evenals ik, er om hebben kunnen lachen. In „De strijdende kerk, veertiendaags orgaan ter voorlichting van de Geref. kerken in Nederland", van 2 Aug. 1952 trof ik weer een voorbeeld van deze taktiek, waarbij mij echter het lachen is vergaan en ik mij gedrongen voel tot een kort verweer. In dit blad schrijft Ds G. Toornvliet over het boek „De belijdenis in de crisis" van Dr L. Praamsma. Dit boek voert o.m. een pleidooi voor aansluiting van de Geref. kerken bij de I.C.C.C. en daarover schrijft Ds Toornvliet als volgt:

„Wat de I.C.C.C. betreft krijgen wij de indruk, dat de schrijver zich thuis voelt bij fundamentalisten en baptisten, maar het gaat in deze tijd van crisis der belijdenis en nood der wereld niet om een knus samengaan met gelijkgestemde broeders, die van achter een Chinese muur hun projectielen afvuren op de „modernen", het gaat er om met kracht van ons belijden op de kruispunten der wegen, ook der kerkelijke wegen te gaan staan en te getuigen van Jezus Christus".

Nu is „De strijdende kerk" een blad, dat mij om verschillende redenen sympathiek is. Het geluid, dat het laat horen, is in vele opzichten verfrissend en getuigt inderdaad van de moed om met de belijdenis van Jezus Christus als Heer en Heiland te staan op de kruispunten der wegen. Bovendien is Ds Toornvliet de man, die Thijs Booy, deze dynamische belijder, heeft begrepen en tegen onredelijke critiek in bescherming heeft genomen en daartoe was, gezien de reacties, die Booy opriep, waarlijk geloofsmoed nodig. Ik voel mij dan ook eerder aan hem verwant dan aan Dr Praamsma. Des te pijnlijker is het daarom, dat wij juist door hem op zo'n onjuiste wijze worden gebruikt als wapen tegen Dr Praamsma. Onjuist, want het is niet waar, dat de Baptisten als geheel de I.C.C.C. steunen, zoals Ds Toornvliet suggereert. Er zijn Baptisten bij de I.C.C.C. aangesloten en ook in ons land heeft deze Raad zijn aanhangers onder de Baptisten. Maar de Nothern Baptist Convention in de Ver. Staten is lid van de Wereldraad en de Southern Baptist Convention staat weliswaar afwijzend tegenover de Wereldraad, maar is, voorzover mij bekend, toch niet tot aansluiting bij de I.C.C.C. overgegaan. De Engelse en de Nederlandse Unies zijn wel lid van de Wereldraad. Ik geloof zelfs te mogen zeggen, dat de Baptisten van de wereld in meerderheid afwijzend staan tegenover het Calvinisme-op-z'n-smalst, dat in de I.C.C.C. de boventoon voert. Daarvoor is onze geestesinstelling te dynamisch. Wij willen met Ds Toornvliet

's-Morgens om tien uur, de gewone tijd van onze gezamelijke morgendienst, vond de *eerste graduering* plaats. Een student uit Denemarken, br. Jörgensen, had aan alle eisen van de B. D (Bechalor of Divinity) voldaan en hem werd nu het eerste diploma overhandigd door de president. In alle eenvoud vond deze plechtigheid plaats. Dr Nordenhaug zei o.a.: De vereisten zijn niet in de eerste plaats van wetenschappelijke aard. Maar het is een streven van de faculteit om naast een ernstige toegewijde kracht, de student ook een wetenschappelijke uitrusting te geven, welke hij in deze wereld nodig heeft.

Toen de faculteit en de candidaat opstonden voor het diploma, zag ik achter deze mensen offerende geloofsgenoten en een Europa met al zijn complicaties. Baptisten aan de andere kant van de oceaan die hun krachten en geld geven om Europese gemeenschappen te helpen. En achter de eerste student als het ware een rij van broeders die uit mogen gaan, om te verkondigen „Het aangename jaar des Heeren".

Rüschlikon. C. MOSTERT Jr.

Leestafel

DOSSIER 333, Roman door B. Nijenhuis. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs f 5.40 geb. Voor V.C.L.-leden bedraagt de prijs f 2.70.

De Auteur is een man, die zijn vak verstaat. Dossier 333 is zijn eerste roman, en, naar we van harte hopen, niet zijn laatste. Ondanks het feit, dat er een bijna verwarrend groot aantal personen in optreedt, wordt de lezer gedwongen door te lezen, en is de laatste bladzij verrassend snel bereikt.

Deze roman beweegt zich rondom twee figuren: de geestelijke en de speurder (politieman), en meermalen rees al lezende de gedachte dat het „speurders-complex" door de wijze, waarop het geschreven en in dit boek verweven is, afbreuk doet aan de ernst van de boodschap van dit boek. Want dat dit boek een boodschap heeft, dat is boven alle twijfel verheven.

Het is hier niet de plaats om nog veel over dit boek te schrijven, maar dat we hier weer eens te maken hebben met een roman, die de moeite waard is, moet ondanks bovenstaande opmerking geconstateerd worden.

Dossier 333 is een pracht begin voor de nieuwe V.C.L.-Jaargang.

Wf.

ONTWAKEND VOLK, door P. A. de Rover. Uitg. Jan Haan N.V. te Groningen, prijs geb. f 6.50.

Dit boek is deel II van de trilogie „De weg der kleine mensen". Het eerste deel is mij niet bekend, maar ik vermoed, dat hiermee bedoeld worden de kleine luyden der A.R. partij. Dit boek is een roman over de dagen van Dr A. Kuyper. De verering voor Kuyper is wel heel groot maar mogelijk toch wel natuurgetrouw weergegeven. Als roman is het boek zwak. Dit is kennelijk niet de sterkste zijde van deze overigens uitnemende schrijver. Wie op gemakkelijke wijze zich wil orienteren over de Kuyperiaanse periode van het Gereformeerde en Antirevolutionaire leven zal dit boek met genoegen en lering lezen. De uitgever zorgde voor een uitstekende uitvoering.

J. R.

Een verzoek

Het Bapt. zangkoortje te Zwolle bezit slechts enkele ex. Neerbosch' zangen 2e bundel. Bij uitgever uitverkocht. Wie kan een of meerdere ex. afstaan? Eventueel tegen vergoeding.

G. BOURITIUS,
Asterstraat 19, Zwolle.

Verantwoording

Met grote dank vermelden wij een bijdrage voor de kerkbouw te Enschede van P. V. te S. groot f 20.—.

HUIZINGA.

Mededelingen

Copy voor „De Christen" dient steeds uiterlijk op de Zaterdag voor het verschijnen van het desbetreffende nummer in mijn bezit te zijn.

E.R.

Advertentiën

★

JAARGANG 69 - Nr. 3129
VRIJDAG 31 OCT. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18031

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Alle roem is uitgesloten

We zaten samen uit Lukas 15 te lezen: een leidster, een stuk of twaalf meisjes van dertien, veertien jaar en ik. Lukas vertelt, dat al de tollenaars en de zondaars tot Jezus kwamen, waarover dan de Farizeën en schriftgeleerden mopperden. Ik vroeg ze wat toch wel zondaars waren. Van tollenaars hadden ze wel eens gehoord, maar van de zondaren minder. Of ze dan wel wisten wat we vandaag bedoelden als we over een zondaar spraken. Jawel. Dat was een drinker, een inbreker, een dief.

Diezelfde avond herhaalde ik de vraag in een vereniging van oudere meisjes en daar werd minder vlot geantwoord, natuurlijk omdat ze wat meer ervaring hadden opgedaan onder mensen, die graag lachen over „stommiteiten" van anderen. Maar een kwam dan toch voor de dag met: wij zijn allemaal zondaars.

Is u soms ook moe van zo'n uitdrukking? Zo zonder uitdrukking. Net zoiets als: we worden al een dagje ouder. Of: wat is het leven toch duur. Misschien is het al veel, wanneer we zeggen, dat men deze werkelijkheid even diep (?) peilt als we allen moeten sterven. O ja, wij moeten allen sterven. Maar het zal met mij nog wel even duren. Dat ligt nog een behoorlijk eind buiten en achter de te verwachten onaangenaamheden. Anders zou dat worden, wanneer iemand ons zei: In deze nacht zal men uw ziel van u afeisen....Dan zou die vreselijke werkelijkheid opeens vlak voor ogen staan en zouden we beven, ontzet zijn. Waarom zijn we niet ontzet, wanneer we ons realiseren: ik ben een zondaar!?

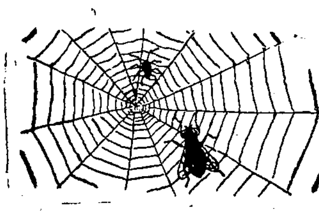
Want allen hebben gezondigd. Ook de Farizeën en schriftgeleerden. Natuurlijk kunnen we ons weer troosten met dat allen. Zoals een zieke zich wil troosten met het feit, dat er zoveel zieken zijn en dat sommigen nog zieker zijn dan hij. Maar is dat waarlijk troost? Ik zou een slechte trooster zijn als ik zo langs de bedden wandelde. Neen, wij moeten, ik moet dat woord op me laten aankomen, op me laten inrijden. Ik ben een zondaar. Ik heb alle bordjes met adviezen en waarschuwingen op Gods domeinen genegeerd, ik ben door alle rode lampen Gods heengereden. Ik heb God eenvoudig aan de kant gezet. Ik heb mij van Hem niets aangetrokken. Ik heb Hem gewoonweg aan het kruis genageld, Zijn stem gesmoord, Zijn handen gebonden en Hem verjaagd van mijn levensterrein. Ik moet dat goed doorgronden en dan schrikken, tot diep in mijn hart. Ik heb God, zo te zeggen, tegen mij in 't harnas gejaagd en nu zal Hij de strijd aanbinden met deze muiter

God heeft mijn opstand verdragen. Er is midden in de geschiedenis een punt, waarop God ziet, steunt. Hij verdraagt terwille van dat ogenblik, als wij tenminste hier van ogenblik mogen spreken en niet moeten gewagen van een eeuwigheid. Hij vergeeft terwille van Een, Die in mijn plaats wilde staan en in uw plaats. Ik word om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel!

Nee, voor roem is hier geen plaats. Alleen grote verwondering mag over de ziel komen en dankbaarheid, die geen woorden kan vinden. De Vader is opgestaan en heeft de verloren zoon verwelkomd met een kus en een kleed en een feest. Uit vroeger tijden herinner ik mij een regel: Laat dankbaarheid aan Zijne voeten wenen, want wie verdient die tranen zo als Hij?

Het moge bij tranen niet blijven, maar komen tot een toegewijd dienen, tot een volkomen overgave van het gehele leven: Heer, mijn al is op het altaar. Mijn lichaam, ziel en geest, mijn tijd en mijn geld. Ach, wat is mijn, is het niet al van U? Gij hebt mij meer dan gereformeerd, Gij hebt een nieuw leven gegeven.

HUIZINGA.

In het Web van de Spin

Het Raadsel Mens

Alle eeuwen door is er geworsteld met het raadsel mens. Wie is hij? Waar ligt zijn oorsprong? Wat is zijn aard, wezen, bestemming, doel?

De verberging

Ja, wie is hij eigenlijk, mijn buurman?

Ik weet iets van zijn baan, zijn jas, zijn portemonnaie, ik weet dat hij een boord draagt en bridge speelt, dat hij Cross rookt en graag lacht.

Maar wie is hij wezenlijk, die buurman?

Ieder waant zich slechts veilig in zijn eigen, hoog opgetrokken vesting, en de anderen-misleidende-krijgslist is niemand vreemd.

Als kinderen speelden we verstoppertje: we kropen weg tussen de struiken of achter een muurtje; ouder geworden verbergen we ons achter phrasen en leuzen en een goed bestudeerde rol.

De ervaring heeft ons sinds ons kind-zijn geslagen, bedrogen en beschadigd, we zijn nu wel wijzer geworden. Als kinderen zeiden we precies wat we dachten. Maar we merkten dat het stoorde, beschaamd maakte, verzet deed oplaaien; onze opvoeders onderwezen ons, bij voorkeur maar niet altijd de volle waarheid te zeggen, maar liever een halve waarheid, dat is: een halve leugen.

We zijn nu wel wijzer geworden. Wijze realisten, die begrijpen dat je met de waarheid en met mooie theorieën niet ver komt, en dat je maar voor jezelf moet opkomen, omdat een ander het doorgaans niet doet.

We laten ons niet meer uithoren, want de ander maakt er doorgaans geen goed gebruik, maar misbruik van. We zijn altijd en overal op onze hoede, en soms slaan we al van ons af als een ander alleen maar een onschuldig gebaar maakt. Soms zijn we als de reeën in het bos: we zetten het al op een draf als we nog maar nauwelijks de geur van een medemens „opgesnoven" hebben.

We roken cigaretten, bijten op een potlood, wriemelen aan een sleutelbos, om de mens tegenover ons maar niets te doen merken van onze angst, onze onzekerheid, onze verborgen bedoelingen.

We verbergen ons omdat de *ander* zich verbergt, (en dat is onheilspellend) en omdat we *zelf* wat te verbergen hebben!

De ontmaskering

En nu is het grote, verwonderlijke, verschrikkelijke, maar ook het verblijdende, dat je bij Jezus niet in je rol kunt blijven. Wie de Evangeliën leest, moet het wel opvallen, dat eigenlijk iedereen rondom Jezus min of meer de kluts kwijt raakt. Nicodemus is nauwelijks bij Jezus binnen (onder bescherming van de nacht!), of hij voelt zich onder de hem geheel dóór-lichtende ogen van Jezus totaal doorzien en ontmaskerd. Zacheus en Levi spreken direct een andere taal, ze geven zich bloot; de Samaritaanse vrouw komt voorzichtig maar helemaal uit haar „slakkenhuisje" kruipen. En ga zo maar door. Zelfs de geraffineerde Pilatus voelt zich niet meer safe.

Moeten we niet vaststellen dat al deze mensen zich blootgeven, hun binnenste naar buiten keren, heel hun armelijke kwetsbaarheid prijsgeven, omdat de man tegenover hen er Een is, Die zelf niets te verbergen heeft, zelf geen rol speelt, maar werkelijk ook is, zoals men Hem daar voor zich ziet en hoort?

En als wij nu werkelijk verlangen, onze *buurman* te kennen en meer te weten dan de kleur van zijn politieke overtuiging en de stand van zijn bankrekening, zal het dan niet allereerst nodig zijn, dat we zelf andere mensen worden? Mensen, verlost van bijbedoelingen? Mensen, aangeraakt door de Geest van die Jezus, die kwam om ons te redden?

Nieuw Leven

We zitten hier eigenlijk midden in het probleem van vandaag: n.l. dat er zo weinig uitgaat van al die duizenden vrome Christenen. Waarom komt onze buurman, onze collega, onze naaste, niet bij ons om raad? Waarom luistert hij zo slecht, zodra we eens de moed vinden (teneinde onszelf te bewijzen dat we toch wel vroom zijn!) om een klein preekje tegen hem af te steken? Vanwaar al dat grijnslachen, die onaantastbare onverschilligheid, tegenover ons „getuigenis"?

Ja, waarom zou onze collega ons vertrouwen, ons, die nog niet eens vrede kunnen houden met onze medebroeder; ons, die even fel zijn op de centen als hijzelf; ons, die even liefdeloos praten over de ander, dan hijzelf; ons, die onze diepste bedoelingen maar zelden prijsgeven, hetzij dan in een onbeheerste fel-begerige blik of een ons ontglippend hard woord?

Wie zijn buurman wil bereiken met het verlossende Woord, moet beginnen zichzelf weer helemaal te laten reinigen door Christus. Hij moet, zoals Jesaja meerdere malen zegt, ruim baan maken voor God. Hij moet leren bidden om alle dagen weer gekruisigd te worden naar de oude mens, hij moet God voortdurend smeken om de vesting, die hij rondom zich heeft opgetrokken, in elkaar te timmeren, kapot te schieten, te verbrijzelen; hij moet de Meester volgen naar het kruis en in het graf; hij moet worstelen om overweldigd te worden door die Geest, die niets spaart wat tegen God is, en alles doet om de mens te maken tot een wonderlijk, gevoelig, hanteerbaar instrument in de meesterlijke handen van God.

Zouden er niet hele Gemeenten op de knieën moeten? Het is maar een vraag.

Sommigen beginnen het te verstaan. Ze weten, dat ze niet allereerst moeten vragen om allerlei buitennissigheden (genezing, vreemde talen, etc.), maar om een nieuwe liefde, een andere doelstelling, een totale overgave.

Sommigen. Hun aantal groeit.

En rondom hen zien we een cirkel van licht, en in deze cirkel zien we dat allerlei wat dood was of armetierig, tot nieuwe bloei komt.

En U?

Wf.

Kroniek

Ds Slort op het examenpad Onze redacteur Ds D. Slort heeft aan de Rijksuniversiteit te Utrecht het propaedeutisch examen in de Theologie afgelegd. Nadat hij 't vorige jaar aan de Universiteit te Aix-en-Provence het baccalaureaat in de theologie verwierf, heeft

hij thans de eerste schrede gezet op de weg naar een Nederlandse academische graad. Wij wensen hem van harte geluk met het behaalde succes en zien uit naar 't bericht, dat de afsluiting van de volgende etappe zal melden.

Persstemmen over de Geref. Synode Op 11 Oct. gleden twee kranten mijn brievenbus in, die beide een beschouwing bevatten over de Geref. Synode te Rotterdam. Dat is op zichzelf niet zo merkwaardig. Wat echter deze beide beschouwingen interessant maakt, is het feit, dat ze beide een vergelijking maken met de Herv. Synode. De eerste schrijver is de heer Scheps. Hij is Gereformeerd en schrijft o.m.: „Voorts mogen wij ook noemen het rapport inzrke de geestelijke verzorging van zee-, land- en luchtmacht. Het betreft hier een belangrijk en actief deputaatschap. De Geref. Kerken bezien de zaken breed en zo zagen wij op de kansel de rijzige figuur van de hoofdlegerpredikant ds A. T. W. de Kluis, zelve predikant in de Ned. Herv. kerk, verschijnen om het de broederen aan te zeggen, dat het om hun eigen zoons gaat. Stel u voor, dat een man als prof. Dijk of ds Vellenga achter de katheder zou verschijnen in de vergadering van de generale synode der Ned. Herv. Kerk! Wij hebben op de Haagse synode wel eens ds H. L. Ruitenberg, de moderne perspredikant van de Ned. Herv. kerk, in de Valkenboschkerk gezien en wij zagen vorige week de Ned. Herv. studenten-predikant, ds A. M. Krop te Groningen, in de Nieuwe Oosterkerk te Rotterdam zitten, maar dat schijnt allemaal wel te kunnen. Omgekeerd is er echter geen sprake van en bemint de Herv. Synode de catecomben. Ds Krop heeft in het weekblad „De Herv. Kerk" van 13 Sept. j.l. een artikel geschreven over de generale synode der Geref. Kerken en daarin gewaagd „van de weg der openbaarheid van de Geref. kerken", die het misschien mogelijk zou maken, dat de Herv. kerk de rapporten ter kennisname ontving. Als ds Krop er eens voor ging pleiten, dat men op zijn synode dezelfde openheid ging toepassen, waardoor de pers door eigen ogen kon kijken en het kerkvolk voorlichten? Dat zou toch meer passen bij de eisen van deze tijd".

De tweede schrijver is de Ned. Herv. predikant Ds Krop. Hij is bij een openbare zitting v. d. synode zo maar eens komen aanlopen en vertelt van zijn belevenissen in „De Herv. Kerk":

„Intussen maakt deze Synode-vergadering wel een heel andere indruk dan bij ons. Bij ons is het soms wel wat al te knus en intiem. Maar hier krijgt men de indruk van een tweede-kamer-zitting, waarbij ieder naar behoefte eens wat rond gaat, om zich te vertreden".

Even later vervolgt ds Krop: „Inderdaad, over geldgebrek hebben ze niet te klagen. De organisatie naar buiten is perfect. Het imposante gebouw aan de Boezemsingel is een teken van deze stoerheid en organisatiekunst. Wij kunnen als Hervormden van deze zakelijkheid veel leren, niet alleen vanwege de zakelijkheid, maar omdat hier toch ook sprake is van een stuk kerkelijke levenskunst, die wij ons nog veelal eigen moeten maken. Ik betrap mezelf er op, dat ik me afvraag, of ik nu jaloers ben. Ach, wel neen, want wanneer ik let op de innerlijke vormgeving, dan ontmoet ik zoveel onduidelijkheid, dat ik me er over verwonder, dat blijkbaar niemand van de Syodeleden dit opmerkt.

Want waar het gaat om de principiële beslissingen, wandelt men achter de feiten aan en voorzover er een positieve beslissing valt, is dit niet anders dan het naspreken van wat de Hervormde Kerk reeds eerder heeft gezegd.

Het vrouwenkiesrecht wordt thans in de vrijheid der kerken gegeven. Het rapport vrije tijdsbesteding zet een eerste stap op de weg, die de Herv. Kerk reeds enige jaren onder veel smaad en hoon van de kant der Gereformeerde Kerk bewandelt.

Een nieuwe kerkorde wordt overwogen.

Zo zou ik kunnen doorgaan".

Ik weet wel, dat beide schrijvers niet geheel over het zelfde schrijven. Maar wanneer we deze beide stukken naast elkaar leggen, dan overvalt ons een gevoel van hopeloosheid. Wat staan we toch hopeloos ver van elkaar af. En wat is er over en weer weinig begrip. We kijken tegen elkaar aan en vinden maar vreemd, wat de ander doet. Wat geeft ons alle gepraat over oecumene, wanneer de ondertoon van al ons spreken is: „bei uns ist alles besser"?

De Geref. Synode over oecumenische samenwerking De Gereformeerde Synode heeft haar beslissingen genomen ten aanzien van de oecumenische samenwerking. Met grote meerderheid is besloten niet toe te treden tot I.C.C.C. of W.E.F. Deze beslissing is pas na zeer lange discussies gevallen, hetgeen wel te begrijpen is. Maar met deze beslissing is de kwestie van de oecumenische samenwerking allerminst afgehandeld. Geen enkele kerk immers kan er mee volstaan zich te beperken tot afwijzing van contact met andere kerken. Terecht is ter synode reeds opgemerkt, dat een louter negatieve houding niet bevredigend noch verantwoord is. Daaruit blijkt, dat in de Ger. kerken wel oecumenisch verantwoordelijkheidsbesef leeft. Ook de Wereldraad telt in deze kringen zijn aanhangers. Ter synode hebben zij hun gevoelens allerminst onder stoelen of banken gestoken. Maar het verloop van de synodale besprekingen heeft wel uitgewezen, dat de Ger. kerken voor aansluiting bij de Wereldraad thans nog niet rijp zijn. Er moet nog veel gebeuren, eer het zover komt. Een van de noodzakelijke dingen is, dat de Wereldraad zelf duidelijker moet uitspreken, dat hij voorlopig niet meer is dan een plaats van gesprek. Soms worden er van de zijde van deze Raad uitlatingen gedaan, die de indruk zouden kunnen wekken, dat men met dit gesprek bijna klaar is. Zoiets is uiteraard de Ger. kerken niet aangenaam en het is bovendien onjuist. Men is eigenlijk nog maar nauwelijks met het gesprek begonnen. Aan de andere kant zullen de Ger. kerken moeten leren, dat het gesprek allereerst over de grondslag zal moeten gaan. Het lijkt er wel eens op, dat zij wel zouden willen toetreden, wanneer vast was komen te staan, dat er over de grondslag van de Wereldraad niet meer gesproken behoefde te worden, omdat er èn over de formulering èn over de uitleg èn over de handhaving van de basisformule eenstemmigheid was bereikt. Maar zover is het nog lang niet en juist aan deze eerste, beslissende fase van het oecumenisch gesprek mogen de Ger. kerken zich niet onttrekken.

Wat is Baptist? De enige hoogleraar, die op de Ger. synode gepleit heeft voor aansluiting bij de I.C.C.C., Prof. Dr G. Ch. Aalders, is in zijn pleidooi ingegaan op wat blijkens vroeger in de Kroniek gesignaleerde uitlatingen voor vele Gereformeerden een steen des aanstoots is in de I.C.C.C., n.l. het feit, dat in deze Raad ook Baptisten zitting hebben. Daarover heeft volgens het verslag in „Kerknieuws" Prof. Aalders gezegd: „de Bapt. kerken bij de I.C.C.C. aangesloten zijn bijna allemaal Ger. kerken, al verwerpt men dan helaas de kinderdoop, waarvoor men zich dan eveneens op de Heilige Schrift beroept". Het is mogelijk, dat Prof. Aalders gelijk heeft. De geestelijke ligging van de Bapt. groepen, die lid van deze Raad zijn is mij niet bekend. Maar het is misschien

niet overbodig er op te wijzen, dat Baptist niet betekent: Gereformeerd min de kinderdoop. Het Baptisme vertoont een eigen structuur. Wezenlijk voor een Baptisten gemeente is niet de „volwassenendoop" maar haar gemeenteprincipe: zij is gemeente van gedoopte belijders, tot wie men toetreedt krachtens goddelijke roeping en persoonlijke geloofsbeslissing. Gereformeerde kerken zijn gekenmerkt door hun verbreding in de lijn der geslachten: wat in de lijn van het Verbond wordt geboren, wordt gedoopt en behoort tot de kerk. Deze voortplanting van de genade is het Baptisme vreemd. Wij ontvangen het heil niet krachtens onze geboorte doch in de weg van bekering en geloof. Gemeentelijk gezien is de doop op belijdenis hiervan de uitdrukking.

Tentzending in Nederland Onlangs schreef ik in deze rubriek, dat naar het lijkt, de dagen van de tentzending in ons land geteld zijn. Nu schrijft br Dammuller, leider van de Tentzending van de Ned. Chr. Gemeenschapsbond, dat dit geheel onjuist is; hij vervolgt: „Onze bond heeft twee tenten in bezit. Deze tenten zijn de gehele zomer ons land doorgetrokken. En de rapporten die van onze tentbroeders over deze arbeid bij mij binnen komen zijn zeer verblijdend. Het is een feest ze te lezen. De eerste jaren na de oorlog scheen het inderdaad of de tentevangelisatie in ons land niet meer gewenst was. Maar nu juist de laatste jaren wordt het elke zomer beter. Zo is het ook dit jaar menigmaal gebeurd dat in verschillende plaatsen de tent geheel gevuld was. Soms moesten honderden mensen buiten staan, en dit terwijl er in de grootste tent toch zeker 500 zitplaatsen zijn. Maar de grootste vreugde is dat ook dit jaar tientallen en tientallen hun hart aan Jezus gaven. Ja, God gebruikt ook in ons land weer de tentarbeid".

Van deze berichten nemen wij uiteraard met vreugde kennis. Wij zijn blij over iedere evangelisatiemethode, die door God gezegend en gebruikt wordt. Maar het gaat hier slechts over twee tenten en tegenover deze schone belevingen staan ervaringen, die tot nadenken stemmen. Daarop had ik het oog, toen ik de Duitse en de Nederlandse tentzending vergeleek. Intussen ben ik br Dammuller dankbaar voor zijn correctie.

J. R.

ZAND en ZAAD

Een brief van een broeder, die dit blad helemaal leest en nu en dan op een der artikelen reageert, ligt al een paar weken bij mij op de tafel. Iedere keer waren er boeken, waarop ik graag uw aandacht vestigde. Maar nu komt hij aan de beurt.

Onlangs schreef ik een paar woorden over de steeds meer om zich heen grijpende Staat. Ik zei toen al dat bij die gedachten politieke overwegingen helemaal uitgesloten waren, evenzeer als economische. Ik constateerde alleen maar het feit, dat het apparaat, dat wij stichtten om de samenleving mogelijk te maken zo langzamerhand uitgroeit tot een machine, die het tempo aangeeft en waarbij wij ons maar hebben aan te passen. De bruisende, boeiende waterval, de sensationele stroomversnelling, de ongebreidelde glorie van de zuivere natuur wordt gekanaliseerd, gereguleerd, gecontroleerd. O zeker, ten bate van allen. Maar het geheel wordt voor sommige geesten zo eentonig als een verschrikkelijk nette tuin met heel rechte paden en vierkant geschoren bomen. Doch nu wandel ik weer in dat spoor, waarvan met zachte drang mijn broeder mij voor een wijle wilde weghalen. Kent hij overigens het boekje: De opstand der horden!? Van een Spanjaard: José Ortega Gasset. Hij moet het niet altijd met die schrijver eens zijn, maar de man zegt dingen die doen denken.

Onze broeder schrijft: De Staat, de Overheid, mag nog zulke goede bedoelingen hebben, indien ze het vertrouwen des volks mist, zal het haar onmogelijk wezen om naar behoefte en wens te kunnen regeren. Velen menen (waaronder ook Baptisten) het wel alleen te kunnen klaarspelen. Terwijl men bij het minste al op de Staat is aangewezen. Hoe zou het voor ons allen worden, indien we eens zelf onze kinderen onderwijs moesten geven in de verschillende leervakken. Het gevolg zou zijn een leger onontwikkelde, domme nakomelingen.

We laten de brief verder rusten en willen met de broeder onze waardering uitspreken tegenover hen die namens ons en voor ons de zorg voor de gemeenschap op zich hebben genomen. Wij zijn dankbaar voor de bescherming van onze vrijheden en bezittingen. Elke avond weer, wanneer we God danken voor Zijn vele zegeningen, denken we daarbij ook aan het voorrecht in een land te leven, waarin wij vrij onze mening mogen uiten, zelfs wanneer die critiek inhoudt op het gevoerde beleid. Een overheid, die het welzijn van de landsbewoners op het oog heeft en de gewetens der onderdanen niet kwelt met een gehoorzaamheid te eisen, die de mens alleen aan God verschuldigd is, zien wij als Gods dienares. Daarom betalen wij ook onze belastingen en geven wij eer, die eer toekomt. En dat eerste zonder foefjes om maar zoveel mogelijk buiten schot te blijven. Gezien vanuit het standpunt der overheid kunnen wij zelfs waarderen, dat het pensioenfonds onzer broederschap gelikwideerd moet worden, daar de overheid, rekening houdend met de egoistische mens, het harerzijds onverantwoord acht het pensioen van een oude dominee te laten afhangen van broederlijke gevoelens in plaats van wiskundige berekeningen. Natuurlijk kan men de vraag stellen of die overheid wel verstandig doet een zo zuiver werk ener gave gemeenschap te torpederen. Of het niet beter ware deze witte raaf ten voorbeeld voor alle koele rekenaars te doen voortleven. Maar een volksgemeenschap is nog geen gemeente, waarin het beeld van: en zij hadden alle dingen gemeen, bewaard is gebleven.

En nu wil ik toch die Spanjaard citeren: Dit is het grootste gevaar dat heden ten dage de beschaving bedreigt: de inlijving van het leven in de Staat, de inmenging van de Staat in alle dingen, de absorptie (dat is de inzuiging, opslorping) van iedere maatschappelijke spontaneïteit door de Staat en dit betekent de vernietiging van de historische spontaneïteit die tenslotte de basis, de voedingsbodem en de stuwkracht van de mensheid is in al wat zij onderneemt en ervaart.

Een belgische dienstweigeraar citeert in zijn verdedigingsrede Bernanos, die zei: „De Staat vreest slechts één tegenstander: de mens." En wij willen deze uitspraak bijvallen, wanneer de Staat geen middel meer is om het samen-leven mogelijk te maken, maar in wezen zich als een verborgen vijand tegen de samenleving gericht heeft. Niet bewust willend, waarschijnlijk, maar zich ten koste van alles handhavend. En daarmee zichzelf ten dode toe verwondend.

Een gelovige is de beste burger, maar tegelijk een onbetrouwbaar element in die organisatie: de Staat, daar hij boven machthebbers en hun dienaars een andere Instantie kent, God, Die hij toebehoort en dient. Een gelovige, die de Schriften leest en de tijden tracht te onderkennen, zal, naarmate de Staat zijn invloed uitbreidt over de onderdanen en tegelijkertijd met andere

„Staten" wegen zoekt om zich met hen te versmelten tot een verenigde Staat, scherper gaan luisteren en zien, of hij misschien ook ziet opdoemen die Staat, aan het hoofd waarvan zonder merkbare schokken de mens der zonde, de zoon des verderfs kan treden.

Waar wij nu het Woord bij ons hebben, dat bliksemend de tijden belicht en ons dikwerf werpt tussen instemming en argwaan kan slechts de bede, dat God allen, die in hoogheid zijn gezeten, moge zegenen met wijsheid, ons hart vervullen. „Ik vermaan u dan allereerst smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij een stil en rustig leven mogen leiden in alle godsvrucht en eerzaamheid. Dit is goed en aangenaam voor God, onze Zaligmaker, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkentenis der waarheid komen."

HUIZINGA.

Zendingsrubriek

Onze zendelingen

Zr Fenny Vorsteveld is geslaagd voor haar examen. Praktisch is de situatie zo voor haar, dat zij zonder meer naar de Congo al uitgezonden kan worden. Aan de voorwaarden, die de Belgische Regering stelt voor de toelating in de Congo, voldoet zij.

Uit praktische overwegingen laat de U.Z.C haar — en dat wil bovendien onze zuster zelf — nog een Accoucheuse (vroedvrouwen) cursus volgen in Engeland. Om precies te zijn zal dat in Londen geschieden. Waarom juist in Engeland? Het antwoord luidt: ter wille van de tijdsduur.

In ons land duurt zulk een cursus 2 jaar. In België en Engeland daarentegen 1 jaar. Volledigheidshalve moet hier nog aan toegevoegd worden, dat in bovengenoemde landen het streven en voornemen bestaat om bovengenoemde cursus op twee jaar te brengen.

Begin November steekt zr Vorsteveld het Kanaal over, want zij reist daarheen, via Ostende.

Misschien is het aardig U te doen weten, dat haar diploma's gelijkgesteld zijn met de Engelse, zodat zij op haar verpleegsteruniform de letters dragen mag van E.R.S. (Englisch Registered Nurse).

Intussen is zr Gerda Brongers druk in Brussel bezig met de vroedvrouwen cursus in het St. Pierre ziekenhuis. De voertaal is hier Frans. Na slagen heeft zij aansluiting aan de zg. koloniale cursus te Antwerpen. (Vlaams of Frans). Deze laatste cursus is lang niet mals.

Uit bovenstaande is het U wel duidelijk geworden, dat de zending een degelijke voorbereiding vraagt. Het is dus niet zo, dat men zonder meer uitgezonden kan worden.

Indien alles meeloopt is de verwachting dat beide zusters vrijwel gelijktijdig uitgezonden kunnen worden. U zegt: wanneer? Laten we zeggen: Begin 1954.

Zoals U reeds werd meegedeeld hoopt onze Congozendelinge zr Reiling in November terug te komen. De oorspronkelijke plannen waren, dat zij per boot zou reizen. De dokter die haar behandelt achtte het echter wenselijk, dat zij per vliegmachine zou gaan. Dat zal een machine worden van de Sabena. Duur? Hoe komt U er bij? Nog iets goedkoper dan de bootreis.

Bovendien, al zou het duurder zijn, dan nog heeft zij zonder meer daar recht op.

Stel U gerust inzake de zendingsgelden. Daar wordt de nodige zorg en zuinigheid betracht.

Donker Afrika

In ons laatste artikeltje schreven we over Afrika: Vooral de vooruitzichten in Afrika zijn zeer hoopvol te noemen.

Maar dat betekent niet, dat alles daar rozengeur en maneschijn is. De schaduwzijden moeten we hier ook naar voren brengen.

In de 1e plaats wroet het communisme er en bedient zich van overspannen nationalisme. Denk aan Marokko en Tunis. In het groot aangegeven geschiedt dit in N. Afrika.

Dan is daar de Islam. Islam en Christendom staan als vuur en water tegenover elkaar. Ook de Islam voert in haar vaandel de leus van: De ene ware te zijn! Die klanken heeft u wel vaker gehoord.

Om een voorbeeld te geven. Egypte, een uitgesproken Mohammedaans land, propageert officieel godsdienstvrijheid, doch in werkelijkheid wordt het Evangelisch geloof tal van moeilijkheden in de weg gelegd. En tenslotte is daar het Animisme. Dit begrip (afgeleid van anima-ziel) heeft jaren lang gegolden als algemene aanduiding van de godsdienst der natuurvolken. Laten we het hierbij maar laten, alhoewel daarover nog heel wat te zeggen valt. Maar dat valt dan buiten het bestek van dit artikeltje.

Het animisme als de openbaringsvorm van de godsdienst der primitieven heeft in Afrika een zeer taai leven. Vele eeuwen van blanke leiding hebben slechts het uiterlijk van Afrika beroerd, terwijl het hart van Afrika is gebleven wat het was, primitief en wreed, zonder innerlijke beschaving. Dit is een algemene vaststelling en geldt niet voor die gebieden en streken waar het Christendom daadwerkelijk een radicale verandering teweeg heeft gebracht in de harten en levens. In grote trekken stellen we vast, dat de bewoners van het zwarte werelddeel nog erg vastgeklonken zijn aan de eeuwen-oude ziel van bijgeloof, demonen en geesten.

Nu heeft Afrika geheime organisaties van negers. Vele van deze organisaties worden gedragen door een min of meer forse religieuse onderstroom. Soms heeft zulk een geheim negergenootschap ook bepaalde politieke doeleinden.

Dat is b.v. het geval met de Mau-Mau in het Brits protectoraat Kenya. U heeft het in de couranten kunnen lezen. De Britse Regering trad met veel militair machtsvertoon tegen hen op.

Wat is de Mau-Mau? Een geheime organisatie met veel macht. Dit verbond is georganiseerd volgens geheime wetten en eden. Nieuwe leden worden met mysterieuse seremoniën opgenomen. Talrijke negers worden onder bedreiging gedwongen lid er van te worden. En ook deze gedwongen leden zwijgen als het graf. De Mau-Mau regeert door middel van terreur. Zij heeft heel wat afschuwelijke moorden op haar geweten.

Ook donker Afrika heeft geheimen, die zij nimmer prijs geeft.

In Frans west Afrika vinden we een der gevaarlijkste genootschappen, n.l. dat van de Panters of Luipaarden. De leden hiervan treden op in pantervellen en maskers, terwijl zij aan de vingers vlijmscherpe klauwen of dolken hebben gebonden. Allen zijn zij in het bezit van een medicijnbuidel, die geregeld gevoed moet worden met ....mensenbloed.

U voelt wel welke kant het uitgaat. In onderling

overleg wordt een slachtoffer uitgezocht, dat 's nachts uit zijn hut wordt weggesleept. Verdere bijzonderheden besparen we U. Om de eigenlijke dader te verbergen worden door alle leden delen van de ledematen van het betrokken slachtoffer verorberd. Fanatisme en een bepaalde animistische stroming gaan hier hand in hand. Terreur is hier ook weer een zeer machtig wapen, zodat haast niemand zijn mond waagt te openen.

Eveneens in Frans West Afrika vinden we het eeuwenoude genootschap der Poroh. Misschien is het overbodig U er op te wijzen, dat we hier steeds van organisaties spreken moeten. Wat beoogt de Poroh? Dat zijn feitelijk meer verbanden, die de jonge kaffers der stammen opnemen om hen tot man te vormen. Zij verdwijnen voor jaren in de jungle. Voor de stam zijn ze als het ware dood en er bestaat niet het minste contact met de buitenwereld. Door talrijke ceremoniën worden zij tot man verheven. Velen van deze jonge knapen sterven echter, door infecties of bloedverlies. Na een bepaald aantal jaren, variërend tussen 3 en 5 jaar, komen zij als man terug in hun stamverband. In de nacht wanneer dit geschiedt laaien de vlammen hoog op in de oerwouden en laat de neger de remmen los. Dan roert donker Afrika zich.

In Tangayika, een Brits protectoraat kwamen z.g. Leeuwenmannen voor. Officieel bestaat dit berucht gemeenschap niet meer. Zou het waar zijn?

Ook Belgisch Congo schijnt niet vrij te zijn van zulke duistere genootschappen.

In donker Afrika is er nog heel wat te doen. En toch is dit het grote wonder, dat dit werelddeel momenteel de beste kansen biedt voor het Evangelie van de gekruisigde en opgestane Heer.

Daarom denkt de U.Z.C. aan Afrika. Doch niet uitsluitend aan Afrika, doch aan elke mogelijkheid, die haar geboden wordt.

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

In het centrum van de Duitse *opwekkingsbeweging*

Het is ongeveer een jaar na de tweede wereldoorlog. De wereld bloedt uit duizend wonden, in diepste wezen een gevolg van het feit, dat de grote massa God de rug heeft toegekeerd en zich door Satan en zijn helse machten heeft laten leiden.

Duitsland „het derde rijk" is op vele plaatsen een ruïne door de bombardementen, die onbeschrijflijk leed hebben teweeg gebracht.

Ergens in het Wuppertalgebied, dat ontzettend verwoest is, buigen *vijf* mensen hun knieën voor God en smeken om een opwekking: dat het Duitse volk de les zal trekken uit deze oorlog en zich zal bekeren tot de levende God. Deze bidstond was het begin van een opwekkingsbeweging, die tot ver over de Duitse grenzen bekend is geworden.

De leider er van is br. Hermann Zaiss, fabrikant van scheermessen te Solingen-Ohligs. In de loop van de jaren is deze beweging gegroeid en nu worden elke week duizenden mensen met het Evangelie bereikt en.... velen komen tot bekering!

Toen deze enige jaren bezig waren met het brengen van de blijde tijding, dat alleen Jezus Christus machtig is om vrede te brengen in 't onrustige hart, bemerkten zij plotseling, dat God de gave der gezondmaking (zie 1 Cor. 12 : 1—11 en Mark. 16 : 15—18) in hun midden geschonken had. Een vrouw, die achttien jaren lang verlamd was geweest, werd plotseling genezen. Dit was het begin van een serie wonderlijke genezingen, die nu nog steeds doorgaat en aan deze beweging de grote bekendheid heeft gegeven.

Het is niet mijn bedoeling om nu over geloof en gebedsgenezing te gaan schrijven. Wèl wilde ik proberen U een indruk te geven van enkele samenkomsten, die ik begin September heb bezocht.

De eerste was een dienst op Zondagmorgen in een bioscoop in Wupperfeld. 't Begon om half tien, maar om kwart na acht stonden we al voor de nog gesloten deuren en we waren heus de enigen niet! Voor de samenkomst werd er een halfuur gezamelijk gezongen, wat direct al een fijne sfeer gaf. Overigens waren er geen bizondere „attracties" als koorzang etc. Ongeveer dezelfde indeling, die wij in onze kerkdiensten ook hebben. Wel werd aan 't begin een korte bidstond gehouden. De preek van br Zaiss boeide door de vaak rake gezegden en directe evangelieverkondiging. Br Zaiss is een radicaal mens, iemand die zichzelf in dienst van het Evangelie niet spaart, zichzelf maar ook een ander niet ontziet, als 't gaat om de Bijbelse waarheden. Dit bezorgt hem veel vrienden maar ook vijanden. Ze zijn er zelfs nu al in Nederland, terwijl men hem nog niet eens heeft gezien of gehoord!

's Zondagsavonds in een evangelisatiesamenkomst in Gevelsberg, een klein dorpje zagen we br Zaiss als de volksredenaar, die de mensen in het hart grijpt en ze beweegt Christus aan te nemen als Heiland en Zaligmaker. Ook 's Dinsdagmiddags in de z.g. „genezingsdienst" in Solingen-Ohligs ontmoetten we hem weer en verbaasden ons opnieuw over zijn werkkracht en onverwoestte ijver. Deze man en zijn naaste medewerker br Paul Hesse moeten wel op een bizondere manier door Gods Geest worden bezield. Elke week 4 á 5 preken maken en houden valt niet mee. De mensen lopen van de ene samenkomst naar de andere, ze kunnen dus nooit tweemaal dezelfde toespraak houden!

Nog enkele opmerkingen over de „genezingsdienst". Deze wordt gehouden in een barak op het fabrieksterrein van br. Zaiss en duurt meestal van 5 tot 10 uur! 't Is eigenlijk een bidstond, voorafgegaan door een toespraak van br Zaiss en onderbroken door samenzang en getuigenissen van mensen, die genezen zijn. Intussen wordt in een aparte kamer met zieken gebeden en hen de handen opgelegd. Zèlf heb ik geen genezing gezien, maar toch was het een onvergetelijke bijeenkomst.

Wat heeft deze beweging ons nu te zeggen? In Duitsland ziet men het zo: De tekenen der tijden zowel op politiek als op geestelijk gebied zeggen ons, dat 't ogenblik zeer snel nadert, waarop Jezus Christus zal wederkomen om Zijn Gemeente tot Zich te nemen. Hij zal de Zijnen bewaren voor de grote verdrukking, waarvan Openbaring ons spreekt. De nacht komt, waarin niemand werken kan, laten we dus ons best doen om nog zoveel mogelijk mensen 't Evangelie te brengen en .... God werkt mee door wonderen en tekenen! Ik kan 't persoonlijk met deze visie eens zijn. Al de opwekkingsbewegingen zijn m.i. een onderdeel van de middernachtroep uit de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden: de bruidegom komt, zie, ga uit Hem tegemoet! (Matth. 25 : 6). In 't Wuppertalgebied en op verschilende andere plaatsen in de wereld is men inderdaad ontwaakt .... en

Nederland slaapt. Hoe lang nog? Zo hier en daar komt er reeds een heilige ontevredenheid over onze gerustheid. Ontwaakt! ook gij Baptisten! Een korte wijl, de tijd genaakt en Jezus komt dan weer. Hoe lang zullen we nog de gelegenheid hebben om de Blijde Boodschap te prediken? Waakt, want de nacht zal komen!

Bidt voor een opwekking ook in ons land en werkt. Dat is het „geheim" van een opwekking!

JAC. TROMP,
Alb. Agnesstraat 5 a, Groningen.

Gemeenteberichten

TER-APEL

Zondag 9 November D.V. hoopt Ds v. Dam afscheid te nemen van de gemeente Ter-Apel.
De diensten zijn:

's Morgens 10 uur dienst
's Middags 3.30 uur afscheidsdienst.
Afgevaardigden en gasten worden uitgenodigd.

de Secr. A. POMP,
Agostr. 35.

ZANDBULTEN.

Zondag 16 Nov. D.V. hoopt Ds J. van Dam zijn intrede te doen in de Bapt. Gem. te Zandbulten. Regeling van de diensten als volgt:

's Morgens 9 uur Bevestiging door Ds G. Visser van Harlingen.
's Middags 2 uur Intrede Ds van Dam.
's Avonds 7.30 uur Begroetingssamenkomst.

Belangstellenden uit omliggende gemeenten en anderen zijn hartelijk welkom.

Zij die logies wensen gelieven dit te melden aan de secr. der gemeente

N. LOURENS,
Zandbulten 124.

NOORDBERGUM

Op reis naar onze kerkeraadsvergadering overkwam onze secr. br R. Veenstra een ernstig ongeval, doordat hij met zijn motor tegen een in het donker stilstaande auto opreed. Met een zware hersenschudding en schedelbasisfractuur en nog andere kneuzingen is hij opgenomen in het ziekenhuis te Leeuwarden. Ook zijn schoonzuster ligt met een zeer ernstige krankheid in het Diaconessenhuis te Leeuwarden.

God geve hen, en ook nog een andere jonge broeder der gemeente, die aldaar verpleegd wordt, Zijne genade naar ziel en lichaam. Jacobus 5 : 15—16, zoudt U dat willen betrachten voor hen?

Hierdoor wordt tijdelijk het secretariaat der gemeente waargenomen door ondergetekende.

S. v. d. MEER,
Noordbergum 332 d, tel. K 5110—384.

Uit ons Unie-bureau

Deze keer heb ik iets bizonders voor degene onder ons, die de Engelse taal beheersen!

Dr J. D. Franks, directeur van het Seminarie te Rüschlikon in Zwitserland, heeft namelijk een boekje samengesteld, dat tot titel draagt „European Baptists today". Het is een samenbundeling van artikelen en gegevens over het Baptisme in de diverse landen van Europa afkomstig van bevoegde schrijvers. Wie zich dit boekje dus aanschaft, verzekert zich van authentiek materiaal over het huidige Baptisme in Europa en verkrijgt gegevens, die up-to-date zijn. Wie de Engelse taal beheerst, moet dit boekje beslist gaan aanschaffen, want hij duikt daarmee in de geestelijke rijkdommen van onze beweging, wordt vertrouwd met het wel en wee van de medegelovigen in andere landen, verwijdt zijn blik en verfrist zijn geest. Dit boekje wordt u franco per post thuis bezorgd tegen de luttele prijs van slechts F 2,25. Dat wil zeggen er moet eerst 'n voldoend aantal bestellingen binnenkomen, waarna het benodigde aantal vanuit Zwitserland naar het Unie-bureau wordt gezonden, vanwaaruit de distributie in Nederland plaats heeft. Het bedrag van F 2,25 is slechts een vergoeding voor de kostprijs en de verzendkosten naar en in Nederland. Ik raad dus alle geinteresseerden aan om zich nu zo spoedig mogelijk met de bestelling tot mij te wenden. Laten we zeggen, dat de bestellingen uiterlijk 10 Nov. moeten gedaan zijn; op die dag geef ik dan het aantal bestelde exemplaren op aan Dr. J. D. Franks. Dus, Engels sprekende en lezende broeders en zusters, weest er nu bij!

Ook voor de voorgangers in onze gemeenten is er iets bijzonders. Er bestaat namelijk de mogelijkheid om gratis „The Fraternal", het tijdschrift van de Broederschap van Engelse Baptiste voorgangers, te ontvangen. Deze broederschap doet ons dit royale aanbod! Nu weet ik echter, dat er een paar van onze voorgangers zijn, die „The Fraternal" reeds ontvangen; ook zullen er sommige zijn, die om bepaalde redenen van dit aanbod geen gebruik willen maken. Van deze broeders verwacht ik geen bericht. Maar alle voorgangers, die „The Fraternal" nog niet ontvangen en die wel Engels beheersen en deswege geïnteresseerd zijn in het ontvangen van dit tijdschrift onzer Engelse collega's, schrijven nu dadelijk even naar mij. Dan kan ik binnen een week wel namen en adressen van de liefhebbers doorgeven aan Engeland.

De Uwe in Unie-dienst,
T. JANSMA.

Correspondentie

Wegens plaatsgebrek moesten enkele artikelen en gemeenteberichten blijven overstaan.

E.R.

De Unie-Bouwstichting

Ons 10 ct. fonds

Via de „Christen" zijn de folders in 1700 gezinnen gekomen. Door middel van „Jong Leven" werden 1100 jongelui bereikt. In 15 gemeenten worden door de contact-personen op het ogenblik totaal 1800 ex. verspreid.

Wat zal het resultaat zijn?

Reeds kwamen opgaven binnen van de folders via „De Christen" verspreid. Zij bedragen tezamen een paar honderd gulden.

Dat is het begin! Prachtig zoals deze broeders en zusters onmiddellijk gereageerd hebben en zonder aarzeling hun formulier hebben ingevuld. WAT MIJ BEANGSTIGT, IS: DAT VAN HELE GEMEENTEN NOG NIETS WERD ONTVANGEN! TERWIJL OOK IN DEZE GEMEENTEN GEEN CONTACT-PERSOON AANWEZIG IS.

Hoe moet dat nu? Met dit probleem loop ik de gehele dag rond. Ik wil nog geen lijst publiceren, maar het zal er toch van komen, zo er helemaal geen reactie van hen komt.

De volgende keer hoop ik U reeds enkele bedragen te kunnen noemen. Maar ik wacht eerst even op de resultaten van onze contact-personen. Ontvangt deze broeders met genegenheid, laat hen niet te lang wachten en stuurt hen niet ledig weer terug.

Met hartelijke groet,
namens de U.B.S.,
Uw G. BRONGERS.

Den Haag, Rotgansstraat 59.

Een stem uit de kinderkamer . . .

Uit de kinderkamer dringen soms de vreemdste geluiden door. Geluiden die niet alleen verschillen in volume, maar ook in oorsprong. Soms zijn ze zo bekend, dat ze niemand meer verontrusten. Maar plotseling worden ze zo schril of klagend, dat vader en moeder tegelijk omhoog veren en zich bijna tegelijk door de deur persen om hulp en bijstand te verlenen.

De N.B.J.B. zou graag zo'n kreet slaken in de „Christen-familie". Wij hebben n.l. Uw hulp, vaders en moeders, dringend nodig. Zoals U weet geven wij een blad uit ten behoeve van Uw opgroeiende kinderen. Wij doen ons uiterste best om daarin iets te bieden, dat jonge mensen helpt om de weg tot Christus te vinden en leert om Zijn voetstappen te drukken. Dit blad is daartoe helemaal afgestemd op de problematiek van de jeugd, spreekt hun eigen taal.

Wij willen hier graag eens de aandacht op vestigen. Niet om U uit te nodigen de Christen af te zeggen en in de plaats daarvan Jong Leven te nemen. Als U tussen twee kiezen moet, dan kiest U de Christen!!

Maar wel om U te zeggen: zonder de hulp van vele ouderen komen wij er niet! Dit zou zeer tot schade zijn van ons jeugdwerk, waarvan ook U zoveel zegen ontvangen hebt. En waarin ook Uw kinderen weer gevormd zullen worden voor de gemeente, die U lief is.

De inhoud is afwisselend en aantrekkelijk. Ik noem alleen nog maar dat prachtige vervolgverhaal, dat zich geheel op gemeentelijk afspeelt.

Vraagt U bij administratie Dracht 32, Heerenveen eens een paar proefexemplaren aan, die U gaarne gratis worden toegezonden. Wie nu reeds het abonnementsgeld overmaakt (F 3.— p. j.) op gironr. 28686 ten name van de Adm. van Jong Leven, ontvangt de laatste maanden van dit jaar ons blad gratis. Dat betekent ook: een prachtig kerstnummer!

Laat Uw sympathie voor de N.B.J.B. omgezet worden in een daad!!

Namens Jong Leven,
R. REILING.

Advertentiën

★

JAARGANG 69 - Nr. 3130
VRIJDAG 7 NOV. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

De put van de afgrond

....dan de mensen alleen die het zegel Gods aan hun voorhoofden niet hebben. *Opb. 9 : 4.*

Er is in het boek Openbaring een systeem op te merken. Het geheel is te vergelijken met een kunstig bouwwerk. Het materiaal daarin verwerkt zijn de verschillende uitspraken van de profeten en verdere oudtestamentische bouwstof. — Johannes spreekt over de opening van een boek met zeven zegelen. Telkens als er een zegel opengebroken wordt, gaat er iets gebeuren. Bij de opening van het laatste zegel ontstaat een grote spanning. Alles zwijgt! „En toen het het zevende zegel geopend had, kwam er een stilzwijgen in de hemel omtrent van een half uur."

Bij dit laatste zegel vindt plaats een reeks van gebeurtenissen, ook weer zeven in getal. Dit zevental wordt beschreven als plaatshebbend met bazuin-geluid. Zeven bazuinen worden geblazen! Duidelijk wordt, dat we hier met symbolen te doen hebben. In opb. 9 worden we bepaald bij de vijfde bazuin.

De bazuinen brengen oordelen Gods over de aarde, geweldige straffen als uitdrukking van Gods toorn, over een wereld die zich van Hem heeft afgekeerd. Alles haastend naar de grote dag des toorns en des oordeels, naar het laatste gericht.

Daarom ook is er een verzwaring, een toeneming op te merken. De zeven bazuinen worden namelijk weer onderverdeeld in een groep van vier en een van drie (de 5e, 6e en 7e bazuin). Deze groep van drie is de groep die aangeduid wordt met een „wee"! „Wee, wee, wee (tot driemaal toe) degenen die op de aarde wonen, vanwege de overige stemmen der bazuinen, der drie engelen die nog bazuinen zullen."

Het hoofdstuk waaruit bovengemelde tekst genomen is, beschrijft de vijfde bazuin, dat is tegelijkertijd het eerste wee! We kunnen dus van te voren verwachten, dat het iets ernstigs naar voren brengt. Inderdaad is dat het geval. Ons wordt vermeld de opening van een afgrond. Wat uit de afgrond komt is niet veel goeds. Het is de ontplooiing van satanische machten, die de wereld gaan beheersen. Er is een openbaring van satan. Deze wordt aangeduid met het symbool van een gevallen ster. Men zie Jes. 14 : 12—19. Deze gevallen ster is het tegenbeeld van „de ster, die voortging uit Jacob". Satan zal, naarmate zijn tijd korter wordt en zijn einde nadert, te vinniger worden. — Onder Gods toelating (want alles ligt opgesloten in het bestel Gods, zoals het door Johannes tot uitdrukking werd gebracht in het schema van zegel en bazuin) krijgt satan zijn kans. Als hij de put van de afgrond opent, komt er slechts te voorschijn alles wat duivels en satanisch is. Een verstikkende rook, die zich verspreidt, die de mensen bedwelmt en vergiftigt. Verstikkend en verduisterend!

Machten van satan, die loskomen. Wee degenen die op de aarde wonen en niet hun wandel hebben in de hemel! Hier is het tegenbeeld van de wolk des Geestes! van de wolk van Gods heerlijkheid!

Uit de rook, die opsteeg uit de put van de afgrond, ziet Johannes een heirleger van sprinkhanen opkomen. Wij weten, dat door sprinkhanen verwoestingen worden aangericht. Men denke aan de sprinkhanenplaag (Exod. 10 : 12—15) en leze de schitterende beschrijving van het oprukken van een leger van sprinkhanen in Joël 1.

We hebben hier in Openb. 9 niet aan letterlijke sprinkhanen te denken, maar aan satanische machten, die „het werk des duivels" verrichten. Is hij niet de leugenaar en mensenmoorder van de beginne? Is het niet satan, die het de mensen ondraaglijk maakt? De oorzaak van alle ellende op aarde, van alle benauwdheid. „En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken en zullen die niet vinden en zij zullen begeren te sterven en de dood zal van hen vlieden" (9 : 6).

Een levensmoede, lam geslagen, wanhopige wereld!

Tegen de donkere achtergrond krijgt onze tekst betekenis. Satans macht kan niets uitrichten tegen hen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden hebben. — (Dit zegel heeft niets te maken met een besprenging aan het voorhoofd.) Verzegelen is veiligstellen, als eigendom waarmerken. Zij, die Gods eigendom zijn, zullen door Hem bewaard worden. (De verzegelden worden ons in hoofdstuk 7 getoond.) „De Heere kent degenen die de Zijnen zijn." Zoals God een Noach wist te bewaren ten tijde van de zondvloed, en Lot toen het vuur en zwavel regende, zo weet Hij ook te bewaren als de put des afgronds geopend wordt! Zo weet de Heere de godzaligen uit de verzoeking te verlossen!

Welk een troost voor Gods kinderen, geborgen te zijn!

„Hij zal tot het eind bewaren, wat Zijn bloed eens kocht."

D. SLORT.

De financiele basis, waarop de Baptisten gemeenschap in deze staat rust is de vrijwilligheid. Nu mag iedere gemeente één afgevaardigde sturen. Heeft zij 25 dollar geofferd, dan mag ze twee vertegenwoordigers zenden, voor 40 dollar drie, voor 100 dollar vier en voor iedere 100 dollar meer één afgevaardigde tot een maximum van vijftien. Hier is dus het principe van de vrijwilligheid doorgetrokken niet slechts op het terrein van de lasten maar ook tot dat van de rechten. Iets voor de reorganisatiecommissie?

Het „gemakkelijke" ambt Dr Elton Trueblood, een Amerikaanse Quaker heeft in een toespraak tot theologische studenten ernstige critiek geoefend op de Amerikaanse predikanten. Hun ergste zonde was wel, dat ze uitgesproken lui waren. Ze kiezen uit het vele werk, dat hun is opgedragen bij voorkeur het gemakkelijkste. Ook vergeleek hij de eisen, die aan studenten in de medicijnen worden gesteld met hetgeen van de aanstaande predikanten wordt gevraagd en kwam tot de conclusie, dat men qua inspanning en ontwikkeling veel te gemakkelijk predikant kan worden, hetgeen het respect van de persoon van de herder en leraar niet ten goede kwam .... Gelukkig is Amerika heel ver weg.

Geen gesprek gewenst Er vergaderen in Nederland thans twee Gereformeerde synodes. Beiden zien zichzelf als de wettige voortzetting van de Geref. synodes van voor 1944. Dat de ene synode in de volksmond „bezwaard", „vrijgemaakt" of „artikel 31" wordt genoemd, doet niets af aan het feit, dat de in haar verenigde kerken zich Gereformeerde kerken zonder meer noemen. Nu heeft de ene synode de andere een brief gestuurd met het verzoek tot samenspreking. De synode, die schreef was wat genoemd wordt „de synodale synode". Om deze dwaze uitdrukking te vermijden noemen we haar de synode van Rotterdam. De andere synode is die van Berkel. De brief met het verzoek om samenspreking is te Berkel aangeland en ter tafel geweest. Wanneer deze Kroniek verschijnt is de zaak reeds beslist, maar de voorlopige discussie op 17 Oct. te Berkel liet reeds geen twijfel bestaan over het lot, dat de brief zou wedervaren. Er is nl. voorgesteld om dit schrijven voor kennisgeving aan te nemen, „deze twistzaak overgevende aan de Here (Psalm 35 : 1)". Dit voorstel werd o.a. gemotiveerd met de opmerking, dat de „synode van de zich noemende Geref. kerken" op de herhaalde oproepen tot bekering geen tekenen van berouw heeft getoond.

De discussie te Berkel werpt een merkwaardig licht op de geestesgesteldheid van de daar vergaderende synode en van de tot haar behorende kerken. De synode was wel eenstemmig in haar opinie over het verzoek maar over de te bewandelen weg bestond verschil van mening. Er waren nl. gedelegeerden, die het schrijven niet ontvankelijk wilden verklaren, omdat het niet eerst in de z.g. mindere vergaderingen was besproken. Dit argument heeft niet alleen formele betekenis. Dat de brief rechtstreeks aan de synode is gericht beschouwt men te Berkel als een typisch staaltje van „synodocratische" mentaliteit: de synode van Rotterdam wil de mindere vergaderingen passeren, omdat zij meent, dat de kerken door de synode geregeerd moeten worden. Daaraan wenst men in Berkel dus niet mee te doen. Een ander te berde gebracht argument is nog sprekender: de naam der kerken was in de brief verkeerd gebruikt. Ik vermoed, dat de synode van Rotterdam zichzelf „Geref. synode" heeft genoemd en die van Berkel „Geref. synode, onderhoudende art. 31 k.o.".... Ondanks deze argumenten voor niet-ontvankelijk verklaring van het sehrijven heeft de commissie, die over de brief moest rapporteren, vastgehouden aan haar voorstel. De rapporteur betoogde, dat voor kennisgeving aannemen van het schrijven de enige manier was om van de zaak af te komen. Werd de brief alleen maar niet ontvankelijk verklaard, dan bestond de kans, dat de zaak op de volgende synode weer aan de orde zou komen. Hetgeen blijkbaar voorkomen moet worden.

De „vrijgemaakte" Gereformeerden zijn in ons vaderland een aparte verschijning. Het zijn geharnaste strijders voor de Geref. belijdenis. Zij hebben uit het beginsel van de antithese de laatste consequentie getrokken en laten daarover nooit een onduidelijk geluid horen. Breed van instelling zijn ze niet, integendeel, ze zijn even breed als een scheermes op de snede. Twijfel aangaande de juistheid van eigen overtuigingen kennen ze niet. Hun opvattingen worden bekleed met het gezag van het Woord Gods en zij voelen zichzelf als de laatst overgebleven hoeders van de Waarheid temidden van afval en verraad. Een gesprek is met hen niet mogelijk. Men kan zich bekeren en dan vrijgemaakt worden of men kan hen afwijzen. Een derde weg is er niet.

De „synodale" Gereformeerden vormen een veel bontere groep. De uniformiteit, die het Geref. volksdeel vroeger kende is de laatste decennia verdwenen, wat misschien wel mee geleid heeft tot de kerkscheuring van 1944. Met name bestaat er in de Geref. kringen geen eenstemmigheid over de strekking en de grenzen van het beginsel der antithese. De Geref. kerken kunnen moeilijk berusten in de verdeeldheid onder de Geref. belijders. Maar de „vrijgemaakten" begeren nog niet eens een gesprek. Zij willen bekering, wat neer komt op een herstel van de uniformiteit van vroeger en van de onbeperkte geldigheid van het beginsel der antithese. En de ontwikkeling binnen de Geref. kerken is al te ver voortgeschreden dan dat zij ooit weer aan deze condities zouden kunnen beantwoorden. De kans op hereniging van „Rotterdam en Berkel" is practisch nihil.

J. R.

De Rozekruisers

Wat ik van de Rozekruisers heb mede te delen, zou ik gaarne vooraf willen laten gaan door twee opmerkingen. De eerste opmerking is deze, dat ik heb geput uit twee bronnen. Een boek geschreven door een gelovig man, een predikant, Ds A. B. M. Kok, Verleidende Geesten. Dit zouden we „een contra" kunnen noemen, en een boek geschreven door één van de vurigste verdedigers n.l. Max Heindel „een pro". (The Rosicrucian-cosmo-conception). De gelegenheid heeft mij ontbroken, zelf een persoonlijk onderzoek in te stellen, daar mij een evangelieprediking meer noodzakelijk leek dan een bezoek aan een Rozekruisersvergadering, welke des Zondagsmorgens wordt gehouden.

De 2de opmerking betreft de keuze van mijn onderwerp. Waarom ik de R. heb uitgekozen en niet een meer bekende stroming, zoals Spiritisme, Mormonisme, Theosofie, Bellamy-beweging of de meer onbekende Soefi- en Bahai-beweging? Hierop kan ik zelf eigenlijk geen ander antwoord vinden dan dit éne: vóór enige jaren kwam ik in aanraking met twee jonge mensen die de R-samenkomsten bezochten en mij een kleine brochure in handen gaven, waarvan ik mij de inhoud niet meer herinneren kan. Wellicht is dit de aanleiding of ook de

mooie naam, die ons doet denken aan het tere gedichtje van de Genestet: „Een kruis met rozen”. Onlangs verscheen bij „Het Zoeklicht” een handige brochure over dit onderwerp, welke ik gaarne aanbeveel (f 0,30). Om tot het eigenlijk onderwerp te komen, moet ik beginnen met deze twee feiten. We lezen in de Evangeliën, dat de Heere Jezus de *schare* leerde, en daarna de *discipelen* tot zich vergaderde, aan wie Hij meer uitlegde en mededeelde dan aan de schare. Dit getal der discipelen vormde eigenlijk de groep van „de meer ingewijden”. Hun was het voorrecht geschonken: „de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te verstaan”.

Wij lezen in de brieven van de apostel Paulus: „ik heb u met melk gevoed en niet met vaste spijs”. Uit deze woorden blijkt, dat er min en meer gevorderden zijn. Om tot kennis te komen, moet men in Christus geloven. Hij heeft aan allen die Hem gehoorzaam zijn, Zijn Geest beloofd. Doch dan komt het aan op „geestelijke wasdom”. Men heeft nu een verkeerde toepassing gemaakt. De kerkgeschiedenis leert ons, — we denken aan het Gnosticisme — dat er een klasse van mensen was, die meende, „de kennis” te hebben, zij waren de „ingewijden” en achtten de anderen die de kennis niet hadden, niets. Zij waren de eigenlijke geestelijke mensen, *de pneumatici!* De anderen waren ook wel gelovigen doch stonden ver beneden hen, zij waren de psychische mensen, die op veel lager trap stonden en waren voor een mindere graad van zaligheid bestemd.

Duidelijker, meer ontwikkeld, werd deze onderscheiding in het in de 3de eeuw opgekomen *Manicheisme.* De grondlegger Mani was een geleerd en welsprekend man, met grote invloed. In zijn systeem waren twee klassen, *de uitverkorenen en „de auditores”*, d.i. toehoorders. Van de uitverkorenen werd de hoogste zedelijkheid vereist, hun zede-wet bestond uit 3 artikelen, uit *3 zegels* en wel:

1e het zegel van de mond waarin geen boos ding mocht komen, zo als dierlijk voedsel, en waaruit geen onrein woord mocht uitgaan. 2e zegel op de handen welke geen kwade dingen mochten doen. 3e op het *hart,* welke iedere zinnelijke bevrediging moest nalaten. Niet allen bereikten dit hoge ideaal, hetwelk alleen van de uitverkorenen maar niet van de anderen werd geeist. Ook hier dus deze scherpe onderscheiding.

De orde der *Rozekruisers* is in haar geheel beschouwd, de *herleving van deze oude onderscheiding.* Zij wil die hogere klasse vormen, „het ware” zijn. Tegenover anderen, in het bizonder de kerk. Het R. genootschap noemt zich ook: orde der Manicheërs. Max Heindel zegt in zijn boek, dat in de 13e eeuw een man, een buitengewoon mens geleefd moet hebben, die de symbolische naam droeg: *Christian Rose Cross,* hij verscheen in Europa om zijn werk te beginnen. Hij stichtte de mysterieuze „Orde der Rozekruisers” met het doel licht te werpen op de — volgens hem — verkeerd begrepen Christelijke Godsdienst en om het mysterie van het leven en zijn „*van wetenschappelijk standpunt uit* in overeenstemming met de godsdienst te verklaren”.

Het blijkt dat de Rozekruisers, ook *theosofische elementen* in hun stelsel hebben opgenomen. Immers deze Christian Rose Cross leeft nog steeds voort, geincarneerd „in op elkaar volgende physische bestaansvormen”, in één of ander van de Europese landen. Telkens nam hij een nieuw lichaam aan, als het oude lichaam — als een afgedankt karretje, niet meer bruikbaar was. — „En heden, hoewel onbekend voor de wereld, is hij een actieve machtige factor in al de zaken, het Westen betreffende”. (Heindel)

Niet alleen is hun leer met theosofische elementen vermengd, ook de *astrologie,* de sterrenwichelarij neemt er een belangrijke plaats in. De oude, heidense astrologie, wier ontstaan in Babel te zoeken is, (een heel oud bijgeloof), is in nieuw gewaad gestoken, of als ge wilt, met wat „wetenschappelijke saus” overdekt.

Het ergste ervan is, dat ook de *Heilige Drieeënheid,* in hun leer betrokken wordt. Wat ik las over de geboorte van Christus zal ik u sparen, het was in één woord Godslasterlijk.

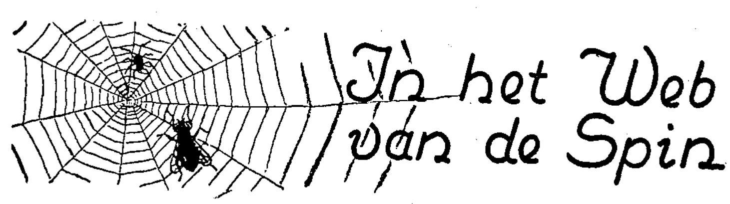
Er bestaat volgens de Rozekruisers, verband tussen de hemellichamen enerzijds en de aarde en de mensen anderzijds. Zie hier *een staaltje van hun wijsheid* — ik citeer Max Heindel pag 376. —

> „De Vader is het hoogste begin onder de mensheid van de Saturnus periode. De Zoon (Christus) is het hoogste begin van de *zon* periode. De gewone mensen van die periode zijn nu de aartsengelen. De H. Geest (Jehova) is het hoogste begin van de maan periode. De gewone mensen van die periode, zijn nu de engelen”.

De orde de Rozekruisers is gevormd naar *kosmische regels.* Wanneer we een bal uit het gezicht willen verwijderen, moeten we deze omgeven door 12 andere ballen, dan verdwijnt de eerste uit ons gezichtsveld. Dit *twaalf-tal* is daarom zo belangrijk. De Toonladder bestaat uit 12 halve tonen, in de dierenriem zijn 12 beelden: Ram, Stier, Tweelingen enz., zelfs wordt Christus erbij gehaald met de 12 apostelen. De oude bestaat daarom uit 12 Broeders en een 13de!

Ook geloven de Rozekruisers aan *evolutie.* Er zijn volgens hen een *twaalf-tal creatieve heerschappijen,* die werkzaam zijn in onze evolutie, vijf hebben zich teruggetrokken, de andere zeven houden zich met onze verdere ontwikkeling bezig. Daarmede staat volgens de Rozekruisers in verband, dat de mens de micro-cosmos, naar buiten werkt door zeven zichtbare openingen in het lichaam: twee ogen, twee neusgaten, twee oren en een mond.

(Slot volgt) D. SLORT.

ZAISS

Als U dit leest, is de man, wiens naam boven dit artikeltje staat, de Evangelist Hermann Zaiss, al weer uit ons land verdwenen. U hebt vermoedelijk wel allerlei over hem gelezen, misschien hebt U persoonlijk wel een van de samenkomsten bezocht, waarin hij sprak en....bad! En het kan heel goed zijn, dat het U net als mij gaat, en U nog altijd heel veel moet denken aan wat U daar zag en hoorde.

Donderdag 30 Oct.

't Is vijf uur. De Secretaris van Utrechts Bapt. Gemeente en ik klimmen aan boord van een kleine, maar nog dappere Fiat, die ons naar Den Haag moet brengen, waar Evangelist Zaiss in de Willemskerk zal spreken. Als we het drukke verkeer uit zijn en op de grote weg

aangeland, komt het gesprek vanzelf op de man, naar wie we op weg zijn. Wie is hij? Wat wil hij? Wie staat achter hem? Is het een man Gods of één van die velen die in deze chaotische tijden van de angstcomplexen der massa gebruik maken om zich een naam te verwerven? „Men" is zeer verdeeld over deze man, men prijst èn laakt hem; men heeft vertrouwen én stelt hem in een minder gunstig licht. Rondom hem vindt men personen van allerlei slag samengestroomd: nuchteren én geestdrijvers, gelovigen èn op sensatie belusten. Hièr zijn mensen bezig een nieuwe Zaiss-religie te formeren, dáár luistert men naar zijn boodschap, Gòds boodschap, en bekeert zich tot de levende God.

Om halfzeven rollen we de Javastraat binnen, waar we de trouwe two-seater onder een lantaarn-paal neerzetten en naar de Willemskerk wandelen. De kerk blijkt reeds bijkans vol. Nog enkele plaatsen zijn er voor zieken, en ook wij mogen, als vertegenwoordigers van de kerkelijke pers, nog naar binnen schuiven, om voor U allemaal te luisteren, en daarna te schrijven....

Terwijl we zitten en zingen, dringt het tot ons door, hoe uiteenlopend het publiek is. Verpleegsters in witte uniformen lopen door de paden en brengen voorzichtig allerlei zieken en invaliden binnen; een moeder komt aangelopen met haar kleine, schreiende dochtertje op de arm: een man draagt zijn zieke vrouw binnen; geestelijke gestoorde mensen geeft men een plaats. Welk een geweldig brok leed is er binnen de muren van deze kerk verzameld; en aan hen allen zal het reddende Evangelie, de Blijde Boodschap van verlossing, gebracht worden. Ik denk een ogenblik aan de geschiedenissen uit de Evangeliën, die spreken van een gelijksoortig publiek van zieken, lammen, stommen, door de duivel bezetenen.

Nog voor het halfacht is, zijn er drie kerken, de Willemskerk, de Kloosterkerk en de kerk der Remonstranten, overvol met mensen die vol ongeduld zitten te wachten op wat komen gaat, en vele anderen moeten wegens plaatsgebrek teleurgesteld naar huis terug keren.

Het woord

De man, die halfacht op het podium komt en door één der Haagse predikanten wordt ingeleid, is niet jong meer. Hij is over de zestig, donker gekleed en mist totaal dat vlotte, luxueuze, wat de Amerikaanse Youth-for-Christfiguren typeerde. Een erg imponeerde figuur is hij niet. Dan begint hij te spreken, vertaald door een zeer slechte tolk, en vooral in het begin bemoeilijkt door een slecht werkende, veel bijgeluiden producerende geluidsinstallatie. Hij is heel rustig, en vraagt naar de zin van ons leven. Zijn we niet als de beesten: eten, drinken, werken, wat spelen en wat slapen, en verder niets? Maar dan beantwoorden we niet aan onze bestemming, dan leven we ver beneden peil. Er zijn veel Christelijke mensen hier. Wat voor een Christen bent U? Een *nemende* Christen? Zo-iemand die altijd maar weer de hand ophoudt bij God en de mensen, om zich van deze beide kanten te laten verwennen? Of bent U een *gevende* Christen? Iemand als Abraham, die in Gods leerschool geleerd heeft dat het zaliger is te geven dan te ontvangen? Wie werkelijk een kind van God is, in hem woont de Geest van God, de Geest van Christus, en God is de grote G e v e r, die Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, zoals Christus op Zijn beurt Zijn leven en bloed gegeven heeft. Abraham is de Vader aller gelovigen, want ook Abraham was een vorst in het g e v e n. „Offer Mij Uw enige Zoon, dien gij liefhebt". En Abraham ging, beklom de Moria, en offerde zijn zoon, dat is zijn eigen bloed, zichzelf. *Abraham gaf God a l l e s, dat is het punt!* Als Abraham met zijn verstand te rade was gegaan, zou hij nooit de tocht naar het altaar begonnen zijn, want Izaäk was zijn enige, de zoon, aan wie God Zijn beloften verbonden had. Maar hij gehoorzaamde, en op deze weg van offer en gehoorzaamheid werd hij overstroomd met zegeningen, en zeer bruikbaar in de dienst van God.

Nog veel meer zegt ons deze Evangelist. En hij zegt het ongecompliceerd, eenvoudig, in de taal van vandaag, met beelden vaak, die aanspreken. Het is geen preek, die hij houdt, het is een woord recht op de man af, een woord met kracht! Geen *zondaar* wordt ooit verdoemd, zegt Zaiss, alleen de *ongelovige*. In de Hemel zijn alleen vrijwilligers, in de hel echter ook.

Aan het slot van zijn toespraak vertelt hij over de belevenissen in het Wupperdal. Van de zegeningen die God gaf, van wonderen en tekenen die gebeurden, zonder dat ze die zochten. Een aantal van zijn mensen is meegekomen. Sommigen van hen waren ziek: nu zijn ze genezen en hier, om te getuigen van de wonderwerken Gods. Een vrouw uit Rotterdam, die enkele dagen geleden geen stap verzetten kon, is nu in de kerk en vertelt van haar genezing.

Dan geven we elkaar de hand, en de man uit Duitsland gaat met ons bidden. Met de zieken, de bezetenen, de verlorenen, de halven. Hij doet het in bewogen woorden en met kracht. En wij merken iets van de Geest des Heren.

Terug

Even voor halfelf rijden we weer op Utrecht aan. We hebben iets beleefd dat tot diep nadenken stemt. We hebben Gods Woord gehoord. Er is geen behoefte in ons om aan Zaiss-verheerlijking te doen. Hij heeft er niet om gevraagd. Hij eiste alleen een volledige, honderdprocent gehoorzaamheid aan het Woord van God dat hij in volmacht bracht. En van die eis kunnen we niet meer loskomen.

Of er die avond zieken genezen zijn? Ik weet het niet.

Of het interessant was? Die vraag is hier niet van pas.

Iemand merkte op dat hij het schitterend gevonden had. Ik kan hem dat niet nazeggen. De man was niet schitterend, zijn theologie was niet onkreukbaar, de tolk uitgesproken slecht, maar God was er, in Zijn grote ontferming, en heeft Zijn kracht in en ondanks menselijke zwakheid volbracht.

Het antwoord

Het antwoord op de boodschap van Zaiss kan niet zijn: een Nederlandse Zaiss-beweging, zoals er ook een Möttlingen-beweging is. Het antwoord dat U en ik te geven hebben is: een nieuwe, volledige, onvoorwaardelijke overgave aan God. En dan staan, en bidden, en werken, en offeren, ons g e v e n, op de plaats waar God ons stelde: in de Gemeente.

God zegene deze dienstknecht uit Duitsland.

Wf.

Wie helpt de administratie aan de tegenwoordige adressen van:

Zr W. Bos, voorheen Stichting „'s Herenloo Lozenoord", Ermelo, en

S. van der Veen, voorheen Ursulastraat 20 rood, Haarlem?

Bij voorbaat hartelijk dank voor uw hulp!

Gemeenteberichten

ALKMAAR

Als de families geen contact meer met elkaar hebben, vervreemden ze van elkaar. Zo gaat het ook met de gemeenten. Daar moet ook contact onderling zijn.

Daarom dachten wij ook weer eens van ons te laten horen. Het gaat hier in de gemeente nog steeds goed. Ds v. Wier mocht steeds het Woord brengen van zijn Zender, dit deed hij met volle ambitie. Hij had steeds een aandachtig gehoor. Nu zitten wij zonder leraar, de oorzaak? Wij krijgen een eigen kerk, maar belast, wij kunnen dit als kleine gemeente niet dragen. Dus moest onze voorganger hier vandaan, dit is de schaduwzijde.

Nu doen wij een beroep op de broeders en predikanten om zoveel mogelijk ons te helpen.

Onze kerk nadert zijn voltooing, het zal niet lang meer duren dan gaan wij de Doelen verlaten om ons nieuwe huis te betrekken. Hier mogen dan onze gezangen oprijzen tot onze Vader. Moge Hij zijn zegen schenken, zodat ook in dit Godshuis velen tot bekering komen.

De broeders hier hebben veel tijd geofferd om door stenenbikken, graafwerk, schilderen enz. de onkosten van de restauratie zo laag mogelijk te houden. Maar straks hebben wij een kerk die er zijn mag. In de kop van N. Holland een kerk, de eerste kerk.

Moge Gods naam hier steeds groot worden gemaakt en dit voor ons een huis zijn waar wij troost en bemoediging mogen vinden.

Enkele broeders uit ons bestuur zijn er opuit getrokken renteloze voorschotten te vragen, want de bouw van de kerk kost veel geld.

Met hartelijke groeten,

H. K.

VRIESCHELOO

Onder enorme belangstelling, met plm. 400 personen, mocht de Gemeente haar 75-jarig bestaan herdenken.

Om 9 uur arriveerden onze Duitse gasten uit Ihren en Wijmeer, moeder- en dochter-gemeenten. Nadat de thee was gebruikt, ving de morgendienst aan. Onze voorg. Ds de Jong sprak eerst een hartelijk begroetingswoord, waarna Ds Riemenschneider uit Ihren sprak naar aanleiding van Efeze 2 : 20—22. Gij zijt gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen enz. Het is heerlijk, aldus spr., door Jezus Christus te behoren tot Zijn Gemeente, heilig te zijn in de Heer, in elkaar gevoegd tot een tempel des levenden Gods. Nu nog verspreid, straks verenigd met de ontelbare schaar voor altijd met de Heer te zijn.

Deze preek werd door Ds de Jong op duidelijke wijze vertaald. Het zangkoor verleende medewerking.

Na de morgendienst werden de gasten meegenomen door de gemeenteleden, om de maaltijd te gebruiken. Ook daardoor werden opnieuw banden gelegd.

Toen om half vier de middagdienst begon was het kerkgebouw met aangrenzend lokaal tot in alle hoeken bezet. Voor deze schare was het gebouw te klein.

Ds de Jong sprak naar aanleiding van Jer. 35 over „De grote werken Gods". Spr. blikte terug in het verleden vanaf 1877, hoe God zijn grote barmhartigheid had betoond aan de bewoners van Vriescheloo en omgeving. Eertijds slaven van de drank, vastgehouden in de ban van bijgeloof en spoken. Doch God die let op het gekir van een jonge duif, hoorde ook het zuchten van de arme bewoners van Vriescheloo en bracht redding. De woestijn en de dorre plaatsen zullen kunnen vrolijk zijn en de wildernis zal zich verheugen en zal bloeien als een roos. De Heer zij geprezen.

Daarna sprak de oude Ds Visser uit Sneek, die de Gem. heeft gediend van 1898—1910. Met ontroerende, bevende, doch krachtige stem vertelde deze pionier van zijn moeilijke, maar ook zegenrijke arbeid in Vriescheloo. Hoe hij uren en uren moest lopen om ook de gemeenten Ihren en Wijmeer te dienen met het woord. Staande zongen wij hem toe de zegenbede: „Dat 's Heren zegen op u daal".

Met hartelijke woorden feliciteerde Ds Tijman de gem. namens de Unie. Ds de Neef sprak als oud-voorganger en betuigde dat Vriescheloo hem nog lief en dierbaar is. E. de Haan van Heerenveen sprak als zoon van de oud-predikant wijlen Ds J. de Haan, vooral tot de jeugd, om trouw te zijn aan 's Heren dienst en het werk voort te zetten in de geest van de ouden.

Verder voerden nog het woord Ds Kersten uit Wijmeer, verschillende afgevaardigden van de omliggende gemeenten, terwijl ouderling L. Nobbe sprak namens de gem.

Ook tijdens het liefdemaal getuigden velen van het heil in Jezus Christus.

Het zangkoor uit Ihren verleende haar medewerking met prachtige liederen.

Als dank aan de Heer schonken de leden een grote bijdrage ten behoeve van het bouwfonds alhier.

Wij mochten een blik werpen in het verleden en de Heer danken voor alles, doch wij zijn christenen van heden en met het oog in de toekomst gericht gaan wij moedig voorwaaret, werken strijden voor onze Heer tot heil van het verlorene.

Aan allen de hartelijke groeten van de Uwen in Christus te Vriescheloo.

De secr. A. N.

MUSSELKANAAL

De gemeente Musselkanaal mocht in de afgelopen maanden blijde dagen beleven doordat zondaars tot de Heer en tot de gemeente kwamen. Zondag 5 October j.l. werden er weer 3 jonge zusters gedoopt ten aanschouwe van een stampvolle kerk. Donderdag 23 Oct. des avonds weer doopdienst, thans van een jonge br uit Assen, alwaar onze gemeente enige tijd geleden met de arbeid is begonnen, en zo mag onze gemeente gezegend door de Heer voor Hem werken.

Ook het openluchtwerk deze zomer kenmerkte zich door grote opkomst en activiteit en alom is het Woord des Heren gezaaid. Het verenigingswerk bloeit. Grote opkomsten des Zondagsmorgens om te luisteren naar het Woord des Heren en zo worden wij verblijd en gezegend door de Heer.

Voor onze nieuw te bouwen kerk wapperde 18 Oct. de driekleur, de broeders der gemeente, de bouwers hadden de hoogte bereikt, de spanten voor het dak waren er opgezet. En zo werkt de gehele gemeente, een ieder in zijn werk: zaaiers en bouwers.

De secr. P. TAKKENBERG.

Leestatel

GODS VOETSTAPPEN IN HET WERELDGEBEUREN. — De profetie van Habakuk en haar grote betekenis voor onze tijd, door Johannes de Heer (38 pag.) Prijs f 0,60 Uitgave „Het Zoeklicht".

In dit boekje wordt gehandeld over de last, de wacht en het gebed van Habakuk. Het is niet een vers-voor-vers verklaring, maar op de belangrijkste teksten wordt dieper ingegaan en vandaar uit worden de profetische lijnen doorgetrokken. Het is voor hen, die weinig weten van het profetisch woord en zich de tijd geven tot een ernstig lezen van dit boekje, een vermeerdering van bijbelkennis. Vooral in deze tijd waarin de kennis der schrift steeds minder wordt, is het gewenst meerdere van deze werkjes te bestuderen. — Zou het gebruik van óf de St. Vert. óf de N. Vert. het lezen niet vergemakkelijken? Enige blz. zijn m.i. te veel geladen met bijbelcitaten. — Overigens: neem en lees.

D. SLORT.

Het nieuwe doopboek

1

In het weekblad van de Duitse Baptisten „Die Gemeinde" is op verzoek van de Redactie een artikel geschreven door Dr. H. Nuckey, de Rector van het Seminarium te Hamburg, over het pas uitgekomen boek van Prof. Dr Johannes Schneider: „De doop in het Nieuwe Testament". Dit boek is bij 't Kohlhammer-Verlag te Stutgart verschenen, is ongeveer 80 pag. groot en kost D. M. f 4,50.

De inhoud van dit boek en de recensie van Dr Luckey zijn zéér lezenswaardig. Ten behoeve van de lezers wordt hier het artikel van Dr Luckey afgedrukt. Prof. Schneider is Baptist en Hoogleraar aan de Universiteit van Berlijn.

Volgens het voorwoord van Prof. Schneider is zijn boek het eerste deel van een groter onderzoek over de doop, waarin niet slechts de doop in het Nieuwe Testament, maar ook de verdere ontwikkeling van de doopleer en de dooppractijk in de Kerkgeschiedenis uiteengezet zal worden, alsmede de leer van verschillende kerken en confessies over de doop.

Dit deel bevat drie hoofdstukken:

1 De tegenwoordige discussie over de doop.
2 Het getuigenis van het Nieuwe Testament over de doop.
3 De doopleer van het Nieuwe Testament.

Evenals al het werk van Prof. Schneider, zo is ook dit boek in een aangename en vlotte stijl geschreven. Het boek is van wetenschappelijk karakter, wat niet alleen blijkt uit de wijze van uitdrukken, maar ook uit het gebruik van de Griekse tekst, die tussen de Duitse zinnen is vermeld. Latijnse en Hebreeuwse zinnen komen minder vaak voor. De schrijver heeft er dus bewust van afgezien, om een populair en voor ieder verstaanbaar boek te leveren, omdat hij aan het theologisch debat wil meedoen, dat sinds Karl Barths geschrift „De Kerkelijke leer over de doop", München 1947, opnieuw zéér levendig is geworden, vooral wat betreft de rechtvaardiging van de kinderdoop.

Allereerst moeten we er hier aandacht aan geven, dat het — voorzover wij weten — hier voor het eerst uit het Baptisten kamp een stem verheft, die er aanspraak op mag maken ook in theologische kringen en in de andere Kerken gehoor te vinden. Wie óók uit verstandelijke overwegingen Baptist is, zal daarom met grote verwachting naar dit boek grijpen en zich over veel verheugen, wat daarin is te lezen.

De schrijver toch spreekt een duidelijk „neen!" tot de kinderdoop, zowel in het eerste hoofdstuk bij het literair overzicht als ook in het laatste hoofdstuk, waar het over de eenheid van de nieuwtestamentische doopleer gaat. Vooral geschiedt dit echter bij de behandeling van die teksten, waarin sprake is van de doop van huisgezinnen in het boek der Handelingen. (Hand. 16 : 13, 33; 18 : 8). Daar wordt immers gezegd, dat niet slechts enkelingen, maar het geheie huis gedoopt werd (vergelijk nog Hand. 10 : 44, Hand 2 : 39, Mac. 10 : 13—16, 1 Cor. 1 : 16). Prof. Schneider vermijdt de uitdrukking, die onze vaderen gebruikten: „zuigelingen-besprenging". Naast de uitdrukking „zuigelingendoop" vinden we „doop van onmondigen", zoals Karl Barth het omschrijft.

Ook over de vorm van de doop, dus over de onderdompeling, spreekt hij een krachtig woord, als hij zegt, dat het de enigste vorm in het oude christendom was. In dit stuk is hij niet bezwaard met de overwegingen, die kerkelijke schrijvers belasten met het oog op de practijk en de gevoelens uit eigen kring. Bijzonder waardevol en beslissend voor het karakter van heel dit werk is de zorgvuldige en grondige verklaring van de nieuwtestamentische doopplaatsen.

Er zal niemand zijn, die met àlles instemt. Zo betwijfelen wij 't ernstig, of het wel juist is de gang van zaken in Hand. 10 : 44 (geloof — 't ontvangen van de Heilige Geest — doop) als een uitzondering te verklaren (vergelijk, hoe dit bij Paulus toeging Hand. 9 : 18), om dan direct de volgorde in Hand. 2 : 37—41 (geloof — doop — Heilige Geest) als regel te verheffen, omdat er toch belangrijke plaatsen zijn, die handoplegging en het ontvangen van de Heilige Geest helemaal niet vermelden: Hand. 8 : 38 (kamerling), 16 : 15 (Lydia), 16 : 33 (stokbewaarder), 18 : 8 (Crispus).

Deze enkele bezwaren wegen nog niet zo zwaar als het feit, dat de schrijver met bijzondere voorliefde de plaatsen in de Handelingen en dus de oerchristelijke zending heeft onderzocht. Wanneer Prof. Schneider juist de gebeurtenissen na Pinksteren zo extra op de voorgrond plaatst, dan heeft hij daarvoor speciale redenen, die we nog zullen vernemen. Daarmee komen we op het critisch deel van onze recensie.

Het is de overtuiging van Prof. Schneider, dat de grote uniforme lijn in het nieuwe Testament is: Persoon en werk van Christus, verkondiging van de heilsboodschap, geloof in Christus, doop, ontvangen van de Heilige Geest. Dit beschouwt hij niet als leertype, voor welke *onder andere* deze volgorde karakteristiek zou zijn, maar ons wordt nadrukkelijk verzekerd, dat deze *orde* in het oerchristendom *maatgevend* was. Het moge zeker zijn, dat op enkele plaatsen een verwijzing naar het geloof ontbreekt, maar slechts omdat het zwaartepunt op de doop valt. „Het geloof wordt als vanzelfsprekend verondersteld. In het oerchristendom wordt deze orde niet doorbroken of opgeheven".

Begrijpen wij de schrijver goed dan is dus de doop het beslissende centrum in deze orde. Het geloof moet

vooropgaan en mag niet ontbreken, maar in de doop geschiedt de nieuwe schepping van de in Christus gelovige mens door de kracht van de opgestane Heer. „De in de doop werkende goddelijke kracht en de kracht des Geestes zijn verbonden tot het werk der wedergeboorte". „Op de doop volgt het uitstorten van de Heilige Geest. Het handelen Gods aan de gelovige en gedoopte mens is pas voltooid, wanneer deze de Geest ontvangt. Daarom spreekt het Nieuwe Testament van de verzegeling des Geestes".

Zou dus deze orde — waarvan Prof. Schneider zelfs beweerd, dat ze door God gegeven is — voor de ervaring van de wedergeboorte maatgevend zijn, dan zou het geloof in Christus *voor* de doop liggen, dan zou *in* de doop het begin van de nieuwe schepping plaatshebben en dan zou de uitstorting des Geestes bij de handoplegging *nà* de doop „de laatste bevestiging zijn, die God aan het gebeuren in de doop geeft". Het geheel echter — van geloofsdaad tot de verzegeling — zou de wedergeboorte zijn en de doop als gebeuren in de geest het beslissende.

Wordt voortgezet.

Verantwoording

De maand October bracht de volgende giften en collecten:

1. voor de Militairen: zr W. D. te H. f 1,—.
2. voor de E.C.U.: Enschedé f 29,46.
3. voor de Opleiding: Sneek f 105,35.
4. voor het begrotingstekort van de Unie: zr W. D. te H. f 1,—; Stadskanaal f 114,55 en f 70,82 (deze laatste gift was door Stadskanaal oorspronkelijk opgegeven als bestemd voor de E.C.U. en als zodanig destijds verantwoord).

Hartelijke dank aan hen, die gaven!

Wat het Unie-begrotingstekort betreft, 12 gemeenten met 1395 leden brachten tot nu toe samen f 911,88 op ter bestrijding van dat tekort. Feitelijk moeten we de collecten voor de opleiding en de E.C.U. daar nog bij rekenen, want ook deze verminderen uiteindelijk het begrotingstekort van de Unie. Doch we zijn dan nog lang niet aan het doel, dat álle gemeenten hun steentje bijdragen in deze gemeenschappelijke inspanning. Maar vóór het jaar-einde kan er nog wel wat gebeuren! We wachten in vertrouwen af! Zoals u weet stelden de gemeenten zich door het belsuit van de Algemene Vergadering ten doel: bóven de Unie- contributie van f 4,60 per lid nog een extra vrijwillige bijdrage van ongeveer f 1,— per lid. Bereiken we dit doel, dan is het tekort weggewerkt.

Met hartelijke broedergroeten

de Unie-administrateur
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie.

Friese Besturenconferentie

Woensdag 10 October kwamen de Friese besturen in Leeuwarden bijeen voor hun halfjaarlijkse conferentie.

In de morgenvergadering sprak Ds Scholte als redacteur van ons evangelisatieblad over „Zaaieractie".

Luisterend naar zijn enthousiast betoog, kwam het ons aanvankelijk voor, alsof de Zaaier nu juist hèt antwoord was óp alle vragen en problemen, die zich in het evangelisatiewerk der Gemeente voordoen. Al spoedig echter bleek, dat ook de Zaaier geen „zelfwerkend" evangelisatiemiddel is, er moet mee gewèrkt worden en de practijk heeft uitgewezen dat er mee gewerkt kàn worden.

Na deze inleiding en bespreking, werd een door het bestuur ingediend concept-werkorde door de vergadering vlot om hals gebracht en konden we de koffiemaaltijd gaan gebruiken.

Des middags behandelde br Bouritius het onderwerp „Geloofsgenezing op gebed". De gelovige erkent, dat de verlossing door Jezus Christus geschied is en weet de genezing daarvan een teken.

Huivering is er bij inleider en anderen voor een systeem. Bescheiden werd gewaagd, van grote dingen, die de Heer ook in onze kringen heeft willen doen.

Bij ons bleef naklinken de opmerking van de inleider: „Het gebed om genezing moet gebeden worden op Gethsemané-voorwaarde: Uw wil geschiede".

Het laatste agendapunt was een inleiding van de voorzitter Ds Visser „De beleving van de Maranatha gedachte in en door de Gemeente".

De Gemeente leeft uit de gedachte aan Jezus' wederkomst.

Deze prediking is vaak verwaarloosd maar een gemeente zonder deze prediking is als een bruid zonder bruiloft.

Natuurlijk werd in de bespreking op verschillende gevaren gewezen. Veel Maranatha mensen zijn slechte gemeente mensen. Sommigen menen dat dit aan de mensen ligt. Wordt niet vaak met verwaarlozing van de problemen die de Apocalyptische litteratuur nu eenmaal biedt op een verantwoorde wijze de nadruk gelegd op de *details* van de toekomst des Heren? Natuurlijk moest deze bespreking om des tijds wille afgebroken worden, zoals aan alle goede dingen een einde komt.

Broeders van verschillende aanleg en interesse verklaarden: We hebben een goede dag gehad; waarmee het nut van deze conferenties nog eens benadrukt werd en bovenal de verhoring der gebeden bleek.

M. G. B.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3131
VRIJDAG 14 NOV. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

De Inbreekster

„een zekere vrouw.....raakte zijn kleed aan".
Mc. 5 : 25, 27.

Als Jezus op weg is naar het huis van Jaïrus, wiens dochtertje doodziek is, omringt een grote schare mensen Hem. Onder hen zijn heel veel nieuwsgierigen, die wel eens willen zien wat er in dat huis van Jaïrus gebeuren gaat, maar er zijn ook anderen.

De inbraak

Een van die anderen is een vrouw, die al jaren lang hopeloos zit te knoeien met haar gezondheid, en daardoor ook met haar werk, haar huishouding. Alles heeft ze geprobeerd, haar laatste cent naar de dokters gebracht, maar niets heeft geholpen. En nu loopt ze zeker niet voor haar plezier met deze menigte mee. Voor haar is niet belangrijk, wat Hij aan ánderen kan doen, maar of Hij háár zal kunnen helpen. Op de een of andere wijze is ze tot de overtuiging gekomen dat Hij dat inderdaad zal kunnen. Of Hij het wil, is een andere zaak. Maar rijk aan kracht is Hij wel, deze Man van Nazareth. Maar heel weinig van die Hemelse energie is genoeg voor haar, om weer totaal genezen te worden. Maar ze is een verlegen vrouw, een zwakke vrouw, ze houdt er niet van, met haar ziekte in het centrum van de belangstelling te staan. Vreselijk. Denk je eens in: alle mensen kijken naar je, luisteren naar het verhaal dat je vertelt, steken hun brutale neuzen in haar aangelegenheden, om dan met allerlei andere verhalen over zwager zus en schoonzuster zo aan te komen dragen. Dat nooit. Maar hoe dan?

Deze vrouw heeft een groot geloof in de wondermacht van de Here Jezus. Misschien zweemt het ook wel een ietsje naar bijgelovigheid. „Als ik alleen maar zijn kleed aanraak, dan wordt ik vast gezond", denkt ze. Ze beraamt een inbraak. Ze wil inbreken in de rijke schatkamer van genezende krachten van deze Man, buiten zijn en ieders wil om. Daartoe dringt ze naar voren, en als ze dicht genoeg genaderd is, steekt ze haar hand uit, en raakt vol spanning, maar ook vol verwachting, de zoom van Jezus' kleed aan. En.... wordt genezen!! De inbraak is gelukt. De buit is binnen. Maar de Eigenaar ontdekt de inbraak en zoekt naar de dader. „Wie heeft mij aangeraakt"? Dan moet de vrouw wel naar voren komen en Hem alles vertellen. En misschien is deze tweede aanraking met Jezus nog wel belangrijker dan de eerste. Want nu ontdekt ze behalve Zijn macht ook nog Zijn Liefde. Het is niet nodig, in te breken bij Jezus. Hij is niet vrekkig met Zijn schatten. Hij is Koninklijk in het geven! Hij is niet alleen een groot geneesheer, maar tevens een echte Vriend. Hoe bevrijdend zullen die enkele ogenblikken geweest zijn, waarin ze alles aan Hem kwijt kon. Christendom is de Godsdienst van de o v e r d r a c h t. Alles mogen we aan Jezus overdragen: onze angsten, zonden, problemen, zorgen. Dan draagt Hij ze voor ons.

Wat mij telkens weer aangrijpt is, dat zovelen Jezus omringen, maar dat zo weinigen iets van Zijn rijkdommen ontvangen. Hier waren het er honderden die om Hem heen waren, naar Hem luisterden, Hem bijkans op de tenen trapten, zo dicht waren ze bij Hem, en ze hadden Zijn vergeving, Zijn Liefde, Zijn bijstand, dringend nodig. Maar ze ontvingen die niet, omdat ze er niet om vroegen, omdat ze de handen niet uitstaken. Hoeveel levens van Kerkmensen, Christenen, ook Bap-

Radio-uitzending

Ds A. A. Hardenberg van Hengelo hoopt Maandag 17 Nov. a.s. de Morgendienst voor de microfoon van de N.C.R.V. te verzorgen.

De orde van de dienst is als volgt:

1. Zingen: Ps. 103 : 1 en 2.
   „Loof, loof de Heer mijn ziel met alle krachten"
   „Loof Hem die U al wat gij hebt misdreven".
2. Gebed
3. Schriftlezing. Ps. 32.
4. Toespraak over: „Gods oog is op U".
5. Dankgebed.
6. Zingen: Gez. 138 : 1, 2, 3.
   „Op bergen en in dalen".
   „Zijn trouwe Vaderogen".
   „Verlaten mij ook allen?"

De liederen zijn genomen uit de bundel: „Lofzangen en gebeden".

tisten, zouden blijer, rijker, lichter kunnen zijn, als ze niet maar alleen naar de Kerk gingen om naar een mooie preek te luisteren, maar eens gingen doen, wat in de preek gezegd werd: in het geloof beslagleggen op alles wat Jezus zijn kinderen belooft.

Ik heb zeer veel bewondering voor de inbraak, door deze vrouw gepleegd. Ik geloof: Jezus ook!

Wf.

ZAND en ZAAD

Wat zegt u van het volgende?

„Het plan is dat we Dinsdag 25 Nov. van Stanleyville vertrekken om Woensdag 26 Nov. om 9.15 uur in Brussel aan te komen. Zendeling Chesterton, zijn vrouw en twee kinderen, reizen dan ook, zodat ik tot Brussel gezelschap heb. Mijn jongste broer, die in Drouwenermond woont, is van plan om mij af te halen van Brussel, zodat ik steeds gezelschap zal hebben. Wat mijn gezondheid betreft, is het de laatste weken iets beter gegaan. Ik hoop, dat het zo mag blijven, dan wordt de reis niet te vermoeiend voor mij. Wel zal ik waarschijnlijk dadelijk medisch onderzoek nodig hebben. Misschien valt dat onderzoek mee en dan kan ik zo spoedig mogelijk een rondreis langs onze gemeenten beginnen. Ik zal in elk geval voorzichtig aan moeten en het is dus niet mogelijk om dat nu reeds te regelen. In elk geval niet voor 't Kerstfeest ....”

Natuurlijk wil ik het niet hebben over de snelheid, waarmee zr Reiling over Afrika, Middellandse Zee en West-Europa vliegt. Overigens is het fantastisch. Van het hart van Afrika naar Europa in zo korte tijd. Hoe lang zou een reis duren van Rodeschool naar Sas van Gent?

Wat mij veel meer trof en u moet treffen is: „en dan kan ik zo spoedig mogelijk een rondreis langs onze gemeenten beginnen”. Wij zouden dat niet eens durven eisen. Maar zr Reiling denkt daar zelf al over. Beschaamt ons deze ijver voor het huis des Heren niet? Wij kijken op Zondagmorgen naar de lucht en als 't een beetje nat aanvoelt, weten we haast niet of we wel naar de kerk zullen gaan. En het tocht ook soms in de kerk. En we willen ook wel eens gezellig thuis zitten. We zouden natuurlijk wel eens naar de bidstond kunnen gaan, maar zo erg is 't nou ook weer niet om er niet te komen. Broeder Hendrik en zuster Jansen zouden 't wel aardig vinden als we ze eens bezochten, maar waarvoor hebben we eigenlijk ouderlingen, diaconessen en niet te vergeten de voorganger. We zouden ook wel eens met een stuk of wat Zaaiers in de hand langs de deuren kunnen gaan, om contact met de duizenden te zoeken, die van God niets weten, maar je kunt tenslotte ook niet alles doen. We zouden, ja, wat zouden we allemaal niet. En we keren ons nog eens om in 't bed, gaan eens anders in de stoel nitten en drinken thee met een speculaasje. Wat hebbrn we het toch goed.

Ik las een aardige geschiedenis in „De plunjezak”. Over de domme leeuwerik. Die leeuwerik kon twee vette wormen kopen voor één leeuweriksveer. Om van te watertanden. En daar ging een veer. Voor twee vette wormen. De volgende dag kwam de venter weer langs de weg. Toen nam die leeuwerik niet minder dan zes van die vette en kreeg nog een zevende op de koop toe, omdat hij zo'n goede klant was. Dat ging zo een paar dagen door. U kunt de rest wel raden. Eerst klom die blijde zanger tot diep in de hemel, maar later kwam hij maar nauwelijks meer tot de boomtoppen en het eind van het lied was dat het diertje wat op de grond moest rondscharrelen. Het einde was de dood. Ik zou hem door een kat hebben laten opvreten. Deze kreeg nog een graf.

Een triest verhaaltje. Het trieste verhaal van velen van ons misschien? De vette wormen doen ons de das om. We plukken ons kaal en kunnen op zekere dag niet meer vliegen. De lust tot bidden vergaat. De bijbel blijft gesloten. De plaats in de gemeente leeg of zonder interesse ingenomen. O, die vette wormen. Dat juk osssen, die akkers, het meisje. De dovende vlam en geen olie in de kruik.

Wekt ons dan niet de storm, die steeds meer opsteekt? Maant ons dan niet de Heilige Geest Gods tot de daad? Zijn wij dan al gelijk geworden aan Simson, die zijn haren verspeelde vanwege de vette wormen? God zij gedankt voor hen, die onder ons nog arbeiden onder de kinderen, de opgroeiende jeugd. Voor hen, die de stem van Jezus hebben gehoord en uitgaan, wenende het zaad dragend. Zij zullen wederkomen met gejuich.

God geve onze zuster een behouden thuiskomst.

HUIZINGA

De Rozekruisers

Slot

De zeven rozen om het kruis zijn een symbool van de 7 scheppende geesten en de vijf-puntige ster die achter het kruis met 7 rozen staat, zijn de vijf scheppende geesten welke thans uitgeschakeld zijn, of hun werkzaam aandeel gehad hebben om de menselijke geest te volmaken *door haar vorige bestaansvorm als mineraal, plant en dier heen*. De twee naar beneden gerichte punten van de ster moeten betekenen, dat twee van die grote Geesten op het punt staan geheel terug te treden. De 7 rozen — nog eens gezegd — zijn de thans nog actieve grote scheppende heerschappijen in de ontwikkeling van de schepselen op aarde — alle geesten tezamen, zijn het embleem van God.

De Bijbelbeschouwing der Rozekruisers is deze, dat de gewijde schrijvers „Geen open boek van God” schreven, dus een boek dat voor de mensen gesloten is (de bijbel volgens hen geen geschiedenis gevend slechts beelden). De bijbel is alleen geschreven voor de diep ingeleiden, zij alleen kunnen de Schriften verstaan. Zij lezen achter de Schrift diepere waarheden. De Rozekruisers willen dan hun vergevorderden, die daarvoor in aanmerking komen, de nodige sleutel geven.

„Er is een grotere waarheid en een zekerder licht dat de kerk uitstraalt. Door de *innerlijke* betekenis van de Bijbel te leren kennen gaan we de verborgen feiten verstaan”. (Kok)

Dat *Christus' weder komt* in lichamelijke gedaante wordt door de Rozekruisers ontkend hetgeen uitgesproken in strijd is met hetgeen de bijbel zelf zegt. Laat mij nog iets mogen mededelen van het *Nederlandse Rozekruisers Genootschap*. Dit is ontstaan onder invloed van de geschriften van de Amerikaan Max Heindel. „Het *Nederl. Genootschap* begon (9 Sept. 1924) als afdeling van het Amerikaanse Genootschap. Later scheidde het zich af in 1934 en ontstond een *zelfstandig Ned.* Genootschap met Haarlem tot middelpunt. Thans hebben zij *tien tempels* in ons land. Zij, de Ned. R, „achten een volledige heroriëntering van Staat, Kerk, Kunst en Wetenschap noodzakelijk. De *huidige maatschappij* is volgens hen

onverbeterlijk; eerst „na een positief verbeteringsproces" kan er van een geleidelijke ontwikkeling sprake zijn. „Zij hebben zich ten doel gesteld de Christelijke religie te doen herleven, zij prediken het ware, zij geven de diepere zin."

In hun stelsel is van geen verlossing sprake, in de zin van het evangelie, het is hier — als bij alle nieuwe stromingen, steeds weer *zelf-verlossing* door ontwikkeling van de in de mens aanwezige goddelijke wezenskern. Op de kerk wordt geducht gescholden, de kerk heeft volgens hen de mens in de meest gruwelijke hel gebracht! Ook zijn de Rozekruisers *verkapte Communisten*. Volgens hen moet er een „nieuwe wereldorde" komen. Er moet zijn een volledig daadwerkelijk breken van de tegenwoordige wereldorde".

Hier volgen enkele punten van hun programma:

Als punt 1 wordt genoemd: „de ontketening van een volksbeweging, geleid door mannen en vrouwen om het daadwerkelijke oorlogsbedrijf en *iedere* voorbereiding daartoe onmogelijk te maken.

punt 3 „de stichting van een volksgemeenschap metgeheel nieuwe maatschappelijke economische oriëntering. „De *Aquarius-orde* een andere naam voor orde der Rozekruisers stuurt aan op een *openlijk conflict* met de bestaande gang van zaken. De geestelijke ontwikkeling van de mens kan alleen geschieden door een maatschappij orde, waarin volstrekte éénheid en gelijkheid heerst". Men legt voorts de nadruk op de *bergrede*.

Ook komt in hun systeem voor de *arbeid aan kranken*. Merkwaardig verschijnsel bij vele nieuwe stromingen, en geestelijke bewegingen. Of wij hierin de *„tekenen en wonderen" der leugen* moeten zien, waardoor velen tot dwaling gebracht worden is voor mij geen vraag, maar een zekerheid. Satan is immers naar Luthers' woord de aap van God. Dat er genezingen zijn, die uit geloof in Christus plaats vinden, spreekt van zelf.

Hun genezingmethode bestaat niet in toedienen van medicamenten doch de leden moeten gedachten van moed en liefde op bepaalde data uitzenden. —

Wij hoorden reeds in de aanvang, dat bij de Manicheërs *het eten* van dierlijk voedsel verboden was; dit hebben de Rozekruisers overgenomen, ook is bij hen het roken en drinken verboden, dit alles om het lichaam maar „fijner" te maken, etherischer — waardoor het mogelijk wordt meer geestelijk en Gode-gelijk te worden. Zo wordt het evolutie-proces verhaast.

Ik citeer nog iets uit het boek van Ds Kok: (op pag. 138 lees ik) „Vooral van dierlijk voedsel hebben ze een afkeer. De dieren zijn onze jonge broeders, daarom wordt het doden van dieren sterk afgekeurd. Vooral rauwkost wordt aanbevolen, na het opstaan gebruike men liever geen thee, maar....een glaasje warm water met citroensap, zonder suiker"

Ook op *het onderwijs* hebben de R. èèn en ander, of beter zeer veel aan te merken. Het M.O. en H.O. verkeert volgens hen in betreurenswaardige toestand. „De *mens* wordt er vermoord". — Immers dat onderwijs is niet religieus genoeg, daarom ijvert men voor „de nieuwe school". „De nieuwe school zal opvoeden voor het leven, voor een wereld zonder geld, zonder winstsysteem, voor een wereld waar geen plaats is voor egoïsme. Iedere leerling moet een eigen leerplan hebben, alle klassikaal onderwijs moet vaarwel gezegd worden en wel om deze reden: „ieder mens heeft een individuele roeping, een individuele scheppende geest, zodat er alleen sprake kan zijn van individueel onderwijs naar een zeer persoonlijk ontwikkelingsschema".

Samengevat is het R.-systeem een hutspot van theosofie, astrologie, occultisme, met christelijk vernisje, een verkroeide bijbel uitgelegd tegen alle gezonde regels der exegese in, „van het ware Christendom" is niets over. Het woord *zonde* kennen de Rozekruizers niet en derhalve ook niet het woord *verzoening en genade*. Laat ons blijven bij de leer, die eenmaal de heiligen is overgeleverd! Bij het Evangelie van Jezus Christus, en dien gekruisigd!

D. SLORT.

Kroniek

Dominé op de motor Dr Hans Luckey, de Rector van het Seminarie te Hamburg, is bezorgd over de steeds verder voortschrijdende techniek. Hij ziet geen winst in de uitvindingen, die een snellere verplaatsing van de mens mogelijk maken en meent zelfs, dat een reiziger, die in een moderne strato-cruiser die in 18 uren van Londen naar New York vliegt, tegen zichzelf zondigt! Maar om dichter bij huis te blijven, de predikant, die zich per motor verplaatst is al geen haar beter. Want de tijd, die hij al tuffende uitspaart, verliest hij weer met de onvermijdelijke griepjes en wat dies meer zij.... Om van de kans op ongelukken maar niet te spreken!

Deze diepzinnige beschouwing vernietigt een van mijn dierbaarste wensen. Sinds lange tijd koesterde ik het plan om nog eens bezoek te brengen aan het voortreffelijke Hamburgse Seminarie .... per motor. Dat moet nu natuurlijk overgaan. Stel je voor. Ook al zou de reis vlot verlopen, je moest je dan toch maar in leer gehuld en met valhelm en stofbril in de hand moeten presenteren bij hem, die over dominees-op-motor zo'n vernietigend oordeel heeft uitgesproken ....

De gemeente en haar studerende jeugd Het Dagelijks Bestuur van de Alg. Doopsgezinde Societeit heeft zich in zijn laatste vergadering beziggehouden met de vraag of de studerende jeugd niet dreigt verloren te gaan voor de Doopsgezinde gemeenschap. Het is gebleken, dat de studenten inderdaad gevaar lopen het contact met de gemeente te verliezen. De Ned. Herv. kerk en de Geref. kerken hebben studentenpredikanten aangesteld om het contact tussen kerk en student te bewaren en te onderhouden, maar voor kleinere kerkgemeenschappen is dit niet zo gemakkelijk, met alle mogelijke gevolgen van dien.

Een belangrijke factor in dit vervreemdingsproces is, dat de student van huis gaat en opgenomen wordt in de boeiende geheel andere wereld van het studentenleven. De vroegere bindingen worden losser en vaak geheel afgeschud. Dan is het zaak, dat er een herder en leraar is, die met de student contact houdt en hem helpt ook in de nieuwe wereld, waarin hij is binnengetreden, te blijven leven uit het Evangelie.

In onze kringen is het aantal studenten gering, maar op hen is het bovenstaande evenzeer van toepassing. Ik herinner mij, hoe iemand, toen ik voor ruim elf jaren student werd, tegen mij zei: nu zul je wel niet lang meer Baptist zijn. In hoeverre dit destijds serieus bedoeld was, weet ik nog steeds niet, maar er ligt hier een reëel gevaar, waaraan wij aandacht hebben te geven. Daarom verdient de jonge Ned. Bapt. Stud. Ver. ons aller aandacht en steun. Zij is ontstaan uit een behoefte door de studenten zelf gevoeld en het is te hopen, dat zij er in mag slagen om al onze jongeren, die gaan studeren, te bewaren voor onze beweging. Ik bedoel dit precies zoals

het er staat. Natuurlijk is het lang niet uitgesloten, dat een student met de band aan de gemeente ook zijn geloof verliest doch dit gevaar acht ik persoonlijk niet zo groot. Maar onze beweging kan haar studerende leden niet missen. Niet omdat anders het „peil" zou zakken maar omdat onze gemeenten niet mogen behoren tot één of een paar lagen van de maatschappij. Binnen haar grenzen horen mensen van alle sociale en intellectuele posities thuis, van hoog tot laag. Wanneer zou blijken, dat het geestelijk klimaat van onze Baptisten gemeenschap alleen geschikt is voor mensen van één bepaalde ontwikkeling, zouden wij leven in strijd met de universele strekking van onze bijbelse beginselen en gevaarlijk gaan lijken op een secte of een vereniging. Er is daarom voor ons alle aanleiding om deze Doopsgezinde waarschuwing ter harte te nemen. Moge dit allereerst hierin tot uiting komen, dat wij de N.B.S.V. met liefde en belangstelling tegemoet treden.

J. R.

Zendingsrubriek

Het is altijd een genot om een nummer van de „Congo Mission News", het driemaandelijks orgaan van de „Congo Protestant Council" te lezen. In dit blad, een uitgave van de samenwerkende Protestantse Zending, in het Belgisch rijksdeel overzee, wordt nieuws gepubliceerd wat aller belangstelling waard is. Zo lazen we in het nummer van October 1952 het volgende:

De Gouverneur Generaal van Belgisch Congo sprak in zijn rede voor de „Conseil du Gouvernement" uit, dat de Staat absoluut neutraal is tegenover elk type van school. Zij wil met leermiddelen het christelijk zendingsonderwijs bevorderen; de zendingsscholen, die gesubsidieerd worden moeten open staan voor *allen* met de mogelijkheid vrijgesteld te worden van godsdienstonderricht.

In verband met de subsidies, die verstrekt werden over het jaar 1951 geven we U deze cijfers: Aan de 22 Protestantse Zendingsgenootschappen betaalde het Gouvernement voor scholen uit de som van 15,116,927 francs. Dat is 302330 dollars of in Engelse munt uitgedrukt p. st. 107970. 1861079 francs werd uitbetaald aan de Zending werkzaam in Ruanda-Urundi (het Oostelijk deel van de Congo). In deze bedragen zijn *niet* de subsidies inbegrepen, die geschonken worden voor het bouwen van nieuwe scholen.

Het is een bekend feit, dat sommige zendelingen liever deze subsidies niet in ontvangst zouden willen nemen. Zij zijn min of meer bang voor een te sterke Staatsinmenging.

Deze vrees is ongegrond. De praktijk heeft tot dusver bewezen, dat de Staat zich alleen bezig houdt met het toezicht op het onderwijs. Dat de leerlingen daadwerkelijk aan de normen voldoen, die de Staat heeft voorgeschreven en dat de leerkrachten, die onderricht geven daartoe bevoegd zijn.

Welnu, dat geschiedt toch ook in ons land met het z.g. Christelijk onderwijs. En bij mijn weten protesteert niemand daartegen. Het brood dat wij nuttigen, heeft eveneens een Staatssubsidie. Anders zou het te duur worden voor de gemiddelde burger. Wie eet er geen brood?

Het wordt door degenen, die het weten kunnen betoogd, dat zonder deze subsidies het Protestantse schoolwezen nimmer zulk een hoge vlucht heeft kunnen nemen in de Congo.

In dit verband wijzen we U op de cijfers over de

De Handelingen van Johannes Góédkoop

4

Woensdagavond zijn Johannes en ik naar de mannenvergadering geweest, Johannes voor het eerst. Dat is mijn werk. Johannes, zei ik, ze hebben je daar nodig. Ze moeten daar nog veel leren en jij bent een man van hoog geestelijk gehalte — wat Johannes beaamde. Ouwe Jans Visser leidde, bij ontstentenis van de voorzitter, die een kleinzoon gekregen had.

Ik heb me niet vergist in Johannes. Het ging over de Christen en de zonde. Dat we het nog zo vaak fout deden en zo, en hoe dat kwam. Ze waren het allemaal met elkaar eens, het zijn van die ja-broers, moet je denken. Maar toen had je Johannes moeten horen. Zondigen? — zei-die — zondigen? Dachten jullie dat ik nog zondigde? Een echt Christen kàn niet meer zondigen. Een echt Christen staat in de vrijheid. De Apostel Johannes zegt....en zo ging ie maar door. Prachtig! Johannes kon zelf wel een Apostel zijn. De vonken spatten er af, zo hard sloeg hij af en toe op een tekst in de Bijbel voor zich. Ouwe Jans zat er wit-verschoten bij en rilde van verslagenheid. En na zijn rede bleef het doodstil; alleen Gerrit Geurtse mompelde zoiets, alsdat hij, Gerrit, met zijn zeventig jaren dan wel een heel slecht Christen was. Maar Gerrit is ook te dom om zo'n knaap als Johannes is, te vatten....

* * *

Op terugweg heb ik Johannes de hand gedrukt en hem bedankt. Johannes gaat nu erg vertrouwelijk met mij om. Hij merkt dat ik hem begrijp. Hij heeft mij nu ook verteld, hoe hij aan zijn Berini gekomen is. Je moet handig zijn, buur, handig. Anders kun je geen handelsman zijn. (Johannes handelt in huiden, moet je weten.) Heb de heren van de belasting prachtig tuk gehad. Kwestie van boekhouden. 't Komt er op aan, hoe je de dingen opschrijft. Ik heb mijn eigen manier van boekhouden, zie je, en ik heb er mijn Berini mee verdiend!.

* * *

Gisteren in bed heb ik Leentje verteld van de Mannenvergadering en dat Johanns zijn bromfiets met boekhouden verdiend heeft. Johannes kan àlles, zei ik.

Ja, zei Leentje, Johannes kan alles, zelfs.... zondigen.

Ik begrijp Leentje soms niet.

Buur.

damentele betekenis in het leven van de in Christus gelovige mens toekomt".

Zijn wij op de rechte weg, als we dus duidelijk formuleren: In en door de voltrekking van de doop geschiedt de wedergeboorte? Dan moeten we zeggen, dat de schrijver, die ons van het Symbolisme af wil brengen, ons voert in de armen van het Sacramentalisme. Weliswaar zou hij gaarne niet zo zeer van „wedergeboorte" maar liever van „redding" willen spreken (Titus 3 : 5, 1 Pt. 3 : 21, Mark. 1 : 16). Misschien voelt hij, dat de wedergeboorte in de hogere natuur van de geest een *handeling* is en geen proces, vooral niet een proces, dat zich via een ganse orde van handelingen voltrekt. De opmerking op bladzijde 59 wijst wel in deze richting: „De voorstelling van de wedergeboorte komt pas in latere plaatsen van het N. Testament voor, behalve in Joh. 3 : 3, 5, 8 in Titus 3 : 5, 1 Pt. 1 : 3, 23. Bij het door Paulus gebezigde begrip „nieuwe schepping" merkt Albert Schweitzer .... terecht op, dat dit begrip met de voorstelling van de wedergeboorte niets heeft uit te staan....

We nemen dus aan, dat Prof. Schneider het begrip „redding" de voorkeur geeft, reeds daarom, omdat in onze kringen zich met het begrip „wedergeboorte" gemakkelijk een belevenisschema verbindt, dat de door hem hierboven vermelde orde volkomen tegenspreekt.

Wordt voortgezet.

E.C.U.-*nieuws*

Br J. Ketelaar.

Sinds 1 Nov. 1951 werkt Br J. Ketelaar in de Gemeente 2e Exloërmond, waar hij vorige jaar tijdelijk voor één jaar in dienst van de E.C.U. als Evangelist werd benoemd.

De rapporten gewaagden van zegen, toewijding en ijver, zodat de E.C.U. vrijmoedigheid vond de Unie-Commissie voor te stellen Br Ketelaar opnieuw voor een jaar in dienst te nemen, waartoe intussen is besloten.

Br Ketelaar nam deze benoeming aan.

Van harte spreken wij de wens uit, dat de leiding en zegen van onze Heiland hem en al onze werkers mogen bemoedigen en schragen.

Arnhem J. BROERTJES.

Gemeenteberichten

HOOGEZAND

Gel. brs en zrs. Het is al weer enige tijd geleden dat wij iets van ons lieten horen. Wij zijn als gemeente zeer dankbaar dat de Heer ons na veel gebed weer een eigen Herder en Leraar heeft gezonden. Zondag 19 Oct. was een grote dag voor ons, daar Ds C. v. Wier uit Alkmaar zijn intrede deed als voorganger. Na 's morgens door Ds G. Vegter van Groningen in zijn ambt te zijn bevestigd, hield Ds van Wier 's middags zijn intredepreek in de Doopsgezinde Kerk te Sappemeer, terwijl 's avonds een begroetingsavond werd gehouden in ons eigen kerkgebouw, waar we nader kennis konden maken met Ds en Mevr. Het was een rijk gezegende dag en wij willen hopen dat Ds van Wier voor onze gemeente tot een zegen mag worden, tot eer van God en tot redding van velen. Zondag 26 Oct. hadden wij weer een blijde dag, daar 2 jonge zusters door de doop aan de gemeente werden verbonden, zodat we reeds weer mochten ervaren dat de Heer ons rijkelijk zegent. Ook in onze jeugddiensten mogen wij daarvan gewagen, steeds meer jonge mensen bezoeken deze dienst waarvan er reeds meerderen hun hart en leven aan de Heer gaven. Dan willen wij nog onze brs voorgangers en studenten, die in de vacante tijd hun gaven en krachten aan onze gemeente hebben gegeven, onze hartelijke dank betuigen, en verder 's Heren zegen op hun arbeid toewensen, tot eer van onze God en tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

G.

ALKMAAR

U zult wel denken, al weer een bericht uit Alkmaar! Het gezegde is, geen bericht, goed bericht. Dat is toch niet altijd waar, want wat ik U nu ga vertellen is bij uitstek een goed bericht.

Hoezeer hunkerde de gem. hier naar een eigen gebouw, wat een moeite is daar voor gedaan om iets geschikts te krijgen maar steeds nihil. Doch nu hebben wij een kerk, een Godshuis, een bedehuis.

Toen wij het kochten groeide het gras in de kerk, geen vloer, niets was er meer in. In de oorlogsjaren was alles vernield. Veel werk moest er gedaan worden; broeders, zusters en onze Voorganger waren volslagen vaklui, ze hanteerden hamer, bijl, kwast enz.

Maar nu staat in de Hofstraat de voormalige synagoge weer in ere hersteld.

Veel dank aan de U.B.S. zijn wij verschuldigd, eveneens aan verschillende Brs en Zrs in de lande, die door hun financiële hulp het ons mogelijk maakten dit werk tot stand te doen komen. Maar bovenal Gode de eer, want zonder Hem kunnen wij niets doen. Hij zal ons verder helpen; zo wij maar getrouw zijn, en aan Zijn hand gaan, zijn wij veilig en zal Hij alle zorgen van ons nemen.

De inwijding zal D.V. zijn Zondag 7 December.

Ds v. Wier, die een groot aandeel aan het werk heeft, zal de dienst leiden en wel 's morgens 10 uur wijdingsdienst, 's middags 2.30 uur inwijding, 's avonds 8 uur feestelijk samenzijn.

Zij die denken te komen en logies verlangen, worden verzocht zo spoedig mogelijk bericht te zenden aan:

H. Kruize, Kievitstraat 34, Alkmaar.

Komt en wees blijde met ons!!!

Nooit kan 't geloof teveel verwachten. Des Heilands woorden zijn gewis.

Hartelijke groeten namens het bestuur,

H. K.

HOOGKERK

Het is reeds geruime tijd geleden dat U iets van de arbeid hier, uit ons weekblad hebt vernomen. Maar toch gaat de arbeid hier gestadig voort. Iedere Zondag wordt de Blijde Boodschap van het Evangelie hier door verschillende Predikanten en lekenbroeders uitgedragen en wij mogen zeggen, gelet op het kleine aantal Baptisten dat hier is, voor een zeer goede opkomst.

Op 28 en 29 Oct. mochten wij hier Evangelisatie samenkomsten houden waar Ds Visser uit Harlingen en

Ds Zijlstra uit Eindhoven het woord hebben gevoerd over de onderwerpen: „Wat hebben wij aan het verleden te danken" en „Wat zal de toekomst brengen".

De opkomst van de eerste avond was zeer gering, vermoedelijk was dit te wijten aan het slechte weer. De tweede avond was ons gebouw met een 100-tal bezoekers gevuld. Medewerking werd verleend door het L.N.V. koor hier ter plaatse, en een hoornkwartet van onze Baptiste broeders uit Stadskanaal die geheel belangeloos ons hebben geholpen deze eerste avond te doen slagen. Wij geloven en bidden dat God de naprediker moge zijn aan de harten van allen die hebben geluisterd.

Nu de arbeid hier zich gaat consolideren gevoelen wij echter steeds meer het gemis van een vaste werker die ook het Herderlijk werk ter hand kan nemen. Wij weten dat er vele moeilijkheden zijn om dit te verwerkelijken. Maar wij geloven in de kracht van het gebed, dat God onder de Baptisten van Nederland, de bereidheid zal schenken te offeren voor deze voor ons zo belangrijke zaak, waardoor het werk hier tot betere ontplooiing kan komen tot Eer van Zijn Naam en uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

S. J. SCHUIL, secr.

DEN HAAG—SINGEL

Zondag 14 December a.s. hoopt onze Gemeente het 40 jarig ambtsjubileum van Ds J. Louw feestelijk te herdenken. Dagindeling: 10 uur prediking voorg. Ds J. W. Weenink. 5—8 uur feestelijke herdenking.

Brs en zrs uit andere Gemeenten en vrienden en belangstellenden nodigen wij hierbij hartelijk uit, die dag in ons midden te zijn.

In verband met reservering van plaatsruimte verzoeken wij tijdig bericht omtrent eventuele afgevaardigden, met vermelding of voor logies moet worden gezorgd, aan de secretaris Berkstraat 22, Den Haag.

Secretaris.

Zondagsschool

Gewest Twente

„Is Zondagsschool nog nodig?" en „Kerstfeestvieren met onze kinderen".

Dat waren de onderwerpen welke behandeld werden op de conferentie voor Zondagsschoolwerkers op 25 October te Hengelo.

Ds Huizinga van Enschede leidde het eerste onderwerp bij ons in. Spreker zei, dat de Zondagsschool in de loop der tijd wel veranderd was. In het begin was het een school op Zondag gehouden, waar lezen en schrijven werd geleerd en waarbij de kinderen uit de Bijbel werd verteld. Zo is de Zondagsschool niet meer nodig. Gelukkig! We hebben scholen, Christelijke scholen zelfs en nu volgt dan de vraag: Is het nog nodig? De kinderen van leden der Gemeente gaan naar de kerk, horen de Bijbelse geschiedenissen op school. Het lijkt er op dat Zondagsschool overbodig is geworden. Ds Huizinga overtuigde ons dat dit geenszins het geval is. In de vorm der Z.S. is iets veranderd. Onderwijs wordt niet meer gegeven. Er wordt alleen de Blijde Boodschap aan kinderen verteld. De naam van Zond.sch. onderwijzer voldeed Ds. H. dan ook niet meer. Beter zou zijn evangelist „Kinder evangelist" die met zijn kinderen als het ware een kleine gemeenschap vormt om daardoor het Evangelie te brengen aan enige van de millioenen kinderen welke nimmer dit blijde nieuws hoorden. Is Zond. sch. nog nodig? Ja, meer dan ooit! Nu in deze tijd waarin de wereld leeft zonder God.

We waren blij eens een antwoord op deze vraag te krijgen van iemand die nu niet direct bij het Z. S. werk betrokken is.

Het tweede onderwerp werd ingeleid door Jan ter Braak van Hengelo. Hoe vieren wij Kerstfeest met onze kinderen? Zijn mening was: Laten wij het zó doen dat de kinderen iets merken van het Wondergrote gebeuren in Bethlehem, en dat dat gebeuren niet ondergaat in een stroom van versnaperingen en cadeautjes.

Op beide inleidingen volgde een leerzame bespreking. Mevr. de Jong van Almelo vertelde een prachtig Kerstverhaal, waarnaar we met genoegen hebben geluisterd.

Met een korte bidstond werd deze conferentie gesloten. Zij die weggebleven zijn hebben iets gemist!

B.

Leestatel

Dr G. Ch. Aalders, Klaagliederen. Geb. f 3.75. Uitgave Kok, Kampen. 117 pag.

Dit is een deeltje uit de Korte Verklaring. Aan de eigenlijke verklaring gaat een inleiding vooraf, waarin de auteur handelt over de klaagliederen in het algemeen. Deze werden gezongen in een sterfhuis. Ze hebben een eigen rythme. Naast het eigenlijke klaaglied, vinden we ook bij Israël de klacht over persoonlijke rampen. Daaronder valt klgl. 3. In het geheel bevat het boek 5 Klaagliederen. No 1, 2, en 4 zijn klaagliederen in figuurlijke zin, een lied over de ondergang van het uitverkoren volk. Het boek staat in de Hebr. bijbel op een andere plaats, dan in onze bijbeluitgaven, het is een deel van de feestrollen. Het wordt in de synagoge gelezen op de gedenkdag der verwoesting van de tempel. De auteur acht het onwaarschijnlijk, dat Jeremia de auteur is. Ook bespreekt hij de kwestie of deze klaagliederen van één auteur afkomstig zijn. Hij geeft een eigen verklaring. De vorm laat zien, dat we met liederen te doen hebben. De verklaring is duidelijk. Aanbevolen.

D. SLORT.

Elk jaar, omstreeks October zoeken jonge mensen onder ons naar een Kerstspel teneinde gemeente en vrienden samen de Kersttijding te kunnen verkondigen.

Meerdere uitgevers trachten aan dit verlangen tegemoet te komen. De uitgeverij van A. Voorhoeve te Bussum zond ons een Kerstspel van de hand van Dr J. R. Callenbach.

De arbeider met z'n gezin, de man van wetenschap, van kunst en van techniek ontmoeten elkaar en straks het Kind en ontdekken steeds meer hoe zij niets kunnen brengen, dat wereld en hart bevredigt. Niets, dat zij het Kind zouden kunnen bieden. Zij leren dat het Kind niet neemt, maar geeft aan armen.

Er ligt een diepe zin in deze „voorstelling", ,vertoning", maar men moet over bekwame mensen beschikken wanneer de boodschap duidelijk zal gaan spreken. Heeft men die, dan vrage men bij de uitgever om een exemplaar ter inzage. Het kost f 1.—. Dit is een tweede druk. Een paar kleine drukfoutjes kan men een volgende keer wel vermijden. (blz. 6, druk is kruk; blz 7, wat betekenen hier de vruchten? blz. 14 't) Hartelijk aanbevolen.

HUIZINGA.

SYMPATHIEK EN CHARMANT

H. M. Koningin Juliana heeft goedgevonden, dat dertien nieuwe foto's van de vier Prinsessen — ditmaal door Z.K.H. Prins Bernhard en enkele Zijner vrienden genomen — speciaal werden bestemd voor de Prinsessenkalender 1953 van „Pro Juventute".

Een charmante kalender ten bate van een sympathiek werk....want „Pro Juventute" trekt zich het lot van bedreigde kinderen aan. U toch ook?

Deze kunstdrukkalender kunt U bestellen bij alle Verenigingen en afdelingen „Pro Juventute". Waar niet verkrijgbaar volgt franco toezending per post na ontvagst van f 2,75 per kalender op postgiro 51.7100 (of per postwissel) van de kalenderactie „Pro Juventute" Watteaustraat 6[1] Amsterdam—Z.

PALESTINA EN ISRAEL door Prof. Dr Th. C. Vriezen, 2e druk. Uitg. H. Veenman en Zonen te Wageningen; prijs geb. f 7.90.

In 1950 bezocht Prof. Vriezen Palestina voor de tweede keer. Toen hij er een kwart eeuw te voren vertoefde, was het nog een Oosters land, dat cultureel maar weinig verschilde van het Heilige Land van de Bijbel. Thans is het, althans wat betreft het Joodse gedeelte, een modern Westers land geworden, waar men zich van alle hedendaagse middelen der techniek bedient. Voorts betekent Palestina een uitermate moeilijk en ingewikkeld probleem op politiek terrein. Het is de plaats, waar drie wereldgodsdiensten, Jodendom, Christendom en Mohammedanisme, elkaar ontmoeten en dikwijs in gespannen verhouding tot elkaar staan. En de Joden zijn het volk van het Verbond, het volk, waarover Romeinen 9—11 handelen.

In deze wereld van historische, politieke, economische, sociale, religieuze en theologische problemen leidt het boek van Prof. Vriezen op uitnemende wijze in. Er bestaat bij mijn weten geen boek, dat zo veelzijdig over al deze onderdelen orienteert. Achtereenvolgens worden beschreven: Palestina als brug tussen Oost en West; Grepen uit de geschiedenis vanaf 4000 v. Chr. Het land Palestina; Sociaal en economisch leven; Bijbelse herinneringen; Vondsten en opgravingen; Godsdiensten (een uitermate interessant hoofdstuk!); een prachtige beschrijving van de laatste reis van de schrijver; het Zionisme, terwijl aan het slot een beoordeling van de huidige stand van het Joodse vraagstuk wordt gegeven. Dit laatste hoofdstuk, dat door de schrijver bescheiden als een „poging tot beoordeling" wordt aangekondigd, bevat tal van waardevolle gezichtspunten. Zij, die tot dusverre het probleem Israel uitsluitend als een wereldlijke zaak hebben beschouwd, kunnen hier leren, dat het allereerst een geestelijk-zedelijk vraagstuk is, dat alleen kan worden opgelost door een scheppende geestelijke daad, die boven historische en juridische argumentatie uit tot een nieuwe levenshouding der Palestijnse volksgroepen leidt. Zij, die Israel tot dusverre alleen vanuit chiliastisch gezichtspunt hebben beschouwd, kunnen hier leren, dat er in Israel een verbijsterend aantal factoren in het spel zijn, die in een schriftuurlijke beschouwing niet zullen mogen worden vergeten.

J. REILING.

Bij J. N. Voorhoeve te Den Haag verscheen DE PLUNJEZAK, een boek door de Hoofd-Vlootpredikant J. H. Sillevis Smitt geschreven. Wel vooral voor de zeeman, maar verder voor ieder, die er van houdt in het alledaagse een illustratie te vinden voor de waarheden, die ons in de Schrift geleerd worden. Wie „Open dat luik!" kent en dat met veel vreugde las, zal ook dit boek met vreugde opnemen en zich, ook ten bate van anderen, verrijken met de vele goede beelden, waarvan wij er een reeds, gelijk u merkte, in een ander artikel verwerkten. Er zijn 174 bladzijden, het kost geb. f 4.90.

HUIZINGA.

Correspondentie

Ds H. V. te Sn. Hartelijk dank voor Uw zending krantenknipsels. De meeste zijn helaas al te oud om nog voor opneming in de Kroniek in aanmerking te komen. Aan Uw verzoek heb ik voldaan.

J. R.

Mededelingen

Ds A. A. Hardenberg te Hengelo (O.) heeft het beroep naar de Bapt. Gem. te Melbourne (Austr.) aangenomen.

ADRESWIJZIGING

Het adres van Ds J. van Dam is thans:
Bapt. Pastorie Zandbulten (Fr.)
p.b. Kollumerzwaag.

Secretariaat van de Beheerscommissie van „Renderloo" berust nu bij Ds J. Broertjes, Izaäk Evertslaan 52, Arnhem.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3132
VRIJDAG 21 NOV. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Wat mag en niet mag

Romeinen 14 : 7—8.

De vraag wat een christen mag en niet mag is stokoud en altijd actueel. Paulus schreef er over aan de gemeente te Rome en oud en jong van onze tijd leggen elkaar de vraag voor. Het schijnt wel, dat nog niemand er in geslaagd is een afdoende oplossing te vinden voor al de netelige kwesties, die een christen in z'n leven ontmoet.

Vaak kunnen christenen elkaar op dit punt maar moeilijk verdragen. Wat de een heel gewoon vindt acht de ander wereldgelijkvormigheid. Waar de een aan verknocht is, is voor een medebroeder niet meer dan vormendienst of ouderwetsheid. Zo was het in Rome, zo is het bij ons. En wie heeft gelijk?

Paulus, herder en leraar, behandelt voor de gemeente te Rome de kwestie maar op een nogal vreemde manier. Hij begint met om de vraag en de vragers heen te lopen en ze in hun vrome ruggen aan te vallen. Hij wil, dat zij eerst elkaar in nederigheid en ootmoed zullen aanvaarden als zondaren, die door God zijn aanvaard. Wie weet, dat hij staat tegenover een mede-aangenomen broeder, begrijpt, dat hij hem niet mag verachten of veroordelen. Dan verdwijnen de opgewondenheid en de achterdocht uit het gesprek. Zo wordt de sfeer gezuiverd voor een waarlijk christelijk gesprek over wat mag en niet mag.

Vlak voor de verzen 7 en 8 staat het bekende woord „ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle overtuigd". Dat is een heel geschikt woord om een doodgelopen gesprek mee te beeindigen. Voor Paulus echter is het een begin. Hij wil nl., dat wij van nog enkele andere dingen ten volle overtuigd zullen zijn. Het eerste daarvan is:

Wij zijn niet van onszelf maar van de Heer

Paulus' woorden in vers 7 en 8 worden nogal eens aangehaald bij sterfbedden en begrafenissen. Tegenover de dood behoeven wij de troost, dat wij van de Heer zijn. In 't leven kunnen wij veel zonder God — althans zo denken wij — maar wij kunnen zonder Hem niet sterven.

Wij kunnen immers niet voor eigen risico sterven. In 't leven doen wij veel op eigen risico, ondoordacht of welbewust. Wij streven naar „eigen lot in eigen hand". Maar als wij sterven, houdt dit op. Want sterven is meer dan een onvermijdelijk lot. Het is een komen in het gericht, ja het *is* het gericht Gods over onze zonde. Als wij gaan sterven, leren wij, dat ons onheilige leven voor God niet kan bestaan. De vrees voor de dood is de stem van ons slechte geweten over ons leven. Want sterven maakt het leven onherroepelijk. Het is a.h.w. de vaststelling van de notulen van ons leven: zo was het, „aldus ongewijzigd vastgesteld". En waarop zal een mens zich beroepen, als hij de verantwoordelijkheid voor zijn eigen leven zelf niet dragen kan in de ure van het gericht? Dan is er maar één uitweg: Jezus Christus neemt onze verantwoordelijkheid van ons af. Zonder Christus zijn wij weerloos in het gericht. Met hem zijn wij „van de Heer".

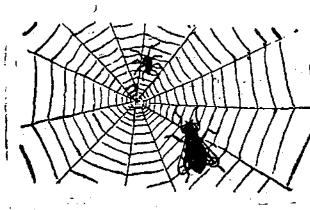
Als wij van de Heer zijn, kunnen wij alleen voor Hem leven en sterven

Dat is het tweede, waarvan wij tenvolle overtuigd moeten zijn. Wie weet van de Heer te zijn, zal niet rusten eer zijn leven op Hem is gericht. Wat is er buiten Hem, waar wij iets aan kunnen hebben? Christus is immers onze enige levensmogelijkheid. Zonder Hem is er alleen maar oordeel zonder vrijspraak. Daarom kunnen wij ons in het leven niet verliezen. Wie geheel in het leven opgaat, gaat er in verloren. Het goede des levens genieten wij, er bij leven kunnen wij niet, omdat wij er niet getroost bij kunnen sterven.

Hoe hebben wij dan voor de Heer te leven en te sterven? Want dat is toch maar de kern van de vraag, wat mag en niet mag.

Voor de Heer leven is nog iets anders dan voor Hem strijden of propaganda maken. Dat zou ons misschien nog wel aanlokken, want wij willen graag dat er een beroep op onze activiteit wordt gedaan. Het is tegelijk eenvoudiger en moeilijker. Het is: blijven in Hem en van Hem. Dat is eenvoudiger dan onze christelijke drukte. Die is soms zo groot, dat wij Christus er bij zouden vergeten. Maar 't is tegelijk moeilijker, want wie in Hem wil blijven, kan „zichzelf niet blijven". Hij moet zichzelf dagelijks laten kruisigen in overgave en gehoorzaamheid. Wie dat doet leert als vanzelf, wat mag en niet mag.

J. REILING.

In het Web van de Spin

Het Gemeentelijk Leven in zijn *rijkdom en veelzijdigheid*

Voor nog al te veel leden staat het deelnemen aan het Gemeentelijk leven gelijk met het bijwonen van de Zondagmorgen- en/of middagdienst. Zo vind je hen dan op Zondagmorgen van b.v. 10 tot goed 11 uur in de kerkbanken, waar ze zitten, zingen en hopelijk ook nog luisteren, om dan weer te verdwijnen tot de volgende week.

Natuurlijk is het bijwonen van, en vooral het actief deelnemen aan de kerkdiensten, van ontzettend groot belang, en zeer velen kunnen dan ook getuigen van grote zegeningen, daar ontvangen. Maar nààst die kerkdiensten, waarin practisch gesproken het *luisteren* wel de grootste opgave is (goed luisteren betekent geenszins *passiviteit*, maar vordert integendeel de grootst mogelijke *activiteit* van de geest!) zijn er nog vele andere vormen en gelegenheden van samenzijn en samenwerken, die ook deel uitmaken van het gemeentelijk leven, en die zeker niet van minder grote betekenis zijn. Ik denk aan de verschillende verenigingen voor mannen, vrouwen, jongeren; aan tractaatverspreiding en Jeugdleiderscursussen, aan openluchtsamenkomsten en gezamelijke uitstapjes, aan jaarvergaderingen en Bidstonden, aan Liefdemaaltijden, en zo maar door. *In dit héle complex van de meest uiteenlopende ontmoetingsvormen vinden wij het gemeentelijk leven uitgedrukt.* En hoe rijk en veelzijdig is het dan, zo bekeken. De rol, die een lid in de Gemeente vervult, bestaat dan niet alleen uit *luisteren*, (zoals sommigen lichtelijk verwijtend wel beweren) maar in het kader van dat Gemeentelijk leven is voor wie het maar zien wil ook plaats voor gesprek, gebed, getuigenis, studie, gezang, colportage, ja zelfs voor spel! Wanneer iemand critiek oefent op het Gemeentelijk leven in zijn uitingsvormen, door te zeggen dat het de leden tot passivelingen en onmondigen maakt, is deze critiek slechts gerechtvaardigd, wanneer zij niet alleen op de kerkdiensten doelt, maar wanneer *in dat hele complex*, dat we hierboven aanduidden, geen ruimte voor de leden is, om zich in voldoende mate te uiten.

En inderdaad geloof ik, dat dit hier en daar het geval is. Er zijn Gemeenten, waarin de dominee practisch alles alleen doet. In de Kerkdiensten is hij de enige die spreekt (goed, dat past wel bij het karakter van de dienst), maar op de Bidstonden, de openluchtsamenkomsten, de bijbelklas, is hij ook steeds, die *als enige* het woord heeft. Waar in een Gemeente altijd en overal alleen maar eenzijdig (door de Voorganger) gedoceerd wordt, en men nergens zijn reacties op het Woord, zijn ervaringen, inzichten, e.d. kwijt kan (en hoe waardevol zijn die soms niet!) daar mankeert er m.i. iets en dreigt het gevaar van de domineeskerk, en dat is geen peulschilletje.

In iedere gemeente moet de nodige ruimte geschapen worden voor de verschillende gaven, die God de leden gegeven heeft. Ontbreekt deze ruimte, dan snijdt men bepaalde mensen met gave de pas af, het welk een verarming betekent voor de Gemeente, en van haar getuigenis naar buiten.

Eigenaardig is, dat wij mensen graag naar links of rechts overdrijven. Er zijn mensen, die er prijs op stellen, dat de dominee altijd en overal alles alleen doet. Die alleen maar willen l u i s t e r e n. Er zijn er ook, die precies het tegenovergestelde willen, en het pleit voeren voor alleen-maar-samenkomsten waar iedereen het woord mag voeren en waar zijzelf dan de kans hebben, zich te uiten. Het komt mij voor dat het gemeentelijk leven b e i d e vormen van samenleving naast elkaar moet kennen. En verder zal het van zeer groot belang zijn dat diegenen, die aangelegd zijn om al maar zelf het woord te nemen, juist zeer welbewust deelnemen aan de kerkdienst, opdat ze ook leren luisteren, en stil zijn, terwijl omgekeerd zij, die meer passief zijn aangelegd, zich niet moeten terugtrekken van die vormen van samenzijn, waarin ook van hen persoonlijk een zekere bijdrage wordt verwacht in gesprek, gebed of anderzins.

Zo alleen is er een goede groei mogelijk en wordt de Gemeente heengeleid naar een *mondigheid*, die ook *diepte* heeft (mondigheid door meedoen en diepte door luisteren en stilzijn), en zo alleen ook groeien we niet scheef.

Wf.

ZAND en ZAAD

Deze keer hebben we het over een kwartet.

Eigenlijk schrijft men: quartet, en mijn oude trouwe Koenen, reeds in de kinderjaren geërfd, tegelijk met de versleten broeken van mijn broer, verklaart het vreemde woord met: muziekstuk voor vier zangers of vier spelers. Nu is mijn muzikaal gevoel veel groter dan mijn kennis op dat terrein en we verlaten daarom haastig dit gebied, ofschoon het wel in de bedoeling ligt het kwartet vast te houden, opdat zij samen een schoon lied gaan zingen tot verkwikking van hen, die het zingen verleerd hebben.

Dezer dagen las ik de geschiedenis van vier mannen, wier namen ons niet bekend zijn, maar die een beeldhouwer stof zouden leveren voor een werkstuk, dat even boeiend zou kunnen zijn als een glas-in-lood-raam van de barmhartige Samaritaan.

Voor mij dragen deze vier wel een naam. Ik zal ze u eerst voorstellen. De eerste heet Denker, de tweede Barmhartigheid, de derde Besluitvaardigheid en de laatste Heerlijkheid.

Denker liep door de stoffige straten van het oude Kapernaüm, waar het veel stiller was dan anders. Hij wist wel hoe dat zat. Groot en klein verdrongen zich in het huis van Jozef, waar de Rabbi leerde. Denker was in gepeins verzonken. Hij slofte maar wat voort en zag eigenlijk niet waar hij liep. Die Rabbi was een machtige Leraar, die bovendien buitengewone dingen deed. De kracht van de Allerhoogste moest in Hem zijn. Een geweldige tijd mocht hij meemaken. Hij had het gevoel van op de grens van twee werelden te staan. De ene wereld was zijn wereld, de wereld van ieder mens, de wereld van angst, verdriet, zonde, ziekte, dood en de andere wereld lag achter de Rabbi, een wereld van macht, vrijheid, vreugde, gezondheid en leven, de wereld van de grote Heerlijkheid. In de Rabbi scheen de sluis te zijn, de brug, de deur en door Hem drongen de genezende wateren de Dode Zee binnen.

Barmhartigheid was bij lange na niet een denker. Toen hij zijn vriend zag, helemaal weg in gedachten, begroette hij deze uitbundig en vroeg of hij wel wist dat de Rabbi in het huis van Jozef was en of hij wel wist dat de lucht als het ware zwaar stond van geweldige krachten. En dat hij, Barmhartigheid nu maar

het gevoel had, dat men die lamme Jakob eigenlijk bij de Rabbi moest brengen. Wat zou dat die Jakob goed doen. De man had toch al nooit iets. En de Denker zei, dat hij daaraan nog niet gedacht had, maar dat dat geen slecht plan was en dat men er zich eens over moest beraden hoe men dat eigenlijk wel zou moeten arrangeren. Want men kon natuurlijk zo maar niet bij de Rabbi met de deur in huis vallen. Bovendien had hij wel gezien, dat het huis omsingeld was met hongerige hoorders.

Besluitvaardigheid had een stukje van de gedachtenwisseling gehoord en die zei, dat men met zoiets niet moest dralen. Tenslotte, de Rabbi was nu in het dorp, misschien morgen niet meer en de lamme Jakob kon morgen wel tot zijn vaderen vergaderd worden. Daar moest men dadelijk handelen en de man eenvoudig naar het huis van Jozef brengen.

Waarop Heerlijkheid alle drie in de rede viel en zei, dat men niet gemakkelijk teveel van de Rabbi kon verwachten. Hij had gezien, dat mensen, die Hem geloofden, tot een nieuw leven kwamen, zowel zondaren als zieken. En dat hij graag zou willen meehelpen Jakob er te krijgen.

Zo ging het kwartet door Kapernaüm en trad de woning van de lamme binnen. Ze zeiden wat ze gedacht en besloten hadden en of hij er wat op tegen had. Zij geloofden dat de Rabbi machtig was hem wel te doen. Jakob kreeg tranen in de ogen en kon niets zeggen.

Ze namen hem op met matras en al en het was een merkwaardig gezicht die vier mannen te zien sjouwen met die gekke vracht. Maar toen ze bij het huis van Jozef stonden, zagen ze dat ze de zaak toch niet goed bekeken hadden. Ze zouden er nooit in komen. Denker peinsde, Barmhartigheid vocht met teleurstelling en Heerlijkheid vertwijfelde. Maar Besluitvaardigheid zei tegen Denker wat hij dacht van de enige weg, die er nog wel over was: over en door het dak. Een glimlach als een zonnestraal, gevolgd door de schaduw van een wolkje gleed over 't gelaat van Denker. We doen het riepen de andere drie en geen vijf minuten later stonden ze met Jakob op het dak.

Links en rechts gingen de stenen en het houtwerk en Jakob rilde van de zenuwen. Daar pakten ze hem op en lieten hem neer. Als dat maar goed ging. Het ging goed. Het ging heel best. De ogen van de Rabbi straalden in de zijne en nooit drongen blik en woorden zo diep als toen Deze zei: „Kind, uw zonden worden u vergeven."

En wat daarna volgde verbijsterde hem en allen. Hij werd geroepen op te staan. En hij stond op, nam zijn matras onder de arm en wandelde door de ontzette schare naar buiten.

Over dat kwartet wilde ik iets zeggen. Over die lamme, die ver weg in zijn eigen huis met zijn eigen ellende alleen lag. Over de Heiland, Die het geloof der vier kameraden zag.

Rondom ons liggen de lammen. O, wij hebben Denkers, die zeggen, dat er wel wat aan gedaan moest worden. Wij hebben barmhartigen, die meelij hebben met de gebondenen. Wij hebben Besluitvaardigen, die gereed staan om de sikkel in 't koren te slaan. Wij hebben broeders als Heerlijkheid, die hunkeren naar de openbaring Gods.

Kunnen er in de gemeente niet vier broeders samen komen tot een grootse taak? Heel de gemeente moest het doen, maar velen zitten in de kerk te luisteren en denken op dat ogenblik niet aan de lamme Jakob. En als ze niet in de kerk zitten, gaan ze wel eens tegenover hen voorbij. Maar hebben wij niet vier mannen, die samenspannen, elkaar de hand reiken en samen een verlamde tot de Heer willen brengen? Jezus genas Jacob, ziende hun geloof. Niet zijn geloof. Zij, met z'n vieren geloofden en togen aan de arbeid. Waarom zullen we niet onder ons een beweging van broeders zien ontstaan, die zeggen: wij zijn mannen van 't kwartet en wij gaan er op uit om hen die verre zijn, aan de voeten van Jezus te brengen.

Wilt gij niet bij zulk een kwartet horen?
Praat eens met een broeder.

HUIZINGA.

Kroniek

Rumoer rondom Rudolf Bultmann Rondom de Duitse hoogleraar Bultmann is de laatste jaren nogal wat rumoer geweest en meer en meer blijkt, dat deze aanvankelijk zuiver wetenschappelijke strijd thans in brede kringen van vrijwel geheel kerkelijk West Duitsland wordt gestreden. Zelfs in ons land wordt er over geschreven en gesproken, niet alleen in de wetenschappelijke pers maar ook in kerkelijke en christelijke bladen. Nu zond een broeder mij een krantenknipsel over deze zaak met het verzoek er iets over te willen schrijven. Ik voldoe hieraan met enige aarzeling en waarlijk niet alleen omdat ons blad zich niet leent voor wetenschappelijke uiteenzettingen. Maar ik zou niet graag willen, dat zich in onze kringen zou gaan herhalen wat bij onze Duitse broeders hier en daar schijnt voor te komen. Sommige Baptisten voorgangers worden er n.l. van beticht in 't geheim aanhangers van Bultmann te zijn, omdat zij opvattingen huldigen, die afwijken van de gemeenlijk aanvaarde en zonder dat bewezen is, dat zij de belijdenis van Jezus Christus als de Eniggeboren Zoon van God verloochenen. Er wordt van ieder, die zich over deze zaak uitlaat, verwacht, dat hij zonder verdere bewijsvoering „neen" zegt tegen Bultmann en of hij dat „neen" uitspreekt na grondige studie van Bultmann's opvattingen dan wel op grond van hetgeen „men er van zegt", doet niet ter zake. Deze niet officiele en onschiftuurlijke vorm van leertucht, die sommige voorgangers er van beticht „vrijzinnig" te zijn, zonder dat hiervan ook maar het geringste bewijs is geleverd, is onder ons ook wel eens voorgekomen. Ik herinner mij, dat eens een voorganger preekte over de tekst „Het bloed van Jezus Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde". Het was een goede, warme en schriftuurlijke prediking, maar toch meende een der luisteraars er sporen van modernisme in te vinden, omdat de prediker niet sprak van het „dierbaar bloed" maar van het „kostbaar bloed" .... Ik zou waarlijk niet graag willen, dat mede naar aanleiding van hetgeen ik hier schrijf, wij nu ook een strijd voor of tegen Bultmann zouden krijgen.

Maar nu terzake: Bultmann is uitgegaan van de vraag, of de moderne mens van de 20ste eeuw de bijbelse boodschap nog wel kan verstaan. Met vele anderen is hij van mening, dat dit niet zo is en dat daarom de bijbelse boodschap „vertaald" moet worden. Haar „mythische" bestanddelen moeten niet zozeer worden verwijderd als wel in voor de moderne mens verstaanbare begrippen worden overgezet. Nu is Bultmann bij zijn vertaalarbeid zeer radicaal te werk gegaan en zodoende kan men op zeer vele punten in zijn vertaling het oorspronkelijke niet weervinden: daar is bewust of onbewust, het Evangelie vervangen door een bepaalde filosofie.

Bunyans Christenreis

Wij lazen voor U, dat Bunyans „Christenreis" (U hebt dat toch ook gelezen!) thans in 147 talen verschenen is. De laatste taal, waarin het werd overgezet is het Bemba, één van de vier talen van Noord-Rhodesia. Het is thans juist honderd jaar geleden, dat met de eerste vertaling van dit boek een begin werd gemaakt.

Interessant is, wat we lazen omtrent de illustraties, die men bezigde voor de verschillende vertalingen. Over het algemeen maakte men gebruik van de illustraties van de bekende Harold Copping, die de figuren nit het boek kleedde in de stijl van Bunyans tijd. De Japanse pelgrim echter is uitgebeeld ale krijgsman met een lang zwaard en een maliënkolder, terwijl men in de uitgave voor Noord-Borneo een schrikwekkende Appolyon aantreft. Wat betreft de vele uitgaven voor Centraal-Afrika, heeft men gebruik gemaakt van gefotografeerde Afrikaanse volkstypen.

* * *

Voor wie het niet mocht weten:

John Bunyan leefde van 1628—88, werd te Elstow (bij Cambridge) geboren, was van beroep ketellapper, kwam in 1653 tot bekering en werd toen B a p t i s t. In 1656 werd hij lekenpreker en bracht vanwege zijn openhartig getuigenis voor de waarheid 12 jaren (1660—'72) in de kerker door. Na de Bijbel is het brok van Bunyan het meest verspreide boek.

Wf.

Tot voor ongeveer een jaar was Bultmann buiten de academische kringen een vrijwel onbekende figuur. Wel was de discussie rondom zijn werk in de kringen van het vak zeer levendig, maar het kerkelijk leven werd er niet door beroerd. Bultmanns opvattingen waren daar m.i. ook nog lang niet rijp voor. Ze verkeerden nog in een experimenteel stadium en een rustige wetenschappelijke bezinning had hier nog veel goed kunnen maken. Zover is het echter niet gekomen en zal het waarschijnlijk ook nooit komen, omdat de zaak aan de openbaarheid is prijsgegeven, doordat een Duits blad Bultmann heeft gevraagd terwille van de zwakken een persoonlijk getuigenis van zijn geloof in de Opstanding te willen geven. Op deze vraag heeft Bultmann geweigerd te antwoorden. Hij wenste zeer terecht niet ondanks zijn theologie voor de zwakken aanvaardbaar te zijn. Wie weten wil, schreef hij, hoe ik persoonlijk sta, die leze mijn boeken. Toen vraag en antwoord in de pers verschenen is de strijd om Bultmann met grote hevigheid opgelaaid. Het werd voor of tegen. Wie ook maar één goed woord voor de Marburgse hoogleraar over had stond meteen in een bepaald boekje. Want, zo oordeelde men, als Bultmann persoonlijk niet getuigen wil van zijn geloof, dan is hij onherroepelijk verkeerd. Over deze brief van Bultmann heeft destijds Prof. Berkouwer van de V.U. te Amsterdam zeer verstandige dingen gezegd en er op gewezen, dat wie naast wetenschappelijke opvattingen totaal andere persoonlijke getuigenissen wenst of geeft, geloof en wetenschap op gevaarlijke wijze uiteenrukt. Als men iemands geloof niet uit zijn theologie kan aflezen, klopt er of met dat geloof of met die theologie iets niet.

Intussen is men in Duitsland reeds vergevorderd met de opbouw van een anti-Bultmann-front. Dezer dagen verscheen in vele kerkelijke bladen een manifest tegen zijn leer. Het is ook opgenomen in „die Gemeinde", het blad van onze Duitse geloofsgenoten. De redactie schrijft dit gedaan te hebben om aan te tonen, dat ook de Baptisten in het afweerfront staan. Dit manifest echter is een gevaarlijk stuk. Het gaat op Bultmanns opvattingen nauwelijks in, geeft slechts losse, uit hun verband gerukte aanhalingen uit zijn werken en plaatst daar bijbelteksten tegenover. Het lijkt er wel op of tegenover een ketter alle middelen geoorloofd zijn. Er zullen onder de Duitse Bapt. voorgangers wel zijn, die gaarne hun stem tegen een dergelijke handelwijze zouden willen verzetten, maar zij moeten om tactische redenen zwijgen, opdat men hen er niet van gaat verdenken tot de heimelijke aanhangers van Bultmann te behoren. Gelukkig heeft, zij het in voorzichtige bewoordingen, Dr Hans Luckey van Hamburg zijn stem verheven en gewaarschuwd voor het vellen van haastige oordelen over Bultmann en over zijn werkelijke of vermeende aanhangers. Er is, schrijft hij, een behoorlijke wetenschappelijke uitrusting voor nodig om Bultmann te kunnen verstaan en bestrijden. Dr Luckey heeft recht en reden om zo te schrijven, want onder zijn leiding schreef Ds Adolf Pohl een uitvoerige verhandeling over deze materie die in druk verscheen in „Wort und Tat", het theologische tijdschrift van de Duitse Bapt. predikanten. Op grond van diepgaande wetenschappelijke onderzoekingen kwam Ds Pohl tot een even beslist als verantwoord „neen". Dit is de methode om Bultmann te bestrijden. Om dergelijke critiek heeft hij zelf ook nadrukkelijk gevraagd.

Het is hier niet de plaats om een eigen beoordeling van deze theologie te willen geven. Ik hoop dat te zijner tijd nog eens op een andere plaats te doen. Hier wil ik alleen zeggen, dat Bultmann de theologie, ja heel het Christendom van vandaag een serie vragen heeft voorgelegd, waarop zij zich ernstig zal hebben te bezinnen. Zij is niet klaar met enkele vlotte antwoorden. Bultmanns theologie is niets meer of minder dan een uitdaging aan allen die het Evangelie verkondigen. Wanneer zij hierop reageren met stenen gooien en verschrikte uitroepen, bewijzen zij met Bultmann en met zichzelf verlegen te zitten. En dat is minstens even erg als het feit dat Bultmanns theologie de toets van het Evangelie niet kan doorstaan. De onwaarachtige felheid van vele aanvallen op Bultmann lijken eerder door een slecht dan door een goed geweten te zijn ingegeven. Misschien zal deze kost vele lezers te zwaar zijn. Laten we afspreken, dat zoiets niet al te vaak zal voorkomen. Het bovenstaande is eigenlijk meer voor de voorgangers dan voor de gemiddelde lezer. Tenslotte was het ook een voorganger die er om vroeg.

J. R.

RECTIFICATIE

In 't vorige nummer van De Christen is onder Gemeente-berichten boven 't bericht van Hoogeveen abusievelijk Hoogkerk geplaatst.

IN EN OM DE BIJBEL

Naar aanleiding van een gesprek

Enige tijd geleden kreeg ik eens een gesprek op huisbezoek naar aanleiding van het bekende 1 Kor. 14. U herinnert het zich wel, dat gedeelte handelt over het samenkomen der broeders. We lezen dan: „een iegelijk van u, heeft hij een psalm, heeft hij een leer, heeft hij een vreemde taal, heeft hij een openbaring" enz. Wanneer we deze woorden aandachtig lezen, en we denken dan aan onze Zondagsdiensten, dan zit ik er wat mee. Misschien zijn er onder de lezers, die meer licht hebben dan ik. Laten zij dan hun licht eens laten schijnen, en onze broeder Eindredacteur zal zeker bereid zijn Uw pennevrucht te plaatsen, als Uw artikel bijbels gefundeerd is, en woorden van gezond verstand bevat. We kunnen toch zeker wel iets van elkander leren!

Ik krijg de indruk dat onze eredienst totaal verschilt van hetgeen we in 1 Kor. 14 lezen; daar toch zien we een practische uitwerking van het priesterschap der gelovigen. Daar is zeker geen sprake van een dominee'skerk — nog minder van een kerkdienst! — Wat moeten we nu daarmee aan?

De lezer weet vermoedelijk, dat onze darbistische broeders, die zich gaarne „*de* vergadering van gelovigen" noemen, in 1 Kor. 14 hun bolwerk vinden. Maar hier moet ik protesteren. Waar halen deze broeders het recht vandaan zich *de* vergadering van gelovigen te noemen? Ik zeg op mijn beurt, dat waar wij samenkomen als (om nu maar dicht bij huis te blijven) Baptisten Gemeente, ook wij als vergadering van gelovigen samenzijn. Immers de Gemeente is de vergadering van ware Christgelovigen en niemand wordt tot de Gemeente toegelaten, die niet eerst beleden heeft, het eigendom van de Heere Jezus te zijn.

Dan is daar nog een bezwaar en wel dit: dat de ambten in de vergadering verdonkeremaand zijn. Daar hebben zij de Schrift tegen zich. De instelling van het diakenambt staat toch duidelijk beschreven (Hand. 6), en in Efeze 4 : 11 lezen we, dat Christus „sommigen tot herders en leraars" heeft gegeven. Ook de Timotheüsbrieven spreken daar een duidelijke taal.

Is aan de hand van 1 Kor. 14 het eis, dat onze diensten meer ruimte laten voor het ambt der gelovigen? Dat niet één man alles doet, en de kerkdienst zwijgverbod aan de gemeente oplegt? Is het juist, dit één-manswagen-systeem?

Het wil mij voorkomen, dat de geestelijke dorheid mede te wijten is aan het feit, dat de gemeente meent: wij behoeven niets te doen, onze voorganger doet alles voor ons, en „hij wordt er voor betaald!" — Hij spreekt het gebed uit, hij leest het Schriftgedeelte, hij dankt vanzelfsprekend ook.

Is het niet mogelijk dat ook anderen bidden, of danken, of het Schriftgedeelte lezen, en de gemeente mede daardoor actief gaat deelnemen aan de dienst? Dat is dunkt mij beter dan een samen opzeggen van het Onze Vader, of het samen zingen van de twaalf artikelen van het algemeen christelijk geloof; deze dingen zijn bedoeld als activering van de gemeente, maar vinden onder ons m.i. terecht weinig waardering.

Toch zou ik willen onderstrepen, dat ook de Gemeente actief moet worden buiten de kerkruimte en buiten het uur van samenkomst. Iedere Baptist een evangelist.

In dit verband nog iets over een woord uit de Hebreënbrief. „En laat ons onze onderlinge bijeenkomsten niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben". Wij moeten er rekening mee houden, dat dit geschreven werd aan Hebreën. Wat had de onderlinge bijeenkomst voor hen te betekenen? Het woord in de grondtekst luidt: epi - synagoge. Het laatste woord begrijpen we terstond. Het woord epi betekent hier — volgens Prof. Rudolf Stier — niet naast of na. De bedoeling is niet allereerst deze, dat de gelovig geworden Joden zich uit de synagoge terugtrokken, om daarna samen te komen en naast de synagoge een andere te hebben. In de eerste tijd toch bleven de gelovig geworden Joden aan de synagoge getrouw. Wij zien een Petrus en Johannes opgaan naar de tempel. De apostel Paulus treffen we steeds eerst aan in de synagoge. Deze gelovigen waren het ware Israel en hadden er dus recht op daar te blijven, zolang ze geduld werden van hen die zeggen dat ze Joden zijn en zijn het niet. Kwam echter de tijd, dat voor hen de synagoge gesloten werd, dan vergaderden zij zich in huizen en vonden de huissamenkomsten plaats. Waren er ook geen huizen meer ter beschikking, dan vinden we ze zelfs „dagelijks handelend in de school van zekere Tyrannus".

Toen de Joden in *Korinthe* hen uitstieten, vergaderden zij „in het huis van een man met name Justus, die God diende, wiens huis paalde aan de synagoge". Eerst nadat voor hen geen plaats was in de synagoge en de band daarmede geheel gebroken was, is er eigenlijk sprake van „onze onderlinge bijeenkomst", dat is de vergadering van de uitgeworpenen. Het zal wel te begrijpen zijn dat de scheiding niet in eens plaats vond.

In Jeruzalem bleven beide een tijd lang naast elkaar bestaan. Men had daar de gemeente en het van huis tot huis broodbreken, naast het opgaan in de tempel. Later werd de scheiding volkomen.

De onderlinge bijeenkomst was die van de Joden-Christenen. Het deelnemen aan deze samenkomsten gaf dus te kennen, dat men tot Christus behoorde en daarom uitgesloten was van de synagoge der Joden. Het nalaten van deze bijeenkomst hield in een verslapping van de gemeenschap met Christus en met elkander, sloot in: een zich in gevaar brengen, weer terug vallen in het Jodendom, waaruit men verlost was, een terug gaan tot de offeranden en tempeldienst, dat alles een „willens zondigen" en een verloochenen van Christus, een „onrein achten van het Bloed des Testaments, waardoor men geheiligd was".

De vraag komt op: zijn de bijeenkomsten in 1 Kor. 14 genoemd, dergelijke samenkomsten geweest, die in Hebreën bedoeld werden? Is uit dit „samenkomen der broeders" de georganiseerde gemeente ontstaan? Of zijn de samenkomsten uit 1 Kor. 14, wat wij misschien „vrije samenkomsten" noemen kunnen, naast een meer georganiseerde gemeentelijke samenkomst geweest. Persoonlijk lijkt mij beter te denken aan een gemeente in de kinderschoenen (in 1 Kor. 14), waaruit later de gemeente met de ambten is voortgesproten. De eerste meer een profetische gestalte, de laatste meer ambtelijk-priesterlijk. Achter alles weer de bekende spanning tussen profeet en priester. Waarbij de les der historie is, dat de profeet de eerste plaats moet blijven innemen, zal het alles niet op verstarring en doodsheid uitlopen.

Conclusie: in onze kerkdiensten naast de handhaving der ambtelijke orde, meer ruimte voor de toepassing der regels van 1 Kor. 14?

Of heb ik het verkeerd gezien? Waar is de nieuwtestamenticus die ons in deze meer licht verschaft?

D. SLORT.

Het nieuwe doopboek

3

Vervolg van de recensie van Dr H. Luckey over het boek van Prof. Schneider „De doop in het Nieuwe Testament".

Uit het voorgaande: Volgens Dr Luckey zou Prof. Schneider aan de hand van teksten merendeels uit Handelingen hebben vastgesteld, dat de door God gegeven orde zou zijn: geloof in Christus *voor* de doop, begin van de nieuwe schepping *in* de doop, uitstorting des Geestes bij de handoplegging *na* de doop.

Prof. Schneider zou ons van het Calvinistische Symbolisme, waarbij de doop enkel een téken is willen afbrengen, maar voert ons — volgens Dr Luckey — in de armen van het Roomse Sacramentalisme, waar door de doop aan de dopeling de wedergeboorte wordt geschonken.

Dr Luckey vervolgt:

De schrijver neemt géén stelling tegen opvattingen in *onze* kringen. Zijn critiek richt zich tegen de theologische voorvechters van de doop van onmondigen. Maar wij moeten ons bewust blijven, dat de theologische discussie reeds lang niet meer is blijven staan bij het voor en tegen van de kinderdoop. De uit het N. Testament afkomstige bezwaren tegen het dopen van kinderen heeft men allang ernstig genomen. Thans gaat men er toe over *óns* te vragen, wat *wij* onder de doop verstaan en hoe *wij* onze leer en practijk Bijbels weten te funderen. Op de een of andere wijze zijn wij dus toch aangesproken.

Laten wij ons eens aan de praktijk houden.

Zouden wij de orde doorvoeren, zoals het nieuwe doopboek eist, dan zou allereerst de voorwaarde voor de dopeling, dat hij in de Here Christus moet geloven, eenvoudig zijn. Eenvoudig althans in vergelijking met onze tegenwoordige manier van doen, waarbij wij wachten op de innerlijke doorbraak van heilszekerheid en wedergeboorte. De doop en de handoplegging zouden dan echter de zware eis opgelegd krijgen, om de wedergeboorte te laten gebeuren en de uitstorting van de Heilige Geest te voltrekken. En dit nog wel bij *groepen* mensen. Of moeten we tot de doop van een enkeling overgaan?

In werkelijkheid zouden wij dan de deur openen voor een gevaar, dat iedere echte Geesteservaring en Geestesbeweging bedreigt, n.l. dat van verstarring en massificering. De innerlijke gebeurtenissen zouden niet meer in het teken van de *genade* staan! Veelmeer zou de wedergeboorte een doopritus worden. Dat zou verstarring zijn. En de handoplegging zou spoedig een psychose worden. Dat zou massificering zijn.

Wij vragen ons af: de wedergeboorte door de doop bij een kind is erg, zou de wedergeboorte door de doop bij volwassenen niet nog erger zijn? Een klein kind kan ons niet tegenspreken. Een mondig mens klaagt ons aan, als het niet klopt.

Natuurlijk zal onze schrijver tegenwerpen, dat de Baptisten practijk de Bijbelse orde nog niet tegenspreekt. Daarmee heeft hij gelijk. Maar hij moet er rekening mee houden, dat men hem op *zijn* gebied ontmoet, dus op het terrein van de nieuwtestamentische uitspraken.

Daarom keren wij nog eenmaal terug tot het nieuwtestamentische bewijsmateriaal. Zou de schrijver er mee hebben volstaan om de verschillende types van de doopleer te vermelden, zoals ze in het N. Testament zichtbaar worden, dan zou hij moeilijk aan te vallen zijn. Want de doop-belevenis is in de oudchristelijke zending, zoals we boven reeds zeiden, verschillend geweest. Ook tussen Paulus en de latere plaatsen ligt een zeker onderscheid in accentuering.

De geschoolde blik van Prof. Schneider heeft dit alles juist gezien. Maar wij houden het voor onjuist, om uitgerekend bepaalde plaatsen uit de Handelingen tot uitgangspunt van een nieuwtestamentische heilsorde en belevenis-volgorde te maken, waar zelfs Lucas ons niet verzwijgt, dat ook in de kring van de Apostelen het innerlijk evenwicht rondom het doopprobleem slechts langzaam werd gevonden, onder velerlei wonderen en ernstige gesprekken. (Hand. 10 : 45, 11 : 16—18).

En verder hebben we groot bezwaar, wanneer aan de ene kant erkend wordt, dat in de brieven van Paulus „de verst ontwikkelde en diepst gefundeerde doopsbeschouwing van het oer-christendom" gevonden wordt en wanneer aan de andere zijde bijna terloops wordt opgemerkt, dat juist bij Paulus „een directe verwijzing" ontbreekt, dat bij de doop, de uitstorting des Geestes zich moet aansluiten. Dit laatste feit is van bijzonder gewicht, omdat de Apostel zelf in vreemde talen spreekt en visioenen heeft (1 Cor. 14 : 18, 2 Cor. 12 : 1) zodat men juist van hem een aanwijzing verwachten mag, of met de doop dan wel met de handoplegging het extatische moment van de uitstorting des Geestes verbonden was.

Naar ons inzicht is deze ontbrekende verwijzing geen toeval. En wel om de volgende redenen: voor Paulus is met de opgestane Heer ook de Heilige Geest in de gelovige aanwezig (2 Cor. 3 : 17). Of wij de *Heilige* Geest hebben, wordt alleen beslist door onze persoonlijke verhouding tot de Heer en niet door de voltrekking van de doop. Daarom is voor de Apostel, wanneer hij over de doop spreekt, het mee-gestorven-en-opgestaan-zijn met de Heer het voornaamste (Rom. 6 : 8 v.v., Col. 2 : 11 v.v.). Wat het nu betekent, dat ons sterven innerlijk is en vooropgaat en dat het begraven-worden uiterlijk is en pas in de doop volgt, daarover moet nog wat gezegd worden, maar daarvoor hebben we bij een boekbespreking geen ruimte.

Wij stellen slechts de vraag, of het toch eigenlijk niet naar nieuwtestamentische heilsorde is, dat het *innerlijke* het *eerste* is en het *uiterlijke* het *tweede*: eerst Geest, dan lichaam; eerst doodservaring in het hart, dan begraven-worden in de Doop. Dan echter behoort het ontvangen des Geestes niet tot wat láter geschiedt, terwijl de doop vooraangaat, maar juist omgekeerd: de doop is als begrafenis het latere na het sterven met Christus in de geest, d.w.z. de wedergeboorte gaat vooraan!

Slot volgt.

Gemeenteberichten

DELFZIJL

Er zijn ontwerpen gemaakt. Fundamenten werden gegraven. Betonmolens hebben gedraaid. Steigers zijn opgetrokken en muren gemetseld. Bekistingen gemaakt en weer afgebroken. Er is gebeden, veel gebeden en gedankt. Zo is het gegroeid. Kerkgebouw en pastorie voor de Gemeente Delfzijl. Met ontroering staan we er naar te kijken. Nog enkele weken, dan zullen we het wijden

aan God en Zijn dienst. Zeer waarschijnlijk zal het zijn in de eerste week van December. Nadere berichten volgen spoedig in dit blad.

Met harten vol van dankbaarheid groeten wij U.

J. A. H.

LEEUWARDEN

Hoewel Leeuwarden niet vaak in deze rubriek verschijnt mogen wij toch niet nalaten U deelgenoot te maken van onze dankbaarheid voor de zegeningen die de Gemeente ten deel is gevallen. 14 Sept. mochten wij 4 jonge mensen zien afdalen in het watergraf, 2 Oct. gevolgd door 7 jongeren die hun geloof uit jubelden in de Gemeente en hun verlossing beleden in de doop. Dagen óm nooit te vergeten. Dagen waarin wij God dankten voor zijn reddende liefde. En terwijl ik deze regelen neerschreef is er al weer een zuster die begeert gedoopt te worden. God is genadig. Halleluja.

10 Sept. Hoogtijdag. Onze nieuwe benedenzaal Noordvliet 11 feestelijk geopend.

Door ontruiming van het gebouw kregen wij de beschikking over een pracht gelegenheid voor een jeugdzaal aan de straat. Een 10 tal broeders hebben avond aan avond hun tijd gegeven om er een mooie zaal van te maken. En dit is gelukt. Zo kon de liefde tot de zaak des Heren veel tot stand brengen. (Inderdaad een pracht-zaal E. R.)

Onze br. Voorganger heeft met veel liefde de afgelopen zomer de Boodschap van verlossing in Leeuwardens straten gebracht. En ook nog in verschillende dorpen in de omtrek.

Gods Woord zal niet ledig wederkeren, dit zien wij nu reeds in onze erediensten.

Onze Evangelisatie-samenkomsten zijn geladen geweest met Gods Geest. De kerk was gevuld tot in alle hoeken. De vruchten zijn dan ook niet uit gebleven.

25 en 26 Oct. hadden wij geloofsgenoten uit Norden, Duitsland op visite. Wij hebben ervaren dat er in Christus geen grenzen bestaan en wij in Hem een zijn.

Aan God de eer en dank voor zoveel genade. Men is geneigd om alleen de zegeningen te vermelden, maar ook Satan zit hier niet stil. Sommigen zijn van ons uitgegaan! Of waren ze niet van ons? Een ander is kittelachtig van gehoor. Ook deze dingen bedroeven ons. God geve ons maar recht te zijn en alleen Zijn wil geschiedde. De jeugd is bezield met Heilig vuur. Een 60 tot 80 jonge mensen vullen 's Zondagsavonds onze nieuwe zaal.

Vol vertrouwen richten wij onze blik naar omhoog want daar is onze hulp en kracht te zoeken.

K.

NOORDBERGUM

Zondag 9 November was een dag van vreugde voor de gemeente alhier. We waren getuige dat een jonge zuster op haar belijdenis dat ze Jezus als haar Heiland had gevonden, gedoopt werd. Onze consulent, Ds Bosma, bepaalde ons bij wat de Apostel Petrus ons door de Heer Jezus naliet, n.l. dat we wedergeboren zijn niet uit vergankelijk maar onvergankelijk zaad, door het levend en eeuwig blijvend woord van God. Na deze prediking voor een grote schare, vierden we het H. Avondmaal, waarbij onze jonge zuster een hartelijk welkom werd toegesproken. Zo wisselen vreugde en droefheid gestadig in het leven. J.l. 24 October werd plotseling br J. Tol op 71-jarige leeftijd door de Here opgeroepen. Wij geloven dat hij is ingegaan in de rust die er overblijft voor hen die God liefhebben. Zij dit ook de troost voor hen, die achterbleven. Met onze secr. br Veenstra, gaat 't goed. 't Zal nog wel even duren voor hij weer in functie is, doch de Here zij geprezen voor zijn genade, ook aan hem bewezen. Dat de Here ook de andere kranken nabij zij is onze en uwe bede.

w.n. secr. v. d. M.

Leestafel

In de serie „DE BIJBEL TOEGELICHT VOOR HET NEDERLANDSE VOLK" verscheen dezer dagen de toelichting op het Evangelie naar MATTHEUS, van de hand van Dr D. Jacobs. Dit deeltje telt 152 blz., terwijl de prijs f 2.65 ingen. en f 3.50 geb. bedraagt. Intekenaren betalen resp. f 2.35 en f 3.20.

De Uitgever J. H. Kok N.V. te Kampen, bewijst door de uitgave van deze serie een prachtige dienst aan de serieuze Bijbellezer. Hoe vaak stuit deze niet op passages, uitdrukkingen e.d. die hij zonder meer niet beprijpt. Hier is een eenvoudige, zakelijke, niet te veel tijd rovende toelichting op de Bijbel. Het deeltje dat we thans onder Uw aandacht brengen, is op zeer bevattelijke en duidelijke wijze geschreven. Wie werkelijk in staat is, enige geestelijke inspanning op te brengen, en verlangend zijn kennis te verrijken en te verdiepen, moet zich dit deeltje eens aanschaffen. Misschien vindt hij hierin aanleiding, naar méér te vragen. Vooral in onze tijd is ernstige Bijbelstudie dringende noodzaak.

Wf.

ZIELSZORG EN PSYCHIATRIE, door Dr B. Chr Hamer. Uitgave van J. H. Kok N.V. te Kampen; Prijs ing. f 6,75, en geb. f 8,50.

In dit boek is een Christen-psychiater aan het woord. Zijn bedoeling is niet, een beknopte psychiatrie te geven, „doch te wijzen op verschijnselen en groepen van verschijnselen, die het signaal op onveilig zetten, die wijzen in de richting van het door ziekte gestoorde geestesleven van een mens", zoals de schrijver zelf het in een inleidend hoofdstuk zegt. Verder worden enkele „afwijkende" mensentypen voor het voetlicht gebracht, opdat de zielszorger beter in staat zal zijn deze mensen, wanneer hij ze in zijn arbeid tegenkomt, te onderscheiden.

Wij zijn erg blij met dit boek, gezien de weinige, werkelijk goede en bruikbare publicaties van Christelijke zijde op dit gebied.

Met grote interesse lazen we blz. 13 en volgende, waar de auteur enkele belangrijke opmerkingen maakt over „bezetenheid". Het zou goed zijn, als ook onze

zielszorgers zich eens wat meer gingen bezighouden met dit probleem. Men kan het voorlopig niet helemaal eens zijn met de schrijver, toch geven zijn opmerkingen zodanige stof tot nadenken, dat men er zeer zeker niet zonder meer aan voorbij mag gaan.

Wij bevelen alle zielszorgers van harte de lezing van dit goede, in duidelijke taal geschreven boek aan.

Wf.

Van de Uitgever J. H. Kok N.V. te Kampen ontvingen we de MARANATHA-KALENDER 1953. Deze Kalender werd geredigeerd door Dr. H. J. Langman, N.H. Pred., en Ds J. Overduin, Ger. Pred., beiden te Amsterdam, en bij meerderen Uwer wel bekend.

Op de achterzijde vindt men naast ontspanningslectuur en gedichten een aantal korte verhalen van de hand van Mevr. G. Sevensma—Themmen, romanschrijfster. Het schild werd ontworpen door J. H. Isings en stelt voor de jonge Samuel, die de stem des Heren verneemt en in gespannen aandacht luistert. Met instemming lazen wij enkele van de korte meditaties. Gaarne bevelen we deze goede kalender, die Uw woonkamer zeker niet ontsieren zal, van harte aan. *De prijs bedraagt f 1.95.*

A. Braakman MET DE CHRISTENHEID VAN ALLE EEUWEN. Uitgave Callenbach N.V., Nijkerk. Serie: Onze Tijd. 54 pag., geb. f 2.25.

Dit keurig verzorgde boekje bevat een reeks N.C.R.V. Zondagavond toespraken, gehouden van Maart tot Mei 1952. Het geeft een serie opstellen over de apostolische geloofsbelijdenis. Klaar en duidelijk. Vooral ook belicht vanuit de kerkgeschiedenis. Boeiend geschreven.

D. S.

Mededelingen

Willen de brs Voorgangers of secretarissen der Gemeenten zo vriendelijk zijn de namen van de militairen op te geven die zich momenteel bevinden in de *Legerplaats te Havelte bij Steenwijk?* En de militairen zelf worden ook verzocht zich zo spoedig mogelijk te melden bij D. Hartkamp, Onnastraat 24, Steenwijk.

Met brgroeten,
D. HARTKAMP.

Lofzangen en Gebeden

Nu St. Nicolaas met zijn verrassingen en Kerstfeest met zijn cadeautjes weer in aantocht zijn, willen we U gaarne nog attenderen op onze uitgaven, die zeer geschikt zijn, om als St. Nic.- en Kerstgeschenk te geven:

Lofzangen en Gebeden geb. uitv.	f 4.75	(eenst. bundel)
„ „ „ luxe „	- 5.25	„ „
Harmonisaties deel I	- 5.50	
„ „ II	- 9.50	
Orgelbegeleiding Ps. zingen geb.	- 1.50.	

Ingaande 14 Nov. heeft Ds Jansma, Tetterodestr. 47, Haarlem, de inkoop en verkoop van onze eigen bundel „Lofzangen en Gebeden", op zich genomen en moeten bestellingen dus aan zijn adres gedaan worden.

Gaarne zagen we dat U hiervan goede nota wilde nemen.

De verdere zaken de zangbundel betreffende, zoals propaganda en verdere uitbouw (dus zaken die GEEN BETREKKING OP DE VERKOOP hebben), worden door de Zangbundel Comm. behartigd.

De Zangbundel Comm.

Corr.-adres: J. Germeraad,
Breitnerstr. 77 B, Rotterdam.

Attentie Zondagsschoolbesturen

Nu U voor de oudere kinderen weer een keuze moet doen, om hen een blijvende herinnering aan de Zondagsschool mee te geven, bij gelegenheid van het Kerstfeest, willen we U gaarne wijzen op ons eigen Kerkboek „Lofzangen en Gebeden".

Door onze eigen uitgave aan de kinderen mee te geven op hun levensreis, helpt U tevens mede de kerkzang in Uw gemeente te stimuleren en bovendien wordt hierdoor de eenheid in kerkzang in onze Baptisten Gemeenten bevorderd. Dit stellen we zeer op prijs. En gaarne verwijzen we U naar het prijzenoverzicht van onze uitgaven in dit zelfde no. van De Christen.

Tot nadere inlichtingen zijn we gaarne bereid.

De Zangbundel Comm.

Corr.-adres: J. Germeraad,
Breitnerstr. 77 B, Rotterdam.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3133
VRIJDAG 28 NOV. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Uit een toespraak

De spreker stond tussen uitermate nieuwsgierige lieden. Ze hadden hem trouwens verzocht te komen, want wat hij zei tastte de fundamenten aan. Voorzover er nog fundamenten aanwezig waren. Die zijn lang niet altijd aanwezig.

Jullie godsdienst is eigenlijk een dwaasheid, zei hij. Wij zijn van Gods geslacht, door God in het leven geroepen. Het leven is een goddelijke zaak. Hoe kan men dan denken dat de godheid gelijk is aan goud of zilver of steen, door menselijke kunstvaardigheid gesneden of bedacht. Op die manier scheppen de mensen hun god en buigen zij zich eigenlijk voor hun eigen gedachten, in de grond voor zichzelf.

De moderne mens heeft geen God noch afgodsbeelden. Hij heeft afgerekend met deze onberekenbare, onwaarneembare dingen. De moderne mens heeft niets van dien aard en is in wezen daarom zo ellendig, zo eindeloos leeg. En daar in dit luchtledige niemand kan leven en de ledigheid door niemand te harden is, werpt de mens zich op zichzelf. Op zijn lichaam, dat hij goddelijke eer bewijst door het te verzorgen met een eerbiedige maar ziekelijke liefde. Hij en zij aanbidden de handen en de tanden, de huid en het haar en het lichaam is blijkens advertenties en rubrieken het altaar geworden, waarop de vlam der verzorging nimmer dooft. Deze mens heeft nog andere goden, al herkent hij ze niet als zodanig. Hij is in volkomen slavernij van de Mammon geraakt en hij danst als een Baälspriester om het gouden kalf, zichzelf verwondend. Hij danst bij dag en bij nacht, tot hij uitgeput in 't graf stort. Hij ontbloot het hoofd en het lichaam voor Mars, want Mars belooft hem vrijheid, garandeert hem welvaart en menselijkheid, beschermt alle rechten van die mens. En hemelhoog stijgen de vlammen van het kranke hart en het koortsig hoofd uit hoogovenbedrijven, schoorstenen en slagvelden. En die andere god, die der techniek, heeft hem aan de zegekar gebonden en een onderdeel gemaakt van het raderwerk van die machine, die sommigen mensheid noemen. Goden van goud, zilver, aluminium en andere ertsen moeten ons redden.

De spreker temidden der filosofen zegt: God verkondigt heden aan alle mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen. En sommige mannen, eeuwen later, maar met hetzelfde inzicht door dezelfde Geest, zeggen dat God dat nog verkondigt.

God zwijgt niet, want wie kan zwijgen bij dit hartbrekend schouwspel. De hele wereld gaat tegronde. De mensheid sterft aan zichzelf. Filosofen en machthebbers drijven de mensheid tot razernij. God verkondigt. Dat dan niemand onzer zwijge. De leeuw heeft gebruld; wie zou niet vrezen? De Here HERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren?

God verkondigt heden! Dit moment is vol van Gods lichtend, richtend en oprichtend woord. Hier en nu staan wij als Paulus eertijds in Athene tussen de verwarden en verwaanden. Heden moet Zijn Woord gesproken worden. Want Gods tijd is nu. Dit is een brandend heden, zwaar van eeuwigheid.

God verkondigt allen overal. In West-Europa, waar de vrees regeert, in Zuid-Afrika, waar de blanke op de laatste barricade komt. In Amerika, waar aan een generaal de leiding is toevertrouwd door een jong en nerveus volk. Allen, overal. Van Zweden tot Congo, van Mexico tot Rome. Want wij leven in heel die wereld en heel die wereld is in weeën.

God zegt dat allen tot bekering moeten komen. Bekeert u! Predikt deze boodschap. Het hart moet naar God gericht worden. Los moet ge worden van mars en mammon en moloch. Zegt het voort. Want de dag des Heren nadert. Hij heeft een Man aangewezen om te oordelen. Alle dingen zijn gereed voor de laatste zitting. Voor het einde.

Maar nog gaat Gods tijding voort! Predikt dat Woord!

HUIZINGA.

Kroniek

Confessionele moeilijkheden in Bapt. Amerika In de Amerikaanse staat Minisota zijn onder de Baptisten ernstige confessionele moeilijkheden gerezen. In deze staat botsen sinds lang de tradities van Noordelijke en Zuidelijke Baptisten. De Minnesota Baptist Convention is fundamentalistisch ingesteld en acht de Noordelijke Conventie te vrijzinnig om mee samen te werken. De Noordelijke Conventie telt echter vele aanhangers in Minnesota en deze zijn van mening, dat de botsing tussen de Minnesota Convention en de Noordelijke Conventie te herleiden is tot persoonlijke wrijvingen en niet tot confessionele geschillen.

Thans heeft de Minnesota Baptist Convention haar voorlopige goedkeuring gehecht aan een omvangrijke geloofsbelijdenis, die meer in overeenstemming is met de tradities van de Zuidelijke Baptisten. De aanvaarding van dit belijdenis geschrift dreigt een formele splitsing tussen de Baptisten in Minnesota teweeg te brengen.

De verhouding tussen de Noordelijke en Zuidelijke Baptisten is een lange en ingewikkelde geschiedenis, die hier niet in den brede beschreven kan worden. Behalve allerlei regionale vooroordelen spelen ook theologische factoren een rol. Het Noorden is over 't algemeen vrijer van opvattingen, kent bijv. vrij algemeen het open avondmaal en is actief inzake interkerkelijke en oecumenische samenwerking. Of zij „vrijzinniger zijn dan de Zuidelijken waag ik niet te zeggen. Wel is het Zuiden orthodoxer en veel meer fundamentalistisch en, naar mij voorkomt, wat fanatieker. De moeilijkheden in Minnesota staan niet op zichzelf. Er zijn meer tekenen, die wijzen op een verlangen naar een andere basis voor de Conventies dan de thans gebruikelijke aardrijkskundige: velen voelen voor een leerstellige basis, wat een geheel nieuw iets zou zijn voor de Baptisten in Amerika. Maar alle verandering is geen verbetering, ook hier niet.

„Lofzangen en Gebede" op de Geref. Synode Volgens „Kerknieuws" is bij 't begin van de behandeling van de kwestie van het kerklied ter Geref. synode namens de Unie van Baptisten Gemeenten een exemplaar van „Lofzangen en Gebeden" aangeboden. Uit het verdere verslag blijkt niet, dat aan onze bundel enige aandacht is besteed. Jammer!

Bagtisten in Paraguay Dr F. Townley Lord, president van de Baptist. Wereld Allantie is op reis in Zuid Amerika om daar de Baptisten te bezoeken. In de Baptist Times vertelt hij van week tot week van zijn belevenissen en zo beschrijft hij in het nummer van 16 Oct. zijn bezoek aan Paraguay. Dit land is bekend geworden door zijn eindeloze oorlogen met zijn buurstaat Bolivia en dankt aan deze oorlogen, behalve een twijfelachtige internationale reputatie, grote binnenlandse armoede en ellende. De hygienische toestanden zijn droevig en daardoor draagt de zendingsarbeid in dit land naast een evangelistisch in de zin van Matth. 28 : 19 vooral een medisch en maatschappelijk karakter. Sinds 1920 werd in Paraguay gewerkt door Baptisten uit Argentinie maar in 1945 zagen dezen zich genoodzaakt de arbeid over te dragen aan de Zuidelijke Bapt. Conventie in de U.S.A. Thans zijn in Asuncion, de hoofdstad van het land, twee Bapt. gemeenten en een Bijbel Instituut voor de vorming van Paraguese voorgangers. In Encamacion, 250 mijl Z.O. van Asuncion, is een bijbelschool van bescheidener opzet. Een bizonder arme en verwaarloosde streek is de rivierstreek, Chacarita. Hier wonen en leven de mensen in omstandigheden, waarvan wij ons ondanks de woningnood geen voorstelling kunnen maken. In deze streek openden de Baptisten een kliniek, die na aanvankelijk verzet van de bevolking van grote betekenis is geworden. Ook in Asuncion is een groot Bapt. ziekenhuis, het eerste in Zuid Amerika, in aanbouw, waarmee een bedrag van 200,000 dollar is gemoeid.

Dr Townley Lord geeft geen getallen en dat is aan een kant jammer. Onze nieuwsgierigheid is pas ten volle bevredigd, als wij weten hoeveel Baptisten er ten naastenbij zijn. Toch is er wel iets, dat in dit reisverhaal belangrijker is dan getallen. Om het met de woorden van Dr Lord te zeggen: „Ik gevoelde, dat wij, die thuis werken diep in de schuld staan bij onze boeders, die de boodschap en de geest van het Kruis brengen in deze afgelegen landen". En, lezer, wij moeten onze schulden betalen!

J. R.

Zendingsrubriek

Schaduwzijden van het zendeling zijn

In de regel wordt er te gemakkelijk over het zendeling zijn gedacht. Men heeft vaak enkel oog voor de zonzijden.

Daarom doen we er goed aan toe door even ook op de andere zijde daarvan te wijzen.

In Nederlands Nieuw Guinea werden onlangs een paar zendelingen vermoord aangetroffen. Zonder de toestemming van de Autoriteiten bezochten zij een district, dat nog niet onder rechtstreeks Bestuur stond. Zij werden door de Papoea's gepyld.

Hoe U het ook noemen wilt: onvoorzichtigheid of ongeremde zendingsexpansie van de zijde dezer zendelingen, zij stiervek de ere dood op het zendingsveld.

Bedoelde zendelingen behoorden tot de C.M.A. (Christian and Missionary Society) een Amerikaans zendingsgenootschap op interkerkelijke basis. In Indonesia had de G.M.A. diverse zendingsgebieden. (Sumatra, Borneo, Celebes en Nw Guinea).

Slecht nieuws

Het Londense zendingsgenootschap heeft haar arbeid in het rode China moeten staken. Het werk werd en wordt daar systematisch onmogelijk gemaakt. Dit genootschap werd in 1807 opgericht door Robert Morrison, de eerste zendeling in China.

Hoe men de zendelingen daar behandelt blijkt uit de lotgevallen van een R.K. pater, die na diverse jaren gevangenschap lichamelijk geknakt naar ons land heeft kunnen terugkeren. Tenminste als men deze kans daartoe krijgt.

De Christenen achter het „bamboe gordijn" (China) zijn in de smeltkroes. Laten wij hen niet vergeten in onze gebeden.

Tekenend voor de situatie is ook het volgende bericht. De C.I.M. (China Inland Mission) waarvan de oprichter de bekende J. Hudson Taylor was, heeft het eveneens noodzakelijk gevonden om zich geheel van China los te maken. Daardoor werd de naam gewijzigd in „ Overseas Missionary Fellowship" en daarachter de bijvoeging C.I.M.

Haar maandblad, vroeger bekend als „China's Milli-

ZAND en ZAAD

Dit wordt nu weer eens een als-los-zand-aan-elkaar-hangend-geval. Dat kunt u al aan de streepjes zien. Net een telefoondraad langs de spoorlijn. Juist, ik heb weer in de trein gezeten. Dat is geen wonder. En ook geen wonder dat je er Baptisten met zware bagage in ontmoet. En u mij wel kennende weet wat dat voor gevolgen had. Maar in Zwolle scheidden zich onze wegen en werd ik door een zwarte reus van de spoorwegen, hij was zoiets als chef van alle nederlandse spoorwegen boven Zwolle, beloond met een zetel in de tweede klas. Wat dat zeggen wil voor een derdeklasmannetje. U ziet hem zitten, achter een forse krant, met een gezicht van: zo zit ik nou alle dagen. Al stralende gleed ik van station tot station, mij koesterend in de bewonderende blikken van het volk, dat optrok naar de gladde zitjes van drie. O, welk een glorie. Een korte trouwens, want in Leeuwarden was 't gebeurd. En niemand zag mij uit de tweede stappen. Jammer. Wie wil nou ook wel niet eens wat schijnen? Want veel is het niet. Hoor ik niet telkens in vergaderingen Baptisten voorgangers zeggen: „En mag ik m'n reiskosten direct verrekenen, want ik heb dat tientje van mijn vrouw geleend en die moet het terug." O, wist u niet, dat het er zo bijstond met uw dienaar? U zult van mij geen klacht horen, ik heb ook niet te klagen — hebt u mij ooit over centen voor mezelf horen vragen? — maar niemand van ons zal toch willen beweren, dat onze voorgangers zich in weelde baden. Ze komen niet eens aan de Noordzee toe.

Dat van die centen brengt me iets te binnen. Zo nu en dan vraagt men mij naar de nieuwe kerk in Enschede. Ik meende dat wat ik nu ga schrijven, wel algemeen bekend was. Dat het of door mij of door de secretaris dezer gemeente wel eens vermeld was. We hebben hier nu een kerk. Gehuurd. Met een kleine vierhonderd zitplaatsen, waarvan 250 beneden. En de huurprijs is zodanig, dat bouwen niet verantwoord zou zijn. Het door u ons gegeven en geleend geld hebben wij onmiddellijk aan de Bouwstichting doorgezonden, opdat het in geen enkel opzicht renteloos zou blijven. Zouden wij het toch binnenkort opeens nodig hebben, dan zijn ook daarvoor regelingen getroffen. Inmiddels is uw geld dus werkzaam voor andere objecten. En daar zult u van harte mee accoord gaan.

In de bus van Leeuwarden naar Noordbergum heb ik geboeid zitten kijken naar twee mensen, die metelkaar aan het woord waren en waarvan ik letterlijk niets verstond. Twee jongelui, een jongeman en meisje van om en bij de twintig hadden toch zo'n schik. En druk dat ze het hadden. Met de handen, vingers, monden, ogen. Alles sprak, maar geluid kwam er niet. Ze waren doofstom. Maar „kletsen" van heb ik jou daar. Vooral het meiske. Dat vingerde en zwaaide maar. Toch zielig. En ook weer mooi. Ze bereikten elkaar wel. Ik had geen woord met hen kunnen wisselen. En het deed mij denken aan de mensen, de honderdduizenden, die voor het Evangelie doofstom zijn geworden en die wij niet meer bereiken. Of geven wij ons te weinig moeite om de Boodschap in hun taal te vertalen? Of zwijgen wij maar, omdat we denken, dat ze ons niet meer verstaan? En dan maar luid zingen: Zorg toch dat ieder het weet. Soms durf je dat niet meer zingen. Of u wel.

Ik dacht daaraan nog eens, toen ik op een avond in het raadhuis der stad zat. Enschede zal onderzocht worden op tbc. De hele bevolking, behalve die op de fabrieken gedurig doorgelicht worden, zal worden uitgenodigd om zich in een halve minuut te laten fotograferen. Van binnen. Maar daarvoor moeten allen gewonnen, uitgenodigd worden. Drie dokters deden hun best ons te overtuigen hoe nodig dit was en welke taak op ons rustte. Ik meen wel, dat ze niet minder dan 2300 huisbezoekers(sters) nodig hadden om het volk rijp te maken voor deze goede zaak. En deze drie „evangelisten" rekenden erop, dat de aanwezigen hunne diverse organisaties zouden weten warm te maken voor deze aangelegenheid. En ze zullen niet beschaamd worden.

„Evangelisten" schreef ik, want ik moest aan onze samenkomsten denken. En aan onze leden, die opgewekt worden hun taak te verstaan. Is het volk niet ziek? Hebben wij niet de medicijn voor de krankheid der ziel? Overvalt u nooit een huivering als gij let op de wereld zonder God en uw roeping? Zijn wij klaar met te zeggen, dat wij Gods kinderen zijn? Ik denk weer aan dat kwartet van verleden week, aan die vier ongenoemden in Markus 2, die de lamme opzochten om hem tot Jezus te brengen.

De regering roept en bij duizenden stromen onze jongemannen naar de kazernes. Onze regering vraagt en millioenen guldens stromen via de schatkist naar de fabrieken, die voor de defensie werken. Heel het volk kijkt met angst naar de nieuw te bouwen schuilkelders. Hebben wij dit volk in nood nu niet wat te zeggen? Of leven ook wij volslagen in de schaduwen van morgen? Waarom niet in de lichtstralen van de dageraad Gods?

De Meester is daar en Hij roept u. Hij heeft ook u nodig. Daar waar gij staat, heeft Hij u gezet, om te getuigen van het geloof en de hoop, die in u is. Wikkel dan niet het talent in een doek. Want Hij komt om de rente.

HUIZINGA.

IN EN OM DE BIJBEL

Het menselijk antwoord

Wij weten, dat er is een openbaring Gods. — God heeft gesproken, eertijds, vele malen op velerlei wijze. Op die openbaring, op dat spreken Gods tot de mens volgt een antwoord van de kant van de mens.

De actie die van God uitgaat roept een reactie bij de mens op. Dat wil zeggen: God spreekt en de mens gaat ook spreken. Hij reageert op de openbaring Gods. Wat de mens als antwoord teruggeeft en in het verleden teruggaf, is ons in de Schriften overgeleverd. Er is daar sprake van een verkeer van God met de mens. De mens, wiens hart voor God opengaat, gaat van Hem en tot Hem spreken. Dit kan gemeenschappelijk gebeuren, zoals b.v. het ganse volk van Israel tot God sprak, als het een lied te Zijner ere zong, en zoals nu de Gemeente Hem de offerande des lofs toezingt. Het kan in een gemeenschappelijk „Amen" zeggen, maar ook kan de mens persoonlijk antwoorden op de openbaring Gods. Wanneer we letten op het oude testament, dan blijkt dat dit antwoorden van de mens niet op „slome" wijze plaats vond, maar krachtig, levend, zelfs uitbundig kon zijn!

Iets daarvan in onze eredienst kon geen kwaad. Als voorbeelden denken we aan het Debora-lied, dat in Richt. 5 is overgeleverd; nog meer bekend is de jubelzang, het halleluja-lied van Exod. 15, waarin de ondergang van Farao wordt bezongen en de overwinning van

Israels God! Dan zwijgen zelfs de tamboerijnen niet. Hoevele psalmen werden met muziekinstrumenten begeleid, zelfs heeft eens David gedanst voor de ark. (Let er op: vóór de ark, dat is iets anders dan dansen zonder meer!)

De offers in de tempel werden met geschal en groot gejuich vaak gebracht. (Offeranden des geklanks, Ps. 27 : 6!) Dit alles was het menselijk antwoord op Gods openbaring. God was voor de Israëliet een volstrekte werkelijkheid, en Hij moet het ook voor ons zijn.

Wij moeten doordrongen zijn van de ontzaglijkheid Gods. De psalmist zong: „Hoe groot, hoe vrees'lijk zijt G' alom". Ook wij hebben met de Heilige, met de Almachtige te doen. En toch kan er een omgang met die God zijn, die niet staat in het teken van „angst", maar van vertrouwen. Hoeveel te meer in de N.T. bedeling, waar God Zich op zo heerlijke wijze geopenbaard heeft als de God der liefde, die Zich aan ons gelegen liet liggen, die Zich aan ons gebonden heeft in Jezus Christus Zijn Zoon.

Dat vertrouwen komt wel heel sterk naar voren in de psalmen, en dat is, dunkt mij, de reden waarom ook nu nog de psalmen zo graag gelezen worden en gezongen. En niet alleen in de psalmen vinden we het vertrouwen op God terug, maar ook en vooral in Jesaja. Was het niet deze grote in Israel die in de meest donkere uren, toen Jeruzalem door de Assyriërs bedreigd werd met ondergang (het noordelijk rijk was reeds naar Babel gevoerd) de woorden sprak: „indien gijlieden niet geloofc, zekerlijk, gij zult niet bevestigd worden"; en ook: „in stilheid en vertrouwen zal uwe sterkte zijn" (Jes. 7 : 9; 30 : 15).

Ook wij zullen meer moeten geloven, vertrouwen. Ons leven moet daardoor gedragen worden. „Indien gij een geloof had als een mosterdzaad...." Waar vertrouwen is, komt het tot een zich uitspreken. De gelovigen van de nieuwe bedeling spreken zich uit, zoals een kind zich uitspreekt tegenover zijn vader. En dit geschiedt wel allereerst in het gebed. (Hoe staat het met uw gebedsleven? Bezoekt ge trouw uw binnenkamer? En is uw plaats nimmer ledig op de ure des gebeds?) Ook in Israel vinden we het gebed. Het blijkt dat daaraan geen vaste vormen werden verbonden. Op allerlei wijze werd gebeden. Men stond, men hief de handen ten hemel op of wierp zich ter aarde (Elia op de Karmel). „De uiterlijke houding was nog niet mechanisch vastgelegd" (Volz). Men bad op allerlei plaatsen, ook gaarne in de tempel, zoals Hanna en ook kon men bidden op elk ogenblik van de dag. Wat het gebed aangaat, naar de inhoud beschouwd, is er wel onderscheid tussen het oude en nieuwe verbond. In oude tijd kon men bidden om wraak, om verplettering van kinderkens aan de steenrots. Prof. Vriezen schreef dan ook terecht: „Deze wraakgebeden dragen wel een zeer menselijk stempel, en zijn niet altijd dragers van geheiligde gedachten; zij zijn ver verwijderd van de bede, welke Christus aan het kruis voor Zijn vijanden uitsprak, en ver van de geest van het Onze Vader af".

De openbaring Gods in de natuur, de schepping, sprak vooral Israel aan. Tot de oosterling drong deze sprake Gods dieper door dan bij ons Westerlingen, al zijn we ook overtuigd, dat de hemelen Gods eer verkondigen. De Israeliet zag a.h.w. God door de schepping heen, zonder te vervallen in de fout van een vergoddelijking der natuur. Er blijft onderscheid tussen schepping en schepper.

Daarmee hangt samen, dat vele zegeningen in het oude testament te maken hebben met aardse goederen, b.v. met honing en melk, met bergen die van zoete wijn druipen! Hoe groots klinkt het aan het einde van het boek Job: „En de Heere zegende Jobs laatste meer dan zijn eerste, want hij had 14000 schapen, en 6000 kemelen en 1000 juk runderen, en 1000 ezelinnen".

Zulke zegeningen, zullen we in het N.T. niet aantreffen. Paulus schrijft over „geestelijke, hemelse zegeningen". Dit neemt niet weg, dat een „rijke oogst" ook nu nog gezien mag worden, als een zegen van God, waarvoor we dankbaar moeten zijn. Een dankdag voor het gewas, behoeft geen vorm te zijn! Uit een overvloedige oogst spreekt God ook tot ons, en als antwoord moest ook van de kant van de mens een dankzegging tot God omhoog stijgen.

Er is een spreken van God tot ons, en een spreken, een antwoorden door de mens.

D. SLORT.

Het nieuwe doopboek

4

Vervolg van de recensie van Dr. H. Luckey over het boek van Prof. Schneider: „De doop in het Nieuwe Testament".

Uit het voorgaande: Volgens Dr Luckey zou Prof. Schneider aan de hand van teksten uit Handelingen hebben vastgesteld, dat de door God gegeven orde zou zijn: geloof in Christus *vóór* de doop, begin van de nieuwe schepping *in* de doop en uitstorting des Geestes bij handoplegging *na* de doop.

Prof. Schneider zou ons zo van het Calvinistische Symbolisme, waarbij de doop enkel een téken is, willen afbrengen, maar voert ons — volgens Dr Luckey in de armen van het Roomse Sacramentalisme, waar door de doop aan de dopeling de wedergeboorte wordt geschonken.

Dr Luckey becritiseert deze „orde" en wijst er op, dat er in het Nieuwe Testament ook andere types voorkomen. Toepassing van hetgeen Prof. Schneider heeft vastgesteld, zou in onze Gemeentelijke practijk grote gevaren met zich mee brengen. Naar de mening van de criticus is de doop-als-begrafenis te stellen nà het sterven-met-Christus als innerlijk gebeuren, d.w.z. de wedergeboorte gaat vooraan.

Dr Luckey besluit:

Over de uitstorting des Geestes onder handoplegging nog een enkel woord, dat in dit verband slechts kort kan zijn.

Ons insziens moet men in het N. Testament zorgvuldig onderscheid (geen scheiding!) maken tussen de werken des Geestes tot redding, vernieuwing en wedergeboorte èn Zijn werken, om ons uit te rusten, te vervullen en gaven te schenken.

De kruisiging en opstanding van Jezus waren handelingen Gods aan Christus tot onze redding. En dit handelen geschiedde in de Geest (Hebr. 9 : 14, Rom. 8 : 11). Het vervuld worden met de Geest van Jezus bij Zijn doop in de Jordaan was handelen Gods, om Hem voor Zijn werk als Messias uit te rusten (Matth. 3 : 16, Joh. 1 : 33). En het uitstorten van de Geest op Pinksteren was een handelen Gods aan de schare discipelen, om hen toe te rusten en bijeen te houden als Messiaanse Gemeente. (Hand. 2 : 16, Joel 3 : 1—5). Alle vier gebeurtenissen hebben het karakter van het „eens en voor altijd" en staan in connectie met de Heilige Geest.

Maar! Slechts het sterven en opstaan van Jezus zijn

heilsgebeurtenissen, waarin wij door Christus en de Geest zijn betrokken, opdat we gered worden en nieuwe schepselen zijn. Niemand zal ontkennen, dat hij mede-sterft, opdat hij mede-opstaat. (Rom. 6 : 8). Echter niet zo bij het gebeuren bij de Jordaan. Prof. Schneider wijst er aan het slot van zijn boek terecht op, dat er in het N. T. geen doopplaats is, „waar ter fundering van de Christelijke doop verwezen wordt naar de doop van Jezus". Wij voegen daaraan toe, dat hetzelfde gezegd *moet* worden van de uitstorting des Geestes op Jezus bij Zijn doop (vergelijk de opmerkingen van de schrijver bij dit bericht in het Evangelie van Johannes), zodat men er zich nergens op beroept, ook niet in Titus 3 : 6 en 2 Petr. 1 : 17 v.v. En evenzo hebben de Apostelen het ontvangen van de Geest nimmer voorbereid, door te verklaren, dat het Pinksterwonder in *ieder*, die gelooft, tot zijn redding moest gebeuren. Met andere woorden: noch de uitstorting des Geestes bij de Jordaan noch die in Jeruzalem waren heilsgebeurtenissen, waarin de gelovige ter redding wordt betrokken. Zij behoren in de lijn van gebeurtenissen, die er toe dienen de gelovigen met de Geest uit te rusten, om te kunnen getuigen (Joh. 16 : 8), om te kennen (Joh. 16 : 13), om te profeteren (Hand. 11 : 28). Daarom zijn wij ervan overtuigd, dat ook de uitstortingen van de Heilige Geest, die in de Handelingen worden vermeld, niet noodzakelijk voor het heil waren, maar dienden, om de messiaanse opwekkingsbeweging te sterken (Hand. 15 : 32, Hand. 10 : 46, 2 : 39) en dat deze nu eens vóór, dan weer ná de doop en soms helemaal niet plaats vond.

In deze richting wijst ook het woord van Joël in Hand. 2 : 17 v.v., alsmede de beide plaatsen over handoplegging 1 Tim. 4 : 14, 2 Tim. 1 : 6.

Daarentegen zijn wij van mening, dat de dikwijls geciteerde tekst uit 1 Cor. 12 : 13 op de lijn van gebeurtenissen behoort, die met onze redding van doen hebben. Daarom zegt Paulus daar: „*Wij allen* zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt" (vergelijk Gal. 3 : 2). De Apostel denkt dus niet alleen aan degenen, die met bijzondere gaven zijn toegerust, maar aan ieder, die in Christus gelovig werd. Van de extatische ervaring van de doop-des-Geestes is hier geen sprake!

Paulus heeft juist beide lijnen duidelijk getrokken, die van de *redding* in de Geest en die van de *toerusting* door de Geest: Rom. 8 : 9: „Wie Christus Geest niet heeft, die komt Hem niet toe" Ef. 5 : 18: „wordt vervuld met de Geest" en 1 Cor. 12 : 31: „ijvert naar de beste gaven".

De doop echter behoort in samenhang met onze *redding*, niet van onze toerusting. Daarover laten plaatsen als Rom. 6 : 8, Col. 3 : 12 geen twijfel bestaan.

We zien, dat het nieuwe doopboek velerlei belangrijke vragen opwerpt, die zich niet slechts tot de wedergeboorte door de doop en de sacramentsleer beperken, maar ook de doop des Geestes en het Pinkster-beleven betreffen.

Dat we gedwongen worden over deze dingen opnieuw na te denken en daarbij het Nieuwe Testament zorgvuldig te lezen, is een feit, waarvoor we onze broeder Johannes Schneider bijzonder dank zeggen. Wanneer we hem hier en daar tegenspreken, dan doet dit niets af aan het feit, dat we één van Geest en één van geloof met hem zijn.

N.B. Wij danken Ds J. Broertjes voor deze recensie, die hij ons vertaald toezond. T.z.t. hopen we zelf ook nog iets over dit interessante „Doopboek" te schrijven.

E. R.

Uit ons Unie-bureau

„Maakt u op!" Dat woord mogen we nu richten tot al onze gemeenten, onze N.B.J.B. afdelingen, colportagegroepen, Zaaier-actie-comite's, evangelisatie-commissies. Want de adventstijd is aangebroken en daarmee tevens de Kerstnummer-campagne! Eén dezer dagen wordt de destijds bestelde partij van het Kerstnummer van de Zaaier op het aangegeven adres ontvangen. De feesttijd van het pionierswerk der Kerstnummer-verspreiding wordt ingeluid! Laat me u mogen vertellen, dat de totale oplage is geworden 34.300 exemplaren, dat is 2300 méér dan verleden jaar. Dat is prachtig. Maar nu dus op stap, de wijk — de omgeving — het dorp — de stad in, zegen verspreidend en zegen belevend! „Maakt u op!"

Er zijn bij het Unie-bureau in de laatste tijd weer een paar administraties ondergebracht, n.l. dat van de Unie Bouw-Stichting en die van de bundel „Lofzangen en Gebeden". Gelden bestemd voor de Unie-Bouw-Stichting (b.v. giften en bijdragen voor het „10-cents-fonds") moeten overgemaakt worden op het gironummer 540091 ten name van Unie Bouw Stichting, Haarlem. Bestellingen van „Lofzangen en Gebeden" met duidelijke vermelding van de gewenste uitvoering (balacuir, gebonden, luxe, Harm. I, Harm. II, Orgelbegeleiding Psalmen gebonden) moeten dus voortaan aan het Unie-bureau gericht worden, terwijl de betalingen evenals voorheen dienen te geschieden op giro 9260 ten name van de Unie van Bapt. Gemeenten, Haarlem. Nu de arbeid zich hierdoor heeft vermeerderd, wil ik nog eens vriendelijk verzoeken om uw aller medewerking door duidelijkheid, volledigheid en vlotheid in uw berichten en betalingen. Daarmee bewijst u een goede dienst aan ons werk. Door de vermeerdering der administraties en daarmee van de „documenten" zullen een paar aanschaffingen nodig zijn, zoals kantoorkasten en/of opbergsystemen, zaken die op een bureau thuis horen. Wanneer iemand onder ons op korte termijn daarin raad weet te verschaffen, dan houden we ons voor die inlichting of aanbieding aanbevolen.

Voor de volledigheid deel ik u nog mee, dat Mevr. J. Krause-Boiten bericht heeft, dat ze meende haar aanvankelijk gedane principiële aanvaarding van de benoeming tot bestuurslid van „Tabitha" te moeten intrekken.

U nogmaals hartelijk groetend met „Maakt u op!"

Uw aller dienaar
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

TER APEL

Zondag 9 Nov. was voor onze gemeente een bijzondere dag. Een dag die wij met een zekere weemoed tegemoet hadden gezien. Het was de dag dat onze voorg. Ds v. Dam afscheid van onze gemeente nam. In de namiddagdienst bepaalde onze scheidende voorg. ons bij de woorden van Lucas 11 : 28 „Zalig zijn degenen die het Woord Gods horen en hetzelve bewaren". Met deze woorden heeft onze voorg. in de diensten steeds zijn schriftlezing besloten en hij maakte er ons op attent dat dit maar niet zo een gewoonte was geweest.

Onze voorg. zeide ons niets anders te hebben willen brengen dan Jezus Christus en dien gekruist en hij maande

de gemeente aan dat woord te bewaren. Het woord Gods horen is wel goed, maar niet voldoende; wij hebben dat woord ook te bewaren.

De dienst werd bijgewoond door vertegenwoordigers van andere Kerkgenootschappen en omliggende Baptisten Gemeenten.

Namens alle vertegenwoordigers van andere Kerken werd Ds v. Dam toegesproken door Brijker van de Ned. Herv. Kerk. Ds B. zeide onze voorg. node te zien vertrekken omdat de samenwerking zo uitstekend was geweest

Ds de Jong van Em. Erfsch.veen sprak namens de vertegenwoordigers van de omliggende Bapt. Gemeenten.

Ouderling de Boer sprak daarna nog een kort afscheidswoord namens de gemeente.

Ds v. Dam bedankte daarop de verschillende sprekers voor de tot hem gesproken woorden en vroeg de gemeente of zij de moeilijkheden die door zijn vertrek uit de gemeente zullen ontstaan reeds in hun gebed naar voren hadden gebracht, hij attendeerde er op dat hij met deze vraag ook de oplossing voor die moeilijkheden had gegeven.

Nadat onze zangvereniging Ds v. Dam nog een treffend afscheidslied had toegezongen, werd nog gezongen Gez: 162 : 1, 2 en 4, sloot hij voor de laatste keer als onze voorganger deze dienst.

's Avonds kwamen de verschillende jeugdverenigingen nog in gezellige bijeenkomst samen, waar Ds en Mevrouw van Dam nog enkele cadeautjes werden aangeboden.

Nu wij een herderloos tijdperk tegemoet gaan doen we een beroep op onze brs voorgangers om ons in onze diensten te helpen; voor de gedane toezeggingen bij voorbaat onze dank.

Wij bevelen ons in Uw aller voorbede aan.

Namens de gem. Ter Apel
A. POMP.

Alle leden van de Ned. Bapt. Vrouwen Beweging „Zusterhulp"

maken wij attent op de Baptisten-Vrouwen-Gebedsdag, welke we hebben vastgesteld op *Dinsdag 2 December a.s.*

Het is natuurlijk overbodig U op te wekken naar deze gebedssamenkomst te gaan. Het gemeenschappelijk gebed is van zulk groot belang.

Indien mogelijk moeten alle leden van „Zusterhulp" samenkomen en haar stemmen paren aan die van al de Baptisten Vrouwen over heel de wereld, opdat één machtig koor gehoord worde van lof en dank en aanbidding en smeking. Tot eer van Gods Naam! Tot de komst van Gods koninkrijk!

Namens het Bestuur van de N.B.V.B.,
A'dam. D. BAKKER—EDAM

BAPTISTEN VROUWEN GEBEDSDAG
op Dinsdag 2 December 1952

Motto: *„Dat de aarde haar Koning ontvange"*.

Opening.
Zingen.
Bijbellezing: Jesaja 9 : 6—7, Jesaja 40 : 3—5 en 9—11 en 28—31
Tevens de Kerstgeschiedenis beschreven door Mattheus of Lukas.
Zingen.
Bidden voor Azië, Afrika en Australië.
Collecte voor het Comité van de Baptisten Wereld Alliantie.
Zingen.
Bidden voor Noord-Amerika, Zuid-Amerika en Europa.
Boodschap van de Presidente van het Vrouwen Comité van de Baptisten Wereld Alliantie.
Zingen.
Sluiting.

NAGEKOMEN ADVERTENTIE

Na een langdurige ziekte nam de Heere van ons weg onze oude broeder

Jottje de Boer

in de ouderdom van ruim 80 jaar.
Vroeger was ik blind maar nu zie ik, dat wist hij.

Namens de Bapt. Gemeente Staveren,
R. SMITS, secr.

Staveren, Nov. 1952.

Leestafel

HET HOOGLIED, door Dr G. Ch. Aalders. Uitgeverij J. H. Kok N.V., Kampen, 152 blz., prijs geb. f 6,90.

Bovengenoemd boek maakt deel uit van de „Commentaar op het Oude Testament", die onder redactie staat van de professoren Aalders, Gispen en Ridderbos.

Prof. G. Ch. Aalders, die in dit deel het Hooglied vertaalt en verklaart, is voor onze predikanten geen onbekende, en een gezaghebbend man op het terrein van het Oude Testament, waarbij wij dan speciaal even denken aan zijn „Oud-Testamentische Kanoniek". In een interessante paragraaf over Eenheid van compositie en Alge' ene strekking behandelt de auteur de verschillende opvattingen die in de loop der tijden verdedigd zijn geworden, om dan tenslotte zijn eigen oordeel neer te schrijven, waarbij hij dan zowel de allegorische als de dramatische opvatting verwerpt, en constateert dat we hier met een dichtstuk, een liefdeslied in de beste zin van het woord, te doen te hebben.

Neem, lees en overweeg.
Van harte aanbevolen.

Wf.

VATICAAN EN VRIJHEID door Paul Blanshard. G. J. A. Ruys U. M., Amsterdam, prijs geb. f 7.90. De R.K. kerk is een zeer gecompliceerde verschijning. Als kerk heeft zij de bekoring der eenheid tegenover protestantse verdeeldheid. Al moge deze eenheid dan be-

taald worden met het offer der waarheid, de bekoring is er voor velen niet minder om, getuige de aantrekkingskracht, die Rome blijkt te bezitten voor vele hoog-kerkelijke protestanten.

De eenheid vraagt echter niet slechts om het offer van de waarheid maar ook om dat van de vrijheid. Over dit onderwerp handelt het boek van Blanshard en men leest er ontstellende dingen in. De schrijver gaat welbewust en voorzichtig zijn weg. Naar hij zegt heeft hij geen feiten beschreven, waarvoor hij geen katholieke bronnen heeft. Hij is dus niet afgegaan op geruchten of beweringen van tegenstanders maar heeft alles zelf onderzocht. Achtereenvolgens beschrijft hij de dictatuur van de geestelijkheid op het gebied van politiek, opvoeding, geneeskunde, huwelijksleven, pers en wetenschap.

Het boek van Blanshard is een eerlijk en nuchter boek. De schrijver heeft geen vooroordeel tegen de R.K. kerk maar heeft de vrijheid lief. Hier en daar is het vrijheidsbegrip, dat hij hanteert wel wat erg humanistisch in nederlandse ogen maar de klemtonen vallen in Amerika nu eenmaal anders dan bij ons. Wie met de schrijver de vrijheid lief heeft late dit boek niet ongelezen.

De vertaling is goed en de uitvoering keurig.

J. REILING.

DE ANTICHRIST door Dr R. J. v. d. Meulen, uitg. J. H. Kok, Kampen, prijs ingen. f 2.45.

Dit boekje is een studie over de Antichrist van „Schriftgelovig" en Gereformeerd standpunt. Ik heb het met belangstelling gelezen zonder er door bevredigd te zijn. Over 't algemeen gaat de schrijver voorzichtig en nuchter te werk. Alle teksten, waarin van de Antichrist sprake is direct of indirect, worden behandeld. De opvattingen van Joh. de Heer worden afgewezen maar wat er voor in de plaats wordt geboden kan mij evenmin bekoren. De schrijver vergeet m.i. te veel, dat in het bijbelse denken gedachte en gestalte in een gecompliceerde verhouding tot elkaar staan. Desondanks is het boekje van Dr v. d. Meulen allerminst waardeloos, al was het alleen al door zijn volledigheid t.o.v. de bijbelse gegevens.

J. REILING.

MATTHEUS, door Dr H. N. Ridderbos, dl. 1. Uitgave Kok, Kampen. Geb. f 6.90, 296 pag.

Weer een juweeltje uit de bekende serie Korte Verklaring. De schrijver is Nieuw Testamentisch en deed de laatste tijd van zich spreken door enige grotere werken. In de inleiding van dit deel wordt uitvoerig stil gestaan bij de z.g.n. synoptische kwestie. Hij acht Mattheus van Marcus afhankelijk te zijn, en niet omgekeerd. Hij stelt de ontstaanstijd vóór 70

De verklaring is duidelijk. Men schaffe zich deze verklaring aan.

D. S.

ASPIRANTIE van Netty Kleingeld, is een boek van 160 blz., in keurige band door J. N. Voorhoeve te Den Haag uitgegeven, en kost maar f 2.90.

Dat is niet veel voor dit keurig gebonden boek. Een meisjesboek, voor bakvisjes van 14—17 jaar. Onderhoudend, schadeloos, een burgerlijk gezin tonend, waar degelijk wordt opgevoed. Het einde van het verhaal is erg gelukkig want ieder komt terecht en krijgt wat hij graag zou willen. Geen groots boek, maar dat zal ook de bedoeling niet geweest zijn. U kunt het uw dochter gerust geven. Een paar drukfoutjes: blz. 12, laatste regel — ze vinden; blz. 30, 7e regel — er wordt. Met vele illustraties, waaronder heel aardige.

HUIZINGA.

Mededelingen

De Gemeente Noordbergun beriep tot haar herder en en leraar Ds M. G. Boeschoten van Staveren.

MARANATHA-CONFERENTIES OP „RENDERLOO" TE EPE

Onder leiding van Ds S. Zijlstra en br H. v. d. Brink zal er op „Renderloo", het Buitencentrum van de N.B. J.B. te Epe, gedurende het weekend 14, 15 en 16 Febr. 1953, een Maranatha-conferentie worden gehouden.

Diverse andere sprekers en medewerkers zullen worden uitgenodigd. Reserveer reeds nu deze data voor deze belangrijke conferentie!

Verzoeken om inlichtingen of voorlopige aanmeldingen te richten aan: „Renderloo" te Epe Gld., tel. K 6780/381.

Nadere mededelingen volgen binnenkort.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3134
VRIJDAG 5 DEC. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

Advent

En Maria zeide: Mijn ziel maakt groot de Heere en mijn geest verheugt zich in God mijn Zaligmaker.

Luc. 1 : 46, 47.

Het Kerstfeit wordt ingeluid door Advent. Aan de boodschap van Christus' geboorte gaat vooraf het advents-koor. Lucas is dan ook het evangelie van de blijdschap in tegenstelling met Mattheus, waar we het geween vernemen (vlucht naar Egypte, kindermoord).

Zie de lijst van zangers: Maria bovenaan, welk een loflied! Maar ook vernemen we een mannenstem, de oude Zacharias zingt mee. Straks wordt het koor uitgebreid met zingende engelen en lovende herders en ook de oude Simeon kan zich niet meer stilhouden.

Mogen we niet in Maria zien het type van het getrouwe overblijfsel? Sprak niet Jesaja daarvan, en heeft ook Paulus in Rom. 11 : 5 niet de lijn doorgetrokken? Zij die behoorden tot de rest, tot het overblijfsel, waren het die de adventsgemeente vormden, die werkelijk de Messias verwachtten, gelijk Abraham, die met verheuging verlangde.

Wat zal het zijn als „de beminden om der vaderen wil" straks de adventsjubel gaan overnemen, als Jeruzalem zal zeggen: „Gezegend is Hij, die komt in de naam des Heren, Hosanna in de hoogste hemelen".

Wij leven in adventstijd. De adventsdagen zijn begonnen met de hemelvaart van Christus en duren voort tot de wederkomst van Christus. Immers komt Hij niet meer in de kribbe, maar Hij zal „de troon Zijns Vaders Davids" bezetten en regeren. Dankbaar gedenken wij dat Hij eens kwam om onze Zaligmaker te zijn, om als de „Knecht des Heeren" door Zijn onschuldig lijden onze schuld te boeten en Zijn ziel te geven tot een rantsoen....

Met blijdschap zien we als advents-christenen Zijn andermaal komen tegemoet. En niet alleen voor ons, Heiden-christenen, maar ook voor Israel zal Hij komen en Hij zal Zijn volk zaligmaken van hunne zonden! En alzo zal geheel Israel zalig worden (Israel zal dan zijn niet alleen een volks- en bloedsgemeenschap, maar een geloofsgemeenschap, zoals het ook in de oude bedeling had moeten zijn, God belijdend als een enig Heer)! De Verlosser zal uit Zion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob.

Dan zingt ook Israel, gelijk de Gemeente van Christus nu:

> Mijn ziel maakt groot de Heere,
> Mijn Geest verheugt zich
> in God, mijn Zaligmaker.

Dankbaar willen wij gedenken dat Hij kwam in de volheid des tijds.

Dat Hij kwam, om onder ons te wonen.
Niet alleen onder ons, maar ook in ons!
In ons hart!

Staat geheel uw hart reeds voor Hem open? Bereid Hem te ontvangen?

D. SLORT.

Morgenwijding

op Zondag 14 Dec. van 8.30—9.15 uur.
Uitzending van de Ned. Christel. Radio Ver.
Voorganger Ds H. Bakker van Amsterdam.

1 Zingen Gez. 130 : 1, 2.
2 Gebed.
3 Schriftlezing Lucas 1 : 67—80.
4 Zingen Gez. 1 : 3, 4.
5 Toespraak over: „Op de weg des vredes".
6 Dankgebed.
7 Zingen Gez. 7 : 1, 2.

De gezangen zijn uit de nieuwe Herv. Bundel.

Oecumenische Zondag

Denkt U er aan, dat men Zondag 7 Dec. a.s. alom in de lande aandacht besteedt aan de Oecumenische gedachte?

Ook in een aantal van onze Baptisten Gemeenten wordt de laatste jaren deze OECUMENISCHE ZONDAG gehouden, terwijl van dit aantal enkele Gemeenten zelfs voor dit werk een collecte afstonden.

Het komt ons voor dat het goed en nodig is, een dergelijke Zondag in ere te houden en speciale aandacht te wijden aan dat grote probleem van de verdeeldheid van hen, die vanwege de dienst van dezelfde Heer toch *wel zeer wezenlijk bij elkaar behoren, en dit alles, opdat* we ons niet zelfverzekerd en zelfgenoegzaam opsluiten binnen de muren van onze eigen gemeenschap.

Laten we bidden voor deze arbeid, dat ze in goede banen geleid moge worden, en verder ook financieel iets doen, om het OECUMENISCH gesprek tussen de diverse Kerken mogelijk te blijven maken. Misschien wilt U een hele, of een deel van een op die dag te houden collecte, afstaan voor dit werk.

U kunt desbetreffende gelden overmaken op postrekening No. 287902 t.n.v. penningmeester Oec. Raad van Kerken in Nederland te Amsterdam.

Wf.

Kroniek

Over Hermann Zaiss Over Hermann Zais is de laatste tijd veel gesproken en geschreven. Hij is een van die figuren, die grote en sterke reacties oproepen en dergelijke mensen kent het Christendom van vandaag helaas niet veel. En zoals dikwijls zijn ook rondom Zaiss de reacties van zeer uiteenlopende aard. Ze lopen van fel vóór tot fel tegen, met daartussen de grote massa van hen, die wel getroffen maar niet zonder critiek zijn.

Wie alles zou willen lezen wat over Zaiss is geschrevan, zou daarvoor wel een week vacantie mogen vragen. Uit hetgeen mij onder de ogen is gekomen wil ik hier een greep doen.

Het Fries Dagblad was reeds met Zaiss klaar, eer hij de Nederlandse grens was gepasseerd. Het publiceerde het bekende schrijven van de kerkeraad der Geref. gemeente te Wuppertal-Elberfeld, waarin Zaiss als wederdoper en dweper wordt gebrandmerkt. De redactie voegt daar nog aan toe: „en predikanten, die de propaganda van Zaiss steunen en bevorderen, waarin blijkens de verklaring van de Kerkeraad van Elberfeld, ook deze verwoestende elementen aanwezig zijn, moeten wel weten wat zij doen". Ik heb hieraan weinig toe te voegen. Deze reactie is nogal zelfverzekerd. Men weet het wel en is gul met het uitdelen van waarschuwingen. Dat Zaiss ons ook nog wel eens iets te zeggen zou kunnen hebben, is van te voren reeds uitgesloten. Bij zulke reacties heb ik neiging om onvriendelijke dingen neer te schrijven. Zoiets van: eigenwijze onbekeerlijkheid.

Rustig en van critische openheid getuigend is wat Ds R. v. d. Mast schrijft in „De Herv. Kerk": „Inderdaad, het is nodig, dat wij krachtig herinnerd worden aan de andere mogelijkheid: dat de ziekte wijkt. Waarom zou zich dat niet meer onder ons gaan voordoen? Het kan echter geen winst zijn om van het ene uiterste in het andere te vallen. Wij moeten in het uitleggen en verstaan van de Bijbel de diepte in. Niet extreem zijn, maar radicaal. Zo, dat de b e i d e mogelijkheden gezien en, naar Gods welbehagen, verwerkelijkt worden."

Waarderend in de goede zin des woords is wat de heer D. Laansma, N. H. evangelist te Oosterwolde over Zaiss schrijft in een streekblad: „Begrijpelijkerwijs is er veel critiek. Die heb ik ook, wat betreft de methode. Ze is me te grootscheeps en te rumoerig. Doch dit heeft slechts betrekking op de vorm. Sommigen hebben ernstiger critiek. Een predikant in Wuppertal noemt hem een godslasteraar. Geen wonder: vooreerst, een profeet is niet geëerd in eigen land. Jezus zelf, die nog wel zonder gebrek en zonde was, kon in Zijn vaderstad geen krachten doen vanwege het ongeloof bij de mensen. Zelfs Hij werd een godslasteraar genoemd en de officiele kerk van Zijn dagen liet Hem kruisigen. En de dienstknecht is niet meer dan zijn Heer.

Hermann Zaiss is een gewoon mens met veel gebreken (zoals elk prediker), maar met een rotsvast geloof, een man vol des Heiligen Geestes. Zijn optreden heeft duizenden Nederlanders wakker geschud, dat is van onschatbare waarde. Wie zal ze tellen, die door middel van hem een zegen ontvangen hebben; hieromtrent komen uit alle delen des lands talloze verblijdende berichten binnen. Ook zijn er inderdaad zieken genezen.

Zaiss is weer naar Duitsland vertrokken. Gelukkig! Het gevaar van mensenverheerlijking blijkt ook in ons land wel heel groot te zijn. Maar ons volk heeft een machtige boodschap ontvangen. En God blijft voortgaan met het werk van Zijn Geest."

Deze woorden heb ik met veel instemming gelezen. Wij hebben m.i. reden om Zaiss onze critiek niet te sparen. Maar wij hebben veel meer reden tot dankbaarheid voor het werk, dat hij onder ons heeft gedaan. Er is door zijn optreden op vele plaatsen zo geen opwekking dan toch een opleving ontstaan. Christenen van de kalme lijn hebben geleerd, dat hun doorgaans nogal vreugdeloos christenbestaan ineens vol leven en blijdschap wordt, wanneer zij zich wagen aan de radicale gehoorzaamheid jegens de Heer. Dat is een vrucht des Geestes. Maar Hermann Zaiss was het instrument.

Stichtelijk woord of prediking Uw kroniekschrijver leest elke week trouw de verslagen van de Geref. synodes in Kerknieuws. Op zichzelf zijn deze verslagen wonderen van volledigheid en objectiviteit, maar het lezen ervan is wel eens een kwelling des geestes. De discussies zijn doorgaans erg uitvoerig en het schijnt altijd erg lang te moeten duren, eer er besluiten genomen kunnen worden. In belangrijke kwesties ligt dat wel voor de hand, maar er zijn ook wel eens punten aan de orde, waarvan een Baptistisch kroniekschrijvertje zich maar moeilijk kan indenken, dat ze belangrijk zijn. Daar is bijvoorbeeld het geval van die twee hoogleraren in de filosofie, die vroeger predikant waren en vanuit het ambt geroepen werden tot leerstoelen aan de Vrije Universiteit of vanwege de Ver. voor Calvinistische Wijsbegeerte. Die hebben nu alle rechten als predikant verloren en mogen bijgevolg niet meer voorgaan in de Dienst des Woords. Als oud-predikanten hebben ze daar blijkbaar toch wel prijs opgesteld en nu is de zaak ter synode aangeland. Daar werd voorgesteld om deze hoogleraren „de naam en eer van dienaar des Woords" te laten houden, omdat ze colleges geven, die voor theologische studenten verplicht zijn. Maar dat was er niet bij. Het voorstel werd verworpen! Nu schijnt het er op

uit te zullen draaien, dat de hooggeleerden met een stichtelijk woord moeten volstaan. De zin van dit alles ontgaat mij volkomen. De zaak zal wel van verstrekkende betekenis zijn, maar ik vermag dat niet in te zien. En daarom heb ik ook maar nauwelijks de moed om er verder iets van te zeggen. Ik zou de synode willen vragen: mogen deze hoogleraren de stichting, die ze willen brengen, niet aan het Woord ontlenen? Of is de filosofie, die deze heren onderwijzen, van zichzelf stichtend genoeg? Enne, als oplossing van de moeilijkheden: probeert U het eens met ons systeem: de sprekerslijst!

J. R.

IN EN OM DE BIJBEL

Genezing en gebed

(Naar aanleiding van een brief)

Een broeder uit Amsterdam had onlangs mijn artikeltje gelezen over de Jacobus-brief en verzocht mij nu ook eens iets te schrijven over Jacobus 5. Wie zou nu een vriendelijk verzoek kunnen afwijzen? Het wil mij bovendien voorkomen, dat meerdere lezers belangstelling hebben, speciaal voor dat gedeelte en moge ik dan de vrager, die 67 jaren telt, met de andere lezers, niet te zeer teleurstellen. Het betreft dan vooral de woorden: „Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heeren. En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken en de Heere zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden."

Deze verzen worden verschillend uitgelegd, het laatste woord zal daarover nog niet gesproken zijn. Het mag als bekend verondersteld worden, dat de Roomse kerk hier het sacrament van de *biecht* (belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt) en van *het laatste oliesel* (hem met olie zalvende heeft menen te vinden.

Zeker zou het voor vele protestanten heilzaam zijn, als ze iemand hadden met een priesterlijk hart en zonder lange tong, aan wie ze konden biechten. De mens kan er behoefte aan hebben z'n hart eens uit te storten, dat kan een opluchting betekenen. „Belijdt elkander". Moeilijker is het met de kwestie van de zalving en genezing.

Hier zou kunnen gelden het spreekwoord: „zoveel hoofden, zoveel zinnen". Een feit is, dat de bijbel over mensen spreekt en een mens is een eenheid. Hij is niet „lichaam" en daarnaast nog „geest", maar beide samen. Het geestelijke is verbonden aan het lichamelijke en omgekeerd. Ge herinnert u, dat de Heere Jezus sprak tot de geraakte: „Zoon, uw zonden zijn vergeven" en dan is daar ook iets anders gebeurd, dan volgt: „neem uw beddeke op en wandel". Bij de vergeving was ook de genezing mee inbegrepen. De storing in de geestelijke sfeer bracht storing in het lichamelijke met zich.

Er is dus een verband tussen zonde en ziekte, zonde en dood. De dood is niet een natuur-proces, iets vanzelfsprekends. Hij is een vijand. „De laatste vijand, die teniet gedaan wordt, is de dood! Dan is ook ziekte een vijand. Waar Christus zieken geneest, is er sprake van een *overwinning*. Het woord van Blumhardt „Jesus ist Sieger" (Jezus is Overwinnaar) past bij genezing. De genezingen zijn daarom tekenen van de heerschappij van Christus en van God! Het is daarom dwaasheid te menen dat ziekte niet bestaat. Het is een werkelijkheid; de Christian Scientist is er wel erg naast, als hij beweert, dat ziekte schijn is en op een denkfout berust.

Ziekte is een vijand. Karl Barth zegt: „gezondheid is kracht tot mens zijn", dan is ziekte de aantasting, de ondergraving daarvan. Genezingen zijn tekenen, die het Evangelie hebben vergezeld. Ze getuigden, dat in Christus het Koninkrijk Gods was gekomen. Profetische tekenen, maar ook openbaring van het *priesterlijke hart* van Christus, die bewogen was over het leed van de zieke. Ziekte was werkelijkheid, Hij trok zich het lot van de zieke aan, zoals Mattheus zegt: „Onze zwakheden heeft Hij op zich genomen en onze ziekten heeft Hij gedragen" (Matth. 8 : 14—17). De apostelen werden uitgezonden met de boodschap: predikt en geneest! In de gemeente te Korinthe waren er die „de gave der gezondmaking" hadden en Jac. 5 spreekt dan bepaalt over de ouderlingen der gemeente! Genezingen zijn niet alleen aan het apostelambt verbonden. — Waarom bidden wij niet als de eerste Christenen: „En nu Heere, let op hun dreigingen en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken, *doordat Gij Uw hand uitstrekt tot genezing*, en dat tekenen en wonderen geschieden door de Naam van Uw heilige Knecht Jezus" (Nieuwe vert.). Waarom verwachten we zo weinig van onze hemelse Vader?

Slot volgt. D. SLORT.

E.C.U.-nieuws

Drukke dagen voor de E.C.U.

Maandagmorgen 3 Nov. stapten in alle vroegte drie E.C.U.-leden in de auto of in de trein, die hen naar Assen moest brengen. Om negen uur waren ze daar en hadden toen al heel wat kilometers afgelegd. Assen was het beginpunt van een reis langs de E.C.U.-plaatsen in Drente, Overijsel, Friesland en Groningen. Negen plaatsen werden bezocht, waar totaal 282 leden wonen en de diensten totaal gemiddeld door ongeveer 450 personen bezocht worden.

Dat lijken kleine getallen, maar wie het kleine niet eert.... Iets meer dan zeventig jaar geleden werd de Unie opgericht met een aantal leden van 292. We weten dus niet, hoe God opnieuw *deze* 300 mensen gebruiken wil, om 't Zaad van Zijn Liefde uit te strooien, zodat over enkele decenniën uit deze kleine groepen Gemeenten groeien met enige duizenden leden!

De geschiedenis van ons Unie-werk spreekt zo zijn eigen taal. En we maken ons wel eens ongerust over elkaar en onze toewijding aan de Here en Zijn dienst. Daar is reden voor. Misschien. Neemt U me dat „misschien" maar niet al te kwalijk. Ik ben niet zo erg pessimistisch. „Ja", hoor ik één van mijn jongere collega's verwijtend zeggen, „die E.C.U.-stukken van jou zijn altijd optimistisch! Té optimistisch"! Hij oordele in 't onderstaande op 't punt, waarop hij meende, dat ik het te mooi zag, of de verwachting van het verleden te hoog gespannen was. Ofschoon ik toegeef, dat de E.C.U. zijn eigen zorgen heeft. Grote zorgen soms, zodat rimpels voorhoofden bederven

Moge het deze beide Gemeenten goed gaan. Wellicht zullen we niet van grote dingen horen, maar nogmaals: wie het kleine niet eert. In de hemel is ook blijdschap over één zondaar, die zich bekeert. Zouden wij dan geen vreugde hebben, als er meerdere komen, zonder dat dit nog geweldige getallen zijn?

Van Friesland gingen we in één ruk door naar Groningen, naar SIDDEBUREN. Hier is de Kerk gekocht en de arbeid zelfstandig ter hand genomen. Siddeburen is nog wel naar de vorm een afdeling van Hoogezand, maar probeert zichzelf te besturen sinds 1 Juli j.l. En dat gaat niet onaardig. Er wonen ruim 20 leden en er komen in de middagdienst 30 à 40 bezoekers. Als we mogen afgaan op de ervaring van een onzer oudere Voorgangers, dan is dit zeker goed te noemen. Want volgens deze mogen we dankbaar zijn, als we zoveel bezoekers in de dienst hebben, als we leden tellen.

Siddeburen heeft een lange geschiedenis achter zich, maar is nu bezig in de kracht van het geloof verder te bouwen. Moge de Heer hen zegenen en stuwen, opdat ook hier Zijn Rijk uitgebreid worde.

Twee drukke dagen voor de E.C.U. Maar toch mooie dagen.

Negen plaatsen mét drie Voorgangers. „Te weinig!" zegt U? Ja, U hebt vast gelijk, maar wat zeiden we in Hoogeveen?

Laat ons in ieder geval bidden, opdat Gods Woord ook in deze plaatsen voortga harten te bekeren en zondaren tot geloof te brengen.

Arnhem BROERTJES.

Gemeenteberichten

ZANDBULTEN

Zondag 16 Nov. was het voor onze Gem. een grote feestdag. Na een tijd van 2 jaar en 3 maanden vacant te zijn geweest, mochten wij Ds J. van Dam, komende van Ter Apel, als onze nieuwe Herder en Leraar begroeten.

In de morgendienst werd Ds van Dam in zijn ambt bevestigd door Ds G. Visser van Harlingen, met als Tekst Joh. 12 : 21b. Heere wij wilden Jezus wel zien!

In de middagdienst deed Ds van Dam zijn intrede met als Tekst Rom. 10 : 17. Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.

Na de dienst boden vele afgevaardigden hun gelukwensen aan; namens de Gem. sprak br. ouderling A. Nauta, namens de Unie Comm. br Modderman, verder waren nog meerdere andere afgevaardigden aanwezig zowel van andere Kerken als van zustergemeenten waaronder ook Ter Apel. Nadat de afgevaardigden gesproken hadden sprak Ds van Dam nog een slotwoord en dankte allen voor de vele gelukwensen. 's Avonds hadden we nog een begroetingssamenkomst, welke door de verschillende verenigingen was georganiseerd. We hadden nog een goede ure met elkaar. We mochten ervaren dat de Here het wonderlijk wel met ons heeft gemaakt. We willen dan ook hopen dat Ds en Mevr. van Dam samen tot een grote zegen mogen worden in onze gemeente en ook daar buiten, tot eer van God en tot redding van zondaren.

Terwijl ik dit schrijf is er al weer een goede week verlopen, en hebben we al weer een Zondag achter ons vol zegeningen, wij mochten getuige zijn dat een zuster afdaalde in het watergraf. De Heer zegent ons rijkelijk. Na de doopdienst mochten we nog het H. A. vieren en onze jonge zuster een welkom toe roepen.

Zo heb ik dan vele zegeningen doorgegeven. Maar ook vele droeve en donkere dagen waren ons deel in het verleden. De Satan heeft zijn werk gedaan. Brs en zrs zijn van ons gegaan en anderen moesten afgevoerd worden, deze dingen bedroeven ons en boven al de Heer der Gemeente. Wij willen voor hen blijven bidden, de Heer zal het maken, zijn wil geschiede.

Vol vertrouwen gaan we de toekomst nu weer tegemoet, alles verwachtende van onze Heer alleen die het ook zeker wel met ons zal maken.

N. LOURENS.

N.B. Iets verkort wegens plaatsgebrek. E. R.

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN 9 Nov. was een bijzondere hoogtijdag in de gemeente. Daar onze geliefde Voorganger Ds de Jong na vijf weken van ernstig ziek zijn en in 't ziekenhuis te Emmen verpleegd te zijn, weer zover hersteld was dat hij de dienst weer kon leiden. Groot was de dankbaarheid en blijdschap, onze Voorganger te kunnen begroeten wat ook uit de grote opkomst bleek.

17 Nov. werd een Evangelisatie-samenkomst gehouden. 't Zangkoor (de zingende Evangelisten) en Ds Veenstra, beide uit Musselkanaal waren hiertoe in ons midden. Door deze brs en zrs en door Ds Veenstra werd de boodschap des Heils op duidelijke wijze door zang, getuigenis en prediking vertolkt en het zaad des Evangelies in rijke mate gestrooid.

Het was een gezegende avond. Een jonge broeder heeft te kennen gegeven om ook de Heer in de doop te willen volgen. Deze doop zal D.V. Zondag 7 Dec. a.s. plaats vinden.

Geve de Here alle brs en zrs een rijk gezegend Kerstfeest.

De secr. Sj.

EMMEN

Geliefde brs en zrs. Het is ons een vreugde U mede te delen dat we Zondag 23 Nov. het voorrecht mochten hebben twee zusters op hun belijdenis door de doop de Gemeente binnen te leiden; des te meer was het een vreugde, omdat we voor het eerst ons doopvont mochten gebruiken. Velen waren getuige bij deze plechtigheid; er waren dezulken die nooit een doopdienst hadden meegemaakt.

Onze Voorganger Ds Plevier bepaalde ons bij Rom. 6, in het bijzonder het volgende: „Maar Gode zij dank; gij waart slaven der zonde, doch gij zijt van harte gehoorzaam geworden aan dat onderricht, dat U overgeleverd is; en vrijgemaakt van de zonde, zijt gij in dienst gekomen van de gerechtigheid."

Het is altijd weer een ontroerend, heilig ogenblik de dopelingen te zien afdalen in het water.

Immers de oude mens wordt begraven, en de nieuwe verrijst en gaat zijn weg met blijdschap. Het is steeds een bemoediging voor degene die deze stap heeft gedaan, en met vreugde kunnen we U mededelen, dat er zich weer een zuster heeft gemeld voor de doop. Halleluja, geprezen zij onze Heer.

Na de dienst vierde de Gemeente het Avondmaal. Door een der Ouderlingen werden deze zusters hartelijk welkom geheten, en werd een doopkaart overhandigd. Brs en zrs laten wij getrouw zijn, dan zal de Zegen des Heren zeker zijn.

De Secretaris.

HENGELO

Om de liederen uit onze nieuwe bundel in de gemeente te brengen werd Zondagavond 9 Nov. een Gemeente-avond gehouden waarin respectievelijk onze zang- en muziekvereniging Immanuel en Elad vocale en muzikale medewerking verleenden. Ds Hardenberg opende met een kort toepasselijk woord, waarna een 7-tal liederen gespeeld en gezongen werden. Afwisselend werden door muziek, zang en gemeente de liederen uitgevoerd. Een verbindende tekst, uitgesproken door onze voorganger, zorgde er voor dat het lied voor ons ging leven. Met groot enthousiasme werd er gezongen en wij kwamen tot de ontdekking dat onze nieuwe bundel perspectieven opent voor de gemeentezang die niet te laag aangeslagen mogen worden. Wij hebben gezongen met gevoel, uit volle borst en overgave. Het was een zeer goede avond, die om herhaling vraagt.

S. W. VIS.

FOXHOL

In October begonnen we hier met onze bijzondere winteractie. Twee samenkomsten waarvoor vooraf veel voorbereidend werk is gedaan. Resultaat twee maal een volle kerk en heerlijke samenkomsten. Ds Zijlstra uit Eindhoven was beide avonden in ons midden. Gods rijke zegen mochten wij die avonden ervaren.

De vorige week hadden we weer opwekkingssamenkomsten. De eerste avond was Ds van Wier van Hoogezand in ons midden, ook deze avond was een verkwikking.

Er waren ook dagen vol spanning over onze Voorganger Ds Tammeling. Heel plotseling moest hij in het Acad. Ziekenhuis te Groningen worden opgenomen. Het was nogal ernstig, maar de Here heeft ook dit alles wel gemaakt. Juist op de 2e dag van onze Novembersamenkomsten kon hij naar z'n gezin en Gemeente terug keren. 's Avonds bracht hij direct weer met Ds de Jong van Vriescheloo het heerlijke blijde Evangelie. Wij waren blij en dankbaar. Deze avond bracht rijke zegen, er was vreugde in onze harten, doch ook vreugde in de hemelen; zondaren kwamen tot de Heer. Twee jonge meisjes gaven hun hartje aan Jezus. Na de dienst kwam er nog een oudere zuster en 's avonds kwam er ook nog een br bij onze voorganger thuis, die terug keerde tot de Gemeente, Gods Geest was merkbaar onder ons, een dag later kwamen er nog twee jongeren. Er zijn nog meer zegeningen, aan de Bergweg hielden we Zondagsschool in een schoollokaal, maar de huur werd te hoog en hadden we reeds besloten om na de Kerstdagen daar niet weer terug te keren. Doch de Heer opende ons een nieuwe deur, de deur van een vroeger café. In deze cafézaal gaan we dus straks het Zondagsschoolwerk voortzetten en zullen er ook samenkomsten houden.

God geeft vele mogelijkheden, daarom willen we de kansen grijpen.

Onder leiding van onze Voorganger gaan we blijmoedig voort ziende op Jezus. Er zijn nog vele mogelijkheden, daarom brs en zrs in de lande: zet uw schouders onder het werk, nu is het nog dag, straks komt de nacht maar door dit alles heen zien wij ook de komende Heer.

Een hartelijke groet aan alle medeverbondenen in de Heer van de brs en zrs uit Foxhol. God zegene ons allen.

De correspondent.

DELFZIJL

Broeders en zusters, in aansluiting op ons voorgaand Gemeentebericht kunnen wij U thans definitief melden dat op Vrijdag 12 December des avonds om 8 uur de overname van de gebouwen en het orgel zal plaats hebben. Hierbij zullen afgevaardigden van de Gemeenten en allerlei officiële instanties aanwezig zijn. Op Zondag 14 December des v.m. 10 uur zal de gemeente het kerkgebouw in gebruik nemen en als HUIS VAN GOD VOOR ZIJN KINDEREN IN DELFZIJL wijden en opdragen. In de namiddag om 3.30 uur zal onze jaarlijkse dankofferdienst worden gehouden. Om 8 uur komt de Gemeente met al haar vrienden samen om feestelijk bijeen te zijn. Dat wordt een jubelfeest. Op Zondag 21 December zullen onze vijf doopcandidaten de eerstelingen zijn die door het watergraf in deze nieuwe kerk de Gemeente binnengaan. Allen die van deze dingen getuige willen zijn en nachtlogies verlangen worden dringend verzocht hiervan opgave te doen aan: J. A. Heijnen, Abel Tasmanplein 1, Delfzijl.

Helaas is het mij niet mogelijk beknopt een uiteenzetting te geven van de hoedanigheid van onze nieuwe bezittingen. Ik sluit daarom met de woorden: KOM, ZIE EN OVERTUIG U, nu of later.

J. A. H.

Verzoek van de Eind-Redacteur

Willen de *secretarissen* onzer Gemeenten voortaan *korter* zijn bij het geven van *Gemeente-berichten?* Anders moet de E.R. wegens plaatsgebrek gaan *doorstrepen* of *afknippen*, een karwei dat zeer bewerkelijk is en ook niet het prettigste.

Dank U.

E.R.

Leestafel

JIJ MEISJE, roman door Annie Ferwerda—Van den Berg. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen. 4e druk, prijs geb. f 1.95.

Meerderen Uwer zullen dit boek reeds kennen. Annètje van Hoven speelt er de hoofdrol in. En achter Annètje staat haar moeder, die grote invloed op haar leven uitoefent, ook dan nog, wanneer ze gestorven is. Annètje is het opgroeiende meisje, dat zelfstandig moet leren worden in de grote stad. Daar groeit ze op tot vrouw, maar haar zuiverheid, de zuiverheid van een kind, blijft bewaard, wat blijkt uit de wijze waarop ze reageert op alles wat minderwaardig is.

In het tweede gedeelte van het boek treedt Ed Verlaar op, een zanger, in wie goed en kwaad om de voorrang strijden, vooral na kennismaking met Annètje, wier houding appelleert aan het goede in hem. Al vechtende leert ze verstaan, wat overgave betekent.

Gaarne bevelen we U dit boek ter lezing aan. Het is vlot geschreven, hier en daar misschien ietsje te gevoelig. Misschien neemt Wim Noordermeer ook ietsje te vlot de plaats van Ed Verlaar in? U moet het eens lezen. U kunt dan zelf oordelen. Overigens: een goed boek. Hèrdruk.

Wf.

De Firma W. D. Meinema, uitg. mij te Delft zond ons haar najaarscatalogus, die 150 titels van boeken en boekjes bevat, geschikt voor uitdeling op het Kerstfeest. De prijzen varieren van f 0.25 tot f 3.50. Er is dus ruime keus, zowel naar inhoud als naar prijs. De catalogus is op aanvraag gratis bij de fa. Meinema verkrijgbaar.

Ter kennismaking zond zij ons de volgende elf boekjes:

DRIE VRIENDINNETJES van Ina de Vries, prijs f 0.45; een goed boekje voor kleine meisjes.

HET IS EEN GEHEIMPJE van A. v. Vliet—Ligthart Schenk, f 0.45; dit boekje vertelt alleraardigst van een meisje, dat op één dag er een zusje en broertje bij kreeg.

DE DAM IN DE RIVIER van H. Henszen Veenland, f 0.45; jongens als ruziemakers en vredesluiters. Goed.

GROOTJES KERSTVERHAAL van A. G. Lameris—Bolt, f 0.45; een boek voor meisjes.

DE EREPOORT van J. J. Frinsel, f 0.60; een jongensboek van goede inhoud.

INA VAN DE DOKTER van Annie Sanders, f 0.60; een aardig meisjesboek.

DE 6DE KLAS GAAT ZWEMMEN van Anton B. Lam, f 0.95; een jongensboek van bizondere aantrekkelijkheid en spanning.

DE TUINMAN VAN FERRARA van P. de Zeeuw J. Gzn, f 1.10; een verhaal uit het leven van Calvijn, interessant en goed.

PIETER AERTSZ, DE GEUZENSCHIPPER van H. te Merwe, f 1.15; een boek uit de geuzentijd, vol goede romantiek en spanning.

HUIB, DE SLUIKERSJONGEN van Adriaan J. Kabboord, f 1.30; een verhaal uit de Franse tijd over de sluikhandel op Walcheren. Een voortreffelijk jongensboek.

'T SOPRAANTJE van D. Menkens—v. d. Spiegel, f 1.50; een ontroerend en goed meisjesboek.

Druk en uitvoering van alle boekjes zijn goed. Hartelijk aanbevolen.

J. REILING.

Verantwoording

De maand November bracht de volgende giften (collecten):

1 voor onze Militairen: J. D. te H. f 2.50.
2 voor de Zangbundel: M. G. te H. f 25.—; J. G. te R. f 250.— (harmonisatie).
3 voor de Opleiding: T. v. d. W. te T. f 10.52.
4 voor het Unie-begrotingstekort: J. v. B. te G. f 2.—; Enschede f 37.83; Sneek f 105.35 (vlg. nader bericht; was in October volgens de opgegeven bestemming verantwoord als collecte voor de Opleiding); Groningen f 418.—.

Hartelijk dank aan gevers en geefsters!

Wat de bijdrage inzake het Unie-begrotingstekort betreft, 14 gemeenten met 2294 leden hebben hiervoor totnutoe f 1475.06 bijeengebracht. Nu rest ons in 1952 nog slechts één maand. Zoals U weet, was onze gezamenlijke afspraak om te proberen bóven de vastgestelde Unie-contributie van f 4.60 per lid nog een extra vrijwillige bijdrage van ongeveer f 1.— per lid op te brengen, ten einde een goede voortgang van onze gemeenschappelijke taken te verzekeren. In deze laatste maand van 1952 kan er nog heel wat gebeuren!

De Unie-administrateur,
T. JANSMA.

Giro 9260 ten name van de Unie, Haarlem.

* * *

Ten behoeve van de Unie-Bouw-Stichting zijn ontvangen: Valthermond f 9.—; H. en W. V. te B. f 4.—.

En speciaal inzake het 10-cents-fonds: L. A. te A. f 10.—; C. H. te H. f 5.20; fam. M. te H. f 5.20; W. K. te G. f 10.—; J. G. B. te V. f 10.40; T. de J. te G. f 2.50; Mej. C. B. te B. f 5.20; F. d. R. te D. H. f 10.—; Mej. J. F. te W. f 5.20; S. P. te H. f 5.20; C. v. d. M. te G. f 10.—; J. J. P. te R. f 1.50; H. d. V. te D. H. f 1.30.

Hartelijk dank aan allen die gaven! Deze rij inspireert tot navolging!

De adm. der U.B.S.,
T. J.

Giro 540091 ten name van de Bouw-Stichting der Unie, Haarlem.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3135
VRIJDAG 12 DEC. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

De spanning van het **wachten**

Laat uw lenden omgord zijn en de kaarsen brandende. En zijt gij de mensen gelijk, die op hun heer wachten.

Luc. 12 : 35, 36a.

Officieel

Officieel verwachten de Christenen hun Heer. In allerlei belijdenisgeschriften staat zwart op wit te lezen, dat Christus *wederkomen* zal om te oordelen de levenden en de doden. In de kerken wordt gebeden om de komst van het Rijk en de Koning. Wie de wederkomst van Christus verwerpt, wordt uitgeworpen uit de rijen der orthodoxe Christenheid. Dat is in orde dus. Maar waar het uiteindelijk om gaat is niet, of wij dit dogma van de wederkomst een plaats geven in het geheel van de Christelijke leer, maar of we wel wezenlijk staan in de spanning van het wachten.

De practijk van het wachten

Sommigen weten totaal niets van die spanning. Ze lopen mee en spelen mee volgens de regel van het spel; soms zijn ze zelfs zeer plichtsgetrouw in datgene wat ze als hun aandeel in de arbeid geaccepteerd hebben, maar van een wachten, een verwachten, valt niets te bespeuren. Anderen kennen wel dit wachten, maar dit wachten is zulk een intieme aangelegenheid, dat men er niet graag mee te koop loopt en er slechts in zeer bijzondere gevallen over spreekt; weer anderen hebben wat dit wachten betreft een heel aparte terminologie opgebouwd en hanteren met zeker gemak bepaalde, vaststaande uitdrukkingen, om hun verlangen te demonstreren. We willen niet oordelen. De wijze, waarop iemand zijn Heer verwacht wordt in hoge mate mee bepaald door zijn geaardheid en karakter en door de mate, waarin Hij Zijn Meester bemint.

Wat het Evangelie van Lucas ons zegt aangaande dit alles is, dat het er op aankomt, op de juiste wijze te waken en te wachten. Niet sentimenteel met de handen in de schoot, maar met de lenden omgord. Wie het wachten op de Heer lang valt, hij kan niet beter doen, dan een karweitje voor Zijn Heer onderhanden nemen. Door te arbeiden voor de Meester zal hij ondanks alle afstand in de geest heel dicht bij Hem zijn.

Hij zal de *kaarsen brandende* moeten hebben. Want dát is de narigheid, het erge, dat we moeten wachten in het dònker. En het donker is de plaats voor allerlei angstige, grillige fantasieën. De vrouw die in het *donker* op de terugkeer van haar man wacht die een lange fietstocht moet maken langs het water en over smalle wegen, is geneigd, wanneer de afgesproken tijd overschreden wordt, het allerergste te denken. Daarom zegt Christus dat wij bij dat wachten in het donker de kaarsen brandende moeten houden. De nacht om ons heen misleidt ons. De geluiden van die nacht beangstigen ons. Maar zodra er licht komt, worden we rustiger. Dat licht is het licht van het WOORD VAN GOD. Wie niet werkelijk leeft bij het Woord van God, houdt het lange wachten niet uit.

Let op de bel

We moeten die dienstknechten gelijk zijn, zegt Jezus, die op een laat uur op hun Heer wachten. Die de klopper, wij zouden zeggen: de bel, in de gaten houden, terwijl ze alles gereed maken of hebben voor de ontvangst.

Als we zo „op de bel letten", zullen we niet in slaap vallen. Want hoewel we niet weten, wanneer Christus wederkomt, zendt Hij toch voortdurend naar de wachtende Gemeente Zijn boden, die ook de „bel" hanteren om ons een boodschap van de Heer door te geven. Heeft God zo niet in alle tijden diegenen die werkelijk wachtten op de Beloofde, telkens vertroost door apostelen en profeten, door boodschappers en boodschappen in allerlei gedaante en vorm?

Doet U wel open als Christus' boodschappers „aanbellen"?

Iets of iemand?

Verwacht U *iets* of *iemand?*

Sommigen verwachten alleen maar de rijkdommen van het nieuwe Koninkrijk. Anderen richten zich in hun verlangen op Jezus. Is dat laatste niet datgene waarom het gaat?

Wie waarlijk Christus liefheeft, verlangt er naar, verbonden te worden op de meest volkomen wijze, met Hèm. Al het andere komt pas op de tweede plaats.

Wf.

ZAND en ZAAD

Dus daalden drie dominees in een kooi met een vaart van 45 K.M. een stuk of zeven Dom-torens in 55 sec. naar beneden. Taalkundigen moeten niet vallen over dat dalen naar beneden, zij dalen toch ook wel eens een keldertrap af, en nooit op.

Ik vertelde u van het centraal station, waar treintjes met tientallen tonnen kolen binnenlopen en lege weer vertrekken naar de vergelegen gangen. Wij hadden een koele bries in de rug en vele gedachten in ons hoofd toen we weg wandelden. Waar lopen we nu? 700 meter scheiden ons van het glooiende land van Limburg. Onder welk dorpje zouden we nu staan? Auto's denderen over de wegen, kerkjes staan met hun fundamenten zo te zeggen op ons hoofd. Zeker, die zakken wel eens een eindje, die gebouwen. Op sommige plaatsen zijn panden inderdaad ondermijnd en u kunt het geloven of niet, maar 't is voorgekomen dat een gebouw meer dan vijf meter zakte. Niet in één keer natuurlijk. Langzaam maar zeker. Vanwege het onderaards, binnen-aards gewroet. Zelfs geen kerk is daartegen opgewassen. De mens kan overal een gevaar betekenen. Nu laten ze die gangen niet maar hol en leeg achter als de kool weggehaald is. Vaak zullen ze eenvoudig instorten, wanneer de steunende en dragende balken weggenomen worden. Maar soms ook worden ze opgevuld met steen om verzakkingen te voorkomen. Want die betekenen in de regel schade. Zo is zelfs het toch wat grote zware kerkje onzer broeders en zusters in Treebeek in twee delen gebouwd. Dan kan 't een beetje zakken op een eind, zonder direct tot scheuren te komen. Scheuren zijn toch altijd lelijk in een gebouw, vindt u niet? En smartelijk onder mensen.

Dus liepen wij ver van huis en haard en zon door de gangen in de aardkorst. Soms dacht ik aan een appel en ongedierte. Na een heel lange wandeling arriveerden we eindelijk op de plaats waar de hamers ratelden, stutten onder 't vrijgekomen dak geslagen werden en op de naast ons lopende band voortdurend kool geschept werd, die juist was afgehouwen. Afgehouwen is het juiste woord niet meer. 't Waren luchtdrukhamers, waarmee het zwarte goud werd losgemaakt. Ds Veenstra moest natuurlijk ook aan de kolenslag en ik keek toe, horende de raadgevingen, die men hem mildelijk toediende. Door zijn schade en schande werd ik wijs en toog daarna ook aan 't werk. Als u cokes stookt, moet u goed opletten, daar is wat van ons bij. We zaten namelijk op een vetkolenlaag, waaruit eerst gas wordt gehaald. De rest krijgt u als cokes. Of 't moeilijk ging? Och voor die paar minuten niet. Je kunt er niet staande werken. In deze laag werkte men op de knieën en dat wordt door velen geprefereerd. Dat kan niet meer wanneer de te ontginnen laag maar een 70—80 c.m. dik is. En dan boven en onder je steen. Eigenlijk een spleet dus waar je in werkt. Onder grote druk. En als u zag hoe gemoedelijk die mannen even bijelkaar zaten. Als om de kachel thuis. Nu ben ik geen held, maar verwonderde mij hoeveel afgrijzen jonge en oude lieden demonstreerden toen ik hier en daar, in deze streken, vertelde van onze ondergrondse ervaringen. Het herinnert mij aan een oude zuster in 't Noorden des lands. Met haar kon ik goede gesprekken hebben. Eén van haar overtuigingen was: geen mens gaat dood voor z'n tijd en zoals de boom valt, zo blijft hij liggen. Ik streed over 't eerste deel wel eens met haar. Nu nam een vriend me eens mee naar Amsterdam. We vlogen er heen. De K.L.M. had toen nog binnenlandse diensten. Geweldig mooi. Later bezocht ik ook weer eens die oude zuster. „Wat heb ik gehoord, Dominee, (het ging in het fries) hebt u in een vliegtuig gezeten?" „Ja zuster en 't was machtig mooi." Ontzetting breidde zich uit over heel haar wezen en zij stamelde: „Het is God verzoeken." „Zuster", zei ik, „geen mens gaat dood voor z'n tijd." „Die zit", zei ze lachend en ging er bij zitten.

Natuurlijk zijn er gevaren ondergronds, die men bovengronds niet kent. Maar 't omgekeerde is ook waar. Waarschijnlijk berust een groot deel van de vrees voor de mijnen op dezelfde factoren als de vrees, die sommigen koesteren voor een vliegtocht. Er dreigen elk moment de grootste gevaren. Het schijnt in elk geval veel gevaarlijker.

Natuurlijk waren we dankbaar voor de treinrit op de terugweg. Moe waren we en we vouwden ons op in een kolenwagentje. Geen uitstekende lichaamsdelen. In een zucht stoven we weer zeven Martinitorens omhoog en belandden in een heerlijk bad, dat gereed stond voor de leden van de expeditie. Zwart dat we waren. En hoe moeilijk ging het er af, die kolenstof. Och ja, er zouden stichtelijke gedachten aan vast te knopen zijn; dat lieten we hier en daar aan u over. Wij zijn blij te weten waar onze Limburger broeders en zusters wonen en werken en groeten hen allen hartelijk. We hebben beste herinneringen aan ons verblijf daar en aan de heerlijke samenkomsten, waarin de blijdschap des geloofs de harten vervulde en dreef tot krachtige liederen.

HUIZINGA.

Voorgangers schrijven

Dit voorjaar besloot de Algemene Vergadering, dat alle voorgangers moesten worden uitgenodigd om een artikel in „De Christen" te schrijven en het verheugt de redactie, dat zij de lezers thans het eerste artikel kan aanbieden. Het is van de hand van Ds G. Brongers en behandelt een uitermate belangrijk en actueel onderwerp.

Voor de meeste lezers is Ds Brongers geen onbekende. Hij werd in 1915 geboren en aanvaardde in 1941 het voorgangersambt te Enschede. In 1949 verliet hij deze gemeente en aanvaardde het voorgangerschap van de gemeente Den Haag—Oost, terwijl hij binnenkort vandaar naar Groningen hoopt te vertrekken. Na de oorlog was hij enige jaren lid van de Jeugdraad en redacteur van Jong Leven, terwijl hij een der oprichters was van de J.M.C.. En thans kent iedereen hem als de man van het 10 centsfonds van de Unie Bouwstichting.

Red.

Wat heeft de Bijbel ons te zeggen over het huwelijk?

Hoewel eerst wat schuchter — zou b.v. een kinderloos gebleven echtpaar het nog niet beter kunnen doen — voldoe ik graag aan het verzoek van de Redactie dit artikel te schrijven. Dat wil zeggen: mijn vrouw schrijft het mee, in elk geval corrigeert zij het. Uiteindelijk doet men een huwelijk ook niet op z'n eentje.

Door het onderwerp zo te formuleren heeft de Redactie dit grote levensterrein geïsoleerd van allerlei men-

selijke opvattingen en in zekere zin ook van de Christelijke traditie om het opnieuw te stellen in het licht van Gods Woord. Juist door het zo te formuleren beluistert men hierin de belijdenis, dat het huwelijk geen uitvinding of instelling van de mens is, maar door God gegeven en gewild.

* * *

Het begin

— „God schiep de mens naar Zijn beeld; man en vrouw schiep Hij hen". Gen. 1 : 27.

Bij alles wat wij graag willen zijn, zijn wij toch het allereerst een man of een vrouw! Niemand kan zich hieraan onttrekken, dit ontkennen of zelfs maar wijzigen. Ongeacht of wij er gelukkig of ongelukkig in zijn, of wij het in stilte vloeken of zegenen.

Dit BEGIN zegt ons, dat ons man-zijn en ons vrouw-zijn, onze geslachtelijkheid, een werk van God is. Dus geen noodlot, maar schepping. Ook hiervan geldt: — „En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie het was zeer goed". —

God schiep de mens naar ZIJN BEELD. Er staat niet: een gedeelte van de mens, b.v. het geestelijke. Er staat: de mens. Dat is de gehèle mens, lichamelijk-geestelijk. Ook onze geslachtelijkheid valt onder dit „naar Zijn beeld". Wanneer de Bijbel God kortweg aanduidt: — „God is Liefde" — 1 Joh. 4, dan zal in dat „naar Ons beeld als Onze gelijkenis" ongetwijfeld zeer veel van die Liefde bedoeld zijn! Daarom geloof ik, dat ons man-zijn en ons vrouw-zijn heel veel te maken heeft met de WERKELIJKE zin van ons leven.

Zo gezien is onze geslachtelijkheid helemaal niet iets, wat je nooit goed te verantwoorden weet. Juist door dat laatste ontstaat vaak dat krampachtige en stiekeme gedoe. Onze geslachtelijkheid wordt s e x u a l i t e i t: het krijgt een apart, afgezonderd bestaan. En het wordt juist daardoor een bron van allerlei moeilijkheden. Onze geslachtelijkheid laat zich niet verdringen, daar zij ons gehele wezen doortrekt en bepaalt.

Wij mogen ons zo-geschapen-zijn in de volle zin des woords aanvaarden! En in de grote verlegenheid met deze gave van ons zo-zijn de Maker vragen om een juist verstaan van onze roeping.

* * *

De Wederhelft

„Ik zal hem een hulpe maken, die als tegen hem over is. (Bij hem past, Nw. Vert.) Gen. 2 : 18—25. Dit duidt op een verschil tussen de man en de vrouw: een anders zijn. Ook de ons bekende en door ons gebruikte uitdrukking „wederhelft" spreekt van een door ons gevoelde incompleetheid als man-alleen en als vrouw-alleen. In Adams begroeting, „eindelijk" en „ditmaal", voelt men de erkenning van het alleen zijn en de herkenning van deze wederhelft. Het gaat hier om een diepere betekenis dan b.v. het woord „vriend" in houdt. Het anders-zijn van de man en de vrouw omvat een lichamelijk èn een geestelijk onderscheid. Zij hebben ieder een ander *levensrythme.* Een eigen manier van zich bewegen, van denken, voelen en willen, van lijden en blij zijn. Men is man naar lichaam en ziel, men is vrouw naar lichaam en ziel. Zij hebben ieder een eigen deel ontvangen uit Gods volheid. En dat deel is van ieder naar Ons Beeld en Onze gelijkenis. Daarom brengt dit onderscheid ook een verschil in OPDRACHT. Ik las hiervoor de volgende typering: *koninklijk* en *priesterlijk.* Of dit helemaal opgaat? In elk geval wordt hierdoor wel zeer veel van het verschil aangeduid.

In het *aanvaarden* van elkaars schepping èn opdracht worden man en vrouw verrijkt. Ieder ontvangt een aanvullend deel. En deze verrijking zal bij beide onontwikkelde en sluimerende eigenschappen opwekken, die tot grotere ontplooïng kunnen leiden, tot een rijpere volwassenheid. En dat is toch het steeds meer verwerkelijken van het Beeld, waarnaar wij geschapen zijn.

Dat in dit aanvaarden van elkaars schepping èn opdracht de machtskwestie op de duur geheel verdwijnt, is wel duidelijk. Het kost strijd, soms veel strijd om de eigenzinnigheid, het zich laten gelden en altijd-gelijk-willen-hebben af te leren. Toch móét het, wil wil men iets van het wonder van het „Onze gelijkenis" beleven. Dit aanvaarden van elkaars schepping èn opdracht bewaart de vrouw voor de degradatie van alleen huishoudster te zijn, om alleen tot object van bevrediging te dienen, slechts het middel te zijn om andere plannen te verwezenlijken.

* * *

Het Huwelijk

„Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen...." Gen. 2 : 24a.

Een mens heeft verschillende drifte: honger, dorst, de machtsdrift, enz. Al deze driften handelen om de persoon zelf, om hem alleen, de *enkeling!* De geslachtelijkheid en de geslachtsdrift is dit NIET, deze is niet egocentrisch, maar richt zich op de ander en zoekt die! Deze drift is ingesteld en gericht op contact, ontmoeting, samen gaan met de man of de vrouw. Het huwelijk is deze GEMEENSCHAP. Daardoor is het isolement, de eenzaamheid van de enkeling doorbroken.

Wij hebben zo juist gezien, dat ons man-zijn en ons vrouw-zijn niet slechts gekenmerkt wordt door de geslachtsorganen, maar dat dit ons gehele zijn naar lichaam en ziel omvat. Dan is het ook vanzelfsprekend, dat het huwelijk ook niet alleen een geslachtsgemeenschap betekent. Het huwelijk is een levensgemeenschap: alle levensuitingen van de man en de vrouw omvattende, vreugde en leed, arbeid en liefhebberijtjes, geloof en vriendschap. Dan kan men tenminste spreken van een levensgemeenschap. Anders zou je moeten spreken van een *belangengemeenschap* waarbij het slechts gaat om een bepaald deel van die andere: geld, goederen, verzorging, het lichaam.

Het WONDER van het huwelijk is, dat wij met ons gehele leven en voor ons gehele leven voor die éne andere kiezen! Dit herinnert mij altijd weer aan God. De gehele bijbel zegt mij: GOD WIL mij! En wel eenvoudig omdat God mij lief heeft, ondanks alles. Het is een wonderlijk geheim dat alleen gekend wordt in het beleven. Ook het huwelijk is een verborgenheid, waarin twee mensen elkaar volkomen willen. Dit wonder wordt eveneens alleen in het beleven gekend.

Zo zouden wij het huwelijk een LEVENSKUUR kunnen noemen, waarin beide partners — juist door hun anders-zijn en anders reageren — elkaar bevruchten en verrijken, wat hen samen tot een rijpere volwassenheid doet groeien. Dat is de wil van God.

In Efeze 5 : 31 en 32 wordt het huwelijk door Paulus getekend als beheerst door dezelfde verhouding, welke Christus en de gemeente verbindt.

Slot volgt.

IN EN OM DE BIJBEL

Genezing en gebed

(Naar aanleiding van een brief)

Slot

Het is opmerkelijk, dat men zich van Jac. 5 zo gemakkelijk heeft afgemaakt door de bewering: dat is niet meer voor onze tijd! Ik las b.v. in een boek (Louter Vreugde door S. Wouters) het volgende: „Wij zijn hier (d. i. Jac. 5) in het allereerste tijdperk van de christelijke kerk. Het geschreven woord van de nieuwe bedeling neemt met deze brief nog slechts zijn aanvang, de Heilige Geest werkt nog door de gave der gezondmaking." Maar dan vervolgt de schrijver: „Toch zijn er in deze tekst aanwijzingen, dat deze buitengewone gave reeds iets wordt ingebonden om straks voor de gewone werking van Geest en Woord plaats te maken."

Zie zo, daar zijn we dan van de moeilijkheden af. Nietwaar, alles was vroeger zo, „dat was toen de aangewezen weg", maar nu is het anders. Of is dit een doekje voor het bloeden? Inderdaad, er zijn aanwijzingen, maar m.i. anders, dan de schrijver bedoelt. De aanwijzingen van de tekst liggen anders en wel zó dat er gebeden moet worden „het gebed des geloofs", en dat er „gezalfd" behoort te worden, dat zijn de aanwijzingen, en dat er zonde beleden moet worden. — Het wil mij voorkomen, dat het in Jac. 5 helemaal niet gaat om „buitengewone" werking van de Geest, maar dat hier een artikel uit het huishoudelijk reglement der gemeente ons wordt voorgehouden, en wel een artikel dat vaak vergeten wordt.

Niet gaarne neem ik voor mijn rekening, wat S. Wouters schrijft: „gaven der gezondmaking schenkt de Geest niet meer, omdat deze niet meer nodig zijn. We hebben nu het Woord." En dan volgt er (het wordt wat mistig) „dat het verband tussen ziekte en zonde *misschien* niet meer is als in de eerste tijd van de N. T. kerk".

Ook Calvijn brengt het er niet veel beter af.

Hij schrijft in z'n uitlegging der H. Schrift, dat de gave der gezondmaking maar een beperkte duur heeft gehad, derhalve kon ook het teken (de zalving) niet durend zijn en hij noemt dan degenen die nog „zalven" apen van de apostel. Het zalven heeft voor Calvijn afgedaan.

De navolgers van Johannes Calvijn spreken nog hun geestelijke vader getrouwelijk na. Zo b.v. de (overigens zeer te waarderen) korte Verklaring, die ook alles laat verdwijnen en ophouden, toen de kerk de canon van het N. Test. had ontvangen.

Dat is niet veel meer, dan *over* de tekst spreken, in plaats van te doen, wat er gezegd wordt. In onze tijd gaan we weer anders denken. Hermann Zaiss heeft een streep gehaald door al de redeneringen, dat het alles „vroeger" kon en nu niet meer. Ook de Möttlingers hebben een andere toon laten horen.

Toch hebben we de indruk, dat niet maar zonder meer om genezing van alles en nog wat gebeden moet worden. In het proefschrift van F. A. Nolle, een predikant en arts, komt het volgende voor: „Miss Richards deelde in Utrecht een geval mee van een kind met een aangeboren rudimentair (niet tot ontwikkeling gekomen) handje, dat op gelovig gebed der ouders aangroeide". Dit zal wel uitzondering zijn. Hier volgt nog iets uit het tijdschrift Wending (Juli—Aug. 1952) van de hand van Dr Roscam Abbing: „Opvallend is nu dat zij die berichten van genezing op gebed, zelden of nooit berichten van b.v. mirakuleus terug ontvangen van verloren gegane lichaamsdelen. Bizonder groot is daarentegen het getal berichten over de genezing van verlamden. Slechts een enkele maal wordt ons verhaald van het herstel van een defekt oog, het aangroeien van een vinger. Het komt echter nooit voor dat iemand na gebed een afgeschoten been hersteld krijgt. Ik mag daarom (aldus Dr R. A.) constateren, dat er blijkbaar toch onderscheid is tussen kwalen voor welker genezing men doorgaans wel en die waarvoor men doorgaans niet heeft te bidden." Daarbij sluiten we ons gaarne aan. Het is natuurlijk wel zo, dat God ook de macht zou hebben, doch daarover gaat het nu niet.

In Jac. 5 is sprake van ziekte, en ook van ziekte door bepaalde zonde. Niet iedere ziekte is aan een bepaalde zonde te wijten. Wordt de zieke gedrukt door zonde, dan moet hij deze belijden en ze worden vergeven. De misbruiken bij de viering van het heilig avondmaal in de gemeente te Korinthe hadden tot gevolg dat er „velen zwak en ziekelijk" waren en „er ontsliepen niet weinigen" (1 Kor. 11 : 30). Daar is het verband tussen ziekte en zonde heel duidelijk.

De olie is het uiterlijk teken, waardoor heengewezen wordt op de Heilige Geest. — In bovengenoemde dissertatie ziet F. A. Nolle daarin een *geneesmiddel:* „Wanneer nu een lid der eerste christengemeente ziek wordt, stuurt hij een boodschap naar de presbyters. Deze begeven zich met olie, die zij bij een apotheker, welk ambt reeds in Exod. 30 : 35 genoemd wordt, konden kopen, naar de zieke broeder. Opmerkelijk is, dat in het 14de vers van Jacobus 5 het „in de naam des Heren" zowel op het zalven als op het uitspreken van het gebed slaat....in handen van zijn medechristen is het voor de patient een middel, dat God in Zijn genade wil gebruiken."

In ieder geval gaf God de genezing en kwam aan Hem de dank toe. Wanneer de olie als middel gezien moet worden, leert dus Jacobus *ook de weg der middelen.* Dit artikel, dat langer is geworden dan de bedoeling was, willen we beëindigen met op te merken, dat de ouderlingen geroepen moeten worden. Waarom wordt dit nagelaten? Waarom wordt wel de dokter geroepen en niet de presbyter? Vervolgens legt dit op de schouders der oudsten een zware taak en wordt van hen een groot geloof gevraagd. Mogelijk veroordeelt het woord van Jacobus het geloof en de geestelijke staat der ouderlingen, maar anderzijds wordt hun iets groots toevertrouwd. — Dat niet allen genezen is duidelijk. Er komt immers een eind aan het mensenleven en daarmee komen we op de lijn van Paulus, die in Rom. 8 schrijft over het zuchten der schepping, die aan de ijdelheid, vergankelijkheid onderworpen is!

Bij het bidden staan we tegenover de Heer, en deze heeft altijd het laatste woord. Het staat aan Hem het gebed te verhoren in genezing, dan wel de bede af te wijzen, en niet het herstel te schenken. Echter zullen we niet uit het oog verliezen, dat in de niet-verhoring mede verdisconteerd kan zijn ons ongeloof en twijfel. Die mens mene niet, dat hij iets ontvangen zal van de Heer. Daarom: hebt geloof in God en laat ons het gebed vermenigvuldigen en God kan ook nu — en waarom ook niet in onze Gemeenten — grote dingen doen.

D. SLORT.

Vacantie . . .

maar 's Konings zaak heeft haast!

Op 22 September zette dit jaar de „Grote Vacantie" in, zo genoemd wegens haar lange duur (± 6 weken). De tijd van kamperen, excursies, uitstapjes maken, hengelen en vlieger oplaten was voor de jeugd en jongelingschap aangebroken. Deze vrije tijd leek ons een goede gelegenheid br Kool iets van het bosland en iets van het platte land te laten zien: *Kabelstation en Ganzee.* Kinderlijk uitgelaten, maar zonder veronachtzamen van de boodschap, ons door de Here op het hart gebonden, trokken we eerst naar Kabelstation, 133 km. van Paramaribo in Zuidelijke richting gelegen. De tocht geschiedde per z.g. „Goudveldentrein" die elke Dinsdag om 7.15 uur 's morgens uit de stad rijdt, om Donderdag n.m. van Kabelstation terug te keren. Tussen Kwakoegron aan de Saramaccarivier en Dam, eindpunt van de spoorweg, aan de Sarakreek, ligt de *Goudzone,* verdeeld in verschillende goudplacers, waar grote ondernemingen machinaal en kleine onderhuurders „met de hand" het goud winnen. Op Kabelstation doorsnijdt de Surinamerivier de spoorbaan, en vroeger verbond een *Kabellift* de beide oevers (Kabel-Noord en Kabel-Zuid). Deze lift is al enkele tientallen jaren uit veiligheidsoogpunt buiten werking gesteld, en de verbinding van Kabel-Noord en Kabel-Zuid vindt plaats door corjalen (uitgeholde boomstammen).

Tractaten en Evangeliën werden aan de medereizigers verstrekt (in het Surinaams, het Hollands, het Hindi, het Javaans). Door het vele en langdurig stoppen bereikten we Kabelstation pas tegen 5.30 n.m., dus ruim 10 uur waren we onderweg geweest. Op Kabelstation (± 40 m. boven zeeniveau gelegen) staan o.m. het „Juliana-Zendingshospitaal" der Ev. Br. Gem. onder leiding van de zendingsarts Dr de Groot, een logeergebouw voor ambtenaren uit de stad, een in steen opgetrokken logeergebouw voor het treinpersoneel, en nog enkele stationsgebouwen. In het Zendingshospitaal zijn 40 bedden, bijgebouwen voor het gezin van de dokter en de 6 verpleegsters (w.o. 2 Europese), een eigen waterleiding, eigen groentetuin en eigen veestapel. Juist deze maand (October '52) heeft het Zendingshospitaal zijn eerste lustrum gevierd. Om Kabelstation liggen enkele heidense Bosnegerdorpen, bewoond door Saramaccaners, Aucaners en Matuari's. Deze dorpen worden af en toe door Dr de Groot bezocht. Iets Zuidelijker aan de Suriname-rivier liggen Lombé (R.K. Missie-terrein) en Ganzee (Ev. Br. Gem. terrein) met scholen, kerken, missiegebouwen, enz. Van 6 uur 's avonds tot 6 uur 's morgens is het gevaarlijk zich buiten de „gescreende" (met muskietengaas dichtgemaakte) huizen te begeven, daar dan de anopheles (malaria-muskiet) in actie is. Zo konden we die Dinsdagavond niet meer buitenshuis. Woensdagmorgen bezichtigden we, geleid door Dr de Groot, het Zendingshospitaal en de verschillende onderdelen van het werk, ook de groentetuin en de veestapel. Alle zieken, die konden lezen, het werkpersoneel en andere kregen een tractaat in de taal die ze het best verstonden.

Tegen negen uur vertrokken br Kool en ik in een corjaal met buitenboordmotor naar Ganzee. De waterstand was laag, terwijl hier en daar stroomversnellingen de vaart bemoeilijkten, de motor moest dan ook telkens afgezet worden en de Bosneger op de voorsteven zijn Koelastok in werking stellen. Handig manoevreerde hij tussen grote rotspartijen in de rivier. We passeerden kleine Bosneger-nederzettingen, waar een groet gewisseld werd, die verechode tussen de zware reuzen van het dichte, sombere oerwoud. Mannen zaten half of geheel naakt in hun corjalen, vrouwen met een lendendoek (panji) om, voor de rest geheel naakt, stonden aan de oever vaatwerk of de vuile was te behandelen. Na 100 minuten bereikten we het voorland van Ganzee, en traden een winkel binnen, waar practisch van alles te krijgen was: Vleeswaren, manufacturen, zeepsoorten, suikergoed, brood, rijst, meel, touw, houwers, enz. enz. Onder leiding van een politieagent, onze bootsman en een broer van hem trokken we Ganzee binnen. Eerst naar het Centrum, waar een naambord de weidse naam vermeldde: Hoofdstad van Ganzee. In een vrij vervallen hut zat een der kapiteins met zijn adjudanten, niet verwittigd van onze komst, en dus in hun schamele plunje van afleggers en verlepte lendendoeken.

Ganzee is een Hernhutter Christendorp met een lagere school en een kerk. Eén evangelist en onderwijzers vertegenwoordigen er de beschaving. Vele bewoners kunnen er lezen, schrijven en Hollands spreken. Het dorp maakte evenwel een vervallen indruk. We waren er echter te kort (plm. 2½ uur), om een juist oordeel over dorp en bevolking te vellen. Ook waren er evangelist, noch onderwijzers aanwezig bij ons bezoek. Hier en daar plaatsten wij enkele tractaten en soms ook een goed woord en getuigenis. Bij de terugkeer hadden we de stroom mee, zodat we slechts 45 minuten over de afstand tot Kabelstation deden. Buiten Ganzee ging het altijd niet even gemakkelijk de papieren boodschappers te verspreiden: „In de papieren woont een geest," was dikwijls het oordeel. En bij de meeste weigerachtigen bestond twijfel, of deze geest wel een goede was. Br Kool en ik wandelden de middag voor het vertrek langs een voetpad het bos in. Na een 20 minuten gelopen te hebben, kwamen we bosnegervrouwen tegen, die in het ondiepe water van de kreek vaatwerk afwasten. Omdat het al donker begon te worden en wij tijdig de gevreesde anopheles wilden ontvluchten, gaven we deze vrouwen een 20-tal tractaten in het Surinaams, om door te geven aan de dorpsgenoten. Ze weigerden pertinent. „Oen na oema soema, go na kaptin, in sa sabi, if na boen coranti wé practie". (Wij zijn vrouwen, ga naar de kapitein, deze zal weten of jullie goed nieuws in die papieren hebt.) Toen we ze uitlegden dat het te laat was om verder te gaan, lachten ze spottend: „Oen frédé, oen a no boen soema, oen no wandi din papira." (Jullie bent bang voor de kapitein, jullie zijn slechte mensen, we willen jullie papieren niet.) Ook twee opgeschoten meisjes weigerden eerst stuurs de tractaten getiteld: „Woortoe vo liebie," (Levenswoorden). Er kon iets slechts in staan. Eerst toen een passerend echtpaar verklaarde, dat we evangelisten waren en goed nieuws (boen corantie) brachten, accepteerden ze met zekere schroom dit goede nieuws. Wij kregen de indruk dat vele dorpen om Kabelstation gelegen nog nimmer het Evangelie van Verlossing en Licht vernamen. Is daar niets voor ons Baptisten te doen? Mogen wij rustig blijven zitten? Donderdag 5.30 n.m. zaten we weer te Paramaribo ....

Met broederlijke groeten, tot een volgende keer.

De Here bevolen,
H. J. HEILBRON.

IJsselgewest L.Z.C.

Zaterdagmiddag 29 November 1952 vergaderden te Deventer de leiders(sters) der Baptisten Zondagsscholen uit het IJsselgewest. Aanwezig waren de afd. Deventer, Arnhem en Apeldoorn. Na opening door Ds de Boer van Deventer werden enkele punten van de agenda besproken.

In de pauze werd het door ons meegebrachte brood met een kopje thee genuttigd.

Na de pauze hield Ds de Boer een inleiding over: „De Bijbel op de Zondagsschool".

Hierna volgde een aangename discussie over het ingeleide onderwerp.

Ik meen wel te mogen veronderstellen dat die discussie voor velen, zo niet voor allen, een betere kijk op ons Zondagsschoolwerk heeft gebracht.

Daarna werden nog verschillende mogelijkheden en moeilijkheden besproken.

Naar onze mening geven zulke onderlinge besprekingen ons veelal een betere kijk op ons Zondagsschoolwerk en zijn deze besprekingen tevens een stimulans om dat werk met nog meerdere toewijding aan te pokken.

Bidden wij dat de Heer ons de liefde en het verstand schenkt de kinderen in Zijn waarheid te leiden.

M. K.

Uit ons Unie-bureau

Zoals bemerkt vindt u in dit nummer ingesloten een stortingsformulier voor het overmaken van het abonnementsgeld van De Christen. Wij vertrouwen, dat alle abonné's deze vriendelijke dienst weten te waarderen door nu de gelden te storten. Want u bespaart daarmee de inningskosten en voorkomt door tijdige betaling een opeenhoping van werken overbodige arbeid voor de administratie. Natuurlijk vertrouwen we evenzeer, dat er een druk gebruik gemaakt zal worden van het ingesloten aanmeldingsformulier voor een nieuwe abonné! Want een nieuwe lezer te winnen is een buitengewoon plezierige en zegenrijke arbeid. Als nu eens élke abonné één nieuwe abonné aanbracht! Wel, dat zou een in vele richtingen werkende weldaad zijn!

Verleden week ontvingen de broeders penningmeesters onzer gemeenten de contributie-nota over het 4de kwartaal. Binnen een week na verzending kwamen van een paar penningmeesters de gelden reeds binnen. Hartelijk dank voor deze medewerking! Als nu alle andere penningmeesters dit voorbeeld volgden, dan zou door deze tijdige overmaking de gemeenschappelijke arbeid wezenlijk en prachtig gediend zijn. Broeders penningmeesters, wij rekenen graag op u! Deze week verzonden wij de nota's voor de partijen Zaaiers in het 4de kwartaal en voor het Kerstnummer aan de agenten van ons evangelisatieblad; evenzo ook de nota's voor „De Kindervriend" aan de betreffende adressen. Graag rekenen we op de medewerking van de broeders, die voor de betaling moeten zorg dragen, dat ze door spoedige overmaking een goede dienst aan ons werk willen bewijzen. Voor deze medewerking zeggen wij bij voorbaat hartelijk dank!

Deze laatste maand is een maand van vereffening. Daarom nodig ik allen, die menen nog iets te vorderen te hebben van de Unie (leden van diverse commissies, opgelet nu), vriendelijk uit mij spoedig een nota te doen toekomen, opdat ik voor betaling vóór 31 Dec. kan zorg dragen. Evenzo wil ook de Unie graag de bedragen, die nog open staan, ontvangen; daarom nodig ik allen, die nog iets aan de Unie schuldig zijn (advertentie in De Christen, lectuur, enz., enz.), vriendelijk uit voor een tijdige betaling zorg te willen dragen, dit dus in elk geval vóór 31 Dec. te doen.

Wilt u vooral ook even aandacht schenken aan de mogelijkheid om een nieuwjaarsadvertentie in ons blad te plaatsen? Het is een goede zaak en verkwikkend voor ons allen om in het Nieuwjaarsnummer van ons blad van heel velen hun goede wensen te lezen! Neem deze kans dus waar!

De Uwe in Unie-dienst
T. JANSMA.

Gemeenteberichten

AMSTERDAM
hield j.l. Zondagavond weer een zangdienst. Eerst werd het lied gezongen door het kerkkoor en daarna gemeenschappelijk. Zo komt onze nieuwe bundel van Lofz. en Gebeden er in te zitten. Het was wat dit betreft een geslaagde avond.

Enkelen zeiden na afloop: „Iedere week zo'n dienst". Anderen: Minstens eenmaal per maand!

W. V. secr.

ALBLASSERDAM (Rotterdam—Zuid)

We hebben het belangwekkende verslag van de E.C.U.-secr. gelezen in dit blad en hopen, dat de broeders van deze comm. niet te hard schrikken, bij het lezen van het volgende.

Door de grote uitbreiding van de Nederlandse Kabel Fabriek zijn er veel Drentenaren naar Alblasserdam gekomen waaronder ook een viertal Baptisten gezinnen. Dit stadje ligt een 17 k.m. oostelijk van Rotterdam—Zuid. Totaal komen we nu regelmatig samen met een tiental baptisten broeders en zusters en haast evenzoveel niet aangeslotenen. Door de wekelijks terugkerende huissamenkomsten valt het isolement van de brs en zrs wat minder zwaar en ontvangen we met elkaar veel zegen onder de prediking van Ds R. Reiling. Er wordt veel gezongen (uit de nieuwe Lofzangen en Gebeden) en de samenkomsten worden meestal gesloten met een korte bidstond.

We ervaren met elkaar de kracht van het gebed voor het heden, maar ook voor de toekomst.

God heeft ons Baptisten weer een arbeidsveld gegeven, Alblasserdam! Ondanks de zorgen welke de broeders der E.C.U. hebben aangaande financien en werkers, zullen ze ook verheugd zijn dat er nu weer in een andere plaats van ons land „beweging" is. We zeggen met de E.C.U. secretaris:

Nooit kan 't geloof teveel verwachten!

Er wordt reeds aan 30 vaste adressen een Zaaier bezorgd. Enkele weken terug begon de Zondagsschool met ± 20 kinderen, de gemeentezuster van Rotterdam-Centr. zr. van Beek hielp en gaf richtlijnen. Waarschijnlijk hebben we binnenkort een kleine vergaderruimte (zaaltje), waardoor we meerderen hopen te bereiken.

De brs en zrs werken zelf aan alles enthousiast mee en Albl. biedt vele mogelijkheden gezien grote aanwas door binnenlandse emigratie. De Alblasserdammers zijn nu lid van Rotterdam-Zuid, dat waren de Pernissers ook destijds. Pernis is nu een zelfstandige gemeente.

God geve, dat we dit ook eens van Alblasserdam kunnen schrijven. Allen in Nederland, bid voor deze jonge gemeenschap. Vr. br gr.

J. TESSERS.

GEMENGD NIEUWS

Erkend

Wij ontvingen een officieel schrijven van de Deense Unie van Bapt. Gemeenten, dat na een 113-jarig bestaan de Deense staat er eindelijk toe overgegaan is, haar als Kerk te erkennen. In de grondwet van 1843 werd aan groepen van burgers buiten de Staatskerk, toegestaan zich te organiseren in kerken, het Evangelie te prediken, kerkgebouwen te doen verrijzen, zendingsarbeid te verrichten en ook geschriften e.d. te drukken en te verspreiden. Thans mag de Baptistengemeente in Denemarken, evenals de Staatskerk, ook attesten betreffende geboorte, naamgeving, huwelijk, overlijden en ter aarde bestelling afgeven, iets wat wij in ons land practisch niet kennen, terwijl ook dat deel van de inkomsten der leden, dat ze afstaan als contributie aan hun Gemeente, thans belastingvrij is.

Gedurende de eerste tien jaar van hun geschiedenis werden de leiders der Deense Baptisten gearresteerd, vervolgd, gevangengezet voor de zaak van de Meester. Thans hebben ze volkomen vrijheid van handelen en belijden. God beware hen ook in deze periode van vrijheid, omdat misschien juist in die vrijheid de Gemeente zich het gemakkelijkste laat arresteren door satan.

* * *

Geloof en Kapper

Wij vernamen dat de classis Tholen der Geref. Gemeenten met alg. stemmen besloten heeft dat er een herderlijk schrijven naar de classis-gemeenten zal uitgaan, inhoudende „dat geen vrouwen of meisjes met afgeknipt haar voor de kansels mogen verschijnen en dat bij belijdenis doen de *belofte* moet worden afgelegd van *niet meer bij de kapper te zullen komen*". Arme kappers. En mag men wel zulk een belofte *eisen?* Hoogstens alleen maar erom v r a g e n!

Wf.

Naar aanleiding van een artikel

Het artikel „naar aanleiding van een gesprek", in „de Christen" van 21 Nov. j.l. brengt mij er toe enkele gedachten naar voren te brengen over hetgeen Paulus in 1 Cor. 14 schrijft.

Ik wil beginnen met te herinneren aan de algemene regel die we moeten volgen als we de Bijbel ter hand nemen. Iedere tekst wordt vooraf gegaan door andere teksten en behalve de laatste, ook *gevolgd* door andere teksten.

Om de Bijbel goed te lezen en te begrijpen heb ik dus de hele Bijbel nodig!

Ik kan een stad niet beoordelen naar één huis dat ik gezien heb, maar moet dit doen naar 't gehele complex gebouwen die samen de stad vormen.

Het is erg gevaarlijk een tekst of tekstgedeelte uit de bijbel te lichten en dan te zeggen; hier heb ik *de Bijbel* en zoals het hier staat, *staat* het in de Bijbel.

Als we de brief aan de Corinthiërs geheel hebben gelezen, kunnen we vaststellen dat de bedoeling van deze brief grotendeels is een terechtwijzing van Paulus aan de gemeente van die naam naar aanleiding van hun gemeenteleven. We leren deze gemeente kennen als een gemeente waarin vele moeilijkheden voorkomen. Paulus wijst hen op alle buitensporigheden en probeert hen duidelijk te maken dat, willen zij hun taak en plicht in de gemeente naar behoren volbrengen, zij beginnen moeten met zichzelf achter te stellen. Zij moeten zich niet zo op de voorgrond dringen in de gemeente en eens een beetje beter leren begrijpen wat het zeggen wil Christen te zijn.

Paulus verwijt hun, dat zij weer terugvallen in hun heidense gewoonten en zeden.

De Corinthiërs waren immers heidenen geweest. Onder hen waren maar enkele Joden.

Met veel wijsheid en liefde, maar ook met gestrengheid probeert Paulus hen van hun slechte gewoonte te „bekeren". En zo komt hij in hst. 14 en ook al in hst. 13 aan de onderlinge samenkomsten toe.

Deze hoofdstukken zijn wel heel duidelijk een bestraffing en terechtwijzing. Paulus laat hen zien wat er verkeerd is in hun onderling samenzijn en dringt aan op verbetering van hun gedrag. En daarbij komt hij tot een opsomming van de gewoonten in die samenkomsten.

En m.i. mogen we rustig aannemen dat, wanneer Paulus pleit voor een herziening van de orde der samenkomsten dit ook noodzakelijk geweest zal zijn.

We leven nu in een latere tijd en van uit de verte kunnen we concluderen dat de onderlinge samenkomsten der eerste Christengemeenten in het beginstadium van het Christelijk geloof verkeerden, waardoor er ook vanzelfsprekend vele fouten werden gemaakt.

De leiding in deze gemeenten was in handen gelegd van mensen die voor kort nog niets afwisten van een nieuw Evangelie en ook geen ervaring, geen inzicht hadden in de beste methode van gemeenteleven.

(We moeten ook niet vergeten dat deze bijeenkomsten niet zo zeer een Evangelieverbreidend doel hadden, maar meer waren gericht op versterking en verdieping van het geestelijk leven der *leden.*)

En een logisch gevolg van dit drijven op eigen krachten was een gedeeltelijk terugvallen op oude gewoonten en zeden. Het door elkaar spreken, het bij iedere gelegenheid naar voren brengen van eigen gedachten, en het opzwiepen tot een zekere geestelijke vervoering, was een Oosterse en min of meer heidense gwoonte.

Paulus voelt niet zo erg veel voor deze dingen en hij laat duidelijk uitkomen in de verzen 26—33, dat hij van die zgn Geest-ingevingen, niet veel moet hebben.

Helemaal verbieden gaat nog niet, maar hij schrijft hun wel voor om meer orde te betrachten.

Profeteert (predikt) niet allen tegelijk, laat ieder op zijn beurt wachten. Betracht alle regelen der wellevendheid en gedraagt U als waardige Christenen.

Dat is de bedoeling van Paulus in hedendaagse woorden gezegd, en ik kan met geen mogelijkheid lezen dat Paulus hier aan de Gemeente van Corinthe en over deze gemeente heen aan alle later ontstane gemeenten voorschrijft, hoe deze haar diensten moeten verzorgen.

En ik geloof dat, toen men later tot een andere orde van dienst kwam, dat een logisch gevolg is geweest van Paulus' bestraffende woorden aan de Corinthiërs.

En zouden wij nu, levende 19 eeuwen later, ons moeten houden aan gewoonten en zeden die bestraft werden? We laten nu toch ook niet het woord van Paulus gelden wanneer hij spreekt over de vrouwen in de gemeente in datzelfde hoofdstuk?

Paulus spreekt hier immers ook nog onder de invloed van Joodse voorschriften.

Dit heeft met Nieuw-Testamentisch zijn toch niets te maken!

Nieuw-Testamentisch zijn wil zeggen dat men de Nieuw-Testamentische boodschap van Jezus Christus opvolgt.

Het al of niet copieëren van zeden en gewoonten der

eerste Christengemeenten heeft daar niets mee te maken. In *onze* onderlinge samenkomsten benaderen we wel enigszins de orde der samenkomsten van de gemeente van Corinthe, niet omdat het een voorschrift zou zijn, maar omdat deze bijeenkomsten geëigend zijn. Onze Zondagsdiensten zijn van een heel, totaal ander karakter.

In *deze* bijeenkomsten zijn we niet „onderling".

Iedereen, gelovig of niet gelovig, kan daar aanwezig zijn.

In de gemeente van Corinthe kon dat niet!

Dat was een besloten vergadering van leden der gemeente!

En onze Zondagsdienst beantwoordt daarom juist op deze tegenwoordige wijze geheel aan haar doel van Evangelieverkondigende en -verbreidende bijeenkomst.

Het sterke bolwerk der broeders Darbisten vertoont, dunkt mij, gevaarlijke scheuren en is heus niet zó hecht, dat wij óók zo 'n bolwerk moeten hebben!

Eén ding nog: Zou u niet denken dat, wanneer Paulus op één der samenkomsten van de gemeente van Corinthe aanwezig was, als vanzelfsprekend zal zijn aangenomen dat *hij* de boodschapper en leraar was?

Leest u ook eens wat Wf. onder „In het Web van de Spin" van 20 Nov. j.l. schrijft!

De Nieuw-Testamentische gemeente van nu, heeft maar weinig overeenkomst met de orde der samenkomsten van de Christengemeente te Corinthe.

Inderdaad! En....gelukkig!

Lt. te U.

N.B. Gaarne plaatsen wij deze reactie op het aangegeven artikel van Ds Slort. Er is uiteraard maar weinig plaatsruimte beschikbaar in een blad als het onze. Vandaar dat ik event. andere schrijvers over dit onderwerp verzoek, in hun ontboezemingen een HALVE KOLOM niet te overschrijden.

E. R.

Leestafel

Van de Uitgever J. N. Voorhoeve te Den Haag ontvingen we ter bespreking een prachtig KINDERKERSTBOEK, 124 blz., groot formaat, waarvan de prijs geb. f 6.90 bedraagt.

Dit boek bevat 18 nieuwe kerstverhalen, verschillende kerstliederen, een aantal aanwijzingen voor het maken van kerstversieringen, menu's etc. Wie de Kerstfeestviering in het gezin graag zo goed mogelijk wil doen slagen, vindt hier werkelijk prachtige hulp. Heel hartelijk aanbevolen.

Wf.

Eveneens van Voorhoeve ontvingen we een drietal nummers uit de bekende serie BRANDENDE KAARSEN, en wel:
Nachtlanding, Kerstboodschap door J. H. Sillevis—Smitt e.a.
De uitgestoken hand, „ „ „
Jong Nederland wil leven, door A. T. W. de Kluis.
à f 0.50 per deeltje.
Beide eerste deeltjes bevatten een Kerstboodschap, het laatste een woord over en voor de Jeugd. Een en ander werd geschreven in een voor de mens van onze tijd zeer verstaanbare taal. De namen der schrijvers zeggen in dit opzicht genoeg. Hartelijk aanbevolen.

Wf.

Ter recensie ontvingen we het KERSTNUMMER 1952 van DE ZAAIER. We nemen aan, dat U allen reeds kennis van dit prachtige EXTRA-nummer van De Zaaier genomen hebt. Het mag er zijn. Vooral de Utrechters mogen niet mopperen, ze vinden immers het hartje van hun stad op de frontpagina afgedrukt. Inderdaad, met een blad als dit kan men voor de dag komen, maar belangrijker nog dan het gewaad, waarin een en ander gehuld is, is tenslotte de inhoud. En die . . . moet U zelf maar lezen.

Zal er nu een heerleger van colporteurs, jongen en ouden, mannen en vrouwen, op pad gaan? We hopen het. Want in dit Kerstnummer is iets gedeponeerd uit de rijke schatkameren van het Evangelie. En deze schatten horen in circulatie te worden gebracht. Ook door U.

Wf.

Advertentiën

JAARGANG 69 - Nr. 3136
VRIJDAG 19 DEC. 1952

WEEKBLAD
DE CHRISTEN
Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

In de schaduwen van morgen

Morgen zult gij des Heeren heerlijkheid zien.
Exodus 16 : 7.

Israel in de woestijn, altijd onderweg en nergens thuis, is het spiegelbeeld van de Gemeente van Jezus Christus. Beide zijn zij vreemdelingen en bijwoners op de aarde, op weg naar het land der Belofte met geen ander dak boven hun hoofd dan Gods hemel. Zij kunnen niet, zoals de andere mensen, huizen bouwen en zich neerlaten, alsof er nooit meer verandering zal komen. Zij kennen geen eeuwig heden maar alleen een rusteloos voortgaan naar de eeuwige toekomst. Geen gezeten burgers en boeren maar reizigers naar de stad Gods....

Er komen tijden, waarin het schier eindeloos reizen en trekken het oude volk teveel wordt. Dan gaan de gedachten terug naar het verleden, dat ook wel niet aangenaam was geweest maar in ieder geval kleding, dekking en voedsel had gegeven. En de klacht rijst: „Och, dat wij in Egypteland gestorven waren door de hand des Heeren, toen wij tot verzadiging ons brood aten."

Dan ondersteunt de Heere God het wankele geloof van zijn volk door een Belofte: Morgen zult gij des Heeren heerlijkheid zien. Dit is een woord, dat redding op korte termijn belooft, een woord, dat grote verwachtingen wekt in de moede harten van de reisgenoten des Heeren. „Morgen", dat is: nog maar een nacht slapen, nog maar een paar uren van ontbering en daarna: Gods heerlijkheid voor altijd.

Ik zou mij kunnen voorstellen, dat menig Israeliet teleurgesteld is geweest, toen het „morgen" was. Want die dag bracht niet als bij toverslag het beloofde land in hun bereik. Zij bracht niet het einde van de reis, alleen maar leeftocht voor een dag van nieuw voorttrekken. Zij bracht geen eigen huisje en geen eeuwig heden, maar alleen nieuwe kracht voor de reis naar de eeuwige Toekomst. Is de heerlijkheid des Heeren dan altijd maar half ons deel? Zegt God dan nooit: nu is het genoeg, wij zijn er?

In deze donkere dagen voor Kerstmis leven ook wij weer in de stemming van het „morgen zult gij des Heeren heerlijkheid zien". Nog maar een paar dagen scheiden ons van het Grote Feest van de Ere Gods en het Welbehagen in de mensen. Is het Kerstfeest niet bij uitstek het feest van de heerlijkheid Gods, die de herders omscheen, toen ze de Blijde Boodschap van de Engel vernamen? Is het Kerstfeest niet hét feest van vrede en van geborgenheid, van een eeuwig heden in de maalstroom van de geschiedenis en het leven?

Elk jaar weer trachten wij op het Kerstfeest Gods tijd stil te zetten. Wij denken: zo moet het blijven, nu moet er geen verandering weer intreden. Het feestkleed, dat wij dan over ons leven leggen, moet niet verouderen en de Kerstboom moet eigenlijk nooit weer verwijderd worden. Het Kerstfeest moest ons met één slag brengen in het land der Belofte, zonder verdere reizen en omzwervingen....

Zoals Israel op die morgen, zullen wij op het Kerstfeest de heerlijkheid des Heeren aanschouwen. Maar het Kerstfeest is niet voltooid in zichzelf, het is niet af. Kerstfeest, feest van de Immanuel, God-met-ons, is een feest, dat ons weer opnieuw onze reisorders geeft. God is met ons en daarom opnieuw: voorwaarts naar het land der Belofte!

Want dat is de boodschap van het Kerstfeest: God is met ons en daarom kan ons onderweg niets meer gebeuren. Wij reizen niet alleen, maar zijn de reisgenoten des Heeren geworden. Ja, wij reizen voor zijn rekening. Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Zullen ons met deze Gids aan onze zij, niet alle dingen medewerken ten goede? En zal er iets zijn, dat ons kan scheiden van de Liefde Gods in Christus Jezus? Met hem zijn wij meer dan overwinnaars! Op het Kerstfeest kunnen wij zingen: „Zij zal ons niet berouwen, de keus van 't smalle pad. Wij kennen de Getrouwe, die ons heeft liefgehad."

„Morgen" is het Kerstfeest: nog maar een paar dagen! Wat verwachten wij er van? Zoete rust des slaaps en geborgenheid? Of Jezus Christus als leeftocht voor onze pelgrimsreis naar de Eeuwige Heerlijkheid?

J. R.

Internationale

Evangelisatie-schouw

1

„Hoe wordt in andere landen en in andere kerken geëvangeliseerd"? Deze vraag legde uit naam van de lezers de Commissie der Unie aan de Kroniekschrijver voor. Het antwoord op deze vraag zal in deze rubriek bij stukjes en beetjes worden gegeven en het zal nochtans nooit volledig kunnen worden. Telkens doen nieuwe vormen van evangelieverkondiging aan de vervreemden hun intrede om vroeger of later weer te verdwijnen. En dat is goed. Mensen en methoden komen en gaan. Het Evangelie blijft.

Wij willen ons ook niet blindstaren op methoden. Nergens is „methodisme" zo gevaarlijk als in de verkondiging van het Evangelie. Methoden zijn slechts kanalen, waardoor de Boodschap kan stromen naar de harten der mensen. Uiteindelijk doen Woord en Geest zelf het werk. Mensen en methoden zijn daarin slechts onderworpen dienaren en ondergeschikte hulpmiddelen.

FRANKRIJK

In dit eerste artikel willen we enkele vormen van evangelisatie onder de loupe nemen die toegepast worden in het evangelisatiewerk van de Eglise reformée, de herv. kerk, in Frankrijk. De bron, waaruit geput wordt is een artikel van Ds J. P. Benoit, waarvan in Ons Orgaan een Nederlandse weergave is opgenomen.

In Frankrijk is de laatste jaren de „klassieke" evangelisatie op de wijze van Wesley, Booth en Moody herleefd. De grote openbare evangelisatiesamenkomsten en de tentzending trekken meer belangstelling dan ooit te voren. Geëvangeliseerd wordt door middel van eenvoudige bijbelse prediking en van het lied. Dit is dus de methode, die wij ook sinds jaar en dag kennen maar die bij ons niet meer die belangstelling trekt van vroeger. Er zijn volgens Ds Benoit velen, die vinden, dat deze methoden langzamerhand hun tijd hebben gehad, maar het simpele feit, dat ze in de praktijk nog voldoen is reden genoeg om ze niet af te schaffen. Er worden immers mensen door bereikt en dat is hoofdzaak. Dit is een gezonde redenering.

Naast deze meer directe vormen van prediking worden er echter ook vele indirecte vormen toegepast en hier en daar ook met opmerkelijk resultaat. Zo trekt er een groep jongeren onder leiding van een evangelist van oord tot oord en van boerderij tot boerderij en biedt haar werkkracht aan met als „toegift" hun christelijk getuigenis. Hier zoekt men dus door te dringen in het leven van de mensen, die men wil bereiken. Men treedt met hen in arbeidsgemeenschap en spreekt dan het getuigenis. Hoe een en ander in de practijk geregeld is vermeldt Ds Benoit niet, maar het principe is ongetwijfeld zuiver en juist. Ook hebben zich groepen van leken gevormd, waarin ieder in zijn eigen onderhoud voorziet en de vrije tijd besteed wordt aan evangelisatie onder de meest onterfde en vervreemde lagen van de bevolking. Uit deze arbeid schijnen hier en daar reeds kleine gemeenten te zijn ontstaan, die op zekere dag om hun eigen predikant zullen vragen. Ik vermoed, dat hierbij hetzelfde principe wordt toegepast en dat deze groepen hun leven grotendeels doorbrengen temidden van de mensen onder wie ze werken. Dat lijkt me trouwens ook een noodzakelijke voorwaarde voor zulke arbeid.

Daarnaast heeft een zeer interessante vorm van evangelieverkondiging zijn intrede gedaan en wel die door middel van dramatische kunst. Zij bestaat hierin, dat zich spelgroepen vormen, die in het zomerseizoen voorstellingen geven van samenspraken, toneelstukken, lekespelen en wat dies meer zij in oorden van vermaak en speciaal in badplaatsen. Inhoud en strekking van hetgeen deze groepen brengen is evangelisch, zodat hun spel een indirecte wijze van prediking is. Maar daarnaast treden zij buiten de voorstellingen in nader contact met hun gehoor en zetten zo het werk, dat zij op de planken begonnen voort. Het aantal van zulke spelgroepen neemt steeds toe en de techniek verbetert geregeld. Dat is natuurlijk ook een eerste vereiste, want wie deze methode terhand neemt, moet eerste klas werk leveren. Anders maakt hij zich alleen maar belachelijk.

Ds Benoit noemt nog enkele andere, m.i. minder belangrijke methoden, die worden toegepast, maar hij vergeet allerminst, dat methoden maar methoden zijn. Het gaat om het werk. En het gaat om de persoonlijke inzet van hen, die in het werk staan. De meeste geperfectionneerde methode kan de persoonlijke inzet van de werkers niet vervangen. Evangelisatie — zonder brandende harten is een dood ding, een zaak, een „busines". En hij besluit zijn artikel aldus: „God geve ons nieuwe „ploegen", „brigades", „groepen" — hoe zullen we ze noemen? — van jonge krachten, die stoutmoedig „zich erin werpen" en weten van „doorzetten" op dit terrein van arbeid. Want het gevaar bedreigt steeds weer onze jongeren, dat zij stillekens aan verzinken in het drijfzand van het alles naar zich toetrekkende *kerkelijke* leven. Want deze droeve mogelijkheid is er inderdaad, dat men zó wordt in beslag genomen, op geslorpt door het alleen maar om-zichzelf-cirkelende-kerk-of gemeenteleven, dat men aan de nood der wereld niet meer toekomt!

Jongemensen — niemand kan u beloven, dat ge in uw stoutmoedig pogen zult slagen. De ondervinding schijnt te bewijzen, dat ge de grote risico loopt, er uw benen bij te breken en misschien zelfs uw leven erbij te verspelen. Maar Christus verzekert, dat er geen andere weg is, om juist dit leven te kunnen behouden! Wij roepen dus jonge mensen op, die vast besloten zijn, hun leven op het spel te zetten om de heidenen in Frankrijk (en elders) bekend te maken met de enige Macht, die in staat is de wereld te redden.

Deze Macht openbaart zich en ligt besloten in het Evangelie van Jezus Christus!"

J. R.

Was het mis met die mis?

Bij gelegenheid van het 100-jarig bestaan van het Parijse „Cirque d' hiver" is door Mgr. Paul Louis Touze, hulpbisschop van Parijs, een mis gecelebreerd in de piste van dit circus, die bijgewoond werd door de artisten in circuscostuum.

Na afloop van de mis bezichtigde de hulpbisschop een 100-jarige olifant en bewees vriendelijkheid aan een pasgeboren leeuwenwelpje.

ZAND en ZAAD

De gelovige verheugt zich over de wederkomst van Jezus Christus. De Heer is *nabij*.

Over dat woord denkend schoot mij plotseling een ervaring te binnen, die mij de betekenis enigszins illustreerde. Het was in de herfst van het jaar 1944. Destijds stond ik in algemene dienst met als standplaats Arnhem. In Amsterdam zouden we enige avonden samenkomsten hebben en ik verliet op een Maandagmorgen, misschien was het ook middag, de Paasberg en nam de trein. Dat was 4 September. Hoe ik dat nu nog weet? Indertijd hield ik, zijnde in dienst der Unie, aantekening van alle werkzaamheden. Voor mij nu interessante lectuur geworden, omdat er alle mogelijke opmerkingen en ervaringen in staan, die verband houden met het werk in die donkere dagen. Bijvoorbeeld: aardappelen gehaald achter Velp. Geen kolen. De hele dag door vliegen. Alarm. Als ik later nog eens gebrek aan kopy heb, zou ik u bladzijden ervan kunnen overschrijven. Een mens maakt wat mee hier beneden.

Ik zat dus in de trein, richting Noord-West. Maar er was niet als anders een gespannen zwijgen of een angstvallig praten. Een opgewonden gezoem van coupé tot coupé. De geallieerden waren in aantocht. Ze waren de grens van Limburg al gepasseerd. Ze rukten in vliegende vaart op. Ze zouden tegen de avond minstens voor de grote rivieren staan. En elke passagier, die onderweg naar Utrecht binnenklom, verwekte nieuwe spanningen. Ze komen! De hele vergadering werd dronken van opwinding. Hoger klom de temperatuur. Groter werd de vreugde. En ik werd stiller. Want ik had juist huis en haard verlaten. Hoe zou dat thuis gaan als dat zo doorging. Maar ik kon toch niet teruggaan. Er zouden samenkomsten zijn.

In Utrecht was 't een bijenkorf. Burgers vlogen zenuwachtig her en der. Soldaten schreeuwden. De verwarring groeide elk ogenblik. En ik stond in een vrachtwagen met open deuren. Richting Amsterdam. Hijgend vielen nieuwe passagiers met nieuwe berichten binnen. In m'n boekje staat o.m. dan: In Utrecht uit reeds weer rijdende trein gesprongen en terug naar huis. En verder: Amsterdam telegrafeert aflassing samenkomst. De andere dag was het dolle Dinsdag.

Aan dit gebeuren moest ik denken toen ik het woord las: De Heer is nabij. Wanneer dat woord gaat leven voor ons, wanneer het opeens een waarheid wordt, zal het dan de gemeente niet gaan als de reizigers op de dag voor Dinsdag? Zullen ze niet allen opeens in sterke spanning staan, in grote verwachting? Zal er dan „in het kamp" van de gemeente des Heren niet een geest van vreugde komen? De vijanden van de Heer en hun vrienden mogen nog harder schreeuwen, ze zijn al op de vlucht. De angst komt over hen en de vertwijfeling. Waarheen? Naar West, Noord, Oost, Zuid? Bergen en heuvels zullen zwijgen en zich niet ontfermen.

Nu gaat het woord leven: Verblijdt u in de Heer te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt U! Uw vriendelijkheid zij allen mensen bekend. De Heer is nabij. Weest in geen ding bezorgd....En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uwe harten en uwe gedachten behoeden in Christus Jezus.

Nu kunnen wij deze vermaningen aan. Nu drukken ze ons niet als onvervulbare eisen, want de Heer is nabij. Hij komt er aan. Hij is onderweg. O zeker, u mag dit woord om zo te zeggen ruimtelijk verstaan: Hij is dicht bij u. Maar we horen het nu ook als een wekroep, als de stem van een heraut, als muziek uit de verte, die we nog niet helemaal kunnen volgen, maar die bij elk uur duidelijker wordt. Het tromgeroffel der explosies, de verbeten inspanningen der aardse machten, de angsten van een verbijsterde mensheid zijn aanduidingen, die velen der gelovigen doen vragen: Is de Heer zeer nabij?

Wij weten het uur niet, dat Jezus ziet keren;
toch kunnen de teek'nen der tijden ons leren,
dat dra komt de dag van des Konings regeren;
maar Zijn tijd weet niet één.
Ziet Hij komt! laat ons toezien en waken!

HUIZINGA.

Welkom zuster Reiling!

Het was een avond, warm van vriendelijk welkom toen zr G. Reiling in 't midden der Gemeente Stadskanaal begroet werd na haar laatste thuisreis.

„Gedaan wat zij kon" zou als motto kunnen gelden voor haar leven. Dertig jaar lang heeft zij, met tussenpozen van het slopend klimaat en de moeiten van het werk gedragen, en wie haar Donderdagavond zag zitten was meteen overtuigd van de noodzaak dat zij rusten gaat. „Zeer verzwakt" was de voorlopige conclusie van de dokter.

De begroetingsavond stond onder leiding van Ds Tijman die sprak over het „schuldenaar zijn alle mensen". Bezit legt verplichtingen op. In ieder opzicht, maar vooral waar het de schatten van het Evangelie betreft. Gelukkig de mens, die z'n schulden aflost.

Namens de gemeente sprak br Wils het welkom. Voor de U.Z.C. was zr de Haan—Engelsman van Groningen overgekomen. Zij sprak van grote dankbaarheid en van verwachtingen voor de toekomst, ook wat het verdere leven en werk van zr Reiling betreft. Het thuisfront heeft versterking zeer van node.

Centraal Zusterhulp was ook aanwezig in de persoon van zr Olijslager—Muller. Uit haar woorden sprak de innige verbondenheid van Zending en Zusterhulp.

Ds H. Jut sprak namens de Unie Commissie en wees op de thuiskomst van de zeventig (Luk. 10). Over de vreugde: dat Uw namen geschreven zijn in het boek des levens. Een blijde boodschap, vol van de liefde en dankbaarheid van de hele Unie voor onze Zendelinge.... in ruste.

Met heel grote, overgegeven aandacht luisterden allen naar de woorden door zr Reiling aan het slot gesproken! Er is veel gezegd over een nieuwe taak, hier in het Vaderland. Mijn gedachten zijn echter nu nog voortdurend in Yakusu. Uit de volheid van haar hart sprak haar mond. Vooral het tekort aan werkers en geldelijke steun was een zorg die zwaar woog.

Ongetwijfeld is in alle stilte menige belofte van trouw en toewijding aan de Heer en Zijn dienst afgelegd. Moge Gods Geest de kracht schenken het waar te maken.

Zr Reiling dankte voor de weelde van bloemen die haar kamer sierde, midden in de winter. Mogen ze het symbool zijn van de geestelijke bloei die onze zuster gaat omringen, nu zij weer in ons midden is.

De Zendingscorr.
Stadskanaal.

Zendingsrubriek

Zr Reiling thuis

Ja, onze veteraan-zendelinge is weer thuis.

We danken God voor haar behouden thuiskomst in het moederland.

Het is wonderlijk snel gegaan. Dinsdag 12.30 plaatselijke tijd vertrok het vliegtuig uit Stanleyville (Congo) en Woensdagmorgen 9.15 landde de machine al op het vliegveld van Brussel. Via Apeldoorn was tegen 11 uur zr Reiling weer op de plaats van bestemming in de oude en vertrouwde omgeving van Drouwenermond.

Bloemen en nog eens bloemen vertolkten de vreugde over het weerzien van haar.

Donderdag 10 December zal de Gemeente van Stadskanaal een bijzondere dienst houden om onze oud-zendelinge in het midden der Gemeente de verzekering te geven, dat men blij is haar weer te kunnen bezoeken.

Mag de U.Z.C. uit dit alles een conclusie trekken? Dan is het zeker wel deze, dat men in en door de persoon van zendelinge Reiling oog en hart heeft voor de buitenlandse zending. Zo is in werkelijkheid toch de situatie.

Zij ging uit als de eerste zendelinge, die rechtstreeks werd uitgezonden door de Unie van Baptisten Gemeenten middels haar orgaan de U.Z.C. Zendelinge Reiling was onze vertegenwoordigster in de Congo. Zij werkte daar voor de Meester, daartoe in staat gesteld door U. Zij kwam in Yakusu met de gedachte, dat Baptist Nederland achter haar stond. Zij kwam terug en U leefde weer warm met haar mee.

Ere wie ere toekomt. Als er ooit in de toekomst een boek geschreven zou worden over de Buitenlandse zending der Unie, dan zal altijd dankbaar vermeld moeten worden, dat zr Reiling de eerste zendelinge en daardoor de pionierster was van de arbeid in het buitenland onder de hete tropenzon in het zwarte werelddeel verricht.

God zegene haar rijkelijk in ons midden.

Als zij weer voldoende is uitgerust, hoopt zij U persoonlijk te vertellen van haar ervaringen in de Congo.

Onze adsp. zendelingen

Zr Vorsteveld is bezig met het afleggen van de laatste etappe. Zij en zr Brongers bekwamen zich momenteel als vroedvrouwen. De studie vraagt lichamelijk en geestelijk veel van hen. Al is er even tijdelijk een lacune omdat er geen kracht is op het zendingsveld, dan moet ons dit toch niet ontmoedigen, want verse krachten hopen binnen afzienbare tijd de plaats van zendelinge Reiling weer in te nemen. Weet U wat fataal zou zijn? Waneer we n.l. helemaal geen uitzicht zouden hebben om mensen uit te zenden.

Apostel onder de Islam

Zo luidde de titel van een boek, dat over wijlen Samuel M. Zwemer handelt. Nooit van deze naam gehoord? S. M. Zwemer heeft 35 jaar gewerkt als zendeling in Arabie en Egypte, de moeilijkste landen voor de zending. Hij was een erkend autoriteit op het gebied van de Islam en de auteur van het bekende blad „The Moslem World". Schrijver van niet minder dan 50 boeken.

Dr Zwemer werd later hoogleraar aan het bekende Amerikaanse theologische Princeton Seminarie.

Dr John R. Mott zeide over hem, dat Zwemer verantwoordelijk was voor het uitzenden van meer zendelingen dan wie dan ook ter wereld.

Een ernstige vraag

Hiermee is voor de laatste keer in dit jaar de Zendingsrubriek verzorgd. Mogen we eindigen met een gewetensvraag? Neen het wordt geen preekje!

De vraag luidt: Wat heeft U over gehad voor de arbeid van Gods koninkrijk in binnen- en buitenland? Offers uit liefde voor de Heer gebracht of een fooi om van het „gezeur" af te zijn?

Wat heeft de eeuwigheid geregistreerd?

Met vriendelijke zendingsgroet,
voor de U.Z.C.,
H. D. HOOGHWINKEL.

Voorgangers schrijven

Wat heeft de Bijbel ons te zeggen over

het huwelijk?

Slot

Het bekennen

„En zij zullen tot één vlees zijn". Gen. 2 : 24b. De lichamelijke eenheid in het huwelijk wordt in de Bijbel aangeduid met het woord „bekennen". Deze uitdrukking is wel een samenvatting van de woorden „kennen" en „erkennen". Beide begrippen worden steeds gebruikt om de verhouding van God tot de mens en van de mens tot God te beschrijven. Er wordt dan geen verstandelijk „kennen" bedoeld, maar een intiem omgaan, een wandelen met God, gemeenschap hebben met de Heer. Het is de uitdrukking, het directe gevolg van het: God wil mij en het zich daarop blijvend kwijt worden aan God. Doordat de Bijbel de geslachtsgemeenschap met het woord „bekennen" weergeeft, wordt deze omgang oneindig veel meer dan een lichamelijke ontmoeting. Zo het dit laatste alleen was, zou de geslachtsomgang van de mens gelijk zijn aan de paring van het dier. De Bijbel heft het hier ver boven uit en ziet deze omgang geheel in het licht van elkaar willen, aanvaarden. Juist in dit bekennen is weer de gehele mens betrokken: lichamelijk-geestelijk! Natuurdrift én geestdrift gaan samen. Daarbij is het uitgesloten, dat de naaste — de andere — zuiver een object van bevrediging wordt. Het *enthousiasme* voor elkaar sluit dit egoïsme uit. Dit enthousiasme is het beleven van het WONDER, van het GEHEIMENIS. En wat een zegen aan inspiratie en initiatief ontvangen beide partners!

Is in onze geloofshouding dit enthousiasme niet eveneens onontbeerlijk? Waar zij door Gods Geest in mensen wordt gewekt, is zij de bron van grote daden voor de Heer.

Waar dit enthousiasme geremd wordt, ongeacht door welke factoren of uit welke overwegingen, daar brengt men zichzelf, elkaar en de gemeenschap schade toe. Is dit een blijvend verschijnsel in een huwelijk, dan openbaren zich de gevolgen als destructief, ontbindend; ter-

wijl het huwelijk gegeven is om constructief, bewarend en bouwend te zijn.

Wij zijn gemaakt volgens het bestek van God. De grondtrekken van dit bestek leren wij kennen in het geven van God in Jezus Christus.

Door zich te verliezen, wordt gewonnen. Door te geven, wordt men rijk.

* * *

Liefde

„Zij zoekt zichzelve niet". — 1 Kor 13 : 5b.

In het voorafgaande werden enkele uitdrukkingen gebruikt zonder dat hun betekenis werd vertaald. O.a. het Wonder, het Geheimenis, naar Ons beeld en Onze gelijkenis. Misschien benaderen wij met het woord LIEFDE wel het meest de inhoud van deze begrippen. Dit woord is echter zo gedevalueerd; dat het niet gemakkelijk is de inhoud hiervan vast te stellen. Ik las eens het volgende: het beste bewijs dat de liefde van God komt, is wel dat zij in staat is tot het offer. Dit komt, omdat de liefde de persoon-zelf meent! Niet zijn hoedanigheden of zijn kwaliteiten. Dit laatste is het geval met sympathie, verering en medelijden. Zij missen de kracht tot het offer van zichzelf. Ook de Eros en de erothiek richten zich tenslotte nog op bepaalde hoedanigheden van de andere. Hoewel deze verliefdheid zeker niet onbelangrijk is in een huwelijk. Maar haar zwakheid verraadt zij reeds doordat zij zich telkens in andere eigenschappen verliest.

Bij de liefde gaat het om de persoon-zelf. En deze persoon beleeft dit als een grote rust en geborgen zijn, waaruit vrede voortkomt.

— Vergelijkt U dit maar met de vrucht van de Liefde van God in Jezus Christus. Ook hier rust, veiligheid, vrede en blijheid. Er is geen plaats voor angst.—

Naast wat de liefde geeft, is de liefde zelf: TROUW. Het heeft een zeer diepe betekenis, dat een huwelijk aangaan „trouwen" heet. Trouw is de kracht van de liefde. Door haar kunnen we leren lief te hebben.

Ook hier is de vergelijking met Gods liefde tot ons verrassend. Naast het: God is liefde, klinkt het minstens zo dikwijls: God is getrouw! 2 Tim. 2 : 13 „Indien wij ontrouw zijn: Hij blijft getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen".

Gelovige echtgenoten bezitten samen een grote kracht in Christus, Die hun echtelijke liefde heiligt. Samen leren zij van Hem, dat liefde vergeven kan, hopen kan en nooit zichzelf zoekt.

* * *

Vruchtbaarheid

„En God zegende hen en God zeide tot hen: weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar". Gen. 1 : 28a.

Eigenlijk behoort dit bij een ander onderwerp, n.l.: het Gezin en de Gezinsvorming. Vertrouwende dat de Redactie ook dit onderwerp zal doen behandelen, wil ik slechts met enkele opmerkingen volstaan.

De vruchtbaarheid is niet alleen een consequentie van de geslachtsdaad, maar zij is de opdracht van het huwelijk. De vruchtbaarheid wordt in de Bijbel een zegen genoemd. Hierop kan niet genoeg de nadruk worden gelegd. Ongeacht of *wij* dit ook een zegen noemen, deze zegen verkiezen of ze eenvoudig als zorg, last en vloek beschouwen. Deze zegen bedoelt het kind, het nieuwe leven. Maar bedoelt zij niet evenzeer de ouders zelf? Deze verrijking, die grotere verantwoordelijkheid met zich meebrengt, is een gave van God. Wie dit verstaat en aanvaardt, zal de grote verantwoordelijkheid voor de vruchtbaarheid niet meer slechts gaan zien vanuit financieel standpunt, evenmin vanuit zelfzuchtige motieven. Zij zal de echtgenoten telkens weer voor een gewetensbeslissing plaatsen, die zij samen voor God kunnen verantwoorden.

G. BRONGERS.

Uit ons Unie-bureau

Als Baptisten samenwerken . . .

We moeten u nu iets bijzonders verhalen!

De vorige week was namelijk een belangrijke week: er werden twee nieuwe Baptisten kerken ingewijd! Dat is in ons land wel een zeldzame gebeurtenis. Bij beide gelegenheden had uw secretaris het voorrecht om u allen te vertegenwoordigen: op Zondag 12 Dec. te Alkmaar en op Vrijdag 17 Dec. te Delfzijl. Natuurlijk zal van beide gemeenten wel een bericht in ons blad verschijnen, dat allen in den lande door de weergave der bijzonderheden mee kan doen leven met de gang van zaken. Hier wil ik allen graag bij het treffende van dit feit bepalen.

Trouwens 1952 is helemaal al een bouwrijk jaar voor de Baptisten: drie nieuwe kerken werden er totnutoe in gebruik genomen. Emmen was immers voor een paar maanden al aan de beurt. Emmen en Alkmaar zijn, wat het Baptisme betreft, pioniersterrein. Door vestiging van gezinnen kwamen er vóór de laatste wereldoorlog de eerste „cellen". Na deze oorlog groeide uit het beginnend werk te Emmen een gemeente, vooral door overschrijving van attestaties van leden van de omliggende gemeenten, woonachtig te Emmen, naar de jonge gemeente in deze opkomende plaats. Deze pionierende groep nu mocht dit jaar reeds een aardig nieuw kerkje met aangebouwd zaaltje het hare noemen door de bemiddeling van de Unie-Bouw-Stichting.

Wat Alkmaar betreft, daar werd door wijlen Ds L. de Haan de arbeid vanuit Haarlem opgenomen door huisbezoek en huissamenkomst. Als zijn opvolger had ik de vreugde deze contact-arbeid te kunnen bestendigen — totdat de laatste oorlogswinter dit onmogelijk maakte. Na de oorlog vonden de broeders en zusters elkaar weer en, ziedaar, een nieuwe Baptisten gemeente ontstond in deze oude stad, vooral door overschrijving van attestaties vanuit Haarlem der in Alkmaar wonende leden. Deze jonge gemeente werd door de Unie geschraagd door de geestelijke verzorging, mogelijk gemaakt door haar Evangelisatie-Commissie. Nú is ook deze jonge gemeente reeds in het bezit gekomen van een eigen kerkje. De hulp genoten vanuit andere gemeenten en ontvangen van de Unie-Bouw-Stichting deed hier mee in de kop van Noord-Holland, die doorgaat voor vrijzinnig, een kerkje verrijzen, vanwaaruit het blijde Evangelie zal uitgedragen worden!

Delfzijl — de 3de havenplaats in ons vaderland — zag het op Vrijdag 17 Dec. gebeuren, dat de Baptisten Gemeente haar kerkgebouw van de architect en bouwers in ontvangt nam. Delfzijls Bapt. Gemeente is reeds een gevestigde gemeente; ze verloor vlak voor het einde van de oorlog haar kerkgebouw. En zie na zeven en een half jaar is een ander fraai gebouw verrezen! Het is een symbool van wat Baptisten door samenwerking kunnen: plaatselijk, landelijk in Unie-verband, en over de hele

de bekende oordelen als: schitterend, mooi of niks aan. Zo beoordeelt men een preek niet. Anderzijds blijkt uit de geciteerde regels een groot wanbegrip van wat een preek is. Een preek is geen toespraak, die de hoorders iets mee moet geven of moet boeien. Zij is Prediking, verkondiging van Gods Boodschap en geschiedt met gezag. Zij vraagt niet om bewondering maar om gehoorzaamheid. Als de voorganger zijn mond opent, dan doet hij dat als opvolger van de apostelen en profeten en herhaalt het „zo zegt de Heer". Ik geloof dat wij er ver vandaan zijn om dit als voorgangers en gemeenten Zondag aan Zondag te beleven. Daarvoor is ons geestelijk leven veel te opgesloten en zijn wij veel te druk met onszelf. Wij bouwen zelf ons geestelijk levensgebouw op en zien daarom graag, dat de preek ons enige bouwstenen levert. Maar als de Heer het huis niet bouwt, zwoegen wij er tevergeefs aan. Het zou evengoed zo kunnen zijn, dat de verkondiging van Gods Boodschap ons geestelijk levensgebouw afbreekt. En de zegen zou er alleen maar groter om zijn.

De redactie van het Doopsgezind Weekblad voegde aan woord en wederwoord enkele wijze woorden toe. Daarin vroeg zij o.m. of er nu werkelijk zo vervelend wordt gepreekt als de inzenders menen. „Zou 't ook hieraan liggen, dat de Gemeente zoveel aan practische arbeid verlangt, dat de predikant weinig tijd overhoudt voor behoorlijke preparatie en compositie van zijn preek?" Ik vrees, dat dit vaak het geval is; en vooral, dat er ook voor de predikant maar bitter weinig tijd overschiet voor gebed.

J. R.

Gemeenteberichten

TREEBEEK

De maand November was een goede maand voor de Gemeente. Twee jonge mensen traden door de Doop de kring der Gemeente binnen. Onze voorganger mocht het Evangelie brengen voor een volle kerkzaal, waaronder velen van buiten.

We hadden Evangelisatie-samenkomsten, eenmaal met Ds v. d. Schors uit Amsterdam en de laatste maal met Ds Huizinga en Ds Veenstra. Knieën bogen zich en zielen kwamen tot overgave.

Het voorgangersgezin vierde hun bijna samenvallende verjaardagen te midden van de Gemeente. Het was een goede avond waaraan spontaan, zonder vooropgesteld programma werd meegewerkt.

Een grote verrassing was het toen Ds Hornstra meedeelde dat het aantal doopcandidaten was aangegroeid tot vier. Het was een rijk gezegende maand.

Wij hopen en bidden dat God de Gemeente ook in de toekomst nabij wil zijn, dat de broederlijke band hechter en sterker mag worden, daar wij toch weten dat niets uit ons doch alles uit God is.

Uw secr. J. A. O.

2e EXLOERMOND

Geliefde brs en zrs. Het is reeds geruime tijd geleden dat U iets van de arbeid hier, uit ons weekblad hebt vernomen. Maar toch gaat de arbeid hier onder Gods zegen gestadig voort. Iedere Zondag wordt door onze br voorganger het Evangelie gebracht. En wij mogen zeggen dat wij als gemeente in onze diensten een goede opkomst hebben; niet alleen de leden der gemeente maar ook buitenkerkelijken bezoeken onze diensten. En onze broeder voorganger is er altijd op uit om contact met deze mensen te krijgen.

Wat ik u nu ga vertellen zijn enkele gebeurtenissen die in de gemeente hebben plaats gevonden. Ten eerste heeft de gemeente de leerzaal verbouwd; deze verbouwing is met eigen krachten uit de gemeente gedaan. En door deze verandering is het nu een mooie jeugdzaal geworden. Begin November heeft de gemeente hem feestelijk in gebruik genomen. Maar nog meer zegeningen vielen de gemeente ten deel. 20 en 21 Nov. hield de gemeente haar Evangelisatie samenkomsten. Br Ds Zijlstra was tot ons over gekomen om deze beide avonden de Boodschap van verlossing te brengen. Vijf jonge mensen kwamen tot overgave. Enkele dagen daarna kwamen ze bij onze voorganger om hem te vertellen dat zij Jezus in hunne harten hadden toegelaten, en nog weer enkele dagen vroegen ze de doop aan, zodat de gemeente op Zondag 7 December een hoogtijdag had, want 6 zrs en 4 brs mocht onze voorganger door de doop binnen leiden. 's Avonds om 7 uur had de doopdienst plaats. Ons kerkgebouw was tot in alle hoeken gevuld met belangstellenden, voor enkelen was geen plaats meer. Na de doopdienst schaarde de gemeente zich aan de dis des avondmaals waar de nieuwe leden door ouderling Grooten een welkomswoord werd toegesproken. Het was een rijk gezegende dag voor de gemeente. Zo zijn er dan dit jaar zeventwintig brs en zrs door de doop de gemeente binnen gegaan. Voorwaar een grote zegen. Zo heb ik u het een en ander medegedeeld wat in onze gemeente heeft plaats gevonden. Wij gaan als gemeente moedig voorwaarts onder leiding van onze br voorganger. En voor Koning Jezus.

Voorwaarts Christen strijders,
Drukt uw Konings spoor,
Met Zijn heilge kruisvaan,
Gaat ons Jezus voor.

D. W.

GRONINGEN

Met dank aan God en grote blijdschap in ons hart mogen we melding maken dat in de avonddienst van Zondag 7 December j.l. vier jonge mensen door de Doop in de Gemeente zijn opgenomen. Bij de viering van het H. Avondmaal werden ze namens de Gemeente door een der Ouderlingen hartelijk welkom geheten. Een viertal, als vrucht van de gehouden appélavonden van 12 tot en met 16 November j.l., waaraan diverse Voorgangers van onze Gemeenten hebben meegewerkt. Er zijn meer zielen tot overgave gekomen, waarvan weer een de doop heeft aangevraagd en meerderen zullen wel volgen. Het waren goed bezochte samenkomsten, dank zij het voorbereidend werk van de Evangelisatie-commissie. Met overtuiging en bezieling is de blijde Boodschap gebracht, en ook met zichtbare zegen bekroond, zoals boven reeds is aangegeven. Moge Gods Geest doorwerken zowel in de Gemeente als in hen die nog buiten staan.

We willen ook nog even melding maken van het bezoek van de brs en zrs uit de Gemeente Oldenburg (Duitsland).

Op Zaterdagavond 29 November vond de begroeting plaats. Om kort te zijn, het was een pracht avond. Bij vernieuwing werden weer banden van broederlijke liefde en vriendschap gelegd. De daarop volgende Zondag hadden we een gemeenschappelijke dienst (Zuid en Noord) waarin de prediking gehouden werd door Ds J. Reiling van Haulerwijk. Vervolgens sprak de leider van de groep o.m. een dankwoord voor de hartelijke ontvangst en bood

de Voorganger onzer Gemeente een map met foto's aan als herinnering aan hun bezoek in Groningen. De dienst werd besloten met een kort slotwoord en dankgebed door Ds G. Vegter.

In deze dienst kwam duidelijk naar voren, hoe goed het is samen te komen ook met brs en zrs buiten onze grenzen. Deze uitwisseling zal zich nog wel eens herhalen.

Verlangend ziet de Gemeente uit naar de komst van haar beroepen Voorganger Ds G. Brongers van Den Haag. Het woningvraagstuk brengt heel wat moeilijkheden met zich. Tot op dit moment zijn we er nog niet in geslaagd een geschikte woning te krijgen. Ook deze zaak leggen we in Gods hand.

God zegene de arbeid onzer Gemeenten in en buiten ons Vaderland tot eer van Zijn Naam en tot bevestiging en uitbouw Zijner Gemeente.

Met hart. br groeten,
H. BOS, secr.

Leestatel

Van Dr D. Langedijk verscheen bij Kok, Kampen een Leerboek der bijbelse geschiedenis, het Oude Testament behandelend. In totaal zijn er 37 lessen, alle zeer overzichtelijk samengesteld, soms door kaartjes, foto's of tekeningen verduidelijkt. Na elke les worden een aantal vragen gesteld, verband houdend met het juist behandelde Schriftgedeelte. Waardevol zijn ook de overzichten en tabellen aan het einde van het 147 blz. tellend boekje, dat f 3.20, ingen. f 3.95 kost.

HUIZINGA.

De Bijbel in nieuwe vertaling met verklarende aantekeningen. Kok, Kampen. Het Oude Testament. Aflevering 3. Prijs f 1.80. Blz. 189—284.

Deze aflevering behandelt Lev. 15 : 4—Num. 30 : 4 en is bewerkt door Prof. Dr W. H. Gispen. — Onder aan de tekst (in twee kolommen gedrukt) staan korte aantekeningen bij die verzen, welke een korte verklarende opmerking behoeven. Bovenal vele verwijsplaatsen.

Het is een praktische uitgave. Voor hen, die in korte tijd ingelicht willen worden over een of ander vers, een prachtig hulpmiddel. Het geheel zal 18 afl. hebben.

D. S.

VOORHOEVE KALENDER (61ste jaargang) prijs f 1.95.

Deze kalender is overbekend, heeft een uitstekende reputatie. Ook nu weer keurig uitgevoerd. Het schild stelt voor Maria, Jozef en het Kindeke, op de vlucht naar Egypte.

De voorzijde van de blaadjes bevat een bijbeltekst in nieuwe vertaling. Deze kalender kunnen we hartelijk aanbevelen en eveneens de

MARTHA KALENDER (60e jaargang) prijs f 1.95.

Ook een Voorhoeve-uitgave. De voorzijde van de blaadjes geeft een meditatie op een bijbeltekst.

Hier volgen nog twee Voorhoeve-uitgaven:

HET LICHT TEGEMOET, prijs f 2.25.

Een maandkalender. Kunstuitgave. De achterzijde van de prachtige gravures laten zien, dat deze uitgeknipt en als aanzichtkaart gebruikt kunnen worden. — Een sieraad! Uitstekend geschikt om met Kerstfeest als geschenk te worden gegeven aan vrienden. En tot slot:

WEEKKALENDER, prijs f 0.80.

Kan neergezet worden. Bij iedere dag een tekst. De rechterzijde bevat een kolom voor geboortedagen. Praktisch en mooi!

D. SLORT.

E.C.U.-*nieuws*

Subsidie 1953

Alle Gemeenten of posten, die voor hun arbeid in 1953 subsidie wensen, kunnen dit *voor 1 Januari a.s. uiterlijk* aanvragen bij de secretaris der E.C.U.:

Ds J. BROERTJES,
Izaäk Evertslaan 52, Arnhem.

Advertentiën

Nieuwjaarswensen!

U kunt de goede wensen, die u bij de intrede van het nieuwe jaar jegens al uw vrienden en kennissen als ook uw cliëntèle in het hart draagt, heel passend tot uitdrukking brengen in een nieuwjaarsadvertentie in het nieuwjaarsnummer van De Christen, dat op 31 Dec. 1952 verschijnt. Het leven wordt vrolijker en prettiger als we al die wederkerige goede wensen lezen en horen!

De kosten van zo'n advertentie zijn gering: er is een ongewoon laag tarief voor dit geval, namelijk f 1.— voor een advertentie van gewone grootte (3 cm. over 1 kolom), terwijl over het meerdere de helft van het normale tarief (10 cent per m.m.) wordt gerekend.

Zendt uw advertentie nú in; in elk geval moeten deze advertenties u i t e r l i j k Zaterdag 27 Dec. in het bezit van de administratie zijn.

Adm. De Christen, Tetterodestraat 47, Haarlem

★

JAARGANG 69 - Nr. 3137
VRIJDAG 26 DEC. 1952

WEEKBLAD DE CHRISTEN

Orgaan tot verbreiding van de beginselen van N.T. Christendom

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTEN GEMEENTEN IN NEDERLAND

REDACTIE-ADRES: Ds H. VAN DER WERF, STADHOUDERSLAAN 90, UTRECHT - TEL. 12960
ADM.: Ds T. JANSMA, TETTERODESTRAAT 47, HAARLEM, POSTREK. No. 9260 TEN NAME VAN DE UNIE - TEL. 18032

ABONNEMENTSPRIJS BIJ VOORUITBET. VOOR NEDERLAND EN OVERZEESE GEBIEDSDELEN P. JAAR F 6.— - BUITENLAND P. JAAR F 7.50

Het wegwijzende WOORD

De eerste Kerstprediking

„En ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de hiel vermorzelen".

Gen. 3 : 15 N. vert.

Deze wonderheerlijke belofte tekent zich af als een reine witte lelie tegen een donkere achtergrond. Juist zoals in een kerstlied bezongen wordt: „de wereld was verloren" (de donkere achtergrond); „Christus is geboren" (de blanke lelie).

Is het u wel eens opgevallen, dat bovengenoemd Schriftwoord eigenlijk de voortzetting is van een *vloek*, die uitgesproken werd over de slang? „Omdat gij dit gedaan hebt, zijt gij vervloekt *onder* (niet met de Staten vert. „boven") al het gedierte des velds."

Uit de zwarte nacht van de vloek laat God voortkomen de morgen van een Goddelijke zegen! Uit 's werelds duistere wolken is een Licht der lichten opgegaan! De Heere zelf houdt hier de Kerstpredikatie, de eerste die door de mens werd aangehoord, door de gevallen mens.

En is het niet wonderlijk, dat deze blijde boodschap voorafging aan het vonnis der uitdrijving uit het paradijs? Is het niet alsof het ons gezegd wordt, dat God liefde is; dat het Hem pijn doet; dat er is een van-liefde-warm-kloppend Vaderhart, en dat deze Vader Zijn ongehoorzame kinderen buiten de deur van het paradijs zet, maar niet zonder hun te laten weten: „Ik heb u lief". Niet zonder belofte, niet zonder evangelie, niet zonder hoop zond God hen heen. Alsof Hij zeide: „mensenkind, en toch heb Ik je lief, en zal je liefhebben, tot het einde!"

Van ouds af heeft de Gemeente van Christus — en terecht — deze woorden gezien als een evangelie. De belofte daarin vervat wordt „moeder-belofte" genoemd, „omdat uit haar alle latere genade-beloften als kinderen geboren zijn".

Hier wordt de komst van Christus aangeduid. Hij, die *„het zaad der Vrouw is"*. Bij dat zaad hebben we te denken aan één persoon. Het is wel waar, dat zaad ook dikwijls een collectieve betekenis kan hebben; dat daaronder een nakomelingschap verstaan kan worden. Maar dat is hier niet het geval. Immers dit zaad is *de* Overwinnaar; Hij is het, Die de strijd aanbindt met de slang. Zoals de zon telkens weer triumfeert over de nacht, heeft *Het Zaad der vrouw* getriumfeerd over alle machten der duisternis. De duisternis heeft Hem niet overmocht!

De komst van de Overwinnaar wordt hier bezongen. Hij die geboren werd uit een vrouw, uit de maagd Maria, overwon!

Het gaat in dit Genesis-woord niet om het feit, dat de slang in het algemeen een vijand van de mens is en omgekeerd. Het gaat hier om een zeer *bepaalde slang*, en wel om diè slang, die de mens heeft verleid.

De slang is in het oude Oosten de openbaring „van de Godevijandige macht der onderwereld, des doods, der zonde, van de chaos".

De slang, d.i. de Satan, de duivel, zal vernietigd worden. Zijn kop zal vermorzeld worden .... dan is hij niet meer.

Moet dit woord niet in onze harten grote blijdschap brengen? Ja, de Heere zelf heeft hier *„grote blijdschap verkondigd"*. Onze grote, grootste vijand zal vernietigd

DE WIJZEN

't Licht der lichten heeft geschenen
In de hemel van een dal
En de Bouwheer van 't heelal
Ligt als een klein kind te wenen
Tussen dieren in een stal.

Als wij niet als kinderen worden
Zullen wij dit nooit verstaan : —
Nooit deez' wijsheid binnengaan,
Waar in omgekeerde orde
Alle hoge dingen staan.

Enkel kinderen mogen weten,
Kind, Uw groot geheimenis :
Dat wat wijzen dwaasheid heten
Bij U diepe wijsheid is ;
En hun licht is duisternis.

Alle grootheid valt in duigen
En uit zwakheid bouwt Ge Uw lof;
Enkel die hun hoofden buigen
En hun wijsheid in het stof,
Zullen ingaan in Uw Hof.

Jacques Schreurs

worden. Hij, Die dat doet, is het Zaad der vrouw; is het Kindeke in de kribbe van Bethlehem; is de „Manlijke Zoon".

Leer ons bij Uw kribbe buigen
Leer ons knielen bij Uw kruis.

Ja, ook komt hier *het kruis* in 't zicht. Deze strijd is een strijd van leven en dood. De vermorzeling van de slangenkop gaat niet zo maar. De Overwinnaar wordt gewond. De slang zal zich verzetten in de strijd en zij zal Hem de hiel vermorzelen. — Wij weten van de strijd op Golgotha's kruis. Wij weten ook van Zijn overwinning. Het uitwerpen van de duivelen tijdens Jezus' omwandeling op aarde was voorteken van Zijn overwinning.

Daartoe is de Zoon van God geopenbaard, dat Hij de werken des duivels verbreken zou. Aan het kruis heeft Hij de overheden en machten ontwapend en openlijk ten toon gesteld en zo over hen gezegevierd.

Het tekstwoord, dat we overdenken, zal in de toekomst zijn uiteindelijke, zijn laatste vervulling ontvangen. Nog is het donker op aarde, nog openbaren zich de antigoddelijke machten, nog ligt deze tegenwoordige wereld in het boze, en gaat Satan rond als een briesende leeuw .... Maar dàn zal de Overwinnaar de tegenstander de laatste verpletterende slag toebrengen. Reeds is de Satan uit de hemel geworpen op de aarde, méér zal daarop volgen! Hij zal gebonden worden. Nog één laatste stuiptrekking, nog éénmaal en voor het laatst zal hij uitgaan om de volken te verleiden .... „en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel des vuurs!" Einde!

En dat einde komt, het is reeds begonnen. Het begin van dat eind ligt reeds in de moeder-belofte! Want Hij is gekomen en komt weder. Hij heeft overwonnen en zal overwinnen!

Nog duurt de strijd voort tussen het Zaad der vrouw en de slang. Maar het Kerstfeit zegt ons: Het Licht heeft geschenen, het schijnt en het zal schijnen! Jezus overwint!

O, laten wij aanbidden, die Koning!

D. SLORT.

Kroniek

Christendom temidden van de wereldgodsdiensten Te Matala op het eiland Ceylon is dezer dagen een Baptisten kerkgebouw geopend. Dat is op zichzelf zo'n wereldschokkend gebeuren niet, maar in de naaste omgeving van deze kerk bevindt zich een Boeddhistische tempel, een heiligdom van de Hindoes en een moskee van de Mohammedanen. Denk u eens in, lieve lezer, die alleen maar verschillende christelijke kerkgebouwen in uw dorp of stad weet aan te wijzen. Het Christendom temidden van de wereldgodsdiensten. Nog iets anders dan het Baptisme temidden van kinderdopende kerken!

Rondom de Psalmberijming De Geref. Synode heeft zich uitgesproken over de kwestie van de Psalmberijming. Zij beveelt bij de kerken Psalter '49 aan ten gebruike en heeft deputaten benoemd voor interkerkelijke samenspreking om te trachten tot een eenheid van psalmberijming te komen in de verschillende kerken. Over dit besluit schrijft in het Geref. Kerkblad van 31 Oct. Prof. Herman Ridderbos o.m. het volgende: „toen de synode van '49 haar beslissing nam, scheen enerzijds het interkerkelijk overleg met de Herv. Kerk afgesneden en was anderzijds met name door de vrijgemaakte afgevaardigden met grote kracht op invoering van Psalter '49 aangedrongen. Ook van de Chr. Geref. Kerken waren hoopvolle verwachtingen. Dit alles is echter nog niet gerealiseerd. Slechts de Baptisten hebben het Psalter 1949 ingevoerd.

De heropening van het interkerkelijk contact moet men realistisch bekijken. Wanneer men hier van de grond af aan een nieuwe psalmberijming zou willen opbouwen, ligt een eindeloze weg nog voor ons. Op 't ogenblik bestaat er niets, dat nog met het psalter 1949 kan wedijveren. Weliswaar zijn de Hervormden bezig een nieuwe berijming voor te bereiden, doch over hetgeen van de eerste resultaten bekend geworden is wordt in Herv. kring zeer verschillend gedacht. De Synode van onze Kerken heeft dan ook besloten bij dit interkerkelijk contact het psalter 1949 in te dienen als de haars inziens meest geschikte en kansbiedende poging tot vernieuwing en eenheid.

Kiezen voor het psalter 1949 betekent niet, dat men niet vatbaar zou zijn voor de bezwaren, die er tegen zijn ingebracht of nog kunnen worden ingebracht. Om echter de waarde van deze berijming en de ingebrachte bezwaren ten volle te kunnen beoordelen, is het nodig, dat men met deze berijming ervaring heeft. Het gebruik van het psalter 1949 zal dus voorlopig een critisch gebruik moeten zijn.

Het ideaal is thans om in samenwerking met andere kerken tot een definitieve editie van het psalter 1949 te komen. Het psalter 1949 thans loslaten zou betekenen het voorgoed onmogelijk maken. Het opnieuw aanbevelen wil zeggen, dat de synode deze berijming voor onze kerken de meest geschikte acht en rondom háár de grootste interkerkelijke concentratie verwacht".

Deze voorzichtige en bezonnen woorden verdienen onze aandacht. Wij zijn, gelijk reeds eerder tot sommiger ongenoegen in de Kroniek is opgemerkt, de enigen, die tot dusverre Psalter '49 hebben ingevoerd. In het interkerkelijk overleg zullen wij dus naast de Gereformeerden staan en met hen Psalter '49 aanbieden. Dit interkerkelijk overleg is nog in dichte nevelen gehuld en het laat zich aanzien, dat zij, die deze mist willen verdrijven, nog een zware taak voor zich hebben. Voorlopig kunnen wij niet veel anders doen dan de Geref. kerken, n.l. psalter 1949 gebruiken en er critisch mee vertrouwd raken. Met name dit laatste zou ik graag in de aandacht van alle gebruikers van Lofzangen en Gebeden willen aanbevelen.

Nu we toch in Lofzangen en Gebeden terecht zijn gekomen, moet me nog een enkele opmerking van het hart, die slechts zijdelings met het bovenstaande verband houdt. Onlangs deed een broeder moeite mij er van te overtuigen, dat de „goede bundel" voor ons de nieuwe bundel der Ned. Herv. kerk was. Op grond van hetgeen ik bij een vorige gelegenheid over deze materie schreef meende hij — en waarlijk hij niet alleen — in mij een medestander te zullen vinden. Ter voorkoming van verdere misverstanden wil ik daarom graag verklaren, dat de „goede bundel" voor ons voorlopig is Lofzangen en Gebeden, en wel om de eenvoudige reden, dat deze bundel door de Alg. Verg. van 1951 is aanvaard. Het feit, dat destijds sommigen, waaronder ook ik, tegen deze aanvaarding hebben gestemd, betekent allerminst, dat nu ook nog tegen de invoering van deze bundel zou moeten worden geageerd.

zame gevallen de euvele moed een man aan te spreken, hier gaat ze de mannen achterna. Zonder beeldspraak: Israel bedreef welbewust overspel, ze werd niet misleid, maar koos zelf de Baäls boven Jahwe!

Vers 4b. Het slot van dit vers wijst ons aan hoe van de Baäls alle heil werd verwacht. Men bracht aan de Baäls de offeranden, maar dan werd ook van hen verwacht, dat deze „vruchtbaarheidsgoden" als tegenprestatie een goede oogst zouden schenken.

Zo werd het ontvangen van brood, water, wol, vlas, olie en drank niet als gave van de Heere beschouwd, maar afkomende van de Baäls! — Zowel levensonderhoud, kleding en wat tot vreugde dient, dankte het volk niet aan de Heere maar aan de Baäl.

Vers 5. Met dit vers is er weer een strafaankondiging. Israel wordt ingesloten als een dier dat uit wil breken maar niet kan. Een zinspeling hoogst waarschijnlijk op de komende ballingschap. Toch is deze straf niet enkel openbaring van Gods gerechtigheid, daarachter staat de liefde Gods, die tot bekering wil leiden. — Tuchtmaatregel.

Vers 6. Een herhaling van het vorige vers. In de ballingschap is het uit met de Baälsdienst. — In de nood leert men bidden; als bij de verloren zoon komen herinneringen boven aan het verleden. — Wederkeren is hetzelfde woord, dat ook met bekeren kan vertaald worden. Mogelijk ook een herinnering aan de nomadentijd (tijd van vrijheid), die beter was dan de tijd der Kanaanietische cultuur, die haar tot verderf werd en in ballingschap deed komen.

Vers 7. Een voortzetting van vers 4. Israel heeft de Heer niet willen kennen; dit kennen niet in westerse zin, als zaak van verstand, maar als zaak van het hart, als daad van het geloof. — Ook „zilver en goud" door handel verkregen, was Gods gave. (Uit de inscriptie op de obelisk van Salmanasser II blijkt dat er goud en zilver als tribuut door Jehu aan de Assyrische koning betaald werd. N. Israel had rijkdom verkregen.) De regering van Jerobeam II was een tijd van weelde en voorspoed (vgl. 1 : 1).

Vers 8. Als straf neemt de Heer Zijn *zegeningen terug*. Hij had Zijn volk bekleed, bij de geboorte was het arm en naakt (Ezech. 16 : 8). Als straf neemt de Heere alles af, dan zal niemand meer naar het volk omzien.

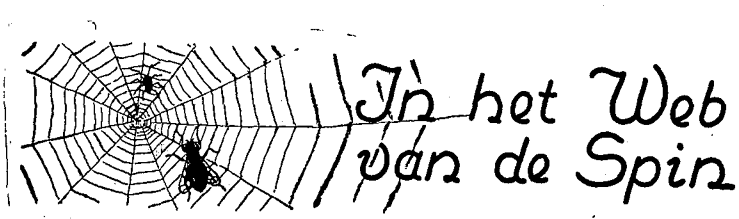
Vers 9. Het begin van vers 9 geeft het vervolg van de straf, zie vers 2. Wie van de Here afvalt, wordt door de Heer *tot schande gesteld* voor de wereld. Zo verachtelijk zal de moeder zijn, dat allen zich van haar afkeren.

Vers 10. Doordat de Heere het koren — juist toen het gereed stond geoogst te worden — wegnam, en de most en olie, bleef er voor het brengen van offers aan de Baäls niets over. Toen konden ook *de feesten geen doorgang vinden*. De feesten, die eertijds door Israel gevierd werden: pascha, pinkster- en loofhuttenfeest werden in naam ter ere van de Heer gevierd, in werkelijkheid ter ere van Baäl, met het feest der nieuwe maan en der sabbat. Daarmede was het nu ook gedaan.

Vers 11. Een verder stadium van Gods straf. De *verwoesting van het land*. De wijnstok en vijgeboom vertegenwoordigen de edelste voortbrengselen van het land. Meende Israel dat zij door haar overgave aan Baäl de vruchten daarvan ontvangen had, de Heere zal nu de wijnstok en vijgeboom verwoesten.

Vers 12. De dagen der Baäls zijn de feestdagen van vers 10. Roken = offeren. Op de sieraden die de overspelige vrouw droeg, wordt nog eens de nadruk gelegd. Dit behoort bij de schildering van het beeld. Een tegenstelling met deze versierselen wordt uitgedrukt met de woorden: „maar heeft Mij vergeten, spreekt de Heere".

Wordt vervolgd.

Huisbezoek

Het Bezoek

Huisbezoek is een niet te onderschatten onderdeel van de Gemeentelijke arbeid. In het huisbezoek gaat het erom, een meer persoonlijke zielszorg te oefenen en in de concrete situatie van de bezochte(n) het Woord van God te doen horen. Onder de prediking in de kerkdienst kan de aangesprokene nog wegschuilen voor het Woord onder de menigte; bij huisbezoek, waar het Woord „op de man af" gebracht wordt in de letterlijke zin van het woord, is dit niet meer mogelijk. De *prediker* vraagt van zijn hoorders geen onmiddellijk en rechtstreeks antwoord op het gezegde, ook al zal hij er op aandringen dat de hoorders voor God en voor zichzelf in alle stilte een antwoord zullen zoeken op de gestelde vragen. De *huisbezoeker*, die een gesprek voert, komt slechts verder door de antwoorden die van de gesprekspartner(s) komen. Vervullen in de kerkdienst de hoorders voor een groot deel de rol van luisteraars, op het huisbezoek zullen het vooral ook de bezoekers moeten zijn die hun oor te luisteren leggen.

De Bezoekers

En hier zijn we dan bij een zeer belangrijk punt beland. Er zijn huisbezoekers (ouderlingen, predikanten) die van het huisbezoek een soort *huisgodsdienstoefening* maken. Die met het gezin, waarin ze een ogenblik verkeren, een bepaald Bijbelgedeelte bespreken, daarna nog „een gebed doen", en dan weer opstappen. Deze methode bewaart er de beoefenaren voor, van het huisbezoek een gezellige *theevisite* te maken. Aan de andere kant is er dan echter het gevaar, dat het huisbezoek alleen maar weer nòg een samenkomst méér is, zij het dan in huiselijke kring, en dat moet het zeer beslist niet zijn. Willen de bezoekers, zoals we het hierboven stelden, in de concrete situatie die ze aantreffen, het Woord Gods doenhoren, dan zullen ze eerst die concrete situatie moeten leren kennen, dan zullen ze bereid zijn met hart en ziel te luisteren, en met intense aandacht de noden, problemen, zorgen, moeilijkheden, opvattingen, zienswijzen enz. van die anderen in zich op te nemen. Vandaaruit kan dan de „verkondiging" een aanvang nemen, niet in de vorm van een preekje, maar in de zeer natuurlijke en vruchtbare vorm van het *gesprek*. Dat deze laatste methode veel meer van de bezoeker vergt dan de eerste, waarbij men zich thuis volledig kan voorbereiden en verrassingen en risico's min of meer buitensluit, spreekt voor zichzelf.

Cliché Alkmaarsche Courant

Het keurige interieur van het nieuwe kerkgebouw van de Baptisten Gemeente te Alkmaar, ingewijd op Zondag 7 Dec. j.l. Tot voor kort was dit een synagoge, waarvan niets anders meer aanwezig was dan de vier muren. Nu wordt hier het Evangelie verkondigd! De fraaie kansel staat op korte afstand van de muur, waarin zich een door een gordijn afgesloten opening bevindt, die toegang geeft tot de overdekte plaats, de zalen en de keuken. Onder de kansel — let op de boog, waarop deze rust — is een mooi open doopvont aangebracht. Ouderlingen en diakenen hebben links en rechts op het platform de hun toegedachte banken. De gemakkelijke, enigszins achteroverhellende, zitplaatsen met opklapbare zittingen, werden voorheen in een bioscoop gebruikt; men heeft in Alkmaar dus goed aan het gemak van de belangstellende luisteraars gedacht. Het geheel is in lichte kleuren gehouden; alleen de kansel, de banken en lambrizering hebben een iets donkerder tint, ofschoon ook een lichte eikenhoutkleur.

Vandaar dat de kans dat het huisbezoek mislukt, in dat geval ook veel groter is. Is de huisbezoeker niet goed gedisponeerd, ligt hij met zichzelf overhoop, of maakt hijzelf een crisis door, dan ligt het voor de hand, dat dit op het huisbezoek merkbaar wordt en zijn sporen achterlaat. Door dit alles wordt hij meer *afhankelijk* van zijn Opdrachtgever. Want die alleen kan maken, dat het huisbezoek tòch vruchtbaar wordt en ondanks alle hindernissen sláágt. Maar dat zich afhankelijk weten betekent meteen ook een groot winstpunt, als men zich telkens weer noodgedwongen overgeeft en in handen stelt van deze Opdrachtgever. In dàt geval zal men niet proberen de vlotte conferencier te zijn, of de knappe Bijbelkundige, maar de liefhebbende afgezant, die er op rekent dat Gòd hem in alle waarheid leiden zal.

De Bezochte(n)

Het zou grote winst betekenen, als niet alleen de bezoekers, maar ook de bezochten, zich voorbereiden op wat komen gaat. Als ze zich van tevoren doordringen van datgene, waarom het bij het huisbezoek gaat. Als ze zeer bewust meehelpen voorkomen dat het bezoek louter theevisite wordt.

Wil het huisbezoek effectief worden, dan zal er een grote *openheid* en *openhartigheid* bij hen gevonden moeten worden. Dan zullen ze een ogenblik de gordijnen open moeten rukken en de bezoekers een blik gunnen in hun innerlijk. Hoe hopeloos kunnen huisbezoekers zich niet voelen als zij, met wie ze willen trachten te spreken en verder te komen, zich verbergen achter mooie woorden en interessante opmerkingen die alleen daartoe dienen om de bezoekers op een veilige afstand te houden. Bij een dergelijke geraffineerde geslotenheid heeft een gesprek weinig of geen zin, hoewel we hier met onze uitspraken en conclusies erg voorzichtig moeten zijn, omdat het in een dergelijk geval toch nog kans heeft dat de bezochte zich de woorden, zij het dan niet openlijk en direct nu of later, toch aantrekt.

Hoe moeilijk wordt het de broeders huisbezoekers toch vaak gemaakt. Deze mensen, die veel van hun vrije tijd opofferen voor deze arbeid, worden vaak in stilte uitgelachen, om de tuin geleid, met een kluitje in 't riet gestuurd, enz. Men vergeet dan echter, dat ze *gezòndenen* zijn; gezonden, niet alleen door mensen, maar van Godswege. Als bezoekers en bezochten samenwerken om de enkele ogenblikken van het huisbezoek tot een werkelijke belevenis te maken die iets te betekenen heeft in het geheel van het Koninkrijk Gods dan zal de zegen heel, heel groot zijn.

Wf.

Gemeenteberichten

DEVENTER

Wij hadden 7 Dec. een buitengewoon goede Zondag in de gemeente 4 jonge zusters, die beleden Christus te willen volgen in haar verdere leven, werden die dag gedoopt. Onze voorganger bepaalde ons bij deze gelegenheid bij Math. 10 : 32: „Een iegelijk dan, die Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik belijden voor Mijn Vader die in de hemelen is". Ons kerkje was tot de laatste plaats bezet. Wij zijn allen dankbaar en bidden God, dat Hij ons nog meer zegen schenke op de arbeid in de gemeente. Gr.

HENGELO (O.)

Zondag 11 Jan. zal Ds A. A. Hardenberg afscheid nemen van onze gemeente, die hij sedert 30 Juni 1946 heeft gediend. Tijd en plaats van de afscheidsdienst zullen nog nader worden bekend gemaakt, daar wij in verband met de te verwachten belangstelling pogingen in het werk stellen een groter kerkgebouw ter beschikking te krijgen.

Ds Hardenberg zal vertrekken op 30 Jan. e.k. met de „Johan van Oldebarneveldt" en zal als boordpredikant de geestelijke belangen van de Protestantse reizigers aan boord verzorgen.

Belangstellenden die deze dienst wensen bij te wonen en hiervoor logies enz. nodig hebben worden verzocht dit tijdig op te geven, zo mogelijk voor 1 Jan., aan de secr. J. Kuilder, Buitenweg 1 te Hengelo (O.).

's GRAVENHAGE—SINGEL

Zondagmorgen, 14 December 1952. Buiten dwarrelen sneeuwvlokken, doch wij zijn bijeen in de feestelijk versierde kerkzaal. Er is spanning en blijdschap: Ds Louw viert heden zijn 40 jarig ambtsjubileum, en de Gemeente is dankbaar dat zij dit met hem feestelijk mag herdenken.

Ds Weenink spreekt het woord des Heren naar aanleiding van Marc. 3 : 14, de benoeming door de Heer van de apostelen en bepaalt ons bij de benoeming en de taak van de voorganger, en van allen, die in Gods Koninkrijk arbeiden. Nog heden ten dage is het zo, dat Jezus alleen uitzendt. Wij moeten de aanstelling van Hem ontvangen. Van wie hebt Gij Uw aanstelling ontvangen?, roept spreker toe aan allen, die in de Gemeente arbeiden.

De taak is tweeërlei, n.l. bij Hem te zijn en te prediken. Deze volgorde mag niet worden omgekeerd, want dat geeft teleurstelling. De discipelen moeten eerst van de Meester hun kracht ontvangen. Wat is prediken? Geen mooie woorden gebruiken, maar getuigen van de Meester. Getuigen ten koste van alles, ook wanneer dit het martelaarschap met zich medebrengt.

's Middags om 5 uur zijn wij weer bijeen. Ds Weenink spreekt een inleidend woord, waarbij hij herinnert aan de vriendschap en de goede nabuurschap, die er steeds tussen hem en Ds Louw is geweest. Vele afgevaardigden voeren het woord, n.l. Ds Brongers namens de Gem. Den Haag—Oost en Gewest Holland, br Wiersema voor Nieuwe Pekela, br de Vries voor Eindhoven, br Bakker voor Rotterdam—Zuid, Ds Kruyt voor de Oecumenische Raad, Ds Hooghwinkel voor Rotterdam—C., br Huberts voor Groningen, Ds Jut voor de Broederschap van Voorgangers.

In opgewekte stemming luisteren wij naar de vele mooie bijdragen van de verenigingen en vele geschenken worden met applaus uitgereikt.

Nadat Ds Louw in een slotwoord allen heeft gedankt, gaan wij huiswaarts met dankbaarheid voor de verhoring van het gebed, dat de Heer onze geliefde voorganger een gezegende en blijde dag mocht schenken.

Secr.

Enige opmerkingen aan Lt. te U.

(Zie nummer van 12 Dec.)

Inderdaad waren er in Kor. dingen te bestraffen o.a partijzucht, hoererij, het bidden of profeteren met ongedekte hoofde, onmatigheid bij het liefdemaal enz.

U legt daarop wel zeer sterk het accent. Er waren ook andere dingen te zeggen! Paulus dankte God, wegens de genade aan de Kor. gegeven; schrijft dat ze *rijk waren aan gaven*! (alzo het U aan gene gave ontbreekt).

Deze gaven waren niet van heidense oorsprong. Het waren gaven Gods, geestelijke gaven. (1 Kor. 12). Er was niet een drijven op eigen krachten, ook niet een naar voren brengen van eigen-gedachten, en evenmin „een opzwiepen tot een zekere geestelijke vervoering". Daarvan lees ik geen woord in 1 Kor. 13 en 14. En dat alles heeft met heidense gewoonten ook niets te maken. In de gemeente was de H. Geest aanwezig. (Kor. 12 : 1—11.) Door Hem werden deze dingen gewerkt.

Uit 1 Kor. 14 : 26—33 kan ik niet lezen dat Paulus voor deze dingen niet zo erg voelt, en dat hij in Kor. „z.g.n. Geest-ingevingen" heeft aangetroffen.

Het gaat in 't geheel niet over zogenaamde Geestingevingen, maar om het werken van de H. Geest.

Paulus zegt zelfs: *om de geestelijke gaven*. „En ik wil wel, dat gij allen in talen spreekt" Dat zou hij niet gezegd hebben, als hij alles in Kor. beoordeelde, zoals U dat doet, als openbaringen van het vroeger-heidenseleven. Immers u schreef: „ Paulus verwijt hun, dat zij weer terugvallen in hun heidense gewoonten en zeden".

Wel wenst Paulus orde. En dat kan er zijn, en moet er zijn ook als de H. Geest werkt; immers „de geesten der profeten zijn de profeten onderworpen". (1 Kor. 14 : 32).

Dat er in die samenkomsten geen ongelovige kon komen, is onjuist. U leze 1 Kor. 14 : 24, 25. U gelooft dat, toen men later tot een andere orde van dienst kwam, dat een logisch gevolg is geweest van Paulus' betreffende woorden aan de Korinthiërs. Dat „geloof" deel ik met U niet. Er zijn wel andere oorzaken, die ook nu nog werken: De geestelijke achteruitgang, het niet-vervuld-zijn met de Geest; het aanrukken van de „brandweer", die „het vuur-des-Geestes" heeft geblust!

Wat Paulus gaf, waren *des Heren geboden*! (1 Kor. 14 : 37). Paulus schrijft onder de invloed van de H. Geest, hij is apostel van Jezus Christus en als zodanig: *Nieuw-Testamentisch*.

Daarom ook handhaven we 1 Kor. 14 : 34, en geen vrouw trede op als leraar in de gemeente! U heeft met mij vastgesteld, dat de N. T. gemeente van nu, maar weinig overeenkomstig heeft met die van de Christengemeente te Korinthe.

U eindigt met: Inderdaad! En.... gelukkig. Ik zou willen eindigen met: inderdaad! En nu op de knieën, en God bidden om een opwekking, dat de Geestelijke gaven onder ons tot openbaring komen. Dat de Bruidssieraden de Gemeente weer mogen versieren! En als dan een ongelovige binnenkomt, zal hij God aanbidden „en verkondigen, dat God waarlijk onder ons is".

Och, of al het volk des Heren profeten waren! Dat de Here Zijn Geest over hen gave! (Num 11 : 29).

D. SLORT.

Naar aanleiding van een art. van Ds D. Slort

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

Inderdaad is het waar, dat vele z.g. Darbisten zeggen: „*de* Verg. v. Gelovigen" te zijn (gelukkig onderstrepen niet allen het woordje „de"). De naam Darbist is niet juist, want ze zijn volgelingen van Christus. „De Broeders" vergaderen op grond van Matth. 18 : 20 en Hand. 2 : 42. In Cor. 14 : 26—40 lezen we over de orde van hun dienst.

Het „standpunt" is zo verheven, dat het ondoenlijk is, het volkomen in praktijk te brengen, vandaar, dat we in de Bijbel reeds lezen van het aanstellen van herders, leraren, ouderlingen.

Het „standpunt", tevens gebasseerd op 't samenkomen van de discipelen nà Jezus' kruisdood, brengt mee, dat er in „de Vergadering", *te veel* bij het kruis van onze Heere Jezus wordt stil gestaan en *te weinig* de opstan-

dingsgedachte naar voren komt en daardoor te weinig beleefd en gesproken wordt over de opgestane en verheerlijkte Heer. Van de *blijdschap* van de Overwinning door Jezus Christus wordt weinig bemerkt. Het is altoos: Goede Vrijdag. —

Wel is er in de Vergadering gelegenheid tot het algemeen priesterschap van de gelovigen (ochtendvergadering, die eredienst is) is wel 't voornaamste. Het oordeel „der Broeders" over andere gelovigen is hard. Volgens hen zijn alle andere kerken fout. — De Baptisten staan hun ten slotte het naast, alleen het predik*ambt* verfoeien ze.

Hoe ze zelf denken over hun „werkende Broeders", wat in praktijk bijna op 't zelfde neerkomt?

Apeldoorn, Dec. 1952. G. S.—H.

Simpel Kerstliedje

Hoe zullen wij nog Kerstfeest vieren,
Nu allen hunne naaste vloeken?
Hoe zingen: „Jesu goedertieren,
Voor ons gelegd in schaam'le doeken"?

Hoe zullen wij die glans verdragen
Van zoveel lichtjes aan de ogen
en zeggen: „In de mens behagen",
in deze tijd, bij zoveel logen?

Wij moeten keren op de schreden,
Want deze koude weg loopt dood.
Wie God zijn onmacht heeft beleden,

die mag nog eens opnieuw beginnen
en 't kindje op Maria's schoot
weer met de kinderen beminnen.

Jo Kalmijn—Spierenburg.

Als de „Queen of Amerika" zingt...

Deze queen of America is Mahalia Jackson, volgens hen die het weten kunnen, Amerika's grootste negerzangeres. Als zij zingt, stromen de duizenden toe. Stadions met ruimte voor twintigduizend en meer mensen, zijn dan nodig. Geen enkele zaal is groot genoeg.

Momenteel is ze op tournee in Europa, waar ze de duizenden onder de machtige bekoring van haar liederen brengt, door de wijze, waarop ze die zingt.

Wàt ze dan zingt?

Niet het bekende genre, dat men van een negerzangeres verwacht. Niet de „blues" en ook niet de „negro-spirituals", maar de „gospel-song", het lied, dat het Evangelie van Jezus Christus vertolkt.

Wie de mooie reportage leest, die de „Libelle" geeft, staat paf over de vrijmoedigheid waarmee deze wel zeer grote figuur uit de wereld der kunst getuigt van haar geloof in Jezus Christus. Men vroeg haar, waarom zij niet het profane negerlied zingt. En zij antwoordde: „Omdat ik een Christin ben, en er bovendien van houdt".

Mahalia Jakson is Baptiste, naar zij meedeelde.

„Alles ziet er zo zwart uit in deze wereld", zegt ze. En ze wijst op haar gitzwarte armen. „En dan worden de mensen getroost door de woorden van mijn gospelsongs, die vertellen van de Blijde Boodschap, die met Christus op aarde is gekomen. En ik kan er ook zelf niet genoeg van krijgen om dat te zingen en daarom ben ik ook nooit ingegaan op de aanbiedingen van gramofoonmaatschappijen om wereldlijke songs te zingen .... want ik ben Baptiste en hoor in de kerk en niet in de nachtclub".

De Parijzenaars voor wie ze haar eerste Europese recital gaf waren overweldigd door de wel zeer persoonlijke, aangrijpende wijze, waarop deze vrouw gestalte gaf aan de boodschap van Jezus Christus, waardoor zijzelf gegrepen is. En zo zal he took het hoofdstedelijk publiek van Denemarken, Zweden, enz. wel vergaan. Zullen ze het ook verstaan?

Van harte wensen wij deze zangeres vooral dàt succes toe....

Wf.

Een tehuis voor ouden van dagen

Op de voorlaatste Unievergadering is dit onderwerp aan de orde geweest. Volgens verslag in „De Christen" is er, althans van de voorbereidende plannen weinig of liever niets terecht gekomen. Het enigste opbouwende element in deze aangelegenheid is dat Zusterhulp een klein fonds voor dit doel beschikbaar stelt dat echter zeer langzaam in volume toeneemt.

Jezus nu, ziende zijne moeder, en de discipel, die Hij liefhad, daarbij (bij het kruis) staande, zeide tot zijne moeder: Vrouw, zie uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uwe moeder. En van die ure aan nam haar de discipel in zijn huis. Joh. 19 : 26, 27. Wij hebben sterk de indruk dat de jongeren en allen die nog niet aan de oude dag toe zijn, ons ouden nog niet zien als hun vaders en moeders. Bewust of onbewust leeft de gedachte aangaande hun eigen oude dag; wie dan leeft, wie dan zorgt. Wij, oudjes klagen niet, maar toch doet het ons pijn als wij deze negatieve geesteshouding opmerken. De fout is dat de jongeren ons niet zien als hun vaders en moeders. Ik las in „The Baptist Times" van Aug. 1952, hoe Baptisten in Australië dit probleem voor een in aanbouw zijnd huis aanpakten. Hier is een verkort citaat van een gehuwde vrouw: Ik wenste een

gift over te maken ter nagedachtenis mijner moeder, die ons leerde dat elke gift, de gever inspanning of tevredenheid moest geven. Zo besloot ik geld te geven ter harer nagedachtenis, dat ik zelf verdiend had. Mijn echtgenoot vond dat eerst niet goed, wel was hij bereid mij het geld te geven, tenslotte zag hij mijn standpunt en stond mij toe te gaan werken, echter alleen voor dit doel. Ik werkte drie dagen per week gedurende vijf weken en hier is 't geld dat ik in 15 dagen verdiende. Ik geef het blijde ter gedachtenis aan een goede moeder om diegenen te helpen die de toevlucht en zorg van een Christelijk tehuis gedurende het laatste stuk van hun levensreis nodig hebben. Tot zover het verkorte citaat van de hulp dezer Australische vrouw. Hoeveel eenzaamheid en zorg wordt er door de oudjes doorworsteld, waarvan ze liever niet spreken. Moet dit zo blijven? Doe iets, al is 't nog zo weinig. Moge dit artikel een stroom van vruchtbare commentaren, beter nog, daden, op leveren. De zegenende ziel zal vet gemaakt worden.

H. J. GRäPER
A'dam, Da Costastraat 137[3]

Lid Bapt. Gem. A'dam, Kerkstraat.

Leestatel

Dr P. A. van Stempvoort. NAAR HET HEILIG AVONDMAAL. 9e druk. Uitgave: Callenbach N.V. Nijkerk Geb. f 0,60.

Dit boekje staat op Hervormde grondslag. Het gaat uit van de veronderstelling „dat de kinderen als lidmaten zijner Gemeente behoren gedoopt te worden". Zo lezen we in de inleiding. Iets waarmede wij als Baptisten niet accoord gaan.

De schrijver handelt over openbare belijdenis, en merkt terecht op, dat „de belijdenis geen examen is". Voorts behandelt hij het Heilig Avondmaal en het in de Herv. kerk gebruikelijke avondsmaalsformulier. — Met wat de schrijver over de doop zegt i.h.b. de kinderdoop kunnen we niet instemmen. Wel zegt hij: „de kinderdoop kan niet naar de letter uit het N. T. bewezen worden". — De schrijver openbaart een sectarische geest als hij schrijft: „De sectariërs zijn in hun z.g. schriftuurlijk betoog wat dit betreft echte letterknechten, die geen begrip voor geestelijke samenhangen hebben". Vervolgens komt het doopformulier ter sprake. Zondag 33 en 34 (bekering, wet), het huwelijk, het gebed. — Een ruime plaats neemt de bespreking van de Ned. Herv. Kerk — (een groot gedeelte van de kerkorde) in. — Schrijver wijdt ook aan de Gereformeerde kerken aandacht. „Wij hopen echter op een hereniging in de toekomst".

Ten slotte: lezen we op pag. 37 van de gemeenschappen buiten de kerk. Daaronder rekent hij (schrik niet!) Baptisten! Weet Dr S. niet, dat de Baptisten ook een kerk zijn? Onjuist is het wat deze zeer geleerde schrijft: „De Baptisten zijn ten onzent eigenlijk een populaire uitgave van de Doopsgezinden". Als zalfje volgt dan p. 38 „Verder moeten wij hen als in het geloof met ons één beschouwen".

Voor Hervormden, als voorbereiding van de openbare belijdenis is dit boekje zeker bruikbaar. Het zou de Schr. niet schaden, als hij eens contact met de Baptisten opnam, dan zou hij bij een 10e druk over de Baptisten anders schrijven.

D. SLORT.

Mededelingen

De oplage (34300 exemplaren!) van het KERSTNUMMER DE ZAAIER 1952 is totaal uitverkocht! Hartelijk dank aan allen, die meehielpen in de verspreiding. Een gezegende Kerstmis toegewenst!

Redactie en Administratie.

Advertentiën

Nieuwjaarswensen!

U kunt de goede wensen, die u bij de intrede van het nieuwe jaar jegens al uw vrienden en kennissen als ook uw cliëntèle in het hart draagt, heel passend tot uitdrukking brengen in een nieuwjaarsadvertentie in het nieuwjaarsnummer van De Christen, dat op 31 Dec. 1952 verschijnt. Het leven wordt vrolijker en prettiger als we al die wederkerige goede wensen lezen en horen!

De kosten van zo'n advertentie zijn gering: er is een ongewoon laag tarief voor dit geval, namelijk f 1.— voor een advertentie van gewone grootte (3 cm. over 1 kolom), terwijl over het meerdere de helft van het normale tarief (10 cent per m.m.) wordt gerekend.

Zendt uw advertentie nú in; in elk geval moeten deze advertenties uiterlijk Zaterdag 27 Dec. in het bezit van de administratie zijn.

Adm. De Christen, Tetterodestraat 47, Haarlem